

Jan Jacobsen
eller
held i uheld.

af
Peter Durup

Jan Jacobsen eller held i uheld

1. udgave. 2016

Forlaget DuuBooks

© Peter Durup, Tune 2016

Omslagstegning: Peter Durup

Typografi: Garamond

ISBN 978-87-992139-9-3

Personalechef Henrik Madsen så op fra sit bord, da døren til hans kontor gik op, og en ung mand trådte ind, jovialt smilende og strålende af selvsikkerhed. Personalechefen anslog ham til at være i starten af tyverne, hvilket passede fint med papirerne, der lå på skrivebordet foran ham. Hans hår var lidt for langt, efter Henrik Madsens smag, men klippet i en moderne frisure, der egentligt gjorde et godt indtryk. Bag de runde glas i hans briller, så man et sæt øjne, der mødte Henrik med et interesseret blik. Personalechefen rejste sig op og gik rundt om sit store skrivebord.

- Jan Jacobsen, sagde den unge mand smilende, mens han rakte hånden frem, og greb personalechefens hånd, som han pumpede energisk op og ned.

Henrik præsenterede sig og viste Jan hen til det runde mødebord, hvor der var plads til en 5-6 personer. Det var lavet i den samme mørke træsort med en anelse rødt i gløden, som det store skrivebord og reolerne på væggene. Henrik syntes selv, at det gav det store kontor et elegant og seriøst indtryk, men det mørke træ gav også en lidt dyster fornemmelse og virkede måske en anelse gammeldags. Han gjorde tegn til, at Jan skulle sætte sig på en stol ved mødebordet og satte sig selv på stolen overfor.

- Du har søgt jobbet, som områdeleder i kolonialafdelingen, og du henviser til erfaring fra Micks supermarked, kunne du måske fortælle lidt om det.

- Ja, jeg har altid drømt om at arbejde i et stort varehus som BLOBS, og jeg har altid interesseret mig for alle de ting, som man bruger i hjemmet, for eksempel har jeg tænkt på, at der må være gode muligheder for at sælge flere forskellige slags lamper, den afdeling er nemlig ikke den bedste.

- Jamen, du har søgt arbejde i kolonialafdelingen, der sælger vi fødevarer, Henrik Madsen gik i stå, da han mærkede at han var ved at miste fokus. - Det her "Micks supermarked" du omtaler i din ansøgning, kan du give mig nogle oplysninger om det?

- Helst ikke, det er jo en konkurrent, og min onkel bliver sur, hvis jeg afslører forretningshemmeligheder til jer, det kan du godt forstå ikke?

- Ku' du bare fortælle mig, hvor det ligger, og måske hvor mange ansatte der er, forsøgte hr. Madsen endnu en gang.

- Det overrasker mig, at du ikke kender konkurrenterne i byen, men det ligger på Egevej nr. 34, og ud over min onkel arbejder min tante der også, og så har de en bydreng, der kommer og hjælper til om eftermiddagen.

- Hvad er så din funktion?

- Jeg var bydreng, men nu hvor jeg er fyldt 23, mente min onkel, at jeg havde lært nok, og var parat til en mere ansvarsfuld stilling.

- Du mener ikke, at skiftet fra bydreng til områdeleder kan være en lidt for stor udfordring?

- Nej, nej, for jeg har brugt meget tid på at hjælpe min onkel med alt muligt, ekspedere ved kassen og hjælpe med at sætte varer på hylderne.

- Ja, men det er jo nærmest et studentermedhjælper job.

- Jamen, det er ikke bare det, når min onkel og tante har ferie, har jeg passet hele butikken.

- Sådan i hele uger ad gangen?

- Nej, onkel Mick bryder sig ikke om lange ferier, så jeg tror at den længste periode var fire dage.

Henrik kiggede ned i sine papirer, bladrede om for at se side to af ansøgningen, men måtte konstatere, at der ikke var mere.

- Tak, for at du kunne komme Jan, du vil få skriftligt svar, når jeg har afholdt de resterende jobinterview.

Personalechef Madsen havde rejst sig op, mens han gjorde sætningen færdig.

- Jamen, hvornår skal jeg begynde, udbrød Jan,

- Det vil alt sammen fremgå af brevet, skar hr. Madsen ham af og fulgte ham hen til døren, hvor han gav Jan hånden til farvel.

- Jeg glæder mig til at starte her. På gensyn, sagde Jan glad og gik ud. Sekretæren, fru Irma Larsen så undrende på ham. Normalt fortalte personalechefen aldrig de nye, at de havde fået jobbet allerede ved jobinterviewet, men den unge mand måtte jo være helt speciel, hvis han allerede var blevet ansat. Imens Irma gjorde sig disse

overvejelser, satte hr. Madsen en rød seddel på Jans interviewskema, hvorefter han trykkede kortvalgsnummeret til Irma.

- Frøken Larsen vil De hente mig en kop kaffe, sagde han kort, da hun tog røret.

Irma Larsen havde været gift i næsten 10 år, men hendes chef blev ved med det irriterende "frøken", og hun havde ikke kunnet finde den rigtige lejlighed til at forklare det. I stedet mærkede hun atter irritationen over, at han ikke selv havde bemærket det. "Den der ikke vil høre må føle" tænkte hun, da hun rejste sig for at hente en kop kaffe i det lille køkken, hvor hun omhyggeligt hældte fem teskefulde sukker op i kaffen, og rørte længe rundt, inden hun gik ind til chefen.

- Huskede De to skefulde sukker? Spurgte han uden at se op.

- Ja, hr. Madsen, som sædvanligt, kom det surt fra fru Larsen.

- Jeg er færdig med jobinterviewene. Som jeg plejer, har jeg mærket den heldig med en grøn seddel og de øvrige med røde sedler, vil De ordne det resterende frøken? Han rakte bunken til Irma, som næsten rev den fra ham. Med vrede skridt gik hun ud af kontoret og lukkede døren med albuen, hvorved papirbunken blev vippet og et par røde og en grøn seddel dalede ned på tæppet.

På den anden side af døren sad Henrik Madsen forundret tilbage, "hvad blev hun nu sur over?" tænkte han et øjeblik, hvorefter han tog en slurk af den alt for søde kaffe.

På sin side af døren samlede Irma sedlerne op. "Nå, den grønne skal vel sidde her hos den sidste, Jan Jacobsen", tænkte hun, "så skal jeg bare finde den, der mangler en rød".

Det var en glad Jan Jacobsen, der forlod BLOBS. På vej ud stoppede han for at fortælle vagten, at han skulle starte i kolonialafdelingen. Egentligt havde han mest lyst til at gå en tur i afdelingen og snakke med sine kommende kolleger, men besluttede så at det skulle være hr. Madsen, der bragte den gode nyhed.

Som for at understrege den gode dag, var vejret usædvanligt dejligt, da han cyklede hjem, i godt humør efter den vellykkede jobsamtale. Han steg af cyklen ud for nummer 16 på Vestergade og åbnede den

hvide låge, der sammen med den pænt klippede ligusterhæk omkransede det røde murstenshus, hvor han boede sammen med sin mor. Det var ikke stort, men med tre værelser på første sal og en lille hyggelig stue i stueplanet, var det rigeligt til ham og hans mor. Han satte cyklen op ad cementtrappen og tog to trin ad gangen op til hoveddøren. Hans mor Else Jacobsen var i køkkenet, trind og rund stod hun ved køkkenbordet i sit forklæde med røde hjerter over det hele. Jan elskede det forklæde, både fordi han selv havde givet hende det i fødselsdagsgave, men også fordi det var så hyggeligt, når hans mor stod der og lavede mad til ham. På den rødternede dug stod teen parat, omkranset af hjemmebagte boller, og et udvalg af ost og marmelade.

- Hej, mor jeg fik jobbet, jeg regner med, at jeg skal starte til den første.

- Jeg vidste det min dreng, du kan takke dit held for, at Onkel Mick ikke kunne se dine kvaliteter og smed dig ud. Han vil fortryde, at han ikke gjorde dig til kompagnon, som du foreslog ham.

Fru Jacobsen hældte te op, mens hun talte, og Jan smurte sig en bolle med ost og syltetøj.

- Vi var bare på bølgelængde med det samme mig og hr. Madsen, sagde du til hinanden, og han hørte interesseret efter mine ideer til forbedring af butikken, fortalte Jan ivrigt, med munden fuld af mad.

- Du er så dygtig min dreng, og du har så mange gode ideer.

- 2 -

Lørdagen efter, klokken 10 minutter over 10 var hele familien Madsen klar til at tage på ferie, solen var allerede pænt højt på himmelen, og Henrik Madsen var allerede lidt bekymret for, om turen til Jylland ville blive lovlig varm. Hans kone Ulla sad klar ved rattet iført en skriggrøn sommerkjole. Det blonde hår var sat op i en frisure, der næsten ramte loftet i bilen, og på næsen havde hun et par kæmpestore solbriller i alle regnbuens farver, som var på mode i 70'erne. Selv havde han skiftet jakkesættet ud med sit bedste ferietøj. Et armygrønt sæt med en vest, som havde 18 lommer, hvor han medbragte alle de ting, der kunne afgøre, om man overlevede i de

farligste situationer. Hans mørke hår sad dog, som det plejede, omhyggelig redt om bag ørene og varslede ikke nogen kommende farer. Henrik gik en sidste runde om den højt belæssede bil og kontrollerede alle snorene, der holdt bagagen fast på tagbagagebæreren. Hans børn, Lise på 19 og Allan på 21 sad allerede på bagsædet med hver sin bog, og ventede på, at de skulle køre.

"Alle teenagere hader at tage med deres forældre på ferie, men mine er ikke til at holde væk", tænkte Henrik med en hvis ærgrelse, "så skal vi som sædvanligt bruge aftenerne på at spille kort eller ludo".

- Kom og sæt dig ind svigermor, sagde han højt og åbnede højre bagdør for Ulla Madsens 68 årige mor. Enkefrue Fanny Jespersen, eller som hun altid sagde enkefrue kaptajn Alfred Jespersen. Han lukkede døren og satte sig ind på passagersædet, hvorefter Ulla satte bilen i gang med et ryk.

- Så går det af sted til det mørke Jylland, sagde Allan glad.

"Som om en ung mand på 21 ikke havde bedre ting at foretage sig i sin ferie, han er endda lige blevet færdig med gymnasiet, hvorfor har han ikke travlt med at være sammen med sine venner?" Tænkte hans far ikke uden bitterhed og sagde.

- Ja, det skal nok blive en dejlig ferie med tid til at dase og slappe af.

Familien havde lejet sig et sommerhus på Rømø i 14 dage. Henrik Madsen var ivrig ornitolog, og glædede sig til daglange udflugter i vadehavet for at se på fugle, mens pigerne foretrak at ligge på stranden og blive solbrændte. Allan foretrak normalt ikke at lave noget overhovedet.

- 3 -

- Jan det er tid at stå op, råbte hans mor nede fra entreen. - Posten har været her med et brev fra BLOBS, der står nok, hvornår du skal møde.

Jan skyndte sig ud af sengen og løb hurtigt ned i entreen stadig iført sit Micky Mouse nattøj. Hurtigt åbnede han brevet, og lod øjnene løbe over papiret.

- Jeg skal starte den 1. august klokken 9.00, der vil være introduktionsdag. Laver du morgenmad, mens jeg går i bad?

Uden at vente på svar gik Jan ovenpå igen, og kort efter kunne man høre vandet løbe, mens han sang larmende falsk i badet. Jans mor gik nynnende rundt i køkkenet og satte hjemmebagte boller, ost, syltetøj og hvad der ellers hører til et morgenbord, frem.

- 4 -

Det var en dejlig tidlig morgen på Rømø, solen stod højt på himlen, kun sløret ganske let af nogle få lette skyer højt oppe. Henrik Madsen havde besluttet, at denne sidste dag før hjemturen, ville han tage på en ekstra lang tur helt op til den nordlige ende af øen. Derfor var huset stadig stille, da han med mad og kaffe i rygsækken begav sig på vej ud mod det øde vadehav. Efter et stykke tid afslørede riller i sandet, at han var ved at forlade den tørre del af øen, og var på vej ud over sandet, som tidevandet havde blotlagt. Hans humør var i top, opmuntret af det øde mennesketomme hav, og af det rige fugleliv omkring ham. Samtidigt var han plaget af visheden om feriens ophør, og hans snarlige tilbagevenden til BLOBS med alle dens irriterende medarbejdere, som han, for ligesom at putte ekstra salt i såret, selv havde ansat for en stor dels vedkommende. Som han gik ud over sandet i dybe tanker, bemærkede han således ikke tågen, der først snigende, så næsten som et overfald væltede ind over ham. Hans første reaktion var stor ærgrelse. Hans sidste dag, og så blev den ødelagt af tåge, det var, så vidt han vidste endda ikke helt ufarligt at blive overrasket af tågen her, hvor der godt kunne være temmelig kraftigt tidevand. Håbet om at tågen var lokal, forsvandt efter nogle få hundrede meter i blinde, og han besluttede sig til at vende om, da tågen forhindrede ham i at se nogle fugle alligevel. Med raske skridt gik han tilbage mod Rømø, sur og irriteret over at få ødelagt den sidste dag på denne måde. Et hastigt blik på uret, fortalte ham, at han havde gået i mellem 1½ og 2 timer, siden han forlod stranden på nordspidsen af øen. Han burde derfor nå strandbredden om højst to timer. Så slog det ham, at han jo startede turen fra nordspidsen, og hvis han gik en anelse for meget mod øst eller vest, kunne han i

denne ærtesuppe komme til at gå lige forbi øen, og ende i sejlrenden. Refleksmæssigt klappede han på sine lommer for at finde sin mobiltelefon, så han lige kunne tjekke sin GPS, og kom i tanke om at den lå til opladning i køkkenet.

- Godt man har sin stedsans, sagde han højt og blev helt forskrækket over, hvordan tågen dæmpede hans stemme.

Af frygt for at gå forbi øen, drejede han en smule mod det, han regnede med var syd, og kom derved til at gå næsten stik vest på vej ud i Vesterhavet, og ikke mod syd som han regnede med.

Efter at have ændret retning adskillige gange uden at vide det, var Henrik Madsen godt træt, og en ubehagelig nervøsitet meldte sig. Hans ur sagde ham, at han burde have nået Rømø for mere end to timer siden, men hverken hans øjne eller øre kunne opfatte noget tegn på, at han var kommet nærmere på øens tørre sand. Rygsækken han bar rundt på, var indrettet så den kunne slås ud som en klapstol, når han så på fugle, og nu tog han den af, og satte sig opgivende midt i alt det hvide. Det gav en smule trøst, da han hældte en kop dampende kaffe op, og begyndte at spise en af de sandwich, Ulla havde smurt til ham.

- 5 -

- Den her kan du også have glæde af, sagde bibliotekaren og rakte Jan Jacobsen et digert værk.

"Medarbejder psykologi", hed den.

- Ja, sammen med "Ledelse og Samarbejde for mellemledere" bør det være en god start, men har du ikke også noget om kolonialafdelinger.

- Lad mig se, jo her er en "Komi håndbogen", lad mig se, jo her er det: afsnit 5 kolonialafdelingen.

- Tak for det. Jan tog bøgerne, og begav sig til udlånsskranken, for at få lånene registreret.

- Jeg skal lige låne dem her, fortalte han damen bag skranken. - Jeg skal nemlig være leder i kolonialafdelingen i BLOBS.

- Det lyder da dejligt, sagde hun og gav ham bøgerne, hvorefter Jan glad forlod biblioteket.

Henrik Madsen slappede af med sin kaffe, mens han tænkte lidt over skæbnens uretfærdighed. Netop som han havde håbet at se vadefugle, han aldrig havde set før, skulle han blive fanget i tågen uden mulighed for at se hverken fugle eller land for den sags skyld.

Pludselig holdt han vejret, var det et tågehorn han hørte. Jo, han følte sig sikker, den vej var der et tågehorn, der kaldte på ham. Hurtigt pakkede han termokanden ned i rygsækken, og tog den på ryggen, før han satte kursen mod det frelsende horn. Lyden var kun svag, men han syntes dog, at den tog lidt til efterhånden, som tiden skred frem og han kom nærmere på den.

Efter endnu to timers begivenhedsløs vandring, bemærkede han at sandet, som tidligere har været fugtigt, nu var dækket af et tyndt lag vand. Tidevand. Hvor han tidligere har været nervøs, måske grænsende til bange, kunne han nu mærke hvordan panikken byggede sig op dybt nede i maven. Var det tidevand, eller gik han den forkerte vej, lige ud i Vesterhavet? Han overvejede om der måske kunne være kviksand her. På dette tidspunkt var han blevet enig med sig selv om, at det frelsende tågehorn havde siddet på et skib, og at det var derfor, at han ikke kunne høre det længere. Han begyndte så småt at løbe, men faldt hurtigt tilbage i den raske gang, han nu havde præsteret i snart otte timer. Vandet var vist ikke blevet dybere, alligevel følte han sig sikker på, at det var tidevandet, der havde indhentet ham, men han besluttede, at hvis han bare fortsatte, skulle han nok holde sig foran det.

- Mor, råbte Jan oppe fra sin seng. - Vidste du, at det er ting på glas og dåser, flåede tomater og den slags, man sælger i en kolonial afdeling.

"Jeg troede, det var lamper og køkkenting", tænkte Jan forundret ved sig selv.

- Det er egentligt mærkeligt, at hr. Madsen ikke undrede sig over mit forslag til at udvide lampeafdelingen.

- 8 -

Henrik Madsen var ved at opgive håbet, det var efterhånden lang tid siden at vandet var blevet så højt, at det nåede kanten på hans gummistøvler. I starten prøvede han at gå forsigtigt, løftede sig lidt op på tæer, hver gang han tog et skridt, men vandet sneg sig allievel ned i støvlerne sjat for sjat, indtil han opgivende måtte konstatere, at begge støvler var fulde af modbydeligt koldt vand. Imens han havde gået, var lyset begyndt at svinde, et blik på uret sagde, at klokken var hen ad ni om aftenen, og vandet gik ham på nuværende tidspunkt til midt på låret, det var tungt at vade i, men tanken om blot at stå stille og vente på druknedøden, drev ham til fortsat at gå videre. Efter at tågehornet var blevet tavst, føltes det som at gå rundt i vat, fordi tågen på en eller anden måde kvalte alle lyde. Lige meget hvor meget han anstrengte sig, kunne han ikke høre noget som helst. Eller kunne han? En svag lyd fik ham til at spidse øre, små klask, som bølger, der ramte noget hårdt, var der mon en klippe eller en frelsende bøje i nærheden? Han gik udmattet mod lyden, stoppede op af og til for at forvise sig om, at han stadig kunne høre noget, og fortsatte så. En kontur viste sig i tågen, som når man spejder i mørket, og dér kan ane noget, der er helt sort midt i det mørke. Langsomt blev skyggen mere fast i formen, og han begyndte at kunne bedømme størrelsen. Måske 2 til 3 meter, 30 til 40 cm høj. Det var en jolle, og den drev langsomt hen mod ham.

- Hallo, råbte han, men blev kun svaret af tågens vatagtige lyddæmpning.

Det var med en følelse af stor lettelse, da han endelig nåede jollen, den var af træ og halvt fuld med vand, men det var en fantastisk følelse af triumf at lægge hånden på rælingen. Han bemærkede, at der flød et bæger rundt i bunden som var dækket 10-15 cm. vand. Mens han stadig støttede sig til rælingen, tog han rygsækken af og satte den på agtertoften. Hvorefter han med bageret øste vandet ud, så han kunne entre jollen. Da der kun var en sjat tilbage, løftede han

forsigtigt højre ben over kanten, hvilket ikke er let når man står i vand næsten til livet, og ens gummistøvler er fulde af vand. Vægten fra hans støvle fik jollen til at vippe villigt og rælingen nærmer sig faretruende vandkanten. Angst for at jollen skulle kæntre lettede han sit tag, hvorved jollen vippede tilbage, og løftede det ulyksalige højre ben, der lå hen over kanten endnu højere op. Henrik Madsen var træt, han var tæt på de 50 år og almindeligt stiv i lemmerne, så bådens kåde bevægelse sendte ham baglæns ned under vandet, hvor han et øjeblik måtte kæmpe med panikken, før han igen kom op at stå. Den voldsomme bevægelse havde sendt jollen væk fra ham, og næsten i panik kastede han sig efter den og fik atter fat i rælingen.

- Af skade bliver man klog, sagde han højt til sig selv.

Så drejede han jollen, så den kom til at ligge med det flade agterspejl mod ham, og løftede sig, med opbydelse af alle sine kræfter, op over agtertoften og ned i bunden af båden, hvor han udmattet faldt i søvn.

- 9 -

Den 1. august klokken 7.00 ringede vækkeuret. Else Jacobsen vågnede hurtigt, stoppede urets ringen, og gik ned og forberedte morgenbordet.

7.15:

- Jan, du skal op, det er i dag du skal starte på dit nye arbejde, kaldte Else nede fra køkkenet.

Tevandet kogte, og Else hældte det kogende vand op i tekanden, satte æggeuret på 6 minutter, hvorefter hun gik ud på badeværelset for at nette sig lidt.

7.30:

- Jaaan, råbte Else, - Er du stået op?

Der blev ikke svaret, og hun gik op på førstesalen, hvor Jans værelse var.

- Kan du så komme ud af fjerene, du skal jo starte på dit nye job i dag, din sovetryne.

Der kom langsomt liv under dynen, og Jan satte sig gabende op i sengen, før han nærmest faldt ud af sengen og forsvandt ud på badeværelset. Efter et hurtigt morgenmåltid, var Jan klar til at starte

på sit nye job, pæn i tøjet og med mors madpakke i rygsækken, gik han til busstoppestedet.

Han ankom kvart i ni ved BLOBS, og daskede lidt rundt og kikkede på butiksvinduer i centret, som BLOBS lå i. Fem minutter i ni stod han ved vagten.

- Dav, sagde han. - Jeg er den nye områdeleder i kolonialafdelingen.

- Du skal bare vente her, personalechefen kommer og henter dig klokken ni sammen med de andre, du kan sidde derovre, sagde vagten og pegede på en bæk, hvor der allerede sad to piger og en ældre mand.

- Dav, fortsatte Jan henvendt til pigerne og den ældre mand.

- Jan Jacobsen, ny områdeleder i kolonial. I ved hvor der sælges dåsemad og sådan noget.

Manden nikkede blot, men pigerne præsenterede sig som Anette og Pernille, hvorefter de rykkede sammen, så der var plads til ham også. Anette fortalte, at hun skulle være dekoratørelev, mens Pernille skulle arbejde i diverseafdelingen.

9.15:

Jan og Pernille snakkede hyggeligt sammen, han overvejede netop, om han skulle beskrive sin onkels butik, som en meget stor købmand eller et lille supermarked, men blev afbrudt, da en noget forvirret Irma Larsen gik hen til vagten og spurgte efter de nye medarbejdere. Vagten pegede hen på de fire på bænken, og hun gik hen til dem, mens hun nervøst vred hænderne.

- Hr. Madsen er savnet, sagde hun.

- Ja, vi har savnet ham i godt 20 minutter, svarede Jan, efter at han havde kontrolleret tiden på sit ur.

- Nej, han er savnet i vadehavet.

- Hvorfor skulle de savne ham i vadehavet, når han skulle være her? Spurgte Pernille.

- Jamen, der er heller ikke nogen, der savner ham i vadehavet, de leder efter ham der.

Den ældre mand ville godt vide, hvorfor de ledte efter ham, hvis de ikke savnede ham.

- Stop stop, sagde Irma fortvivlet. - Lad os gå op i undervisningslokalet, der er kaffe.

Alle fire fulgte efter hende til etagen ovenpå, gennem en lang gang med små skilte over dørene. Efter skiltet med rengøring, kom et skilt, hvor der stod 'UNDERVISNING'. Irma bad dem sætte sig, og tage kaffe eller te og et stykke brød. Mens de spiste, fortalte hun.

- Hr. Madsen var på ferie på Rømø. På den sidste feriedag ville han gå ud til nogle banker nord for øen, hvor der skulle være særlig mange fugle. Mens han var derude, blev det tåget, og man frygter, at han er gået vild og dr.

Hun gik i stå netop, som hun skulle sige druknet, kunne ikke få sig selv til at sige det frygtelige ord. Pigerne og den ældre mand nikkede alvorligt, men Jan havde ikke helt fattet meningen.

- Og dr? Sagde han spørgende.

- Ja dr, Irma gik igen i stå midt i ordet.

Jan kiggede rådvild på hende, så gik der en prås op for ham.

- Nååå druknet, sagde han glad, med et stort smil.

Irma pudsede næse i et stort lommestørklæde, mens hun nikkede. Så fik hun styr på sig selv og sagde.

- Jeg har kontaktet jeres kommende afdelingschefer, de vil hente jer her, så snart de ankommer, indtil da må I drikke lidt kaffe, eller hvad I nu vil have. Hun rejste sig og skyndte sig ud med et kort farvel.

- 10 -

Solen var ved at få magt og havde allerede brændt de tynde skyer væk, og allerede nu nærmede temperaturen sig de 20 grader. I snart fem timer havde solen skinnet på det øde hav mellem Helgoland og Sønderjylland. Nej, øde var ikke helt præcist, ved nærmere eftersyn dukkede en jolle af og til op mellem bølgerne. Den så ud til at være tom, men hvis man kunne kigge ned i den så man, at der lå en sovende person i bunden. Solen skinnede med en ivrighed og styrke på Henrik Madsen, som om den ville undskylde sin fiasko mod tågen i går, der var skyld i hans ulykke. Nu hvor han ikke længere lå i skygge af rælingen, ramte solens skarpe stråler ham lige i ansigtet, og

sammen med en kraftig rumlen fra hans mave, vækkede den ham af hans dybe søvn. Først slog han knoerne mod bådens hårde side, da han ville række ud efter dynen for at trække den over sig. Så blev han opmærksom på, hvordan hele hans krop smertede. Ryggen gjorde ondt efter det hårde leje, benene smertede efter det lange ophold, og den lange march i det kolde vand, og den ene arm var næsten helt følelsesløs, efter at han havde ligget på den hele natten. Forsigtigt kæmpede han sig op at sidde, mens han stønnede af ubehag og smerte. Endelig siddende oprejst holdt han stillingen et øjeblik og fik styr på sin smertende ryg, før han rakte ud efter rygsækken, hvor han fandt sin termokande, og hældte en kop lunken kaffe op.

- Bvadder, udbrod han og tog nok en tår.

Forsigtigt stillede han koppen på toften, og fandt en af Ullas sandwichs frem. Den havde været pakket ind i en plasticpose, og havde derved undgået havvandets ødelæggende påvirkning, selv om den ikke havde den friskhed, man forventer af en hjemmesmurt sandwich. Med mad og drikke kom han langsomt til hægterne, selv dårlig lunken kaffe var bedre end ingenting. Da sulten ikke var så påtrængende længere, bemærkede han, at han frøs forfærdeligt i det våde tøj. Den højre arm, som han havde ligget på, begyndte at genvinde førligheden, og han tog med stort besvær tøjet af og bredte det ud i båden, så det kunne tørre. Med den lille spand, og kaffekoppen fik han næsten tømt båden fuldstændig for vand, og som kronen på værket, brugte han undertrøjen som svamp og fik det sidste vand ud, hvorefter han lagde sig ned i båden, for at være i læ for den lette østenvind, der blæste ham længere og længer ud i Nordsøen. Af og til satte han sig op og spejdede efter skibe, men det meste af tiden, lå han i en døs.

- 11 -

I mellemtiden havde tre afdelingschefer været i undervisningslokalet og hentet deres nye medarbejdere. Folmer Henriksen, afdelingschef for kolonial, havde hurtigt budt Jan velkommen, og de sad nu i et lille aflukke med glas i den øverste halvdel af væggene.

- Du kommer til at have ansvaret for brødet, det vil sige fra småkager til rugbrød, det er et spændende område med mange udfordringer.

- Ja, det kan jeg forestille mig, svarede Jan og tænkte på, hvornår han kunne besøge toilettet, for han nåede næsten at drikke en halv kande kaffe, inden hr. Henriksen hentede ham.

- Du referere til Vibeke Rasmussen, som er vores salgsleder, og du har to heltidsmedarbejdere under dig, samt assistance af to deltids ansatte. Det er gymnasieelever, som kommer efter skoletid. De fylder hylder op og mærker varer om eftermiddagen. Er der ellers noget du vil spørge om? Ellers vil jeg nemlig overlade dig i Vibekes varetægt.

- Nej, det tror jeg ikke, pippede Jan. - Det skulle da lige være, om der ligger et toilet i nærheden.

- Godt, for der kommer Vibeke, hun skal nok tage sig kærligt af dig, fortsatte Folmer, der ikke havde hørt Jans sidste bemærkning.

En pige sidst i tyverne trådte ind i det lille aflukke, hendes mørke hår lignede en reklame for shampoo. Hun var slank, med former, som Jan til en hver tid ville vende sig om efter, hvis hun gik forbi ham på gaden.

- Hej, sagde hun med en dyb blød stemme, der fik Jan til at glemme sit toilet problem for et øjeblik.

- 12 -

- Det var så den sidste bøj, nu kan vi tage den med ro.

Anette Steen gik langs rælingen tilbage til cockpittet, hvor hendes veninde Karen Ring, afslappet styrede båden det sidste stykke ud af Elbens munding. Det havde været en anspændt tur, da båden sejlede fra Kielerkanalen ud i Elbens rivende medstrøm, som flere gange havde været ved at kaste den 35 fods sejlbåd ind i en af de store bølger der markerede sejrenden. Men nu havde de passeret den sidste og var godt på vej ud i åbent hav. Båden gik støt for motor, men i den svage østlige brise besluttede de to piger at hejse sejlene. Mens Karen holdt båden op i vinden, trak Anette først storsejlet op ved hjælp af spillet, der var monteret på masten, dernæst hejste hun den store

letvejrsghenua. Med begge sejl blafrende i vinden, drejede Karen båden tilbage på kursen, og de mærkede hvordan vinden fyldte sejlene og båden krængede let mod bagbord, hvorefter trykket fra vinden langsomt satte fart på båden, så de kunne fortsætte mod nord på en blid halvvind. Efter en hurtig trimning af sejlene, drejede Anette nøglen, der stoppede motoren og en fantastisk ro bredte sig på båden, Karen overlod styringen til Anette og gik ned for at lave den kaffe, de begge trængte til efter den lidt anstrengende passage, de netop havde overstået. Imens holdt Anette en fast kurs mod nord, så de kunne passere Helgoland, for at være fri af det flade vand nord for Holland, inden de lagde kursen mod vest.

- 13 -

- Fortalte Folmer dig, at du kommer til at have ansvaret for området med brød? Spurgte Vibeke, mens hun førte Jan gennem butikken. Jan nikkede og tænkte på, hvornår han mon ville se et toilet. Da de nåede brødområdet, slog hun ud med armene.

- Her er din fremtidige arbejdsplads, den er afvekslende og krævende, der er over 200 forskellige artikler, du skal have tjek på. Jan kiggede benovet ud over de mange hylder med brød, det her var måske ikke lige hvad han havde drømt om, men fejlen var jo hans egen, der stod jo kolonialafdeling i annoncen.

- Jamen, det bliver jo nærmest mit levebrød, forsøgte Jan sig. Vibeke kiggede uforstående på ham, og begyndte så at se sig søgende om.

- Her har vi Poul, hej Poul, sagde hun, idet de gik hen til en mand, som Jan gættede på var midt i 50'erne, og som var travlt optaget af at gennemgå en hyld med toastbrød.

Da han blev opmærksom på Vibeke og Jan, rejste Poul sig op.

- Dav, det her brød skal væk i dag, i morgen er det gammelt.

- Sådan fra den ene dag til den anden? Spurgte Jan forundret.

- Ja, sidste salgsdag er i dag.

- Jeg kommer for at præsentere vores nye områdeleder, afbrød Vibeke.

- Jan Jacobsen, sagde Jan.

- Poul Buk, svarede Poul og rakte hånden frem.

Jan greb hans hånd og rystede den ivrigt, mens han kiggede på Pouls fuldskæg og muskuløse arme og tænkte, at han mere ville forvente at møde Poul i en skov med en motorsav i hånden end i en butik.

- Så så, jeg skal bruge den hånd resten af dagen, sagde Poul og vristede hånden løs, hvorefter han vendte sig mod brødet igen.

- Poul ved du, hvor Susanne er? Spurgte Vibeke.

- Kaffe pause, sagde den travlt optagne ryg.

- Nå, men så ser vi hende nok ude på lageret, lad os gå der ud.

De gik atter ud på lageret, og Vibeke viste Jan, hvor brødafdelingen havde deres lager, hvorefter hun viste ham, hvor kontorfaciliteterne var.

- 14 -

Helgoland, der havde været sigtbar fra Smølfen i nogle timer, var næsten væk igen. Den lette brise fra Øst havde holdt sig siden tidligt på morgenen, sigtbarheden var høj, og der var kun en antydning af dønning på havet. Anette og Karen havde netop drukket deres eftermiddagskaffe, da Anette fik øje på noget.

- Der ligger en kasse der, sagde hun. - Hvor mon den kommer fra så langt fra land?

- Tror du ikke, at det er en slæbejolle? Sagde Karen. - Den må have revet sig løs fra sine fortøjninger, hvor end den så er kommet fra.

- Faktisk kunne vi have god brug for sådan en jolle, når vi skal ind til de henrivende små sydhavsvær, vi skal besøge, sagde Anette. - Lad os sejle forbi og se, om den er noget værd.

De lagde kursen om, og nærmede sig langsomt jollen med sit indhold.

Henrik Madsen var faldet i søvn igen, solen varmede ham, men fik ham samtidigt til at drømme om kolde drikke.

- Der ligger en starut og sover i bunden af vores jolle, sagde Karen. - Han ligner ikke en sømand, måske er han i havsnød.

Lyden af stemmer vækkede Henrik, og han satte sig lidt forvirret op i jollen. Undrende fik han øje på båden, der nærmede sig.

- Goddag, fremstammede han. - Mit navn er Henrik Madsen, er I sendt ud for at redde mig?

- Anette Steen, sagde Anette. - Nej, vi kom bare forbi og tænkte, at vi måske kunne bruge jollen, hvis den alligevel flød herreløst omkring

- Tror I, at I kunne sejle mig ind til land? Jeg var lidt uheldig i vadehavet i går, og jeg skulle egentligt have været på arbejde allerede nu, sagde Henrik.

- Det kan vi da godt, vi regner med at komme til England om et par dage, sagde Karen.

- Til England, udbød Henrik bestyrtet. - Jeg skulle have været på arbejde her til morgen! I må sejle mig ind til Rømø hurtigst muligt.

- Har du egentligt nogen ide, om hvor du er? Brød Karen ind.

- Ja, jeg befinder mig i farvandet ud for Rømø.

Begge pigerne slog en skraldlatter op.

- Rømø, sagde de i kor.

- Du er mindst 50 km. sydvest for Rømø, og vi har ikke nogen detailkort over vadehavet, så vi kan umuligt sejle dig ind til land her. Desuden er vi på vej til Portugal, det var kun for at være venlige, at vi tilbød dig at blive sat af i England, sagde Karen lidt spidst.

- Nå, men kunne jeg ikke låne et sæt årer, så ror jeg selv ind til land. Anette så på Karen og sagde opgivende.

- Han har taget skade af solen og ensomheden, måske vi skulle slippe fortøjningerne og se at komme væk, det kan godt være, at han er farlig!

Ved disse ord, fik Henrik et panikslagent udtryk i øjnene.

- Nej, nej, I må ikke sejle fra mig, England er godt nok, måske jeg også kunne få en kop kaffe, jeg er sulten og tørstig, det er bare så overvældende, i går var jeg på ferie, i dag er jeg skibbruden, og jeg har overhovedet ikke været ude og sejle, jeg kom bare gående i tågen, og så kom den her jolle forbi, og jeg var lige ved at drukne, og og og...

Henriks talestrøm gik i stå, Karen og Anette så medlidende på ham, som han sad nede i den lille robåd og kiggede op på dem.

- Han er vist ikke farlig, sagde Karen. - Lad os få ham ombord.

Ved disse ord rejste Henrik sig op i jollen, for at entre Smølfen. Den manglende mad, og den hårde dag forud, hjalp dog ikke synderligt på hans balance og styrke i benene. I et kort øjeblik stod han og svajede som en fuld mand, så faldt han ind mod Smølfen, hvor han lige fik fat om rælingen, før Jollen gled væk og tvang ham til at ligge i en bue mellem de to både. Karen og Anette var heldigvis søvante, og måske ikke helt overraskede over episoden, begge kom hurtigt ned på knæ, og fik fat i hver sin arm. Henrik var dog en temmelig stor mand, så selv i fællesskab var de ikke stærke nok til at løfte ham over søgelænderet.

- Vi må have ham ned agter til badestigen, så kan han selv hjælpe til, ellers får vi ham aldrig ombord.

De to piger begyndte at trække Henrik ned langs båden, men hans ben gled ud af jollen og hang ned i vandet, mens jollen langsomt gled væk.

- Åh nej, udbrød Henrik klagende.

- Hvad nu, sagde Karen anstrengt, vægten af Henrik virkede større og større efterhånden som tiden gik.

- Jeg tabte min ene gummistøvle, kom det fortvivlet fra Henrik. - Skal jeg nu sejle til England med kun en gummistøvle?

Tabet af gummistøvlen fik Henrik til at tage sig sammen, og da han selv begyndte at hjælpe bare en smule til, fik de ham endeligt hen til badestigen, hvor han støttet af de to piger kom ombord. Alle tre satte sig udmattede i cockpittet.

- Du er ikke rigtigt søvant, sagde Karen lidt spidst til Henrik.

Henrik rystede træt på hovedet, og smilede afværgende. Derefter startede de motoren, og fik taget jollen på slæb, og endda også fisket Henriks gummistøvle op, som mirakuløst flød lige i vandskorpen. Så blev kursen lagt vestover mod England.

Ude på lageret hvor kolonialafdelingens kontor lå, sad Susanne og drak kaffe sammen med Asker fra varemottagelsen. Jan blev også

budt på kaffe, og med et forpint udtryk i ansigtet, prøvede han at glemme sin spændte blære, mens han drak mere kaffe.

- Jan er den nye områdeleder i brødafdelingen, præsenterede Vibeke ham. - Jeg regner med, at du vil vise ham til rette i afdelingen Susanne.

- Ja, det skal jeg nok.

- Godt, og atter en gang velkommen. Så vendte Vibeke sig og gik, og Jan sad et øjeblik og beundrede hendes røv.

- Vibeke har taget sig af opgaverne, som områdeleder i afdelingen, siden Ralph fik et nervesammenbrud og måtte holde op, sagde Susanne. - Så hun er vældig glad for, at vi har fået en ny mand.

- Er der et toilet i nærheden, fremstammede Jan.

Susanne så et øjeblik lidt desorienteret ud, hvorefter hun fattede, hvad Jan havde sagt.

- Er du dårlig? Spurgte hun og kiggede bekymret på ham.

- Nej, nej, jeg har bare fået temmelig meget kaffe, og det skal altså ud nu.

Hun rejste sig og viste Jan, hvor personale toilettet var.

- 16 -

Smølften lå støt på kursen mod England og Henrik var kommet noget til hægterne, efter at Anette og Karen havde fodret ham med rugbrødsmadder og kaffe.

- Karen og jeg er på jordomsejling, fortalte Anette. - Efter at jeg har været gift i 18 år, opdagede jeg at min mand bedrog mig med en pige på 24, det halve af min alder. Da jeg konfronterede ham med det, viste det sig, at det havde stået på i årevis, og at hun ikke var den første, langt fra.

Henrik havde indstillet sig på, at der ikke var noget at gøre med hensyn til rejsens hastighed og drak afslappet af kaffen, som Karen havde lavet. Det var faktisk en rar fornemmelse, at sidde i en båd med to kvinder kun lidt yngre end ham selv. Han overvejede om de måske havde dannet par. Karen kunne godt spille manden i et forhold, lidt grov i trækkene, men alligevel en flot kvinde med det lyse hår klippet i en stram frisure fem cm. over skuldrene. Anette var

ikke helt så høj, og virkede mere feminin med sit mørke hår i en tyk fletning ned ad nakken.

- Hvilken havn forventer I at lægge til i, når vi kommer til England? Spurgte han.

- Det har vi egentligt ikke tænkt nærmere over, vi havde faktisk tænkt os at sejle forbi og først at gå i land i Portugal. Tingene er billigere der, så vi ville foretage en del indkøb, og jo hurtigere vi kommer ned og sejle på varmen jo bedre. Men nu du spørger, så bliver det nok Dover, har du egentligt pas med?

- Pas, Henrik så forfærdet op. - Jeg var ude og se på fugle i vadehavet, hvad skulle jeg bruge et pas til? Tror I ikke, at jeg kan komme i land uden et pas.

- Selvfølge kan du det, svarede Anette. - Jeg ved ikke, hvad Karen tænker på. Vi kommer i øvrigt hurtigere frem end beregnet, for østenvinden er taget til.

- 17 -

Med tomt blære og et lettet sind gik Jan tilbage til lageret, hvor Susanne ventede på ham. Lidt for buttet tænkte Jan, da han kiggede nærmere på Susanne, men hun havde et sødt smil, og blusen afslørede, at nogle af kiloene var anbragt, hvor de tog sig godt ud. Hendes hår, der nåede lidt ned over skuldrene og vist var farvet lidt rødligt, faldt også i hans smag.

- Kom lad os gå ud i afdelingen, så skal jeg forklare dig, hvad du skal gøre, sagde Susanne og førte an ud af lageret.

Ude i området ved brødene, var Poul stadig ved at ordene toastbrødene, mens han brokkede sig over antallet af brød, der var ved at være for gamle.

Susanne forklarede Jan, hvordan han skulle sikre, at der hele tiden var de brød, der skulle være, men endelig ikke mere end de kunne sælge, for det var jo ikke en vare, der kunne holde sig alt for længe.

- Sælger vi ikke andet end brød i den her afdeling, brød Jan ind.

- Det er jo en brødafdeling, svarede Susanne. - Hvad ville du ellers sælge?

- Nej, det havde jeg ikke tænkt på.

Jan var begyndt at synes, at det så lidt kedeligt ud med alle de forskellige slags brød, det ville være rart, hvis der også var nogle ting, man kunne gå og pille lidt ved, som ovre i legetøjsafdelingen.

- De fleste af vores varer, kan vi få leveret fra dag til dag, men der er nogle varer, hvor vi har længere leveringstider især inden for småkagerne, forklarede Susanne.

Resten af formiddagen gik i en døs for Jan, Susanne udpegede den ene slags brød efter den anden. Bare inden for knækbrød var der flere typer, end Jan forventede nogen sinde at kunne huske. Først da de kom tilbage til afdelingen for toastbrød, vågnede han lidt op igen, fordi Poul anklagende stod og pegede på en hylde.

- Hvad vil den nye områdeleder gøre ved den her reol, alle brødene har udløbsdato i dag?

Jan så bestyrtet på Pouls anklagende finger.

- Skal jeg tage stilling til det?

- Vi må jo sætte prisen ned og se, hvor mange vi kan komme af med, brød Susanne ind. - Lad lige manden komme lidt ind i arbejdet. Jeg viser Jan kantinen, så kan du spise frokost bagefter.

Poul nikkede og kiggede atter opgivende på stablen af brød. Så gik han af sted efter en speedmarker, så han kunne lave et skilt med lavere priser, mens Jan og Susanne gik over til kantinen for at spise frokost.

Oppe i kantinen fandt de tallerkener og bestik frem, og Jan åbnede madpakken, hans mor havde smurt. Susanne kiggede fascineret på de fine små pakker, mens Jan lagde dem op på tallerkenen.

- Har du selv lavet den fine madpakke? Spurgte hun.

- Nej, det har min mor, hun er rigtigt god til det.

- Du bor altså stadig hjemme hos din mor, Susanne var en smule forundret. - Hvor gammel er du egentligt?

- 23, men min mor er enke, så hun har masser af plads til at have mig boende.

- Godt det ikke er mig, jeg er 21, men jeg har haft min egen lejlighed i næsten to år.

- Jeg har også tænkt på, om det ikke snart var på tide, at jeg fik mit eget, løj Jan. - Men jeg er lidt bekymret for, om min mor kan klare, at jeg flytter.

På vej fra Kantinen til brødafdelingen for at afløse Poul, så de en vogn fyldt med toastbrød komme kørende tilsyneladende af sig selv. Da de passerede den, viste det sig, at en kvinde på ikke over halvanden meter skubbede vognen. For ikke at køre nogen sagesløse personer ned stak hun med korte mellemrum hovedet ud til henholdsvis den ene og den anden side af vognen.

Stablen med gammelt toastbrød var væk, og Poul stod ved siden af og så tilfreds ud.

- Først satte jeg brødene ned til 4 kroner, det hjalp ikke meget, så satte jeg dem ned til 2 kroner, det gav en vis interesse, sagde Poul stolt.

- Men det var først, da vi nåede ned på 50 øre, at der virkelig kom gang i salget, men så gik de også, som om de var varme.

- Du mener, som om de var stjålne? Spurgte Jan.

- Nej, som varmt brød, kender du ikke det udtryk, det er fra den gang, der var pølsevogne, folk elskede at komme og købe varme pølsebrød, nu er der jo bare grillbarer alle steder.

Poul så undrende på Jan.

- Mener du ikke som brød fra bageren, det lyder da mere sandsynligt, det er vel ret begrænset hvor mange pølsebrød, der kan sælges fra en pølsevogn, og hvis det var sådan, hvad så med grillbarerne, de sælger vel også pølsebrød.

- Bagerbrød, ha, svarede Poul. - Det er pølsebrød, når jeg siger det.

- Skal vi ikke lige vende tilbage til emnet, vi giver ca. 4,50 for sådan et brød. Det betyder at det har kostet BLOBS ca. 4 kroner pr. brød at sælge toastbrød, sagde Susanne opgivende. - Det kan vi ikke leve af. Jan stod lidt og kiggede på den tomme hylde, hvor toastbrødet havde ligget. Nogen prikkede ham på ryggen.

- Vil de lige flytte dem unge mand, lød en stemme. En ældre dame havde set Pouls skilt, som annoncerede toastbrød til 50 øre stykket. Med sin stok forsøgte hun at jage Jan væk fra hylden, så hun kunne

komme til. Jan flyttede sig godmodigt, så han ikke spærrede for den tomme hylde.

- Åh nej, Poul har ikke fjernet skiltet.

Susanne blev revet ud af sine bekymringer over tabet på toastbrødene. Hurtigt bevægede hun sig over mod hylden, hvor den ældre dame prøvede at komme sig over chokket over at være gået glip af de billige toastbrød. Skuffet over at være gået glip af en god handel vendte damen sig, og ramte Susanne hårdt over knæet med sin stok. Susanne som lige skulle til at sætte sin vægt på det ben, greb fat i Jan for ikke at falde. I næsten tre sekunder så det ud som om, Jan var i stand til at holde dem begge oprejst, så mistede han balancen, og han endte på gulvet med Susanne over sig. Den gamle dame kiggede forarget på Susanne, der sad oven på Jan, som lå hjælpeløs på ryggen.

- Sig mig, hvad laver De der på gulvet?

Susanne forsøgte at løfte sig op på knæ, men smerten fik hende til at sætte sig på Jan igen med et højt støn af smerte.

- Sig mig, er det ikke noget, De burde gøre derhjemme? Spurgte den gamle dame.

Hun ventede ikke på svar før hun gik. Til gengæld var Susanne blevet blussende rød i hovedet. Hun opgav at komme op og stå, og lod sig i stedet dumpe ned ved siden af Jan, så han kunne komme op.

- Hvordan kunne du kaste dig over mig på den måde? Spurgte Jan forvirret.

- Det var den gamle dame, hun slog mig over knæet, så jeg ikke kunne stå på benet, sagde Susanne med en stemme, hun kun lige kunne kontrollere.

Jan rejste sig og tog skiltet ned, mens Susanne stadig sad og masserede sit ømme knæ.

- 18 -

På Nordsøen var blæsten tiltaget endnu mere, bølgerne var krappe og de mørke skyer dækkede for en god del af dagslyset. Når man lod blikket løbe mod horisonten, så man et stålgråt hav, der umærkeligt gik over i en lige så stålgrå himmel. Vendte man ansigtet mod vinden,

fik man salte sprøjt i ansigtet, når vinden rev skummet af bølgetoppene. Henrik og Karen var ved at rebe sejl på Smølfen, mens Anette sad i cockpittet og kæmpede for at holde båden op mod vinden. Da båden i en elevatorbevægelse blev løftet op af en særlig høj bølge, dykkede hele forstavnen ned i den næste. Henrik Madsen der var ved at trække fokken ned, stod et øjeblik i vand til midt på livet, mens stævnen var ude af syne under den store bølge, indtil Smølfen atter rejste sig og rystede vandet af. Karen bemærkede hvor let, nærmest opstemt han tog turen.

- Du må have været sømand i et tidligere liv, råbte hun for at trænge igennem brølet fra vinden.

- Hvis I skal have skovlen under mig, må I komme med nogle større bølger, råbte Henrik glad, mens han fik fokken helt ned.

Karen hjalp ham med at fastgøre den til forstaget, så den ikke blafrede i vinden, hvorefter de i fællesskab kunne sætte den lille stormfok. Bagefter trak de storsejlet helt ned og fastgjorde det omhyggeligt til bommen. Ved at holde fast i stag og vanter gik de langs skibssiden til cockpittet, hvor Anette stadig kæmpede for om at holde dem op imod vinden. Så snart Henrik og Karen var i sikkerhed i cockpittet, vendte Anette båden, så den lille fok blev fyldt af vinden, hvorefter de atter strøg mod vest. Den hårde vind rev i båden, og fik den ofte til at surfe ned ad bølgerne med lange skumstriber bag kølen. Men nu hvor de bevægede sig med vinden, virkede den ikke nær så voldsom. Henrik mærkede et let ubehag, når kulden sneg sig ind, der hvor vandet trængte igennem på trods af regntøjet, men det kunne ikke overstråle, at han følte sig rigtigt godt tilpas, nærmest i en tilstand mellem lykke og eufori. De sad sådan en rum tid, Anette kontrollerede omhyggeligt bådens bevægelser med rorpinden for at bølgerne, der af og til indhentede dem, ikke skulle brække ned i cockpittet.

- Så længe det blæser så meget, bliver vi nødt til at lave en vagtplan, råbte Karen igennem den brusende larm fra bølgerne. - En af os må hvile sig, så der altid er nogen, der er frisk.

De blev hurtigt enige om, at Henrik og Anette skulle tage den første tørn, så kunne Karen hvile sig så længe.

Nogle timer efter vækkede Annette Karen, så hun kunne overtage roret sammen med Henrik. Vinden var taget til, så de nu havde en kuling ind fra øst. Af og til nåede den op på stormstyrke i stødene så vinden hylede i riggen, men det var ikke noget problem for Smølfen, der bjærgede sig fint med den lille stormfok på trods af den hårde vind. Da Karen og Anette først havde planlagt at proviantere rigtigt i Portugal, var den let lastet og hoppede som en prop på bølgerne. Henrik havde styret det meste af tiden, mens Karen havde været i køjen, hans øjne lyste og tænderne blottedes i et bredt grin, hver gang båden surfede ned af en bølge. I det begyndende tusmørke, kunne de stadig skimte de hvide klinger ved Dover langt bagude til styrbord. På grund af den stærke vind, var de blevet enige om at fortsætte til Portugal, med mindre at vinden mirakuløst skulle falde lige pludselig. Med det begyndende mørke og det stærke tidevand i den Engelske kanal, var det for farligt at forsøge at gå ind i en Engelsk havn. Henrik levede sig ind i bådens bevægelser med hele kroppen, det eneste der kunne få smilet til at stivne, var når vindmåleren pludselig faldt og antydede, at vinden var ved at lægge sig. Når den så atter kom op på 14-15 meter i sekundet, bredte smilet sig atter om hans læber. Karen kom op med to kopper kaffe i termokrus og rakte det ene til ham, han greb ud efter det uden at miste følingen med rorpinden, som om han havde sejlet hele sit liv, hvilket fik hende til at udbryde.

- Vi havde snakket om at finde en gast, men det ser ud til, at vi allerede har fundet en.

Henrik grinede lidt, men sagde ikke noget. Karen satte sig på agtertoften ved siden af Henrik. De snakkede om Henriks og Anettes beslutning om at fortsætte ud i Biscayen, hvis vinden fortsatte med den styrke, og Henrik følte en uro i kroppen, over Karens bemærkning om den manglede gast. Han elskede allerede sejlsadsen, men havde ikke turde tænke på, hvad han skulle gøre, når de kom i havn. Udsættelsen af beslutningen, da at de ikke kunne gå ind i Dover, passede ham fint. Lige nu ville han bare sejle uden at skulle tage beslutning om noget.

I stue etagen i det gule murstenshus på Æblevej 7, var Ulla Madsen travlt optaget af at lede i Henriks skrivebord.

- Jeg ved, at den skal være her, sagde hun igen og igen til sig selv, mens hun gennemsøgte hans papirer, og trak den ene skuffe ud efter den anden.

Endelig fandt hun det dokument, hun søgte efter, og begyndte omhyggeligt at gennemlæse det. Efter at have læst en stund, stønnede hun fortvivlet.

- Typisk Henrik at tegne en livsforsikring, der først kan komme til udbetaling, når han er erklæret død. Er det ikke nok, at han er savnet? Hun var alene i lokalet, så hun fik ikke noget svar på sit spørgsmål. Opgivende gemte hun ansigtet i hænderne og sad længe uden at bevæge sig. Så var det som om, hun fik en pludselig indskydelse og rejste sig energisk op og gik hen til døråbningen.

- Allan, råbte hun.

Der hørtes intet svar, og hun råbte igen. Efter en kort tøven forlod hun Henriks kontor, og begyndt at lede i huset. Hun fandt Allan ovenpå i sin seng i færd med at læse en tegneserie. Han havde stablet tre puder i ryggen, så han kunne ligge behageligt. "Gud hvor han dog ligner sin far, det samme mørke hår, som stritter når det ikke bliver rødt, brede kæber og den samme mørke hud især her sidst på sommeren" tænkte hun.

- Allan vi må gøre noget, din far har nu været savnet i fem dage, og hvad sker der? Du læser tegneserier og Lise render rundt med sine venner, hvis din far ikke snart bliver fundet, kommer vi til at gå fra hus og hjem.

- Ja mor, men jeg er lige midt i den her tegneserie, kan det ikke vente en halv time? Jeg mener, om der går fem dage eller fem dage og en halv time?

- Der er allerede gået alt for lang tid, tidevandet kan have ført ham langt ud i Nordsøen, og hvis ikke hans lig findes, går der tre år, før vi kan hæve hans livsforsikring. Du må gå op til Mogens Larsen, så han kan tage affære. Sig at din mor er tyngt af sorg og ikke klarer at komme selv.

Opgivende lagde Allan tegneserien fra sig, han kendte sin mor. Når hun var i det humør, var der ikke noget at stille op.

Ulla havde anbragt livsforsikringspolice i et chartek, og i hånden havde hun en budgetopstilling, som Henrik havde lavet. Med papirerne i en brun konvolut begav Allan sig af sted til advokaten Mogens Larsen.

- Er hr. Larsen til stede? Spurgte Allan høfligt Mogens Larsens sekretær.

Hun så op fra computeren, hvor hun var ved at udfylde en formular, hendes øjne målte Allan fra top til tå med et noget overlegent blik og besluttede hurtigt, at det ikke var en, hun kunne genkende.

- Hvem må jeg melde?

- Allan Madsen, det er min far, der er forsvundet i vadehavet.

Uden at give udtryk for om det havde givet hende en bedre forståelse af situationen, løftede hun røret på telefonen foran hende og trykkede på en enkelt tast. Efter en kort pause meldte hun Allans tilstedeværelse og kiggede op på Allan.

- Du kan bare gå ind.

Mogens Larsen var en stor mand, hans grå skæg dækkede hele det nederste af hans hoved, men hår havde han til gengæld ikke meget af. Han tronede bag sit skrivebord som en konge uden krone.

- Goddag Allan, sæt dig ned, brummede advokaten, mens han pegede på stolen over for hans.

Allan satte sig og tog papirerne ud af konvolutten, som han lagde på skrivebordet uden at sige noget. Advokaten kiggede utålmodigt på ham, mens han trommede lidt i bordet med sine kraftige fingre.

- Hvad har du så på hjertet? Spurgte han, da Allan stadig ikke sagde noget.

- Min far, begyndte Allan. - Er forsvundet i vadehavet.

- Ja, sagde advokaten. - Men skulle du så ikke hellere henvende dig til et detektivbureau?

- Det drejer sig ikke om ham, sagde Allan. - Se her er hans livsforsikring, hvis man ikke finder ham, kan vi ikke få livsforsikringen udbetalt.

- Øh, er det ikke lidt tidligt at bekymre sig om det, han har kun været væk i to dage?

Allan der indtil nu havde været fattet og rolig, fik et jaget udtryk i øjnene sammen med en let bæven omkring munden, så tog han sig sammen.

- Det er altså fem dage, at han har været væk, sagde Allan, mens han kæmpede for at holde stemmen i ro.

- Fem dage, javel, sagde Hr. Larsen. - Det er stadig lidt tidligt at hæve en livsforsikring.

- Mor sagde, at vi kommer til at flytte fra hus og hjem, hvis vi ikke får pengene udbetalt.

Allan så ned i papirerne i hans hænder som om, han aldrig havde set dem før, og det lige pludselig havde en vital betydning, at han gennemlæste dem.

- Nu skal i ikke lade panikken overtage, varehuset vil betale løn til Henrik en periode endnu, under alle omstændigheder har du ret i, at I ikke kan få forsikringen udbetalt, før din far er blevet fundet. Det vil sige, at med eller uden min hjælp, bliver I nødt til at klare jer selv i en periode, hvis Henrik ikke bliver fundet.

Allan nikkede, det gik op for ham, at det meget hurtigt kunne blive ham, der skulle være den ansvarlige i huset, hans mor virkede ikke, som om hun kunne klare noget som helst. Han rakte papirerne med farens budget frem til Mogens Larsen.

- Min far har lavet det her budget, kan du overskue hvor lang tid, vi kan klare os, uden at de finder min far.

Advokaten så nøje på budgettet.

- Ja, vi har i dag d. 5/8, den næste terminsbetaling forfalder i slutningen af September, og så vidt jeg kan se, har din far allerede sparet pengene op. Det vil sige, at der vil gå mindst 4 måneder før I igen vil mangle et større beløb. Mit råd til dig, er først og fremmest at finde ud af hvor mange penge, familien har stående i banken, og så laver et nyt budget. I mellemtiden, vil jeg skrive et brev til BLOBS, så I ved præcist hvordan I står med hensyn til fremtidige indtægter.

Allan takkede advokaten for hjælpen og begav sig hjem, hvor hans mor nervøst afventede resultatet af mødet med advokaten.

- Hvad er det, du sagde, Allan? Skal vi bare vente, kom det fra Ulla Madsen.

- Vi må da have erklæret ham død, så vi kan få udbetalt forsikringen, hvad skal vi ellers leve af.

- Mor vi kan ikke få ham erklæret død, men vi har også en del tid at løbe på, vi har penge på kontoen til de næste par måneder, vi komme måske til at spare lidt, men det skal nok gå.

Ulla rejste sig udmattet op fra sofaen, hvor hun havde ligget med en vådt håndklæde på panden.

- Er det alt, hvad du har at sige? Spurgte hun anklagende.

- Nej, jeg har tænkt på, om det måske ikke var en ide, om du fik et arbejde?

Ulla Madsen brød ud i en hysterisk latter.

- Arbejde, arbejde, sagde hun, Henrik har altid lovet mig, at jeg ikke skulle arbejde.

Allan trak på skuldrene.

- Ja, jeg har i hvert fald tænkt mig at få en eller anden slags arbejde.

Med den bemærkning gik Allan ud i gangen og tog sine kondisko på, hvorefter han forlod hjemmet med et hej, hej.

Ulla Madsen sad forstenet tilbage i sofaen, hun havde aldrig i sit liv været nødt til at tænke på, hvor de næste penge skulle komme fra.

Automatisk greb hun ud efter telefonen, og tastede nummeret næsten uden at vide det. Hun lyttede til ringetonen et øjeblik, og så snart der blev sagt hallo i den anden ende, startede hun.

- Mor, han sagde, at vi ikke kan få pengene før Henrik er fundet, og Allan vil til at have et arbejde, han kan jo ingenting, og hvad med turen til Madeira til november, og tænk nu hvis Henrik alligevel dukker op...

Idet Ulla stoppede for at trække vejret, brød hendes mor ind.

- Jamen, lille Ulla, hvem sagde, at I ikke kan få pengene, og hvad er det for nogle penge, I ikke kan få?

- Åhhhh mor, kan du da slet ikke forstå noget som helst, det er da Mogens og pengene er dem, vi skal have hvis Henrik er død.

- Så, så, lille Ulla, sagde enkefrue Fanny Jespersen. - Du må ikke tage sådan på vej, jeg har selv prøvet at blive enke i en ung alder, det er ikke let, men det skal nok gå. Tag din bil og kom over til mig, så laver jeg en god kop kaffe, og så skal vi nok få styr på det her.

Ulla mente også, at det er en god ide, så efter at de havde afsluttet samtalen, lagde hun en seddel til Lise og Allan, om hvor hun var, og forlod huset for at køre over til sin mor, og høre hvad hun havde af gode råd.

- 21 -

Arbejdet i BLOBS var fuldt af udfordringer for Jan. Der skulle hele tiden være tjek på varelageret, store dele af brødet kunne holde sig i lang tid, mens andre skulle være ude af huset i løbet af få dage.

- Susanne? Sagde Jan og så op fra papirerne. - Kan det virkelig være rigtigt at vi sælger to tons rugbrød om dagen?

- Hvis det står i varestatistikken, må det jo være rigtigt, svarede hun. Jan kløede sig i håret og fortsatte granskningen af papirerne, det var ham en gåde, at det var muligt at styre så mange forskellige varer. Han skulle jo både sikre, at der ikke var alt for mange varer, der blev for gamle, samtidigt med at han undgik at melde udsolgt for nogle varer midt på dagen. Den største del af indkøbsarbejdet var styret via en computer, for hver uge var der lagt planer ind, for hvor meget af de enkelte brødtyper, der ville blive købt ind til lageret. Jans del af indkøbsarbejdet var at sammenligne computerens oplysninger og afdelingens salg og derefter godkende eller ændre indkøbsforslagene.

- Susanne! Den forslår at vi skal have daglige leveringer af fint toastbrød på 125 stk. det er da alt for lidt, der står her at vi sælger 500 brød om dagen. Sagde Jan

- Du skal gange det med 4. Brødene er lagt i pakker af med 4 i hver, svarede Susanne henne fra sit skrivebord i hjørnet af kontoret, hvor hun var ved at sammenligne leverandørens fakturaer, med en stak følgesedler.

- Ja, jeg mener også, at vi hellere må gange det med fire. Jan ændrede bestillingen til 500 stk. og trykkede på Enter.

- Det er skægt, det grove toastbrød, plejer vi at sælge ca. 360 stk. af, men vi får kun leveret 90, mumler Jan, det ændre jeg også, så! 360, og her er også en fejl ved sandwich brødene, 75 er alt for lidt det ændre jeg til de 300, som salget viser.

- Klokken er ti minutter i tre, sagde Susanne. - Jane kommer her om eftermiddagen og fylder op på hylderne, lad os gå ud i afdelingen, så kan du hilse på hende.

Da de kom ud i afdelingen for brød, var Jane i fuldt sving. Hun stod ved en palle med rugbrød, og lagde rutineret brødene op på plads.

- Jane, sagde Susanne. - Det er vores nye områdeleder, han er startet i tirsdags, men du arbejder jo kun her i slutningen af ugen, så du har ikke haft tid til at møde ham endnu.

- Hej, sagde Jane, hun var 18 år, med langt let bølget hår ned over skuldrene, BLOBS kitlen kunne ikke skjule, at hun var en velskabt pige.

- Hej, svare Jan. - Du er vel ikke helt brødebetyngt over at arbejde her i afdelingen? Forsøgte han sig, mens han havde svært ved at holde øjnene fra hendes bryster.

Susanne grinede af Jans vittighed, mens Jane ikke en gang trak på smilebåndet.

- Det var hyggeligt at møde dig, sagde Jane og bøjede sig væk for at fortsætte sit arbejde, men i det samme stoppede hun og rettede sig op mod Jan. - Nu jeg har dig, Michael har været her to måneder mindre end jeg, og jeg mener, at jeg har mere styr på arbejdet her, end han har, hvordan kan det så være, at han får 1,5 kr. mere i timen, end jeg får?

- Det kan ikke være rigtigt, stammede Jan. - Lad mig lige undersøge sagen, så skal jeg nok ændre på det.

- 22 -

I den anden del af byen var Allan gået på biblioteket for at søge efter et job på bibliotekets computer, han kunne sagtens have gjort det derhjemme, men han trængte til at komme lidt væk fra sin mor. Efter en hurtig søgning på Google, fandt han en side med jobs, som virkede lovende, og med nogle temmelig brede søgekriterier dukkede

der hurtigt en liste på flere hundrede jobs op. Han læste langsomt ned igennem listen, mens han prøvede at få en ide om, hvad han var kvalificeret til, og hvordan det passede med, hvad han kunne have lyst til at lave. Jo mere han læste, jo færre gode ideer fik han, han havde aldrig prøvet at arbejde, ikke en gang som avisbud, han havde heller aldrig haft en drøm om at blive noget som helst. De gange han havde været med sin far på arbejde i BLOBS, havde han altid været i vejen, og der havde sjældent været noget hverken sjovt eller spændende at lave.

- Allan, hørte han en lys stemme sige fra den anden side af bordet. Han så op på en tynd pige med langt lyst let krøllet hår, hun havde en lidt skarp næse og godt med fregner i ansigtet, men hun smilede imødekommende til ham. Han genkendte hende, som en veninde fra gymnasiet.

- Elisabeth, udbrød han. - Det er lang tid siden, hvad går du og laver?

- Jeg arbejder på min fars fabrik, jeg synes, det ville være godt med et år i arbejde, inden jeg starter på at studere.

- Hvad skal du da studere?

- Det ved jeg ikke, det håber jeg at finde ud af inden året er gået. Hvad går du og laver?

- Du tror nok det er løgn, men min far...

- Den sidste dag i vores sommerferie, tog han sine grønne gummistøvler på, og gik ud i vandet nord for Rømø, hvor han nok endte med at drukne, hvor dum har man egentligt lov og være.

- Jamen, det er da frygteligt, stammede Elisabeth.

- Ja, det er selvfølgelig synd for ham, men hvad med mig og søs og min mor. Min mor er helt ude af den, hun tror hun skal på fattighjem. Mærkeligt nok har Jeg faktisk ikke hørt et ord om, at hun savner ham, men hun er meget bekymret for, hvor de næste penge skal komme fra.

- Tror du ikke bare, at det er chokket over, at hun lige pludselig står med hele ansvaret alene?

- Det ved jeg ikke rigtigt, hun har jo ikke rigtigt taget ansvaret for noget som helst endnu. Nogen gange virker hun dog, som om hun er godt tilfreds, med at hun selv kan bestemme alting selv.

- Du skal se, der kommer nok en reaktion på et eller andet tidspunkt, for hun er da vel ikke ligefrem glad for, at han er væk vel?

- På en måde virker det lidt sådan. Her til morgen hørte jeg hende udbryde, "Næ hættten sidder på tandpastatuben", og det er kun ham og hende, der bruger det badeværelse.

- Du tror ikke, at det kan være en reaktion på chokket, over at han er væk?

- Ikke rigtigt, for hun går hele tiden rundt og kommer med små udbrud, som "Næ der er ingen beskidte gummistøvler i entreen", og den slags.

Elisabeth blev lidt pinligt berørt over Allans indrømmelser, og skiftede emne.

- Had ser du efter på computeren?

- Hvis min far ikke dukker op, kommer vi til at mangle penge ret hurtige, så jeg har bestemt mig for at få et job, så jeg i hvert fald kan klare mig selv.

- Hvad vil du arbejde med.

- Det ved jeg ikke, jeg har aldrig haft et arbejde, så jeg har ikke nogen erfaring og jeg ved heller ikke, hvad jeg gerne vil lave.

- Så vidt jeg husker fra gymnasiet, har du kørekort, ikke?

- Jo, svarede Allan.

- Jeg tror, min far godt kunne bruge dig på fabrikken, vi mangler en mand, der kan stå i samlehallen, og samle dippedutter, men som også kan køre ærinder og hente varer, når der er brug for det.

- Dippedutter, det er jeg bare ekspert i, duppeditter kan jeg også klare, udbød Allan glad.

- Jeg sagde dippedutter, fordi vi laver så meget forskelligt, den ene uge samler vi låg til oliebeholdere, og den næste er det kuglepenne. Jeg taler med min far om dig i eftermiddag, så skal jeg nok give dig besked i aften, OK?

Allan så lettet på Elisabeth.

- Allerede efter at have læst de første 10 sider med jobannoncer var jeg ved at opgive, det var virkeligt heldigt, at du kom.

Elisabeth smilede og rejste sig op,

- Jeg håber, det kan blive til noget, hej hej.

Kort efter gik Allan også, hans holdning var helt anderledes, end da han ankom til biblioteket, nedtryktheden var blevet afløst af en glad, forventningsfuld stemning.

- 23 -

Jan, Poul og Susanne sad i afdelingens kontor, det var sent, for de havde været med til at lukke butikken. Jan var godt træt af de første dages hektiske oplevelser, som områdeleder for brødafdelingen.

- Hvordan kan det egentligt være, at Jane får mindre i løn end Michael? Spurgte Jan.

- Hun er en gås, udrød Poul henne fra hjørnet.

- Michael er 19 år, og han har arbejdet i et byggemarked før. Janes fornemmelse, at hun har meget bedre styr på tingene, er helt forkert, Michael er meget bedre til at se, hvad der skal gøres, og han snakker ikke nær så meget, sagde Susanne.

- Er du sikker på det? Jan så forundret på Susanne.

- Michael har så travlt med at organisere, at man skulle tro, at det var ham, der var chefen, men hun er en gås, brummede Poul igen.

- Jeg har jo arbejdet sammen med dem begge to i nogle måneder, sagde Susanne lidt spidst. - Så tror du ikke, at jeg ved det?

Jan, der var stærkt betaget af Janes kønne ansigt, svarede at det havde hun jo nok, uden at være den mindste smule overbevist. Susanne kunne godt mærke, at han ikke var helt enig med hende, men kommenterede det ikke.

- Nå, men skål, sagde Jan og løftede sin øl. - Skal vi ikke se at komme hjem?

- Skål sagde, Poul og hældte resten af øllen i halsen, hvorefter han rejste sig og gik.

Susanne var enig, og kort efter gik også Jan og Susanne sammen ud gennem vagten.

- Hej, hej vi ses i morgen, sagde Jan og gik ned mod bussen.

Susanne vinkede og gik over til cykelstativerne, hvor hun tog sin cykel og cyklede hjem.

- 24 -

Hos Fanny Jespersen var Ulla og Lise netop færdige med at vaske op. Fanny var ved at lave kaffe og hældte langsomt det kogende vand ned i filtertragten. Hele eftermiddagen havde hun vimset rundt om Ulla. Hun nærmest strålede af hygge og tilfredshed. "Så er vi begge enkefruer", gik hun rundt og sagde til sig selv. Når hun tænkte nærmere efter, så havde hun egentligt heller aldrig brudt sig om Henrik. Ham og hans evindelige fugle, der alle sammen lignede hinanden, hvor skulle det egentligt blive rart at være fri for ham. Og tænk bare til jul, nej hvor ville det blive hyggeligt, så kunne hun holde jul for Ulla, Lise og Allan. Bevares det var da synd for Henrik, at han sådan skulle gå hen og drukne, men det var jo egentligt hans egen skyld. Hvad skulle han rende rundt i gummistøvler for ude i havet. Kunne han dog for en gangs skyld ikke opføre sig som en normal mand. Være ved familien, vaske bilen og læse i en bog. Nej nej ikke Henrik, han skulle fjolle rundt med sin dumme kikkert og sin dumme notesbog, og se efter fugle. Var de fugle ikke fuldstændig ligeglade med ham? Skulle han ikke hellere tage sig af stakkels Ulla? På den anden side så hyggede Ulla og Fanny sig jo rigtigt godt, når de var der sammen i sommerhuset, mens Henrik rendte rundt og kiggede efter sine dumme fugle. Hvad skulle de overhovedet med Henrik, de havde det jo meget bedre, når han var væk? Fanny Jespersen blev mere og mere overbevist, om at Henriks død var det bedste, der var sket for hendes stakkels datter. Med denne denne erkendelse, bar hun bakken med kopper, kaffe og småkager ind i stuen, hvor Lise og Ulla havde bænket sig omkring sofabordet.

- Gad vide om Allan også kommer herover, sagde hun.

- Den stædige knægt, sagde Ulla. - Han bliver sikkert derhjemme bare for at være på tværs, så skal jeg også være bekymret for ham. Hun skænkede kaffe op til dem alle, og rettede sin opmærksomhed mod fjernsynet, hvor Bones lige var startet. Holdet havde fundet liget af en ung kvinde, som havde fået skåret fingerspidserne af, og nu var det op til de dygtige retsmedicinere at finde en metode til at identificere kvinden.

Telefonen hjemme i familien Madsens næsten tomme hus ringede.

- Det er Allan, sagde Allan idet han tog røret.

- Hej, det er Elisabeth, min far syntes det lyder som en god ide, kan du starte i morgen?

- I morgen?

- Ja hvis det altså ikke er for tidligt, Elisabeth lød lidt forskrækket.

- Nej, nej, sagde Allan glad. - Det lyder helt fint, hvornår skal jeg komme?

- Ja, vi andre starter klokken 8:30, så hvis du kan komme så tidligt op, vil det være fint.

- Det er i orden med mig, sagde Allan.

- Jamen så ses vi.

- Ja, øh hvor ligger fabrikken?

Elisabeth forklarede Allan, hvor fabrikken lå, og hvor han skulle henvende sig for at komme ind, hvorefter de afsluttede samtalen.

- 26 -

Smølften havde nu passeret den sydvestligeste spids af England og var kommet langt ud i Biscayen, landkendinge fra den yderste spids af Bretagne var væk for lang tid siden, og Anette og Henrik sad i cockpittet og så på solen, som var for nedadgående. Vinden var stadig stærk, og fra at have været en behagelig medvind fra nordøst, var den gået over i nord med mere og mere tendens til at gå over i nordvest. Smølften fik sværere og sværere ved at holde højden forbi Portugals nordlige hjørne, og da vinden gik endnu et nyk over i vest måtte Henrik og Anette acceptere, at de enten skulle igennem et hårdt kryds for at holde højden eller gå ind imod Spaniens nordkyst, hvor de ville have mulighed for at gå i havn og hvile ud i et par dage, inden de fortsatte mod Portugal. Karen havde været på vagt til klokken 18:00 og var gået ned i kahytten for at hvile lidt. I løbet af dagene på den lille båd, var Henrik begyndt at blive bekymret. Hvad der i starten så ud til at blive en lidt besværlig afveksling fra hverdagen, var ved at blive et spørgsmål om, hvad han egentligt ville med sit liv. Det gik mere og mere op for ham, at han overhovedet

ikke havde lyst til at tage hjem og gå på arbejde igen, han havde heller ikke lyst til at høre, hvad hans kone havde af bebrejdende indvendinger. I sit indre vidste han bare, at hun aldrig ville forstå, at der kunne gå så lang tid, før hun hørte fra ham. På nuværende tidspunkt havde han allerede været væk i otte dage, og med hans egen ulyst til at komme hjem, følte han, at det var hans skyld, hver gang vejret forhindrede dem i at komme i land, så han ikke kunne komme hjem. Nede i hans mave voksede fornemmelsen af at problemet blev større, for hver time der gik. Hvordan skulle han også få nogen til at tro, at han ikke havde været i stand til at meddele, at han var i god behold, og at han ville komme hjem, så snart det var muligt?

- Skal du så med os hele vejen? Afbrød Anette hans dystre tanker.

- Øh, var alt hvad han kunne fremstamme.

- Du virker bare så tilfreds med at være her, fortsatte Anette. - Du virker ikke, som om du savner noget derhjemme!

Henrik var i dyb vildere. Med hele vejen? Var det ikke det han hele tiden havde håbet på? Var han ikke dødtræt af at være personale chef i BLOBS? Var han ikke dødtræt af sin søn, der aldrig kunne foretage sig noget på eget initiativ? Ville han egentligt savne sin kone og alle hendes irriterende vaner?

- Nej, det lyder tillokkende, hørte han sin egen mund sige. - Men jeg må hjem, min kone må være ved at gå ud af sit gode skind af bare bekymring, jeg har ansat fire nye medarbejdere til varehuset, jeg skal være der for at byde dem velkommen. Det vil sige, det kan jeg jo selvfølgelig ikke nå længere, de må være startet for en 5 - 6 dage siden.

- Trist, sagde Anette. - Du virker så glad for at være her, og både Karen og jeg syntes, du er rar at have ombord. Hvis man er af den type, der tror på skæbnen, vil man da også blive helt høj ved beskrivelsen af, hvordan du kom til at sejle med os.

Imens de snakkede blev Smølfen blæst længere og længere ind i Biscayen, hvis de skulle til Portugal, var de nødt til at sejle mindst 24 timer på modsatte halse, med kurs mod Nordvest. Både Henrik og Anette vidste det, men ingen af dem forslog at lægge kursen om. De fortsatte roligt mod Spanien.

Fem timer senere var solen igen på vej op over horisonten, vandet var fladt efter at vinden var gået helt over i sydvest. Smølften gik højt på krydset i det flade vand, og den Spanske nordkyst nærmede sig time efter time. Karen havde afløst Henrik, som var gået til køjs.

- Hvad tror du, de Spanske toldere siger, når de ser, at Henrik ikke har noget pas? Spurgte Anette ud i luften.

Karen stirrede tavs på den Spanske kyst, som langsomt nærmede sig, men svarede ikke på spørgsmålet.

- De bliver ikke glade, det er jeg sikker på. Bare de ikke kaster ham i fængsel, fortsatte Anette.

- Det kunne de meget vel finde på, vi kan kun håbe, at heldet er med os.

De var efterhånden så tæt på land, at de kunne skelne enkelte huse, når de så i kikkerten.

- Ligger der nogen byer her i nærheden, hvor vi kan gå ind? Spurgte Karen.

Anette så nøje på kortet.

- Her ligger en by ved navn Luarca, vi kan gå ind der og enten lægge til i havnen, eller ligge for svaj i floden Rio Negro, som har sin udmunding, der på den vestlige side af byen. Hun pegede på flodens udmunding på kortet.

Karen nikkede og beslutningen om Luarca var taget, mens begge håbede på det bedste.

- 28 -

Hjemme hos Allan ringede vækkeuret med en skingrende lyd, klokken var syv, og han skulle starte på sit nye job om halvanden time.

Klokken var 8:25, da han kunne se bygningen, som KK-Trading havde til huse i, det var en bygning, som oprindeligt var bygget til tæppe forretning, stor som en sportshal og grå og firkantet. Elisabeths far måtte have bygget den om til sin nuværende funktion, da det ikke længere kunne betale sig at handle med tæpper i

bygningen. Når Allan tænkte tilbage, kunne han egentligt godt huske, at der var et større byggearbejde her for en 5-6 år siden. Han stillede sin cykel i cykelstativet, og overvejede sit næste træk. Netop som han havde besluttet sig for at følge efter en kraftig kvinde, der var på vej ind, kom Elisabeth cyklende.

- Hej Allan, vent lige et øjeblik, jeg skal lige stille cyklen fra mig, så skal jeg vise vej.

Allan hilste på hende, og kort efter gik de begge ind i bygningen. Rundt om dem ankom flere af de øvrige medarbejdere, som alle gik ind i bygningen, hvor de fleste gik ud og lagde deres madpakker i køleskabet, hvorefter de gik i gang med arbejdet.

Elisabeth viste Allan, hvor han kunne anbringe sit overtøj og sin madpakke, hvorefter de gik ud i montagehallen, hvor hun viste ham, hvad han skulle lave.

- I øjeblikket er vi ved at samle en større ordre af manchetter til et firma, der fremstiller støddæmpere. Vi får de her rør, og der skal så monteres en plasticforing og en gummikant. Vi arbejder ikke på akkord, men det forventes, at du kan samle ca. 90 i timen.

Elisabeth havde samlet en manchete, mens hun havde forklaret arbejdsgangen, og efter at Allan havde vist, at han forstod instruktionen, forlod Elisabeth ham.

I starten gik det hurtigt at samle manchetterne, men den ensformige arbejdsproces gjorde hurtigt ondt i fingrene, så han måtte sætte tempoet lidt ned. Selv om det var dejligt at tjene nogle penge, blev han hurtigt enig med sig selv om, at det ikke skulle være noget, han gjorde resten af sit liv. Selv om der var noget tilfredsstillende over at se bunken af færdige manchetter, var det en lettelse for ham, da der kom en afveksling efter frokostpausen, hvor skulle han ud og aflever 20 kasser med færdigsamlede manchetter, samt hente materialer til de næste 20 kasser.

- 29 -

- Der kommer NCIS lige om lidt, sagde Fanny Jespersen, mens hun skiftede kanal med fjernbetjeningen.

Kaffebordet var dækket med kager og slik til aftenens højdepunkt, og Ulla og Fanny sad i hver sin ende af sofaen, Fanny klædt i sin badekåbe, mens Ulla havde et komfortabelt joggingsæt på.

- Jeg elsker den serie, udbrød Ulla. - Ham Marty Deeks ser bare så godt ud, men nogen gange synes jeg alligevel, at det næsten er for spændende.

Ingen svarede, for serien var netop startet, og allerede inden for de første minutter blev det første lig fundet.

- Den er præcis så spændende, som den skal være, sagde Fanny, mens hun, uden at slippe skærmen med øjnene, hældte to teskefulde sukker i sin kaffekop.

Både Fanny og Ulla fulgte intenst dramaet, og smilte af agenternes små drillerier, når de sammen arbejdede på at løse mysteriet. Fanny var kun gået glip af et enkelt afsnit, mens hun lå med lungebetændelse sidste vinter, og mange afsnit havde hun set flere gange, det afsnit der kørte over skærmen lige nu, havde Fanny set før, og hun havde svært ved ikke at afsløre de næste trin i handlingen, men det slog ikke skår i Ullas glæde, især fordi Fanny ofte byttede rundt på de enkelt afsnit, og hendes forudsigelser så var helt i skoven. De fik ikke løsningen på gåden, for afsnittet viste sig at være første del af to, men straks da rulleteksterne afsluttede udsendelsen, gik de ud i køkkenet for at lave mad, mens de diskuterede Fannys teori om, hvem der mon var morderen, samtidig med at de arbejdede effektivt, fordi de lige havde halvanden time før aftenens næste serie startede.

- 30 -

Smølfen havde ligget på kryds hele dagen for at komme ind til Luarca, og nu hvor solen så småt var ved at forsvinde vest for byen, fik den de gamle kalkede huse til at stå i lysende rødt. Negro flodens munding lå bred og åben tæt ved byen, og mens Henrik og Anette tog sejlene ned, havde Karen startet motoren, så de kunne navigere ind mellem bøjerne, der afmærkede indsejlingen til floden.

- Det er simpelthen den smukkeste by, jeg har set længe, sagde Anette, mens hun stod ved styrbords vant for at hjælpe Karen med at overskue indsejlingen.

Henrik nikkede bare andægtigt, mens han øjne gled hen over Luarca med sine gamle hvidkalkede huse, og varmen fra land slog dem i møde. Efter den lange, og til tider anstrengende, sejlur fra Elbens udmunding, føltes det som om de var kommet til et sydhavsparadis. Inde fra land kunne de af og til høre lyden af musik, sikkert fra en af fortovsrestauranterne, der lå ud mod strandpromenaden. Henrik lod blikket glide hen over stranden, hvor han så grupper af folk slentre langs vandet to og to, blandet med familier med børn i hænderne, og lidt længere væk havde en gruppe unge mennesker sat et net op, hvor de spillede volleyball.

Motoren bragte dem hurtigt ind på flodens kulsorte vand, der havde givet den dens navn, og efter endnu nogle minutters sejlds, kom de til en bugtning, hvor de lokale fiskere havde deres både liggende for svaj. Anette og Karen blev enige om, at stedet også vil være perfekt for Smølfen. Karen gjorde tegn til Henrik, der stod parat i stævnen med ankeret, og han lod det synke ned i flodens kulsorte vand.

- Ok, ankeret ligger på 5 meter vand, meldte han tilbage.

- Så skal vi have yderligere 10 meter line ud, for at have tilstrækkelig hold, det skulle også give tilstrækkelig med plads, selv hvis strømmen vender på grund af tidevandet, sagde Karen nede fra cockpittet.

De gik alle i gang med at hænge fendere ud langs siden, og kvajle tov op, som havde været i brug under sejlsiden, og efter kort tid lå Smølfen trygt på sin svajelads, og Karen, Anette og Henrik satte sig i cockpittet og spiste et let måltid mad.

- Er det i det hele taget lovligt sådan bare at sejle ind i en hvilken som helst havn, uden først at have indfortoldet skibet? Spurgte Henrik.

- Nej, svarede Anette, men vi håber det går alligevel, det ville være rart med lidt tid uden myndighedernes indblanding, så vi kan finde ud af, hvad vi skal gøre ved dit manglende pas.

Henrik blev bleg, ved Anettes ord, han havde tænkt på det længe, men det var lykket for ham at fortrænge det et øjeblik, især i den hyggelige stemning i båden.

- Jeg er godt klar over det, jeg har besluttet, at jeg vil forsøge at komme i kontakt med min søn, Allan, og så håbe, at han kan sende det herved. Jeg har også tænkt på jeres forslag om at tage mig med

som gast, og hvis I stadig vil have mig med, vil jeg mægtig gerne sejle med videre ned på varmen.

- Jamen, vi vidste godt, du gerne ville med, og vi er enige, om at vi gerne vil have, at du bliver her på Smølfen, sagde Anette.

Henrik så lettet ud.

- Tror I, jeg kan gå i land og ringe til min søn, jeg skal også have ham til at sende nogle penge, så jeg ikke skal ligge jer til last.

Karen rystede på hovedet.

- Anette og jeg tager jollen og sejler ind til land, så vil vi sondere terrænet, måske kan vi finde en politistation, hvor vi kan komme med en søforklaring, om hvorfor vi er gået ind her. Så må vi se hvordan, vi løser problemet med dit pas. Lige nu tror vi, at det vigtigste er at være på forkant med tingene, og komme af sted, så der ikke pludselig står en tolder på dækket og beder om vores papirer.

Mens Anette fandt skibets papirer frem, rodede Henrik og Karen rundt i båden, for at finde noget, der kunne bruges til årer. Da Henrik fandt båden, var der jo ingen åre i den, og de havde ikke haft mulighed for at finde nogen siden.

- 31 -

Da Allan kom tilbage fra køreturen, samlede han manchetter de sidste 2 timer, indtil, kort før det var fyraften, hvor kom Elisabeth ned i montagehallen til ham, og spurgte hvordan det gik.

- Det går fint, jeg samler lige så mange som de andre, sagde Allan. - Men man bliver øm i hænderne.

- Så ved jeg ikke, om det er en god eller en dårlig nyhed, men jeg har aftalt med firmaet, at vi samler 50.000 flere til dem.

- Det kan måske være meget godt, sagde Allan. - For jeg har ide, jeg lige vil afprøve, må jeg tage et par rør med hjem?

- Gør du bare det, sagde Elisabeth.

Allan lagde materialer til tre sæt manchetter ned i en pose, før de sammen gik ud til deres cykler.

Hjemme i huset spiste han et hurtigt måltid, hvorefter han gik ned i sin fars kælder, for at se på rørene. Problemet ved at samle dem, var at der skulle presses så hårdt for at få gummikanten ud over

manchetten og plasticforingen. Allan havde hele dagen tænkt på, at hvis nu gummiringen sad på en holder af en slags, kunne man holde i røret, og langt lettere få tingene sat sammen. Her i hans fars kælder, havde han materialer og værktøj til at lave det apparat, han havde udtænkt i løbet af dagen.

Da klokken var lidt over elleve, var apparatet færdigt, i den ene side monterede man gummiringene, i den anden plasticforingerne. Ved at hive let i en arm, faldt ringe og foringer ned over et kort rør, hvor han med en let bevægelse kunne presse metalrøret på plads. Da han kun havde til tre manchetter, var det svært at beregne, hvor meget hurtigere han kunne samle manchetterne, men han gættede på at han kunne samle fire - fem i minuttet i stedet for halvanden, der var normen uden hjælpemidler. Træt begyndte han at forberede sig på at gå i seng, mens han glædede sig til at vise sin opfindelse for KK og Elisabeth i morgen.

Han havde netop fået cowboybukserne, af da telefonen ringede.

- Det er Allan, sagde han og lyttede.

- 32 -

Jan sad ved sit skrivebord i brødafdelingens kontoraflukke, og prøvede at få alle sine papirklips til at ligge den samme vej i holderen, hvilket var en langvarig proces, fordi magneten i bunden drejede clipsene i forskellige retninger.

- Jan, Jan, Poul kom ind i rask trav, med hele hånden fuld af følgesedler. - Vi drukner i toastbrød, hele varemodtagelsen er fyldt af forskellige slags toastbrød!

Jan så op.

- Umuligt, sagde han, jeg har selv justeret tallene!

- Så se her, 2000 pakker af det fine toastbrød, næsten 1500 af det grove, der er kommet 4 gange så meget, som der plejer at komme af alle brødtyperne!

Jan så på papirerne, samtidigt med at han slog op på computeren, for at se om det svarede til det, han havde bestilt.

- Poul du skal ikke være bekymret, vi har fået lige det, jeg har bestilt, så det skal nok gå.

Poul gik hovedrystende ud af kontoret, men idet han nåede døren, vendte han sig om og sagde lidt opgivende.

- Men hvor skal jeg gøre af alt det brød, det fylder altså en hel del?

- Sæt det nu bare, hvor der plads, så skal jeg se på det lige om lidt.

Jan læste følgesedlerne lidt nøjere igennem, 500 pakker á 4 brød, står der. "Det var pokkers" tænkte han, "derfor skulle alle brød bestillingerne ganges med 4. Hvordan skal jeg klare det, vi kan jo ikke bare forære alt det brød væk."

I det samme trådte Susanne ind, hun så meget bekymret ud.

- Vi har lidt problemer ude på gulvet, nogen har kørt ind i vores knækbrødshylde med en palleløfter. En hel del af pakkerne er beskadiget, men det er svært at se, præcis hvilke pakker det er.

Jan tog begge hænder op til hovedet, og skjulte øjnene et øjeblik.

- Er der dog ikke andet end problemer her? Stønnede han.

Han tog sig samme og gik med Susanne ud i butikken, for at se på de skader, der var sket.

Hylden med knækbrød, var skubbet ca. 20 cm. og knækbrødet lå i en stor bunke på gulvet.

- Vi sætter dem da bare op igen, og lader som ingenting, forsøgte Jan sig.

Susanne så bestyrtet på ham og sagde.

- Vi kan ikke sælge knækbrødssmuler, vi får hele informationen på nakken, hvis de skal kæmpe med sure kunder, fordi vi prøver at snyde.

Sammen rykkede de reolen på plads. Jan bøjede sig ned og begyndte at rode i stablen af knækbrød.

- Det er ikke så svært, den her er gået i stykker, men den her er der ikke noget i vejen med, sagde Jan og holdt to pakker frem for sig.

- Hvis du henter en vogn til det der er gået i stykker, begyndte jeg at sortere.

Susanne gik ud på lageret, for at finde en vogn til brødet, mens Jan satte på plads. Da de var færdige, havde de ca. 100 pakker knækbrød i kurvevognen, Jan var fortvivlet.

- De koster ca. 10 kr. stykket, der er for 1000 kr. ødelagt knækbrød her.

- Hvor der handles der spildes, sagde Susanne, og bukkede sig ned for at samle et par pakker op, som var gledet ud over kanten. Da de kom ud på lageret, blev de mødt af et bjerg af toastbrød. Et eller andet sted bag brødene, kunne de høre Poul gå rundt og mumle, men de kunne ikke se ham. Susanne så på Jan og Spurgte.

- Hvor kommer alt det brød fra?

- Joe, begyndte Jan, men i det samme ringede telefonen inde på hans bord. Han gik ind for at tage den.

- Det er Jan Jacobsen, sagde han.

- Goddag, det er Arne Pilegaard, jeg har fået et problem.

- Arne Pilegaard, varehusdirektøren, stammer Jan. - Et problem? Er det alt det her brød? Det er ikke noget problem! De kan roligt have tillid til mig, jeg skal nok få det løst.

- Lad mig nu lige forklare, hvad problemet består af, så må vi se, om du kan løse det! Jeg er blevet ringet op af en spejderleder, og det er egentligt ham, der har et problem.

- En spejderleder? sagde Jan.

- Ja, en spejderleder, han har jamboree, med 15.000 spejdere, og nu viser det sig at han er blevet brændt af af sin brødleverandør, han mangler ca. 3000 toastbrød.

- Toastbrød?

- Ja, toastbrød, gentager varehusdirektøren. - Kan vi hjælpe ham med det, vi vil jo heller ikke genere vores andre kunder?

- Jaa, sagde Jan tøvende. - Jeg skal se hvad jeg kan gøre, må jeg ringe tilbage om to minutter?

- Det er prima min dreng, sagde Arne jovialt.

Jan sad og stirrede tomt ud i luften, mens han tænkte.

- Det er helt uhyggeligt, min underbevidsthed må have vist, at jeg skulle bruge en ordentlig masse brød, mumlede han ved sig selv.

- Er der noget i vejen? Brød Susanne ind.

- Nej nej, sagde Jan. - Alt er i den skønneste orden, vil du bede Poul om at læsse 3000 toastbrød på en lastbil, der står en masse sultne spejdere og venter på dem.

Derefter ringede han til varehuschefen, og sagde.

- Det er i orden, jeg har sat en af mine medarbejdere til at pakke leverancen, hvis De giver mig adressen, skal jeg sørge for at de bliver

leveret inden for en halv time. Jeg har desuden ca. 100 pakker knækbrød, der er blevet beskadiget, skal jeg ikke sende det med, de skal jo ikke betale for det?

- Det var en god ide, jeg ringer til spejderlederen og giver ham besked, og lad mig lige sige, at det lige netop er folk som dig, der er brug for i BLOBS.

- Jeg passer jo bare mit arbejde, svarede Jan beskedent. - Hvor skal jeg sende brødet hen?

Jan fik adressen, og lagde røret på.

- 33 -

Det var med blandede følelser, at Henrik så Karen og Anette padle af sted ind mod land. Da de stadig manglede årer, padlede de med en lille kasserolle og en stegepande bundet på hver sit kasteskaf, kasserollen havde det med ligesom at hænge fast i vandet, så da de er kom fri af Smølfen, snurrede de rundt et par gange, indtil de fandt en rytme, der bragte dem på en slingrende kurs ind mod land.

Byen lå helt ned til floden, og der hvor Anette og Karen kom ind til land, mødte de et bolværk på næsten to meters højde. De blev tvungent til at sejle langs med det, indtil de kom til et sted, hvor der var bygget en trappe ned. Ved en rusten jernring, der var forankret ved siden af trappen, fortøjrede de jollen, før de satte kursen mod byens varme gader. Det måtte de dog have til gode, for allerede da de nåede toppen af trappen, mødte de en uniformeret betjent. Han begyndte straks at bede dem om pas og papirer på et hurtigt spansk. Da hverken Anette eller Karen kunne spansk, forstod de ikke umiddelbart hvad han ville, men så snart han så papirerne, som Anette havde i hånden, pegede han på dem, og hun rakte dem til ham.

- Dianamarca, udbrød betjenten, med et smil. - Jag svoger i Dianamarca, fortsatte han glad.

- Taler du dansk, Spurgte Karen lettet.

- Lille smul, svarede han. - Jag hedde Miguel.

- Jamen, så skal du høre her, begyndte Anette. - Vi kom sejlene tæt på Helgoland, så kommer den her jolle vuggende lige ud af den blå luft, og vi kunne jo godt bruge en jolle, så vi sejlede...

- Stop, arete, afbrød betjenten. - Jag ingenting forstå, ikke så god til den danske.

På en blanding af spansk, engelsk og dansk blev de enige om at gå til politistationen, for at ordne papirerne, og finde en løsning på Henriks problem. Betjenten var flink og meget forstående, han ville gerne hjælpe, men Henrik måtte desværre finde sig i at blive fængslet på politistationen, indtil hans rette identitet var fastslået, d.v.s. indtil hans pas var kommet frem. Da Luarca var en fredelig by, var arresten tom og Henrik fik en celle for sig selv, som var rimeligt ren og pæn. Inden Miguel låste døren, fik Henrik lov til at låne telefonen. Han drejede nummeret derhjem til, og håbede at det var Allan, der ville tage den og ikke hans kone. Summetonen i røret fortalte ham, at telefonen ringede hjemme i Danmark og Henrik kunne allerede mærke angsten, for at der slet ikke var nogen hjemme. Han pustede lettet ud da den blev den taget efter at have ringet tre gange.

- Det er Allan, sagde hans søn i telefonen.

- Det er ... Henrik gik i stå, hvordan skulle han forklare sin søn, at han havde været væk så længe.

- Det er din far, sagde han efter en kort pause.

- Far, udbød Allan. - Jamen, jamen vi troede, du var død.

- Det var tæt på, men jeg var heldig.

- Jamen, hvor er du?

- I Nordspanien.

- I Nordspanien?

- Ja, og jeg har brug for din hjælp, vil du gå op i soveværelset og tage mit pas i mappen hvor der står, ID m.v. på ryggen, og sende det til politistationen i Luarca, så skal jeg nok give dig en forklaring så snart som muligt.

- Politistationen?

- Ja, jeg er kommet til Spanien uden penge og papirer, og det må man altså ikke. Især ikke det med papirerne. Hør her, vil du ikke sende passet allerede i morgen tidlig, så skal jeg finde noget papir, og sende dig et brev, der forklarer hele affæren. Er det ok.

- Ja, det kan jeg vel, men men Spanien? Hvordan er du kommet til Spanien.

- Jeg var næsten ved at drukne, men så fandt jeg en lille jolle, og senere blev jeg samlet op af to piger.

- To piger?

- Vent til du får brevet, det her kræver tid for at forklare! I øvrigt! Er mor og Lise OK? Spurgte Henrik til slut.

- De er flyttet over til mormor.

- Hvad så med dig Allan, klarer du dig?

- Ja ja, jeg har fået arbejde, og det går ret godt.

- Betjenten siger, jeg skal lægge på nu, jeg skriver til dig med det samme.

- Hej.

- Farvel Allan.

Henrik lagde røret på, han savnede pludselig sin irriterende søn og sin datter, hans beslutning om at sejle videre med Karen og Anette virkede ikke helt så ligetil, som den gjorde før. Så fik han betjenten til at give sig papir og en kuglepen, hvorefter han begyndte at skrive en forklaring til sin søn.

Mens han skrev, kom sejlturen frem igen, følelsen af at styre gennem de store bølger i Biscayen, den friske salt luft og de stille morgener, hvor solen dukkede op af havet, så vandet farves i gyldent og rødt. Alt sammen stod det klart i erindringen, og da han lagde sig i cellens smalle køje for at sove, var han ikke længere i tvivl, om at han skulle fortsætte.

Susanne havde hele dagen gået rundt om Jan med et lille smil om læberne, for efter at hun havde kontrolleret computer loggen, vidste hun godt, hvorfor der pludseligt var så rigeligt med toastbrød, at Jan kunne levere til spejderne.

- Jan, sagde hun prøvende. - Syntes du ikke, at vi har noget at fejre?

- Øh, sagde Jan på en meget intelligent måde, mens han rettede let på sine briller og fokuserede på hendes ansigt.

- Ja, jeg mener, du var næsten mere heldig med det toastbrød, end man har lov at være, du kunne jo fejre det ved at invitere mig på pizza.

- På pizza, hvorfor det?

- Jo, jeg mener, Arne har sikkert rost dig over for Vibeke, sådan noget plejer han at være ret god til, og Vibeke skulle jo helst ikke få at vide, hvorfor vi pludseligt havde så meget toastbrød, vel?

- Vibeke?

- Ja Vibeke, fortsatte Susanne. - Ikke at jeg kunne finde på at fortælle hende det, især ikke når du sådan invitere mig ud og spise.

Jan var måske ikke verdens kvikkeste dreng, men sådan en hentydning kunne han alligevel godt forstå.

- Jo, Susanne, det kunne være hyggeligt, skal vi gå direkte fra arbejde, eller skal vi mødes et eller andet sted?

- Jeg synes, at du skal komme over og hente mig derhjemme, så jeg kan nå og klæde om og sådan, skal vi sige klokken halv otte?

Klokken halv otte ringede Jan på hos Susanne, hun åbnede kun iført en badekåbe, håret var indsvøbt i et håndklæde, og hun var endnu fugtig efter badet.

- Min mor ringede, undskyldte hun. - Lad mig hente en øl til dig, så kan du drikke den, mens jeg gør mig færdig. Hvor har du bestilt bord?

- Bord, stammede Jan. - Tror du, det er nødvendigt at bestille bord?

- Med 15.000 spejdere i byen, som kun har fået toastbrød? Ja, jeg tror, det kan være nødvendigt at bestille bord. Prøv at se, om du kan finde et sted, mens jeg gør mig klar. Du kan bare bruge min mobil, den ligger på spisebordet, og telefonbogen ligger på hylden nedenunder.

Mens hun tog tøj på, ringede Jan rundt til fire forskelligt pizzeriaer, men måtte konstatere at ingen havde plads. Han bankede på døren ind til badeværelset, hvor Susanne var ved at lægge makeup, og efter en kort forhandling igennem den lukkede dør, blev de enige om, at Jan skulle bestille pizza hjem til Susanne lejlighed, så kunne de blive der og spise. Susanne kom ud og gik gennem lejligheden, kun iført blonde BH og et håndklæde om livet, Jan der var ved at blive en lille

smule påvirket af øllen og varmen, begyndte at finde hende mere og mere tiltrækkende, især da hun passerede ham i en sky af feminin parfume. Hun forsvandt ind i soveværelset, og efter lang tid, kom hun ud klædt i en sort kjole, som fremhævede hendes fyldige barm, og afledte opmærksomheden fra hendes lidt kraftige ben. Hun dækkede et hyggeligt bord, tændte stearinlys og åbnede en flaske rødvin, mens Jan fulgte hendes bevægelser med øjnene. Til slut hældte hun et glas vin op til hver, og de satte sig ved det lille bord, tæt over for hinanden og ventede på pizzaerne.

- Skål, sagde Susanne.

Jan skålede og drak en pæn slurk af rødvinen, så ringede det på døren, og Jan åbnede og betalte pizzabudet. Mens de spiste, snakkede de om BLOBS og kollegerne, Jan fortalte om onklens minimarked, og Susanne gav ham ret i, at det var dumt af onklen at fyre ham. Efter maden lavede Susanne Irish coffee, og hun havde ikke nogen problemer med, at lokke Jan til at danse med hende i den lille lejlighed. De var begge en smule fulde, ikke meget, men da Toni Braxton sang ”Unbreak my heart”, kyssede Susanne Jan let på kinden, og da sangen sluttede, stod de stadig på gulvet med læberne mod hinanden.

Næste morgen cyklede de sammen til BLOBS.

- 35 -

Allan vågnede til et larmende vækkeur, klokken var 6, ”hvorfors ringer det allerede? Jeg skal først møde klokken 8:30” tænkte han. Så gik det op for ham, at han skulle have fundet ud af, hvordan han fik sendt passet til sin far. Efter kort at have overvejet om han skulle gå på nettet for at finde en løsning, besluttede han hurtigt, at det næppe ville være til at overskue på denne tid af morgenen, han måtte snakke med Elisabeth, der var ikke nogen tvivl, om at hun vidste, hvad han skulle gøre.

Vækkeuret ringede igen, klokken var 7:30, Allan sprang ud af sengen, og gik i bad.

Klokken 10 minutter over 8 trak han cyklen på vej hen til KK-Trading, hans opfindelse stod på bagagebæreren, så han ikke kunne cykle.

- Hej, lød det velopløst bagfra.

Allan var så tæt på KK-Trading, at han kunne se den store grå bygning. Hans højre arm var begyndt at føles en smule lam, efter at have gået med cyklen så længe, mens han holdt på apparatet i en akavet stilling. Da han alligevel vendte sig, så han, Elisabeth komme cyklende.

- Hvad er dog det, du har på bagagebæreren? Spurgte hun forundret og nysgerrig.

- Det er en samlemaskine, lad os få den indenfor, så skal jeg vise dig det.

Så snart de var kommet inden for i samlehallen, satte Allan maskinen op, og lagde gummiringe og foringer i holderne. Så tog han en kasse med rør, og begyndte at samle manchetter. Uden at anstrenge sig, samlede han 3-4 stykker i minuttet. Elisabeth var stum af overraskelse.

- Har du selv lavet den?

- Ja, det slog mig, at man blev alt for øm i hænderne, når man samlede, som du viste mig.

- Jamen, hvad med arbejdsstillingen, bliver man ikke træt af at gøre den samme bevægelse hele tiden?

- Man kan vende den, det går godt nok ikke helt så hurtigt, når man bruger venstre hånd til at presse røret ned, men det giver en aflastning. Se en gang!

Allan vendte maskinen, selv når den stod sådan, kunne han stadig holde et gennemsnit på 3 manchetter i minuttet.

- Det må min far se!

Sammen bar de maskinen ind på Karl Klausens kontor.

- Du har slet ikke hilst på Allan endnu, sagde Elisabeth, mens hun bakkede ind ad døren til Karls kontor.

Det var et kontor, der bar præg af en praktisk mand, møblerne var pæne, men sikkert overtaget fra tæppeforretningen, og tæppet var i hver tilfælde fra den tid. KK sad bag skrivebordet, han var en lidt

kraftig mand, med et stort smil i det temmelig runde hoved. De satte maskinen på mødebordet, og Allan gik over for at hilse.

- Allan, sagde han, mens han rakte hånden frem.

KK greb hånden og pumpede ivrigt op og ned.

- KK, velkommen i virksomheden, sagde Karl Klausen. - Er du sådan en kunstner, der laver abstrakt kunst?

- Far altså, det er ikke kunst, det er en maskine, som Allan har lavet, kom her over og se.

Allan og Elisabeth demonstrerede hvordan Allans maskine virkede, og KK var dybt imponeret.

- Jamen, du er da alt for god til bare at have siddende ved samlebordet, Elisabeth hvor mange af de maskiner, skal vi bruge?

Elisabeth rystede på hovedet, så hendes skulderlange blonde krøllede hår hoppede rundt, så så hun på Allan,

- Kan du lave to til?

- Øh, jeg har ikke flere materialer derhjemme!

- Jamen, vi har et værksted, og du kan køre ud i byen og købe, hvad du har brug for.

- Hvordan får vi maskinen introduceret for medarbejderne, de skulle jo nødig

tro, at vi har planer om at erstatte dem med maskiner, indvendte KK.

- Vi må love dem en bonus, og det skulle absolut ikke give arbejdsløshed, jeg har en ordre på 100.000 manchetter mere liggende, jeg har bare ikke bekræftet den endnu, jeg ikke var sikker på om vi kunne overkomme det, sagde Elisabeth.

Elisabeth og Allan gik ned i samlehallen, og viste maskinen frem.

- Hvad er det for en Storm P opfindelse, var den første reaktion.

Det var Sonja Sørensen, hun havde været i KK-Trading siden Karl startede med at handle med importerede plastic vaser. Sonja var 56 år, hun vejede 30 kilo for meget, og virkede dermed meget større, end hendes 162 cm egentligt berettigede til. Af en eller anden grund, havde hun altid storblomstrede kjoler på, der mindede mere om små telte, end egentlige beklædningsgenstande.

- Det er en maskine, der skal lette samlingen af manchetterne, det går hurtigere og vores første test viser, at det heller ikke er så anstrengende, brød Elisabeth ind.

- Anstrengende, vrængede Sonja. - Er du sikker på, at I ikke vil erstatte nogen af os med maskiner?
 - Ja ja, tværtimod vi kan tage større ordre og dermed være mere sikre på, at der er arbejde til alle.
 - Lad mig prøve, Sonja skubbede sig helt hen til maskinen og satte sig ned foran den, hvorefter hun så afventende på Allan.
 - Hvordan gør man?
- Allan viste hende, hvordan den fungerede. Da hun havde samlet 10 manchetter på 3 minutter, rejste hun sig op.
- Den er smart, men så er der spørgsmålet om pengene, hvis vi kan samle dobbelt så mange manchetter, vil vi også have mere i løn.
 - Vi har talt om det, sagde Elisabeth. - Hvis I bruger maskinen, sammen med to mere som Allan fremstiller, er der en bonus til alle ved slutningen af måneden. Jeg kan ikke give et beløb endnu, men det skal nok blive fornuftigt.
- Elisabeth og Allan forlod samlehallen, hvor Sonja havde bemægtiget sig maskinen, og var i fuld gang med at samle manchetter. På vej ned til værkstedet, stoppede Allan pludselig op.
- Jeg har et problem, som jeg håber, du kan hjælpe mig med!
 - Ja? Sagde Elisabet. - Hvad er det?
 - Jo, min far ringede i går!
 - Din far?
 - Ja, han ringede, han skal bruge sit pas.
 - Han er altså ikke død, hvad skal han bruge sit pas til?
 - Han sidder i et spansk arresthus.
 - Stop, stop, lad os lige finde noget kaffe, så går vi ind på mit kontor, det her kræver altså en forklaring.
- Inde på Elisabeths kontor, forklarede Allan, hvordan hans far ringede fra Spanien og bad om at få sendt sit pas frem så hurtigt som muligt. Elisabeth var lamslået.
- Det kan ikke være rigtigt, hvordan skulle han være kommet til Spanien.
 - Jeg har også svært ved at tro det, han snakkede noget om en jolle, så han er nok sejlet.
 - Man sejler da ikke til Spanien i en jolle!
 - Nej, der var også noget med to piger, der havde samlet ham op.

- Samlet ham op, lige som når man blaffer?
- Jeg ved det ærlig talt ikke, men hvorfor skulle han ellers give mig en adresse på en by i Spanien, jeg har slået navnet op på nettet, det er en lille flække på nordkysten, det som også kendes som Baskerlandet. Elisabeth kunne godt se argumentet, og sammen fandt de den hurtigste måde, at få passet frem til Spanien. Et kurer firma hævdede, at de kunne klare det på 3 døgn, det var ikke billigt, men Allan brød sig ikke om at hans far sad i fængsel alt for længe. Efter at passet var sendt til Spanien, viste Elisabeth virksomhedens værksted til Allan, hvor han gik i gang med at lave de nye maskiner.

- 36 -

- Dam, sagde Henrik, og hoppede med sin hvide brik hen over tre af Miguels sorte, hvorefter han satte en ekstra brik oven på sin hvide.

- Pokkers, udbrød Miguel. Han var stationens dam mester, men Henrik slog ham hver gang.

Efter at han havde tabt fire gange i træk, afbrød han spillet.

- Politiarbejde, sagde han og gik over til sit skrivebord, hvor han hidsigt begyndte at stemple nogle lidt nussede papirer, der lå i en stabel på hans skrivebord.

Henrik satte sig hen til vinduet, og så ud på den charmerende spanske by uden for stationens lysegrønne kontor, og drømte om at han snart kunne stifte nærmere bekendtskab med byen. Han steg dog ud af sin drømme verden, for at skrive det lange brev til Allan færdig, så han kunne forstå, hvad der var sket. Han overvejede, om han også skulle skrive til Ulla, men hver gang han prøvede gik han i stå, og han endte med kun at indflette en hilsen til Ulla, samt give et lille varsel, om at han ikke havde tænkt sig at komme hjem til hende igen. I det samme trådte Karen og Anette ind på stationen.

- Hej Henrik, er du blevet løsladt? Spurgte Anette.

- Desværre, sagde Henrik. - Jeg skal først have mit pas, men jeg har talt med Allan i telefonen, og han sender mit pas så hurtigt han kan. Så må vi bare håbe, at det spanske postvæsen ikke lever op til sit dårlige rygte.

- Stakkels Henrik, sagde Karen. - Du skulle se denne henrivende by vi er i, stranden er ren og bred, sandet er som på de bedste danske badestrande, men det bedste er, at vandet er mindst 22 grader.

- Vi har været på marked, her til morgen, tilføjede Anette. - Se bare, vi har købt brød, og frugt og ost. Og se her er noget til dig. Hun hev en bog op af indkøbsnettet. - ”The green mile” af Stephen King, den handler om nogen, der sidder på dødsgangen i et fængsel, er det ikke lige noget for dig?

Henrik tog bogen og drejede den undersøgende i hånden.

- Gyser forfatteren? Ham har jeg aldrig læst noget af, jeg tror egentligt ikke det er noget for mig, men der var jo så meget, jeg troede, så lad mig prøve, tiden er lang, når man bare venter på et brev. Det er jo også altid rart at vide, at der er nogen, der har det værre end en selv.

Anette gav ham et kys på kinden.

- Hold modet oppe, vi venter på dig.

Miguel kom hen til dem, og bød dem kaffe, Karen fandt nogle søde spanske kager frem fra plasticposerne, og inden længe sad alle fire omkring kaffebordet. Samtalen gik over bordet på en blanding af Spansk, Engelsk og Dansk, Miguel var en mester i at fortælle vittigheder, ingen forstod helt pointen, men Miguel grinte selv så hjerteligt, at alle grinte højlydt med.

- 37 -

- Det må jeg sige, du har virkeligt imponeret Arne, sagde Vibeke smilende til Jan. - Er det fra dit forrige job, at du har så gode forbindelser?

- Hrmf, sagde Jan, og rettede utilpas på sine briller, mens han forsøgte at undgå Vibekes blik.

Han og Susanne var ved at få en kop kaffe, her 10 minutter før kunderne blev lukket ind i BLOBS, da Vibeke pludselig var dukket op.

- Ja, overtog Susanne, mens hun smilede sødt. - Et par få opringninger, så havde Jan ordnet det, er han ikke dygtig?

- Jeg var bare glad for at kunne hjælpe, løj Jan videre.

- Jamen, det var godt, fortsat med den holdning, sagde Vibeke, og forlod det lille aflukke.

Jans øjne havde svært ved at slippe hendes krop, og han fulgte hende, indtil hun gik omkring et hjørne ude på lageret. Susanne bemærkede Jans blik, men sagde ikke noget, hun rejste sig i stedet op og gik ud af kontoret, mens hun håbede, at han også så på hende med samme blik.

- Ja, vi må hellere komme i gang med arbejdet, sagde Jan og rejste sig også, hvorefter han gik med hende ud i Butikken.

- 38 -

Hjemme hos Fanny Jespersen, sad Fanny, Ulla og Lise omkring morgenbordet, og spiste morgenmad, Lise var den eneste, der var påklædt, både Ulla og Fanny sad i blomstrede morgenkåber og med quiltede sokker på.

- Jeg har besluttet at flytte hjemmefra, sagde Lise, da der var en kort pause i Fannys fortælling om slagterens fine pølsesalat. - Jeg har en veninde, som har fået en toværelses lejlighed, inde på Vesterbro. Hun vil godt have en bofælle, både for hyggens skyld og fordi hun ikke råd til at bo der alene.

- Det lyder som en god ide, sagde hendes mor.

- Jamen, det er du da slet ikke gammel nok til, udbrød Fanny, som helt glemte den lækre pølsesalat.

- Mormor altså, jeg er 19 år, jeg kan da ikke blive boende her med jer to.

- Ja det kan der måske være noget om, sagde Fanny for sig selv. - Jeg flyttede hjemmefra som 17-årig, da jeg fik arbejde som stuepige på Admiral hotellet, du har nok ret.

- Men har du råd til det, fortsatte mormoren.

- Mens jeg går i 2.G, kan jeg få S.U. ellers må jeg jo tage noget arbejde, det skal nok gå.

Fanny skulle lige til at kommentere det Lise havde sagt, men blev afbrudt af dørklokken. Hun gik ud og lukkede op i stedet.

- Hej, sagde Allan, da han trådte ind i køkkenet. - Sidder I stadig og spiser morgenmad, og hvad med dig Lise skulle du ikke være i skole?

- Nej, skolen starter først på mandag, og det er for resten ikke en skole, det er gymnasiet.

Allan smilede venligt til hende og satte sig ned.

- Vil du ikke have en kop kaffe? Spurgte Fanny.

- Jo tak, sagde Allan. Han ventede lidt utålmodigt, mens Fanny fandt en kop og skænkede kaffe op.

- Far er i Spanien, fortsatte han så.

- Gud ske lov, udbrød Ulla. - Så kan vi endelig få udbetalt forsikringen.

- Nej, nej, han er i live, jeg tror, at han blev samlet op af en båd, dengang vi troede han druknede, og så kom han til Spanien, hvor han er nu.

Der var helt stille i det lille køkken et kort øjeblik, mens de tre kvinder kiggede uforstående på Allan.

- Vil det sige, at han kommer tilbage, udbrød Fanny og Ulla i munden på hinanden med slet skjult skuffelse.

- Jamen, det tror jeg, sagde Allan. - Jeg har kun talt med ham i telefonen, fra politistationen, så jeg ved ikke helt, hvad hans planer er, foreløbig ville han bare gerne ud af fængslet.

- Fængslet? Hvad har han lavet? Brød Lise ind.

- Spørg hellere hvad han ikke har lavet, det er jo det jeg altid har sagt, han er ikke til at stole på, konstaterede Fanny og så meget snu ud.

- Han kom til Spanien uden pas, og det må man ikke, derfor har jeg sendt hans pas til Spanien i dag, så kan han forhåbentlig komme ud, og vi kan få en ordentlig forklaring på hans forsvinden.

- Ved du, hvornår vi får noget at vide? Spurgte Lise.

- Næ, det ved jeg ikke, han lovede at skrive et brev til mig, hvor han ville forklare, hvad der egentligt var sket, men mere var der ikke tid til, for han ville ikke misbruge den flinke betjents tillid.

- Vil du give mig en kop kaffe mere? Ulla rakte sløvt sin kop hen til Fanny.

- Vi havde det lige så rart, sagde Fanny bedrøvet. - Henrik hader at se NCIS, og der er heller ikke nogen af de andre serier, han kan lide at se.

Lise kiggede forundret på sin mor.

- Er du slet ikke glad over, at han er i live?

- Jo, jo, sagde Ulla uden overbevisning i stemmen. - Jeg lissom havde bare vænnet mig til, at han var væk.

- 39 -

- Jan er det dig? Kaldte Else Jacobsen inde fra stuen.
 - Ja, svarede Jan, idet han kom ind i stuen.
 - Hvor har du været henne? Du har jo slet ikke været hjemme i nat, jeg var så nervøs, for at der skulle være sket dig noget?
 - Jeg var på besøg hos en ven, og så blev det sent, så jeg besluttede at overnatte.
 - En ven hvilken slags ven, du plejer da altid at komme hjem. Du er vel ikke kommet ud i noget snavs?
 - Nej nej, det er en fra arbejdet, ikke nogen du kender.
 - Jan, nu må du altså være ærlig, har du problemer? Vi kan snakke om det, du ved, at du altid kan komme til din mor.
 - Mor, der er altså ikke noget, jeg overnattede bare hos en ven.
 - Hvad hedder så den ven?
 - Det kommer altså ikke dig ved, jeg er 23 år gammel, jeg kan godt tage vare på mig selv.
 - Uh, Jan, jeg kender dig. Der er noget galt, når du siger det sådan. Jan vendte sig og gik ud af stuen.
 - Jeg gider ikke tale med dig, når du tager sådan på vej. Han gik op på sit værelse, og blev der indtil hans mor var klar med aftensmaden.
- Under måltidet snakkede de ikke længer om Jans overnatning, Jan fortalte derimod om løst og fast fra arbejdet i BLOBS, Else Jacobsen blev meget stolt over sin søn, da han fortalte hvordan han skaffede brød til 15.000 spejdere, historien holdt sig måske ikke helt til sandheden, men Jan kunne bedre lide sin egen version, end den helt korrekte. Da Else var ved at tage ud af bordet, ringede telefonen.
- Hvem kan det dog være her om aftenen, sagde Else til sig selv, hvorefter hun tog telefonen.
 - Ja det er mig, sagde hun.
 - Det er Susanne, lød det i røret. - Må jeg tale med Jan?
 - Hvem Susanne, Spurgte Else.

- Fra Jans arbejde, svarede Susanne. - Er Jan der?
- Ja, nu skal jeg hente ham.
- Jan, der er en pige, der vil tale med dig! Fra dit arbejde.

Jan tog telefonen.

- Ja, det er Jan.
 - Hej Jan, jeg tænkte på, om du ikke havde lyst til at tage i biografen?
- Spurgte Susanne.

- Øh, jeg ved ikke rigtigt, svarede Jan. - Jeg har en del, jeg skal have læst.

- Jamen, det kunne altså være rigtigt hyggeligt, hvis vi gik i biffen, og måske kunne vi gå hjem til mig og drikke te bagefter.

Jan vidste, at han ville får et hyr med sin mor, men på den anden side kedede han sig derhjemme, og det ville være langt at foretrække, hvis han gik i bio med Susanne, end at sidde og se fjernsyn med sin mor.

- Ok, hørte han sig selv sige. - Hvor skal vi mødes?
- Hvis vi mødes ved stationen, kan vi tage toget ind til byen sammen, foreslog Susanne.

De blev enige om tidspunktet, og sagde farvel.

- Var det den ven du overnattede hos? Spurgte hans mor straks efter.
- Jan gryntede bare et svar, der kunne betyde alt fra ja til nej.

- Er hun sød? Blev Else ved. - Kunne du ikke invitere hende hjem, så jeg kan hilse på hende? Det kunne da være hyggeligt, hvis du inviterede hende hjem til aftensmad.

- Ja, det var hende jeg overnattede hos, der er ikke noget imellem os, vi er bare gode venner, og vi snakker bare godt sammen.

Else kendte Jan udmærket, hun kunne godt se, at han ikke holdt sig helt til sandheden, men hun vidste også, at det ikke nyttede noget at prøve at presse det ud af ham.

- Komme du så hjem i aften, eller skal du overnatte der igen?

Spurgte hun drillende. - Selvfølge kommer jeg hjem, vrissede Jan, selv om han godt vidste, at det ikke var helt sikkert. - Men jeg skal gå lige om lidt, så jeg skal lige gøre mig klar.

Jan gik op på sit værelse, og tog en ren skjorte på. For en sikkerheds skyld, tog han lige en ren skjorte og et par rene underbukser med i en pose, før han gik nedenunder og kyssede sin mor farvel.

- Señor Madsen der er post, sagde Miguel, idet han kom med brevet til Henrik.

Henrik åbnede konvolutten og fandt sit pas, samt et kort brev fra Allan, hvor han fortalte, at han havde fået arbejde hos KK-Trading. Han gav straks passet til Miguel, som bladrede det langsomt igennem.

- Si si, sagde han til sig selv. - Du fri mand, sagde han til Henrik, som af bare bevægelse omfavnede Miguel, hvorefter han forlod politistationen.

Nede ved floden, så han Smølfen ligge og vugge i sin kæde, Anette og Karen sad i cockpittet, hvor de var i gang med frokosten.

- Ohøj, Smølfen, råbte han, Anette og Karen vendte sig og vinkede. Et øjeblik efter entrede Anette jollen, og roede med øvede årtag ind for at hente Henrik.

- Hej, sagde han, da hun var næsten helt inde ved bredden. - I har nok fået anskaffet nye årer.

- Ja, er de ikke flotte, sagde Anette glad. - Hvor det godt at se dig, vi havde ikke ventet, at du ville blive løsladt så hurtigt.

- Jeg har en prima søn, han sendte passet med et kurererfirma, derfor har jeg det allerede. Han skriver endda også, at han har fået arbejde.

Anette stod ud af jollen, og oppe på land gav hun Henrik en varm omfavelse, han blev glad og varm af hendes modtagelse og gengældte hendes knus. Nede i jollen var det ham, der roede ud til Smølfen igen.

Da de begge var ombord, forklarer Henrik, hvad han havde besluttet sig for.

- Jeg vil gerne sejle jorden rundt med jer, men først må jeg hjem og sørge for at alting er i orden derhjemme.

- Vi har en tidsplan, vi skal nå. Hvis vi starter for sent fra Grand Canaria, risikerer vi at være i Caribien i orkan sæsonen, så vi kan ikke vente på dig her Henrik, indvendte Karen.

- Karen, vi kan sejle videre til Portugal, så kan Henrik støde til os der, foreslog Anette. - Eller måske kan han møde os i Las Palmas.

- Det er bare det, at to næsten er for lidt til at sejle Smølfen over så lange afstande som Lissabon til Las Palmas, sagde Karen.
- Jeg er ked af det, sagde Henrik. - Men jeg kan ikke bare blive væk, jeg har besluttet, at jeg vil skilles fra min kone, og at vi skal have solgt huset, jeg vil ikke ligge jer til last på hele rejsen.
- Du har selvfølgelig ret, lad os finde ud af hvordan du kommer hurtigst hjem til Danmark, så gør vi samtidigt båden klar, så vi kan komme videre til Portugal, sagde Karen.

Inde i Luacra, fandt de en bank, som kunne hjælpe med at overføre penge fra Henriks konto i Danmark, de havde dog ikke meget held med deres foretagende.

- Señor, sagde kassereren på rimeligt godt engelsk. - Banken i Danmark siger, at de er død, og kontoen er derfor lukket.
 - Ser jeg død ud? Spurgte Henrik irriteret.
 - Nej nej, svare kassereren. - Men det er heller ikke mig, der siger de er død, det er deres bank i Danmark, og måske har de ret, banker plejer at være til at stole på.
 - Hvad mener de med, måske har de ret? Mener de, at jeg måske godt kunne være død? Den flinke dame ved siden af mig skulle måske være bugtaler?
 - Nej nej, undskyld señor, jeg er meget ked af det, men jeg kan ikke hjælpe dem.
 - Skal jeg da gå hjem? Henrik blev mere og mere fortvivlet.
 - Nu skal du høre, sagde Anette. - Jeg låner dig pengene, så kan du betale tilbage, når vi ses igen, for vi ses da igen? Hun så på ham, og tog hans hænder i sine. - Du fortryder ikke, når du kommer tilbage. Nogen gange er det så let at glide tilbage i sin gamle rolle, og glemme sine drømme.
- Henrik fastholdt hendes blik, stående tæt på hinanden, som de gjorde, mærkede han, hvordan hans følelser var vokset, og han havde mest lyst til at gå med Anette tilbage til båden, for han vidste, at der ikke var noget derhjemme, der kunne forhindre ham i at komme tilbage.

- Komme tilbage, selvfølgelig kommer jeg tilbage, jeg må bare afslutte det derhjemme på en ordentlig måde, ellers vil jeg altid være forfulgt af dårlig samvittighed.

Anette nikkede forstående, og sammen gik de til busholdepladsen i Luacra. Uden at tænke over det gik de med hinanden i hænderne, varmen og lyset føles vidunderligt. For enden af pladsen stod der et hvidkalket hus, hvorfra folk købte billetter. Henrik købte en enkeltbillet til Bilbao, hvor han håbede at han kunne komme med et fly hjem. Lige nu holdt en sølvgrå skramlet bus og ventede på ham, men netop som han skulle til at gå ind, maste en kraftig kvinde sig ind foran ham, i hænderne havde hun et bur med 4 levende høns. Henrik trådte et trin til siden, og snublede over kantstenen.

- Slog du dig? Spurgte Anette, efter hun havde hjulpet ham op. Han satte venstre ben ned på jorden, men han havde slået det, så smerten fik ham til at støtte sig til Anette.

- Nej det var ikke noget særligt, sagde han med sit ansigt tæt på hendes. Så omfavnede han hende, og kyssede hende ømt. Hun gengældte hans kys, og først da buschaufføren gav en kort båt med hornet, slap Henrik hende.

- Jeg vil savne dig, sagde han.

- Jeg vil også savne dig, svarede hun.

Så steg han på bussen, der var pænt med passagerer, men han fandt hurtigt et tomt sæde i højre side af bussen, Anette stod på fortovet lige neden for vinduet og kiggede op på ham, med højre hånd tørrede hun en tåre væk fra kinden. Så satte bussen i gang, og de vinkede begge, indtil bussen drejede om et hjørne, og de ikke kunne se hinanden længere. Henrik satte sig tilbage i sædet, han havde en nagende fornemmelse af, at hans beslutning om at tage hjem var en fejltagelse, men han kunne ikke lade hånt om sit ansvar over for familien. Med hovedet fuldt af tanker, sad han tavs i bussen og så ud på det solvarme Spanske landskab, der flimrede forbi uden for bussens vinduer. Turen til Bilbao tog syv en halv time, og han håbede, at han kunne komme med et fly hjem derfra, enten via Paris, eller Madrid.

Allan og Elisabeth sad på Elisabeths kontor, klokken var snart fem, og alle de øvrige medarbejdere havde forladt fabrikken. KK kom ind ad døren og kiggede overrasket på dem.

- Jamen, jamen, sagde han. - Er I her stadig.

- Ja, vi sidder lige og får en snak om Allans arbejde, sagde Elisabeth.

- Han er alt for opfindsom til at han skal stå og samle ting og sager. Vi har fået en ordre på samling af 500.000 kuglepenne.

- Det kommer til at give noget brok, sagde KK og så lidt træt ud.

- Jamen, det er lige der, at Allan kan hjælpe, han har fået en ide til et apparat, der hjælper med at skrue dem sammen.

- Det er en god ide, jeg hører, at vi også får samlet langt flere enheder, efter at dine maskiner er blevet indført, Allan.

- Ja far, brød Elisabeth ind. - Jeg tror ikke, at du kommer uden om, at give Allan en lønforhøjelse.

- En lønforhøjelse? KK kiggede på sit ur. - Hvor længe er det, at han har været ansat? Man får altså ikke lønforhøjelse inden for de første tre måneder.

- Det er også godt nok, det jeg får, sagde Allan.

- Nu skal du ikke være så nærig far, sagde Elisabeth. - Når man får nogle gode folk, skal man kæmpe for at beholde dem.

- Mig nærig? Jeg prøver såmænd bare at holde skindet på næsen.

- Du skal ikke tro på ham, sagde Elisabeth og kiggede på Allan, der så helt forskrækket ud.

- Jeg kunne godt tænke mig at se, om mine ideer overhovedet kan bruges, sagde Allan. - Så kan vi snakke om det andet bagefter.

- Det lyder som en god holdning, svarede KK. - Jeg har i øvrigt tænkt mig at holde fri resten af dagen, vi ses det hjemme.

De to unge nåede lige at sige hej, inden døren smækkede og de igen var alene.

Jan og Susanne sad ved morgenbordet i Susannes lejlighed, de skulle begge møde sent, for Poul og Jane mødte tidligt og gjorde klar i brødafdelingen.

- Jeg har gået og tænkt på, at det kunne være en rigtig god ide, med en slags bagerforretning i brødafdelingen. Man kunne lave et område med en ovn, hvor man kunne bage brød eller i hvert fald varme brød. Der kunne også være brød fra andre lande, næsten alle har været på chartertur og er blevet besnæret over f.eks. det Spanske brød, og de kunne godt lokkes til at købe brød, som de havde smagt på deres ferier, sagde Susanne.

- Det ville aldrig gå, vi er simpelthen ikke nok mennesker i afdelingen, mente Jan.

- Jamen, der skulle selvfølgelig ansættes nogle flere, en heltids, og måske en enkelt studentermedhjælp mere.

- Så skulle vi sælge ret meget mere brød, svarede Jan.

- Jamen, jeg har regnet på det, folk er villige til at give ret høje priser for specielt brød, de opfatter det som et ekstra krydderi på tilværelsen, så derfor går de ikke så meget op i, hvad de giver for det.

- Der er ingen, der vil give ret meget for brød.

Jan var absolut ikke overbevist.

- Nej, ikke for det brød de spiser til hverdag, når den gennemsnitlige forbruger køber toastbrød, køber han næsten altid det billigste, men når han skal have noget specielt med hjem, f.eks. til middagen hvor han har inviteret sine venner, vil han gerne give 15 kr. for et tyrkisk krydderbrød, selv om det kun vejer det halve af det toastbrød, han kun ville give 5 kr. for.

- Tror du virkelig?

- Vi ser det hver dag, de gør f.eks. det samme i cykelafdelingen, sælger en cykel med næsten ingen fortjeneste, for dernæst at hente pengene ind på lås, lygter og bagagebærere.

- Det kan være du har ret, sagde Jan undvigende.

Susanne rejste sig, gik rundt om bordet og satte sig på skødet af Jan, hun holdt sit ansigt lige ud for hans og sagde.

- Selvfølge har jeg ret, hvorefter hun kvalte hans kommentarer med et langt vådt kys. - Jeg har tænkt på det længe, og jeg har også lavet en

plan over, hvordan man kunne gøre det, jeg er bare bange for, at Vibeke ikke vil høre på mig, hvis jeg foreslår det.

- Der kan du bare se, det er måske ikke så god en ide, sagde Jan med en lille triumf i stemmen.

Susanne gav dog ikke op så let og efter at have argumenteret frem og tilbage og smigret Jan, hver gang han var enig med hende, fik hun ham overtalte til at forelægge sagen for Vibeke.

- Nu har vi kommet sammen i næsten en hel uge, skal du ikke snart præsentere mig for din mor? Spurgte Susanne pludseligt.

- For min mor? Udbød Jan overrasket. - Det, jo, det må jeg jo nok hellere, men det haster vel ikke så meget.

- Åh, Jan min skat, sagde Susanne henrykt. - Jeg synes, at det haster, og så kan man også bedre sige, at vi er et rigtigt par ikke?

Da de mødte i BLOBS, var der møde for områdelederne i kolonial afdelingen, Jan sagde farvel til Susanne og gik til mødelokalet, hvor seks områdeledere og Vibeke var ved at sætte sig rundt om mødebordet.

Mødet varede i næste to timer, og Jan havde temmelig svært ved at holde sig vågen, han friskede lidt op, da mødet endelig var slut og gik med Vibeke til hendes kontor, for at få hjælp med sit problem med Janes løn.

- Kan det være rigtigt, at Michael skal have højere løn end Jane, når hun har været her længere?

- Har hun fortjent højere løn, end den hun får? Spurgte Vibeke.

- Det ved jeg faktisk ikke, jeg ved ikke en gang, hvad hun får i løn.

- Jeg skal se på det, men jeg tror ikke, at jeg kan gøre ret meget for Jane lige nu, når man først er kommet ind på et løntrin, er det ret svært at ændre det, og ærlig talt så tror jeg, at hun får den løn, hun fortjener.

Jan havde et problem med indtagende kvinder, han havde meget svært ved at fokusere på sin egen mening, så efter han med en sand viljesanstrengelse, fik sit blik væk fra Vibekes bryster, svarede han.

- Jamen, det ved du selvfølgelig bedst, der var nu også noget andet, jeg gerne ville snakke om.

- Sig bare væk.

- Jo, jeg har tænkt på, om det ikke var en god ide at lave en regulær bageriafdeling, som en del af brødafdelingen, vi kunne sælge friskbagt brød, og kager og specielle brød fra andre lande, brød som kunderne f.eks. har smagt på charterrejser.

- Det vil kræve for mange ansatte, afviste Vibeke ham.

- Jamen tænk på, sagde Jan ivrigt. - Folk, der står og vælger toastbrød efter om det koster 5 eller 6 kroner, vil gladelig give 15 kr. for et mindre brød, hvis det skal bruges til en middag med venner og god vin.

- Du har måske fat i noget, har du tænkt nærmere over, hvordan det kunne løses?

- Jeg har kun sådan nogle løse ideer, men hvis du synes, det er noget at arbejde videre på, så vil jeg prøve at lave en mere konkret plan, Jan bredte hænderne ud og gestikulerede ivrigt.

- Det lyder ikke helt dumt, kom med noget mere specifikt, så skal jeg se, om det kan bruges.

Jan forlod Vibekes kontor med en følelse af, at han virkelig havde sat gang i noget. Nede i afdelingen, mødte han Susanne.

- Jeg fortalte Vibeke om din ide, med et brødudsalg, og hun syntes, du skulle arbejde videre på det, så ville hun gerne se på, om det var noget, der kunne lade sig gøre.

- Gjorde du? Jamen jeg har planer derhjemme, når vi kommer hjem i aften, skal du bare se.

- 43 -

Hjemme i familien Madsens hus, var Ulla, Lise og Fanny i gang med at pakke Lises ting sammen, Allan havde fået lov til at låne KK's varevogn efter fyraften, så de havde lovet at være klar, når han kom. Ulla sad på Lises seng og røg, mens Lise og Fanny pakkede bøger og tøj ned i store papkasser.

- Tænk at min lille datter er blevet så stor, at hun skal flytte hjemmefra! Sagde Ulla med en grødet stemme.

- Mor altså du sidder og drysser aske ud over det hele, kan du ikke slukke den smøg og komme i gang med at hjælpe?

Ulla rejste sig op og så rundt i værelset, som om hun ledte efter noget at gøre, men endte med at sætte sig opgivende på sengen igen, hvilket fik Lise til at sende hende et skarpt blik, så hun tog sig sammen, og rejste sig op en gang til.

- Det er snart frokosttid, jeg går ned i køkkenet og smører nogle madder til os.

Med denne bemærkning gik hun ud af værelset og ned i køkkenet, hvor hun satte sig ved køkkenbordet og røg videre.

- Nå Lise, skal du have alting med, eller er der noget, du vil lade stå her? Spurgte Fanny.

- Det er svært mormor, på den ene side tror jeg ikke, at jeg kan få plads til det hele, men jeg har en fornemmelse af, at jeg heller ikke kan lade noget stå her, jeg tror ikke, at far og mor kommer til at bo her ret længe.

- Hvis der noget, du gerne vil gemme, men ikke har plads til, så kan det sagtens ståovre i min kælder, der er tørt og godt, sagde Fanny.

- Kan jeg det mormor? Udbrød Lise lettet. - Jamen, så vil jeg lave nogle kasser til opbevaring hos dig.

De arbejdede videre i næsten to timer, pakkede ting ned, og bar fyldte kasser ned i entreen og Henriks arbejdsværelse, der stødte lige op til entreen. Så kom Ulla ud fra køkkenet.

- Så er der mad, sagde hun glad.

De gik ud i køkkenet, og kiggede lidt overrasket på spisebordet, hvor der stod et fad med smurte leverpostej madder, samt 3 sodavand.

- Ja, Allan havde ikke rigtigt noget pålæg, sagde Ulla undskyldende.

- Mor altså, du har haft næsten to timer til at lave lidt frokost, kunne du ikke have gået ned til Netto og købt lidt mere pålæg?

Ulla så på Lise, og svarede lidt opgivende. - Ja det kunne jeg vel, men det faldt mig ikke lige ind, spis nu.

De satte sig ved bordet, Lise og Fanny spiste med god appetit, Ulla røg bare.

- Mor har du det egentligt godt? Spurgte Lise.

- Hvem mig? Jamen jeg har det da godt.

- Du virker bare så fraværende.

- Jeg tænkte, svarede Ulla. - Ser du, jeg ved ikke rigtigt med din far. Har jeg overhovedet lyst til at se ham igen? Hvorfor bad han Allan

om at sende passet? Hvorfor vil han sende et brev til Allan, og ikke til mig?

Fanny og Lise nikkede bare, de havde begge haft en fornemmelse af at noget var galt.

- 44 -

Efter mere end syv timer i en bus, der skrumlede fra den ene landsby til den anden, var Henrik kommet til Bilbao. Fra bussen havde han set det nye Guggenheim museum, og også den velbevarede gamle bydel havde imponeret ham. Oplevelserne gav ham fornyet lyst til den jordomrejse, der ventede ham. Han der altid havde været mest interesseret i fugle, opdagede lige pludselig, at mennesker, byer og fremmede landskaber fascinerede ham på en helt ny måde.

I lufthavnen viste det sig, at der ikke var nogen udenrigsflyvninger, hans eneste mulighed, var at tage en flyver til Madrid, og derfra rejse hjem til Danmark. Med lidt besvær fandt han en skranke der var åben, men den venlige dame beklagede meget, at han var kommet for sent til dagens sidste fly, hvorfor han måtte overnatte i lufthavnens ventesal, mens han ventede på den tidlige morgenflyver til Madrid. Denne første forsinkelse gav ham en ubehagelig fornemmelse af at være ved begyndelsen til et langt forhindringsløb, hvor han end ikke kunne skimte målstregen. Irriteret på sig selv slog han tanken hen, det måtte skyldes hans træthed og måske også fordi, han allerede savnede Anette. Nu skulle han bare hjem og ordne skilsmissepapirerne, sælge huset, og så ned til Grand Canaria og møde Anette og Karen igen.

- 45 -

Efter fyraften kom Allan forbi Æblevej i KK's varevogn for at hjælpe med Lises flytning. På vejen ind tømte han postkassen, hvor han fandt en konvolut med spanske frimærker.

Den første han så da han trådte ind i køkkenet, var Ulla, der sad og røg en cigaret, mens Fanny og Lise var ved at spise hver sin leverpostejmad. Midt på bordet stod et fad med endnu flere madder

af samme type. Allan hilste og viftede med brevet. - Se her, det er fra Spanien, måske kan vi endelig få en forklaring på fars forsvinden.

- Det ville nok være for meget at forlange, sagde Fanny mistroisk. Allan svarede ikke, men åbnede hurtigt brevet og tog to tætskrevne A4 ark ud. Han satte sig på en stol og læste hele brevet højt. Ind imellem kom tilhørerne med udbrud som "det var da utroligt" eller "det kan da ikke passe".

- Jeg kommer hjem så snart som muligt, og får ordnet alting, kærlig hilsen Far, afsluttede Allan oplæsningen og kiggede på Lise, Fanny og Ulla, der havde lyttet til fortællingen med spænding.

- Der er lige et PS, hils din mor og Lise fra mig.

- Så derfor var han i fængsel, sagde Lise lidt betuttet.

- Hvad mon han mener med at få alting ordnet? Spurgte Ulla.

Der var ikke nogen, der svarede, alle havde en fornemmelse, men ingen havde lyst til at sige det højt.

- Nå, skal vi se og få flyttet noget, sagde Allan. - Der er allerede gået en god del af aftenen.

Stadig lidt fortumlede over det mærkelige brev, rejste de sig og begyndte at bære ting og kasser ud i bilerne.

- 46 -

Jan og Susanne sad ved Susanne spisebord og arbejdede med Susannes planer for udvidelsen af brødafdelingen.

- Jamen, hvis vi anbringer en skranke her, har vi jo ikke noget sted at sælge knæbrød fra længere?

- Åh Jan, du hører ikke efter, noget af salget af industribrød, vil gå ned, når vi laver en butik midt i afdelingen, derfor kan vi godt gøre de andre reoler kortere, du må holde op med at tænke på, hvordan der ser ud nu, og se på den nye sammenhæng.

Jan nikkede og bøjede sig igen over planerne, mens Susanne forklarede hvordan pladsen skulle omorganiseres for at give plads til den nye bagerafdeling.

- Du skulle have bygget en model, sagde Jan. - Det ville være meget lettere at overskue, og det ville være rigtigt morsomt, så kunne man gå rundt med en lille kurvevogn, og se hvad der lå på alle hylderne.

- Jan, hvornår skulle jeg få tid til at bygge sådan en model?
- Vi kunne bygge den sammen, det kunne være rigtigt hyggeligt, så kunne vi skaffe noget pap, og alle mulige dimser. Vi kunne også lave små brød af trylledej, så det så ud som om, der rigtigt lå varer på hylderne. Jan snakkede begejstret og viste med fingrene, hvor store reolerne skulle være, og hvor små de fine brød skulle være.
- Ja, og så kunne du cykle hjem til din mor og hente din gamle modeljernbane, og så kunne toget kører rundt mellem hylderne, svarede Susanne spydigt.
- Ih hvor er du altså pjattet, svarede Jan. - Der kan da ikke køre tog gennem en brødafdeling. Nej det skal være en nøjagtig model, der kan vise både Vibeke og Arne Pilegaard, hvilken god ide jeg har fået.
- Vi, sagde Susanne kort.
- Når ja, vi har fået, rettede Jan hurtigt, og blev en anelse rød i nakken.

Susanne stillede sig bag ved ham og nulrede hans ører.

- Hvornår tror du, at Vibeke regner med at få nogle planer fra dig, kan du overhovedet nå at lave sådan en model.

Jan tænkte sig lidt om.

- Du har nok ret, sagde han. - Det vil tage alt for lang tid, men det kunne ellers være sjovt.

Derefter begyndte han atter at koncentrere sig om planerne, og Susanne forklarede ham, hvordan noget af det hidtidige salg ville blive overtaget af den nye afdeling. Jan var dog ikke særlig vedholdende, og efter yderligere 20 minutter, pakkede han sammen og foreslog Susanne, at de skulle gå i biografen.

Efter en urolig flyvning til Madrid, vaklede Henrik ud af Maskinen, han havde haft svært ved at finde ro i Bilbaos lufthavn, og da han endelig sad blødt i flysædet, havde han sovet som en sten under hele flyveturen. Nu gik han rundt i lufthavnen og følte, at han hverken sov eller var vågen. Udover at være træt var han også sulten, og da flyet til København først afgik om halvanden time, fandt han et cafeteria og købte kaffe og lidt morgenbrød. Da han havde spist, gik

han over i hallens venteafdeling og faldt ned i en af stolene med et træt suk. Stolene var langt blødere her, end dem der var i Bilbao, og efter at have kæmpet med søvnen i 20 minutter, faldt han i søvn, med hagen mod brystkassen. Han vågnede brat, da han hørte navnet Henrik Madsen udtalt med stærk spansk accent. Med øjnene spærret vildt op, rejste han sig op, og så rundt i alle retninger for at finde ud af, hvor han skulle gå hen. Hvilken gate var det nu, han skulle borde flyet fra? Han så på boardingpasset, jo 11 var det. Med rystende ben og adrenalin pumpende rundt i kroppen, begyndte han at løbe mod gate 11. Allerede på afstand kunne han se, at der ikke var andre passagerer ved gaten, og til hans skræk så han, at dørene var lukket. En uniformeret kvinde, der lignede en stewardesse forsøgte at forklare med tegn, at han ikke kunne komme igennem.

- No señor, sagde hun igen.

Henrik forsøgte desperat at forklare hende, at han skulle med det fly.

- Jamen, I have to komme med señorita, jeg must be on that flyvemaskine, mens han talte, prøvede han at få døren op. - I'm in a hurry, verry travlt, understand!

Stewardessen kiggede forskrækket på ham og ringede derefter til nogen, mens hun gestikulerede ivrigt med den frie hånd, hun afbrød efter en kort samtale, tog Henrik i hånden og trak ham med gennem døren.

- Let us hurry, sagde hun.

Hun løb med Henrik gennem tunnelen, og afleverede ham til stewardesserne i flyet, så hoppede hun tilbage til tunnelen, der langsomt var ved at trække sig væk fra flyet.

- De er nok sen på den, sagde SAS stewardessen til Henrik.

- Jeg var bare så træt, kunne ikke holde mig vågen, Henriks øjne flakkede rundt i flyet, hvor alle de andre passagerer sad og fulgte interesseret med i optrinnet. Nogle så irriterede ud over forsinkelsen, andre morede sig åbenlyst. Så viste stewardessen ham på plads, og inden flyet var i luften, sov han atter trygt.

- Så er det fyraften, sagde Elisabeth, idet hun trådte ind på værkstedet, hvor Allan stod og rodede med kuglepennesamleapparatet.

- Jeg er også godt træt, svarede Allan. - Jeg har fået en god ide til kuglepennemaskinen, men det driller en del, ser du, når jeg får denne del, der skruer kuglepennene sammen til at virke, så svigter selve samledelen.

Elisabeth så på apparatet med et blik, der ikke viste nogen forståelse for problemet.

- Ja, jeg kan ikke lige se, hvad der er galt, men måske vil det hjælpe at sove på det, nogle gange bliver tingene ligesom lidt lettere, når man får det lidt på afstand.

- Du har ret, sagde Allan og lagde værktøjet på filebænken.

- Vil du med hjem og spise? Far har snakket om dig derhjemme, så mor vil gerne se dig, hun kender dig jo lidt fra gymnasiet.

- Ok, det vil jeg gerne, svarede Allan. - Hvornår skal jeg komme.

- Hvad med at vi går op på mit kontor og får en øl, så kan vi køre hjem bagefter.

De gik op på kontoret, og Elisabeth hentede to øller.

- Hvad har du egentligt tænkt dig at studere, når det her år er overstået.

- Jeg ved ikke rigtigt, men jeg kan ret godt lide at arbejde her. Min far er temmelig let at have med at gøre, og han er åben for nye ideer, så jeg har tænkt på at finde et studie, jeg kan bruge i forbindelse med at være her.

- Hvad laver du helt præcist her? Spurgte Allan.

- Jeg tager mig af salg, meget af dagen går med at ringe rundt, til de kunder vi allerede har for at høre, om de går og har nogle problemer, vi kan hjælpe dem med. Derudover bruger jeg også en del tid på at ringe til firmaer, som kunne tænkes at have brug for nogen, der kan være underleverandør til nogen af deres opgaver.

- Det er ikke noget for mig, sagde Allan. - Alene det at skulle tale en hel masse i telefon, jeg bryder mig ikke en gang om at tale i telefon med min mor, og så med nogen jeg ikke kender!

- Jamen, har du nogen planer?

- Øh, for fire uger siden overvejede jeg ikke noget som helst, men da min far så forsvandt, blev tingene jo lidt anderledes. Jeg har det ret godt med at være opfinder, så det kan godt være, at det er sådan noget, jeg skal lave.

- Du er også god til det, men det er vist ikke en rigtig uddannelse. På den anden side er det nogen gange lidt overvurderet med uddannelse, måske har du slet ikke brug for at læse noget. Lad os se og få drukket ud, mor er snart færdig med maden.

- 49 -

Henrik følte sig stadig træt, måske nærmere udmattet, da han, efter en lang tur hjem fra Spanien, gik rundt i haven hjemme på Æblevej. Huset lignede sig selv, men der var ikke nogen hjemme. Desværre havde han ikke sine nøgler, men der plejede at ligge en ekstra nøgle ved kældernedgangen, så han gik hen og løftede på den gule mursten, der lå i en lille bunke af røde mursten, som havde ligget der sådan cirka for evigt. Til hans store skuffelse, var der ingen nøgle, så han begyndte at rode i bunken, måske havde Allan haft brug for nøglen, og ikke lagt den rigtigt på plads. Efter kort tid gik det op for ham, at Allan havde haft brug for nøglen, og at han ikke havde lagt den, hvor den skulle være, faktisk havde han overhovedet ikke lagt den på plads. ”Nå”, tænkte han, ”vinduet ved Lises værelse plejer at være åbent”. Han gik om ved carporten og fandt stigen. Da han tog den tunge gamle træstige frem, mærkede han, hvor træt han egentligt var, og hvor tung den forbandede stige var. Langsomt slæbte han stigen frem, og med møj og besvær fik han baksat den op ad muren ved Lises værelse. Han vurderede kort om stigen stod ordentligt, før han forsigtigt klatrede op ad den, men fandt til sin store skuffelse vinduet lukket. Han satte panden mod ruden og kiggede nøjere efter, og ved et nærmere eftersyn viste det sig, at hasperne ikke var sat rigtigt på, hvis han bare fandt et fladt stykke jern, skulle det være muligt at komme ind. Han kravlede forsigtigt ned ad stigen igen, mens han holdt nærmest krampagtigt fast i den, højder havde egentligt aldrig været han store styrke. Ude i carporten plejede der at ligge en

skruetrækker, som han brugte til at fjerne skidt med, når ungerne skulle have smurt deres cykelkæder.

- Endelig noget der ligger på sin plads, sagde han til sig selv.

Så kravlede han op ad stigen igen, og gik i gang med skruetrækkeren, efter et par forsøg, viste det sig, at det var ikke så let at åbne vinduet, som han havde forestillet sig, men han ville ind, og det havde flere gange strejfet ham, at han bare kunne slå ruden ind.

- Kan jeg hjælpe med noget, lød en stemme under ham.

- Nej nej, jeg tror jeg klare det nu, svarede Henrik, og fik i det samme åbnet vinduet.

- Kom venligst ned derfra, lød en anden stemme, med et lidt brysk tonefald.

Henrik der netop havde løftet det ene ben, for at klatre ind ad vinduet, så ned på havegangen hvor to betjente stod og så op på ham.

- De skal ikke bekymre dem om mig hr. betjent, jeg er lige kommet hjem fra Spanien, og jeg har mistet mine nøgler, så derfor er jeg nødt til at kravle ind ad vinduet.

- Nå, så det var deres kufferter, vi faldt over i havegangen, kom det spydigt fra den første betjent.

- Kufferter, nej jeg havde ikke nogen kufferter med, svarede Henrik forbløffet. - Det må være en andens.

- Kunne de ikke være så venlig og komme ned, så vi lige kan få hold på det her, sagde den anden betjent.

Det gik efterhånden op for Henrik, at betjentene helt havde misforstået situationen, og at han hellere måtte komme ned og forklare, hvad der var sket.

- Ser de, begyndte Henrik. - Jeg er lige kommet hjem fra Spanien, og så har min søn glemt at lægge nøglen ud, hvor den plejer at ligge.

- Med den accent du har, skulle vi så tro på, at du bor her, sagde den anden betjent på syngende jysk.

- Hvis accent? Spurgte Henrik forbløffet.

- Din, svarede betjenten. - Skulle vi tro på, at du bor her med den accent?

- Accent, sagde Henrik igen, mens han snappede efter vejret. - Hvis der er nogen, der har accent her, så er det da dig, du taler så jysk, at jeg næsten ikke kan forstå, hvad du siger.

- Skal du være fræk, sagde betjenten med endnu stærkere jysk udtale.

- Det var vist dig, der begyndte med at snakke om accenter, svarede Henrik med en fornærmet mine.

- Ja, det er tydeligt, at du lige har lært at sige nogle få sætninger på nogenlunde dansk, sagde betjenten vredt.

- Skal en jyde nu komme her og fortælle mig, hvordan man snakker dansk, sagde Henrik ud i luften.

- Ved du hvad, afbrød den første betjent ham, lad os hellere tage ned på politistationen og få det her afklaret. Han lagde en hånd på Henriks arm, og på sin ophidsede jyske kollegas skulder, for at berolige dem.

- Skal jeg finde mig i, at han sådan kaldte mig en jyde? Spurgte jyden sin kollega.

- Øh, jeg ved ikke rigtigt, du er jo sådan set fra Jylland, og du har en udpræget jysk accent. Skal vi nu ikke se at få ham her ned på stationen, der kan vi finde ud af tingene i ro og mag.

- Nej nej, Henrik mærkede et stik af panik, han havde ikke rigtigt overskud til mere. - Jeg er lige kommet hjem, og jeg har brug for at hvile mig.

- Kommer du med frivilligt? Spurgte betjenten.

- Jamen, stønner Henrik. - Jeg vil ikke hen på nogen station.

- Kaj tag håndjernene frem! Klokken er 18:43 og du er hermed anholdt, sagde den første betjent.

- Vil du lige kravle op og lukker vinduet Kaj, fortsatte han, idet han smækkede håndjernene fast på Henriks håndled.

Ude i bilen kaldte betjentene stationen op og meddelte, at de var på vej med en formodet indbrudstyv.

- Jeg er ikke indbrudstyv, jeg skulle bare ind og sove, det er mit hjem, sagde Henrik fortvivlet omme bag i politibilen, men der var ikke nogen, der hørte efter.

Hjemme hos familien Klausen, blev Allan og Elisabeth hilst velkommen af Erna.

- Hej Elli og du må være Allan, jeg har hørt en masse om dig, Karl er begejstret, for det du har udrettet, undskyld jeg ikke giver hånd, men jeg har fedtstof på fingrene fra gratinen.

- Goddag, fru Klausen, sagde Allan høfligt.

- Sig bare Erna, jeg føler næsten, at du er et medlem af familien.

- Øh, goddag, Erna.

- Karl sørger du for noget at drikke til de unge!

- Mor nu skal jeg, brød Elisabeth ind. - Og slap nu lidt af Allan og jeg er kolleger, vi er ikke kæresten, eller hvad du nu forestiller dig.

- Jamen, I har talt og talt om Allan, sagde Erna med et påtaget fornærmet tonefald.

I det samme kom Karl ind med to glas rødvin.

- Grunden til at vi har talt så meget om Allan, er simpelthen fordi vi tjener tykt på hans arbejde, og han er en flink fyr, som er rar at have i virksomheden, sagde han, da han rakte glassene til Allan og Elisabeth. - Skål.

Ved bordet, kom samtalen igen ind på Allans fremtid.

- Karl har fortalt, at du er en mester til at opfinde smarte små maskiner, sagde Erna.

- Øh, indtil videre har jeg kun opfundet en, den næste jeg arbejder på driller mig, begge funktioner virker hver for sig, men når jeg samler delene, er der ikke noget, der virker, og jeg kan ikke gennemskue hvorfor.

- Den skal nok komme til at virke, tilføjede Elisabeth. - Du har ikke arbejdet på den så længe.

- Har du så tænkt på at få en uddannelse? Spurgte Erna.

- Nej, nu ved jeg ikke, hvor meget du ved om alt det, der skete i slutningen af sommerferien, sagde Allan spørgende.

- Jo, med din far, der forsvandt.

- Ja, han forsvandt, indtil den dag havde jeg egentlig ikke tænkt på, hvad jeg skulle lave efter gymnasiet, som alle børn har jeg set min fars arbejde, men det var ikke noget, jeg havde lyst til, og først nu har jeg fundet noget, jeg er god til, og som jeg godt kan lide at lave.

- Ja, det hænger som regel sammen, sagde Erna og nikkede.
- Derfor har jeg faktisk ikke tænkt på, hvad jeg skal lave i fremtiden, det kom nærmest sådan helt af sig selv. Min mor flyttede over til min mormor, og der sad hun bare og så fjernsyn, så hvis jeg ikke tog et ansvar, for situationen, var der ikke nogen, der gjorde det. Da jeg så var ude for at finde et arbejde, samlede Elisabeth mig op.
- Jamen, så er det nok heller ikke til at overskue, hvad der skal ske til næste år, sagde Erna forstående.
- Jeg har også på fornemmelsen, at jeg har andre problemer, jeg fik et brev fra min far i går, hvor han fortalte en fuldstændig usandsynlig historie, om at da tågen fangede ham i vadehavet, fandt han en robåd, som førte ham ud i Vesterhavet, hvor to kvinder i en sejlbåd ved navn Smølfen samlede ham op, hvorefter de bortførte ham til Spanien.
- Til Spanien, udbrød Erna.
- Han skriver også, at han kommer hjem for at ordne sagerne. Hvad han så mener med det.
- Ordne sagerne? Sagde Erna, mens hun smagte på ordene.
- Jeg har en fornemmelse af, at han ikke har tænkt sig at blive alt for længe, sagde Allan. - Så mit næste problem bliver at finde et nyt sted at bo. Det er også lidt kedeligt at bo i huset helt alene.
- Hvad med foermester lejligheden? Spurgte Elisabeth.
- Foermester lejligheden?
- Det er bare noget vi kalder den. Da jeg var barn, boede jeg på en gård, hvor der var en lille bolig til fodermesteren.
- Fodermesteren? Spurgte Allan.
- Ja, sådan en har vi jo ikke på fabrikken, men det er en lille to værelses lejlighed, der er i det østlige hjørne af fabrikken, i øjeblikket bruger vi den til at opbevare alskens ragelse, noget er ok, men meget af det kan bare smides væk. Hvis du selv gider at rydde op, kan du flytte ind der, forklarede Karl.
- Du skal lige se den, inden du siger ja, brød Elisabeth ind. - Far synes, det vil være helt fint med nogen, der boede på fabrikken, så der altid var opsyn.
- Jamen, det lyder da helt fint, udbrød Allan begejstret. - Kan jeg se på det i morgen?

- Bare sig til hvis du vil have den, sagde Karl. - Elisabeth har ret, det kunne være rart, hvis der boede nogen på fabrikken.

- 51 -

Jan og Susanne havde brugt de sidste par aftener på at gennemgå Susannes planer for udvidelsen af brødafdelingen. Susanne ville være sikker på, at Jan forstod hele planen, før han skulle forklare den for Vibeke. Det kunne blive temmelig pinligt for ham, hvis hun gennemskuede, at han ikke selv havde lavet det. Denne aften var planerne dog lagt på hylden, Susanne havde endelig fået overtal, Jan til at præsentere hende for hans mor, så de skulle hjem til Jan og spise aftensmad. De tog deres cykler og nød det gode vejr på vej over til Jans mors hus, hvor Else åbnede døren med et meget forventningsfuldt udtryk i ansigtet.

- Hej Jan, velkommen Susanne, sagde hun venligt.

- Ja, det er jo ikke meget, jeg ser til min søn, efter han har mødt dig, fortsatte hun henvendt til Susanne. - Men bare Jan har det godt, så er jeg også glad.

- Jamen vi er meget glade for hinanden, svarede Susanne. - Ikke også snut. Hun vendte sig mod Jan og kyssede ham.

Jan så forlegent på sin mor, og svarede så.

- Jo, vi er meget glade for hinanden.

Else smilede, mens hun gned hænderne i forklædet.

- Jeg vidste, at han nok skulle finde en rigtig sød pige, sagde hun overstrømmende venlig og imødekommende.

- Maden er klar, jeg har lavet din livret, frikadeller med kartofler og stuvet blomkål.

- Um, sagde Jan og så glad ud. - Kan du også lide det Susanne? Susanne nikkede og smilede. Fru Jacobsen havde dækket op, så hun og Jan kunne sidde på den ene side af bordet, og Susanne på den anden, men Susanne satte sig hurtigt ved siden af Jan, hvorefter fru Jacobsen måtte sætte sig på stolen over for.

- Um, du laver verdens bedste frikadeller, sagde Jan, da havde fået den første bid i munden.

- Ja, de er rigtigt gode, istemte Susanne.

- Jeg har forstået, at I arbejder sammen i forretningen, er det rigtigt?
Spurgte Else.

- Ja, sagde Jan. - Vi styrer hele brødafdelingen i BLOBS.

- Jamen, er det ikke dig, der er leder, Spurgte Else.

- Jo, det er det, men Susanne har været der længere end mig, så hun er en rigtig god hjælp at have, indtil jeg får ordentligt styr på det hele.

- Og du klarer hele huset alene, efter at Jan er flyttet over til mig?
Spurgte Susanne.

- Det er såmænd ikke så anderledes, end at have Jan til at hjælpe sig, han er ikke den store begavelse, når det gælder det huslige.

- Hjemme hos os vasker du da og laver morgenmad, pusser, sagde Susanne og gav Jan et lille kærtegn hen over håret.

Jan nikkede bare og skovlede endnu en frikadelle i munden, mens han rakte ud efter blomkålen.

- Det er også det, jeg altid har sagt, sagde Else. - Når der bare kommer den rette pige og sætter ham i gang, så kan han sagtens finde ud af det.

Efter aftensmaden serverede Else kaffe og kager, og fortalte Susanne om Jans barndom, og om hvordan Jans far døde, da Jan ikke var særligt gammel.

Da de skulle gå kom Else med to plasticbeholdere.

- Jeg har lavet ekstra blomkål og frikadeller, så I kan få med hjem, jeg synes du har tabt dig Jan.

- Det er dejligt mor, selv om jeg altså ikke har tabt mig, svarede Jan og tog imod beholderne.

Susanne sagde ikke noget, men hun smilede på den anden side heller ikke. Jan stod stadig lidt akavet med de to beholdere, da de tog afsked med Else, som stod tilbage i døren og tænkte, "Måske skulle jeg prøve at præsentere Jan for Magdas datter Dorte, hun er så sød og køn, jeg er sikker på, at han ville falde for hende".

Vel uden for haven kunne Susanne ikke holde sig længere.

- Jan, hvad skal vi med ekstra blomkål og frikadeller? Har du ikke fortalt hende, at jeg laver udmærket mad?

- Jo, jo skat, men du ved hvordan mødre er, og jeg kan virkeligt godt lide hendes frikadeller, blomkålen kan vi bare smide væk.

- Så skal jeg forklare dig en ting, nu kontakter du advokat Mogens Larsen, så skal han nok komme forbi, og fortælle dig hvem der er hvem, og hvorfor du skal have en reprimande fra din overordnede. Betjenten blev lidt overrasket over dette udbrud fra Henrik. Indtil nu havde han på grund af træthed været usammenhængende og flakkende, hvilket havde gjort det svært at tro på hans forklaring. Men nattens søvn i cellen havde gjort Henrik tilstrækkelig klar i hovedet til at formulere sig tydeligt.

- Mogens Larsen, sagde betjenten lidt usikkert. - Har du hans nummer?

- Nej, men jeg har hans adresse, så må du finde nummeret i telefonbogen.

Få minutter efter kom betjenten tilbage.

- Mogens Larsen sagde, at du var død, men han syntes at historien var så interessant, at han alligevel ville komme forbi så hurtigt som muligt.

- 53 -

- Der har jo ikke boet nogen her i så lang tid, jeg kan huske tilbage, sagde Elisabeth, mens hun åbnede døren til foermester lejligheden. Allan trådte forsigtigt ind, der var en smal åben gang ind i lejligheden, og til den ene side kunne man balancer ud i et køkken, til den anden side kom man til et værelse, der kunne bruges til soveværelse.

- Hvad skal vi dog gøre af alle de her ting?

Allan var lige ved at fortryde sin begejstring over at kunne overtage lejligheden, aldrig havde han set så mange ting samlet på så lidt plads.

- Far sagde, at du kan smide det væk, som ikke kan bruges, der står en stor container nede i gården, som du kan droppe det i. De brugbare dele kan du gemmer eller sælge, men hvis du sælger dem, skal han have 50 %, en kræmmer det er han.

Allan begyndte at få lidt mod tilbage, han havde allerede set flere ting, han godt kunne bruge, og andre ting som godt kunne sælges for en god pris.

- Jamen, så ved jeg, hvad jeg skal lave de næste par aftner, sagde Allan. - Jeg tror, det kan blive en god lejlighed, og herfra er der jo en bedårende udsigt over parkeringspladsen.

- Det er altid rart med en god udsigt over parkeringspladsen, sagde Elisabeth med et smil.

- Tænk hvor jeg kommer til at hygge mig med at sidde og kigge på folk, der kommer og går, grinede Allan.

- 54 -

- Det bliver varmt i weekenden, har du tænkt på det? Sagde Susanne, lidt henkastet over morgenbordet.

- Ja, måske skulle vi tage til stranden på søndag, svarede Jan og hældte endnu en gang kaffe op i sin kop.

- Nej, jeg mener indkøbet! Når det er varmt, så skal alle folk have grillmad, problemet er at regne ud, hvor meget det ændre vores salg.

- Grillmad, det må da være slagterafdelingens problem, pølser og bøffer og den slags.

- Ikke kun dem Jan, hvad tror du, der spises til alle de bøffer og pølser?

- Øh, salat? Sagde Jan og kiggede på hende med åben mund.

- Ja, min skat, sagde Susanne tålmodigt og kiggede afventende på ham. - Måske skulle du ringe til indkøberen for grøntsagsafdelingen og sige, at hun skal købe ind til masser af blandet salat?

- Tror du ikke, hun selv har styr på det? Hun har alligevel været chef for den afdeling længe, svarede Jan, og kiggede tvivlende på Susanne.

- Hun kunne selvfølgelig have glemt det, og så ville det måske være en god ide og ringe, sådan lige for at høre, om hun nu har tænkt på det, vævede Jan videre.

- Ja, du ville blive rigtigt populær, vi ved jo alle, at Brit elsker, når man blander sig i hendes arbejde ikke? Hvad med vores afdeling, har vi mon nogen produkter, der spises når folk griller?

- Pølsebrød, til pølserne, sagde Jan glad. - Ikke? Vi skal købe massevis af pølsebrød.

- Pølsebrød? Ja, det er en rigtig god ide, har du aldrig været til grillparty? Nogen gange så griller folk andet en pølser. Sagde Susanne med en lidt skarp undertone i stemmen.

- Nå ja, svare Jan, hvor er jeg dog dum, vi skal også have bestilt en hel masse burgerboller, når folk laver grillburgere.

Susanne var blevet lidt stram i betrækket.

- Jan, tænk dig nu lidt om, der kunne måske også være noget andet. Nogle laver selvfølgelig kartofler til grill middagen, men der er rigtig mange, der ikke gider alt det besvær med at skrælle kartoflerne, og hvad spiser de så?

- Brød, sagde Jan med et tonefald, der afslørede, at der var gået et lys op for ham. - Og og flutes, og mini flutes, og måske de her tynde brødstænger graskini.

- Grasini ja, sagde Susanne. - Du må hellere tjekke ordrelisterne, når vi kommer på arbejde.

Da de senere mødte på arbejde i BLOBS, forsøgte Susanne at forklare Jan, hvordan man kunne bruge salgsstatistikkerne, som befandt sig i computeren.

- Hvis du går ind i menuen, kan du se en statistik over salget hele de sidste 3 år, der er desværre ikke nogen registreringer, over hvordan vejret har været, men lad os kigge på juni og juli måned!

- Ok, her er juni sidste år, var det ikke temmelig dårligt vejr det år?

- Lad mig se, sidste år havde jeg ferie i juli, sagde Susanne. - Der var det ikke specielt godt, men lige som min ferie sluttede kom det gode vejr, lad mig lige se.

- Her er det, midt i juli der stiger salget af flutes og pølsebrød voldsomt, sagde Jan, mens han læste sig igennem statistikerne på computerskærmen.

- Det passer fint, min ferie sluttede lige midt i juli, og så begyndte solen at skinne i de næste tre uger. Måske kan vi bruge de tal som et udgangspunkt.

Jan og Susanne brugte lang tid på at sammenligne tallene for det normale salg og det ekstraordinære salg i den varme periode.

- Susanne, kunne du ikke lige hjælpe mig her, Poul stak hovedet ind af døren til Jans kontor.
- Skal det være lige nu?
- Ja, hvis du kan, jeg kan ikke finde hverken Jane eller Michael, og der er lige kommet den sædvanlige levering fra brødfabrikken, og Jan fra møbelafdelingen brokker sig over at pallerne står i vejen for ham.
- Ok, vi har vel egentligt også styr på bestillingerne ikke Jan?
- Jo, det skal jeg nok ordne, svarede Jan med øjnene klistrede til skærmen.
- Lad mig nu se, sagde han til sig selv, hvis jeg forhøjer bestillingerne, som vi aftalte, burde der være lige tilpas med brød til de vilde horder i weekenden.
- Færdig, så er det hele bestilt, hvad skulle firmaet egentligt gøre uden mig? Kunderne ville have gået forgæves, når de skulle købe brød ind til grillaftenen, det kunne være jeg lige skulle smutte forbi Brit i grønt afdelingen og tjekke, at hun ikke har glemt at købe nok salat. Måske skulle jeg snakke med Vibeke om en lønforhøjelse? Sagde Jan til sig selv.

- 55 -

- Hvor lang tid kan det egentligt tage ham at komme hjem?
- Ulla og Fanny sad og så formiddagens Glamour, da Ulla spurgte sådan lidt ud i luften.
- Jamen, Jack er jo strandet på den der lille ø, og efter branden har han jo stadigvæk hukommelsestab, så det kan jeg ikke svare på, sagde Fanny tålmodigt.
 - Jeg mener ikke Jack, vi har jo set det afsnit før, han kommer hjem når Madeleine kommer for at besøge fattige børn på øen, og tilfældigt opdager, at Jack er indlagt på hospitalet ved børnehjemmet.
 - Ulla hvor tit skal jeg sige, at du ikke må fortælle, hvad der sker i de næste afsnit? Du ødelægger hele spændingen.
 - Henrik, jeg mener Henrik, hvornår tror du egentligt han kommer hjem?

- Henrik? Der er slet ikke nogen med i den her serie, der hedder Henrik, tror du ikke du tænker på en anden serie?

- Mor, mor jeg mener Henrik min mand, som forsvandt i vadehavet, for senere pludselig at dukke op i Spanien, som malaria man aldrig helt kan slippe af med.

- Nære ham.

- Ja ham Henrik, hvor lang tid tror du egentligt, der kan gå, før han er hjemme?

- Det må vi da kunne regne ud, sagde Fanny pludseligt interesseret, og rejste sig op for at finde en kalender.

- Lad mig se, fortsatte hun. - Her har vi kalenderen, Allan sendte passet ned til ham i fredags med den her kurer, så har han sikkert fået det om mandagen, hvis de så har sluppet ham fri med det samme, kan han jo allerede være på vej hjem mandag eftermiddag.

- Lad mig se, sagde Ulla. - Ja det passer godt nok, men hvor lang tid kan det tage at komme fra Spanien til Danmark? Vi har onsdag i dag, burde vi ikke have hørt fra ham?

- Jo, han tager vel en flyver hjem, men det kan jo være, at passet ikke er kommet så hurtigt frem, som kurerfirmaet lovede, sagde Fanny.

- Nej, se nu hende der, hun lægger rigtigt op til David, selv om hun godt ved at han er gift med Jacqueline, sagde Ulla, der havde tabt interessen for Henriks hjemrejse.

- Ja og da Jacqueline har været gift med Joey, som var far til hende, er hun jo egentligt hendes stedmor, hvorfor David på en måde er hendes stedfar, og alligevel kysser han hende, svarede Fanny med en tilfreds og forarget mine.

- 56 -

- Du har besøgt Alfonso, sagde Betjenten tilfreds til Henrik. - Så skal vi nok få sandheden frem.

Han lukkede Henrik ud af cellen og førte ham ind i et forhørslokale, hvor Mogens Larsen sad og ventede med albuerne på det skrammede bord.

- Hvordan er det, du ser ud? Sagde han bestyrtet, da han så Henrik. - Du ligner jo en spansk daglejer.

- Mogens, sagde Henrik lettet, da han fik øje på advokaten. - Kan du ikke fortælle disse her dumme betjente, hvem jeg er?

Ude i Mogens Larsens bil, fortalte Henrik, hvad der var hændt ham, imens de kørte over til KK-trading, for at finde Allan og en nøgle, så Henrik kunne komme ind i huset. Uden at han fik nye problemer med politiet.

Vel hjemme ringede Henrik til Ulla.

- Ja, sagde Fanny, da hun tog telefonen.

- Det er Henrik, kunne jeg komme til at tale med Ulla?

- Øjeblik.

Røret blev lagt på, og et øjeblik efter tog Ulla telefonen.

- Det er Ulla!

- Hej, det er Henrik, jeg er kommet hjem, der er en hel del ting, jeg gerne vil tale med dig om.

- Ja, jeg hører du har været i Spanien, det er jo noget værre noget.

- Kunne du ikke komme herhjem? Spurgte Henrik. - Jeg kunne godt tænke mig at tale med dig alene.

- Jo, men vi sidder lige og ser en serie, hvad er det nu den hedder, det er ikke Glamour, for den er lige sluttet, det er en serie, hvor de har heste og ...

- Ulla, hvornår tror du så, du har tid, afbrød Henrik.

- Mor, råbte Ulla. - Er der noget specielt, vi skal se i eftermiddag?

- Nej, når vi er færdige med at se Horton-sagaen, er der ikke noget før CIS, klokken halv syv.

- Hvis jeg kommer over til dig om en times tid, er det OK?

- Godt nok Ulla, vi ses, svarede Henrik og lagde undrende telefonrøret på plads.

- 57 -

Jan bankede forsigtigt på døren til Vibekes kontor, i de få sekunder han ventede på svar, kiggede han lidt usikkert på Susannes planer for udvidelsen af brødafdelingen, som han havde i en rulle under armen.

- Kom ind.

Han åbnede døren og kiggede forsigtigt ind, Vibeke sad bag sit skrivebord, hvor hun læste i nogle papirer, mens hun med en kuglepen hakkede afsnit af og skrev kommentarer. Hun havde hængt jakken fra sig på stumtjeneren, der stod lige inde for døren, hendes lyse bluse var knappet op, så Jan lige akkurat kunne skimte det øverste af hendes brysteholder. Lyset fra vinduet skinnede gennem hendes løsthængende hår, og fik hende til at ligne stjernen i en romantisk film.

- Jeg har de foreløbige planer til udvidelsen af brødafdelingen, sagde Jan tøvende.

- Du kan lægge dem ud på bordet derovre, så skal jeg være der om et øjeblik, med denne besked vinkede Vibeke med armen over mod sit mødebord.

Jan begyndte at brede de forskellige planer ud, så han kunne vise dem i den rækkefølge, Susanne havde forklaret ham. Han var netop klar, da Vibeke rejste sig fra sit skrivebord og gik over til bordet.

- Hvad har du så her? Hun stillede sig ved siden af ham og så på tegningerne.

- Jo, ser du, her er en oversigtsplan, der viser hvordan, vi ved at gøre de eksisterende brødafsnit lidt mindre, kan få plads til en bagerafdeling.

- Jamen, hvor skal så brødet være, den plads vi bruger i dag, er jo ikke spildplads.

- Jo ser du, begyndte Jan igen og trak vejret en ekstra gang. Duften af Vibekes parfume, og bevidstheden om at hun stod lige ved siden af ham, fik ham til at gå i stå, og et kort øjeblik så han hende sidde ved sit skrivebord denne gang uden blusen på, kun iført den hvide blonde BH.

- Ja? Sagde hun spørgende.

- Jo, ser du, begyndte Jan endnu en gang. - Jo ser du.

- Spring indledningen over, afbrød Vibeke ham utålmodigt.

Jan pegede på bagerafdelingen, der var tegnet midt i brødafdelingen, så kom han endelig i gang.

- Bagerafdelingen, sagde han. - Vi regner med et vist mersalg, men noget af salget af det fabriksfremstillede brød skal overtages af bagerafdelingen, som burde tjene mere på hvert brød.

Vibeke nikkede, og flyttede det øverste stykke papir. - Hvad viser så denne tegning?

- Det er selve bagerafdelingen, ovnen her er kun til at varme brød, der vil blive alt for varmt, hvis der skal bages brød, det er meningen, at vi skal lave aftaler med brødfabrikkerne og måske en enkelt større bager om leveringen af brød til afdelingen. Jeg har haft kontakt med en af vores større leverandører, og de kan f.eks. sagtens levere tyrkisk oregano brød, så det ser ud som om, vi lige har bagt det selv.

- Det ser jo godt ud, Vibeke bøjede sig interesseret ned over papirerne og kom så tæt på Jan, at han kunne mærke varmen fra hendes hud.

- Ja og, og, og sagde han.

Vibeke så på ham, hendes ansigt var tæt på hans, så trådte hun et skridt tilbage, for bedre at kunne se ham.

- Er du skidt tilpas? Spurgte hun. - Du virker helt bleg! Er det varmen?

- Øh, næ, jo måske lidt.

Jan fik lidt hold på sig selv, og fjernede tegningen over bageriet.

- Ser du, for at det skal se ud, som om vi bager noget af brødet selv, kunne man bygge et lager her, hvor det hjemmebakte brød kunne opbevares. Ved siden af er så ovnen hvor rugbrød og franskrød kan varmes op så kunderne tror, at de går hjem med nybagt brød.

- Jeg er imponeret Jan, det ser virkelig gennemarbejdet ud, lad mig få tegningerne, så forelægger jeg det for Arne, og så tror jeg snart, du har et bageri i din afdeling.

Jan var overrasket. - Sådan bare lige?

- Ja i forretningslivet skal man handle hurtigt, når man har en god ide, og jeg ser at du tror på ideen. Det her budget skal jeg selvfølgelig lige gå i gennem, vi kan jo ikke komme med en plan, som slet ikke kan hænge sammen.

- Nej, nej det er klart.

- Jamen, så skal du have tak for nu, sagde Vibeke.

Jan stod lidt tøvende, og så på hende, men fattede sig da hun åbnede døren.

- Farvel, sagde han, og forlod hendes kontor.

- Hej Ulla, Henrik følte sig lidt usikker og akavet, da han så Ulla igen.

- Hej, vi havde helt opgivet håbet om at se dig igen.

- Det så også sort ud, men på en måde kan man næsten sige, at jeg har været forfulgt af held. Først finder jeg jollen, og så bliver jeg samlet op af Anette og Karen.

- Anette og Karen?

- Ja, det var de to piger, der samlede mig op, da jollen var stukket til havs med mig. Jeg har lavet kaffe, vil du have en kop?

Ulla nikkede, og de satte sig ved bordet i køkkenet, og Henrik skænkede op.

- Hvordan går det ovre hos din mor? Spurgte Henrik.

- Det går fint, vi hygger os, og ser fjernsyn.

- Jeg ved ikke rigtigt, hvordan jeg skal få det sagt, men du har ikke rigtigt savnet mig vel?

- Du sendte brevet til Allan, så jeg antager, at det betyder, at du heller ikke rigtigt har savnet mig, svarede Ulla.

- Der har været så meget, sejlturen, fængslet! Jeg har slet ikke haft tid.

- Hvis jeg skal være helt ærlig, så har jeg ikke savnet dig, sagde Ulla.

- Nej, vi var nok vokset fra hinanden. Henrik nikkede og kiggede ned i sin kaffe. - Og du har ret, jeg har heller ikke savnet dig.

- Det var, hvad du mente med at få ordnet tingene. Du vil skilles, ikke?

- Jo, sagde Henrik overrasket.

Ulla plejede ikke at være så direkte.

- Det er fint for mig, jeg vænnede mig hurtigt til at undvære dig, Lise er flyttet og det ser ud til, at Allan også har fået et sted at bo.

- Har han? Udbrød Henrik forbløffet.

- Jeg tror, han har haft godt af at undvære dig, han er blevet en helt anden, har fået arbejde, og jeg tror måske også en kæreste.

Henrik var forbløffet, han havde tænkt på den her samtale, og frygtet hvordan det ville gå, og så viste det sig, at de ikke engang havde noget at blive uvenner over.

- Jeg kontakter Mogens Larsen, vi skal have lavet en bodelings overenskomst, og så må vi hellere se og blive separeret, sagde Henrik.

- Ja, hvis du bare gider ordne det, så passer det mig fint, Ulla rejste sig for at gå. Hun vendte kort i døren og gik tilbage til Henrik, der stadig sad på stolen. Han kiggede spørgende op på hende, da hun bøjede sig ned og gav ham et hurtigt kys på kinden, før hun gik ud til bilen for at køre hjem til sin mor.

Henrik sad forbløffet tilbage, så gik han op ovenpå og faldt i søvn, udmattet over nattens oplevelser på politistationen og sine egne forventninger til samtalen. Han var på en måde både skuffet og lettet over, at det gik så let.

- 59 -

- Far, råbte Allan nede i entreen.

Da der ikke kom noget svar, gik han ud i køkkenet, hvor kopperne stadig stod på bordet efter Henriks og Ullas møde. Han gik i gang med at rydde op, men inden han var færdig, kom Henrik ned.

- Jeg syntes nok, at jeg hørte noget, sagde han, da han så Allan i køkkenet.

- Far, hvordan går det? Allan vendte sig brat om mod Henrik.

- Det går fint. Faktisk er jeg sulten, skal vi ikke ringe efter en Pizza? Mens de ventede på pizzaen, fortalte Henrik om sin tur til Spanien, og Allan fortalte om sit nye job, og den nye lejlighed han havde fået tilbudt.

- Jeg skal møde dem igen på Grand Canaria, sagde Henrik pludselig.

- Pigerne fra Smølfen?

- Ja, jeg bliver ikke herhjemme, mor og jeg har besluttet at blive skilt.

- Hun virkede heller særlig ked af, at du var blevet væk, sagde Allan. - I starten var hun helt sådan, fra den, men senere har hun bare virket ligeglad.

- Kan hun klare sig? Jeg mener, det har altid været mig, der sørgede for alt det praktiske i huset.

- Så længe hun bor hos mormor, går det vel nok, og det virker ikke, som om hun har tænkt sig at flytte hjem igen.

- Det kan hun heller ikke, for jeg har tænkt mig at sætte huset til salg, så snart som muligt.

- Ja, jeg havde det på fornemmelsen, da du skrev, at du ville komme hjem for at ordne tingene.

- Indtil jeg tager af sted igen, kan jeg hjælpe dig med at gøre orden i din nye lejlighed, hvis du altså vil have det.

- Det kunne være rart far, der er helt fyldt af gamle ting, som jeg skal have sorteret, så vi ikke smider alt for værdifulde ting væk, og når det så er klart, har jeg på fornemmelsen, at det kommer til at tage lidt tid at gøre rent.

Henrik kiggede tilfreds på sin søn, han var blevet så voksen, i den korte tid han havde været væk.

- Jamen, det hjælper jeg også med, der skal sikkert også males, for at det kan fungere.

- 60 -

- Hun var begejstret, det er virkeligt en god plan, du har lavet, sagde Jan.

Han og Susanne sad sammen på kontoret ude på lageret, og Jan var ved at fortælle om Vibekes reaktioner på ombygningen af brødafdelingen.

- Ja, jeg har også tænkt på det længe, svarede Susanne. - Nu har vi igen noget at fejre, jeg synes, du skulle ringe til en god restaurant, hvor du kan give middag, du skylder faktisk stadig at invitere mig ud.

- Nå, jamen det er meget hyggeligere hjemme hos dig.

- Nå det synes du din fedterøv, sagde Susanne, hun rejste sig op, og gik over til ham.

Så kyssede hun ham, hvorefter hun viskede i hans øre, hvad de kunne lave når de kom hjem.

- Ok, sagde Jan med en lidt hæs stemme. - Jeg finder en restaurant, men vi skal tidligt hjem.

- Nej, vi skal først i biografen, der går er rigtigt romantisk film, og vi skal begge møde sent i morgen, så du skal nok nå at prøve det hele. Susanne forlod kontoret, for at gå ud i brødafdelingen og se om alt var i orden, hun havde en plan, og den krævede at afdelingen gik

godt, så Jan kunne fremstå som en god leder. Den gode leder sad til gengæld og kiggede drømmende efter hende, mens han prøvede at afgøre, om hun ville holde det hun havde lovet.

- Vi er ved at løbe tør for rugbrød, sagde Poul, idet han kom ind fra lageret. - Af en eller anden grund, køber alle rugbrød, og mange tager to pakker.

- Rugbrød? Jan prøvede ihærdigt at komme tilbage i nutiden fra sine drømme. - To pakker? Hvorfor tager de to pakker?

- Hvor skulle jeg vide det fra? Poul var irriteret over Jans vævende svar.

- Hvornår tror du, vi løber tør?

- Ja, med den her hast tror jeg ikke, vi har mere end til først på eftermiddagen, og vi har altså åbent til klokken 22.

- Jeg ved ikke, om jeg kan skaffe mere rugbrød sådan bare lige, og hvad med i morgen, er det noget der fortsætter?

- Nu skal jeg gå ud og spørge kunderne, men hvad vil du egentligt vide? Hvorfor de køber rugbrød, eller om de kommer igen i morgen og køber mere rugbrød? Sagde Poul med sarkasme i stemmen.

- Kunne du ikke bare spørge om begge dele? Sagde Jan taknemmeligt. - Så kan jeg lettere afgøre, om jeg skal købe mere brød i morgen.

- Jamen, det gør jeg, sagde Poul og gik hoveddrystende ud af kontoret. I det samme kom Susanne ind.

- Poul er gået ud i afdelingen for at finde ud af, hvorfor folk køber så meget rugbrød! Sagde Jan til hende.

- Han var ironisk, han kan være så forfærdelig ironisk, men jeg ved det godt, der var en mand i TV avisen i gik aftes, der sagde, at folk var begyndt at spise alt for meget lyst brød, og at man skulle spise mere rugbrød, for at undgå mave-tarm kræft. Når der kommer sådanne nogen nyheder, ødelægger det altid vores planlægning.

- Vi så da ikke TV-avis i går aftes, sagde Jan.

- Nej, men de refererede det i morges i radioavisen, jeg hørte det, men jeg reagerede ikke på det.

- Kan vi gøre noget ved det?

- Lad mig se, måske har nogle af brødfabrikkerne været mere forudseende, og sat produktionen op, sagde Susanne. - Når sådan

noget sker, bliver det pludseligt spændende at arbejde i BLOBS, man skal finde de rigtige tråde og trække i, samtidigt med, at man tit skal have en stor portion held, for at få det til at lykkes.

Hun fandt listen med leverandører frem, og så lidt på den. - Kaj Frandsen på Brødkompagniet, ham plejer vi at kunne regne med. Hun satte sig på kanten af Jans skrivebord, og ringede op til Brødkompagniet.

- Kaj? Sagde hun spørgende i telefonen. - Det er Susanne fra BLOBS, hvordan går det? Ja jeg har også savnet dig, men du ved hvordan det er.

Susannes stemme var indsmigrende og flirtende, så Jan blev helt stram i masken.

- Ja, så du det i TV, vi er jo blevet taget noget på sengen, hvad med jer? Det lyder godt, ja lad og se, hvis du kan levere to paller, ja vi forhøjer morgenens levering via EDB anlægget. Du er også sød, hav det godt.

- Hvem var det? Spurgte Jan jaloux.

Susanne så smilende på ham og sagde hemmelighedsfuldt, - Det er bare en, jeg køber brød af.

Stadig siddende rakte Jan ud efter hende, men hun trådte et skridt tilbage, så han ikke kunne nå hende. Han kunne mærke, at hun drillede ham, men han rejste sig hurtigt og lagde armene rundt om hende.

- Jeg må hellere finde en restaurant til i aften, var der noget du særlig har lyst til?

- Ja, sagde hun og nulrede hans øre. - Jeg har lyst til at spise stegte ål sammen med dig, min skat.

- 61 -

Smølften gik stødt sydpå, vinden blæste frisk fra vest, og Karen sad i luv og læste i en bog, mens Anette var ved at forberede frokosten. Der var stille i båden, vandet og vindens lyde blev kun kortvarigt afbrudt af en svag summen fra autopiloten, når den skulle korrigere kursen en anelse.

- Så er der mad, afbrød Anette stilheden, og kom op med smurte madder til dem begge.

- Vi bør gå længere til havs, sagde Karen. - Vi kan ikke nå helt til Lissabon før engang i morgen eftermiddag, og det vil ikke være så rart at sejle så tæt på land, når det bliver mørkt.

Anette, der netop havde taget en bid af en mad, nikkede blot.

- Når vi kommer til Lissabon, synes jeg vi skal se, om vi kan finde en gast, fortsatte Karen. - Det er for hårdt med rorvagter helt alene, især hvis vejret er dårligt. Selvom Henrik støder til os på Grand Canaria, kan vi godt være 4 i båden, hvis vi har fundet en gast, vi kan lide at være sammen med.

- Det kan vi sagtens, jeg håber bare, at Henrik når at få ordnet alt det, han skal, så han kan nå at møde os. Svarede Anette med en svag antydning af bekymring og fortsatte. - Han bør være kommet hjem nu, og jeg tror ikke, at det er ikke noget problem at blive separeret, med mindre hans kone sætter sig på bagbenene, det største problem er nok at få solgt huset. Tænk en gang, jeg har ikke engang hans telefonnummer, så jeg kan ringe og høre, om han er kommet hjem.

- Han skal nok være kommet hjem, hvor svært kan det være at købe en flybillet? Godt nok troede vi, at han var gal, da vi mødte ham på havet, men tiden har jo vist, at han er ganske udmærket begavet.

Karen hoppede adræt ned i kahytten og fandt et søkort frem,

- Hvis vi nu lægger kursen 10 grader længere mod vest, det kan Smølfen sagtens klare, selv om vi så får en lidt hårdere sejlads på kryds, men så skulle vi gå fri af diverse grunde og fiskebanker.

- Ja, jeg har hørt fra andre, at der skulle være en del natfiskeri i disse farvande.

Karen drejede 10 grader på autopilotens styring, og den lille motor begyndte straks at arbejde for at ændre kursen. Samtidigt begyndte pigerne at justere sejlene, for at få Smølfen til at gå godt på den nye kurs. Efter kort tid, faldt der igen ro over den lille båd, som støt arbejdede sig længere mod sydvest mod himlen, der stadig glødede fra solen, der lige var gået ned under horisonten.

- Og det er vigtigt, at det bliver solgt hurtigt, forstod jeg.

Lilian Krogh vendte sig om mod Henrik.

- Ja, svarede Henrik. - Min kone og jeg skal skilles, og der er ingen af os, der har lyst eller råd til at blive boende i huset.

- Det er altid et problem, på den ene side kan det oftest løses ved at sætte prisen tilstrækkeligt lavt, men hvis vi sætter den for lavt, kan det få folk til at tro, at der er noget i vejen med huset, og så kan det blive endnu sværere at sælge.

- Ja, det er dig, der er ejendomsmægleren, jeg regner med, at du ved hvordan, det løses bedst muligt!

- Nu, hvor jeg har set huset, vil jeg gå tilbage til kontoret og lave nogle beregninger, så skal jeg se, hvad vi kan gøre. I mellemtiden skal vi have lavet en tilstandsrapport, ellers kan vi slet ikke sælge huset. Er det noget du selv vil tage dig af, eller skal jeg? Jeg har forbindelse til en byggesagkyndig, som kan klare den sag.

- Ja, det må du heller tage dig af, hvor lang tid kan det komme til at tage?

- Han plejer at være flink, der går ikke mere end en uges tid, hvis jeg tager fat i ham med det samme.

- Det lyder godt.

Henrik var så småt begyndt at føle tidspresset. Han regnede med at Smølfen var kommet til Lissabon nu, og så var der er højest tre uger til at nå til Las Palmas, hvor han skulle møde dem.

I går sendte han et brev til Anette til Lissabons postkontor i håb om, at hun gik op og spurgte, om der var post til hende. Under den hastige afsked, nåede de ikke at aftale andet, end at han skulle møde dem i Las Palmas på Grand Canaria, dengang havde han en forestilling om, at han bare skulle hjem til Danmark og sælge huset, hvorefter han ville flyve til Grand Canaria og møde Anette, når Smølfen anduvede havnen i Las Palmas. Inde i hovedet så han sig selv stå på kajen og vinke, når Karen og Anette ankom til Las Palmas, hvorefter han vil hjælpe dem med at fortøjre båden. Så snart Smølfen lå sikkert ved kajen, ville han hoppe elegant ombord, tage Anette i sine arme og kysse hende ømt.

Foreløbigt havde han brugt en uge på at komme hjem, komme ud af fængsel, og få en aftale med Ulla. Det sidste havde ikke været noget

problem, men nu stod han altså her med en ejendomsmægler, der mente, at det ville tage mindst en uge at få lavet en tilstandsrapport på huset, selv om alle og enhver kunne se, at der ikke var det fjerneste i vejen med hans hus.

Ejendomsmægleren så endnu en gang op ad facaden.

- Jamen, så skulle alt være i orden Hr. Madsen. - Jeg laver nogle beregninger, og finder den rigtige pris på jeres hus, samtidigt tager jeg fat i den byggesagkyndige, som så vil kontakte dig for at besigtige huset og lave en tilstandsrapport. Vedrørende tilstandsrapporten, skal du lige skrive under her på denne blanket, det er blot en formssag, der tilkendegiver, at vi er enige om at Hæl & Bundgaard, sørger for formaliteterne vedrørende tilstandsrapporten.

- Ja, hvor skal jeg skrive?

Lilian pegede på en formular, og Henrik skrev under.

Derefter gik hun ad havegangen ud til vejen. Lige inden hun satte sig ind i sin cremegule BMW, løftede hun højre arm og vinkede til Henrik.

Henrik gik ind i huset og satte vand over til kaffe, mens han ventede på at den byggesagkyndige skulle kontakte ham. Da kaffen var klar, blev han rastløs, kiggede på sit ur og konstaterede, at der kun var gået 17 minutter siden ejendomsmægleren forlod ham. Så rejste han sig fra køkkenbordet, tog sin jakke på og forlod huset på Æblevej til fods.

- 63 -

Allan stod nede i værkstedet på KK's firma, det var endeligt lykkedes at få Kuglepennesamlemaskinen til at virke. Den oprindelige smarte version, der skulle dreje lige tilpas mange omgange til at skrue en kuglepen sammen var erstattet af en mere enkel version, som blot drejede rundt, og som trak pennen med rundt, når man pressede spidsen ned i midten.

- Det virker jo perfekt, sagde han højt til sig selv. - Det er ikke altid de mest avancerede løsninger, der er bedst.

Han samlede 10 kuglepenne løst, hvorefter han skruede dem samme på mindre end 20 sekunder. ”Jeg behøver vist ikke lave en til hver,

måske er den bedste løsning at nogle samler delene, og derefter er der en eller, to der skruer dem sammen, det giver også mulighed for, at der kan være lidt afveksling i arbejdet.” Tænkte han, og besluttede at finde Elisabeth, for at høre, hvad hun mente om ideen.

- Han er nede på værkstedet, hørte han Elisabeths stemme igennem døren.

- Hvordan finder jeg det, hørte han en anden stemme, som virkede bekendt.

Kort efter bankede det på døren, og Henrik kom ind.

- Far, udbød Allan. - Hvad laver du her?

- Det skal jeg sige dig min søn, jeg har haft besøg af en udelig ejendomsmægler, som skal sælge huset. Du skulle have hørt hende, så var der det ene, og så var der det andet, hendes indvendinger ville ingen ende tage. Så derfor besluttede jeg mig for at gå over og hjælpe dig, med at komme i orden.

- Det lyder godt far, der er heller ikke ret lang tid til jeg har fri. Hvad synes du om værkstedet her? Spurgte Allan ikke uden stolthed.

Henvendt til Elisabeth fortsatte han. - Jeg vil i øvrigt også gerne vise dig noget, og have nogle gode råd.

Elisabeth nikkede interesseret, og Allan trak dem begge med hen til arbejdsbordet, hvor hans nye maskine stod.

- Har du lavet den? Udbød Henrik overrasket. - Du har da aldrig interesseret dig for håndværk!

- Det troede jeg heller ikke, men da jeg startede her, skulle vi samle nogle manchetter, og det gav mig en hel masse ideer.

Allan vendte sig om mod Elisabeth. - Prøv lige og se her.

Han samlede en kuglepen og trykkede den mod maskinen, som skruede den sammen, derefter en til og en til. Mens Henrik og Elisabeth kiggede på ham samlede han 5 kuglepenne, og skruede dem sammen på 30-40 sekunder.

- Jeg tænkte på, skal jeg lave en maskine til hver? Eller er det bedre, at vi skifter mellem at samle og skrue sammen, så arbejdet får større variation?

- De skal have en hver, sagde Henrik. - Når man har samlet delene, er det mest hensigtsmæssigt at få skidt skruet sammen, inden man lægger den fra sig, ellers skal en anden jo samle den op, med risiko

for at delene går fra hinanden igen, og selv hvis det ikke sker, er det spildt arbejde, at den skal lægges af en og samles op af en anden.

- Din far har ret, sagde Elisabeth. - Jeg tror, vi kan give afveksling, ved at vi påtager os flere forskellige opgaver samtidigt, så kan folk skifte mellem at samle manchetter og kuglepenne, desuden har jeg talt med et firma, der skal have samlet computermus, så må vi bare sørge for, at medarbejderne skifter mellem opgaverne.

- Ok, nu ved jeg hvordan maskinen skal laves, så laver jeg to til i morgen, tror du ikke, det er tilstrækkeligt?

- Jo, så vidt jeg kan se, skulle det være muligt at samle 8-10 kuglepenne i minuttet, så det giver ca. en måneds arbejde til 3 personer, sagde Elisabeth, idet hun løftede blikket fra sin lommeregner. - Lad os holde fri for i dag, og gå op og se på formester lejligheden.

- 64 -

- Var der ellers noget? Spurgte tjeneren, da han kom tilbage, efter han havde båret ud efter de stegte ål.

- Neej, sagde Jan. - Det tror jeg ikke.

- Jeg vil godt have en cappuccino, sagde Susanne.

- Ok, så to cappuccino, sagde Jan til tjeneren, mens han lagde tal sammen i hovedet.

- Tror du, det bliver en succes med ombygningen af afdelingen?

- Ja ja, selvfølgelig.

Jan var lidt forbavset over spørgsmålet, han havde faktisk været overbevist om ideen, lige fra Susanne præsenterede den for ham.

- Og hvad så med dit og mit job, sagde Vibeke, noget om der var en belønning?

Jan var lidt desorienteret, - Belønning?

- Ja, hvis det bliver en succes, kan det betyde en stor stigning i omsætningen, det kan sagtens betyde, at der kommer flere kunder i BLOBS, fordi de pludselig synes, at det er mere spændende at handle hos os, jeg synets, at du skulle have en forfremmelse.

- Det nævnte Vibeke ikke noget om. Men du har egentligt ret, vi burde have en belønning, hvis det viser sig at være en succes.

Susanne tog en lille slurk af sin cappuccino, Jan var færdig med sin og fingerere ved det tomme glas.

- Jan? Spurgte Susanne. - Har du tænkt på, hvad det her kan betyde for os to?

- For os?

- Ja, hvis du nu bliver forfremmet, har vi pludselig råd til at flytte rigtigt sammen. Ikke bare bo i min lejlighed, vi kunne få en større lejlighed, en vi købte i fællesskab.

- Jamen, vi bor da meget godt hos dig!

- Allerede nu har vi råd til noget større, jeg kunne rigtigt godt tænke mig en lejlighed med plads til et pænt soveværelse, og et rum til kontor hvor du kan have ro til at forberede dit arbejde. Det kunne også være rart med en stor stue, hvor vi kunne have plads til at have gæster og fred til at slappe af efter en lang dag på arbejdet.

- Joe, svarede Jan. - Men vi har det da meget godt, og det er da ret sjældent, at vi har gæster.

- Tossehoved, svarede Susanne smilende. - Det er jo fordi, vi ikke rigtigt har plads til det, lad os nu komme hjem.

Hjemme i Susannes lejlighed satte hun Jan til at lave drinks og gik ind i soveværelset for at klæde om til den lovede overraskelse. Da Jan var færdig med at blande drinks, bar han bakken med de to glas ind i stuen, og satte sig i sofaen, Susanne kom ind i stuen. Hun var klædt i sort undertøj, og lange sorte strømper, der var holdt oppe af en sort hofteholder. Hendes barm blev løftet op af en sort brystholder, hvor det øverste kun bestod af sorte blonder. Jan kunne tydeligt se den hvide hud igennem de tynde blonder. På hænderne havde hun lange sorte handsker, som gik op over albuerne. Udover det hele havde hun et gennemsigtigt neglige, som på en måde viste mere end det skjulte. Hun bøjede sig ned og tændte for musikken, George Michaels "Careless wisper", lød ud over lokalet. Så begyndte hun langsomt at danse og Jan kiggede måbende på hende, mens han glemte alt omkring sig.

Da musikken sluttede, satte hun sig hen på skødet af Jan, lagde armene omkring ham og kyssede ham. Jans hænder søgte rundt på hendes krop, men så afbrød hun og sagde.

- Det med lejligheden, der er lige noget jeg skal vise dig.

Med de ord trak hun ham op af sofaen og over til spisebordet, hvor hun fandt en konvolut fra en ejendomsmægler frem.

- Se her Jan, den her 4 værelses lejlighed, det er lige sådan noget, vi kunne bruge.

- Jamen, sagde Jan. - Er det ikke lidt rigeligt med fire værelser.

- Det er det måske nu, men det er altid rart med god plads, svarede Susanne. - Hent lige vores drinks og prøv så og se her.

Jan hentede de to blå drinks på sofabordet. Da han drejede sig rundt og så Susanne stå bøjet ind over spisebordet, glemte han igen alt om lejligheden.

- Susanne skat, sagde Jan i et indsmigrende tonefald. - Skal vi ikke snakke om det i morgen.

Susanne ignorerede ham og pegede på tegningerne.

- Se her, der kan sagtens være plads til en hjørnesofa i den ende af stuen, og en spiseafdeling, her oppe ved køkkenet, Jan, jeg er sikker på, at vi ville blive meget glade for at bo der.

Hun vendte sig, og smøg sig tæt ind til ham, hvorefter hun gav ham et hurtigt vådt kys.

- Joe, det kan være at du har ret, Jan var så småt ved at give op, Susanne havde altid været ret god til at overtale ham.

- Selvfølge har jeg ret, og det vil også være en god investering, sagde Susanne, der allerede så sig selv bruge fortjenesten for lejligheden til udbetaling på et hus. - Vær nu sød og sig, at vi skal købe den, hvis vi altså kan lide den.

- Syntes du, det er så god en ide? Spurgte Jan og svarede selv. - Så må vi jo nok hellere gøre det.

- Åh Jan, sagde Susanne indsmigrende. - Sagde du virkelig ja.

- Ja, ja, sagde Jan. - Så lad os da købe den.

- Åh du er så sød, sagde Susanne, så tog hun et nip af sin drink, tog Jan i hånden og trak ham ind i soveværelset. - Jeg synes, at du har fortjent, at jeg også er ekstra sød ved dig, hviskede hun og kyssede ham med sine bløde læber.

- Det var dog et utroligt rod, udbød Henrik, da han åbnede døren ind til Allans nye lejlighed.

- Rod og rod, svarede Allan. - Tingene står egentligt meget ordentligt, problemet er nærmere, at der er ufatteligt mange ting.

- Plads man ikke rigtigt har noget at bruge til, er nok noget af det værste i denne verden, jeg husker tydeligt, da jeg arbejdede i BLOBS. Et lokale står tomt i en kort periode, og når man så regner med at sætte en ny medarbejder til at arbejde derinde, opdager man at det næsten ikke er muligt at komme ind. Sådant et lokale i et stort varehus, har næsten den samme tiltrækning på "ting der lige skal opbevares", som et havebord med hule ben har på myrer.

- Lad os nu ikke fortabe os selv i fortvivlelse, brød Elisabeth ind. - Jeg vil foreslå at vi starter med at sortere tingene. Der er en hel del, der kan smides væk, uden at vi behøver at gøre os de store anstrengelser for at vurdere værdien af det, hvis vi starter med at skovle det ud, kan vi måske overskue resten.

Begge mænd var enige, og de gik ind på hendes forslag. En meget stor del af de ting, der var opmagasineret i lejligheden, havde ingen værdi. Da nogen bar dem herind for 5 -10 år siden, havde de måske en vis værdi, men nu var det bare affald. Efter tre timers arbejde, lå næsten to tredje dele af de opmagasinerede ting i en bunke nede i gården under lejlighedens vinduer. Oppe i lejligheden sad Allan, Henrik og Elisabeth rundt om et bord, de havde gravet fri under arbejdet, og drak en øl.

- Vi kommer til at smide affaldet over i containeren, men når det er overstået, synes jeg også, at vi skal holde for i dag, sagde Allan. - Måske kunne vi to begynde far, så kan det være at Elisabeth vil hente nogle pizzaer, for jeg er godt sulten.

- Det er dog utroligt så træt og sulten, man bliver af at arbejde, udbød Henrik, mens han stoppede det sidste af sin pizza i munden, og skyllede efter med resten af sin øl.

- Vi er godt nok også kommet langt, sagde Allan, mens han så sig omkring. Under alle tingene, havde de fundet mange meter lagerreoler, børnecykler, en gammel sofa og en masse andre ting.
- Jeg tror, det kan blive en rigtig god lejlighed, sagde Elisabeth. - Nu hvor der er mere luft, virker den heller ikke så lille længere.
- Hvad siger I til, at vi tager kaffen hjemme hos mig? Spurgte Henrik. - Jeg trænger ærlig talt til at slappe lidt af.
Både Allan og Elisabeth gav ham ret i, at de også var trætte, men Elisabeth ville hellere hjem, hun havde noget, der skulle forberedes til i morgen. De begav sig derfor hjemad, og sagde farvel til Elisabeth, da de passerede den Klausenske residens.

- Hvordan er hun, hende Anette, som du har mødt? Spurgte Allan, da de var blevet alene.
- Tja, Henrik trak på det, mens han overvejede hvad han skulle sige.
- Hun er sød, nærværende, rar at være sammen med.
- Jamen, hvad er det, du bedre kan lide ved hende end ved mor.
- Ved Ulla? Måske er det bare det, at hun er en anden. Din mor og jeg var gledet fra hinanden efter mange års ægteskab. Hun havde gået for længe derhjemme, og været husmor for mig, jeg havde trukket mig ind i vanerne fra mit arbejde. Man var en vigtig person som personalechef, jeg tror, at jeg også troede, jeg var en vigtig person, når jeg kom hjem, og glemte at hun var en lige så vigtig person.
- Jamen ku' det så ikke blive godt igen mellem dig og mor?
- Det er da ikke umuligt, men der er ikke rigtigt nogen af os, der har lyst til at prøve.

De gik lidt i tavshed, mens Allan tænkte over, det hans far havde sagt, der var ikke noget af det, der kom som en overraskelse, men lidt trist var det nu alligevel, selv når man var voksen påvirkede det en, at ens mor og far skulle skilles.

- Jeg er egentligt overrasket over, at du kan lide at sejle, du har altid været mere af en frimærkesamler end en søulk, udbrød Allan pludseligt.

- Du er ikke ene om at være overrasket, jeg har faktisk aldrig sejlet før, når man ser bort fra den obligatoriske undtagelse med bådene inde i Tivoli. Men det fangede mig. Roen ved at mærke båden glide gennem vandet. Nogen gange passer båden sig selv, selvstyreren summer svagt, mens den korrigerer for små vindspring, og vi sidder i båden og læser eller taler om alt og ingen ting. Andre gange når det blæser kraftigere, må man selv styre, og man mærker, hvordan en let justering med storskødet, får båden til at skyde en bedre fart eller holde en bedre højde op mod vinden.

- Det lyder rart.

- Ja, og nogen gange er det spændende, man føler sig nærværende, og som den der har kontrollen. Som da vi sejlede ud af den Engelske kanal, med kraftig medvind, båden girede ned ad bølgerne, og man skulle konstant være over den for at holde kursen, men det var en fantastisk tur. Fornemmelsen af at være helt alene midt i det store vand i en båd, der føles som om, den kan klare det hele. Jeg håber, du vil med en dag og prøve.

- 66 -

- Kan det være rigtigt, den dumme dulle, hvordan kan hun få alle til at tro, at det er hendes barn? Udbrød Fanny med voldsom harme i stemmen.

- Ja, jeg kan heller ikke forstå det, hun er jo bare ude på at få David på kroen, fordi han tror, at han er far til barnet!

- Jamen, der er jo Bill, der er faren, men han er ikke interesseret i at blive afsløret, fordi Gloria ikke må vide, at han har haft en affære med Monica, som jo er moderen til barnet.

- Hej, sagde Lise, der netop kom ind i stuen. - Sidder i her og ser Glamour, det er dejligt vejr udenfor, og haven trænger ærlig talt til en kærlig hånd.

- Shhys, lød det højt fra både Fanny og Ulla. - Det er lige så spændende.

Lise skænkede sig en kop te og satte sig ned, hun havde set det afsnit før og vidste, at det snart var slut. Stuen virkede indelukket, der stod kaffekopper på bordet til et helt selskab, lidt forundret fortsatte Lise

med at kigge rundt og bemærkede, at mormors fine polerede skænk havde et fint lag støv ovenpå. Det så heller ikke ud til, at der var blevet støvsuget for nylig, de to kvinder havde åbenbart ikke en særlig god indflydelse på hinanden.

- Du har slet ikke været oppe og se lejligheden, efter jeg er kommet i orden, sagde Lise, da afsnittet var slut, og reklamerne havde overtaget sendefloden.

- Nej, det er rigtigt, svarede Ulla. - Men jeg har haft så frygteligt travlt. I sidste uge var jeg ovre og tale med din far, han vil skilles, og her i mandags, var jeg til frisøren, så du kan nok se, at der ikke har været megen tid.

- Ok mor, men nu skal du høre, jeg vil gerne se dig og mormor til aftensmad på tirsdag, klokken 18:30 er det ok?

- Ræk mig lige ugeprogrammet skat, sagde Fanny, mens hun prikkede Ulla på skulderen.

Lise tog TV bladet fra sofabordet, og rakte det til sin mor, som rakte det videre til Fanny.

- 18:30, nej det går ikke, Hortonsagaen slutter klokken 17:55, vi kan umuligt nå ind til dig på 35 minutter, hvad hvis vi siger kvart over syv.

- Ok, men så skal I også være der.

Fanny nikkede, mens hun så ned i bladet.

- Måske skulle vi hellere sige klokken otte, jeg kan så godt lide hende barnepigen, det kommer klokken halv syv.

- Nej mor, brød Ulla ind. - Nu må du altså holde op, dit barnebarn kommer og inviterer dig på middag, og så vil du hellere blive hjemme og se en genudsendelse af en serie, som du har set utallige gange. Ved du hvad Lise, vi skal nok være der klokken 18:30, det er lang tid siden, vi har været ude, og jeg skal nok sørge for, at mormor kommer med.

Fra Smølfen kunne Anette og Karen langt om længe skimte forbjerget, som var det sidste punkt før indsejlingen til floden Tejo, som Lissabon ligger ved.

- Det skal blive skønt med et par dage ved kaj, med rolige nætter, og fast grund under fødderne i dagtimerne, sagde Karen og tog kikkerten fra øjnene, mens hun fortsatte. - Vi bliver altså nødt til at finde en gast på turen til Las Palmas, det er for hårdt, kun at være to i båden.

- Bare jeg snart hører fra Henrik, svarede Anette. - Jeg savner ham virkeligt.

- Egentligt har vi haft en fantastisk rejse her til, sagde Karen filosoferende. - Vinden har været støt fra næsten samme retning, og vi har hverken haft for hård vind eller vindstille, hvad der næsten ville have været værre, og mærk hvor vidunderligt her er, nu begynder man for alvor at mærke den varme, vi har drømt om at skulle sejle rundt i.

Anette nikkede blot, rejsen havde udviklet sig til noget helt andet, end de havde forventet, da de tog hjemmefra, og nu havde de næsten en hel uge i Lissabon til at hvile ud og proviantere. Mens Karen styrede, gik Anette ned i kahytten og prøvestartede motoren for at være sikker på, at den ville køre, når de nåede ind i flodens tættere trafik.

- 68 -

- Jan, vi skal altså til at gå nu, klokken er lidt i fire, og du husker nok, hvad du lovede i går ikke? Susanne var utålmodig, de havde begge fri, men Jan kunne ikke rigtigt snøve sig færdig.

- Lovede? Sagde Jan spørgende.

- Ja, vi skal jo ned til ejendomsmægleren, og se på den lejlighed, det er en stor beslutning, og vi skal se grundigt på den, før vi køber den. Med en følelse af at være blevet lokket til noget, han ikke rigtig ville, rejste Jan sig og gik med Susanne ud ad døren.

- Goddag, sagde Susanne. - Vi har en aftale med Lilian Krogh.

- Ja, det er mig. Så I vil gerne se på lejligheden på Agernvej 18, ved I hvad? Jeg tror, vi skal starte med at køre derud først, det er simpelthen en henrivende lejlighed, lige det rigtige for to unge, der er ved at stifte familie.

- Familie? Hostede Jan.
- Ja, lad os tage ud og se på den, sagde Susanne begejstret.
- Er I selv i bil, eller vil I køre med mig?
- Vi er på cykel, sagde Susanne med et smil. - Så det er nok bedst, hvis vi kører med dig.

Lilian viste dem hen til bilen, en lille Fiat der var malet, som en kørende reklame for firmaet. Jan blev proppet ind på bagsædet, og undervejs fik Susanne og Lilian sig en rigtig "veninde" snak, om at stifte familie og få "sit eget". Jan sad på bagsædet og følte sig en smule uden for.

En bil med påskriften "Hæl & Bundgaard" stoppede ud for et fire etagers hus på Agernvej, en høj tynd lyshåret kvinde steg ud i førersiden, og bukkede sig let for at hjælpe den unge mand på bagsædet ud. Han steg ud på en lidt tøvende facon, nogen kunne tro, at han egentligt helst ville blive siddende i bilen, hvis han kunne. Fra passagersædet hoppede en ung pige ud, hun så ivrig og opstemt ud. De to kvinder gik snakkende side om side hen til indgangen i nummer 18, med den unge mand efter sig. Han gik tøvende nogle få skridt bagude, og i indgangsdøren vendte den unge pige sig om efter ham og kaldte.

- Jan kommer du snart, vi har jo ikke hele dagen?

- Se den her entre, der er indbyggede skabe, og plads til en lille kommode, med et spejl over, så du lige kan tjekke håret, inden du går ud og erobrer verden, sagde Lisbeth Krog, mens hun pegede og gestikulerede.

- Det er helt perfekt, og der er store og pæne skabe, Susanne åbnede og lukkede dørene til de indbyggede skabe, mens hun forestillede sig hvordan det ville se ud, når Jan og hende stod i entreen, og bød gode venner velkommen.

Pigen ville have en værtindegave med til hende, mens hendes fyr og Jan ville stå og snakke om hvilken pæn lejlighed det var, og hvor god en investering det var.

- Og denne her dør fører ind til stuen, Ejendomsmægleren åbnede døren fra entreen ind til stuen. - Som I ser er det en moderne stue,

med masser af lys fra de store vinduer. Her nede i denne ende, kommer man så direkte ud i køkkenet.

Hun fortsatte ind i stuen og ned til køkkenet, der lå med direkte adgang ind til stuen.

- Se her Jan, Susanne var henrykt. - Her kan vi have spisebordet stående, sådan lige ud til køkkenet, så kan du sidde med din avis, når jeg står og laver mad.

- Ja, og hvis I ligesom forestiller jer, hvordan der her vil være plads til en sofagrube her nede i denne ende. Om sommeren når det er varmt, står døren her ud til altanen selvfølgelig åben, Lilian fortsatte hen til altandøren i enden af stuen, åbnede den med en dramatisk attitude, og fortsatte. - Forestil jer de varme aftner om sommeren, hvor I sidder ude på altanen og nyder udsigten, mens I nipper til en kølig drink. Der bliver næsten en rigtig sydlandsk stemning, man kan høre børnene lege nede på gaden, og der kommer lyde fra beboerne, som griller og hygger sig i deres små haver.

Susanne stillede sig tæt op af Jan, lænede sit hoved kælent mod hans skulder og sagde. - Lyder det ikke godt skat?

- Joe, sagde Jan. - Men er sådan en lejlighed ikke frygteligt dyr?

- Det er ikke mere, end hvad vi kan klare skat, vi har jo to gode indtægter.

- De øvrige rum er også rigtig fine, hvis I lige kommer med her, afbrød Lilian Krogh deres samtale.

De gik tilbage til gangen og så de resterende rum. Susanne kaldte et for soveværelse, et andet for kontor, og det sidste kaldte hun barneværelse med en lille latter, som om hun slet ikke mente det alvorligt.

Tilbage hos "Hæl & Bundgaard" bød Elisabet Jan og Susanne på kaffe, mens hun præsenterede dem for slutsedlen.

- Jeg havde lavet en opstilling, med den aftalte udbetaling, det vil så give jer en månedlig boligudgift, som der står anført her. Hun pegede på papiret, og Jan så lidt overrasket ud ved beløbets størrelse.

- Hvad synes I? Skal I have papirerne med hjem, for at få nogen til at hjælpe med at gennemgå dem, eller?

- Ja, jeg tror vi gerne vil have dem med hjem, og lige se lidt på tallene, begyndte Jan lidt tøvende.

- I må endelig ikke lade jer presse, men jeg føler ikke, jeg kan være andet bekendt, end at oplyse jer om, at der havde været to andre par, og se på lejligheden, og det ene par har fået en slutseddel med til underskrivelse, hvis I kan beslutte jer hurtigere, er det selvfølgelig jer, der får lejligheden. I må endelig ikke lade jeg presse, men jeg synes, at I skulle vide det.

- Jan? Kan du huske hvad du lovede? Det her er lige lejligheden for os, og vi har sagtens råd til det. Susanne rodede rundt i Jans hår og nussede ham i nakken på lige den måde, hun vidste han allerbedst kunne lide.

- Har vi råd til at betale så meget i husleje?

- Det er ikke meget mere, end jeg betaler i min lejlighed, sagde Susanne og pustede Jan let i øret.

- Ok, sagde Jan, der godt vidste, hvornår han havde tabt. - Så køber vi den.

- Jamen, jeg har slutsedlen her, sagde Lilian henvendt til Susanne. - Som du ser her, har jeg påført den udbetaling vi aftalte, og realkreditlånet er angivet til et 4% obligations lån, som du gerne ville have.

Susanne læste omhyggeligt papirerne igennem, og stillede nogle få spørgsmål som Lilian besvarede til hendes tilfredshed. Da hun var færdig, pegede Lilian med en kuglepen på den bagerste side, og forklarede hvor de skulle skrive under. Susanne skrev hurtigt under, hvorefter Jan lidt tøvende gjorde det samme.

- Ih hvor jeg glæder mig, sagde Susanne og kyssede Jan inderligt.

- Og så vil jeg gerne være den først til at ønske jer tillykke med en rigtig god handel. Jeg er sikker på, at I vil blive meget glade for jeres nye lejlighed. Sagde Lilian, og gav dem begge hånden.

- Det er Henrik Madsen, kunne jeg komme til at tale med Lilian Krogh?

Henrik nikkede med hovedet, da personen i den anden ende sagde et øjeblik.

- Det er Lilian, lød en stemme.

- Goddag, det er Henrik Madsen. - Jeg ringer angående salget af huset på Æblevej 7, er der sket noget?

- Vi arbejder på det, jeg sidder netop og er ved at lave salgsopstillingen, det ser rimeligt godt ud, der skulle være ca. 1,6 million tilovers ved salget.

- Hvordan går det med alle de rapporter, der skulle laves, er det blevet ordnet?

- Jeg har haft fat i den byggesagkyndige, men han har ferie lige i øjeblikket, så det har ikke været muligt at aftale en tid endnu.

- Jamen, er der ikke andre end ham, der kan lave sådan en rapport?

- Jo, men du ved nok, at det er lettest at bruge de sædvanlige folk, vi skulle jo helst ikke komme ud for ubehagelige overraskelser. Afviste Lilian ham.

- Gik det ikke op for dig, at det haster for mig at få ordnet det her salg?

- Sådan nogle ting tager nu en hvis tid, vi skal jo også have en fotograf ud og lave nogle pæne billeder til vores vindue.

- Hvis den rapport er så vigtig, hvordan kan de så lave en salgsopstilling, før den er klar?

- Så vigtig er den heller ikke, men det er et lovkrav, at der foreligger en, har du i øvrigt selv en advokat, eller skal jeg give dig navnet på en rigtig god og billig advokat?

- Jeg har selv en advokat, men lige nu er det jo dig, jeg venter på, nu har jeg tusset rundt i 5 dage siden, du så huset, og jeg har regnet med at alt var godt i gang, så fortæller du mig at der ikke engang er berammet en dato, for hvornår den her bygge et eller andet skal komme og se på huset.

- Byggesagkyndige, hvis du vil have det, kan jeg sagtens prøve at få fat i en anden, det er bare det ved ham her, vi plejer at bruge, at han sjældent finder så mange fejl, og fejl ved et hus koster nu engang i den salgspris, som man kan forvente at få for huset.

- Nu siger jeg det igen, kom det træt og irriteret fra Henrik. - Det haster for mig at få solgt huset, find venligst en anden byggesagkyndig, så der kan komme gang i salget.

- Hvis De insisterer! Lilian bøjede af. - Jeg kender en Børge Jørgensen, jeg skal straks tage kontakt til ham.

- Hvis du så vil tage kontakt til ham og give mig besked, på hvornår han kommer og ser på huset. Er der ellers andet, der kan give forsinkelser, hvad med den fotograf, er det noget, der forsinker opgaven?

- Nej nej, jeg laver salgsopstillingen færdig nu i eftermiddag, og derefter skal vi have underskrevet en formel salgsaftale, så hvis du kunne komme ind i butikken engang i morgen og give mig den endelige underskrift?

- Det kan jeg godt, skal vi sige klokke 9.00?

- Klokken 9.00 nej, det er nok lidt tidligt, jeg har en aftale om at vise et hus frem, men hvis du kommer forbi klokken 11.00, skal jeg nok have alle papirer klar.

- Det er så en aftale, farvel, sagde Henrik og lagde røret på med et opgivende suk.

Han havde mere eller mindre regnet det for en formalitet at få huset solgt, men han havde allerede en grim fornemmelse af, at det kunne trække meget længere ud, end han havde forestillet sig.

- 70 -

- Kom indenfor, sagde Lise til Ulla og Fanny, der stod ude på trappen. - Var det svært at finde?

- Nej, vi fulgte dine anvisninger og stod af på Dybbølsbro, der er vel nok sket meget med kvarteret herinde. Sidst jeg var på Vesterbro, var der ludere og stiknarkomaner alle vegne, sagde Fanny.

- Lad mig tage jeres overtøj, Sofie kom og hils på min mor og min mormor, råbte Lise.

- Hej, jeg er Sofie.

Et pigehoved med langt mørkt hår stak ud af døråbningen, i forhold til Lises lyse korte hår og lidt blege hud, virkede Sofie helt eksotisk,

solbrændt og med farvestrålende gevandter om kroppen. -
Velkommen til "Frihedens hule".

- Det kalder vi lejligheden, sagde Lise forklarende. - Kom så skal I
se. Her har jeg mit værelse.

Fanny og Ulla trissede med Lise ind på hendes værelse og så
interesserede på det tæt møblerede lille rum.

- Det er da rigtigt hyggeligt, sagde Fanny. - Du har jo både fået plads
til en seng og arbejdsplads og en lille hyggekrog.

- Ja, jeg synes også, det er blevet rigtigt godt, hvad syntes I om
væggene, vi har brugt rigtig lang tid på at male?

- Det er pænt, sagde Ulla. - Jeg havde aldrig våget at male så store
flader lilla, men det ser rigtigt godt ud.

- Her ude i gangen har vi så badeværelset, sagde Lise, mens hun gik
ud i gangen og ind på toilettet. - Sofie har lavet det rigtigt piget, med
små nips på væggene og hendes far har sat halogenlamper, op så det
ser rigtigt tjekket ud.

- Ja, I skulle bare have set det før, det hele var malet lysegrønt, altså
bortset fra alle de steder hvor det grønne var skallet af, og man kunne
se den foregående lyserøde farve. Over spejlet sad der den sædvanlige
mathvide kugle, men de tidligere beboere havde røget meget og
længe, så den var helt gul, og gav næste intet lys.

- Det er bare blevet rigtigt godt, tilføjede Lise. - Må jeg også vise
dem dit værelse?

Sofie nikkede og Lise fortsatte rundvisningen ind i Sofies værelse.

Lidt efter sad de alle bænket i Sofie og Lises lille hyggelige køkken,
hvor der lige var plads til at fire kunne sidde og spise ved deres lille
spisebord.

- Hvor er I altså kommet godt i orden, sagde Ulla. - Jeg kommer til
at tænke på dengang, jeg selv var ung og flyttede sammen med
Henrik i en lille lejlighed i Vanløse. Der var der heller ikke så
forfærdelig meget plads, men der var til gengæld så meget desto mere
hygge.

- Det var et hul, sagde Fanny skarpt. - Man skulle bakke ind på
toilettet efter man havde taget bukserne af. Når man først havde
lukket døren, var der ikke plads til at gøre noget som helst. På trods

af at jeg ikke har tendens til klaustrofobi, havde jeg en fornemmelse af, at jeg kunne gå i panik, så snart døren var lukket.

- Er det derfor, du aldrig ville have kaffe, når du besøgte os? Sagde Ulla undrende. - Jeg har altid troet, at du ikke kunne lide at være hos os.

- Selvfølge var det derfor, at jeg ikke ville have noget at drikke, det er desuden heller ikke helt rigtigt, der var en gang jeg fik kaffe hos jer, men da gik jeg lige tidsnok til at nå på toilettet på Vanløse station.

- Mormor altså, gik du og var bange for, at du skulle på toilettet? Hvorfor sagde du det så ikke bare?

- Bortset fra at toilettet ikke var særlig stort, så var det en rigtig hyggelig lejlighed, og vi havde al den plads vi havde brug for, det var først senere, da vi fik børn, at vi ikke havde plads nok længere. Men hvad laver du egentligt Sofie? Brød Ulla ind.

- Jeg læser til social og sundheds hjælper, jeg håber, at jeg så senere kan fortsætte og uddanne mig til sygeplejersker.

- Det lyder spændene, jeg ville selv være sygeplejersker, men så blev jeg gravid, og Henrik fik stillingen i BLOBS, hvor han tjente godt, så der var ikke så meget brug for, at jeg skulle have en uddannelse.

- Det er altså ikke for sent, svarede Sofie. - Der er folk i alle aldre i gang med den her uddannelse, nogle der er blevet trætte af at sidde på kontor, og andre som er blevet skilt og skulle have noget nyt at leve af. En af de gode ting ved at gå der, er at man får løn under hele uddannelsen.

- Du er da alt for gammel til at begynde på at arbejde, brød Fanny ind. - Og hvem skal så tage sig af mig?

- Ja, du har nok ret, trak Ulla i land. - Men jeg er altså kun 44, og der er lang tid til, jeg kan gå på pension.

- Jeg synes, det lyder som en god ide mor, du har også godt af at komme ud og møde andre mennesker, sagde Lise opmuntrende.

- Jeg har nogle papirer her fra skolen, du kan tage dem med hjem og se på det, sagde Sofie og gik ind på værelset, hvorfra hun kom tilbage med en brochure og en lille A5 mappe i pap, med et billede af en kvinde og en mand, der hjalp en kvinde i en rullestol.

- Tag dem med hjem og se, om det er noget for dig!
Ulla så på papirerne.

- I har nok ret, jeg trænger til at komme i gang med noget, jeg har gået for længe derhjemme og passet Henrik og jer.

- 71 -

Oppe på kajen ca. 1,5 meter over Smølfens dæk, stod en mand i en nusset uniform og pegede, Anette stod klar i stævnen med fortøjningen. Karen havde ansvaret for roret og lod langsomt Smølfen nærme sig den stejle betonkaj, hvorpå kraftige stolper var monteret til at tage af for skibssiderne. Varmen var trykkende, efter tre dage på Atlanterhavet, hvor temperaturen konstant havde ligget omkring de 20 grader, føltes den fugtige varme i Lissabon, som at sejle ind i en sauna.

- Grib, råbte Anette, da hun ca. en meter fra kajen forsøgte at kaste fortøjningerne til manden, der stod og pegede, han rakte ud efter det flyvende reb, men da Anette havde højre fod solidt plantet på det, nåede tovenden kun lige at snitte kajkanten. Hurtigt samlede hun tovet op igen, og i næste forsøg fik hun tovet op til manden på kajen. Karen satte motoren i frigear, og kastede agter fortøjningen sikkert op til en sorthåret kvinde på kajen. Hun kiggede ned ad siden, og konstaterede at fenderne hang rimeligt godt, hvorefter hun afventede, at de hjælpende hænder på kajen fik fastgjort Smølfen.

Den uniformerede mand kravlede ned af en lejder, der var monteret i kajkanten og entrede Smølfen, mens han tog sit lommetørklæde frem, og tørrede sveden af panden.

- Welcome to Lissboa, sagde han med kraftig Portugisisk accent. Karen takkede ham, og han præsenterede sig som toldbetjent, Enrico Tokar, han ville gerne se Smølfens papirer, og Karen og Anette ville så derefter få anvist en plads, hvor de kunne ligge i længere tid. Anette kom ned i cockpittet, og hilste ligeledes på Enrico.

- Vil du ikke vise ham papirerne, sagde Karen. - Jeg vil lige op på kajen, og tjekke fortøjningerne, og måske få et overblik over denne her rodede havn.

Anette nikkede, og gik med Enrico ned i kahytten, hvor hun fandt Smølfens papirer frem.

Karen kravlede op af lejderen, og kastede et hurtigt blik på den forreste fortøjning, den så ok ud, hun vendte sig og så, at den sorthårede kvinde stadig stod ved agterfortøjningen. Kvinden fulgte hende med øjnene, mens Karen gik ned langs skibet, og da hun kom til pullerten, trak hun let i fortøjningen, og konstaterede, at den sad som den skulle.

- Tak for hjælpen, sagde hun på engelsk til kvinden, som svarede på fejlfrit engelsk.

- Det var så lidt, hun smilede og fortsatte mens hun smilede. - Jeg er Carmen, jeg kommer fra Madrid.

- Ligger du også i en båd her i havnen? Spurgte Karen.

- Nej, jeg er kommet hertil med bus, jeg blev træt af livet i Madrid, så jeg besluttede mig for at komme ud og se verden.

- Undskyld, brød Karen af. - Jeg fik slet ikke præsenteret mig, jeg hedder Karen, og jeg er også ude for at se verden, sammen med min veninde Anette.

- Er I kun to i båden? Spurgte Carmen.

- Ja, indtil videre, Anette har en kæreste, som forhåbentlig støder til os på Grand Canaria.

- Skal I sejle til Grand Canaria, kun jer to i båden?

- Det håber vi ikke, måske finder vi en her i Lissabon, som vil med os, svarede Karen.

- Tror du, man kunne være tre kvinder i sådan en båd uden at blive uvenner? Spurgte Carmen i en spøgefuld tone.

- Det skulle vel nok kunne lade sig gøre, vil du da med?

- Åh, det lyder fristende, men jeg ved ikke, om jeg er søstærk, måske bliver jeg søsyg.

- Hør jeg bliver nødt til at hjælpe Anette med indklarerungen af Smølfen, og efter turen fra Spanien trænger jeg også frygteligt til et bad, men når det er overstået, kan vi så ikke mødes et eller andet sted?

- Hvad med en drink i eftermiddag, sagde Carmen. - Tror du, vi kan mødes ved fem tiden?

- Det er det skulle nok kunne lade sig gøre, der må vel være grænser for hvor lang tid, det kan tage at indklare båden, sagde Karen. - Men hvordan finder jeg dig?

- Der er en plads med et lille springvand, som du finder, hvis du går fra havnen ind mod byen af den vej der ovre ved hallen der. Carmen pegede på en hal med reklamer for forskellige fiskeprodukter. De to kvinder gav hinanden et let omfavelse, og Karen vendte sig for at gå ned i Smølfen igen.

Nede i Smølfen var Anette og Enrico færdige med papirerne, og Enrico var i gang med et tjek af båden, for at sikre at der ikke var smuglervarer ombord. Han kiggede hist og her, løftede en hynde og bankede lidt på et panel, så erklærede han at alt var i orden, og forlod kahytten. Ude i cockpittet, løftede han kasketten og ønskede Karen og Anette et behageligt ophold i Lissabon.

- Vi har fået tildelt en kajplads ovre i marinaen, der er flydepontoner, så vi slipper for denne ubehagelige kaj. Anette var glad og opløftet ved tanken om at være i land igen, og ved lettelsen over hvor let det gik at få indklareret båden. Begge havde hørt lange historier, om hvordan tolderne i Portugal kunne være besværlige og langsommelige.

- Lad os få flyttet båden, så vi kan få set byen. Karen startede motoren, og Anette klatrede op på kajen og løsede den forreste fortøjning, Carmen der stadig stod på kajen løste agter fortøjningen, og smed den ned til Karen. Da Anette var nede i båden igen, skubbede hun fra ved kajen, og Smølfens stævn gled ud i havnebassinet, Karen satte i gear, og motoren fik båden til at glide roligt over mod marinaens bådepladser. Idet Karen vendte sig for at se tilbage, så hun Carmen på vej over mod hallen, hun vendte sig om og løftede den ene hånd i en let hilsen, Karen vinkede hurtigt tilbage, hvorefter hun koncentrerede sig om at styre båden over mod den nye kajplads.

- 72 -

- Hør her Allan, vi har en konto hos farvehandler Sørensen oppe på Strandvejen, jeg siger det, fordi jeg ser, at det skrider rigtigt godt frem med lejligheden, men du manglen både spartelmasse og maling, smut

ned og køb hvad du skal bruge, når du alligevel er ude og køre for firmaet.

- Det kan jeg da ikke tage imod hr. Klausen.

- Hr. Klausen? Jeg hedder KK, du skal ikke regne med, at jeg begynder at kalde dig hr. Madsen.

- Øh nej ... KK, Allan blev lidt overrasket over KK's tilbud. - Det er meget venligt, og jeg er faktisk klar til at begynde at male nu.

- Så er det en aftale, trives du ellers her?

- Jo, det gør jeg vist, jeg har efterhånden fået kuglepennesamleren til at virke perfekt. Det er faktisk rigtigt skægt det her med at lave en maskine. Den virker som jeg havde tænkt, men når man så lader nogle andre bruge den, kommer der hurtigt spørgsmål som: Hvorfor kan man ikke gøre det her? Eller hvis man kunne holde på den her måde, ville det være meget lettere.

- Ja, de er dumme og irriterende, aldrig kan man stille folk tilfreds.

- Nej, nej, protesterede Allan. - De har jo ret, så jeg laver et par ændringer, og maskinerne kommer til at virke meget bedre.

- Ja, men der er altså nogle af dem, der er dumme, fastholdt KK. - Men det har jeg selvfølgelig aldrig sagt, vel!

Allan nikkede bekræftende til KK, det havde han aldrig sagt.

KK gik tilbage til sit kontor, mens Allan fortsatte med at pakke vognen. Han var lige blevet klar til at køre, da Elisabeth kom ned til bilen.

- Vil du tage de her breve med til posthuset?

- Selvfølge frue! Jeg skal også til farvehandleren, din far har givet mig lov til at købe materialer til lejligheder på firmaets konto.

- Hvad farve skal du så have i lejligheden?

- Farve? Det har jeg ikke tænkt på, det skal vel være ... Øh, det har jeg overhovedet ikke tænkt på, har du nogle gode ideer?

- Ikke sådan på stående fod, men kunne du ikke få nogle farvekort med hjem, så kan vi se på det.

- Selvfølge, det er den helt rigtige måde at gøre det på, jeg er den, der er kørt, hej hej.

- Jan, er vi ikke ved at være klar nu? Susanne stod i døråbningen til Jans kontor i BLOBS.

- Jo, jeg skal bare lige sikre mig, at vi har ordentligt styr på brødleveringen for de nærmeste dage, vi skal jo ikke have flere problemer vel?

- Lad mig lige se, sagde Susanne og gik over bag Jan, hun så hurtigt på skærmen og konstaterede, at alt var som det skulle være. - Det ser helt fint ud, vi har en aftale i banken om 20 minutter, lad os nu komme af sted!

- Ja ok, kom det nølende fra Jan, som rejste sig og gik med hende ud mod lageret.

- Vi går nu Paul, så jeg håber, at du har styr på det hele, sagde Jan da de passerede Paul ude på lageret.

Paul kiggede på dem og sagde ingenting. Så kom de endeligt udenfor og kunne cykle hen til banken.

I banken gik Susanne selvsikkert hen til skranken og stillede sig til at vente med en lidt utålmodig attitude.

- Er der noget jeg kan hjælpe med, sagde en ung kvinde til hende.

- Ja, min mand og jeg har en aftale med bankrådgiver Steen Pedersen her klokken 14.

Kvinden så bagud i lokalet, hvor bankrådgiveren sad og smilede klar til at modtage sine gæster.

- Steen er klar, hvis I blot vil følge med her over! Sagde hun og slog ud med armen over mod bankrådgiveren.

- Steen Pedersen, sagde bankrådgiveren og rakte hånden frem.

- Susanne Mikkelsen, Susanne tog hans hånd.

- Jan, sagde Jan og rystede kort Steens hånd.

- I ville låne nogle penge, sagde Steen, da de alle havde fået sat sig ved hans skrivebord.

- Ja, svarede Susanne. - Vi vil købe en lejlighed sammen, så vi skal bruge nogle penge til udbetalingen med videre. Vi har selv en del af pengene, for min lejlighed indbringer jo en noget, når jeg sælger den.

Her er papirerne på den nye lejlighed! Susanne rakte papirerne til Steen.

- Har I selv et overblik, over hvor meget I skal låne? Spurgte Steen.
- Så vidt jeg kan regne ud, kommer vi til at mangle 35 tusinde sådan cirka, men jeg ville også godt høre, om det kan betale sig at få et boliglån til at betale pantebrevet ud med.

Susanne og Steen diskuterede fordele og ulemper ved at indfri pantebrevene, og Steen forklarede Susanne forskellige detaljer ved slutsedlen, som hun havde taget med. Jan prøvede at koncentrere sig om samtalen, men blev ustandseligt distraheret af en bankelev, med rigtigt pæne ben i en lidt kort kjole, og et langt krøllet lyst hår, som hun ustandseligt rettede på.

- Så er vi enige om at gøre det på den måde, sagde Steen. - Jeg laver papirerne, og I kommer så ned og underskriver. Måske er det bedst på torsdag, hvor vi har længe åbent. Han rejste sig, og Susanne tog Jans hånd, for lige at få hans opmærksomhed igen.

Ude på gaden snakkede Susanne om alle detaljerne ved lejlighedskøbet.

- Syntes du ikke det er spændende, om mindre end to måneder skal vi flytte ind i vores nye lejlighed, måske skulle vi tage til IKEA og se på en ny sofa, der skal jo helst ikke se alt for tomt ud, når vi flytter ind.

- Skal vi ikke gøre det på fredag? Der har vi begge fri, svarede Jan.

- Jo, det var en god ide, så har vi rigtigt god tid til at se på det hele, vi skal også forbi din mor og fortælle hende den gode nyhed.

- Mor? Ja det må vi nok hellere, men ikke i dag, jeg tror efterhånden, at jeg trænger til at hvile mig lidt, det var en lang smøre i den bank, sagde Jan med en meget træt mine.

Allan stod med et farvekort og kiggede skiftevis på væggen og de mange forskellige små klatter på kortet. Så smed han kortet på gulvet

og samlede et andet op, hvorefter han kiggede op og ned, mens han kløede sig tvivlrådigt i håret.

- Hej, sagde Elisabeth, idet hun trådte ind af døren. - Har du taget alle farvehandlerens farvekort med hjem?

- Jamen, jeg havde meget svært ved at vælge, så de blev ved med at finde nye eksempler frem, derfor kom jeg hjem med hele bunken her.

- Vi skulle egentligt have fat i min mor, det er hende, der har bestemt alle farverne derhjemme, men lad os nu prøve. Jeg tror, at den rigtige metode er at beslutte, hvad der skal være i rummene og derefter finde en farve, der kan bruges.

- Det lyder fornuftigt, men er det ikke indlysende, at det her rum skal være en slags stue og det andet rum soveværelse?

- Jo, det lyder godt nok, så har du et udgangspunkt, en stue skal vel ikke være alt for mørk, hvad med at vi finder en lys gul til stuen, og måske en støvet blå til soveværelset? Det afhænger jo også af hvilke møbler, du har tænkt dig at sætte ind i rummene.

- Møbler?

- Ja, og hvad du hænger på væggene.

- Væggene? Jeg syntes ikke rigtigt, du gør det lettere, jeg ved da ikke, hvad jeg hænger på væggene, det kommer da først hen ad vejen.

- Måske skulle vi starte med spanden med spartelmasse, og få lappet alle hullerne, afbrød Elisabeth.

Mens de spartlede huller, begyndte Elisabeth at fortælle om sine planer.

- Jeg har gået og tænkt på, at vi i stedet for at være underleverandører også kunne udvide bixen.

- Skal vi selv til at producere noget?

- Nej, men jeg har siddet og surfet på internettet, efter jeg læste en interessant artikel i avisen. I Kina kan man købe ting til ingen penge, og så sælge dem videre herhjemme.

- Hvilke ting, bambus måtter og krukker? Spurgte Allan lidt ironisk.

- Nej, hør nu efter, man kan simpelthen købe alt muligt. PC'ere, MP3 afspillere, alle mulige former for elektronik. Problemet er faktisk kun at finde ud af hvilke ting, man kan sælge.

- Det lyder egentligt meget spændende, men hvordan køber man noget af nogen, der befinder sig på den anden side af jorden, bliver man ikke nødt til at rejse derud?
- Det er selvfølgelig et problem, men jeg tror godt det kan lade sig gøre, det er klart, at man risikere at blive snydt en gang imellem, men der er virkelig gode fortjenester at lave på sådan en handel.
- Satans også, udbrød Allan.
- Synes du, at det er en dårlig ide?
- Nej, jeg kom bare til brække en stor flade af her, så nu skal jeg rigtigt i gang med at spartle.
- Du gør det også helt forkert, prøv lige og se her, Elisabeth gik over og viste Allan, hvordan man brugte spartlen. - Sig mig har du aldrig hjulpet din far med at male og sætte i stand?
- Nej, det må jeg indrømme, jeg har ikke været den store håndværker derhjemme.
- Det er utroligt at en mand, der kan lave alle mulige Storm P maskiner ikke kan finde ud af at putte spartelmasse i et hul.
- Jamen, det går da også meget godt, det bliver bare ikke særligt jævnt.
- Og det er jo ærgerligt når selve ideen med spartelmasse, er, at det skal blive jævnt, sagde Elisabeth sarkastisk.
- Nå, men hør nu på min ide, jeg har fundet nogle adresser på internettet, hvor vi kan købe både DVD afspillere, til stereo anlæg og computere, så den største udfordring er at finde et sted, hvor vi kan afsætte dem.
- Det lyder spændende, men jeg har ikke den store ide, om hvordan man kan gøre det, sagde Allan. - Måske skulle vi spørge min far, han var godt nok personalechef, men han må da vide noget om afsætning. Men selve ideen lyder ret god, det lyder også ret spændende at starte noget selv.
- Åh nej, nu var det mig, der fik brækket en flage af, det er da forfærdeligt så porøse de her vægge er, udbrød Elisabeth, mens hun med begge hænder forsøgte at få en flage puds til at blive hængende på væggen.

- Nå, nu ligger hun godt der, sagde Karen, efter at hun havde anbragt fortøjningerne ved flydebroen. - Jeg tror, at jeg vil starte med et bad, lige pludseligt kan jeg mærke på hele min krop, at det var svært at vaske sig ordentligt i en lille båd, især når man kun har saltvand.

- Så bliver jeg her i båden, indtil du kommer tilbage, svarede Anette. - Jeg vil godt lige se hvordan her er, før vi begge forlader båden på en gang,

Karen gik ned i båden, og fandt rent tøj og toiletartikler frem, hvorefter hun gik op for at finde havnens bade faciliteter. Anette åbnede en øl, og satte sig til at iagttage livet i havnen. Vejret var stille, og bådene omkring hende bevægede sig næsten ikke, kun en gang i mellem når en dønning fra forbipasserende skibe fandt helt ind i havnen, vippede bådene ganske let i deres fortøjninger.

Flydepontonerne tilføjede en knirkende lyd, når dønningen passerede, og fra en båd tre til fire pladser væk, kunne hun høre en familie med børn, der spiste frokost. Mennesker kom slentrende forbi, mens de så på bådene og nød det gode vejr. Havnen virkede utroligt tryk og rar. Længere væk kunne hun høre motorstøj fra byen, der lå lige på den anden side af lagerhallerne, og næsten ude for hørevidde, kunne hun se små færger, der fragtede folk fra den ene bred til den anden i den travle by. Når to færger mødtes midt på den brede flod, hørtes af og til en tuden fra færgens fløjte, der et kort øjeblik fik flokken af måger til at spredes.

- Det var bare godt at få et bad, sagde Karen, da hun kom smilende ned i båden, hun var blevet vasket og havde taget rent tøj på. - Der er fine bade forhold her, ikke overvældende luksus, men rent og pænt, og nogenlunde varmt vand.

- Det lyder godt, måske skulle jeg også komme derop og blive vasket, Anette rejste sig. - Der er virkelig rart her, jeg tror godt, at vi kan forlade båden begge to, og regne med at alt er i orden, når vi kommer tilbage.

- Ja, så kan vi jo ikke ønske meget mere! Men hvis du går op og bader, kan vi gå ud og se lidt på byen bagefter.

- Ja, jeg har også tænkt mig at gå på posthuset, og se om der måske skulle ligge et brev fra Henrik.

- Lad os håbe, at der gør, sagde Karen med et smil.

Mens Anette var oppe for at bade, rodede Karen rundt i sit tøj, prøvede flere forskellige par bukser, og forskellige T-shirts. Til sidst valgte hun et par lyse shorts med vide ben, så hendes bagdel ikke så alt for stor ud, og en T-shirt der passede til. Hun nåede lige at lægge en diskret makeup, før Anette kom tilbage.

- Hvad er klokken? Spurgte Karen. - Så du et ur deroppe.

- Det lagde jeg ikke mærke til, jeg var så optaget af at kigge på alle de forskellige mennesker, der færdes hernede, men vi har da et ur i båden, hvorfor ser du ikke på det.

Karen dykkede tilbage i kahyttens halvmørke, og fandt bådens ur.

- Den er lidt i fire, måske skulle vi se at komme ind og se lidt til byen?

- Du har da skiftet tøj, har du ikke?

- Jo, jeg spildte på de andre shorts, så jeg var nødt til at finde noget andet at have på, men er du klar til at komme ind til byen? Karens stemme lød en smule utålmodig.

- Jeg skal lige have hængt håndklædet til tørre, og have lagt mine toiletgrejer på plads, så er jeg klar, måske skulle jeg også lige lave en streg over øjnene, jeg kan se, du har taget makeup på.

- Ja, sagde Karen, mens hun rødmede svagt, jeg så mig i spejlet, og syntes lige pludseligt, at jeg så så træt ud.

- Nej, jeg gider ikke, besluttede Anette sig. - Lad os gå op i byen.

Da de kom til pladsen, hvor Karen skulle møde Carmen, havde hun endnu ikke fundet ud af, hvordan hun skulle slippe af med Anette, hun havde ikke lyst til at fortælle, hvad hun egentligt skulle. Det var ikke fordi hun skammede sig, det var bare en følelse af, at det her var noget, hun gerne ville opleve alene.

- Nej, hvor er det her en hyggelig plads, sagde Karen. - Skal vi ikke sætte og derover og få en drink, hun pegede over mod en fortovsrestaurant, hvor der sad enkelte med øl eller drinks på bordene foran sig.

- Nej, jeg tror hellere, at jeg må finde hovedpostkontoret, måske ligger der et brev og venter, og det er jo ikke til at vide, hvor længe de har åbent. Sæt du dig bare, så ses vi senere.

Karen sukkede af lettelse, Anette havde sikkert også lyst til at være lidt alene efter at have været sammen med Karen i så lang tid.

- Kan du finde det selv?

- Ja, det håber jeg, hvis alt går galt, sætter jeg mig ind i en taxa og beder om at blive kørt til "la poste grande", tror du ikke, de kan forstå det?

Karen nikkede. - Det lyder lidt spansk, så forhåbentligt går det nok. Hun satte sig ved fortovsrestauranten og bestilte en øl, da tjeneren kom.

Karen havde dårligt nok smagt på øllen, da hun mærkede en hånd på sin skulder og kiggede op.

- Hej, sagde Carmen. - Du er tidligt på den. Jeg kunne heller ikke vente, jeg har tænkt på det her møde, lige siden jeg sagde farvel til dig på kajen.

- Hej.

Karen rejste sig op og de to kvinder omfavnede hinanden i et kort øjeblik. - Jeg var bange for, at du måske ikke ville komme alligevel. De satte sig ved bordet, og en tid sad de begge og så på hinanden, uden at nogen sagde noget.

- Hvordan kan det være, at du stod på kajen netop som jeg ankom? Spurgte Karen.

- Det ved jeg heller ikke, jeg var her på torvet, fordi jeg havde hørt, at man i butikken, du ser derover, kunne få nogle meget specielle sølvsmykker, men der var så mange, jeg gerne ville have, at jeg gik ned til havnen for at tænke over, hvad jeg skulle købe. Netop da kom I ind i havnen.

- Hvad købte du så.

- Jeg har stadig ikke bestemt mig, jeg tror, at du skal hjælpe mig med at vælge, men lad os snakke lidt først.

Da tjeneren kom, bestilte Carmen en flaske hvidvin og noget mineralvand. Karen fortalte Carmen om turen til Lissabon, og om

hvordan Anette og hende samlede Henrik op. Carmen fortalte til gengæld om tilværelsen i Madrid, og om hvordan hun var kommet til Lissabon, da hun var blevet træt af arbejdet som bogholder.

- Min mormor, som jeg holdt meget af, døde og i hendes testamente, havde hun efterladt mig ca. 20.000 euro, det er ikke en formue, men jeg havde også sparet nogle penge op, så det gav mig modet og muligheden for at komme ud og se verden.

- Hvor skal du så hen her fra?

- Det ved jeg ikke rigtigt, jeg har været rundt i havnen for at finde et skib, der kunne tage mig med, til Afrika, Amerika eller Brasilien måske, men de store fragtskibe er ikke meget for at have kvinder med.

- Du kunne altså godt rejse med os, sagde Karen uden nærmer overvejelser. - Vi er kun tre i båden, to lige nu, men der er udmærket plads i båden til fire.

- Din veninde, vil hun også synes, at det er en god ide?

- Øh, det har jeg ikke tænkt over, men jeg tror det, hun har jo Henrik at være sammen med på hundevagten, så kunne du og... Karen gik i stå midt i sætningen, hendes tanker omkring Carmen gik lidt videre, end hvad man bare sagde åbent.

- Holde hinanden med selskab, når skibet skal styres om natten, afsluttede Carmen hendes sætning, mens hun gav Karens hånd et hurtigt klem.

- Vi må selvfølgelig tale om det, jeg regner med, at hun kommer tilbage om ikke så længe, så kan jeg præsentere jer for hinanden.

Carmen nikkede og løftede sit glas til en tavs skål, Karen skålede og så længe på Carmen. Det sorte hår lå i kaskader over hendes skuldre, øjnene var mørkebrune og klare, Carmen gengældte hendes blik og skilte læberne i et smil.

- Hej, sidder du her, afbrød Anette. - Jeg fandt faktisk posthuset, og tænk engang, der var brev fra Henrik, han skriver, at han havde en lang og hård tur, men at han nu er kommet godt hjem, bortset fra noget med, at han også har været fængslet derhjemme. Den del med fængslet, skal jeg altså lige læse igen, for det kan da ikke være rigtigt, jeg mener det var jo i Spanien, han var i fængsel. Hans kone vil gerne

skilles, og han mangler bare lige at sælge huset, så kommer han herved, det vil sige han møder os på Grand Canaria.

- Hej Anette, det var en ordentligt smøre, det er godt at høre, at Henrik er kommet godt hjem. Må jeg præsentere dig for Carmen, jeg har lige mødt hende, og sjovt nok er hun også ude og rejse som os. Skal jeg ikke bestille et glas vin til dig? Spurgte Karen med en vejrtrækning, som hun havde en smule svært ved at kontrollere.

- Jo, tak, det har ærlig talt været lidt hektisk, det var svært at finde posthuset, men det var endnu sværere at finde den rigtige skranke, nogen gange laver folk i udlandet da tingene frygteligt komplicerede. Bortset fra det, er det en fantastisk by, jeg har kørt med sporvogn gennem små smalle gader, der var for stejle til at cykle op ad, og der er et leben af mennesker over det hele.

- Der er ikke andet for, end at vi kommer ud og ser på byen, brød Karen ind. - Men er det egentligt ikke snart tid for en gang aftensmad?

Carmen og Anette nikkede, og de tre kvinder blev enige om at finde en restaurant inde i byen, hvor de kunne spise sammen.

- 76 -

- Jamen goddag, det er vel nok lang tid siden, du har været hjemme Jan, sagde hans mor i overstrømmende vendinger, til Jan og Susanne, der stod uden for døren. - Kom indenfor, kom indenfor.

Hun gav Jan et knus og Susanne et kort håndtryk.

- Hej mor hvad har du lavet til aftensmad? Spurgte Jan.

- Din livret, Frikadeller, med kartofler og stuvet blomkål. Du ser også ud til at kunne trænge til noget ordentligt mad, har du ikke tabt dig?

- Det lyder rigtigt godt mor, synes du ikke også Susanne?

- Jo, jeg holder meget af dine frikadeller, sagde Susanne. - Nu vi snakker om frikadeller, så har vi jo glemt den fine beholder, vi fik med hjem sidste gang.

- Det gør ikke noget, hvis der er noget tilovers, finder vi bare en anden. Kom nu ind og sæt jer ved bordet, mens maden er varm.

- Du laver simpelthen verdens bedste frikadeller, sagde Jan. - Synes du ikke, at de er gode? Susanne.
- De er rigtigt gode, men har du glemt, at vi skulle fortælle din mor den gode nyhed?
- Nyhed, sagde Jans mor forskrækket, hendes ansigt blev blegt og hun udbød. - Du er gravid, hvordan kunne det ske, Jan er slet ikke gammel nok til den slags. Jeg er sikker på, at det slet ikke ham, der er faren.

Else Jacobsen fattede sig og en larmende tavshed lagde sig over stuen. Susannes smil var erstattet af et par sammenbidte læber, og hun så stift på Jan og afventede, at han skulle sige noget. Jan gned sine hænder under bordet, og så bekymret fra Susanne til sin mor, så tog han sig sammen.

- Mor! Hvordan skulle Susanne kunne blive gravid? Hun bruger P piller, det er slet ikke det, der er nyheden.
- Ikke? sagde Jans mor lettet. - Hvad er det så?
- Vi har købt en lejlighed, og nu skal vi rigtigt flytte sammen.
- Flytter du hjemmefra? Hvad så med mig? Hvor har du fået penge til at købe lejlighed fra?
- Vi har jo arbejde begge to, og Susanne sælger den lejlighed, hun bor i nu, så det dækker noget af udbetalingen.
- Det kan der altså ikke blive noget af, sagde Jans mor pludseligt med fast og bestemt stemme. - Du er ikke gammel nok til at gøre sådan noget.
- Mor jeg er 23, det er ikke noget, du kan bestemme.
- Det er hende den lille tøjte, sagde Else og pegede harmdirrende på Susanne. - Hun har fordrejet dig med stoffer og sex.
- Nu går vi hjem Jan! Susanne var bleg og vred og godt på vej hen mod døren.
- Jamen mor, hvordan kan du sige sådan noget?
- Jeg kender dig Jan, du er alt for god og naiv af dig, sådan et pigebarn kan dreje en dreng som dig rundt om sin lillefinger, så let som en elefant knuser en myrer.
- Skal du med Jan?

- Ja, jeg kommer nu!
- Går du med hende? Vil du lade din gamle mor sidde tilbage med et knust hjerte, du har ikke engang spist op!
- Farvel! Susanne smækkede med døren og gik.
- Jamen mor, hun er min kæreste, vi har det godt sammen.
- Tror du ikke en mor kan se, hvad der er bedst for hendes lille dreng, hun vil blot bringe dig i ulykke og gøre dig afhængig af hende. Du er alt for dygtig til at være sammen med sådan en.
Else Jacobsen bukkede pludseligt forover og tog sig til hjertet.
- Det er ude med mig, stønner hun. - Husk blot at jeg altid vil våge over dig. Kig i højre kommodeskuffe, der ligger en konvolut med teksten til min gravsten.
- Hvor er du pjattet mor, kom her og sæt dig over i lænestolen, skal jeg ikke ringe efter en læge?
- Nej, der er ikke noget, en læge kan gøre for mig, al den uro og bestyrtelse er hård ved mit gamle hjerte, hjælp mig over i min lænestol, måske får jeg det bedre.
Jan baksede sin mor over i lænestolen, og hun begyndte langsomt at trække vejret roligere, mens farven vendte tilbage til hendes kinder.

- Jan sover du ikke her i nat? Jeg føler mig ikke rigtigt tryk ved at være her alene, med mit dårlige hjerte.
- Ok, svare Jan, mens han tænkte på Susanne.
- Du vil altid være min lille dreng, ikke? Sagde Jans mor med en svag stemme.
- Jeg tror, jeg vil gå i seng nu, det har været en oprivende aften, godnat Jan, din seng er redt, og jeg har skiftet sengetøj.

Jan sad et øjeblik alene tilbage i stuen, han overvejede om han alligevel skulle køre efter Susanne, og rejste sig for at gå ud og tage sine sko på.
- Jan, kaldte hans mor oppe fra soveværelset. - Kan du ikke finde en hovedpinepille til mig?
Jan fandt to piller frem og hældte et glas vand op.

- Tak min dreng, sagde Else Jacobsen, efter hun havde skyllet de to piller ned. - Du ved godt hvilken kirke, jeg gerne vil begravnes fra, ikke?

- Mor sov nu, så har du det bedre i morgen, sagde Jan.

- Vil du lade dørene stå åbne mellem dit og mit værelse? Jeg er bange for, at du ikke kan høre mig, hvis det bliver værre.

Jan strøg hende let over kinden.

- Det skal jeg nok mor.

- Hvad skulle jeg dog gøre uden dig?

Jan kiggede på sit ur, han opgav tanken om at køre hjem til Susanne og besluttede at gå i seng i stedet for.

- Så er der morgenmad din syvsover, du skal op og passe dit arbejde, jeg har lavet et rigtigt godt morgenmåltid til dig.

- God morgen, har du det godt igen mor.

- Det går meget godt, men jeg har sikkert ikke mange år tilbage, beklagede Else sig.

- Så er det af sted på arbejde, de kan jo slet ikke undvære dig over i BLOBS, og her er din madpakke, jeg har smurt frikadellermadder og kartoffelmadder som du elsker.

Jan tog madpakken, hans mor havde smurt, og begav sig på cykel over til BLOBS.

- 77 -

- Mor vil du lige række mig det ristede brød, sagde Ulla med en strittende arm, parat til at modtage et stykke brød.

- Hvordan gik det egentligt med dit og Henriks hus, har der været nogen købere?

- Jeg tror det ikke, Henrik sagde, at han havde talt med en ejendomsmægler, men sådan en er jo ikke til at stole på. Han virker lidt irriteret over det, men det går nok alt sammen. Jeg er i hvert fald ligeglad, for det er jo ikke mig, der har travlt med at komme til de varme lande.

- Ved du, hvad det er for noget med de her piger og båden?

- Altså, efter hvad Allan har fortalt, så blev han jo samlet op af to piger fra den her robåd, han havde fundet, men der er noget, der ikke rigtigt stemmer, for hvordan finder man lige pludseligt en robåd.
- Tror du han har stjålet den? Spurgte Fanny med pludselig interesse.
- Det har jeg ikke rigtigt tænkt over, men det kan da godt være, jeg mener, han plejer da ikke at være så dum, hvorfor gik han ikke bare tilbage til stranden, da det blev tåget?
- Måske var hele forsvindingsnummeret planlagt, foreslog Fanny.
- Tror du, han har stjålet en båd og derefter roet ud til pigerne, der ventede på ham?
- Det ville da være en mere sandsynlig forklaring, end alle de her tilfældigheder, det giver jo ingen mening.
- Det her giver heller ikke nogen mening, afbrød Ulla. - Hvis det var planlagt, hvorfor kommer han så hjem for at gøre tingene færdige, hvorfor bliver han ikke bare væk?
- Næ, du har fat i noget der, der er også en anden hage ved det, hvis det var planlagt, hvem skulle så have planlagt det?
- Det skulle Henrik da, sagde Ulla forbløffet.
- Henrik? Ha, han har næsten lige så meget fantasi som en regneorm, han har altid været røvkedelig, og utroligt forudsigelig.
- Ja, du har ret, der har aldrig været meget spræl i Henrik. Da børnene var yngre, var det mest fantasifulde, han gjorde, at han lavede drager til børnene, og de var altid malet helt som eksemplet i den gamle dragebog, år efter år.
- Har jeg ikke ret, Henrik kunne aldrig have fundet på sådan en plan?
- Det forekommer også helt umuligt for mig, svarede Ulla.
- Hvad med pigerne, har Allan sagt noget om dem?
- Hvilke nogle piger, Spurgte Ulla lidt forvirret.
- Dem fra båden, Ulla, hvad er der med dig?
- Når dem! Ja, der havde Allan ikke meget at fortælle, men jeg tror, at de er på nogenlunde samme alder som mig, og Henrik er vist lidt lun på den ene af dem.
- Åh gud ske lov, brød Fanny af.
- Gud ske lov?

- Ja jeg havde allerede forestillet mig, at der foregik noget helt forkert på den båd, at Henrik sov den ene dag med den ene, og den næste dag med den anden, eller måske med begge to.

- Henrik?

- Ja Henrik, du sagde selv, at han har forandret sig, hvad kan får en dygtig personalechef til at forlade kone og unger for at drage jorden rundt?

- Hvad mener du?

- Jeg mener, at det er lige sådan noget, der kan lokke. To unge villige piger og mangel på moral.

- Nej mor, det kan du ikke mene, Henrik er slet ikke sådan, og pigerne er heller ikke så unge, som jeg lige sagde, var de på alder med mig.

- Det var jo også derfor, jeg sagde gudskelov, det ville da være synd for Allan og Lise, hvis deres far var rodet ind i sådan noget.

- Hvor er du altså fjollet mor, det kunne slet ikke ske for Henrik.

- Du kender ikke mænd min pige, sådan noget kunne ske for alle mænd, svarede Fanny med en bestemt mine, der tydeligt sagde, at det ikke kunne diskuteres.

- 78 -

Jan ankom til koloniallageret i BLOBS, den første han mødte var Poul, der så uvant bekymret ud.

- Susanne har ringet og meldt sig syg, sagde Poul, straks da han så Jan. - Jeg troede, at I to sov sammen?

- Ja, men min mor havde brug for mig, så jeg måtte tage mig lidt af hende.

- Hvis du spørger mig, så tror jeg, at det er Susanne, der har brug for dig, svarede Poul.

- Det er nok ikke så slemt. Sagde hun noget om, hvad hun fejlede?

- Hovedpine og kvalme, sådan noget som piger altid fejler.

- Godt Poul, jeg skal lige se på vagtplanen, for at sikre mig, at vi kan klare os uden Susanne, måske burde vi ringe efter Jane eller Michael, det kan være at en af dem kan dække os ind.

Poul svarede ikke, men gik længere ind på lageret for at flytte rundt på nogle paller med brød, som ikke stod helt, som han gerne ville have det.

Da Poul bare forsvandt, satte Jan sig ind på kontoret og arbejdede, indtil han blev afbrudt af en mand, der kom ind på hans kontor, han var tynd og han havde næsten intet hår på hovedet. Hans jakke hang en smule på hans magre skulder, delvis fordi han stod let foroverbøjet og lignede en, der ledte efter noget på gulvet.

- Er du Jan Jacobsen?

- Ja, det er mig, svarede Jan.

- Du har lavet et forslag til ombygningen af brødafdelingen, og det er basalt helt i orden, men der er et par ting jeg godt vil diskutere med dig. Jeg hedder for øvrigt Arne Jochumsen, arkitekt, jeg arbejder med ombygningen af BLOBS butikkerne.

- Øh, goddag, svarede Jan lidt usikkert, han kunne godt have brugt Susannes støtte lige nu.

- Jeg har jo fået tegningerne fra Vibeke, rigtigt gode, når man tænkte på, at de er tegnet af en amatør.

- Amatør, skal du komme her og genere mig så tidligt på dagen?

- Jamen, du arbejder jo ikke professionelt med at tegne butikker vel, det er bare det, jeg mener.

- Nå ja, trak Jan i land.

- Men det jeg godt ville drøfte med dig, var selve placeringen af den her ovn, som du selv har forklaret frøken Rasmussen, så kan varmen fra ovnen hurtigt gå hen og blive et problem. Jeg vil derfor gerne flytte udsalget og ovnen her over til ydervæggen, hvor der let kan laves udluftning, så varmemproblemet kan styres.

- Ja, men Sus... Jeg mener, det er jo vigtigt at kunderne kommer lige forbi, så de kan blive fristet af varerne. Sus... Jeg tror, at det skulle være muligt at lave ventilation gennem taget.

- Det kan man godt, men det er langt dyrere, og der skal normalt være ret gode grunde for at vælge den dyrere løsning.

- Jeg har ikke lige min beregning her, men jeg mener, at det vil være en god investering at lægge brødudsalget på den foreslåede plads.

- Kunne du skaffe de beregninger til mig, så er det også lettere for mig at lave det, som du har foreslået. Du må vide, at det ikke er mig, der bestemmer, så alle argumenter kan bruges.

- Jo, det kan jeg godt, de ligger derhjemme, hvad hvis jeg tager dem med i morgen, ellers kan jeg sende dem til dig.

- Det lyder som en god ide, tak for snakken, farvel.

Arne Jochumsen vendte sig og gik. Jan vendte sig mod telefonen og ringede op.

- Det er Susanne, lød en træt stemme.

- Hej Susanne, det er Jan, der er gang i den med ombygningen, jeg skal bruge...

- Dyyt.

Jan ringede op igen.

- Det er Susanne.

- Hej, det er Jan, arkitekt Arne.

- Dyyt.

Jan ringede op igen.

- Det er Susanne.

- Hej, det er Jan, Poul sagde du var syg.

- Ja, jeg har det ikke så godt, mit hoved værker, og jeg har en frygtelig kvalme.

- Nu, skal du høre, der har været en arkitekt.

- Dyyt.

Jan ringede op igen, men der var ikke nogen, der svarede.

- 79 -

Henrik var irriteret, da han greb telefonen og ringede op.

- Det er Henrik Madsen, kunne jeg komme til at tale med Lilian Krogh?

- Hun er desværre ikke tilstede, er der noget, jeg kan hjælpe dem med?

- Ja måske, sagde Henrik lidt tøvende. - Det er angående huset på Æblevej 7, jeg vil gerne vide, hvad der sker med hensyn til salget.

- Æblevej 7? Gentog stemmen i telefonen.

- Ja Æblevej 7, jeg var inde og skrive under på slutsedlen d. 20 august, og Lilian lovede mig, at jeg ville få besked, når en byggesagkyndig ville komme forbi for at lave tilstands rapport, men jeg har stadig ikke hørt noget.

- Det er jo også kun to dage siden, alting tager jo tid, men lad mig nu se, jeg har fundet sagen, men der er ikke noteret noget endnu, hvis De lige venter et øjeblik.

Henrik ventede lidt, mens en let irriterende melodi fyldte hans øre, så blev telefonen taget igen.

- Jeg fandt en seddel, hvor Lillian har noteret, at han kommer forbi den 25. der skulle være et brev på vej til dem om det.

- Den 25. hvad tid kommer han?

- Han kommer mellem 9 og 12, kan De være hjemme, eller skal vi sende en ud.

- Jeg skal nok være der. Farvel og tak for hjælpen.

Det ringede på døren og Henrik gik ud for at lukke op.

- Hej er du klar? Spurgte Ulla der stod uden for døren.

- Ja, jeg skal lige finde min jakke, sagde Henrik. - Jeg havde helt glemt, at det var i dag, at vi skulle ordne skilsmissen.

- Det tænkte jeg nok, det var derfor, jeg syntes, at det var en god ide at komme og hente dig, sagde Ulla, mens hun gik tilbage mod bilen.

- Papirerne!! Udbød Henrik på vej ned af havegangen. - Der var nogle papirer, vi skulle have med.

- Ja vielsesattesten, og din fødselsattest, jeg har begge dele, da jeg flyttede over til min mor, tog jeg mappen med alle vores papirer med.

- Godt, sagde Henrik lettet. - Jeg har lige talt med ejendomsmægleren, det føles, som om de bare holder mig hen, der sker simpelthen ingenting.

Da de trådte ind i statsforvaltningen, blev Henrik og Ulla vist ind på et kontor, hvor en ung mand sad bag et stort og flot skrivebord.

- Jamen goddag, sagde han og rakte hånden over skrivebordet. Ulla forsøgte at nå hans udstrakte hånd, men da der var en stol mellem hende og skrivebordet, kunne hun kun nå hans fingrespids, da han forsøgte at strække sig yderligere, var han ved at miste

balancen, og måtte tage fra med den anden hånd hvilket resulterede i, at han skubbede til skriveunderlaget, som gled hen over bordet og skubbede blyanter, papirclips og andre kontorartikler ned på gulvet. Det bragte ham langt nok frem, til at Ulla tog fat i den udstrakte hånd og pumpede den op og ned. Den unge mand havde stadig ikke genvundet balancen så for at undgå at falde hen over skrivebordet, forsøgte han at trække hånden til sig. Ulla var ikke forberedt på hans retræte og blev trukket hen over stolens ryglæn. Da hun stødte fra med venstre hånd, satte hun hånden ned på det glatte skriveunderlag, og sendte det helt ud over den anden bordkant sammen med den bunke papir, der lå på den.

Henrik trådte i aktion og forsøgte at hjælpe Ulla, som nu lå helt udstrakt hen over bordet, op at stå igen, men da han heller ikke kunne nå på grund af stolen, fik han kun fat i hendes ærme, som røg af med en lyd, der antydede at det ikke sådan lige kunne sys på igen. Henrik stod lidt forbløffet, med det løse ærme i hånden, og så Ulla komme på ret køl igen ved egen hjælp. Da hun var kommet helt op og stå, smilede hun, og da hun så Henriks forbløffede ansigtsudtryk, brød hun ud i en lidt undertrykt latter. Henrik rakte hende det ødelagte ærme, hvilket satte hendes latter helt fri. Så så de begge over på den unge mand, der kravlede rundt på gulvet, mens han forsøgte at samle sine papirer sammen. Han var noget tynd i toppen, og hårtoppen der af og til forsvandt bag skrivebordskanten mindede om en tropeø i stormvejr. I midten lå en ørken, bevokset med stridt græs i kanten, som kunne gå ud hvert øjeblik det skulle være. Henrik kiggede fascineret på den hoppende ø, og begyndte også at grine højt. Manden bag skrivebordet blev opmærksom på Henrik og Ulla, og loftede hovedet en smule, så han akkurat kunne se over skrivebordet. Øjenparret der på den måde viste sig, fik Henrik og Ulla til at grine endnu højere. Stadigt grinende begyndte de at samle papirclips og andet op, hvorefter alle tre satte sig i stolene.

- Så de er blevet enige om at blive skilt, indledte den unge mand, mens han forsøgte at få lidt styr på sit tøj.

- Hi, hi, hi fnisede Ulla.

Henrik forsøgte at sige noget, men kom til at hoste, da han ikke kunne holde latteren tilbage.

- Skal vi ikke prøve at være lidt alvorlige? Forsøgte den unge mand sig, mens et smil bredte sig på hans ansigt.

- Hi, hi, hi fnisede Ulla.

- Jo, forsøgte Henrik, men begyndte så også at grine.

- Jeg har altså også andre ting at lave i dag, forsøgte manden, men heller ikke han kunne holde sig længere og begyndte også at grine. Da han først tabte kontrollen, grinede han højere og højere, og hans ansigt antog en høj rød kulør. Stadigt grinende begyndte han at rode i papirbunken, fandt et skema frem, hvor Henriks og Ullas navne var skrevet i de dertil hørende rubrikker.

- De skal skrive der, fremstammede den unge mand mellem latteranfaldende, mens han pegede på Henrik, og de rubrikker hvor Henrik skulle skrive.

Grinende underskrev Henrik, og derefter Ulla skilsmisseblanketten. Den unge mand forsøgte at forklare dem noget om separation, men endte med at række dem en folder.

Henrik og Ulla gik grinende ud af kontoret, mens de vinkede. Damen i forkontoret så forundret på dem, og rejste sig hurtigt for at gå ind til den unge mand og se om alt var i orden, men hastigheden hun kom ud med igen, antydede, at han ikke var klar til besøg endnu.

- Tænk at det kan være så sjovt at blive skilt, sagde Ulla, da de igen sad i bilen. Henrik nikkede blot, han havde fået hikke og var bange for at komme til at grine igen.

- 80 -

- Hvad kan man egentligt forlange mere her i livet, sagde Karen ud i luften, mens hun slog ud med armene.

Hende, Anette og Carmen sad i cockpittet og så ud over Lissabons lystbådehavn, solen skinnede og der rørte sig knapt en vind. Båden vuggede let på dønningerne fra de både, der sejlede op og ned af floden tungt lastet med alverdens forskellige varer.

- Jeg kunne godt tænke mig at høre fra Henrik, sagde Anette og så pludseligt bekymret ud.

- Det er da ikke så lang tid siden, du har hørt fra ham, og vi møder ham snart i Las Palmas, svarede Karen.

- Ja, det ved jeg godt, men jeg savner ham, nogen gange har jeg også en frygtelig fornemmelse af, at jeg aldrig ser ham igen, i nat vågnede jeg badet i sved. Jeg drømte, at jeg sejlede fra en havn, og inde på molen stod Henrik og kaldte, men jeg kunne ikke vende båden og sejle tilbage til ham. Jeg kunne blot se ham blive mindre og mindre, mens han vinkede med armene.

- Det kender jeg godt, men du skal ikke være bange, han skal nok være der, når vi forlader Las Palmas. Altså med i båden ikke på kajen, beroligede Karen hende.

- Jeg tror, at jeg vil gå en tur i byen for at klare mine tanker og tænke på noget andet, måske skulle jeg tage proviantlisten med, og lave lidt research for at finde de bedste steder at købe ind.

Anette steg op på kajen og gik ind mod den travle by, hun så lidt ensom og søgende ud, men mandede sig op, da der kom en sporvogn, og hoppede op på bagperronen. Selv om de kun havde været her i nogle få dage, følte hun sig allerede hjemme i Lissabon, og kendte vejen ud til et marked i en af de nordlige forstæder, hvor hun ville snuse lidt rundt for at tjekke priserne på den proviant, de havde planlagt at købe. Hun havde dog planer om en lille omvej, så da sporvognen nåede til bydel Alfama, stod hun af og begav sig opad i labyrinten af små gader, hvor vasketøj hang mellem husene. På en altan et par etager oppe stod en portugisisk kvinde og snakkede med genboen, hvis altan ikke befandt sig meget mere end et par meter fra hendes. Anette gik opad mod borgen, der lå på toppen af bakken. Undervejs kiggede hun på bygningerne, der var udsmykkede med kakler efter traditionen her i Lissabon. Hun stoppede ofte op, både for at få vejret og for at kigge på de mange butikker. Små fødevarerforretninger som så ud til at have ligget her de sidste 200 år, lå side om side med nænsomt restaurerede huse, hvor moderne kunstgallerier havde til huse. Trafikken var intens her, mange af gaderne var ensrettede, og folk snoede sig mellem hinanden og måtte ofte træde fra de smalle fortove ud på kørebanen for at komme forbi hinanden. Anette nød den sydlandske stemning, mens hun arbejdede

sig op ad bakken og prøvede at undgå at fare vild i det labyrintiske virvar af små gyder. På et hjørne fandt hun en lille fortovscafe, med to borde og fire stole, hun satte sig ved det ene bord, der var ledigt, og bestilte en drink. Mens hun hvilede fødderne, tænkte hun på, at det her var fantastisk, men hvor meget bedre, ville det ikke have været, hvis hun havde kunnet sidde sammen med Henrik og snakke, om de fremmedartede mennesker, der passerede forbi med alt fra levende høns til gamle sofaer?

- 81 -

- Poul, hvad sagde Susanne egentligt, da hun ringede og sagde, at hun var syg? Spurgte Jan.
- Hun sagde? Jamen, det sagde jeg da tidligere, hvad var det nu? Jo, hun sagde, at hun var syg.
- Ja, men hvad fejlede hun?
- Hvad fejler piger, når de er gået alene hjem, efter at de har været i byen med deres kærester?
- Det ved jeg da ikke, jeg er ikke en pige, sagde Jan lidt surt.
- Jamen, det er jeg heller ikke, måske skulle du spørge en af de kvindelige medarbejdere.
- Der er jo ikke nogen, Susanne er jo syg, skulle jeg gå til Vibeke og spørge hvad Susanne fejler?
- Jamen, så kunne du jo ringe og spørge hende!
- Det har jeg gjort, hun vil ikke snakke med mig.
- Av av, den var værre, sagde Poul med en overdreven bekymret mine.
- Kan du ikke give mig et godt råd, hvad skal jeg gøre?
- Hvad med at skynde dig hen til hende og se, om der er noget, du kan gøre for hende.
- Jamen, jeg har jo først fri klokken fem, og når Susanne ikke er her, så kan jeg da ikke bare gå.
- Så ved jeg ikke, hvad du kan gøre, sagde Poul og vendte sig for at gå.
- Poul, kan du og Michael klare ærterne her en times tid? Så smutter jeg lige hjem, sagde Jan til Pouls ryg.

- Jeg ved ikke rigtigt, vi mangler jo også Susanne, svarede Poul hende fra døråbningen.

- Jamen, Poul du sagde jo lige...

- Jeg sagde, du skulle tage over til hende, ikke andet.

- Hør nu her Poul, hvis du klarer butikken et stykke tid, får du en halv fridag, når Susanne vender tilbage.

- Den er i vinkel, svarede Poul og gik ud på lageret.

Jan tog hurtigt sin vindjakke på og styrtede ud af døren. Da han cyklede ned ad hovedgaden, kom han forbi en blomsterforretning. Næsten firehundrede meter længere fremme, bremsede han hårdt op, og kørte tilbage ad fortovet.

- Jeg skal have en buket blomster, sagde han forpustet til pigen bag skranken.

- Ja, hvad har du tænkt dig? Sagde hun og kiggede interesseret på ham.

- Det ved jeg ikke, sagde Jan og så sig forvirret rundt i butikken. - Jeg plejer ikke at købe blomster.

- Hvad skal du bruge dem til?

- Det er til en, der er syg.

- Ja, er det din bedstemor, eller?

- Det er til min kæreste, hun er sur på mig, og har lagt sig syg, sagde Jan opgivende.

- Så skal det vist være noget specielt, er der nogen blomster, hun især kan lide?

- Dem der, sagde Jan og pegede på en krysantemum.

- Ja, det er en begyndelse, men de egner sig ikke så godt til dette formål, måske skulle jeg forsøge at binde en buket?

- Ja, gør det, svarede Jan lettet.

Pigen gik rundt i butikken og valgte nogle forskellige blomster, som hun kyndigt lavede til en smuk buket. Hun pakkede buketten ind og rakte den til Jan.

- Det bliver så 250,- kr.

- 250, sagde Jan med et gisp.

- Nogen gange må man ofre det det koster, sagde pigen med et lille smil.
- Det må man vel, svarede Jan og fandt pengene frem fra sin lomme.

Hjemme hos Susanne låste Jan sig ind, og konstaterede at kæden var for døren, så han kun kunne åbne døren på klem.

- Susanne, kaldte han ind af den smalle sprække.
- Efter en stund hørte han, at hun bevægede sig derinde, og så kom hun hen til døren.

- Hvad er der?
- Jeg er bekymret for dig, sagde Jan, mens han forsøgte at presse hovedet ind i den smalle sprække.
- Såh?
- Ja, hvad fejler du, er der noget, jeg kan gøre?
- Jeg har det bare dårligt, kvalme og hovedpine.
- Du er vel ikke gravid?
- Åh, hvor er du altså dum, nej jeg er ikke gravid, gå nu bare tilbage til BLOBS og pas dit arbejde.
- Jamen, Susanne luk mig nu ind, jeg må da lige se, hvordan du har det, og jeg har noget til dig.
- Har du noget til mig?
- Ja, luk nu op, så skal du se.

Jan trak ansigtet ud af dørsprækken, så Susanne kunne lukke døren, og han hørte kæden blive taget af, og døren blev åbnet igen. Susanne var iført morgenkåbe og var mørk om øjnene, som en der havde grædt.

- Værsgo, sagde Jan og rakte Susanne blomsterne.
- Hvor er de pæne, er det bare fordi jeg er syg?
- Ja, sådan en slags god bedring buket.
- Er du sikker på, at der ikke også er en anden anledning, hvad med i går?
- Det er også derfor, undskyld! Sagde Jan brødbetynet.
- Ja, du må altså beslutte dig, om du vil bo sammen med mig eller din mor.

Jan kunne godt mærke, at han ikke slap så let, så han forsøgte at tale uden om.

- Hvad tror du så, du fejler, har du spist noget, du ikke kunne tåle?
- Det er nok fordi, jeg har grædt hele natten, og ikke kunne sove fordi du var så uretfærdig mod mig, sagde Susanne og begyndte så småt at græde igen.

Jan lagde armene om hende og forsøgte at trøste hende.

- Jeg har jo sagt undskyld, det er ikke så let, min mor har det svært, nu hvor jeg ikke er der længere.

- Og så er du bare ligeglad med mig, sagde Susanne og begyndte at græde for alvor.

Jan holdt kejtet om hende, og trak hende ind i soveværelset, hvor han satte hende ned på sengen, mens han holdt om hende.

- Kan du over hovedet lide mig? Spurgte hun.
- Jamen, det ved du da godt, du er mit et og alt, svarede Jan hurtigt.
- Det kunne jeg ellers ikke mærke i går. Susannes øjne var fyldt af tårer, og hendes næse var helt stoppet.

Jan rejste sig og fandt en køkkenrulle, og hjalp hende med at pudse næsen, som om hun var et lille barn.

- Du gik bare så hurtigt, og min mor sagde, at hendes hjerte gjorde ondt, selvfølgelig er det dig, jeg holder af, sagde Jan.

- Hold om mig!

Susanne og Jan sad tæt sammen, og Susanne gemte ansigtet ved Jans hals, hendes morgenkåbe åbnede sig og Jan kunne se, at hun havde det sorte blonde sæt på, som han bedst kunne lide. Så begyndte hun at kysse ham og han glemte, hvad han lovede Poul ovre i BLOBS.

Lidt mere end en time senere rejste Jan sig fra sengen og tog tøjet på, Susanne sov, og han puttede hende ømt, inden han gik. Da han ankom til BLOBS, var han rød i hovedet af anstrengelse, og han vidste, at han ikke var særligt populær hos Poul, som selvfølgelig var den første han mødte, da han kom ind på lageret.

- En time sagde du, jeg tror dit ur er gået i stå, der er altså næsten gået 3 timer.

- Jeg kunne ikke gøre for det, hun var meget syg, og jeg var nødt til at gå på apoteket. Løj Jan.

- Ja, den er god med dig, Vibeke har i øvrigt spurgt efter dig.
- Hvem Vibeke?

- Vibeke Rasmussen, din chef! Hvem skulle det ellers være?
- Har hun, den røde farve forsvandt brat fra Jans ansigt, - Hvad sagde du?
- Jeg sagde, at dig og Susanne pjækkede, og at du havde sat mig til at klare butikken helt alene.
- Sagde du det? Du lovede at passe tingene her, hvad skal jeg gøre? Måske bliver jeg fyret, og Susanne og jeg skal til at købe lejlighed.
- Selvfølge bliver du fyret, svarede Paul roligt.
- Hvor er du altså tarvelig, du lovede!
- Selvfølge sagde jeg ikke, at I pjækkede, jeg sagde, at du var taget over til fjernlageret, for at tale med Birger, om de problemer vi har med fjernlageret. Men hun ville altså gerne snakke med dig, når du kom tilbage.
- Puha, sukkede Jan lettet, så vaklede han ind på kontoret, hældte en kop kaffe op, og var lige ved at spytte det ud over det hele, da det gik op for ham, at kaffen var fra i går, og at den var iskold.

- 82 -

- Det bliver da helt godt, sagde Elisabeth, idet hun trådte ind i Allans nye lejlighed.
- Ja, jeg er også ved at være helt tilfreds, men jeg har også brugt 15 kg. Spartelmasse, det er helt utroligt hvor mange huller, der var i de her vægge.
- Ja, men det ser til gengæld rigtig godt ud nu, svarede Elisabeth. - Jeg kom godt nok ikke for at se dig male, men fordi jeg har fundet nogle produkter, vi kan importere. Jeg tænkte også, at du måske havde brug for en pause fra maleriet.
- Det er ok, skal vi gå ind på dit kontor?
- Det havde jeg tænkt mig, jeg har noget at vise dig derinde.

Inde på kontoret viste Elisabeth en del forskellige computerudskrifter frem.

- Prøv at se her, de her DVD afspillere koster 145 kr. stykket, og de ligner dem de sælger i BLOBS for 460, det eneste problem er at man skal købe mindst 1000 af gangen, for at de vil handle med os.

- 1000! Udbød Allan, så skal vi jo bruge 145.000 kr. det er ikke lige noget man skaffer.

- Både ja og nej, vi kan sagtens låne dem af min far, men hvis vi skal betale lånet tilbage, skal vi jo være ret sikre på, at vi kan få enhederne solgt. Fik du talt med din far om den del af cirkuset.

- Ja, han sagde at de fleste store kæder selv kendte fidusen, og de har allerede en organisation, der varetager den slags indkøb. Han sagde i øvrigt også noget om, at en hel del af de apparater, man køber, ikke virker.

- Ja, det sidste har jeg hørt, men det skulle jo let kunne dækkes ind af fortjenesten på dem, der virker, hvis man ellers kan få dem solgt.

- Er der ikke nogen måde, vi kunne købe færre enheder på?

- Jo, men så bliver prisen en anden, og du skal lige tænke på, at der også er udgifter ved at transportere dem fra den anden side af jordkloden.

- Det jeg tænkte på, er om man ikke kunne købe flere forskellige slags varer, og så åbne sådan et fabriksudsalg et eller andet sted, så er vi ikke så afhængige af, at andre skal aftage vores varer. Foreslog Allan.

- Det var da en mulighed, men det bliver jo ikke den lette fortjeneste, jeg gik og regnede med. Jeg ville helst købe et stort parti og sælge det hurtigt videre, på den anden måde kommer vi til at ansætte personale, der kan stå for salget, og ikke mindst kommer vi til at lave en eller anden form for reklamekampagne, det kan kræve temmelig mange penge.

- Det kan godt være, at vi må tilbage i tænkeboksen og finde på noget nyt, en ide kunne jo være at sælge apparaterne til små uafhængige radioforhandlere, jeg har bare en fornemmelse af, at sådan nogen ikke findes længere.

- Der må simpelthen være en mulighed, sagde Elisabeth med en stædig mine.

- Hvad med en postordreforretning, når vi har solgt halvdelen er det vel ved at løbe rundt, og vi kan selv klare forsendelserne om aftenen?

- Det var måske en god ide. Det kunne også være, at vi skulle lave en Internet butik!

- Det kunne være en god ide, men skal vi så ikke bruge en frygtelig masse penge for at lave sådan en?
- Nej, det tror jeg ikke, måske kan vi ligefrem selv lave den.
- Det lyde spændende, svarede Allan. - Hvordan finder vi ud af det?
- Jeg snakker med min far om det, han går selv og tumler med planer om at lave en Internet side til fabrikken. Samtidigt tror jeg også, at jeg vil lave nogle beregninger på nogle forskellige produkter, og se hvad vi skal sælge dem for, for at kunne tjene penge på det.

- 83 -

Telefonen ringede på Vibeke Rasmussens kontor.

- Det er Vibeke.
- Ja, det er Jan, jeg er kommet tilbage nu, Poul sagde, at du ville snakke med mig.
- Ja, det ville jeg også, jeg har talt med Arne Jochumsen omkring ombygningen, har du tid til lige at komme over og tale med mig om det?
- Lige nu?
- Ja, hvis du ikke har andet, der skal laves?
- Det kan jeg godt.

- Kom ind, sagde Vibeke højt, da Jan bankede på.
- Hej, her er jeg, sagde Jan og forsøgte at se mere sikker ud, end han følte sig.
- Hej Jan, godt du havde tid, og du har også fået ordnet alt med Birger, forstod jeg?
- Ja, jeg har været ovre hos Birger og fået check på vores fjernlager.
- Det var godt, han plejer ellers at være lidt kontrær, men du har måske lige fundet ud af, hvordan han skal tages?
- Ja, det var ikke noget problem, han var flink nok, jeg fik den plads vi skulle bruge, og i et sikkert område så vi ikke risikere at få lavet vores småkager til krummer igen.
- Ja, det har altid været problemet på fjernlageret, de er simpelthen sjuskede og nok også lidt for hurtige.

- Det sagde jeg også til Birger, "Birger sagde jeg, det går ikke at varerne bliver mast og skubbet, så kan vi ikke sælge dem". Det kunne han selvfølgelig godt forstå.

- Det er virkelig godt klaret, det er ikke første gang, vi har haft problemer med dem ovre på fjernlageret, måske har din forgænger bare ikke forstået hvordan Birger skal takles. Nogen gange kan det bare være måden, man siger tingene på, der gør udslaget.

- Det tror jeg, du har ret i.

- Nok om Birger, jeg er bare glad for, at du har styr på det. Det jeg egentligt ville tale med dig om, er ombygningen. Arne var herovre og snakke om den her ovn, han vil meget hellere have den ved ydervæggen, end inde midt i afdelingen fordi det letter udluftningen, hvad siger du til det?

- Det vil nok ikke være så godt, det er jo meningen af folk skal komme forbi ovnen, og få lyst til noget varmt friskbagt brød.

- Ja, det forstår jeg godt, men giver det så meget større omsætning, til at det kan betale sig at have den ekstra udgift?

- Altså ifølge vores beregninger, jeg mener mine beregninger, er der stor forskel på, hvor vi placere ovnen i afdelingen, ude ved væggene kommer kun de, der skal bruge noget specielt som knækbrød og nogle af de ting, vi ikke sælger ret meget af.

- De beregninger, kan jeg ikke lige få lov til at se dem?

- De ligger derhjemme, men hvis jeg nu tog dem med på arbejdet i morgen, så kan jeg måske bedre forklare, hvad jeg mener.

- Det lyder som en god ide. Jeg hører for resten fra Poul, at Susanne er syg, hvordan klare du det?

- Jeg er selvfølgelig lidt bekymret for hende, jeg er også lidt bange for, at hun stadigvæk er sur på mig.

- Bekymret for hende? Sur på dig? Hvad har det med sagen at gøre, jeg forstod på Paul, at det ikke var noget alvorligt, har der været læge og se til hende?

- Nej, jeg tror ikke at det er nødvendigt med en læge, hun har det vist bedre nu, men hun havde det rigtig skidt i løbet af natten.

- Det jeg mente var, har I nok folk i afdelingen, eller har du indkaldt en vikar?

- En vikar?

- Ja, hvis I kun er dig og Paul i afdelingen er I vel noget underbemandede.

- Jamen, vi har skam været i kontakt med Michael, og han kommer herover ved fire tiden, indtil da kan Paul og jeg godt holde skansen.

- Nå, det var godt, jeg glæder mig til at se på tallene i morgen.

- 84 -

Henrik var hjemme på Æblevej og var ved at sortere i sine ejendele. Arbejdet var ret uoverskueligt, da huset var stort, og familien havde boet der i mange år. Han stod med en stabel bøger, som han ville smide ud, da det ringede på døren. Ved at kante sig ind forsøgte han at åbne døren med albuen uden at sætte bøgerne fra sig, og netop som han havde fået trykket håndtaget ned, gled hele stakken af bøger fra ham lige foran døren. Derfor kunne han kun åbne døren på klem ved at skubbe til bøgerne med døren. Han stak hovedet ud og så, Lise stå på dørtrinnet.

- Hej far, hvad var det for et rabalder jeg hørte?

- Hej Lise, rabalder? Se ned på gulvet. Jeg gik rundt med den her stabel bøger, da du ringede på, og da jeg forsøgte at åbne døren, tabte jeg bøgerne. Lad mig lige skubbe dem lidt til side, så du kan komme ind.

Inde i køkkenet gik Henrik i gang med at lave te til ham og Lise, mens hun satte sig ved køkkenbordet og snakkede.

- Skal du ikke over og se hvordan jeg bor, inden du tager af sted igen? Spurgte hun.

- Jamen, det vil jeg da gerne, hvornår skal jeg komme?

- Hvad med i aften, du kunne komme til aftensmad?

- Det vil jeg rigtigt gerne. Har du i øvrigt lyst til at se på nogle af alle tingene her i huset, måske er der noget, du gerne vil have?

- Hvad med mor? Har hun taget det, hun vil have?

- Nej ikke rigtigt, hun har ikke vist den store interesse for tingene her i huset, men jeg regner med, at hun kommer forbi og pakker noget sammen på et eller andet tidspunkt. Det er jo heller ikke så godt, hvis

huset ser alt for ubeboet ud, så kan det blive sværere at sælge, og jeg vil gerne have det solgt så hurtigt som muligt.

- Hvordan kan det egentligt være, at du lige pludseligt har så travlt med at komme af sted, du har da altid virket, som om du var godt tilfreds med dit arbejde og mor og dit liv, som det var, før du forsvandt.

- Det kan du have ret i, men jeg tror, at turen åbnede mine øjne, for at der også var andre ting i livet, end at være personalechef. Jeg har jo også været i BLOBS i mange år, så måske er det ikke så urimeligt, at jeg får en chance for at gøre noget, som jeg gerne vil.

- Har du da gået og drømt om at rejse i lang tid?

- Nej, faktisk er det aldrig faldet mig ind, at der var en anden måde at gøre tingene på, jeg troede i lang tid at BLOBS og den her familie var sådan, som tingene skulle være.

- Hvad med hende Anette, hvordan er hun?

- Det er lidt svært at sige, men jeg kan prøve at beskrive hende. Hun er 43 år gammel, ikke helt så høj som dig, vel ca. 170 cm. Hendes hår er mørkt og langt nok til lige at nå skuldrene. Men det jeg mest har bemærket ved hende, er den måde vi snakker sammen på. Vi kan snakke om alt muligt i lang tid. Mens vi sejlede til Spanien, sad vi i lange perioder og talte om verden og himlen over os, uden at sige de store ting, men med en meget tæt følelse af samhørighed.

- Har du aldrig haft det sådan med mor?

- Det tror jeg ikke, jeg var meget forelsket i din mor, da vi var unge, men det var nogle helt andre ting, jeg kunne lide ved hende. Måske er det sådan, at man skifter fokus, når man bliver ældre, men der er da stadig ting, jeg godt kan lide ved din mor, f.eks. er vi rigtigt gode til at grine sammen.

- Det er lidt underligt, at ens mor og far er blevet skilt, men det virker heller ikke, som om mor er særligt ked af det, så det er måske i orden, sagde Lise tænksomt.

Henrik og Lise sad og snakkede til langt ud på eftermiddagen, hvorefter de kørte sammen over til Lise og Sofie, og Henrik spenderede pizza.

- Det er en rigtig hyggelig lejlighed, I har her, sagde Henrik henvendt til Sofie.

- Ja, vi er også rigtigt glade for at bo her, og vi kommer godt ud af det med hinanden, det er også hyggeligt, at vi begge læser, så vi kan sidde og læse lektier sammen.

- Ja, det vil sige jeg læser, brød Lise ind. - Sofie sørger for hyggen.

- Jeg læser da også lektier, svarede Sofie igen.

- Jamen, det er da rart, at I sådan kan lave tingene sammen, forsøgte Henrik sig. Hvad så med madlavningen, er I også fælles om det.

- Nej, der er det mig, der klare det, sagde Sofie. - Lise kan simpelthen ikke lave mad.

- Det har hun ikke fra fremmede, hendes mor har også altid været helt umulig til at lave mad, hun forsøger at gøre sit bedste, men det går aldrig godt. Det må du altså ikke sige til Ulla, så bliver hun bare ked af det.

- Det har da altid været mor, der har lavet mad derhjemme, sagde Lise i forsøg på at forsvare sin mor.

- Prøv lige og tænke efter. Hvor tit har du egentligt ladet maden stå?

- Ja, det kan der være noget om, jeg har egentligt altid troet, at jeg var forfærdeligt kræsen, og at Allan også var det.

Lise begyndte at grine.

- Jamen, det er rigtigt, når jeg sov ovre hos en veninde, smagte frikadellerne altid meget bedre end derhjemme. Mors frikadeller havde altid en lidt brændt smag, eller også var de underligt rå i konsistensen.

- Til gengæld kunne hun lave kartoffelmos. Når det altså ikke var planlagt, for så var det sjældent, at hun kogte kartoflerne lang tid nok. De var fulde af små hårde klumper, fordi kartoflerne var for hårde til at mose.

- Vil det sige, at når vi fik god kartoffelmos, var det fordi, hun havde kogt kartoflerne for længe ved en fejltagelse? Spurgte Lise forundret.

- Det tror jeg, hvis du tænker over det, så fik vi kartoffelmos til de mærkeligste retter. Det hører sig f.eks. ikke til når man får bøffer, især ikke når det er om foråret og den er lavet af helt nye kartofler.

Sofie grinede højt, og spurgte så. - Men hvad gjorde hun forkert?

- Lises mor kan være frygteligt ukoncentreret, og hun er sjældent klar over det, så når hun havde sat kartofler over, glemte hun det enten, eller også havde hun ikke tid til at vente på, at de var færdige, fordi hun havde været optaget af noget andet for længe, og havde glemt at lave maden tidligt nok. Det er nok især på de tidspunkter, at vi har fået næsten rå frikadeller, med en hård sort skal.

- Jamen, hvad så med mig, jeg er da ikke ukoncentreret, brød Lise ind.

- Hvad siger du Sofie? Spurgte Henrik. - Har du oplevet at Lise mister koncentrationen.

- Det har jeg ikke tænkt på, men du har ret, når hun laver mad, så skal hun lige snakke med sin mor i telefonen, eller hun finder et blad og skal lige læse en kort artikel.

- Det er der da ikke noget galt i, forsvarede Lise sig.

- Nej, sagde Sofie let tøvende.

- Du mener, at spaghettien ikke nødvendigvis skal koge ud over hele komfuret? Sagde Lise.

- Det er også meningen, at man skal kunne skille den ad bare ved at bruge gaflen, når man er nødt til at skære den ud med sin kniv, har den koft for længe.

- Du ligner vist din mor på nogen punkter, sagde Henrik. - Men det skal du ikke være så ked af, for hun har også mange gode sider.

Lise grinede højt, og både Henrik og Sofie grinede med.

- 85 -

- Susanne, Susanne er du hjemme? Jan råbte allerede på vej ind igennem entreen.

Der var ingen, der svarede, men på spisebordet lå der en seddel, hvor der stod. "Hej Jan, jeg er taget hjem til min mor, jeg overnatter nok der, så vi ses i morgen i BLOBS. Kærlig hilsen Susanne".

Jan kiggede forfærdet på sedlen, og læste den igen, måske i håb om at indholdet forandrede sig. Så begyndte han at lede efter planerne for ombygningen, han havde jo lovet arkitekten at medbringe beregningerne, for det forventede brødsalg. Han fandt planerne, men de beregninger, der var vedlagt, lignede ikke noget, der havde med

ovnen at gøre. Der var også sagen med Birger, han var faktisk nødt til at få fat i Susanne, men han vidste ikke engang, hvor Susannes mor boede. Hvis bare han havde et telefonnummer til hende. Han ringede til Susannes mobiltelefon, men efter nogle få ring gik den over på telefonsvareren. Han var ikke rigtigt glad for det, men presset af omstændighederne begyndte han at lede i Susannes skuffer. Det gav dog ikke noget, andet end at han kom til at savne hende, mens han forsigtigt kiggede i hendes skuffe med rent velduftende undertøj. Hendes adressebog gav ikke noget, men de fleste kendte vel også deres mors adresse og telefonnummer. Så kom han i tanke om, at hun næsten altid gemte de breve hun modtog. De lå i en papkasse ude i gangen, måske kunne han være så heldig, at Susannes mor havde sendt et brev til hende en gang. Han fandt papkassen frem fra skabet og begyndte at gennemse brevene. De fleste var fra banken, BLOBS og andre der elsker at sende rudekuverter. Han fandt et brev fra en, der hed Fin Hansen, og mærkede et stik af jalousi, han læste kun en smule af brevet, før hans samvittighed fik ham overbevist om, at det ikke var rigtigt at gøre. Efter endnu to breve fra den famøse Fin Hansen, og en bunke rudekuverter, var han endelig heldig at finde et håndskrevet brev, fra en Vera Mikkelsen. Det kunne godt være den rigtige, efternavnet stemmede i hvert tilfælde. For at være sikker kiggede han lidt i brevet og det afsluttes ganske rigtigt med kærlig hilsen mor. Adressen var Mosevej 23 her i byen, lettet holdt han brevet i hånden med fornyet håb om, at han alligevel kunne komme ud af kniben. Ude i gangen tog han hurtigt sine sko på, han stod med nøglen i låsen, da det gik op for ham, at han var nødt til at finde en god grund, til at han ikke kunne undvære hende. Det gik ikke, hvis bare han kom og sagde, at han havde problemer i BLOBS, så blev hun bare sur på ham igen. Selv om han tænkte sig grundigt om, dukkede der ikke nogen geniale ideer op, men i håb om at noget ville ske, satte han sig op på sin cykel og begyndte på den korte vej til Mosevej, mens han håbede, at den var lang nok, til at han kunne finde på en god ide. Der var ikke ret lang vej tilbage, da han kom til at tænke på, at han måske skulle købe en lille gave til hende og bruge den som undskyldning for, at han ikke kunne vente til i morgen med at se hende.

- Hvad kan jeg hjælpe med? Spurgte ekspedienten i guldsmedeforretningen, da Jan trådte ind.
- Jeg vil gerne se på et par ørenringe.
- Ja, er det til hul i ørene, eller et par clips?
- Øh, ja, hvad er mest almindeligt?
- Piger på din alder har vist mest hul i ørene.
- Så er det nok sådan nogen, jeg skal have, ellers kan hun vel altid bytte dem.
- Selvfølge kan hun bytte dem.
- Godt så vil jeg gerne se på sådan nogen.

Ekspedienten tog en lille velour foret æske op fra skranken, og begyndte at vise ørenringene til Jan.

- Ja, de her er meget populære, de koster 895,-
- Ja, de er meget søde, men jeg havde måske ikke tænkt, at de skulle være helt så dyre.
- Så skal du nok se på de her små kugler, eller ringene her, sagde Ekspedienten og viste Jan et par tynde guldringe, og et par med små guld kugler.

Jan bestemte sig for guldringene, han mente at Susanne allerede havde et par med kugler, der sad direkte i øreflippen. Det havde været noget af en dyr dag i dag, tænkte han da han betalte 275,- kr. for de tynde guldringe.

Med ørenringene pakket pænt ind i en lille æske, cyklede Jan videre ud mod Mosevej, i håb om at finde Susanne. Da han kom til nummer 23, var der lys og det så ud til, at der måske var gæster. Der holdte to biler i indkørslen, og ude på vejen foran huset, var der andre biler parkeret. Jan stod lidt og tænkte over, hvad hans næste træk skulle være. Mens han stod og tænkte fik han øje på Susannes cykel, der stod lænet op ad væggen i carporten. Det beroligede ham noget, så var han da kommet til det rigtige sted. Det gav ham så meget mod, at han besluttede sig for at tage sig samme og gik op ad havegangen for at ringe på klokken.

- Ja, sagde en ældre mand, da døren blev åbnet.

- Jeg hedder Jan, sagde Jan med en fast stemme. - Jeg er Susannes ven, kunne jeg måske komme til at tale med hende.

- Det kan da godt være, jeg hedder Børge, jeg er Susannes far, sagde Børge og tog fat i Jans hånd, og pumpede den op og ned et par gange.

Så vendte han sig og kaldte ind i huset.

- Susanne.

Da der ikke var nogen, der svarede, gik han ind i huset, og et øjeblik efter dukkede Susanne op i døren.

- Jan, sagde hun overrasket. - Hvad vil du?

- Øh, svarede Jan. - Jeg savnede dig, og jeg er ked af, hvis vi er uvenner. Jeg har købt noget til dig.

- Har du, Susanne blev straks mildere i stemmen. - Men vi er da ikke uvenner, hvad har du købt?

Jan gav hende den lille pakke, hun pakkede den ud og så på Jan med strålende øjne, hvorefter hun kyssede ham ømt.

- Ih Jan, det skulle du da ikke have gjort, hvor er de altså søde, kom med ind så skal jeg præsentere dig for min familie.

- Jeg ville bare undskylde for alt det her med min mor i går, mumlede Jan og lod hende trække sig med ind i huset.

- Det er ok, nu skal vi være glade, for det er min mors fødselsdag i dag.

- Det her er Jan, min kæreste, sagde Susanne, da de kom ind i stuen, hvor hele hendes familie sad bænket rundt om et spisebord.

- Anders her, er min storebror, og Helle der er hans kæreste.

Susanne trak Jan rundt, og lod ham møde sin mor, en morbror og dennes kone og børn, samt Susannes mormor og morfar. Alle hilste pænt på Jan, og der blev lavet en ekstra plads ved bordet.

- Nå, så du er den hemmelige kæreste, jeg vidste jo godt, at der var noget i gære, men Susanne har ikke villet ud med noget. Hvor mødtes i så?

- Vi arbejder begge sammen i sammen afdeling i BLOBS, sagde Jan.

- Og der gik ikke længe, inden jeg blev klar over, at Jan var lun på mig, brød Susanne ind med et smil.

- Jamen, er det ikke hyggeligt, sådan at være sammen med børn og svigerbørn til sin fødselsdag, det var godt du kom herover Jan, sagde Susannes mor med en overstrømmende venlighed i stemmen.

- Jeg er godt træt nu, sagde Jan, da han og Susanne stod ude ved deres cykler og skulle til at tage hjem. Susanne satte sine cykellygter på, men Jan havde glemt sine, så han håbede, at det gik uden.

- Det var hyggeligt, at du kom, min familie kunne rigtig godt lide dig, men det er der jo ikke noget underligt i.

- Nej vel, sagde Jan med et lille beskeden grin.

- Nu hvor du er blevet præsenteret for min familie, så er vi rigtig blevet et par, syntes du ikke Jan?

- Jo, sagde Jan, hans tanker var begyndt at køre rundt om de problemer, der oprindeligt fik ham til at opsøge Susanne.

- Stop lige, sagde Susanne.

De stoppede begge, og Susanne lændede sig ind til Jan og kyssede ham længe, Jan holdt om hende og følte sig rigtig godt tilpas. Da de kørte videre, mente han, at det var tid til at vende lidt tilbage til problemerne på arbejdet.

- Du Susanne, mens jeg var ovre og se til dig i eftermiddags, bad jeg Poul om at passe butikken. Vibeke kom og spurgte efter mig, og Poul sagde, at jeg var ovre på lageret for at ordne de problemer, vi har med Birger.

- Det var da en meget god forklaring, der er jo heller ikke nogen, der undrer sig, over, at der ikke kom noget ud af det.

- Nej, ser du, det har du sikkert ret i, men senere da jeg kom tilbage, kom jeg til at sige til Vibeke, at jeg havde styr på sagerne, og at jeg havde fået en fornuftig ordning med Birger.

- Det sagde du ikke?

- Jo, jeg sagde, at det var slut med knuste småkager.

- Jan min skat, der har du virkelig trådt i nælderne, vi har haft de problemer med fjernlageret lige så længe, jeg kan huske tilbage.

- Jeg ved heller ikke, hvad der gik af mig, jeg var nok lidt ude af mig selv, fordi du var sur på mig.

- Ja, det er ikke noget, jeg kan hjælpe dig med, det eneste jeg kan foreslå, er, at du kører derover i morgen tidligt, før vi tager over til BLOBS, så må du se, hvad det kan blive til.

- Det må jeg nok hellere.

- Det er sådan at Birger og Lars Larsen fra radio/tv afdelingen er pot og pande, så Lars har fået de allerbedste placeringer på lageret, lige dem vi kunne bruge.

- Tror du, jeg kunne tale med Lars om at få en andel?

- Det har vi prøvet, men vi har aldrig fået noget ud af det. Du må køre derover og se, hvad du kan gøre. Sagde Susanne, mens hun stillede sin cykel på plads i stativet. Et øjeblik efter gik hun ind i opgangen med Jan i hånden.

- 86 -

Ulla sad i S-toget på vej ind til Købmandsskolen ved Nørreport, hvor hun havde en aftale med en studievejleder klokken 13.00. Hun havde have tænkt længe over muligheden for at blive social og sundheds hjælpen, men selv om brochurerne så fine ud, var hun kommet frem til, at det ikke rigtigt var noget, der interesserede hende.

Skolen var gammel og virkede lidt mørk, men hun fandt hurtigt den gang, hvor administrationen havde deres kontorer. Hun bankede forsigtigt på døren med skiltet 'studievejleder' på. Døren gled op ved hendes banken, men der var ikke nogen hørbar reaktion, på hendes knoers møde med træværket, så hun valgte at følge med døren ind i lokalet. Bag et rodet skrivebord sad en mand i starten af 50'erne med et telefonrør for øret. En gang imellem sagde han ja eller jo, mens han nikkede. Han fik øje på Ulla og vinkede hende nærmer med den frie hånd, hvorefter han pegede på en stol, som hun satte sig i. Kort efter sagde manden.

- Mor jeg må løbe nu, der er kommet en elev for at tale med mig.

- Ja, ja. Sagde han igen.

- Nu må jeg altså løbe, jeg har lavet en aftale, og der sidder en dame og venter.

- Nej mor.

- Ja ja.

- Farvel, nu må jeg altså løbe, sagde han og lagde røret på.

Han løftede hovedet og så på Ulla.

- Du må undskylde, det var min mor, hun har for lidt at lave, og er begyndt på at bekymre sig lige lovligt meget om mig.

- Har hun da grund til det? Spurgte Ulla.

- Øh, sagde manden og så lidt skyldbetyngt på Ulla. - Det kan man vel ikke sige, fortsatte han. - Jeg passer da mit arbejde, men efter at jeg blev skilt, har hun været bekymret for, om jeg nu fik ordentlig mad, og om jeg sidder og ser fjernsyn hele natten. Især det med fjernsynet bekymrer hende.

- Sidder du så og ser fjernsyn hele natten?

- Nej, nej, svarede han med en lille undskyldende latter. - Det vil sige i går blev det lidt sent. Du ved med kabel TV og det hele, TNT sendte Casablanca klokken 12, og jeg skulle bare se starten, men så ved du nok hvordan det går, man skal lige se den næste sene. Jeg elsker når negeren spiller for Bogart og Ingrid Bergmann. Ja så i går blev klokken næsten to, inden jeg kom i seng.

- Er det ikke også lidt sent, når du skal op på arbejde den næste dag?
Fortsatte Ulla.

- Joe, sagde manden, men du er vist ikke min søster Karen, og min mor har jeg lige talt med i telefonen. Så måske skulle vi springe til et andet emne, for eksempel hvorfor du er kommet helt her ind. Jeg hedder i øvrigt Lars Mannvad, og er studievejleder her på skolen.

- Jeg hedder Ulla Madsen, sagde Ulla og rejste sig op og gav Lars hånden.

Lars blev siddende bag sit skrivebord, og rakte Ulla hånden på en lidt kejtet måde, mens han med den anden arm forsøgte at komme op og stå.

- Hvad kan jeg så hjælpe dig med, sagde Lars, som lige akkurat havde fået løftet bagen fra stolen, men stadig ikke var kommet helt op og stå. - Måske du skulle starte med at tage plads igen, fortsatte Lars, mens han pegede på stolen på den modsatte side af bordet, samtidigt med at han lod sig falde tilbage på sin egen stol.

- Tak, sagde Ulla og satte sig ned. - Grunden til at jeg er kommet herind, er at min mand er gået fra mig, og jeg har tænkt mig at tage en eller anden form for uddannelse, så jeg engang kan komme til at forsørge mig selv.

- Ja, så er du kommet til det rigtige sted, vi har en masse forskellige former for uddannelse på den her skole, er der noget mere håndgribeligt, du har tænkt på, noget du har særligt lyst til.

- Det ved jeg ikke rigtigt, jeg fik ideen af min datters veninde, som læser til social- og sundhedshjælper, men jeg er ikke sikker på at det er noget for mig. På den anden side fylder jeg 50 inden for en overskuelig årrække, så hvis jeg skal nå at have glæde af en uddannelse, må den heller ikke tage alt for lang tid.

- Sådan synes jeg nu ikke, man skal tænke, det er vigtigt, at man brænder for det man læser. Vi har alt for mange, der falder fra, fordi det ikke er drømmeuddannelsen, som de er gået i gang med. Lad os hellere se på, hvad du interessere dig for.

- Det er så lige lidt af mit problem, da jeg var yngre havde jeg en masse interesser, men jeg føler, at jeg er gået i stå. Der er ikke rigtigt noget, jeg brænder for, det skulle da lige være at se fjernsyn. Ser du, jeg er flyttet hjem til min mor, efter at min mand blev væk, og vi tilbringer en masse tid med at se serier. På den ene side har vi det rigtigt hyggeligt, men på den anden side, bliver jeg lidt bange for, at livet går forbi mig, mens jeg sidder og hygger foran fjernsynet.

- Så lad os starte et andet sted, sagde Lars. - Hvad har du egentligt af skolegang?

- Jeg har jo en real eksamen, samt en sproglig studentereksamen.

- Det er jo både godt og dårligt, sagde Lars. - Godt fordi det giver dig en masse muligheder. Dårligt fordi du får en masse og vælge imellem. Hvis du nu kun havde din realeksamen, kunne jeg sende dig på et HF kursus, eller noget mere erhvervsrettet. Lad os prøve på en anden måde. Vil du gerne arbejde med mennesker, og skal det være raske mennesker?

- Mennesker? Sagde Ulla, mens hun nærmest smagte på ordet.

- Nej, Mennesker er egentligt ikke det, jeg allerhelst vil arbejde med, da jeg var yngre, holdt jeg meget af at tegne, jeg har ikke holdt det ved lige, men jeg tror, at jeg stadig har evnerne.

- Så kunne kunstakademiet måske være en mulighed, sagde Lars. - Nej, den går desværre ikke, fortsatte han hurtigt. - Der kræves ikke bare en optagelsesprøve, men også at du kan præsentere en samling af værker, du har begået. Men alligevel, sagde han og begyndte at rode i dyngerne på hans skrivebord, indtil han fandt et lidt nusset visitkort, som han rakte til Ulla.

- På denne her tegneskole kan du se, om du har evner for at blive illustratør, det er måske ikke lige den mest strålende karriere, men hvis du godt kan lide at tegne, kan det være spændende. Der er selvfølgelig også mulighed for at blive teknisk tegner, hvor man hjælper arkitekter og ingeniører med at detail- og rentegne deres projekter. Der skal man dog helst have lidt interesse for bygninger og konstruktioner.

- Nej, det lyder ikke rigtigt som mig, det her med tegneskolen lyder mere interessant, og så længe jeg bliver boende sammen med min mor, betyder karriere mulighederne ikke alverden sådan lige med det samme.

- Nu skal du høre, jeg ringer lige til skolen, og hører om de har ledige pladser, holdene er vist lige startet op, så det er om at komme i gang så hurtigt som muligt, hvis ikke du skal vente helt til januar med at komme i gang.

- Det lyder som en god ide, sagde Ulla lidt tøvende. - Men måske kunne jeg høre lidt mere om skolen, inden jeg starter der.

- Ja selvfølgelig, sagde Lars, og begyndte at rode lidt mere på sit skrivebord, så besluttede han sig for, at det ikke var der, han skulle finde det, han søgte.

Han drejede stolen rundt, og bladrede igennem en lang række brochurer, der stod på reolen bag ham. Kort efter vendte han sig triumferende, mens han vinkede med en sag i A5 størrelse.

- Se, sagde han. - Her er lidt om skolen. Her på side to ser du et billede af kantinen, det ser rigtigt hyggeligt ud ikke?

- Hvad med fagene, Spurgte Ulla, efter at hun havde set et øjeblik på skolens hyggelige kantine.

- Ja, sagde Lars energisk, og bladrede i den lille brochure. Se her, ”vil du være illustratør” læste han op, og fortsatte, ”undervisning ved kendte kunstnere”.

- Det lyder da meget spændene, står der noget om hvilke kunstnere det er?

- Nej, det står der ikke rigtigt noget om, der er en fast lære tilknyttet holdet, og der kommer så nogle kunstnere og gæsteforelæser. Du må jo være klar over, at det ikke er en uddannelse, der giver direkte adgang til et job, det vil kræve en del arbejde af dig selv at finde et arbejde, hvor du kan bruge, det du lærer på sådan et kursus.

- Er det sådan en slags beskæftigelses terapi? Spurgte Ulla.

- Nej, nej svarede Lars hurtigt. - Men det er ikke en skole, hvor du kan gå ud og sige at du er illustrator. Som hvis du læste til teknisk tegner, der ville du kunne sige jeg er ”teknisk tegner”, med den her skole får du nogle muligheder for at skabe en beskæftigelse. En god mulighed ville måske være at tage ud på skolen og selv tale med læreren, med mindre at du allerede nu ved, at det ikke er det du vil.

- Det tror jeg, at jeg vil gøre.

- Her, tag den her med, sagde han og rakte brochuren frem. - Der står adressen og telefonnumre, så kan du selv lave en aftale med skolen.

- 87 -

Jan havde en mærkelig fornemmelse i sin mave, eller mere præcist en ubehagelig urolig fornemmelse. Folk, der så ham komme cyklende, ville nok overveje, hvordan han egentligt kunne holde balancen når han kørte så langsomt, men han var på vej over til lageret, hvor han skulle overtale Birger til at give ham en bedre placering af brødet, så der ikke blev ødelagt så meget, og han manglede stadig det afgørende argument.

- Hør nu her Birger, sagde Jan højt. - Det kan jo ikke nytte, at vi får en masse knækbrød leveret som krummer. Kunderne bliver utilfredse. Hvad ville du egentligt selv sige, hvis du sad foran fjernsynet, og havde hentet knækbrød, ost og marmelade frem for at få en lille bid brød, mens du så TV avis, for så at opdage at halvdelen af knækbrødet er blevet til krummer og resten er blevet til små bidder?

- Jeg spiser slet ikke knækbrød, ville han sige, sagde Jan og grinede.

- Jeg kunne måske true ham, sagde han til en måge, der sad på en hegnspæl.

- Hør nu her Birger, chefen holder øje med mig, og hvis jeg kommer og siger, at du ikke vil sørge for en ordentligt plads til mit brød, så kan du nok regne med at høre fra ham.

- Tror du jeg er bange for chefen? Vil han sige. - Måske har han lyst til at komme her ud og overtage lageret? Nej, Jan, jeg tror, at chefen er godt tilfreds med, at jeg passer lageret, så har han tid til at passe sine sager, jeg blander mig jo heller ikke i hans arbejde vel?

Jan cyklede lidt videre, mens han tænkte over fremgangsmåden, samtidig med at han højlydt afprøvede forskellige forslag.

- 88 -

- For fanden Birger, du kan da ikke mene, at FCK vil vinde over FC Nordsjælland på tirsdag, sagde Lars ophidset.

- FC Nordsjælland, de er da røv og nøgler, svarede Birger igen. - De har adskillige skadede spillere, og deres holdopstilling er slet ikke tidssvarende.

- De spillere er ikke skadede, de har bare så mange talenter, at de er nødt til at tage nogen af dem ud, så der er plads til, at nogen af de unge kan komme til.

- Det er da det dumme, jeg har hørt, sagde Birger hidsigt. - FC Nordsjælland er på vej ned af bakke, jeg forventer faktisk at kampen er afgjort efter første halvleg, så er FCK så langt foran, at det faktisk ikke kan betale sig at spille kampen færdig.

- Nej Birger, sagde Lars vrængende. - Det kan du simpelthen ikke mene, hvis FCK kun taber med 3 mål, skal de føle sig heldige!

- Du har jo overhovedet ikke forstand på fodbold, Birger, sagde Lars.

- Du behøver ikke spytte, sagde Birger og tørrede bordet af med en snavset serviet. - Og det er dig, der ikke har forstand på fodbold.

- Har jeg ikke forstand på fodbold? Min mor har mere forstand på fodbold end du har, råbte Lars. - Min mormor havde mere forstand på fodbold end du har.

- Du er simpelthen en idiot, svarede Birger. - Har du overhovedet nogen sinde set en fodboldkamp? Du ved godt, at det er et spil hvor to hold på elleve mand som kæmper om, hvem der kan lave flest mål, ikke?

- Hold kæft hvor er du dum, sagde Lars, og forlod Birgers kontor.

- Du er selv en idiot, råbte Birger til døren, der smækkede i med et brag.

- 89 -

Jan stod uden for indkørslen til lageret. Han var stadig ikke sikker, på hvad han skulle sige til Birger, for at få overtalt ham til at give kolonial, og især brødafdelingen en bedre plads til deres varer.

- Hør nu her Birger, du har set Vibeke, hun vil syntes langt bedre om dig, hvis du hjælper afdelingen ud af det her problem.

- Det betyder også rigtigt meget for mig, sagde Jan med Birgers tonefald.

- Nej, det gik heller ikke, fortsatte Jan sin monolog.

- Jeg må nok satse på fornuften.

- Hør nu her Birger radio/tv's varer er alle pakket ind i store solide papkasser, med tykke lag af flamingo og alt muligt andet stødsikkert, du kan nok forstå at det er langt vigtigere at brødafdelingens varer bliver beskyttet. Tænk på alle de mennesker, der får ødelagt brød med hjem. Nogle af dem bliver bare kede af det, mens mange andre kom tilbage til informationen, og klager, og vil have pengene tilbage. Det koster firmaet en masse penge, og det er ikke særlig rart for de medarbejdere, der står oppe i informationen. Er der i øvrigt ikke noget om at din kæreste arbejder i informationen?

- Jeg mener, hvis du ikke vil gøre det for min skyld, så gør det da for din kærestes skyld.

- Ja, det er en god vinkel, jeg går ind og prøver, fortsatte Jan højt til sig selv.

Idet han gik ind på lageret, var han lige ved at blive løbet over ende af Lars Larsen, som tydeligvis var stærkt ophidset og på vej væk. Jan gik hen til Birgers kontor og bankede på døren.

- Kom ind, hørte han Birger råbe, med en vred stemme, der var lige ved at få Jan til at opgive.
- Goddag, sagde Jan så venligt som muligt, da han trådte ind.
- Hvad fanden vil du, sagde Birger uvenligt.
- Øh jo, sagde Jan. - Jeg ville gerne. Du ved nok lageret, vi har jo nogle problemer i brødafdelingen, og så tænkte jeg at ...
- Kunne du måske tænke dig at komme til sagen? Afbrød Birger ham vredt.
- Jo, stammede Jan. - Kunne det tænkes, at vi måske kan få en bedre placering af vores varer på lageret?
- Ja, det kan I godt, vi kan bytte om på jeres ting og radio/tv området.
- For ser du, fortsatte Jan. - Det er ikke så godt med al det brød der kommer ind i forretningen mast til krummer ...
- Jeg sagde jo, I kan få radio/tv området, afbrød Birger ham endnu en gang.
- Kan vi? Sagde Jan måbende.
- Ja, og skrub nu ud, jeg skal have sat nogle i gang med at flytte om på varerne.
- Jamen så mange tak, sagde Jan og var lige ved at bukke for Birger, tak og farvel.

På vej ud af lageret var Jan ustyrligt lettet og samtidigt stærkt irriteret over at være brændt inde med alle sine gode argumenter. Det forhindrede ham dog ikke i at køre fra lageret i højt humør.

- Susanne bliver vel nok imponeret over mig, når hun hører, at jeg har skaffet nye gode pladser på lageret, sagde han til sig selv.

- 90 -

Hjemme på Æblevej gik Henrik rundt og støvsugede. Han håbede, at manden der skulle lave tilstandsrapporten ville gå lettere hen over huset, når han så, at der var rent og pænt. Dagen i forvejen havde han gjort rent i køkkenet og på badeværelserne, samt ryddet op i kælderen, hvorfra han havde smidt temmelig meget ud.

Han satte støvsugeren på plads, og besluttede sig for at sætte en kande kaffe over, både til ham selv, og for at han kunne byde den byggesagkyndige på kaffe. Mens kaffemaskinen stod og stønnede begyndte Henrik at overveje, hvornår den byggesagkyndige mon ville dukke op. Ejendomsmægleren lovede mellem 9 og 12, men det var et irriterende langt tidsspænd. Henrik kastede et blik på uret, klokken var nu 10 minutter over 9, han var klar, manden kunne bare komme.

Klokken 10 minutter i 12 var kaffen drukket, og Henrik var så småt ved at blive sulten, samtidig med at han også var begyndt at føle, en vrede boble op inden i sig, der var nemlig stadig ikke kommet nogen byggesagkyndig.

Præcis klokken 12 ringede Henrik til ejendomsmægleren.

- Det er hos Hæl og Bundgaard, sagde en drøvende stemme, der ikke på nogen måde dæmpede lyden fra tyggegummi, som pigen ihærdigt gnaskede på.

- Jeg vil gerne tale med Lilian Krogh, sagde Henrik.

- Lilian? Hun er ikke tilstede i dag, vi forventer, at hun vil komme i morgen.

- Hvorfor er hun ikke tilstede? Ville Henrik vide.

- Det er ikke noget, vi bare oplyser, svarede pigen ligegyldigt i den anden ende.

- Jeg har tilbragt hele formiddagen med at vente på en byggesagkyndig, hvem kan jeg tale med om det problem.

- Ja, det ved jeg ikke rigtigt, der arbejder ikke nogen byggesagkyndige her på kontoret, her arbejder kun ejendomsmæglere.

- Hør nu her, svarede Henrik ophidset. - Lilian Krogh lovede at sørge for, at der ville komme en byggesagkyndig og bese mit hus her til formiddag, jeg har ventet hele formiddagen, og der er ikke dukket nogen byggesagkyndig op.

- Har du prøvet at ringe til den byggesagkyndige, måske har han en forklaring, på hvorfor han ikke er dukket op, vi har ikke noget ansvar i den retning, vi formidler kun kontakten.

- Det var da en rigtig god ide, råbte Henrik til telefonen. - Kan du give mig nummeret på den byggesagkyndige, som I har formidlet kontakten til, og hvad hans navn er.

- Nu skal jeg se, svarede stemmen roligt og maltrakterede tyggegummiet endnu et par gange. - Jeg skal lige bruge deres sagsnummer.

- Sagsnummer? svarede Henrik. - Lige et øjeblik, jeg har papirerne lige her. Der står det. 68798374 skråstreg A, læste Henrik op i telefonen.

- Nu skal jeg se!

Der kom en lang pause i samtalen, hvor Henrik kunne høre pigen taste på en computer, samt hendes gummer der roligt, men konstant bearbejdede tyggegummiet.

- Æblevej? Sagde pigen spørgende.

- Ja, sagde Henrik.

- Der står ikke noget om nogen byggesagkyndig, sagde pigen så. - Er du sikker på, at du ikke selv har lavet en aftale med en byggesagkyndig.

- Hør nu her, jeg lavede den aftale med Lilian d. 19/8, at hun skulle sørge for, at der kom en byggesagkyndig her i dag. Er det ikke muligt at få fat i hende, jeg vil gerne have en forklaring.

- Nej, Lilian er her ikke i dag, og jeg tror ærlig talt, at du må have gået fejl af datoen. Lilian er meget omhyggelig med sit arbejde, så jeg er næsten helt sikker på, at der er noget, du har misforstået.

- Misforstået, hvad er der at misforstå, jeg har skrevet det ned her, byggesagkyndig kommer mellem klokken 9 og 12. D. 25/8. Hvordan skulle det kunne være en misforståelse?

- Prøv nu at høre her hr. Madsen, vi har det her computersystem, hvor vi taster alle aftaler ind, hvis der havde været sådan en aftale, ville Lilian have tastet det ind, tror du ikke?

- Nej, det tror jeg ikke, svarede Henrik, han var så gal, at hans hjerte hamrede, og hans stemme dirrede. - Nej, det tror jeg ikke, sagde han igen. - Hvornår kan jeg komme til at træffe Lilian?

- Ja, vi håber, at hun kommer i morgen, svarede pigen, mens Henrik kunne høre at hun lavede små bobler med sit tyggegummi, som knaldede med små skarpe smæld i hans ører.
- Er der nogen voksne tilstede i forretningen lige nu? Spurgte Henrik desperat.
- Ja, ud over mig, er ejendomsmægler Petersen tilstede.
- Kan jeg komme til at tale med ham, sagde Henrik.
- Det går desværre ikke, han er optaget af kunder, men jeg kan bede ham om at ringe til dig, når han er færdig, hvis du altså opholder dig ved en telefon, og har tid til at vente.
- Nej tak, jeg har ventet nok i dag, sagde Henrik og knaldede telefonrøret ned i gaflen.

- 91 -

Telefonen ringede.

- Det er Lilian, sagde Lilian Krogh, da hun tog telefonen.
- Hej, det er Susi henne fra butikken, hvordan går det med Sofie?
- Hun skranter lidt, men nu sover hun i det mindste, så jeg kan slappe lidt af.
- Jeg ringer for at fortælle dig, at jeg lige har talt med en Henrik Madsen, han påstod, at du skulle have lavet en aftale med en byggesagkyndig, og at manden ikke dukkede op.
- Åh, nej, jeg havde på fornemmelsen, at der var noget, jeg havde glemt. Hvad sagde du til ham?
- Jeg sagde selvfølgelig, at han måtte tage fejl, for der var jo ikke registreret noget i systemet, men han blev mere og mere gal, så han kommer nok herved i morgen og brokker sig.
- Godt du ringer Susi, jeg må se, om jeg ikke kan finde på en god undskyldning, inden han dukker op.
- Du kommer altså i morgen?
- Ja, jeg har fået min mor til at komme og se efter Sofie.
- Måske er han faldet lidt ned på jorden til i morgen, ellers kan du jo også sige, at vi har vrøvl med systemet, og at det er derfor at aftalen glippede.

- Ja, det var måske en ide, han skal i hvert tilfælde ikke vide, at det er mig, der har lavet en fejl.

- 92 -

Allan trådte ind på KK's kontor.

- Du ville gerne snakke med mig, sagde han spørgende.

- Ja, Allan nu skal du se, jeg sidder her og bakser med den her hjemmeside, som vi skal bruge til fabrikken, men jeg kan ikke rigtig få det til at virke, så var det at jeg tænkte, ”det ved Allan, de unge mennesker i dag ved alt om computere”, er det ikke rigtigt?

- Det er nok så meget sagt, svarede Allan. - Men jeg har da set lidt på HTML, mens jeg gik i skole.

- Nå, det var ærgerligt, for jeg har et problem med at få de her billeder til at skifte, når musen vandrer hen over, det er sådan noget JavaScript, kender du til det?

- Næ, det siger mig ikke noget, men måske du kan forklare mig problemet, det sker tit, at jeg selv finder løsningen på et problem, mens jeg forklarer det for en anden.

- Ok, svarede KK. - Så kom her hen, ser du den her variabel, skulle henvise til det her billede, som så skulle skiftes ud, når man bevæger musen hen over. Men prøv lige at se her, der har jeg jo stavet fabriksudsalg med lille u i udsalg og her har jeg brugt et stort u. Det er død forvirrende, HTML er ligeglåd med store og små bogstaver, men med JavaScript er det meget vigtigt at alt er stavet ens. Lad os så prøve.

- Det ser da rigtigt smart ud, sagde Allan imponeret, da KK viste ham hjemmesiden.

- Har du selv fundet ud af, hvordan man laver sådan noget?

- Ork ja, svare KK stolt. - Men jeg har også måtte købe ind i dyre domme af bøger om emnet, fortsatte han, mens han pegede på sit skrivebord, hvor der lå en masse bøger, hvor de fleste af titlerne indeholdt ordene ”for begyndere”.

- Må jeg se i nogle af bøgerne? Spurgte Allan.

- Det er du da velkommen til, tag lige fat i Elisabet, hvis du skal bruge en computer, jeg er sikker på, at der er nogen, der er i overskud.

- Jamen, det gør jeg, Elisabeth og jeg har snakket om at lave en postordre forretning med en hjemmeside som butik.

- Det lyder da som en god ide, klø I bare på med det. Hvis du ikke er så stærk i HTML, skal du nok starte med den her bog, så kan du gå i gang med JavaScript bagefter, det er næsten helt umuligt at lave noget ordentligt kun ved hjælp af HTML.

Allan forlod kontoret for at vende tilbage til arbejdet, på vejen passerede han igennem samlehallen, hvor der var højt humør, tre medarbejdere samlede kuglepennene med Allans skruemaskiner. De virkede fint, men desværre havde han nogle problemer med dem, for drivremmen blev alt for hurtigt slidt, hvilket betød at han skulle skille maskinerne ad og sætte nye drivremme i næsten hver dag.

Et blomstret tomandstelt, rejste sig op fra samlebordet og sagde.

- Kunne du ikke lave maskinen sådan, at man kunne arbejde med pennene vandret, man bliver faktisk træt i armen, nå man skal stikke kuglepennene ned i pladen så mange gange hver dag.

- Det er da muligt, Sonja sagde Allan til teltet, som afslørede sig som Sonja Sørensen.

- Det lyder i øvrigt som en god ide, måske kan det også løse nogle af de problemer, jeg har med drivremmene.

- Det var ikke for at løse dine problemer, jeg kom med forslaget, men der er altså mange af os, der har ondt i armen af at sidde med dine maskiner.

- Det undrer mig lidt, vi havde jo snakket om en akkord, hvor der var tid både til at samle mange kuglepennene, samtidigt med at der var indlagt pauser nok.

- Du kender vist ikke KK, svarede Sonja. - Han kom og forslø, at hvis vi klarede hele ordren inden fredag, ville vi alle sammen få en ret pæn bonus, pæn nok til at vi ikke kunne sige nej.

- Nå, det er sådan det hænger sammen, så må jeg vist hellere se på maskinerne, sagde Allan og tussede ned på fabrikkens værksted, for at se om han ikke kunne lave en maskine, der kørte vandret.

Mens han stod ved arbejdsbænken, kom Henrik ind.

- Allan jeg må tale med dig, nu har jeg siddet hele formiddagen og ventet på en byggesagkyndig, der aldrig kom.

- Det var da irriterende, hvad har du tænkt dig at gøre ved det.

- Ja, foreløbigt ikke noget, men i morgen er der en ejendomsmægler, der skal komme med en meget god forklaring. Hør, hvad er det egentligt du står og laver?

- Det er en ny version af maskinen, der kan hjælpe med at skrue kuglepenne sammen. Eller det skal det blive til.

- Hvordan fungerer den?

- Jo, som med den anden, så samler man de enkelte dele af kuglepennen, og så presser man spidsen mod skiven her, for at skrue kuglepennen, men til forskel fra den første skal den fungere, når man holder kuglepennen vandret.

- Smart, har du selv fundet på det?

- Nej egentligt ikke, det er pigerne, der hellere vil have at den fungerer vandret, så skal de ikke løfte hånden så højt og så tit. Faktisk vil de kunne samle kuglepennen og så bare trykke let fremad uden at løfte hånden.

- Ja, det kan jeg godt se, og hvis du så satte motoren sådan her, sagde Henrik og holdt den lille elektromotor i hånden, så kan du sætte skiven direkte på akslen i stedet for det der remtræk.

- Ja, det kan jeg godt se, men motoren kører alt for hurtigt rundt, sagde Allan.

- Det må kunne begrænses elektronisk, måske med en lysdæmper, eller sådan noget.

- Ja, måske kunne det fungere, hvis du kigger inde i soveværelset, så sidder der en lysdæmper i forbindelse med standerlampen ovre i hjørnet.

Mens Allan arbejdede på at montere motoren i beslaget, gik Henrik ind i soveværelset for at hente lysdæmperen, så de kunne hjælpes ad med at teste, hvordan man kunne regulere motoren.

- Og så sagde jeg også til Birger. ”Du kan nok forstå, at pigerne nede i informationen er meget kede af at få alle de klager over ødelagte småkager og knækbrød. ” Hans kæreste arbejder der jo også, og så var det altså, at vi fik lov til at få det lagerområde, som radio/tv ellers har optaget, sagde Jan.

- Det var godt klaret, roste Susanne ham. - Jeg ved ikke hvor længe, vi har ønsket os at få en bedre placering på lageret.

- Nej, men så er det jo godt, at der er nogen, der kan komme med de rigtigt argumenter over for Birger.

- Du er så dygtig skat, sagde Susanne og kyssede ham på munden.

- Se, sagde hun, og tog håret til side. - Jeg har de nye ørenringe på, som du gav mig.

- De klæder dig godt, svarede Jan, og kyssede hende let på øret. Så var det, at han kom i tanke om beregningerne på den nye bagerafdeling.

- Jeg lovede Vibeke, du ved nok de her beregningerne, hun skulle jo se dem i dag, og jeg har ikke fået dem med, hvad skal vi gøre?

- Hvilke beregninger? Spurgte Susanne.

- De beregninger du har lavet angående hvor meget, det betyder med placeringen af ovnen, i bagerafdelingen?

- Nå dem, sagde Susanne. - Fortalte du så Vibeke, hvem der har lavet beregningerne?

- Jae, sagde Jan tøvende. - Nej det er jo lidt kompliceret, nu har jeg jo ligesom sagt, at det er mig der står bag, så er det lidt svært at sige, at det er dig, der har lavet beregningerne ikke?

- Hvad vil du så gøre ved det? Sagde Susanne, mens hun kyssede ham let på halsen.

- Ja, jeg må hellere køre hjem og hente dem!

- Nej, ikke den del, det med at det er mig, der har lavet beregningerne?

- Det ved jeg ikke rigtigt, det må jeg se på. En anden ting er, at jeg havde tænkt på, om vi ikke skulle gå ud og spise i aften, jeg giver.

- Det lyder hyggeligt, men skulle vi ikke hellere vente til på lørdag, der er åbnet en ny restaurant på Nørregade, som skulle være rigtig god.

- Det lyder da som en god ide, svarede Jan.

- Vil du forsøge at få et bord der, og så kan vi gå i biografen bagefter? Spurgte Susanne og kiggede indgående på Jan.
- Ja, det skal jeg nok, men jeg skal hjem og hente de tegninger, svarede Jan lidt utålmodigt.
- Det går nok, sagde Susanne med et smil. - Jeg har taget beregningerne med, nu skal du se her, jeg må hellere forklare, hvordan jeg er kommet frem til tallene.
Jan nikkede en lille smule utålmodigt.

Susanne hentede en mappe, og begyndte at brede papirer ud på Jans skrivebord.

- Se her, den her graf viser, hvad der sker, hvis ovnen placeres ude ved væggen, mens den anden her viser, hvad der sker, hvis vi får en bedre placering, hvor folk ikke kan undgå at komme forbi.
- Det ligner næsten et bjerglandskab, sagde Jan. - Jeg ville ikke bryde mig om at skulle cykle op ad den bakke.
- Prøv nu lige at koncentrere dig en smule, sagde Susanne lidt irriteret. - Du må hellere læse papirerne igennem, så kan du spørge, hvis der er noget, du ikke kan forstå.
Susanne gik ud for at se til afdelingen, mens Jan prøvede at fokusere på papirerne, hvor han hele tiden syntes at se små cykelryttere, der kæmpede for at komme over bakkerne.

- 94 -

Ulla skænkede en kop kaffe op for sin mor og lændede sig igen tilbage i sofaen, hvor de sad sammen og så fjernsyn, mens de drak kaffe med chokoladesmåkager til.

- Vil det sige, at du skal til at være forfatter? Spurgte Fanny.
- Nej, jeg skal blive bedre til at tegne og male, så kan jeg hjælpe forfattere med at lave illustrationer.
- Hvad så hvis du ikke kan finde en forfatter?
- Mor, hør nu her, jeg er jo slet ikke startet, der kan også være andre opgaver end at lave illustrationer til bøger.
- Se nu Hank, han optræder som en idiot, Ellen er jo godt klar over, at han har noget kørende ved siden af.

- Mor, snakkede vi ikke lige om min uddannelse?
- Jamen, du er jo slet ikke startet endnu.
- Nej, men det er lidt irriterende at, du altid lader fjernsynet afbryde, når vi snakker sammen.
- Jamen, jeg hører da efter alt, hvad du siger, fortæl mig lidt om den her uddannelse.
- Jo, det tager 8 måneder, og hovedvægten af undervisningen ligger på at lære at tegne og male.
- Du har faktisk altid været god til at tegne, sagde Fanny lidt eftertænksomt.
- Ja, og jeg har altid været glad for det.
- Men er det noget, du kan leve af?
- Så længe jeg kan bo her, betyder det jo ikke så meget.
- Nej, det har du egentligt ret i, og jeg synes, at det er rart at have dig boende.
- Der kan du bare se, så det er da bare om at komme i gang. Ikke? Jeg må hellere se at få ringet til skolen, så jeg kan finde ud af, om det er det, jeg skal, eller om det er noget helt andet.
- Det, synes jeg, er en rigtig god ide, men skulle vi ikke lige se det her færdigt, Hank bliver da også mere og mere umulig.

- 95 -

- Det er Jan, sagde Jan, da han tog telefonen.
- Det er Vibeke, arkitekten Arne Jochumsen er her på mit kontor, har du tid til at komme og forklare beregningerne angående ombygningen?
- Ja selvfølgelig, sagde Jan. - Jeg kommer med det samme.

Han samlede hurtigt Susannes papirer sammen i mappen, og begav sig over til Vibekes kontor.

- Hej Jan, sagde Vibeke. - Har du det hele med?
- Ja, det er lige her, sagde Jan og pegede på mappen.
- Så sæt dig her mellem mig og Arne, så vi kan se på det.

Jan satte sig på den ledige stol, og følte sig straks lidt svimmel da han mærkede duften af Vibekes parfume. Han bredte papirerne ud og pegede på den første graf.

- Her ses det forventede salg hvis, hvis, hvis.
- Hvis man placerer ovnen ude ved væggen, fortsatte Arne for ham.
- I forhold til hvis man placerer den inde, hvor kunderne bliver ledt forbi, fortsatte Vibeke.
- Ja, sagde Jan blot.
- Og her ses beregningen, vist med et eksempel fra en demonstrations bås.
- Ja, det kender jeg godt, overtog Vibeke. - Der er stor forskel på salget, afhængigt af hvor vi anbringer demonstrationerne.
- Men de her beregninger for byggeriet, dem tror jeg ikke er helt rigtige, brød Arne ind.
- Er de ikke? Sagde Jan forskrækket.
- Nej, jeg kan ikke forestille mig, at det vil blive så dyrt at montere ovnen midt i området, bygningen er jo bygget med henblik på, at det ikke må være for svært og dyrt at bygge om.
- Det ser fint ud Jan, roste Vibeke ham.
- Gør det? Sagde Jan lidt overrasket.
- Ja, det er et stykke grundigt arbejde, du har gjort her, roste Arne ham også.
- Jeg har faktisk også diskuteret det med Susanne, hun har været en god hjælp.
- Har hun? Sagde Vibeke tvivlende.
- Ja, hun er faktisk meget dygtig.
- Så, så Jan nu skal du ikke rode privatlivet sammen med arbejdet. Jeg synes Susanne er en god og stabil medarbejder, men jeg kan godt gennemskue, hvem der har lavet de her beregninger.
- Jamen. Jan skulle til at protestere, men blev afbrudt af Arne.
- Er det ikke nok det her, skal vi ikke bare gå i gang med at færdiggøre tegningerne, så vi kan få startet byggeriet? Spurgte han Vibeke.
- Jo, Arne, du går bare i gang!

- Tak for indsatsen Jan, det bliver spændende, når du skal i gang i den nye brødafdeling.
- Ja det bliver rigtigt spændende, og tak for jeres interesse, sagde Jan og rejste sig. - Jeg må tilbage til afdelingen.

Nede på kontoret sad Susanne og ventede på ham.

- Hvordan gik det så? Spurgte hun.
 - Det gik rigtigt godt, de roste dine beregninger, og jeg sagde, at jeg også havde haft god hjælp fra dig med at lave dem.
 - Gjorde du det?
 - Ja, og Vibeke sagde også, at hun syntes, at du var en god medarbejder.
 - Sagde hun noget om en bonus?
 - Nej, det kom vi ikke ind på, men Arne skulle straks gå i gang med ombygningen.
 - Det bliver altså spændende, sagde Susanne og rejste sig.
- Hun gik hen til Jan og kyssede ham lidenskabeligt.
- Du er også en god medarbejder, sagde hun til ham.

- 96 -

Henrik var på vej over til Hæl & Bundgaard, for at få Lilian til at forklare, hvad der gik galt med den bygningsagkyndige. Da han trådte ind i butikken, sad Lilian ved sit skrivebord og arbejdede med nogle papirer.

- Goddag hr. Madsen, sagde hun imødekommende, da han nærmede sig bordet.
- Goddag, svarede Henrik. - Hvad blev der af den byggesagkyndige? Fortsatte han.
- Ja, det var en meget uheldig affære, det var sådan en sag, hvor alting går galt.
- Såsom at du glemte at lave en aftale med den byggesagkyndige?
- Nej, nej, sagde Lilian med et smil. - Det var så uheldigt, at jeg måtte blive hjemme og passe min datter, som havde fået et maveonde.
- Og hvilken indflydelse havde det på min aftale med ham fyren.

- Jo, ser de, Børge Jørgensen, den byggesagkyndige, ringede her til butikken, for at tale med mig, da han også var blevet syg. Men på grund af vores EDB system, var aftalen forsvundet, så Susi der passer telefonen, ikke kunne finde ud af hvem hun skulle give besked. Derfor fik de ikke nogen besked, om at han ikke kom.

- Var det ikke muligt for Susi at ringe til dem og finde ud af, hvem han skulle besøge?

- Det forsøgte Susi også, men da jeg havde været oppe det meste af natten med min datter, havde jeg taget stikket ud på telefonen i soveværelset, og slukket min mobiltelefon. Desværre fik jeg først aflyttet telefonsvareren hen ad eftermiddagen, hvorefter jeg ringede til butikken og opdagede, at du havde fået besked på, at han ikke kom.

- Besked og besked, det kan man vel også kalde det, når manden blot udebliver, brummede Henrik, fuld af tvivl på, om Lilian talte sandt.

- Der er ingen, der er mere ked af det end jeg, sagde Lilian hurtigt. - Jeg har allerede talt med ham her til morgen, og han har fundet en tid til dem allerede d. 30, altså på mandag, er det ikke godt?

- Kan jeg så regne med, at han kommer der?

- Sygdom er jo hver mands herrer, som man siger, men jeg forventer da, at han kommer på mandag.

- Hvis han ikke kommer, er det så lagt ind i jeres EDB system, så jeg i det mindste kan forvente at få besked.

- Jamen selvfølgelig, jeg har også ringet til firmaet, der står for systemet, og de sagde, at de godt kender fejlen, og at de forventer at sende en mand ud med rettelser snarest.

- Så vil jeg gå igen, men du skal vide, at jeg ikke er imponeret over den måde, jeg er blevet behandlet på.

- Vi gør vores bedste, men der er jo ingen der er ufejlbarlige. Sagde Lilian med et lille smil.

Henrik vendte sig for at forlade butikken, og i det samme trådte Jan og Susanne ind af døren.

- Hr. Madsen, sagde Jan og rakte Henrik hånden.

- Ja, sagde Henrik uforstående.

- Kan de ikke huske mig, det var Dem, der ansatte mig i BLOBS.
- Øh, svarede Henrik, ikke rigtigt, hvilken stilling ansatte jeg dig i?
- Som områdeleder i kolonial afdelingen!
- Det er sjovt, sagde Henrik. - Jeg kan slet ikke huske, at det var dig der fik den stilling.
- Vi blev meget bekymrede, da vi hørte, at De var druknet i vadehavet, og så møder jeg Dem lige her, det var da sjovt.
- Ja, som du ser, druknede jeg slet ikke, men det er en meget lang historie.
- Hvornår kommer De så tilbage til BLOBS, ville Jan vide.
- Det ved jeg ikke rigtigt lige nu, men det var sjovt at møde dig, jeg håber, at du er glad for arbejdet. Nu må jeg desværre videre.
- Vi er ved at købe en lejlighed, sagde Jan glad.
- Det var da dejligt for jer, svarede Henrik. - Men jeg skal altså videre nu.
- Er De også ved at handle hus?
- Jeg er ved at sælge min villa, svarede Henrik. - Men ...
- Jamen, hvor skal De så bo henne?
- Jeg skal ud og rejse, svare Henrik. - Men jeg skal altså videre nu.
- Så må De have en rigtigt god tur, sagde Jan hjerteligt.
- Tak, tak jeg skal altså ikke af sted lige nu, men farvel.
- Hvor skal De da hen? Spurgte Jan.
- Langt væk, sagde Henrik en anelse irriteret. Hvorefter han vristede sig løs af Jans håndtryk, og forlod butikken med et lidt forvirret udtryk i ansigtet. Han kunne slet ikke huske at have ansat den unge mand. Tænk at man så hurtigt kom væk fra den daglige rutine.

- 97 -

- Jeg tror, at jeg tager ind på posthuset og hører, om der er kommet brev fra Henrik, sagde Anette.
- Må vi ikke komme med? Spurgte Karen.
- Det kunne da være hyggeligt, svarede Anette glad.

Sammen begav de sig ind til byen, hvor der var plads til det, gik alle tre ved siden af hinanden, men ellers gik Karen og Carmen sammen, og Anette gik foran.

Ved pladsen hvor hovedpostkontoret lå, satte Karen og Carmen sig ved en fortovscafe, mens Anette var inde og spørge til brevet. Efter lang tid kom Anette hen til dem, hun viftede triumferende med en stor konvolut.

- Hvad skriver han? Spurgte Karen.

- Jeg har ikke åbnet det endnu, jeg skal lige sidde og holde det i hånden et lille stykke tid, hvad drikker I? Spurgte hun, da hun bemærkede en tjener på vej hen mod dem.

- Hvidvin og mineralvand, det er godt her i varmen.

- Det vil jeg også gerne have.

Karen gav tjeneren besked, og Anette åbnede brevet. Så læste hun koncentreret.

- Han starter med, at han savner mig, jeg savner også ham, sagde hun kort og læste videre.

- Han har problemer med huset, der skal komme en byggesagkyndig og se på huset, den 25. august.

- Det var i går, brød Karen ind.

- Han regner stadig med, at han kan nå at komme med på Smølfen, inden vi sejler fra Grand Canaria, men der har ikke været nogen og se på huset endnu. Han har fået ordnet skilsmissen.

- Så er det da af vejen, kommenterede Karen.

- Så står der lidt om hans søn, han har fået arbejde og ser ud til at klare sig godt. Hans datter har også fundet et sted at bo, så han er fri til at tage af sted, så snart huset er solgt.

- Så skal han da nok nå det hele, der er 7 uger til vi skal sejle fra Grand Canaria.

Imens Anette læste brevet en gang til, forklarede Karen Carmen hvad Henrik havde skrevet. Carmen nikkede og forsøgte at spørge lidt på dansk, som Karen var i gang med at lære hende. Når Karen så forsøgte at forklare noget på Spansk, brød de sammen i en tøsæt fnisen.

- Det er vel også snart på tide, at vi beslutter os for en afrejse dato, sagde Karen, da Anette havde læst brevet for anden gang.
- Ja, vi har næsten al den proviant, vi havde planlagt til turen, vi skal bare have købt lidt friske grøntsager og frugt, så vi kan bruge det i starten, svarede Anette, som havde stået for provianteringen, mens Karen og Carmen havde brugt tiden til at lære hinanden at kende.
- Skal vi så ikke tage af sted på mandag, foreslog Karen.
- Er der ikke noget om, at det betyder uheld at starte på sådan en rejse om mandagen? Spurgte Anette.
- Det ved jeg da ikke, men så venter vi bare til på tirsdag.
- Det er om 5 dage, det lyder meget godt, der er et par ting mere, jeg gerne vil se her i Lissabon, og jeg skal også have skrevet et langt brev til Henrik. Måske skulle jeg sende ham et telegram, så han sender det næste brev til Las Palmas.

- 98 -

- Hør nu her Susanne, vi har jo fri hele dagen, så jeg kan sagtens nå at besøge min mor, før vi tager i IKEA.
 - Så må du hellere se at komme af sted, vi skal have god tid til at gå rundt og se på tingene, og helst inden der kommer alt for mange mennesker.
 - Jeg er også færdig med morgenmaden nu, så jeg smutter, vi ses om et par timer.
- Jan rejste sig fra morgenbordet, kyssede Susanne farvel, og forlod lejligheden.
- Jamen, er det dig Jan? Sagde hans mor overrasket, da hun åbnede døren.
 - Tænk, at du stadig kan huske, hvor din gamle mor bor.
 - Hej mor, jeg har fri i dag, og jeg ville lige kigge over og se, hvordan det går med dig.

- Ja, det er ikke din fortjeneste, at jeg ikke ligger død i min seng, du har altid været sådan en god dreng, og lige pludseligt har jeg ikke andet end bekymringer.

- Mor, du skal altså ikke bekymre dig om mig, jeg har et godt arbejde, og det går rigtigt godt for mig. Jeg får ros af min chef, og jeg får udrettet en masse ting.

- Ja, ja det er meget godt med dit arbejde, men hvad med den tøjte du kommer sammen med?

- Susanne er altså ikke nogen tøjte, hun er sød og kærlig, og hun holder meget af mig.

- Du er så naiv min dreng, kan du ikke se hvad hun er ude på? Det kan ikke vare længe, så kommer hun og siger, at hun er gravid, og at du må gifte dig med hende, og så hænger du på den. Jeg kender den slags piger.

- Selvfølge bliver hun ikke sådan bare gravid, hun kunne aldrig finde på ikke at tage sine piller uden at aftale det med mig.

- Hør godt efter mine ord, for jeg ved hvordan det kan gå, og så skal du sørge for at få taget en blodprøve, ellers kan du aldrig vide, om barnet er dit. Men alt det vil vi slet ikke tale om nu, afbrød Jans mor sin egen talestrøm, da hun så, at Jan begyndte at se vred ud.

- Kom nu med ind så laver jeg en kop kaffe og smører nogle syltetøjsmadder, du ligner jo efterhånden kun skind og ben.

Inde i køkkenet fortalte Jan om sine bedrifter i BLOBS, og hans mor lyttede og spurgte til de forskellige ting, Jan fortalte om.

- Nu hvor du skal flytte sammen med hende der, sagde Else så. - Har jeg overvejet at leje dit værelse ud. Det står der jo bare, og det er der jo ingen, der har nogen glæde af.

- Vil du leje mit værelse ud? Sagde Jan forbavset.

- Ja, ville du have noget imod det?

- Jamen, hvad så med mine ting?

- Dem skal du vel have med, når I sådan flytter sammen.

- Jeg tror ikke rigtigt, at Susanne vil blive glad for at jeg tager min gamle kommode med, og jeg ved, at hun ikke kan lide Anders And lampen.

- Hvis du ikke skal bruge det, kan vi vel give det til Lions loppemarked, de kan sikkert godt få lidt penge ud af det.
- Vil du bare forære alle mine ting væk? Jan blev mere og mere målløs.
- Jamen lille Jan, noget af det skal du vel have med, når I flytter, og det som du ikke vil have med, kan andre vel få glæde af.
- Lejligheden vi køber er selvfølgelig ret stor, men jeg tror ikke, at der kan blive plads til det alt sammen.
- Så er det vel også bedre, hvis vi bare forære det væk til nogen, der har brug for det.
- Kan det ikke stå i kælderen indtil videre?
- Du ved nok Jan, at der er masser af ting nede i kælderen, og erfaringen viser, at når først noget er blevet anbragt i kælderen, så kommer det aldrig op igen.
- Jeg har også tænkt på, at hvis jeg flyttede strygerummet ned i kælderen, kan det næsten blive en hel lille lejlighed, som jeg kan leje ud.
- Har du tænkt på alt det besvær, det kan give at have en lejer boende?
- Det har jeg da, men det ville måske være rart at have lidt liv i huset, nu hvor du aldrig kommer og besøger mig, og når du endelig kommer, så er din veninde så urimelig, at vi alle sammen bliver ked af det.
- Jeg synes ikke, at du kan være bekendt at skyde hele skylden på Susanne, indvendte Jan forsigtigt.
- Så ved jeg ikke hvem det skulle være, der skaber den dårlige stemning, men det ville også være mere trygt for mig gamle kone, hvis der boede nogen, som kunne hjælpe, når jeg pludselig dratter om på gulvet.
- Har du været til lægen? Måske du burde have hjertepiller.
- Jeg har været til lægen, fjolset kan slet ikke se hvor syg jeg er, han sagde, at jeg blot skal tage den lidt med ro, men hvordan skulle jeg kunne tage den med ro, når du giver mig alle de bekymringer?
- Mor, du har ikke noget at bekymre dig om, og kunne du ikke lige vente med at leje værelset ud, til vi har fået den nye lejlighed? Jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal gøre af tingene indtil da.

- Indtil videre har jeg ikke fundet en lejer, så foreløbig kan det vel nok blive stående, men når jeg finder en, der vil bo her, bliver du nødt til at finde ud af, hvad du vil gøre ved dine ting.
 - Ja, jeg må nok hellere snakke med Susanne om det, for der er nogen af tingene, som jeg gerne vil beholde.
 - Spis nu et lille stykke brød mere, du er begyndt at se så tynd ud, det er tydeligt, at du ikke kan lide Susannes mad.
 - Vi spiser nu tit pizza fra det lokale pizzeria, og de er i hvert fald gode.
 - Du skal da også have en kop te mere, sagde fru Jacobsen, og hældte endnu en kop op til Jan.
 - Ja, så tak, men jeg skal altså snart gå igen, Susanne venter på mig derhjemme, vi har aftalt, at vi skal i IKEA og se på møbler.
 - Ja, sådan er det at blive gammel, ens barn som man har slidt og slæbt for, kan knap afse 5 minutter af sin kostbare tid til et besøg.
 - Mor nu må du altså lige holde op, jeg har været her i næsten 2 timer, og det har da også været rigtigt hyggeligt.
 - Ja, sådan er det, de unge de flyver og farer, og vi gamle skal være glade for hvert et minut, de kan afsætte.
 - Det er faktisk også ved at være tid, til at jeg skal fare, for Susanne vil gerne have, at vi har god tid sammen i IKEA.
 - Pas nu på, hvad hun lokker dig til, jeg synes, at hun spinder dig længere og længere ind i hendes net.
 - Mor, hør nu her, vi er bare kæresten, og jeg er vældig glad for hende.
- Jan rejste sig fra bordet og begyndte at tage sit overtøj på.
- Kan du have det godt, jeg løber nu, sagde Jan og kyssede sin mor farvel.

- 99 -

- Jeg har et forslag, sagde Elisabeth. - Vi låner penge af min far til at købe varer for, og så laver vi en Internet butik.
- Det er en god ide, men har du tænkt på, om vi kan stole på leverandørerne, jeg syntes stadig, det virker lidt risikabelt at sende

200.000 til en mand i Kina og håbe på, at han sender en stak DVD afspillere retur.

- Det har jeg tænkt på, og min far mener også, at det er for stor en risiko.

- Hvordan har du så tænkt dig at gøre det? Spurgte Allan.

- Jo, nu skal du høre. Mit forslag er, at vi låner 300.000, så er der penge til varerne, og til at vi to rejser ud og køber de ting, vi skal sælge.

- Til Kina?

- Ja, det er ikke længere væk, end at man kan flyve derud, og være hjemme igen på 3-4 dage.

- Det gnaver jo noget af fortjenesten af, når vi skal bruge penge på at rejse derud.

- Det er klart, men jeg syntes bare ikke, at vi har et rigtigt alternativ.

- Hvordan finder vi så ud, af hvad vi skal købe?

- Det er i virkeligheden ikke så svært, jeg tror, at vi skal satse på musik udstyr, som ikke er så billigt, at man kan få det i tilbudskurvene i de store varehuse som BLOBS, men alligevel tilstrækkeligt billigt, til at vi kan sælge det videre for priser, der ligger i nærheden af 1.000 kr. pr. enhed.

- Altså DVD afspillere, og hvad mere? Spurgte Allan.

- Ja DVD afspillere, men også printere til computere og forskellige systemer til musik afspilning. Prøv og se på det her udvalg, fortsatte Elisabeth og rakte nogle computerudskrifter over til Allan.

Allan bladrede lidt rundt i papirerne, så kiggede han op.

- Det er dog utroligt hvad man kan købe, sagde Allan. - Jeg kan mærke en knude i maven af bare spænding.

- Jeg har det på samme måde, svarede Elisabeth og kiggede på Allan med strålende øjne.

- Hvor meget regner du med, at det koster at flyve til Kina og tilbage igen?

- Vi kan få billetter for 6.798,- på monkey class, men det overlever vi vel også, det er inklusive indenrigsflyvning i Kina til Chongqing. Der kommer så lidt udgifter til overnatning, og repræsentation. Men vi skulle have pænt over 200.000 til at købe udstyr og så ca. 20.000 til at sende varerne hjem til Danmark.

- Har du allerede bestilt billetterne?
- Nej, ikke helt, jeg mangler at bekræfte reservationen, men når det er gjort, kan vi rejse d. 10 september.
- Det er der jo ikke ret lang tid til.
- Nogen gange må man komme lidt ud af røret, for at der skal ske noget.
- Det er vist noget, du har fra din far, ikke?
- Man kan godt sige, at det er hans motto, men han har også bevist, at det passer.
- Du har ret, lad os bare komme i gang, hvad med arbejdet her, kan vi bare sådan tage af sted?
- Det har jeg aftalt med min far, han mener godt, at han kan styre butikken, hvis vi kun er væk i en uge.
- Måske kunne jeg spørge min far, om han ikke kunne gå lidt til hånde i de par dage, så slipper han da for at gå og spekulere på hussalget så længe.
- Tror du, at han gider det?
- Jeg kan da altid spørge, da han var herovre for et stykke tid siden, var han meget interesseret i kuglepennsamlemaskinen, og han havde endda gode ideer til at forbedre den.
- Jamen, det ville da være fint, hvis han kan holde maskinerne i gang, mens vi er væk, vil det helt klart lette jobbet for min far, sagde Elisabeth.
- Hvad med Internetbutikken, vi skal jo have stablet en Internetside på benene, hvornår får vi tid til det.
- Det må vi lave, når vi kommer hjem igen, vi har godt med tid, du må tænke på at det tager mindst 3-4 uger for varerne at komme til Danmark.
- Så lad os gøre det.
- OK, sagde Elisabeth, hvorefter hun tog telefonen på skrivebordet.
- Hej, sagde hun, jeg vil gerne tale med Malene.
- Hej Malene, de to billetter vi snakkede om, det er ok, ja den 10. og hjem igen den 16.
- Så er det ordnet, sagde hun henvendt til Allan. - Har du egentligt et pas?

- Ja, ja, svarede Allan. - Jeg ved bare ikke lige, hvor det ligger, men jeg tror, at min far ved det.

- 100 -

- Er det dig Jan? Råbte Susanne ude fra badeværelset.
- Nej, det er Ole, svarede Jan.
- Hvordan gik det hos din mor?
- Det gik fint, men hun har tænkt sig at leje mit værelse ud.
- Det var da en god ide, du har jo heller ikke brug for det.
- Jamen alligevel, det er sådan lidt underligt, det er mit værelse, og jeg har boet der, det meste af mit liv.
- Sådan er det, når man bliver voksen, svarede Susanne.
- Jo, men hvad med alle mine ting, hun ville gerne have, at jeg tog mig af det så hurtigt som muligt.
- Det er da vel ikke noget problem, det meste kan du vel give til Lions klub, de samler altid ind til deres loppemarkeder, og resten kan du vel bare smide væk.
- Der var altså nogen af tingene, jeg godt kunne tænke mig at beholde.
- Det kan du da også godt, der er jo godt med skabsplads i lejligheden.
- Der er altså også nogle af mine møbler, jeg gerne vil beholde, svarede han.
I det samme kom Susanne ud fra toilettet, kun iklædt undertøj, med våd hud og duftende af parfume.
- Jan, min skat, du ved da godt, at den gamle kommode slet ikke er vores stil, sagde hun og kyssede ham med let adskilte læber.
- Jo, men ...
Hun vendte ryggen til ham og gik ind i soveværelset for at klæde sig på. Jan stod og kiggede efter hende, og glemte hvad han var ved at sige.
- Hvis du lige venter lidt, så er jeg næsten klar, så vi kan komme af sted.

Mindre end et time senere gik Jan og Susanne rundt i IKEA, hånd i hånd.

- Hvad med sådan et reolsystem? Sagde Jan og pegede på et miljø med lidt tunge fyrretræsskabe og hylder. - Er det ikke pænt?

- Det er da meget pænt, svarede Susanne afvisende. - Men jeg tror ikke rigtigt, at det er noget for os, det skal være mere stilfuldt.

- Mere noget som det du ser her, fortsatte Susanne og pegede på en reolvæg, med glashylder og synlige stålsamlinger.

- Har du set hvad det koster, gispede Jan, da han så nærmere på prisen.

- Hvis man vil have kvalitet, så må man betale hvad det koster, sådan er det bare.

- Vi skal også over og se på en seng, min gamle seng er for lille til os, det kan simpelthen ikke betale sig at flytte den med over i den nye lejlighed.

Henne i sengeafdelingen kiggede Jan begejstret på senge med elevationsbunde.

- Se lige den her seng, så kan man sidde og se video hele søndagen, ser det ikke smart ud?

- Det var ikke lige det jeg havde tænkt mig, svarede Susanne. - Jeg kunne godt tænke mig, at vi indrettede soveværelset rigtigt romantisk, med en stor himmelseng, og et sminkebord, der passer til. Måske noget i den retning, fortsatte hun og trak Jan over mod en stor seng, med en luftig himmel over.

- Den er da pæn, sagde Jan. - Men hvordan skal vi få råd til alt det her?

- Vi skal måske heller ikke have det hele lige med det samme, men det er vigtigt, at vi får noget, der passer sammen. Prøv at se de natborde, der hører til, er de ikke pæne?

- Jo, men de koster 1.800 kr. stykket.

- Det er da ikke dyrt, der er også både skuffe og låge i, og se lige her, man kan løfte bordpladen og gemme små ting neden under.

- Jeg har stadig lidt svært ved at se, hvordan vi skal få råd til det, sengen koster jo over 6.000, og det er endda uden madrasser og sengebund.

- Det skal vi nok finde ud af, sagde Susanne. - Skal vi ikke gå op i cafeteriet og få en sodavand og lidt at spise?

Jan der var lidt overvældet af priserne på møbler, syntes det var en god ide at gå op og få lidt at spise.

Oppe i cafeteriet hentede Susanne sodavand og sandwich til dem begge, og mens Jan var optaget af at spise, forklarede hun, at der ikke var noget problem i at låne penge i banken til de nye møbler.

- Vi har jo lige købt ejerlejlighed, så det er let at få et lån med sikkerhed i lejligheden, forklarede hun og fortsatte. - Du ved jo nok, at hvis man for eksempel opretter en konto i en butik som den her, betaler man alt for meget i renter og gebyrer, men når man låner pengene i banken, er det slet ikke nær så dyrt.

- Men vi har jo møbler, du har da masser af møbler, og jeg har da også lidt forskellige ting. Jeg er også lidt bange for, at vi kan få svært ved at klare de månedlige afdrag.

- Altså, dine ting, Jan, er rigtigt fine, hvis man er 15 år, og har sine skolekammerater på besøg, og mine ting er også pæne, men nogle af dem har jeg haft længe, og de er temmelig slidte.

- Jamen, vi har det da rigtigt hyggeligt, protesterede Jan.

- Skat, hør nu, sagde Susanne tålmodigt. - Vi skal ikke møblere med dine og mine ting, det skal være vores ting, derfor er vi nødt til at købe noget nyt. Vores nye lejlighed skal være elegant, så vi kan være stolte, når vi har folk på besøg.

- Det har vi da ellers så sjældent, prøver Jan.

- Det er da klart, vi har slet ikke plads nok til at have folk på besøg, sagde Susanne og så på Jan som en mor, der prøvede at forklare hendes lidt dumme barn det fuldstændigt indlysende.

- Nå ja, svarede Jan, da han indså, at han havde tabt diskussionen.

- 101 -

Ulla gik op ad en lidt anonym gade i København, der var ikke meget liv at se nogen steder. Bortset fra kiosken længere nede, var der heller ikke nogen butikker. Hun kiggede opmærksomt på husnumrene, og standsede op ved nummer 53, hvor hun kiggede indgående på

skiltene. Da hun ikke fandt, hvad hun søgte, gik hun lidt desorienteret videre, men vendte tilbage kort efter. Ved en mere indgående granskning i porten til nummer 53, fik hun øje på en række skilte, hun ikke bemærkede første gang hun var her. Øverst et for et advokat kontor, men midt i rækken fandt hun det søgte, og gik ind i gården efter skiltets anvisninger. En snæver trappe ledte hende op på 3. sal, hvor et skilt på døren forkyndte, at her var tegneskolen, samt at døren var åben. Hun åbnede døren og trådte ind i et lyst lokale, hvor der befandt sig en skranke lige midt i hendes synsfelt.

- Hej, sagde en ældre kvinde bag skranken.

- Hej, jeg hedder Ulla. Er det her tegneskolen?

- Det håber jeg da, ellers er der nogen, der har byttet om på skiltene, svarede damen med et smil. - Hvad kan jeg hjælpe dig med?

- Jo, altså, jeg talte med den her Lars, som er studievejleder, og han mente, at den her skole kunne være noget for mig.

- Det har han sikkert ret i, lad mig kalde på Laila, så kan hun fortælle dig nærmere om skolen og vise dig rundt.

Damen rejste sig og gik ind i lokalet bagved, hvorefter hun kom ud sammen med en pige midt i 20'erne, hun var klædt i lidt specielt tøj med sorte gamacher og flade sorte sko med læderrem hen over foden. På overkroppen havde hun en stor løst hængende T-shirt, som var bundet op i en knude over hoften i den ene side. På T-shirten stod det med håndtegnede bogstaver "Tegneskolen". Hendes hår var mørkt og bundet op i en stor knude i nakken, holdt på plads med et læderspænde.

- Hej, sagde hun smilende. - Jeg hedder Laila.

Hun gav Ulla hånden, og Ulla svarede, at hun hed Ulla.

- Jeg ser, at du har hilst på vores rektor, hun hedder Tove, hvis hun ikke har sagt det allerede, fortalte Laila. - Det er en lille skole det her, vi har normalt kun 2 klasser med 18-20 elever i hver, fortsatte hun, mens hun dirigerede Ulla ind i lokalet, som hun var kommet fra.

- Det her er vores opholdsrum, og mit kontor, sagde hun, og slog ud med armen.

På væggene hang tegninger og malerier, forholdsvis tæt, men alligevel smagfuldt ophængt, så man også kunne se, hvor smukt et rum det

var. Møblerne bestod af sofaer og lænestole opsat i 3 grupper, så der kunne sidde 20-30 mennesker i lokalet samtidigt.

- Ja, de fleste af møblerne har vi købt hos forskellige marskandisere, men vi synes selv, at vi har fået et rigtig hyggeligt lokale ud af det. Herovre ved væggen står mit skrivebord, jeg er sådan en slags altnulig medarbejder, sekretær, studievejleder, kantinedame, ikke at vi ligefrem har en kantine og sidst, men ikke mindst, pedel.

- Her er rigtig hyggeligt, nikkede Ulla, mens hun kiggede nøje på billederne på væggene.

- Det er gode billeder, ikke? De er alle sammen lavet af elever på skolen, forklarede Laila, da hun så Ullas interesse for vægudsmykningen.

- Lad os sætte os her ved vinduet, så kan vi snakke lidt, om hvad du gerne vil, og så kan du se resten af skolen bagefter.

- Lars Mannvad foreslog, at jeg skulle tage kontakt til skolen her, for at se om det var noget for mig. Jeg har altid været glad for at tegne, og efter at jeg er blevet skilt, har jeg brug for noget at foretage mig.

- Så lyder det da som en fin ide at gøre noget mere seriøst ved tegningen. Lad mig fortælle dig noget om undervisningen her, så kan vi se, hvordan det passer ind med dine ønsker.

Ulla nikkede og lyttede opmærksomt.

- Ser du undervisningen strækker sig normalt over et eller to år, nogen går ud efter et år, og starter som illustratorer, mens andre gerne vil være her to år, for at lære et bredere spektrum. Vi underviser i tegning, maling, både oliemaling, og akvarelmaling, og selv om man er en klasse, specialisere folk sig hurtigt i ting, der interessere den enkelte specielt. Hvis man f.eks. helst vil lave tegneserier, har man sjældent den store interesse for at male det ene oliebillede efter det andet.

- Der var engang hvor jeg drømte om, at blive børnebogsillustrator, brød Ulla ind.

- Der er faktisk en del af den slags, der har gået her. Lad os gå ind i undervisningslokalerne, så kan jeg fortælle dig lidt om lærerkræfterne. Ulla og Laila gik ud af lokalet, og ind i en lang gang.

- Her til højre underviser vi i maling.

Laila peger ind i et højloftet lokale, hvor det meste af den ene væg var dækket af glas.

- Der bliver frygteligt varmt om sommeren, men når man skal male, er det afgørende, at der er masser af lys, og det er der her. Herinde underviser Valdemar Dahl, han er rimeligt god til at male, men hans største styrke ligger i at han er utroligt god til at få eleverne til at føle, at de selv kan male, samtidigt med at de ikke slipper uden at gøre deres bedste.

Ulla kiggede rundt i rummet, i den ene ende var et lille podium på to gange to meter. Ellers var rummet næsten nøgent, bortset fra en whiteboard i den ene ende.

- Ja, vi starter jo først på onsdag, så rummet ser lidt bart ud, forklarede Laila.

- Her inde ved siden af, har vi undervisning i tegning, sagde hun, idet de trådte ind i et lokale, hvor skrå tegneborde stod i noget, der lignede fuldstændig tilfældig uorden. Væggene var beklædt med opslagstavler, og der hang stadig enkelte tegninger fra sidste års undervisning.

- Før i tiden satte vi altid bordene op på pæne rækker, men det ser ud til at de altid havner nogenlunde i den uorden, du ser her. Det er noget med, at lyset reflekteres, så bordene står bedst sådan.

- Det ser da hyggeligt ud, sagde Ulla og kiggede begejstret rundt i det lyse lokale.

- Her inde underviser Jarl Antonsen, han er utroligt god til at tegne, til jul laver han altid karikaturtegninger af alle eleverne, og det er vældig populært. Han er også god til at lære fra sig, så ham vil du elske.

- I løbet af semestret har vi også forskellige kunstnere inde som gæsteforelæsere. Det er vældig godt som inspiration for eleverne, men nogle af de kunstnere, vi har haft her inde, har været lidt specielle, så jeg er sikker på, at det er godt, at vi har vores faste lærerstab til dagligt.

- Her ser rigtigt rart ud, men er der plads på holdet, til at jeg kan starte.

- Du er faktisk heldig, for holdet var ellers oppe på de 20, vi plejer at starte med, men der var en pige, der hedder Anette, som sprang fra, det var vist noget med, at hun skulle ud og sejle med en veninde.

- Vil du tænke over det, eller skal vi gå ind og orden de nødvendige papirer?

- Nej, det her lyder godt, lad mig bare få den ledige plads.

- 102 -

Hjemme på Æblevej, var huset tæt på at være i kaos, Henrik var travlt optaget af at pakke ting i kasser, og rundt om på gulvet stod fem store papkasser, hvor han fordelte forskellige ting. De var suppleret af adskillige fyldte affaldssække, med ting han ikke ville opmagasinere, fordi han alligevel aldrig ville få brug for dem. Det var ikke nogen let opgave, han var i gang med, huset var stort, og de havde boet der det meste af deres ægteskab. Henrik undrede sig over, at så mange af deres ting ikke havde nogen rigtig værdi, det var hovedsagelig affektionsværdi, der var årsagen til, at de stadig havde dem. Nogen gange var det svært at smide noget ud, fordi der var en eller anden form for historie knyttet til dem, eller fordi det bare var en ting, man var glad for, men de færreste af tingene var noget, man ikke kunne undvære.

Da han tilfældigt så postbuddet køre forbi, følte han sig lige pludseligt sikker på, at der var brev fra Anette, og han fik en uimodståelig trang til at komme ud til postkassen for at se om der var post. Han drejede hovedet fra side til side, og rodet overbeviste ham hurtigt om, at det var vigtigt at komme ud til postkassen. Han satte nøglen i låsen med bankende hjerte og fandt til sin store glæde et brev med farvestrålende portugisiske frimærker, som gjorde ham helt stakåndet, over at hans fornemmelse var rigtig. Med brevet i hånden gik han tilbage til køkkenet, og lavede sig roligt en kop kaffe, før han åbnede brevet.

Det var fra Lissabon, og Anette fortalte om rejsen fra Luacra til Lissabon, samt at hun blev rigtig glad for at finde et brev fra ham på posthuset. Han følte en varme og et savn i maven, da han læste, at hun savnede ham. Med en fornemmelse af glæde og spænding, læste

han brevet to gange, og bagefter kunne han simpelthen ikke holde ud at være alene længere, han måtte dele sit gode humør med nogen.

- Jamen far, sagde Lise da hun åbnede døren. - Hvordan kunne du vide, at jeg var hjemme?

- Det var en chance, jeg tog, jeg fik lige pludseligt en stærk trang til at være sammen med nogen, så jeg tænkte på, om jeg ikke kunne invitere dig på frokost? Hvis Sofie er hjemme, er hun også velkommen.

- Det er hun, vi pjækker begge to fra skole i dag.

- Det var da ikke så godt, men hyggeligt, så kan vi gå ud og spise alle tre, er der en god frokostrestaurant her i nærheden?

- Det ved jeg ikke, om man kan kalde det, men henne på hjørnet ligger Cafe den Grønne Kat, der får man nogle rigtigt gode sandwiches.

- Så lad os gå der hen.

- Ja de er gode, sagde Henrik, efter at have sunket den første store bid af sin sandwich.

- Hvad var egentligt årsagen til det fine besøg? Ville Lise vide.

- Ja, nu hvor vi sidder her, så virker det helt pinligt, men jeg gik rundt derhjemme og pakkede, da jeg pludseligt kom til at tænke på Anette, hvorefter posten kom med et brev fra hende.

- Det lyder da rart, sagde Sofie og smilede.

- Ja, det var det også, men samtidigt føltes det også ekstra tomt at gå rundt i huset helt alene, hvorfor jeg tænkte, at jeg måske kunne være heldig at invitere min datter og hendes veninde på frokost.

- Det var en rigtigt god ide, roste Lise ham.

- De laver også nogle rigtigt gode café latte her, som går fint sammen med den bananlagkage, som du ser ovre i montren, fortsatte hun og pegede på en montre med overdådige kager.

- Dessert? Ja, selvfølgelig skal vi også have dessert, sagde Henrik med et grin.

- Hvordan går det ellers med jer, hvad får jer til at pjække begge to.

- Sofie har fået ondt i ryggen af at løfte gamle mennesker ud og ind af deres senge, og jeg havde tre fritimer midt på dagen, fordi vores

dansklærer er syg, så vi besluttede, at det var på sin plads med en pjækkedag.

- Det lyder da meget fornuftigt, men går det ellers godt i skolen?

- Ja, jeg går jo i en rigtigt god klasse, og vi har også fået nogle flinke lærere i år, men nu må du altså fortælle, hvad hende Anette har skrevet, siden det sådan kunne få dig til at komme farende.

- Ok, hun skriver altså, at de er kommet til Lissabon, og at de har fundet et godt sted at lægge Smølfe til kaj.

- Det er der da ikke noget nyt i, du sagde jo, at de var på vej til Lissabon kort efter, at du forlod dem.

- Det der slog hovedet på sømme, var faktisk, at hun skrev, at hun savnede mig. Er det ikke mærkeligt? Den lille sætning fik mig helt ud af balance.

- Jamen far, udbrød Lise. - Du er forelsket, er det ikke dejligt?

- Det ved jeg ikke rigtigt, det er lidt svært, når hun er så langt væk.

- Så må du bare op på dupperne og se at kommer ned til hende i varmen, kommenterede Sofie.

- Ja, det må du nok sige, men indtil videre, virker det, som om intet forløber, som jeg forventer.

- Hvad skriver hun videre, har hun ikke noget interessant at fortælle fra Lissabon.

- De er jo næsten lige ankommet, så hun skriver mest om sejlturen, men de har mødt en tredje pige, som skal sejle med til Grand Canaria. Det vil sige, det er vist mest Karen, der har mødt hende. Hun skriver det ikke direkte, med det lyder som om, der er mere end almindeligt venskab mellem Karen og pigen.

- Stakkels far, vil det sige at du skal ud og sejle i en hønsegård, med tre høns, hvor de to går rundt og fletter finger, tror du ikke hellere, du skulle blive hjemme i Danmark?

- Nej, slet ikke, jeg kan næste ikke vente med at komme af sted, men indtil videre vil jeg skrive et langt brev, så Anette kan vide, hvor langt eller hvor kort jeg er med sagerne. Er vi klar til café latte og fede lagkager?

En høj tynd mand næsten uden hår og med mørke hornbriller, kom ind på Jans kontor. Det var Arne Jochumsen, ansvarlig arkitekt for BLOBS.

- Har du lige tid et øjeblik, Jan?
- Ja, svarede Jan, og så op fra papirerne med brødbestillinger.
- Se du der er opstået et lille problem, i forbindelse med ombygningen.

Han lagde en tegning over BLOBS på bordet foran Jan og pegede på et skraveret område.

- Teknisk set hører den her del af brødafdelingen til Slik, I har bare fået lov til at låne området. Jeg har derfor et problem med at anbringe en reol der, da det i nogen grad lukker slik inde.

- Det har jeg slet ikke tænkt over, svarede Jan vågent.

- Nej, selvfølgelig, men jeg havde tænkt mig, at hvis man nu placere reolen der, og så stiller den her diagonalt, fortsatte Arne, mens hans fingre markerede retningerne.

- Det skulle der vel ikke være noget i vejen for, svarede Jan.

- Selv om jeg synes, at det er temmelig meget af vores plads, der ryger på den måde.

- Ja, men ved at stille reolerne en lille smule tættere, kan det sagtens være der alligevel.

- Så må vi hellere gøre sådan, sagde Jan, hvorefter Arne tilfreds forlod kontoret.

Jan vendte tilbage til sine papirer, og tænkte ikke mere på sagen i ca. 10 sekunder.

- Jaaan, hvad var det arkitekten ville? Spurgte Susanne.

- Det var noget med, at vi havde lånt lidt plads af Slik, og den plads kunne vi ikke bare beholde, når vi sådan byggede om, fordi det lukkede Slik inde.

- Hvad ville han så gøre?

- Det var meget enkelt, han ville stille nogen af reolerne på skrå, og rykke dem alle sammen lidt tættere sammen, han mente ikke, at det ville betyde noget særligt.

- Jamen, Jan det gør det da, kan du ikke se, at en af de vigtige ting var at få skabt plads, så kunderne ikke får den klaustrofobiske

fornemmelse af ikke at kunne komme ud, når de handler i afdelingen? Det har vi da talt om.

- Nå det? Men når vi nu ikke kan beholde pladsen, det er jo noget af det område, der hører til Slik?

- Jan du bliver altså nødt til at tale med Arne igen, der må være en måde, så vi kan beholde den plads. Det har altså været sådan de sidste 3-4 år, hvorfor skal de pludseligt have mere plads?

- Jamen, jeg sagde jo, at det var OK, hvordan kan jeg gå op og sige, at det ikke går alligevel?

- Sig at du har tænkt over det, og at det ødelægger planen. Det er også noget sludder, at vi lukker Slik inde, hvis du ser på tegningerne, laver vi netop en åbning, som nærmest sluser kunderne gennem Slik, for at komme lettest hen til knækbrødet. Gå op og sig det!

- Ja ja.

Susanne bøjede sig ned over Jan og kyssede ham ømt.

- Jeg vidste, at du nok skulle klare det.

Arne Jochumsen stod midt i brødafdelingen med et målebånd og var ved at kontrollere målene på tegningen i forhold til butiksarealet.

- Passer det? Sagde Jan, da han kom hen til ham.

- Øh ja, det gør det, sagde Arne og så op. - Skulle du lige ud og se, hvordan det går? Fortsatte han.

- Ja, jeg kom til at tænke lidt på vores samtale angående det areal, vi har hos Slik. Det er jo noget, vi har haft rigtigt længe, og desuden synes jeg ikke, at vi lukker dem inde, hvis du ser på tegningerne, laver vi netop en passage, der nærmest sluser kunderne igennem Slik, for at komme hen til knækbrødet på den letteste måde.

- Det kan du godt have ret i, men det er egentligt Slik, du skal overbevise, for det er dem, der har gjort indsigelser.

- Så vent lige med at lave om på reolafstanden, for en stor del af planen er netop, at det skal føles rart og frit at gå omkring i afdelingen.

- Du skal altså skynde dig lidt med at få en aftale her, for ellers holder det hele ombygningen tilbage.

- Jeg skal se, hvad jeg kan gøre, ved du hvem det er, der er områdeleder for Slik?

- Det er Jens Larsen, Lars Larsens lillebror.
- Så må jeg hellere snakke med ham.

Med en lidt uvant beslutsomhed, gik Jan direkte ud på lageret for at finde Jens Larsen. Han fik øje på ham inde i det lille kontor, som slik havde til rådighed. Det så ikke ud til, at han lavede noget, så Jan antog, at han holdt pause.

- Hej Jens, jeg har snakket med Arne Jochumsen, og han har fortalt, at I gerne vil have den plads tilbage, som vi har lånt af jer.

- Dav Jan, ja vi har store planer, vi har tænkt at indgå en aftale med Slikmutter, om et klatrestativ med slikposer og rutsjebane, og det kræver lige den ekstra plads, derfor kommer det rigtigt heldigt, at I skal bygge om.

- Slikmutter, er det en jeg burde kende?

- Ja, da, hvis du altså kan lide slik, de laver noget rigtigt sjovt slik, kender du Englevinger?

- Øh, Englevinger? Ja, dem kender jeg godt, men problemet er, at det ødelægger vores planer. Hvis vi skal presses så meget mere sammen, bliver ombygningen slet ikke, som vi har regnet med.

- Ja, det tænkte jeg nok, det virker også som om, du har et forfærdeligt behov for at brede dig ud over det hele, hvad har du egentligt gjort ved Birger, siden du lige pludseligt har fået Lars' plads på lageret?

- Gjort ved Birger?

- Ja, jeg hører, at du snakkede ham ihjel, for at få Lars' plads på lageret.

- Altså, det er ikke helt rigtigt, jeg kom ind og spurgte, om jeg ikke kunne få en bedre plads, og så sagde han, at jeg bare kunne overtage Lars' plads.

- Nu lyver du altså, jeg har hørt fra Jane, at du snakkede og fortalte om alle de klager, som de stakkels piger oppe i informationen skal høre på, fordi småkagerne bliver mast ude på lageret, og til sidst kunne Birger godt indse at det var en god ide, især fordi hans kæreste arbejder i informationen.

- Har Jane sagt det?

- Ja, det har hun, og hun sagde, at hun havde det fra dig.

- Det er måske også rigtigt, at hun har det fra mig, men det er ikke helt sandt. Det var det, jeg havde tænkt mig at sige, men jeg nåede overhovedet ikke at sige noget, da jeg kom, var jeg lige ved at blive væltet over ende af Lars, som så rigtig sur ud, og da jeg så kom ind, fik jeg uden videre Lars' plads.

- Ja, han har godt nok ikke talt særligt pænt om Birger på det seneste, sagde Jens eftertænksomt.

- Måske er det hans egen skyld, fortsatte han.

- Men det løser stadig ikke vores problem, jeg kan jo ikke bare løbe fra aftalen med Slikmutter vel?

- Nej, det kan jeg godt se, jeg vil se, om der ikke er noget, der kan gøres, og så vender jeg tilbage.

- Susanne, godt jeg fandt dig, jeg har lige været ovre og tale med Jens Larsen, han sagde, at han skal bruge pladsen et klatrestativ, hvor der kan hænge slikposer og sådan noget, sagde Jan og var ved at blive helt stakåndet.

- Et klatrestativ, midt i butikken?

- Ja, han sagde, at han har en aftale med Slikmutter, men han snakkede også om at det var tarveligt, at vi har fået hans brors lagerplads. Han påstod endda at Jane havde fortalt, at jeg havde pralet med, at jeg havde overtalt Birger til at overlade Lars' område på lageret til os.

- Aha, sagde Susanne og så meget snu ud. - Måske er alt det her med klatrestativet bare en hævn, fordi vi fik hans brors plads på lageret, Jens plejer ikke at være den, der laver de store forandringer.

- Ja, det har jeg godt tænkt på, svarede Jan. - Men hvad kan vi gøre ved det?

- En ting er sikker, han har garanteret ikke lavet nogen aftale endnu, for det tror jeg slet ikke, han har haft tid til.

- Skal vi gå højere op i systemet, og anklage ham for at chikanere os?

- Nej, det tror jeg ikke er nogen god ide, du har allerede lagt dig ud med hans bror, så der er ikke vundet noget ved også at blive uvenner med ham. Hvornår skal Arne have besked?

- Han gav ikke noget tidspunkt, men han sagde, at det holdt hele ombygningen tilbage, hvis det ikke blev afgjort.

- Så må vi handle hurtigt, vi skal på en eller anden måde få overbevist Jens, om at det vil være meget lettere for ham, at lade os få pladsen end at få sat det her stativ op. Overlad du bare det til mig. Husk nu, at hvis Arne kommer med flere ændringer, så skal du lige spørge mig inden du siger ja.
- Ja, ja skat, svarede Jan, som var lettet over at være ude af kniben.

- 104 -

Elisabeth kom ned på værkstedet, hvor Allan var ved at skifte drivremmen på en af hans kuglepennesamlemaskiner.

- Vi har fået travlt, det gik pludseligt op for mig, at det ikke kun er når man rejser ud i junglen, at man skal have vaccinationer.
- Vaccinationer?
- Ja, det skal man også når man skal til Kina. Vi skal have malaria vaccination, samt difteri, plus to andre jeg ikke lige kan huske. Så jeg har bestilt tid hos min læge, han kan godt ordne os begge to på en gang.
- Det var da meget praktisk, hvornår skal vi så det?
- Vi skal være der om 20 minutter, så hvis du lige går ud og vasker hænder, så kan vi køre derover i firmabilen.
- Jeg hader at blive stukket, men nu slipper jeg da for at gå og frygte det i lang tid.
- Ja ikke! Nogen gange er det slet ikke godt at forberede sig i alt for god tid, men se nu at blive færdig, så vi kan komme af sted, vi kan ikke lade lægen vente.

- Nå så I skal rejse til Kina, sagde doktor Hansen, da Allan og Elisabeth kom til konsultationen.

- Ja, vi skal på en kort forretningsrejse, svarede Elisabeth.
- Hvornår var det I skulle af sted?
- Vi skal rejse den 10.
- Ja, så er det faktisk for sent at få vaccination mod malaria, det skal normalt foretages 3 uger før afrejse, difteri og stivkrampe skal bare være 7 dage før, så det er ikke noget problem.
- Vil det sige, at vi ikke kan regne med, at det virker? Spurgte Allan.

- Det er jo forskelligt, hvor udsat man er for at få malaria i Kina, så hvis I skal til et område med stor risiko, vil jeg råde jer til at udsætte rejsen i 10 dage til.

- Det havde jeg slet ikke tænkt på, sagde Elisabeth.

Doktor Hansen vendte sig mod et kort på væggen.

- Hvor er det I skal hen?

- Vi skal til Chongqing, jeg ved faktisk ikke hvor det ligger, sagde Elisabeth og kiggede rådvild på kortet.

- Det ligger vist på højde med Shanghai, sagde Allan. - Men meget længere mod vest.

Doktoren lod fingeren glide hen over kortet.

- Det ligger et sted med moderat risiko, så det er ikke så farligt, men hvis I vil være sikre, bør I udsætte rejsen et par uger.

Elisabeth kiggede rådvild på Allan.

- Jeg synes, at vi skal tage chancen, vi skal trods alt ikke være der ret længe, og det er jo en by, vi skal besøge og ikke et landdistrikt.

- Lad os gøre det, sagde Allan, men så en anelse bekymret ud.

- Nu ved jeg, hvorfor jeg hader at blive stukket, det svier i skulderen, hvor han stak mig, og det strammer i låret, hvor jeg fik stivkrampevaccinationen, sagde Allan i et beklagende tonefald. - Nu mangler det bare, at vi bliver dårlige, så kan man da sige, at vi har fået valuta for pengene.

- Gider du sætte mig af derhjemme? Jeg tror, at jeg vil holde fri resten af dagen? Spurgte Elisabeth.

- Ja, jeg har ikke tid til at holde fri, de elendige maskiner bliver ved med at slide drivremmene tynde, så jeg må finde på en løsning.

Mens Allan var ved at låse bilen, kom Henrik ind ad lågen.

- Hej, Allan, det var lige dig jeg søgte, jeg har brugt en del tid på at rydde op og pakke sammen i huset, og selv om der er meget, der kan smides væk, er der også en del ting, som du måske vil have.

- Jeg har jo ikke så meget plads i lejligheden, men det kunne da godt tænkes. Hvad med Lise, vil hun ikke have noget af det?

- Jeg har snakket med hende om det, og måske skulle vi gøre det sådan, at I kommer hjem en dag og ser på, hvad der er, så kan I finde ud af, om der er noget, I vil have.

- Det lyder som en god ide, men kom med ind og få en kop kaffe, jeg har stadig lidt bøv! med maskinerne, måske kan du se, hvad der er i vejen.

Inde på værkstedet forklarede Allan, hvordan maskinerne havde en tendens til at slide drivremmene tynde, og Henrik mente at det skyldes, at vinklen mellem de to drivhjul ikke var, som den skulle være. Mens de stod med hovederne bøjede over en maskine, trådte Karl ind på værkstedet.

- Jamen, goddag hr. Madsen, sagde han med et bredt grin. - Du er måske også blevet ansat her?

- Øh, nej, sagde Henrik overrasket. - Jeg skulle bare lige tale med Allan, og så var det, at han gerne ville vise mig den der maskine, der er lidt små problemer med den.

- Ja, men måske er det rigtigt med drivhjulene, jeg vil i hvert fald forsøge på at rette dem op, brød Allan ind.

- Ja, ja Allan, det skal du nok finde ud af, det har jeg stor tiltro til. Hvad med dig hr. Madsen, fortsatte KK. - Har du fået solgt dit hus?

- Nej, det går lidt langsomt, jeg har også en grim følelse af, at jeg ikke kan stole på ejendomsmægleren, vi havde en aftale om et besøg af en byggesagkyndig, men hun påstod nærmest, at det var mig, der var en idiot.

- Du kender nok den her vittighed, ”Hvornår kan man se at en advokat lyver?”

- Nej, hvornår kan man det?

- Ved at han bevæger læberne! Sagde KK og brød ud i et skraldgrin.

- Men det er faktisk værre med ejendomsmæglere, de begynder allerede når du siger goddag, deres venlige smil, og gode manerer.

- Hvordan mener du? Spurgte Henrik.

- Jo, når en ejendomsmægler smiler venligt og imødekommende, starter løggen. For en ejendomsmægler er det vigtigere at kunne indgyde folk tillid, end at have forstand på huse og penge.

- Mener du ikke, at de har forstand på huse?
- Jo, jo, men det er ikke det, der er vigtigst for sådan en karl. Nej det vigtigste er at kunne overbevise kunderne, om at de kan have tillid til ejendomsmægleren.
- Ja, men det er da også vigtigt, brød Henrik ind.
- Nej, det er netop humlen ved det, man kan ikke stole på en ejendomsmægler.
- Ikke?
- Nej, for mig at se, er de det laveste kryb her på jorden, de snyder hvem som helst, det eneste der interessere dem, er at skovle penge ind, og det er flere af dem ret gode til.
- Det lyder da ikke rart, sagde Henrik med en bekymret mine.
- Det er det sku heller ikke, men når man blot er klar over det, er man da et godt stykke på vej. Har du en advokat med på den her handel?
- Ikke rigtigt, jeg har en god advokat, men jeg har ikke involveret ham i den her sag.
- Det skulle du tage og gøre. Det er vel ikke en, der har noget med ejendomsmægleren at gøre vel?
- Nej, nej, han har hjulpet familien igennem mange år.
- Så er det bare om at få ham på banen, start med at få ham til at skrive en klage over den glippede aftale, det giver også lidt respekt, og hvis der er noget de mangler, så er det respekt for kunderne.
- Det tror jeg, at jeg vil gøre, det er faktisk meget rart at have fået talt om problemet, for jeg har ærlig talt følt mig meget magtesløs i den her sag.
- Det er altid rart at kunne hjælpe hr. Madsen, men var det ikke på tide, at vi tre mandfolk få trukket nogle kolde øller op og holder fyraften?

- 105 –

- Hej Jane, det var godt du kom, vi skal have gennemgået knækbrødshylden, der har været kunder, der kom og klagede over pakker, der var for gamle, hvis vi gør det sammen, kan det ordnes på et øjeblik, sagde Susanne idet Jane ankom til arbejdet.

- Det er ok, hvis du lige giver mig tid til at klæde om, kan vi mødes derude.

Kort efter stod Susanne og Jane ved knækbrødhylden, og kontrollerede datomærkningerne på pakkerne. Enkelte pakker røg ned i kurvevognen, men de fleste blev sat tilbage på hylden.

- Har du hørt, at Jens Larsen har tænkt sig at sætte et klatrestativ op midt i afdelingen?

- Ja, han har fortalt mig om det, svarede Jane.

- Det lyder egentligt, som en meget god ide, synes du ikke? På den måde vil man også kunne se Slik langt væk fra.

- Jo, men tror du ikke, at det vil give endnu mere uro, end der er her i forvejen? Spurgte Jane.

- Det betyder vel ikke så meget, jeg syntes det er modigt, man skal jo kunne stå inde for det over for ledelsen, når man indfører sådan noget. Det skal jo helst give et ekstra salg, men det har Jens vel regnet på.

- Ja, det ved jeg nu ikke rigtigt, jeg tror egentligt, at ideen kom fra hans bror Lars.

- Tror du så ikke, at Lars har lavet nogen beregninger?

- Det ved jeg ikke rigtigt, han er stadig gal på Jan over det, der sketeovre på lageret.

- Tror du så heller ikke, at han har undersøgt, om de har fået rettet fejlen på stativerne?

- Hvad snakker du om, er der fejl på stativerne?

- Ja, jeg hørte om et stativ, der var blevet sat op i en slikbutik, sådan en mega stor butik. Der var en lille dreng, som kom i klemme, da han ville ned af rutsjebanen, og det var kun fordi der var en ekspedient, der var hurtig og fik ham ned, at han ikke blev kvalt.

- Det må de da have fået rettet.

- Ja, det tror jeg også, med den bemanding vi har her, kunne det jo let udvikle sig til en katastrofe.

- Tror du, Jens ved det?

- Det ved jeg ikke, det er måske ikke lige noget som Slikmutter praler med. Det var vist også noget med, at barnets tøj var for stort, samtidigt med at ungen gjorde noget helt tosset, så det er sikkert ikke

noget, der sker her. Hvis de altså ikke har ændret på konstruktionen for at undgå det.

- Måske burde nogen snakke med Jens om problemet.
- Det ordner sig nok, slog Susanne problemet hen.
- Nå, det var åbenbart falsk alarm med det her brød, vi har ikke fundet mere end fem pakker, som skal smides væk. Jeg går ud og skaffer os af med dem, sagde Susanne og trak af med vognen.

Jane tog en lille pause i arbejdet, og slentrede over mod Slik, Jens var ved at hænge slikposer op på et stativ.

- Hej Jens, hvordan går det?
- Hej, det går som sædvanligt, hovedet op og fødderne ned.
- Ja, det kan jeg se, hvad med det nye slikklatrestativ, bliver det til noget.
- Jeg ved ikke rigtigt, om jeg gider, jeg har på fornemmelsen, at det let kan give en masse besvær, det er også kun på grund af den idiot til Lars, at jeg er gået med til det.
- Sådan kan du da ikke tale om din bror.
- Jeg har på fornemmelsen, at det der skete på lageret, lige så meget var hans egen skyld, som det var Jans, og nu skal jeg have en masse besvær bare for at genere Jan.
- Susanne sagde, at hun synes at det er modigt af dig, hun mener, at du let kan få problemer med sådan et stativ.
- Problemer?
- Ja, hun sagde, at hvis det ikke giver større indtægter til afdelingen, så får du meget lidt ros for ideen.
- Selvfølge giver det større indtægter, når børnene først har taget et par ture, bliver forældrene nødt til at købe nogle poser for at komme videre.
- Det tror jeg, du har ret i, men hun sagde også at der havde været en episodeovre i Jylland, hvor et barn næsten var blevet kvalt i sådan et stativ.
- Er det ikke bare noget, hun sagde?
- Det lød ikke sådan, hun sagde, at hun håbede, at du havde undersøgt, om man havde lavet stativerne om, så de ikke er farlige længere.

- Måske skulle jeg ringe til Slikmutter og høre, om det har noget på sig.
- Ja, det, tror jeg, ville være en god ide, ellers ender du bare med at blive ”gårdvagt” i din egen afdeling.
- Det lugter allerede af problemer, gid fanden havde Lars og hans hidsige temperament, som om jeg ikke allerede havde nok at lave her i afdelingen.
- Nå, jeg må hellere komme tilbage til arbejdet, vi ses, afsluttede Jane og gik tilbage til brødafdelingen.

- 106 -

- Goddag, jeg hedder Børge Jørgensen, jeg er den byggesagkyndige, som skal se på dit hus.
- Kom inden for, sagde Henrik og åbnede døren for Børge.
- Det var godt at se, at du er blevet rask igen, fortsatte han.
- Rask? Sagde Børge.
- Ja, du var jo syg sidste gang, du skulle se på huset.
- Sidste gang?
- Ja, vi havde en aftale d. 25, hvor du ikke dukkede op, ifølge ejendomsmægleren fordi du var syg.
- D. 25. nej, da var jeg ikke syg, det var jo i den uge, hvor jeg og konen var i Tunis, ser du vi elsker at tage en lille tur til syden, når det begynder at blive koldt herhjemme.
- Gad vide hvem det så var, der var syg, jeg begynder at få en mistanke om at ejendomsmægleren har løjet for mig.
- Det er nok ret sandsynligt, du har ikke hørt det fra mig, men ejendomsmæglere har det ofte temmelig svært med sandheden. Måske skulle vi se at komme i gang med at se på huset?
- Ja, lad os det, hvor skal vi starte?
- Jeg plejer at starte med det udvendige, hvis det er ok med dig?
- Det er dig, der er den byggesagkyndige, du bestemmer, svarede Henrik og tog træsko og en trøje på.

Uden for i haven gik de rundt og så på bygningen, Børge spurgte om forskellige detaljer ved bygningen, og Henrik besvarede, hvorefter

Børge satte små krydser i et skema. De var nået næsten hele vejen rundt, da de blev afbrudt af et postbud, der stod midt i haven.

- Er nogen af de herrer Henrik Madsen?
- Ja, det er mig, svarede Henrik.
- Jeg har et telegram til dig.
- Et telegram?
- Ja, et telegram.
- Hvor kommer det dog fra?
- Det ved jeg ikke, jeg har bare fået det udleveret på posthuset, med besked om at køre her ud med det.
- Gad vide om det er fra Anette, bare der ikke er sket noget.
- Hvem er Anette? Spurgte Børge.
- Anette er en dame, jeg kender, som jeg skal sejle jorden rundt med.
- Hvis du lige vil kvittere her, så kan du få telegrammet, og finde ud af hvem det er fra, og jeg kan komme videre med mit arbejde, brød postbuddet ind.
- Det er rigtigt, sagde Henrik lidt befippet. Han skrev under på sedlen, som postbuddet rakte ham, og modtog til gengæld telegrammet.
- Bare der ikke er sket noget, sagde han, mens han åbnede telegrammet med hastige bevægelser.

Børge og postbuddet, som var blevet stående på trods af, at han skulle videre med sit arbejde, afventede nysgerrigt, at Henrik læste de få ord i telegrammet. Da han havde læst det og ikke så ud til at ville meddele ordlyden, kunne Børge ikke dy sig.

- Hvad var det så, er der nogen, der er døde?
- Hvad? Nej, sagde Henrik og så op, som om han helt havde glemt de to andre.
- Nej, hun skriver bare, at de forlader Lissabon d. 31, så hvis jeg skal skrive til hende, skal det være på Grand Canaria.
- Der er også dejligt, sagde Børge. - Konen og jeg tager ofte derved i januar eller februar, når det er koldt og mørkt herhjemme.
- Hvor bor I så? Spurgte postbuddet interesseret.
- Vi plejer at bo i Puerto Rico, der er ikke så meget turistfis, som på sydkysten ved Playa del Ingles.

- Ja, der har jeg også været med familien, men børnene kan bedre lide sydkysten, der sker mere om aftenen, sagde postbuddet.
- Vi har flere gange lejet en bil, så vi kan komme ud og se øen, der er faktisk meget at se, når man kommer lidt væk fra hotelområderne.
- Det er slet ikke noget for os, både min kone og jeg foretrækker at blive i hotelområdet, hvor vi slentrer rundt og nyder det gode vejr, og lader os forkæle.
- Ja, det skal der også være tid til, man skal mærke, at man er væk fra den stressede hverdag.
- Det er lige det, man skal, nyde at der ikke er noget, der skal gøres, ikke nogen græsplæne der skal slås.
- Du har helt ret, det er simpelthen halvdelen af feriefornemmelsen, at man ikke har noget som helst, man skal. Jeg elsker når dagens største problem, er, hvor vi skal spise vores aftens mad, sagde Børge og kluklo ved tanken.
- For det meste køber vi ind i de lokale supermarkeder, og laver vores mad på hotellet, vi sørger altid for at få en lejlighed, svarede postbuddet. - Min kone siger altid, hvis man ikke har et køkken, så føler man sig ikke rigtigt hjemme, fortsatte han.
- Det er jo også rigtigt, og så skal der også være en terrasse, hvor man kan grille, så er man rigtigt på ferie.
- Ja, langt fra dagligdagens stress, samtyggede postbuddet. - Nu hvor vi snakker om stress, så er vi jo midt i det, jeg er den der er skredet, tak for sludderen, fortsatte han og forsvandt ned af havegangen.
- Ferie, ferie, ferie, hvor kom vi egentligt til? Sagde Børge og så ned i sine papirer.
- Jo, vi var ved kloakeringen, der har altså ikke været nogen problemer med afløbet?
- Nej, ikke mens vi har boet her, og det er jo alligevel næsten 20 år, så det må være i orden.

I Fannys sofa sad Ulla og Fanny og så Horton sagaen. Ulla var ukoncentreret og bladrede i de brochurer og papirer, som hun havde fået fra Tegneskolen og fra studievejlederen.

- Hvad skal du egentligt med en uddannelse? Spurgte Fanny.

- Mor altså, jeg er kun 45 år, det kan vel ikke være meningen, at jeg ikke skal lave noget resten af livet.

- Jamen, hvorfor tager du så ikke en uddannelse, hvor du ved, at der er brug for folk?

- Det var også min første indskydelse, men nu har jeg valget at gøre noget, som jeg har lyst til uden at skulle tænke på, om det kan betale sig, eller om andre har brug for, at jeg gør det.

- Det bliver bare så kedeligt, at skulle se fjernsyn alene igen, beklagede Fanny sig.

- Måske skulle du også se at komme lidt ud, du kunne gå over i dagcentret og benytte dig af nogen af alle de tilbud, de har derovre.

- Mig, sammen med alle de gamle harper? Næ, du kan tro nej, jeg har det godt herhjemme, det skal der ikke laves om på.

- Vi kan da også få tid til at se fjernsyn sammen, selv om jeg går på skolen, undervisningen slutter for det meste ved to tiden, så jeg behøver ikke at være særlig sent hjemme.

- Du må jo regne med, at du ikke kan følge med i Horton sagaen længere, for den slutter jo klokken 14:30, sagde Fanny med en opgivende tone i stemmen.

- Det afsnit vi ser nu, er det ikke også en genudsendelse?

- Jo, det er, men derfor er der vel ikke nogen grund til ikke at se det, jeg ser altid Horton sagaen, når det er i fjernsynet.

- Måske kan jeg følge med alligevel, sluttede Ulla af.

I det samme ringede det på døren, Ulla gik ud for at lukke op.

- Jamen, er det dig Lise, det var da hyggeligt, sagde Ulla, da hun åbnede døren.

- Hej mor, jeg fik lige lyst til at komme forbi, giver I en kop kaffe?

- Det gør vi da, jeg tror også, jeg kan finde lidt kage frem.

Da alle tre kvinder sad bænket omkring sofabordet, med frisk kaffe og chokoladesmåkager til, sagde Lise.

- Der var faktisk en grund til, at jeg kom herover. Jeg har fået mig en kæreste.
- Har du det? Sagde Ulla. - Det var da dejligt at høre, er han sød?
- Er du ikke lige ung nok til at have en kæreste? Kommenterede Fanny mellem to bidder af kagen.
- Nej mormor, jeg er 19 år, og det er i øvrigt ikke min første kæreste, og han er rigtigt sød.
- Er det en fra din klasse? Spurgte Ulla.
- Nej, men han går også på gymnasiet, en klasse over mig, vi mødtes til festen i fredags.
- Det er altså ikke en, man kender!
- Det tror jeg ikke, han har godt nok arbejde i fars gamle supermarked om eftermiddagen.
- Ja, det er der jo så mange, der har, brød Fanny ind.
- Hvad hedder han, måske har jeg hørt om ham? Spurgte Ulla.
- Han hedder Michael Sørensen, det er jo ikke noget særligt specielt navn, så det skulle være mærkeligt, om du har hørt om ham.
- Nej, du har ret, det lyder ikke bekendt, er der ellers sket noget?
- Næ, Sofie og jeg pjækkede fra skole den anden dag, og pludselig stod far der og inviterede på frokost, det ser ud til, at han har lidt bøv'l med, at få solgt af huset til at gå i orden.
- Ja, det er altså hans eget problem, sagde Ulla afvisende.
- Jeg tror også, at han klarer det, og hvad så med dig mor, skal du starte på Sofies skole?
- Nej, det vil jeg alligevel ikke.
- Syntes du ikke, at det lød spændende?
- Jo, men det var alligevel ikke mig.
- Din mor skal være kunstner, brød Fanny ind med en overdreven udtale af ordet kunstner.
- Skal du være kunstner? Det lyder da spændende.
- Ja, jeg glæder mig også, jeg skal starte på en skole, der hedder Tegneskolen, på onsdag, og det glæder jeg mig rigtigt til.
- Og så kan jeg sidde herhjemme og kukkelure foran fjernsynet helt alene, brød Fanny ind med beklagelse i stemmen.
- Altså mormor, mor er da alt for ung til at sidde her og holde dig med selskab.

- Hvad er nu det for noget? Jeg holder da også hende med selskab, gør jeg ikke?
 - Jo, det gør du mor, og jeg synes, at vi har det hyggeligt sammen, glattede Ulla ud.
 - Hvad skal du lære på skolen? Spurgte Lise.
 - For det første vil jeg gerne blive rigtigt god til at tegne, men der er også undervisning i forskellige former for maling.
 - Hvad skal du så tegne?
 - Min første tanke var, at mormor skulle skrive en bog, så kunne jeg illustrere den, sagde Ulla med et smil.
 - Jeg skal ikke skrive nogen bog, indvendte Fanny skarpt og kiggede lidt surt på Ulla.
 - Det ville da ellers være en god ide, du kunne skrive om gamle dage og sådan noget, sagde Lise.
 - Gamle dage, hvor gammel tror du egentligt jeg er? Vrissede Fanny.
 - Så kan du måske skrive en hyggelig børnebog, prøvede Lise igen.
 - Jeg skal overhovedet ikke skrive nogen bog, hvordan skulle jeg dog kunne få tid til det. Hvis Ulla skal bruge en bog til sine tegninger, så må hun selv skrive den, basta.
- Fanny vendte sin opmærksomhed mod fjernsynet igen.
- Jeg synes, det er en god ide at gå på sådan en skole, måske er det også alt for hårdt at være hjemmehjælper. Sofie klager i hvert fald en gang i mellem over ondt i ryggen og benene.
 - Jeg bliver også gladere og gladere for ideen, og jeg glæder mig til at skolen starter på onsdag, sagde Ulla og smilede glad.
 - Det lyder rigtigt dejligt.
 - Men hvornår ser vi så din nye fyr? Spurgte Ulla. - Har I lyst til at komme til frokost eller noget?
- Lise nikkede.
- Jeg skal lige tjekke med Michael, så finder vi en dato.

- 108 -

- Jan, nu skal du udføre den sidste del af planen, sagde Susanne.
- Øh planen?

- Ja, jeg har præpareret Jane til at fortælle Jens, at det er en rigtig dårlig ide med det her klatrestativ, men for at sikre at han skifter mening, må du hellere vise dig som en rigtig flink fyr, der byder på en fyraftensbajer.

- En rigtig flink fyr, men jeg er da en rigtig flink fyr?

- Ja, men det ved Jens jo ikke, gå ned og køb nogle øller, og gå så over til Jens og spørg, om han ikke vil have en.

- Hvor mange skal jeg købe?

- Køb otte, hvis Lars kommer forbi, kan du også byde ham en, her gælder det om ikke at være en fedterøv.

- Nej, det har du ret i, svarede Jan desorienteret.

- Hvad var det nu, jeg skulle gøre?

- Du skal gå over til Jens, snakke pænt med ham, og lad for guds skyld være med at blive uvenner med ham over noget som helst.

BLOBS var lukket, og Jan gik over til Jens kontor med sin pose med kolde øller, Jens sad alene i kontoret og var optaget af nogle papirer.

- Hej Jens, sagde Jan, da han trådte ind i kontoret. - Jeg tænkte lige, at det måske var på tide, at vi får os en fyraftensbajer?

- Jeg er ikke den, der siger nej, svarede Jens.

- Jamen, så lad os få åbnet et par flasker, sagde Jan og satte sig på den tomme kontorstol ved siden af Jens. Han åbnede to øl, og bød Jens den ene.

- Skål, sagde Jens og drak af øllen.

De sad et øjeblik og drak af deres øller.

- Det er en skæg ide med dit klatre stativ, sagde Jan for lige som, at få snakken lidt i gang.

- Det ved jeg nu ikke rigtigt, svarede Jens henholdende. - Jeg er lidt bange for, at det ikke er alt det besvær værd.

- Hvad mener du?

- Der er jo ikke noget, der kommer af sig selv. Hvis vi skal have den plads tilbage fra brødafdelingen, så bliver der jo også flere varer, der skal sættes op på stativerne, og hvis det endda medfører at folk køber mere slik, så er der jo en, der skal bestille flere varer, samt modtage flere varer for ikke at sige hænge flere varer op på det her stativ.

- Men det er vel også det, der var meningen, indvendte Jan og drak en tår mere af sin øl.

- Jo, men det var jo egentligt Lars, der kom med ideen om det her stativ, og først syntes jeg, at det var ok, men hvis du ser på afdelingen, så fungerer den egentligt meget godt i dag. Nogle af varerne bliver hængt op på stativet, som er bagsiden af din brødhylde, men det meste bliver kørt ind på paller, og så tager folk det fra de kasser, det nu ligger i, og når kasserne er ved at være tomme, kører vi en ny palle ind.

- Du har helt ret, det er meget lettere at have med at gøre, sagde Jan og nikkede.

- Lars er en idiot, sagde Jens og tømmer sin øl.

- Du har ret, sagde Jan og trak to øl mere op.

- Hvad så med klatrestativet, har du også opgivet at sætte det op? Spurgte Jan.

- Jeg ved ikke rigtigt, jeg har på fornemmelsen, at det slet ikke kan betale sig.

- Nej, nu du siger det, det lyder som meget besvær.

Lars nikkede og drak lidt mere af øllen.

- Har du så talt med Vibeke? Det kan være, at I kan få en mand mere til at komme om eftermiddagen?

- Det tror jeg ikke, der kan være tale om, svarede Jens trist. - Det er også Lars den idiot, fortsatte han, og tømte den anden flaske.

- Ja, ham Lars er altså en idiot, forsøgte Jan sig.

- Nu skal du altså passe lidt på, for Jens op. - Det er altså min bror, vi taler om, du skal altså ikke sidde her og sige, at han er en idiot.

- Nej, men jeg mente bare, forsvarede Jan sig.

- Hørte jeg dig ikke lige sige, at Lars er en idiot?

- Jo, men jeg mente bare, at det var dumt af ham at pådutte dig sådan en dum ide.

- Altså hvis du mener, at jeg bare gør hvad min bror siger, så tror jeg nok, at du skal passe lidt på, inden du sådan kommer og fornærmer folk, sagde Jens, mens hans ansigtskulør begyndte at skifte over mod det mere rødmossede.

- Nej, nej, selvfølgelig ikke.

Jan forsøgte ihærdigt at trække i land, men på en eller anden måde havde han en følelse af, at han fik viklet sig dybere og dybere ind i forklaringerne.

- Nå her sidder I, sagde Susanne og trådte ind på kontoret. - Hvad laver I? Sidder I bare her og drikker øl?

- Ja da, sagde Jan. - Du sagde...

- Er der også en til mig? Afbrød hun ham hurtigt.

- Ja, sagde Jan, og kiggede ned i posen og tog en frem til hver. Susanne skålede med dem begge to.

- Vi sidder her og snakker om det her stativ, jeg tror egentligt ikke, at jeg gider, sagde Jens.

- Det kan da også hurtigt blive besværligt, sagde Susanne imødekommende.

- Ja, det system vi har nu, er både godt og effektivt.

- Hvorfor så lave om på det, sagde Susanne.

Jan nikkede og drak af sin øl, mens han klogelig afholdt sig fra at komme med kommentarer.

- Nej, hvorfor så lave om på det, sagde Jens og stillede den tomme øl fra sig.

- Det er vist også på tide, at vi kommer hjem ikke Jan, sagde Susanne og forlod kontoret.

- Vi ses i morgen Jens!

- 109 -

KK og Allan sad ved siden af hinanden, foran KK's computer. KK trykkede på tasterne, mens Allan pegede og kom med indvendinger.

- Du har glemt krokodillenæbbet der, sagde Allan.

- Ja, du har ret, sagde KK og markerede en overskriftskode med det rigtige tegn.

- Hvis vi så indsætter billedet af den tykke bog her, tror du så ikke, at folk kan se, at de skal trykke der for at få vist fortegnelsen over dimser?

- Jo, men se nu her, vi kan lave både billedet som et link, samtidigt med at vi laver en kort tekst nedenunder, der peger på den samme

oversigts side, sagde KK, mens han satte teksten på. – Lad os nu se hvordan det ser ud.

- Der må være et eller andet galt, sagde Allan mens han grinede. - Nu står teksten jo til højre for billedet og ikke under.

- Ja, og overskriften er også forkert, jeg tror vi skal tilbage til starten, i bogen stod der noget med tabeller.

- Hvad var det nu der stod, nå ja, alting skulle formateres med tabeller, istemte Allan.

De sad længe og pegede på skærmen, talte begyndelses markeringer og slut markeringer. Hver gang de lavede en rettelser, testede de resultatet, som ganske langsomt nærmede sig det forventede udseende.

- Hvad så drenge, skal vi tage hjem og se om mor har lavet mad til os, sagde Elisabeth, idet hun åbnede døren ind til KK's kontor.

- Vi er næsten klar, du skal lige se her Elisabeth, sagde KK.

Elisabeth stillede sig bag de to, og så KK demonstrere hjemmesiden, som de var ved at bygge op. KK hoppede rundt mellem de forskellige sider, og var meget stolt at det, han og Allan havde lavet.

- Det er da fantastisk smart, sagde Elisabeth med beundring i stemmen. - Der er dog lige et lille problem, hvorfor har drenge det altid sådan med farver?

- Hvad mener du dog? Spurgte Allan.

- At der ikke kan være for mange?

- Der er da ikke ret mange.

- Kig lige efter, sagde Elisabeth. - Alting på siden har forskellige farver, er der nogen mening med det?

- Det giver da overblik, og det er flot, forsvarede KK sig.

- Nu har jeg ikke set så meget på det, glattede Elisabeth ud. - Men som jeg ser det, er det snot forvirrende, samtidigt med at jeg føler mig en smule søsyg efter jeres demonstration.

- Nu er du altså hård, brød Allan ind.

- Hård men retfærdig, grinede Elisabeth. - Jeg har en ide, til hvad I skal gøre, fortsat med det tekniske, og bed mor om at hjælpe med designet. Hun har en god farvesans, og hun kan være en rigtig god hjælp til at afprøve, om man kan finde ud af at bruge jeres hjemmeside.

- Nu havde vi det lige så sjovt ikke Allan, og straks kommer der en kvinde ind og ødelægger morskaben.

- Vi må jo nok indrømme, at der kan være noget om, det hun sagde, begyndte Allan imødekommende.

- Noget om, sagde KK med et grin. - Selvfølge, hun har da ret, det er netop det der er så kreperligt, hun har jo næsten altid ret.

- Nå, nu er det vist på tide at komme hjem til residensen og se, hvad Erna har lavet til os, sagde KK og klappede sig på maven. - Man bliver sulten af al det arbejde.

De gik alle tre ud af den tomme fabrik, Elisabeth og Allan cyklede sammen over til den Klausenske residens, hvor Erna allerede var klar med middagen.

Da de kort efter sad rundt om bordet, gik snakken om hjemmesider og den forestående Kina tur.

- Er det ikke lidt risikabelt sådan at rejse til Kina, sagde Erna henvendt til Allan.

- Det skal du ikke spørge mig om, svarede Allan med et grin. - Turen er din datters påfund, men jeg tror, at vi kan klare det, vi er jo også i gang med forberedelserne.

- Mor, verden er blevet mindre, end da I var unge, begyndte Elisabeth. - Der skulle ikke være nogen grund, til at vi ikke kan klare sådan en tur.

- Det føles altså ikke så trygt, at I sådan skal rejse helt om på den anden side af jorden, forsvarede Erna sig.

- De har godt af at komme ud og se verden, brød KK ind. - Kan du ikke huske, da vi var unge og tog til Torino for at købe reservedele til alle de her små biler, der var ved at blive populære.

- Jo, men det er da heller ikke nær så langt væk.

- Næ, men det var da lige ved, at vi aldrig var kommet hjem igen, fortsatte KK. - Kan du huske i smøgen, lige uden for den her restaurant, hvor vi kom så tit.

- Ja, Mario's, tilføjede Erna.

- Ja, kan du ikke huske, da de her gutter med springknivene kom og ville have vores penge, det var da kun, fordi vi var heldige, at der

netop kom et hold gendarmer tilbage fra en udflugt i de nærliggende bjerge, at vi slap med skindet i behold.

- Springknive, gendarmer, det har I da aldrig fortalt, brød Elisabeth ind.

- Det er heller ikke nogen særligt charmerende historie, sagde Erna.

- Det lyder da spændende.

- Det var overhovedet ikke spændende, de her unge fyre havde hørt, at din far gik rundt med en masse penge på sig, han er jo et stort bralдре hoved.

- Det er jeg da ikke, brød KK ind med en påtaget forbavselse.

- Jo du er, sagde Erna kort. - Det jeg var ved at fortælle, er at dengang, når man vekslede til lire fik man hurtigt en anseelig sum, din far havde vekslet 800 kr. til lire, og alle skulle have at vide, hvor mange penge han gik rundt med, fordi han selv var så benøvet over at hans sølle 800 var blevet til noget i nærheden af en halv million.

- Det lød da også af en hel masse, prøvede KK igen at forsvare sig.

- Ja, det skal jeg love for, alle i byen troede, at vi var millionære, og så er det da klart, at de unge mænd godt kunne tænke sig at dele med os.

- Jamen, hvad skete der? Spurgte Elisabeth.

- Det var sådan, at de her fyre truede os med deres knive, men i det samme kom gendarmerne forbi, og selv om de havde været på en lystig skovtur med familierne, var de vakse nok til at se, at der var noget galt. Så de råbte drengene an, hvilket fik dem til at forsvinde på nul komma fem.

- Jeg føler mig pludseligt dårlig, sagde Elisabeth ud i luften.

- Jamen, dog, sagde Erna og ser på Elisabeth. - Du er jo også helt bleg mit barn, det er også dumt af mig at begynde på den slags historier, netop som I skal ud at rejse.

- Jeg er bange for, at jeg skal kaste op, sagde Elisabeth med svag stemme.

- Jamen, sagde Allan. - Er du sikker på, at du tør tage helt til Kina? KK havde været ude i bryggerset og hente en spand, som han rakte til Elisabeth.

- Det er ikke, begyndte Elisabeth, men afbrød for at stikke hovedet ned i spanden.

- Det er ikke hvad? Prøvede Allan.

- Det er ikke, sagde Elisabeth, men måtte atter stikke hovedet ned i spanden.

Erna havde rejst sig fra bordet, og lagde hånden på Elisabeths pande.

- Hun er brandvarm, sagde Erna bekymret.

- Så er det nok vaccinationen, hun ikke kunne tåle, sagde KK.

- Det lyder mere sandsynligt, sagde Allan. - Det ligner heller ikke hende at reagere så kraftigt på sådan en lille historie.

- Hvis I er færdige med diskussionen, vil jeg gerne ind i min seng, afbrød Elisabeth dem. - Jeg fryser og jeg sveder, og jeg har kvalme.

- Hun er da gået helt ned med flaget, sagde Erna, da hun kom tilbage efter at have lagt Elisabeth i seng. - Måske skulle du blive og sove på sofaen, det er ikke så rart at tænke på, at du ligger og bliver syg helt alene ovre på fabrikken.

- Det kan der være noget om, sagde Allan.

- Ja, men det skal vel ikke være nu, brød KK ind. - Når Elisabeth alligevel er gået i brædderne, kan vi jo lige så godt komme videre med vores hjemmeside.

- 110 -

- Så er den sidste fortøjning gået, råbte Anette ude fra forstavnen. Karen gassede motoren op, og med et enkelt hjælpende puf fra en af tilskuerne, begyndte Smølften at bevæge sig væk fra Lissabon på det lange stræk mod Las Palmas på Grand Canaria.

- Har vi nu husket det hele? Råbte Anette ude fra forstavnen.

- Det må vi da håbe, svarede Karen. - Ellers kan det da være, at vi kommer forbi en købmand, hvor vi kan købe, det vi mangler. Smølften bevægede sig ud forbi marinaens beskyttende moler, og sejlede ned ad floden Tejo. På grund af trafikken af færger, pramme og lystbåde, havde de aftalt at gå for motor, indtil de atter var ude i Atlanterhavet. Anette blev ude i forstavnen, hvor hun spejdede efter grunde og fartøjer, der måtte komme dem på tværs. Det var en smule anstrengende at sejle på den måde, men efter et par timer, satte de sejl, og lagde kursen tilpas sydvestligt, til at de kunne krydse op mod den friske vestenvind, der stod ind fra Atlanterhavet.

- Måske skulle vi åbne en flaske vin, og fejre at vi var på havet igen, foreslog Karen.

- Ja, det vil være en god måde, at afslutte vores ophold i Portugal, svarede Anette.

Carmen sagde ikke noget, den huggende sejlad op mod Atlanterhavet lange dønninger, var ikke noget for hende, søsygen var langsomt ved at overmande hende.

- Søsygetabletter? Fik vi det med? Spurgte Anette, da hun så, hvor bleg Carmen var blevet.

- Hvem har brug for søsygetabletter? Spurgte Karen.

- Carmen ser ikke ud til at være rigtigt søstærk.

- Nej, det ser ikke for godt ud, mon ikke der ligger noget, vi kan bruge, i medicinkassen? Sagde Karen og begav sig ned i kahytten for at undersøge sagen, mens Anette overtog roret.

Carmen så dårligere og dårligere ud, hendes før så solbrændte kinder havde mistet farven, og det var tydeligt, at hun kæmpede for ikke at kaste op. Da Karen kom op fra kahytten, havde hun en æske med tabletter med, men Carmen turde ikke hverken spise pillerne eller drikke vand, fordi hun var bange for, at hun alligevel ikke kunne holde det i sig. En halv time efter viste det sig, at hun havde ret, hun hang ud over rælingen og skiftede mellem at beklage sig og til at tømme sit maveindhold ud i Atlanterhavet. Karen forsøgte at lindre hendes kvaler, ved at duppe hende med en våd klud på panden, mens hun strøg hende over håret. Anette sad ved roret og så Portugals klitter forsvinde i det fjerne, mens hun drømte om at Henrik stod på Kajen, når de ankom til Las Palmas. Det var blevet sent på eftermiddagen, og da de var kommet så langt vest på, at de knapt kunne skimte kysten, blev de enige om at vende kursen mere sydpå, så de kunne sejle på en mere behagelig halvvind, end den kurs de havde holdt ind til videre, hvor de krydsede op mod vind og bølger. Kursskiftet gjorde straks sejladsen mindre urolig, men Carmen fik det dog ikke meget bedre af det, så Karen lagde hende ned i en af køjerne om læ.

- Nu sover hun, så må vi håbe, at hun har det godt nok, til at vi kan få lokket en pille til at blive i hendes mave lidt senere. Vi har i øvrigt

et problem med vagterne, sagde hun, da hun kom op i cockpittet igen.

- Ja, det kan godt være lidt svært, både at skulle tage os af Carmen og klare vagterne på båden. Måske skulle du hvile dig lidt, så kan du overtage roret tidligt på aftenen.

- Jeg tror lige, at vi skal sidde lidt og slappe af med den vin, vi snakkede om, så går jeg ned og hviler mig bagefter. Det var heller ikke fordi, jeg har så forfærdeligt meget lyst til at sove lige nu. Sagde Karen og begyndte at trække vinen op.

- Det er ellers rart at være på vej igen, synes du ikke? Der var rart at være i Lissabon, men det bliver spændende at komme længere syd på, hvor det rigtigt er varmt.

- Jeg håber bare, at Carmen finder sine søben frem i en fart, jeg har det så dårligt med at se hende i den tilstand.

- Nej, og det er heller ikke så rart at ligge ved siden af en, der har det som hende, sagde Anette med et lille skævt grin.

- Jeg håbede så småt, at vi kunne skiftes til at bruge din køje, indtil hun har det bedre.

- Selvfølge kan vi det, skål, svarede Anette og hævdede sit glas.

- Skål, sagde Karen. - Måske skulle vi dreje kursen en anelse mere mod vest, så vi få lagt lidt afstand til fastlandet, mens vejret er til det.

- Det kan du have ret i, sagde Anette og lagde kursen lidt mere vest over.

Efter endnu et par timer, var Portugals kyst forsvundet helt bag horisonten, og Smølfen var helt alene på Atlanten.

- 111 -

Henrik trådte ind i forkontoret hos advokat Mogens Larsen.

- Er der noget, jeg kan hjælpe med? Spurgte en kvinde bag et skrivebord midt i lokalet.

Et skilt på bordet angav, at hun hed Anne Hansen.

- Ja, begyndte Henrik. - Jeg har en aftale med Mogens Larsen.

- Hvem må jeg sige, det er?

- Det er Henrik Madsen.

Sekretæren tog telefonen og Henrik kunne høre, at Mogens Larsen talte i den anden ende.

- De kan bare gå ind, sagde sekretæren, og pegede på døren ind til Mogens Larsens kontor.

Henrik trådte ind, og satte sig på stolen over for advokaten.

- Nå så du skal have hjælp til at sælge dit hus? Sagde Mogens i et spørgende tonefald.

- Ja, jeg har jo egentligt sat en ejendomsmægler til at varetage selve salget, men så var det, at jeg talte med KK, der har firmaet nede på Ulvevej. Han har ikke særligt høje tanker om ejendomsmæglere.

- Det er der vel ingen, der har, kommenterede Mogens. - Hvad kan jeg så bistå med.

- Det er måske noget pjat, men for et par dage siden, den 25. august, havde jeg en aftale med ejendomsmægleren, om at der skulle komme en byggesagkyndig, og se på huset. Jeg gik så derhjemme og ventede, men han dukkede aldrig op. Ejendomsmægleren sagde, at det skyldes EDB problemer, at jeg ikke havde fået besked om, at den byggesagkyndige var blevet syg. Jeg tror bare ikke, at ejendomsmægleren nogen sinde havde lavet en aftale.

- Så der er stadig ikke nogen, der har set på huset?

- Jo, han var der i går, men han havde ikke været syg, han havde været i Tunesien.

- Så er alt jo i sin skønneste orden, sagde Mogens.

- Ja, lige bortset fra at sagerne blev forsinket endnu fem dage. KK sagde at det måske kunne være godt, hvis du lige sendte et brev og beklagede dig over sagsbehandlingen. Bare så de ved, at der er en advokat på sagen, det kunne måske give lidt respekt.

- Jamen, det kan jeg da godt. Lad mig lige få detaljerne, så det ikke lyder helt hen i vejret, når jeg skriver. Hvor kender du i øvrigt KK fra?

- Min søn, Allan du ved, er begyndt at arbejde for ham.

- Allan ja, ham kan jeg godt huske, han var her for at høre, hvornår din kone kunne forvente at få udbetalt forsikringen, et par dage efter, at du var forsvundet.

- Ja, det er typisk Ulla, at sende ham herhen, men det ser ud til at gå godt med ham ovre hos KK. Han og KK's datter har en plan om at importere apparater fra Kina, som de så vil videresælge.

- Det lyder da som en spændende ide, da han var her, var der ellers ikke meget gang i ham, hvis jeg må have lov til at sige det.

- Jamen, du har helt ret, indrømmede Henrik. - Det er lige ved, at jeg tror, at han havde godt af, at jeg forsvandt i et stykke tid.

- Nogen gange skal mennesker have et lille spark bag i, for at komme rigtigt i gang.

- Det er lige mine ord, han er blomstret helt op, han arbejder og er initiativrig. Jeg er faktisk helt stolt af ham.

- Hvad så med dig selv, hvad skal du lave, når huset er blevet solgt?

- Jamen, jeg skal da jorden rundt.

- Det er også rigtigt, det fortalte du jo, da jeg fik dig ud af fængslet, du var blevet samlet op af to unge damer, der gerne ville have dig med på deres tur jorden rundt. Det er jo lige det, enhver mand i vores alder går og drømmer om.

- Nå ja, rømmede Henrik sig, og blev en anelse rødere i hovedet. - Det er jo ikke sådan lige to 'unge damer', Henrik løftede hænderne og antydende anførsels tegnene. - De er kun en smule yngre end dig og mig.

- Ja, men det lyder da alligevel som lidt af et lykketræf, blev Mogens ved. - Ene mand og to kvinder langt ude på havet i en lille båd.

- Faktisk er der ikke længere tale om to kvinder, Anette har skrevet, at de har fundet en spansk pige, som også gerne vil med på turen, sagde Henrik, da det gik op for ham, at det ikke var muligt at overbevise advokaten, om at han ikke sov med Karen og Anette på skift.

- Det må jeg sige, sagde advokaten og fnisede som en lille dreng, der kiggede ind af et nøglehul til pigernes omklædnings rum. - Føles det ikke lidt som at være død og kommet i himlen.

- Desværre er det jo sådan, at jeg er her, og pigerne lige nu må være på vej ud over Atlanten fra Lissabon mod Las Palmas. Så lige så snart vi kan få overstået den her pokkers hushandel, vil jeg begynde at føle mig som lidt af en heldig kartoffel, men ikke før.

- Ja, det kan jeg se, sagde Mogens og strammede sig op til at vise en lidt mere passende og seriøs holdning. - Jeg får min sekretær til at skrive et brev allerede i dag, så må vi se, om det ikke kan sætte lidt mere skub i sagerne.

- Det lyder godt, måske kan jeg også få dig til at se på salgsaftalen, jeg har godt nok skrevet den under, men det vil være rart at være lidt på forkant med tingene, sagde Henrik og rakte Mogens en kuvert.

- Selvfølge.

- Så siger jeg farvel, sagde Henrik og rejste sig og forlod kontoret. Mogens Larsen sad tilbage, og drømte et øjeblik om hvordan det måtte føles at være på en lille båd, sammen med tre let påklædte unge damer, indtil han blev afbrudt af sin telefon.

- 112 -

- Jan, har du tænkt på, at i dag er der kun en måned til, at vi skal flytte?

- Næ, det har jeg ikke tænkt nærmere over, svarede Jan og fortsatte med omhyggeligt at smøre syltetøj på sin bolle.

- Jamen, det er jo den første i dag, så der er lige en måned til, at vi skal overtage den nye lejlighed.

- Ja, det bliver spændende, jeg har tænkt på lige at køre over til min mor og se, hvordan hun har det, inden jeg tager over i BLOBS i dag. Svarede Jan uinteresseret.

- Gør du bare det, så ses vi derovre, svarede Susanne og begyndte at tage af bordet.

- Hej mor, sagde Jan, da hans mor åbnede døren til huset.

- Jamen, det er jo Jan, hvad skylder jeg æren?

- Jeg ville bare lige se, hvordan du havde det.

- Det var da hyggeligt, kom ind og få en kop kaffe, vi sidder lige ude i køkkenet.

- Vi? Spurgte Jan.

- Ja, har jeg helt glemt at fortælle dig, at jeg har fået en lejer?

- Øh, du talte om det, men jeg vidste ikke, at der var flyttet nogen ind.

- Jo, jo, sagde hans mor. - Jørgen flyttede ind i går, egentligt skulle det først have været i dag, men så var det det, at Jørgens bror havde tid til at hjælpe med at flytte i går, så...

I mellemtiden var de nået ud i køkkenet, hvor en ung mand med runde briller i metal indfatning og billige cowboybukser sad og drak kaffe på den plads, hvor Jan plejede at sidde. Han var på Jans alder, men var mere ubestemmelig på grund af det kasserolle klippede hår og skovmandsskjorten, som Jan forbandt med betydeligt ældre mennesker.

- Det er min søn Jan. Det er Jørgen, sagde Jans mor, og pegede på henholdsvis Jan og Jørgen.

Jørgen og Jan nikkede blot og sagde hej, mens Else fandt en kop frem til Jan. Efter at have stået og tøvet en stund med blikket på sin faste plads, tog Jan gæstestolen frem fra hjørnet og satte sig for bordenden. På gæstepladsen.

- Jørgen læser til ingeniør, men der er ikke nogen forelæsninger her til formiddag, så vi sidder rigtigt her og hygger os, sagde Else glad.

- Der lyder da rart, sagde Jan med en stemme, der rystede lidt og næsten umærkeligt gik ind og ud af sit leje.

- Ja, jeg er så glad for, at din mor havde et værelse, jeg kunne leje, det gik ikke så godt med at bo derhjemme længere, fortalte Jørgen.

- Ja, og så var det jo helt perfekt, at Jørgen kunne leje de to værelser oven på, sagde Else glad. - Jeg kan også mærke, at jeg allerede føler mig trykkere, end da jeg var alene.

- Har Jørgen lejet to værelser?

- Ja, jeg brugte ikke dit værelse til noget længere, og så har jeg også ryddet mit eget soveværelse, så Jørgen næsten kan have det som en lille lejlighed deroppe.

- Jamen, hvor sover du så henne? Spurgte Jan endnu mere rystet.

- Jeg har indrettet mig med en sovesofa i spisestuen, så slipper jeg også for at gå så meget op og ned af trapperne.

- Vil det sige, at du har sløjfet spisestuen?

- Nej, nej jeg har flyttet lidt rundt på møblerne, og så har jeg solgt den store skænk. Den fyldte alt for meget, i forhold til hvad der kunne være i den.

- Den var ellers så pæn, og jeg kan huske som barn, at den var rigtig god at kravle ind under og lege, at man boede i en hule.

- Jeg fik faktisk en god pris for den, så det er da dejligt, at den kan komme andre mennesker til nytte. Nu vi snakker om nytte, så har jeg fået Jørgen til at bære alle dine ting ned i kælderen, men der kan de jo selvfølgelig ikke stå, så måske du har tid til lige at kigge på, om der er noget, du vil beholde, eller vi bare kan sætte det ud til storskrald.

- Sætte mine ting til storskrald? Gispede Jan.

- Ja, der er nogle enkelte ting, som vi kunne give til Lions loppemarked, men det meste har jo ikke rigtig nogen værdi, vel Jørgen, sagde Else og kiggede på sin nye lejer. - Jørgen dog du har jo drukket al din kaffe, vil du ikke have en kop mere?

- Jo tak, sagde Jørgen høfligt.

Else hældte kaffe op til Jørgen, og Jan fik lige den sidste halve kop, der var i kanden. Han sagde ikke noget, hældte sukker i koppen, og rørte rundt mens han så meget taknsom og måske en anelse nedtrykt ud.

- Du har måske tid til at kigge på tingene allerede her til formiddag? Spurgte Else.

- Nej desværre, jeg skal snart møde på arbejdet, svarede Jan.

- Ja, det må du jo hellere passe. Hende der Susanne er vel også derovre, sagde Else. - Så var det måske en god ide, hvis du kom forbi på lørdag eller søndag, så vi kan nå, at få det du ikke vil beholde, med til storskrald allerede på tirsdag.

- Nå, er der storskrald på tirsdag? Spurgte Jørgen.

- Ja, det er altid den første tirsdag i måneden. Hvad siger du til det Jan?

- At det er den første tirsdag i måneden?

- Nej, min ven til at komme og sortere i dine ting i weekenden.

- Det kan jeg vist godt, måske søndag formiddag passer bedst, jeg tror, jeg skal arbejde om lørdagen.

- Jamen, så siger vi det, afsluttede Else emnet med tilfredshed. - Hvordan går det ellers med dig, jeg synes, at du er blevet noget tynd på det sidste.

- Det tror jeg ikke, jeg er, men det går ellers godt, Susanne er begyndt at glæde sig, til at vi skal flytte ud i den nye lejlighed.

- Susanne det er Jans kæreste, sagde Else henvendt til Jørgen. - Hun drejer Jan om sin lillefinger, ikke Jan?

Jan svarede ikke, men kiggede lidt forundret på sin mor.

- Hun arbejder i BLOBS sammen med Jan.

- Ja, jeg er jo ikke så heldig at have en kæreste, sagde Jørgen.

- Så er det vel nok heldigt, at du er flyttet ind her, så der en nogen, der kan sørge for at du får mad og vasket tøj, sagde Else glad.

- Laver du både mad og vasker tøj til ham, udbrød Jan forbløffet.

- Jeg skal jo alligevel selv have mad, så det er faktisk meget rart at have en mere til bords. Du ved også, at jeg hader at vaske halvfulde maskiner, så det passer meget godt at vaske for to. Forklarede Else.

- Ja og så hjælper jeg lidt rundt i huset, her i weekenden skal jeg male vinduesrammerne i stueetagen, fortsatte Jørgen.

- Det er da en god ordning, tvang Jan sig selv til at sige, hvorefter han nærmest sprang op, mens han kiggede på sit ur. - For Søren er klokken allerede så mange, jeg må hellere se at komme af sted, der er jo ikke nogen arbejdspladser, hvor man kan lide, at folk kommer for sent.

- Det var hyggeligt at se dig, sagde Jørgen og vinkede med den ene hånd.

Else fulgte ham ud til hoveddøren, og vinkede da Jan i hast cyklede mod BLOBS.

- 113 -

Et stykke tid før Jan forlod sin mors hus, gik Ulla ind i Tegneskolens reception. Hun var både spændt og nervøs, det var trods alt 25 år siden, hun gik ud af gymnasiet, så det at starte på en skole var et stort skridt. Bag skranken sad den unge pige, hun talte med, da hun var her for at skrive sig ind, hun kiggede op på Ulla og smilede imødekommende.

- Hej Laila, jeg hedder Ulla, begyndte Ulla.

- Ja, dig kan jeg godt huske, og du husker åbenbart også mig, svarede pigen. - Du var jo herinde for ikke så lang tid siden og blive optaget, det er dejligt at se dig.

- Tak, sagde Ulla. - Det er også dejligt at være her.

- Du skal være på det nye hold, hvor Jarl er vejleder. Han kommer ikke før klokken 9, men der er allerede kommet flere fra holdet, og de sidder inde i opholdsrummet bag den dør der.

Laila pegede på døren ind til opholdsstuen.

- Så vil jeg gå ind og hilse på dem, sagde Ulla og gik ind ad døren. Hun fortsatte over mod den lille gruppe, hvor nogen få snakkede lavmælt sammen, mens andre bare sad og kiggede rundt i rummet tydeligvis lidt usikre over situationen. I en topersoners sofa sad en pige, som Ulla antog var midt i trediverne. Hun kunne godt virke lidt genert, sådan som hun sad og kiggede rundt i lokalet. Hendes brune øjne bevægede sig hurtigt bag de små firkantede moderigtige briller, men hun undgik øjenkontakt med Ulla, da hun nærmede sig. Ulla valgte alligevel at sætte sig ved siden af hende.

- Dav jeg hedder Ulla, sagde Ulla og var usikker på, om hun skulle give pigen hånden. Pigen holdt dog godt fast på sin rygsæk, så det løste det problem.

- Dav, svarede pigen. - Jeg hedder Maja.

- Vi skal vist gå i samme klasse, forsøgte Ulla sig forsigtigt.

- Ja, det skal vi alle sammen, men jeg kender ikke nogen af de andre.

- Kender du læreren, Jarl?

- Nej, men jeg har hørt, at han skulle være dygtig.

I det samme kom to piger ind ad døren, de snakkede og pjattede, og hilste på Laila, som om hun var en af deres veninder. Efter at de havde vekslet et par ord med Laila, gik de over mod gruppen.

- Nå, så I er det nye hold, begyndte en af pigerne.

- Ja, det er kun en del af holdet, vi skulle gerne blive dobbelt så mange, svarede en ung mand med langt hår.

- Jeg hedder Lene, og det er Tanja, sagde pigen og pegede på sin veninde.

- Jeg hedder Anders, svarede den unge mand.

- Velkommen til skolen, svarede Lene ham.

De nye elever begyndte at samles omkring Lene og Tanja, og der kom lidt mere gang i snakken, Maja blev dog siddende med armene omkring sin rygsæk, og sagde ikke noget.

- Hvordan fandt du på at begynde her på skolen? Spurgte Ulla.

- Jeg vil gerne være kunstmaler, og det er noget lettere at komme ind her end på kunstakademiet.

- Kunstmaler, sagde Ulla, mens hun ligesom smagte på ordet. - Så drømmer du måske også om at komme til Paris og male?

- Det kunne være rigtigt dejligt, at sidde med staffeli og pensler og male i Paris, sagde Maja drømmende.

- Jeg håber bare på at blive bedre til at tegne, jeg har altid været meget glad for at tegne, men det er lang tid siden, jeg har gjort ret meget ud af det.

- Så er du rigtigt heldig, at vi starter med Jarl, han skulle være eminent god til at tegne.

- Bare han ikke er alt for dygtig, jeg er bange for at føle, at alle kan det hele, mens jeg sidder med mine ubehjælpssomme børnetegninger, sagde Ulla.

- Jeg har det på nøjagtigt den samme måde, her nede i tasken har jeg nogle akvarelmalerier, men jeg tror ikke, at de kommer op i dagslyset lige med det samme.

Mens de sad og talte, kom Jarl ind ad døren, samtidigt med at klokken over skranken slog 9.

Han gik over til gruppen, hvor alle vendte sig mod ham.

- Goddag, jeg er Jarl Antonsen, jeg skal have jer her i begyndelsen. Vores første opgave er at få klassen rystet lidt sammen, og vi skal se, hvad I kan hver især. Lad os starte med at gå ind i tegnelokalet, hvor jeg plejer at residere.

Jarl pegede ned af gangen hvor tegnelokalet lå, og alle bevægede sig derind. Flere af eleverne satte sig ved bordene, der stod rundt omkring i lokalet, især de fjerneste borde var populære.

- Hvis I begynder med at rejse jer op igen, og tage stolene med her op, så sætter vi os i en rundkreds, så vi kan lære hinanden lidt at kende.

Alle eleverne skramlede rundt med stolene, og efter et par minutters kaos, sad alle i en rundkreds, oppe ved podiet.

- Lad os starte med et navneopråb, jeg har 20 på min liste her, og det ser ikke ud til at alle er mødt endnu. Jarl begyndte at råbe navnene op, og krydsede alle eleverne af på sin liste.

- Så synes jeg, at vi alle skal begynde med at sige, hvad vi hedder en gang til, på den måde lærer vi efterhånden hinandens navne at kende. Når man har sagt sit navn, vil jeg også gerne have, at man fortælle en smule, om hvad man tidligere har lavet, og måske lidt om hvad man håber, at skolen her skal føre til.

Eleverne fortalte på skift. Nogle fortalte lange historier om deres livslevned, og svævende beretninger om hvad opholdet på skolen skulle føre til. Da Ulla fortalte, at hun boede hjemme hos sin mor, var der en del fnisen, men der var mange, der nikkede, når hun fortalte, at hun gerne ville illustrere børnebøger.

- I er jo en blandet forsamling, rundede Jarl deres fortællinger af. - Jeg tror, at vi skal prøve at tegne lidt, så jeg kan få en ide om, hvor vi skal starte med undervisningen, det er vigtigt at alle føler, at de både kan følge med, men også at alle får tilstrækkeligt med udfordring. En god ide er at starte med at tegne noget, der ikke rigtigt ligner noget, hvor man kan lege lidt med skygger og former, så hvis I forsøger jer lidt med den her, så vil vi gå videre der fra, afsluttede Jarl og satte en skulptur op på podiet.

Da Ulla kom hjem sad Fanny foran fjernsynet.

- Så er jeg hjemme, råbte Ulla ude fra gangen.

- Ja, det var lige, som jeg sagde, du kunne lige akkurat ikke nå at se Horton sagaen, den er lige slut, og det var det der rigtigt spændende afsnit, hvor de næsten alle sammen blive uvenner.

- Det går nok, sagde Ulla, da hun trådte ind i stuen. - Jeg har haft en rigtigt god dag, de andre elever er rigtigt søde, og jeg er ikke så håbløs til at tegne, som jeg havde frygtet.

- Det var da godt, nu mens der er reklamer, så går jeg lige ud og laver lidt te, så kan vi se 'Små og store synder' sammen, sagde Fanny og gik ud i køkkenet. Ulla gik hen til telefonen, og ringede op.

- Hej, det er mor, sagde hun, da røret blev taget i den anden ende. - Jeg tænkte på, om du og Sofie ikke havde lyst til at komme over og spise i aften?

- Jeg vil gerne, svarede Lise. - Jeg tror ikke Sofie har tid, men hvis det er i orden med dig, kan det godt være, at jeg tager Michael med, vi har aftalt at være sammen i aften, når han har fri fra BLOBS.

- Hvordan passer det så med klokken syv? Spurgte Ulla.
 - Det tror jeg passer fint, svarede Lise. - Er det for resten ikke i dag, at du er startet på skolen?
 - Jo det er, og jeg har rigtigt lyst til at fortælle om det, det var bare så spændende, og jeg følte mig slet ikke som en tumpe, der ikke kunne finde ud af det, sagde Ulla glad.
 - Du har da også altid været god til at tegne.
 - Ja, men du ved godt, hvordan det er, man er altid bange for, at de andre er helt forfærdeligt dygtige. Der er også nogen, der er meget dygtige, men det gør slet ikke noget.
 - Det glæder jeg mig til at høre om i aften, sagde Lise.
- De sagde farvel, og Ulla lagde røret på, samtidig med at Fanny kom ind med te og kager.
- Du skal lige skifte kanal, det er jo på 2'eren det kommer, sagde hun og satte bakken på bordet.

- 114 -

- Så er første udgave af hjemmesiden færdig, udbrød KK tilfreds, da han og Allan lagde sidste hånd på arbejdet.
 - Der er en del ting, vi kan gøre bedre, mente Allan.
 - Ja, ja, men nogen gange må man stille sig tilfreds, med det man har, ellers får vi jo aldrig den side op at køre.
 - Måske får vi også nogle erfaringer, efterhånden som folk prøver at bruge siden.
 - Netop min dreng, nu trykker jeg på send knappen, så siden ryger ud på serveren og bliver tilgængelig for det store publikum.
- KK trykkede på knappen, så hjemmesiden kom ud på nettet. - Prøv så at se hvordan det ser ud, når man besøger siden, fortsatte han og tastede adressen ind i browseren. - Se det ser jo fint ud, og når man trykker der, kommer man hen og ser en oversigt over ting, vi kan lave. Her er vores adresse, telefonnummer og den slags oplysninger.
- Ja, men vi mangler stadig nogen funktioner, hvor folk kan noget aktivt, indvendte Allan. - For eksempel hvis man gerne vil i kontakt med firmaet, så ville det være smart, hvis man kunne skrive en lille

besked, om hvad man vil, og hvordan vi kan komme i kontakt med dem.

- Jamen, de kan jo se vores e-mail adresse, så kan man jo bare sende en mail.

- Det er ikke helt det samme, men indtil videre må det vel være løsningen, sagde Allan opgivende. - Jeg må hellere køre, jeg har en masse varer, som skal afleveres, og jeg skal også over til Iversen og hente nogle flere råmaterialer. Jeg vil jo så nødig have Sonja på nakken.

- Nej det kan jeg godt forstå, det er heller ikke sikkert, at du ville overleve det.

-115 -

Susanne kom ind på Jans kontor, hvor han sad ved computeren, og forsøgte at se ud som om, han lavede noget meget vigtigt.

- Hej Skat, begyndte hun. - Det er ikke meget, jeg har set til dig i dag, hvad har du dog haft så travlt med?

- Jeg har set på alle vores brødleverancer, det er jo vigtigt at have kontrol med, at alt går som det skal.

- Det må jeg nok sige, er der så styr på det hele, eller har du måtte lave en masse korrektioner?

- Alt i alt må man nok sige, at der var styr på det, jeg trængte også til at tænke mig lidt om, det var ret rystende at besøge min mor. Jeg tror, at hun er ved at blive senil eller sådan noget.

- Hvorfor tror du dog det?

- Jo, hun har lige pludseligt fået en lejer, en tynd underlig nørd, med stålbriller og en kæmpe lommeregner i brystlommen.

- Du har da selv stålbriller, bemærkede Susanne.

- Det har overhovedet ikke noget med mig at gøre.

- Nej, nej selvfølgelig ikke, men er det ikke meget godt, at hun har fået en lejer, måske føler hun sig mere tryk, når hun ikke skal være alene i det store hus.

- Jo, men kender du ikke den her følelse? Jeg tror, at han udnytter hende, hun laver mad til ham, og vasker hans tøj, det er da ikke rimeligt.

- Det gjorde hun da også for dig.
- Ja selvfølgelig, jeg er jo hendes søn, sagde Jan på en lidt opfarende måde, som om hun kritiserede ham.
- Hvordan synes du selv, at du har det? Jeg laver da også for det meste mad til dig, og det er da også mig, der vasker dit tøj.
- Det er da noget andet, du er jo min kæreste, forsøgte Jan.
- Måske betaler ham der lejeren for at få vasket tøj, og for at hun laver mad til ham.
- Det er jo det, jeg er bange for, jeg tror, at han bare lever på nas, og lader hende betale.
- Hvorfor tror du det? Sagde hun noget, der kunne få dig til at tro det?
- Nej, men det var bare så mærkeligt, han sad på min plads, han har lejet mit værelse, det gav en virkelig grim fornemmelse.
- Er min lille pussenusse jaloux? Spurgte Susanne og trådte nærmere hen til Jan.
- Selvfølge er jeg ikke jaloux, jeg kan bare ikke lide, at sådan en charlatan kommer og udnytter min mor.
- Sådan er I drenge, sagde Susanne, og greb fat i hans øre og kyssede ham længe. - Måske er det det, vi piger godt kan lide, I kan slet ikke klare jer selv.
- Min mor er ikke en pige, hun er en ældre dame, og måske også en smule naiv. Hun kan alt for let blive udnyttet af sådan en type. Det eneste gode, der er at sige om det, var at hun talte rigtigt pænt om dig, hun sagde, at du var en god støtte for mig.
- Ja, det er jo noget helt nyt, kommenterede Susanne spidst.
- Han har lejet både mit værelse og hendes soveværelse.
- Jamen, hvad så med alle dine ting, har de smidt dem væk? Spurgte Susanne med håb i stemmen.
- Nej, det står nede i kælderen.
- Det var da synd, udbød Susanne skuffet.
- Og jeg har lovet at komme derover på søndag formiddag, for at se om der er noget, jeg vil have med. For ellers bliver det bare smidt væk alt sammen.
- Det er vel nok synd, at vi ikke har plads til mere i lejligheden, men der er vel ikke så meget af det, der er noget særligt værd, er der?

- Vel ikke sådan i penge, men det er jo ting, jeg har haft, siden jeg var barn, der er jo mange minder og sådan noget ved det.
- Ved du hvad Jan, jeg tror, at vi hellere må tage sammen derover på søndag, så skal jeg hjælpe dig med at sortere. Nogen gange kan det være svært at være sådan rigtigt nøgtern, når det er ting, der er knyttet alt for mange minder til.

- 116 -

På fabrikken var Allan kommet tilbage fra sin køretur. Han bar hurtigt et par kasser ind i samlehallen, hvorefter han gik ind på Elisabeths kontor.

- Hej, har du set den hjemmeside, din far og jeg har lavet?
- Nej, jeg vidste slet ikke, at I var blevet færdige.
- Jamen, så lad os gå ind til din far, det er godt nok ikke den mest fantastiske hjemmeside, og der er meget, vi skal have forbedret, men nu er den i det mindste i luften.

- Hej far, jeg hører, at I endeligt har fået en hjemmeside op at stå, sagde Elisabeth, da hende og Allan trådte ind på kontoret.

- Ja, nu skal du se, sagde KK. - Jeg skal lige have startet min browser op. Sådan, og så taster man www.kktrading.net, og vupti kommer der et fint billede af fabrikken frem, sagde KK og så op på Elisabeth.

- Jamen, hvad er det de gør, og de har jo ikke noget tøj på, udbrød Elisabeth.

- Hvem, sagde KK og kiggede på skærmen.

- Vi er blevet hacket, udbrød Allan. - Hvor mange timer har siden været på nettet? Er det fire eller fem, og der er allerede nogen, der har været inde og ødelægge den.

Elisabeth slog en latter op.

- Hold op hvor ser I sjove ud, I ligner to små drenge, som er løbet ud i svømmehallen uden badebukser på.

- Hvad mener du? Spurgte KK lidt indigneret.

- I ser bare skrub forvirrede ud, er alt jeres arbejde nu gået tabt?

- Nej, nej, sagde Allan roligt. - Vi har lokale kopier af det hele på din fars computer, men jeg er noget overrasket over, at det kan lade sig gøre, og så så hurtigt.

- Jeg må have skrevet forkert, hvis du ser oppe i adresse linjen, står der heller ikke det jeg skrev, jeg prøver lige igen. KK skrev atter adressen, og denne gang så man ikke de nøgne mennesker, men en blå skærm med en grå boks, hvor der stod 'tryk Ja for at slette din harddisk'. Derudover var der en Ja knap.

- Nej, hvad sker der, sagde KK med begyndende panik i stemmen.

- Luk browser programmet ned, foreslog Allan, også han var ved at blive lidt nervøs.

- Det kan jeg ikke, krydset i højre hjørne er forsvundet.

- Skal vi så ikke bare slukke computeren, foreslog Allan.

- Så, så drenge, brød Elisabeth ind. - Ved I ikke at sådan et program slet ikke kan gøre sådan noget, far tryk på ikonet med højre musetast, og vælg så LUK.

KK lukkede det drilske vindue ned, og både han og Allan åndede lettet op.

- Far du må tage kontakt til din Internetudbyderen, sådan noget bør ikke kunne lade sig gøre, sagde Elisabeth alvorligt til sin far.

- Internetudbyderen? Spurgte KK.

- Ja, det firma som har den server, hvor jeres hjemmeside ligger, forklarede Elisabeth.

- Nå ja, jeg er vist lidt rystet, det er et lille firma, der hedder Super Internet.

- Du må tale med dem og få en forklaring, det er jo heller ikke den bedste reklame for firmaet her, hvis folk forsøger at komme ind på siden.

- Ja, for Søren, sagde han. - Jeg må hellere se at få fat i dem med det samme, jeg har givet adressen til dem, vi samler kuglepenne for, hvad er det nu de hedder?

Hjemme hos Fanny og Ulla, var Ulla ved at dække bord til fire. Lise og hendes nye kæreste Michael kom på besøg.

- Hvorfor kan vi ikke bare dække op på sofabordet, som vi plejer, klagede Fanny.
- Mor, vi kan da ikke snakke ordentligt med Michael, hvis fjernsynet kværner hele tiden.
- Jamen, vi skulle jo se ”Hvem vil være millionær?” her klokken 7, hvad med det?
- Mor du overlever nok at gå glip af ”Hvem vil være millionær?” bare en enkelt gang.
- Det skal du ikke være så sikker på, jeg plejer at se det, og når man har en vane, er det ikke altid så sundt bare at lave om på det.
- Sikke noget sludder mor, jeg er sikker på, at det er sundt at lave om på sine vaner. Syntes du ikke også, at det bliver spændende at se, hvordan Lises nye ven er?
- Hun er jo mit barnebarn, men ærlig talt jeg kunne vel nok lære ham at kende senere på aftenen, når ”Hvem vil være millionær?” er slut.
- Senere på aftenen er der andre ting, du gerne vil se i fjernsynet, jeg tror faktisk ikke, det ville gøre så stor forskel.
- Jamen, det der kommer senere, gå jeg jo også glip af, jeg kender dig og Lise, det bliver ikke let at slippe ind foran fjernsynet igen.
- Åh, hvor er du tosset mor, sagde Ulla og gav sin mor et knus. - Selvfølge vil du hellere snakke med dit barnebarn end at sidde og se fjernsyn.

Det ringede på døren, og Ulla skulle lige til at rejse sig for at lukke døren op.

- Nej lad nu mig, sagde Fanny, og nærmest løb ud i gangen.
- Hej mormor, sagde Lise. - Det her er Michael, han går på det samme gymnasium, som jeg gør.
- Goddag Michael, sagde Fanny og gav Michael hånden. - Hej Lise, skal din mormor ikke have et knus? Fortsatte hun og gav Lise et knus. - Kom med ind i stuen, din mor og jeg har rigtigt dækket op og lavet mad.
- Hej Lise, sagde Ulla, da Lise og Michael, trådte ind i stuen. Hun gav Michael hånden og præsenterede sig for ham. Så bød hun dem til bords, og hentede maden ude i køkkenet.

- Det er vel nok længe siden, vi har siddet ved det her bord og spist, sagde Lise, henvendt til sin mormor.
- Ja, vi syntes, at det var hyggeligere end at sidde inde ved sofabordet, forklarede Fanny. - Så kan vi rigtigt snakke, og høre hvordan det går med dig.
- Ja, det er jo lidt svært at føre en samtale, når fjernsynet kører for fuld tryk, kommenterede Lise.
- Og du er så Michael, sagde Fanny og kiggede gennemtrængende på Michael. - Går du i samme klasse som Lise?
- Nej, jeg går i 3. G, svarede Michael.
- Så var det da skægt, at I skulle mødes, sagde Fanny.
- Vi mødtes til den først fest på gymnasiet, jeg sad sammen med nogen af pigerne fra min klasse og kiggede, da Michael lige pludselig kom hen og bød mig op. Jeg tror faktisk, at han havde væddet med nogle af sine kammerater, om han turde. Sagde Lise med et grin og fangede Michaels blik.
- Det havde jeg altså ikke, jeg havde længe siddet og set på hende, og haft lyst til at lære hende bedre at kende. Det var allerede da jeg så hende første gang i kantinen, at jeg lagde mærke til hende. Jeg tror, at det var i den første uge af skoleåret, sagde Michael og smilede tilbage til Lise.
- Imens havde Ulla sat fad med pasta, salat og kødsovs på bordet.
- Så er der spaghetti, sagde hun og satte sig ved bordet. - Michael vil du have rødvin? Spurgte hun med flasken i hånden. Michael nikkede og Ulla skænkede op til dem alle sammen.
- Michael fortalte, at han allerede havde fået et godt øje til Lise i den første uge, hvor Lise lige var startet i 2. G, fortalte Fanny.
- Ja, sagde Lise, med et glad smil. - Og så det var jo heldigt, at han gjorde noget ved det.
- I går måske i samme klasse? Spurgte Ulla.
- Det har jeg allerede spurgt om, afbrød Fanny. - Michael går i 3. G. Michael nikkede bekræftende.
- Hvad skal du så lave, når du er færdig med gymnasiet?
- Det ved jeg ikke rigtigt, men jeg tror, at jeg vil læse videre, jeg vil gerne lave noget med computere, så måske vil jeg søge ind på universitetet og læse til datalog.

- I skulle bare se hans værelse, der står computere over det hele, brød Lise ind.

- Jeg bruger meget af min tid på en hjemmeside på Internettet, forklarede Michael.

- Det var da spændende, sagde Fanny. - Er det så sådan noget med porno og nøgne damer.

Michael der lige havde taget glasset op til munden for at drikke, fik vinen i den gale hals, og undgik med nød og næppe at sprutte vinen ud over hele bordet.

- Mormor hvor er du altså dum, selvfølgelig laver Michael ikke en side med sådan noget. Vel? Sagde Lise og kiggede på Michael.

- Nej, det er et lille firma, hvor jeg tilbyder folk min assistance, hvis de skulle have problemer med deres computere, eller hvis de skal have hjælp med at lave hjemmesider.

- Nå, sagde Fanny. - Jeg troede ellers, at det her Internet mest handlede om sex og nøgne damer.

- Det er der da også en del af, men det er ikke det, jeg laver.

- Det er vel nok en lækker spaghetti, du har lavet mormor, brød Lise ind for ligesom at dreje samtalen hen i en anden retning.

- Ja, det kan jeg ikke rigtigt tage æren for, det er Ulla, der har lavet maden, jeg har kun dækket bord. Faktisk ville jeg hellere have noget med sovs og kartofler, men efter din mor er begyndt på den her tegneskole, skal vi absolut have speciel eksotisk mad.

- Nej mor hør nu, brød Ulla ind. - Jeg startede på skolen i dag, og den her spaghetti er altså ikke særlig eksotisk.

- Det ved jeg da ikke rigtigt, der er både peberfrugter og hvidløg i, det skulle heller ikke undre mig, om du har brunet kødet i olivenolie, svarede Fanny triumferende.

- Jeg troede ellers ikke, at du kunne lave mad, sagde Lise.

- Er det din far, der har sagt det? Spurgte Ulla forsvarsberedt.

- Han sagde noget om, at du havde lidt svært ved at fokusere på opgaven.

- Sådan havde jeg det også før, men nu hvor jeg ikke har Henrik til at klare tingene for mig, går det bedre.

- Er du begyndt at gå på skole? Spurgte Michael interesseret.

- Ja, jeg er lige startet i dag, og det er rigtigt spændende, Lises far og jeg er jo lige blevet skilt, så jeg er startet på en helt ny tilværelse. De sidste halvtreds år har jeg været hjemmegående husmor, mens Lise og Allan var mindre. Så det er ikke sådan, at jeg bare lige kan gå ud og starte på en karriere.

- Halvtreds år? Spurgte Michael.

- Måske ikke helt, men når jeg kigger tilbage har det været længe, især i forhold til at starte på en ny karriere.

- Ja, det kan jeg godt forestille mig, hvad skal du så tegne?

- Jeg ved det ikke rigtigt, men måske kan jeg komme i gang med at illustrere børnebøger, jeg skal bare lige finde en forfatter, der kan skrive dem.

- Vi havde det ellers lige så hyggeligt, havde god tid til morgenmaden, og fred og ro til at følge med i både Horton sagaen og Små og store synder, men så skal Ulla absolut ødelægge det hele, fordi hun vil være kunstner, beklagede Fanny sig.

- Mormor, sagde Lise. - Mor kan da ikke sidde sammen med dig og se fjernsyn resten af livet, hun skal da ud blandt andre mennesker.

- Hvad er nu det for noget pjat, jeg har da været hjemmegående husmor hele mit liv, det er der da ikke noget i vejen med. Er jeg måske blevet sær eller sådan noget?

- Mor der er ingen, der siger, at man skal leve på en bestemt måde, brød Ulla ind. - Der er bare det ved det, at jeg lige pludseligt har fået lyst til at lave noget med mit liv. Tænk om man kunne blive rigtigt dygtig til at tegne, og måske kunne rejse ud i verden og lave plakater eller billedbøger, kunne det ikke være sjovt?

- Jeg skal ikke rejse nogen steder, og tænk lige på at hvis du er væk for længe af gangen, så kan det være meget svært at følge med i Horton sagaen, sagde Fanny vredt.

- Jamen mormor, der er da ting i verden, der er vigtigere end Horton sagaen.

- Ja, det kan du godt komme og sige, men jeg har altså set alle afsnit lige siden den startede, og jeg har altså tænkt mig at se resten af afsnittene også, og der med basta. Fanny slog i bordet, med en bestemt mine, og rejste sig op. - Nu er det tid til kaffe, afsluttede hun og gik ud i køkkenet.

- Det må jeg nok sige, sagde Lise og kiggede forbløffet på Michael og sin mor. - Det ligner slet ikke mormor at blive så ophidset.

I det samme lød der et brag ude i køkkenet. Det lød som om en tallerken var blevet kastet ned i køkken gulvet.

- Jamen, hvad går der dog af hende, sagde Ulla. - Jeg har da aldrig været ude for noget lignende.

Lise gik ud i køkkenet, for at se hvad der foregik.

- Mor, Michael kom her ud, hurtigt! Råbte Lise ude fra køkkenet. - Mormor er faldet om på gulvet.

Michael og Ulla skyndte sig ud i køkkenet, Ulla stod bare og stirrede på sin mor, der lå på gulvet og så ud til at være død. Michael bøjede sig over den gamle kvinde, og konstaterede at hun trak vejret.

- Lise skynd dig at ringe efter en ambulance, hun er besvimer, men i live.

- Hvad er nummeret til ambulancen, råbte Lise inde fra stuen.

- Du skal bare trykke 112, råbte Michael tilbage.

Da ambulancen kom, var Fanny stadig ikke ved bevidsthed, Michael og Ulla havde båret hende ind på sofaen, hvor hun lå med et næsten uhørligt åndedrag, mens Ulla, Lise og Michael betragtede hende med en bekymret mine. Ambulancefolkene løftede hende let over på deres bære, og efter få minutter var Fanny på vej til hospitalet sammen med Ulla, mens Lise og Michael havde lovet at låse døren, når de gik.

- 118 -

Annette sad ved roret i Smølfens cockpit og betragtede vindens rolige tryk mod storsejlet, og det smukke lys fra solen, der var ved at gå ned. Toppen af sejlet var farvet rødt af solen, og farven nærmest løb ned mod bommen. Den portugisiske kyst var ikke at se længere, mod nord skimtedes konturen af et fragtskib, der passerede dem for en times tid siden, ellers var de helt alene på havet.

- Hvordan går det der oppe? Spurgte Karen, idet hun stak hovedet op fra kahytten.

- Det går fint, hvor er verden dog smuk, svarede Anette, og mærkede at hun næsten fik tårer i øjnene. - Hvordan går det nedenunder?

- Det går fint, det har hjulpet, at vi har lagt kursen lidt mere sydligt, båden går roligere i bølgerne nu. Desuden har Carmen taget en pille, og måske kan hun klare at spise lidt om et par timer.

- Det var da godt at høre, måske skulle I se at komme her op, jeg syntes altid, at det er rarest at være ude i den friske luft, når man er søsyg.

Karen var enig, og kort efter kom hun og Carmen op og satte sig i cockpittet sammen med Anette. Carmen var stadig bleg, men hun drak vandet, som Karen skænkede op til hende, og så ud til at have det bedre.

- Hvad med vagtskiftet? Spurgte Karen.

- Jeg havde tænkt, at det måske var en god ide, hvis vi fik lidt at spise. Så kunne jeg sove bagefter, mens du og Carmen tog vagten, foreslog Anette.

Karen indvilgede, og begyndte at finde mad frem.

- Det bliver ikke til det store, men lidt ost og brød og grøntsager, hvad siger du til det?

- Det lyder godt nok, svarede Anette.

Kort efter sad de i tavshed og spiste, Karen havde åbnet en flaske rødvin, og Anette og hende spiste og drak, mens Carmen nøjes med vand og en lille smule brød, som hun sank med besvær.

- Det er godt nok, hvis jeg bare får lov til at sove i en fire timers tid, sagde Anette.

- Jamen, så tidligt tror jeg ikke, at det er nødvendigt at vække dig, jeg føler mig frisk efter at have sovet til middag, så Carmen og jeg kan nok klare den til klokken to eller tre.

Anette gik ned i kahytten for at sove, mens Karen overtog roret. Carmen lagde sig op ad Karen og halvsov. Imens førte Portugiser norden den lille båd støt og roligt syd på.

Jan og Susanne sad på Jans kontor og arbejdede med at få registreret de varer, de havde modtaget, mens de holdt det op imod bestillingerne.

- Det ser ud til, at vi mangler en del rugbrød, sagde Jan.

- Ja, jeg tror, at det har noget at gøre med at brødfabrikken har ændret på pakkestørrelsen, men jeg er ikke helt sikker, det kan også skyldes en fejl, svarede Susanne.

- Måske skulle vi bede Poul om at tælle brødene op, foreslog Jan. I det samme, bankede det på døren, og arkitekten Arne Jochumsen trådte ind ad døren.

- Det ser ud til at alting flasker sig, begyndte han.

- Altså, der er så vidt jeg ved, ikke nogen regler om, at man ikke kan tage en enkelt øl til fyraften, forsvarede Jan sig.

- Nej, det er der vel ikke, sagde Arne forsigtigt. - Jeg forstår ikke helt, hvor du vil hen med det.

- Jeg troede bare, at det var flaskerne på gulvet, som du kommenterede, sagde Jan og peger på de fem tomme ølflasker under skrivebordet.

- Ja, vel ja, nej det var såmænd bare et udtryk for, at tingene omkring ombygningen er ved at falde i hak. Jens Larsen, der har slikafdelingen, har sagt, at han ikke ønsker at lave om alligevel, han har regnet på sagen, og han er ikke sikker på, at det kan betale sig, at stille det omtalte legestativ op.

- Det var da godt, at han selv kom frem til den beslutning, sagde Susanne, mens hun smilede til Jan.

- Ja det tror jeg, men jeg var også lidt skeptisk over for ideen, sagde Arne. - Nu hvor vi har det på plads, er det faktisk bare at gå i gang med ombygningen. Jeg har beregnet, at det vil tage ca. tre - fire uger, så I den tid skal vi have fundet en løsning på, hvordan brødafdelingen så skal fungere.

- Kan vi ikke bare fortsætte, som vi plejer indtil den nye brødafdeling er klar? Spurgte Jan.

- Nej, det går ikke rigtigt, for der skal jo være plads til både jer og håndværkerne, det er jo det samme areal, vi taler om.

- Nå ja, hvor er jeg dum.

- Så hvis vi nu siger, at halvdelen af arealet gøres fri til håndværkerne, og den anden halvdel holdes åben som brødafdeling, kunne det lade sig gøre? Foreslog Arne.

- Det bliver svært, brød Susanne ind. - Jeg havde egentligt tænkt, at man kunne nøjes med at bygge på en tredjedel af gangen.

- Ja, det er nok muligt, det er bare sådan, at det bliver mest hensigtsmæssigt, når man tager så stort et areal som muligt ad gangen.

- Hvis vi skal indskrænke os til det halve salgsareal, er jeg bare bange for, at det ender i rent kaos, fortsatte Susanne.

- Ja, det er jeg også, istemte Jan, der følte, at han også hellere måtte sige noget.

- Det var lige det, jeg var bange for, men så kan vi måske løse det på denne måde. Sagde Arne, og begyndte at brede en tegning ud på Jans skrivebord. - Hvad hvis I rydder den del, der er tegnet ind her, så vil vi begynde med at installere de nødvendige aftræk til ovnen.

- Det kan vi godt sige, sagde Jan, da han så, at Susanne nikkede.

- Lad mig se, vi har d. 2/9 i dag, hvis I rydder pladsen, så vil jeg lade håndværkerne starte tidligt på mandag, så de kan nå at spærre af inden, der kommer kunder i butikken.

- Det er en aftale, sagde Jan glad.

- Jamen, så laver jeg en aftale med håndværkerne, sagde Arne og gav Jan hånden.

- Så har vi kun to dage til at rydde arealet, brød Susanne ind.

- Ja, det er bare om at komme i gang, sagde Arne.

- Det kan vel heller ikke være så svært, sagde Jan.

- Vi skal jo også sælge brød samtidigt, og hvor skal vi gøre af de reoler, der er for meget? Prøvede Susanne.

- Det skal vi da nok klare, sagde Jan.

- Jamen, så regner jeg med det. Jeg lader tegningen ligge her, så er det lettere for jer at se, hvad der skal flyttes, sagde Arne og forlod kontoret.

Susanne kiggede efter ham, indtil han var ude af syne.

- Jan, hvad tænkte du på, hvordan skal vi få alle de reoler flyttet inden på søndag?

- Øh, det ved jeg da ikke, men jeg tænkte, at du gerne ville have, at ombygningen kom i gang så hurtigt som muligt.

- Det vil jeg da også, men det her kan godt gå hen og blive et problem.

- Tja, sagde Jan tøvende. - Hvad hvis vi går ud og kigger i butikken, for at se hvilke reoler der skal flyttes.

Jan rejste sig og sammen gik de ud i butikken med tegningen og en blok, samt en rulle grøn tape, så de kunne mærke de reoler, der skulle flyttes.

- Hvad har I gang i? Spurgte Poul Buk, da han så dem gå rundt og pege på reolerne.

- Hej Poul, vi er i gang med at se hvilke reoler, der skal flyttes, i forbindelse med ombygningen af afdelingen, sagde Jan.

- Ombygningen, jeg havde sådan håbet, at det ville blive droppet, svarede Poul og så trist ud.

- Hvorfor dog det? Spurgte Jan.

- Fordi tingene står fint, som de gør, jeg kan godt lide at vide, hvad der står hvor. Jeg er også bange for, at ombygningen vil medføre en masse unødvendigt arbejde.

- Du skal se, at du nok skal blive glad for det, når det er færdigt, men du har ret i, at det kan medføre en del arbejde, svarede Jan med sin mest optimistiske stemme.

- Måske du har tid til at tage nogle ekstra timer i aften, brød Susanne ind. - Jan har lovet, at vi rydder en tredjedel af området til på mandag.

- Til på mandag, jamen, så er der da over en uge til det!

- Nej ikke helt, for det er nu på mandag, så vi har i dag, lørdag og søndag, sagde Susanne.

- Så siger jeg god fornøjelse, svarede Poul. - Desværre kan jeg ikke hjælpe, jeg har lovet at besøge min mor her i eftermiddag, det er jo ikke noget, man bare aflyser.

- Nå, det skal nok gå, sagde Jan. - Først og fremmest skal vi have lagt en plan over arbejdet, så vi har overblik, over hvad der skal laves. Måske kan vi også rykke nogle af reolerne lidt tættere sammen, så er der ikke så meget, vi skal tage ud på lageret.

- Lageret, udbrød Susanne. - Vi må have sat Asker i gang med at rydde noget plads til de varer, vi ikke kan have ude i butikken, det klarer jeg, så kan du fortsætte med planlægningen.

Hun vendte sig og gik ud mod lageret og efterlod Jan, som gik rundt og kiggede på reolerne, mens han satte tape på dem, der skulle flyttes. Samtidigt noterede han hvilke varer, som midlertidigt skulle udgå af sortimentet.

Allan og KK arbejdede med deres hjemmeside inde på KKs kontor.

- Da jeg så ringede til Super Internet, var de helt rundt på gulvet, det var ikke bare vores side, der var blevet ændret, næsten alle deres kunder havde fået ødelagt deres sider, fortalte KK.

- Havde de en forklaring, på hvad der var sket?

- Ikke rigtigt, de var travlt optaget af at prøve at redde så mange af deres kunders sider fra backup, som de kunne, så måske havde de ikke tid til at give mig en længere forklaring.

- Det kan de da ikke tillade sig, udbrød Allan med en forurettet tone i stemmen.

- Nej, men måske var det også mig, der ikke helt forstod, hvad der var sket, det var noget med at deres Microsoft servere var blevet angrebet af en virus, en såkaldt orm, som havde åbnet en port, hvor nogle hackere var kommet ind, de forsikrede mig om, at det ikke ville ske igen, fordi de havde fået opgraderet deres brandvæg. Det giver ikke den helt store mening, orm og brandvægge, hvad har det med computere at gøre? Jeg tror endda, at det var en virus, der havde orm, det var jo mere sandsynligt, hvis det var en orm der havde en virus.

- Jeg har hørt om de begreber, sagde Allan. - Ikke at jeg sådan helt kan forklare det, men det passer meget godt, at det hele er startet som en virus, der har åbnet deres system for indtrængen ude fra. Vi må bare håbe, at de har tilstrækkeligt styr på tingene, til at det ikke sker igen.

- Jamen, det var en flink ung mand, jeg talte med, han forsikrede mig, at de havde gjort alt, hvad de kunne gøre. De havde også downloadet nogle rettelser fra Microsoft.

- Vil det så sige, at hjemmesiden er oppe og køre igen?

- Ja, ja jeg har lagt det hele ud igen, vores side havde jo ikke været på serveren længe nok, til at den var med på backuppen. Prøv bare og se her.

KK skrev adressen på hjemmesiden i browseren, og efter et øjeblik dukkede den rigtige side frem på skærmen. KK klikkede på de forskellige links, og de rigtige sider dukkede op som forventet.

- Det ser da fint ud, sagde Allan. - Der er stadig nogle ting, der ikke er helt så smarte, som jeg synes, de kunne være, men det må vi komme tilbage til. Min lillesøster er i øvrigt begyndt at komme sammen med en fyr, der ved noget om hjemmesider, måske kan jeg lokke ham til at hjælpe os.

- Det var da en god ide, vi har da også mulighed for at betale lidt for det, svarede KK.

- Hvordan går det her? Spurgte Elisabeth, da hun trådte ind ad døren på KKs kontor.

- Det går da fint, der er kommet styr på hjemmesiden igen, prøv bare at se her, sagde KK og drejede skærmen lidt, så Elisabeth bedre kunne se.

- Lad mig lige prøve, sagde Elisabeth og gik hen til skærmen, og tog musen fra KK.

Hun klikkede lidt rundt på de forskellige links, mens hun brummede lidt.

- Hvis I nu printede alle skærmbillederne ud, så kunne jeg gå dem igennem og rette alle de stavefejl, I har lavet. Det er bare så typisk for sådan et par drenge, at I har haft så travlt med teknikken, at indholdet er kommet lidt ind fra højre. Til jeres ros må jeg dog sige, at den ikke er så grim, som jeg havde frygtet.

Allan og KK som ellers var så stolte over deres nye hjemmeside, lignede to skoledrenge, der lige var blevet taget i at ryge på toilettet.

- Jeg tænkte nok, at du ville sige sådan, sagde KK.

- Vi må jo desværre nok give hende ret, men har du forstand på design? Spurgte Allan.

- Jeg kan jo i hvert fald se, hvornår jeg selv synes noget er grimt, men det ville være en god ide, at vise det til mor, hun har faktisk en rigtig god sans for sådan noget.

- Så gør vi det, sagde KK lidt slukøret. - Det er jo aldrig sjovt at få at vide, at man har lavet noget grimt.

- For at snakke om noget helt andet, så skal vi faktisk rejse om 8 dage, men vi har stadig ikke fået vores visa, burde vi mon kontakte ambassaden?

- Hvor lang tid sagde de, at der ville gå, da vi sendte ansøgningerne ind?
- De sagde, at der ville gå en 8 til 10 dage, og der er nu gået 10 dage.
- Tror I så ikke, at de ligger i postkassen i morgen, eller på mandag? Spurgte KK.
- Ja, det gør de nok, jeg begynder bare at få lidt kriller i maven, og det ville lette lidt på det, hvis der ikke var så mange uafklarede punkter.
- Jamen, lille skat, hvad mener du med uafklarede punkter? Spurgte KK med en lille latter.
- Mest af alt er der de her visa, men jeg er også lidt nervøs for, hvordan vi skal komme rundt i Kina.
- Er det ikke sådan, at der er ret mange kinesere, der taler engelsk? Spurgte Allan.
- Jo, og vi har jo også planlagt, hvordan vi skal komme til Chongqing, men jeg har bare en følelse af, at vi er rigtigt langt hjemmefra, og at det bliver svært at få hjælp, hvis der er noget, vi ikke selv kan klare.
- Jeg tror ikke, at I skal være så nervøse, I har jo fået ordnet flybilletterne, så I kan få hjælp i lufthavnen, hvor I skal skifte fly, der vil det helt sikkert være muligt, at finde folk der taler engelsk.
- Der er også noget andet, jeg er kommet i tanke om, vi må tænke lidt på vores udseende.
- Udseende? Spurgte Allan.
- Ja, det går ikke, at vi ligner to skoleelever, har du et pænt jakkesæt, der ikke får dig til at ligne en konfirmand?
- Altså, jeg har en slags jakkesæt, fra da jeg blev konfirmeret, men jeg tror ikke, at jeg kan passe det.
- I næste uge skal vi altså ud og købe noget tøj, vi kan ikke stå over for en kinesisk forretningsmand i det tøj, vi har på nu.
- Der har du fat i noget, brød KK ind. - I asien er det meget vigtigt, hvordan man opfører sig, har I egentligt nogen ide, om hvad man skal undgå, for ikke at fornærme folk?
- Vi fik en folder fra udenrigsministeriet, der står en del forskellige gode råd, som f.eks. ikke at møde op i en hvid kjole. Svarede

Elisabeth. - Hvordan går det for resten med din mormor? Jeg hørte, at hun var blevet indlagt på hospitalet.

- Ja, hun besvimele hjemme i køkkenet, heldigvis mens både min mor og Lise var der. Lægerne har ikke kunnet se, hvad der var i vejen, måske et såkaldt ildebefindende, men det kan også have været et lille hjerteslag. Hun har det fint nu, så jeg venter med at besøge hende til i morgen, så hun lige kan få en chance for at hvile sig lidt.

- Er din mormor på hospitalet? Det var da ikke så godt, udbrød KK.

- Jeg har talt med min mor, hun har det fint, hun har sit eget fjernsyn på stuen, så hun ligger i sengen og ser serier fra klokken 11 om formiddagen.

- Nå, det var da godt, en anden gang så skal du altså ikke være bange for at bede om fri, hvis du har brug for det.

- Det er slet ikke nødvendigt, min mor og Lise vil tage derind i dag, egentligt er jeg bange for, at hun slet ikke har tid til flere besøg på en dag, sagde Allan.

- Godt, godt men jeg må jo hellere komme i gang med at printe hjemmesiden ud, så overdommerne kan give deres besyv med, sagde KK og vendte sig mod computeren.

- Måske skal vi tage i byen og købe tøj på tirsdag, sagde Elisabeth henvendt til Allan.

- Det er ok, jeg har jo lige fået løn, så jeg må hellere se at komme i gang med at bruge dem.

- 121 -

- Det her er så planen, sagde Susanne. - Vi fjerner nogle af de varer, vi ikke sælger så meget af, og så bliver vi nødt til at have mindre mængder, af det der sælger, det betyder så, at vi skal have lidt mere opmærksomhed på at fylde hylderne op igen. Jeg kan bare ikke se, hvordan vi skal kunne nå det, samtidigt med at vi stadig skal sælge brød til folk.

- Så er der vel ikke andet for, end at vi begynder på at tage ting ned fra hylderne og få dem ud på lageret, sagde Jan med en lidt slukøret mine. - Det er bare om at finde ud af, hvor vi skal starte, det er også pokkers, at vi hverken har kunnet få fat i Jane eller Michael.

- Jeg har skaffet nogle rullebure, der kan være en hel masse i dem, det største problem er bare at undgå, at de ting vi lægger nederst bliver mast til ukendelighed.

- Det må vel være til at finde ud af, sagde Jan. - Der er vel ikke andet at gøre end at komme i gang.

I det samme ringede telefonen på Jans skrivebord.

- Det er Jan.

- Det er Arne Pilegaard, varehuschefen, jeg har et problem, som jeg håber, du kan hjælpe mig med at løse.

- Ja, hvad er problemet, svarede Jan.

- Jo, ser du vi har en 8. klasse, som er på virksomhedsbesøg, vi har fortalt en hel masse om koncernen, og så var det meningen, at de skulle prøve at arbejde i butikken i nogle timer.

- Ja, men det var da en god ide, roste Jan.

- Jo, men det var meningen, at Vibeke skulle have sat dem i gang med et eller andet, men hun har været nødt til at tage hjem, fordi hun er blevet ramt af en af hendes ellers sjældne migræner, så nu står jeg med 22 unge mennesker, som jeg ikke rigtigt ved, hvad jeg skal sætte til.

- Ja, det kan godt være lidt af et problem, jeg står bare i den situation, at vi også er lidt underbemandede, så det kan godt blive lidt svært at afsætte tid til, at sætte så mange i arbejde, svarede Jan. Susanne, der havde fulgt med i hele samtalen, især fordi Arne talte meget højt, når han talte i telefon, vinkede til Jan for at få hans opmærksomhed. Med ansigtet meget tæt på Jans mimede hun ordene "sig ja".

- Lige to sekunder, sagde Jan, han holdt hånden for mikrofonen og spurgte Susanne. - Hvad siger du?

- Sig ja, vi kan bruge dem til at flytte brød.

- Hallo, sagde Jan, i telefonrøret igen.

- Nu skal du bare høre, sæt dem til et eller andet, og give dem lidt kage og sodavand for det, fortsatte Arne for at overtale Jan.

- Ved du hvad, jeg tror, at jeg har en ide, sagde Jan. - Jeg skal nok beskæftige dem.

- Det lyder godt, sagde Arne. - Tror du ikke, det er bedst, hvis du kommer op og henter dem, de er ovre i videorummet.

- Det er nok en god ide, jeg kommer over og henter dem med det samme, sagde Jan.
- Hvor er vi heldige, sagde Susanne. - 22 unge mennesker til at flytte rundt på brød og reoler, så skal vi nok nå det.
- Jamen, det var også lige det, jeg sagde til mig selv, da han ringede og spurgte, om jeg ikke kunne sætte dem til noget, svarede Jan stolt.
- Du er bare så dygtig, sagde Susanne og kyssede ham, mens hun rodede ham i håret.

-122 -

Henrik var hjemme på Æblevej, han gik og spartlede huller ud. Efter at han havde set tv programmet ”Helt solgt”, havde han besluttet sig for at sætte huset lidt i stand, og få malet lidt. Lises gamle værelse var for eksempel malet i en blanding mellem lyserød og lilla, så der ville et par omgange hvid maling kunne gøre underværker. Det gamle hessian ude i gangen planlagde han også at hive ned, og erstatte af hvide vægge. På en eller anden måde var det pænere, da han og Ulla satte det op for 20 år siden. Han havde hænderne optaget af at jævne spartelmasse ud, mens han samtidig tænkte over renoveringens omfang, indtil han blev afbrudt, fordi det ringede det på døren.

- Hej Lise, sagde Henrik, da han åbnede døren.

- Hej far, vi har fået tidligt fri fra skole i dag, så jeg fik den ide besøge dig. Jeg syntes også, at du skulle hilse på Michael, han er min kæreste.

- Jamen goddag, sagde Henrik og rakte Michael hånden. - Hør dig kender jeg da et eller andet sted fra.

- Ja, du ansatte mig i BLOBS, i kolonial afdelingen, svarede Michael.

- Det er rigtigt, det er der, vi har talt sammen, men sagde Lise ikke lige, at I havde tidligt fri fra skole?

- Jo, jeg arbejder kun om eftermiddagen i BLOBS.

- Nå ja, det giver jo en forklaring, jeg syntes allerede, at det er så lang tid siden, at jeg har arbejdet i BLOBS, at det virker som i et helt andet liv, sagde Henrik.

- Der er godt nok også sket meget siden. Lise har fortalt mig om turen til Spanien, og din beslutning om at sejle jorden rundt.

- Ja, er det ikke spændende? Nogen gange synes jeg heller ikke selv, at det er helt virkeligt, det mærkelige er, at jeg aldrig før har tænkt på andet, end at jeg skulle blive i BLOBS, indtil jeg skulle pensioneres.

- Far skulle du ikke invitere os inden for, afbrød Lise dem.

- Jo, kom endelig inden for, vil I have en kop te, eller kaffe?

- Du må godt lave lidt te, sagde Lise.

Henrik satte vand over og fandt kopper frem, mens Lise og Michael bænked sig om det lille køkkenbord.

- Det var da noget værre noget med Fanny, sagde Henrik.

- Ja, man kan vist godt sige, at vi blev forskrækkede, da hun pludselig faldt om ude i køkkenet, heldigvis var Michael der, han fik hurtigt samlet mormor op, mens jeg ringede efter en ambulance.

- Ja, nogen gange er det lettere at bevare overblikket, når man ikke selv er så personligt involveret, kommenterede Michael.

- Har de så undersøgt hende, man kan jo være helt bange for, om hun kan være alene hjemme, når hun sådan bare kollapse.

- Indtil videre ligger hun til observation på hospitalet, men jeg er bange for, at de ikke finder nogen forklaring, på hvad der skete.

- Så er det jo egentligt heldigt, at Ulla er flyttet hjem til hende.

- Ja, men mor er jo begyndt at gå på en skole inde i byen, hvor hun skal blive bedre til at tegne, så hun er væk fra klokken otte til klokken halv tre.

- Det var da ellers en god ide, at hun kommer i gang med noget, jeg var ærlig talt en smule bekymret over, at hun bare sad og så fjernsyn sammen med Fanny, sagde Henrik.

- Det var jeg også, de var ikke til at holde ud, det var en af grundene til, at jeg flyttede. Måske kan mormor få en alarm af en slags, så hun kan tilkalde hjælp, sagde Lise. - Jeg synes i hvert fald, at det ville være synd, hvis mor skulle opgive sin skole for at blive hjemme og passe mormor.

- Ja, det ville være synd, men vi har da også lov til at håbe, at det ikke er noget alvorligt med Fanny, hun har trods alt boet alene i mange år, uden at det har været problem, sagde Henrik.

- Næ, der er jo heller ikke så meget at gøre ved det, Allan har sit jobovre hos KK, og jeg skal jo passe min skole, sagde Lise med en lidt resigneret tone.

- Det kan du jo have ret i. Hvordan går I ellers og har det?
- Vi har det godt, det er dejligt at have en kæreste, svarede Lise og gav Michael et lille klem.

Michael smilede tilbage og så også ud til at være tilfreds med tilværelsen.

- Trives du ellers med livet i butikken? Spurgte Henrik.
- Det er da OK, det er jo ikke livets mest spændende job at gå og fylde hylder op, men der er godt nok kommet lidt mere krydderi efter at den nye områdeleder er blevet ansat.
- Ja, det var en af de sidste folk, jeg ansatte, Morten Hermansen, han lød som en, der kunne klare lidt kaos og samtidigt bevare overblikket.
- Morten Hermansen? Sagde Michael og lignede et stort spørgsmålstegn i ansigtet. - Nej det er altså ikke en Morten Hermansens, der er blevet ansat som områdeleder, det er en der hedder Jan Jacobsen.
- Jan Jacobsen? Det var ham jeg mødte nede hos ejendomsmægleren, det var det han hed, sagde Henrik nærmest til sig selv. - Så det var derfor, at han var så overstrømmende.
- Der må være sket en fejl, ham her Jan Jacobsen, han var da en værre spradebasse, ham kunne jeg aldrig finde på at ansætte.
- Det er ham, der styrer afdelingen nu, selv om jeg har på fornemmelsen, at det faktisk er Susanne, der kører løbet.
- Susanne? Hvem er nu det? Spurgte Henrik.
- Susanne Mikkelsen, hun har været i afdelingen i nogle år. Meget sød pige, en lille smule buttet og med hår, som er lidt længere end ned til skuldrene.
- Åh ja, nu husker jeg hende, hun er en vældig sød pige, hun havde faktisk også søgt på stillingen som områdeleder, men jeg mente ikke helt, at hun var klar til det ansvar. Hvordan kan det være, at du mener, at hun styrer begivenhederne?
- Jo, der gik ikke ret lang tid, så var hende og Jan kærester, og jeg ved ikke om du er klar over det, men hun var ofte efter den forrige områdeleder med en ide, om at vi skulle bygge om i brødafdelingen. Nu har Jan så fremlagt en fin plan for ombygningen, jeg skulle ikke blive forbavset, hvis det var Susannes plan, som han har fremlagt for hende.

- Det var da morsomt, sagde Henrik. - Måske skulle jeg ringe til Irma, det kan være, at hun har en forklaring, på hvad der er sket.
- Ja, det kunne være sjovt at få en forklaring, sagde Michael.
- Er detailhandlen så noget, du vil fortsætte med? Spurgte Henrik.
- Nej, jeg vil gerne arbejde med computere, jeg bruger en stor del af min fritid til at lave hjemmesider, selv om det ikke giver de store penge.
- Ja, du skulle bare se hans værelse, der er fuldt med computergrej over det hele, brød Lise ind.
- Det er da også en spændende branche, sagde Henrik. - Min søn Allan går med planer om at åbne en internetbutik, hvor han skal sælge elektronik, som han vil importere fra Kina.
- Jamen, hvis han har brug for hjælp, skal han da bare ringe, det kan faktisk godt være lidt kompliceret at lave sådan noget.
- Det kan det vist, jeg hørte, at Allan og KK havde lavet en side, og efter et par timer var den blevet hacket, og indholdet var skiftet ud med noget helt andet, fortalte Lise.
- Det lyder som en god start, sagde Michael med et grin.

- 123 -

Tidligt på formiddagen hvor der ikke var så mange kunder i BLOBS, arbejdede Jan sammen med Susanne og Poul for at få plads til de mest nødvendige ting, nu hvor reolerne var blevet presset sammen på en meget mindre plads end normalt.

- Når man tænker på alle de pakker med brød og kager, som vi gav ottende klassen med hjem, så er det utroligt, at vi stadig har problemer med pladsen, sagde Jan.
- For ikke at tænke på alle de kager, de åd, mens de arbejdede, sagde Susanne.
- Unge mand, sagde en ældre dame med tweedfrakke og hat, mens hun prikkede Jan på skulderen.
- Ja, sagde Jan og vendte sig mod hende.
- Jeg ser, at de har vendt fuldstændig op og ned på afdelingen her, er det virkelig nødvendigt at lave om hver anden dag?
- Vi skal i gang med en større ombygning, begyndte Jan.

- Det kan godt være, men nu var jeg næsten ved at være fortrolig med, hvor de forskellige ting var, og nu er der vendt op og ned på alting endnu engang.
 - Jamen, vi er ved at bygge afdelingen om, så den bliver bedre og får et meget mere spændende udvalg af varer.
 - Jeg var altså udmærket tilfreds, med det vareudvalg der var her, selv om jeres udvalg af tvebakker er meget ringe.
 - Der kan de selv se, vi trængte til den ombygning, svarede Jan hurtigt.
 - Vil det sige, at De bygger hele afdelingen om for at få plads til flere forskellige tvebakker? Spurgte damen lidt forbavset.
 - Tvebakker? Nej måske ikke lige tvebakker, men vi mener at pladsen kan udnyttes meget bedre, og afdelingen kan gøres mere indbydende og rar at handle i.
 - Hvad hjælper det, når man ikke kan få de varer man gerne vil have, jeg er så træt af Hattings tvebakker, de krummer alt for meget.
 - Øh, jeg vil skrive det op, så skal jeg se på, hvad der ellers er mulighed for at føre inden for tvebakker, sagde Jan og skrev en note på en lille seddel.
 - Det er jeg meget glad for. Man kan få nogle rigtigt gode tvebakker fra et lille bageriovre i Jylland i byen Tved, dem skulle I tage at føre.
 - Tved, gentog Jan og skrev endnu en note på sin blok.
- Damen nikkede og vendte sig for at gå, men så stivnede hun midt i et skridt, fordi hun var kommet i tanke om noget.
- Grahamsformbrød, det var det, jeg kom for at spørge om, det plejer at ligge på reolen derover.
- Hun pegede på det tomme gulv, hvor der tidligere stod reoler.
- Grahamsformbrød, gentog Jan, med et noget tvivlende udtryk i øjnene.
 - Er de sikker på, at der er noget, der hedder grahamsformbrød?
 - Hør nu unge mand, jeg har spist grahamsformbrød til morgenmad, lige siden doktor Hansen anbefalede mig at starte dagen med et stykke grahamsformbrød. Ser De, jeg har lidt så meget af problemer med min afføring tidligere, men et enkelt stykke grahamsformbrød om dagen holder det hele i gang.

- Det må jeg nok sige, sagde Jan. - Susanne ved du, hvor vi har det omtalte brød? Spurgte han Susanne, der interesseret havde fulgt med i samtalen.

- Ja, damen har ret, det lå derovre på øverste hylde. Damen nikkede glad ved Susannes bekræftelse af, at grahamsformbrød virkelig eksisterede.

- Jamen, det er da en uvurderlig oplysning, svarede Jan. - Du ved måske også, hvor det er nu.

- Ja, det tror jeg nok, kan du huske den lidt kraftige dreng fra 8B? Han sagde, at hans farmor var meget glad for det brød, så vi gav ham de sidste fem pakker med hjem.

- Gav I ham brødet? Spurgte damen overrasket.

- Ja, vi havde en ottende klasse til at hjælpe os med at flytte om på reolerne, og vi gav dem noget af det brød, vi ikke længere kunne få plads til. Forklarede Jan.

- Gav dem brødet, I ikke kunne få plads til, sagde damen ud i luften.

- Hvad med min morgenmad? Vil de straks gå ud på lageret og hente en pakke grahamsformbrød.

- Vi har vist ikke noget ude på lageret, ser De, nu hvor vi ikke har så meget plads, er der nogen varer, vi ikke fører i et stykke tid.

- Det kan de da ikke mene, der må være andre typer brød, De kan lade være med at fører, jeg insisterer på, at De genoptager forhandlingen af mit brød, ellers må De selv svare for konsekvenserne, jeg kan meget let gå hen og blive meget syg, vil De have det på Deres samvittighed?

- Nej, nej, stammede Jan.

- Så kommer jeg igen i morgen, og så forventer jeg, at De har grahamsformbrød. Sagde damen og gik væk, inden Jan kunne nå at sige noget.

Susanne havde svært ved at holde latteren tilbage.

- Hvor så du altså sjov ud. Hun var ikke lige til at hamle op med.

- Vi bliver nødt til at få det brød tilbage på hylderne, tænk hvis hun kommer tilbage i morgen, sagde Jan. - Så du, hvordan hun holdt på sin paraply, jeg var næsten bange for, at hun ville slå mig.

- Ja, hun var en dejlig kunde. Skal du også til at købe flere slags tvebakker?

- Tvebakker? Nå tvebakker, nej det skal vi altså ikke, det var kun for at se ud som om, jeg hørte efter, at jeg skrev lidt på min blok.
- Hvad var det nu, det var for noget brød, vi skulle have?
- Formbrød, svarede Jan hurtigt.
- Hvad for en slags formbrød? Spurgte Susanne.
- Åh nej, det kan jeg ikke huske, Susanne vil du ikke nok sørge for, at vi har det i morgen?
- Selvfølge skat, hvad siger du for resten til at tage ud og se på gardiner, når vi har fri, jeg kunne godt tænke mig at få nogle gode ideer, til når vi skal indrette vores nye lejlighed.
- Gardiner? Spurgte Jan lidt slukøret.
- Ja, skat, jeg går lige op og bestiller brødet, så vi kan være sikre på at have det i morgen.
- Ok, så lad os tage ud og se på gardiner.

- 124 -

Fanny lå i hospitalssengen, på sengebordet stod der blomster, som familien havde haft med. Ulla, Lise og Michael stod ved side af sengen, mens fjernsynet annoncerede starten på episode 639 af Horton sagaen.

- Lægerne har ikke noget svar, på hvorfor du besvimede, sagde Ulla.
- Nej, det er også meget mærkeligt, jeg har jo altid haft et jernhelbred, svarede Fanny, mens hun holdt øje med fjernsynet.
- Du har sikkert bare rejst dig op for hurtigt.
- Det kan godt få blodet til at rende fra hovedet, hvis man rejser sig op alt for hurtigt, sagde Fanny bekræftende.

I det samme kom Allan ind, han havde en stor buket blomster med, som han gav til Fanny.

- Går det bedre mormor? Spurgte han.
- Jeg har det fint, svarede Fanny. - Du ved jo, at jeg har et jernhelbred.
- Jeg ved det, men det er også derfor, at vi alle sammen bliver så forskrækkede, når du endelig bliver syg, det er vi jo slet ikke vant til.
- Nej, men nu har jeg det fint, jeg skal faktisk i gang med at se Horton sagaen, så hvis du finder en stol, kan du jo sætte dig og se

med. Faktisk skulle I alle sammen finde nogle stole, det er lidt forstyrrende, når I står rundt om sengen.

- Måske skulle vi hellere komme en anden dag, forsøgte Lise sig.

- Nej, sæt jer nu ned og se med, det er rigtigt hyggeligt at se det sammen. Kommanderede Fanny fra sin seng.

Michael fandt en stol og satte sig ved siden af Allan på den ene side af sengen, og Lise og Ulla satte sig på den anden side. Der gik ikke mange minutter, før Allan og Michael opgav at følge med i serien.

- Jeg hører, at du har lavet en hjemmeside, sagde Michael til Allan.

- Ja, jeg har lavet en lidt primitiv side sammen med min chef, det er bare en præsentation af fabrikken.

- Jeg arbejder også meget med internet. Når jeg er færdig med gymnasiet, vil jeg ind og arbejde professionelt med ...

- Hyys, afbrød Fanny dem. - Nu bliver det rigtigt spændende, Janice ved ikke, at Paul har været hende utro med Lucy, men lige om lidt går det op for hende, at noget er galt.

Michael og Allan forsøgte at følge med et øjeblik endnu.

- Lad os gå ud på gangen, sagde Allan meget lavt til Michael.

Hvorefter de hurtigt sneg sig ud af værelset.

- Hun er godt nok streng med det fjernsyn, sagde Allan.

- Puha, ja og så den serie, det er jo overhovedet ikke til at holde styr på hvem, der er hvem, svarede Michael.

- Med hensyn til hjemmesiden, så er en veninde og jeg i gang med et import projekt, hvor vi skal bruge en hjemmeside som salgssted, er det noget, du har forstand på?

- Ja, jeg har allerede været med til at lave en postordre butik på nettet, den gik desværre ned ret hurtigt, fordi vi ikke havde rigtigt check på at få sendt varerne frem til folk.

- Måske du har tid til at komme ned på fabrikken en dag, jeg tror godt, at KK vil have noget hjælp med fabrikkens hjemmeside, og så kan vi se på den anden bagefter.

- Det vil jeg da rigtigt gerne, sagde Michael ivrigt.

- Hvad står i to og lusker med her ude? Spurgte Lise, som også havde set sit snit til at slippe ud af sygestuen.

- Michael vil godt hjælpe med vores hjemmeside, fortalte Allan.

- Husk lige, at du skal sørge for at få noget for det, sagde Lise og tog Michaels hånd.

- Selvfølge skal han da have betaling, det er jo ikke gratis at få lavet sådan noget, og jeg har indset, at vi ikke bare kan lave det selv, det bliver simpelthen alt for primitivt, svarede Allan.

- Nu er der reklamepause, sagde Ulla, der netop kom ud af døren. De myldrede alle sammen ind på stuen igen.

- I ved slet ikke, hvad I er gået glip af, sagde Fanny til dem, da de kom ind.

- Ved du hvad mormor, jeg kan simpelthen ikke finde ud af, hvad der foregår, forklarede Allan. - Måske er det fordi, jeg mangler at se de foregående 600 afsnit.

- Jamen, skal jeg så ikke lige prøve at forklare dig, hvad der er sket, det er altså en knald god serie, forsøgte Fanny.

- Nej, mormor, det tror jeg ikke er sådan en god ide, brød Lise ind. - Det vil jo tage hele eftermiddagen, hvis du skal forklare Allan, hvad der er sket i løbet af 600 afsnit.

- Jamen, der er altså noget, jeg godt kan gå lidt let hen over, nogle af personerne fra begyndelsen er jo slet ikke med længere.

- Skal vi ikke snakke om noget andet? Spurgte Ulla. - Har lægerne sagt noget om, hvornår du kan komme hjem igen?

- De sagde ikke noget, og ved I hvorfor? Sagde Fanny triumferende. De rystede alle sammen på hovedet.

- Det er da fordi, de ikke ved, hvad der er i vejen med mig, de undersøger mig, og det eneste de kan finde ud af, er, at jeg har et helbred som en islandsk hest, men tror I ikke også, at det simpelthen bare var fordi, jeg rejste mig for hurtigt op? Spurgte Fanny, og så langsomt rundt på dem alle sammen.

- Jamen, er du sikker på, at det bare var det? Spurgte Allan.

- Det var det da, kan I ikke huske det? Jeg nærmest fløj op far sofaen, sagde hun og opfordrede dem alle til at nikke bekræftende, ved selv at nikke overdrevent med hovedet.

- Jeg synes nu ikke, at du rejste dig meget anderledes, end du plejer, forsøgte Ulla sig.

- Du så jo fjernsyn, hvad ved du egentligt om det? Svarede Fanny igen med en hvis spidshed i tonen.
- Nå, vi må jo se hvad lægerne siger, sagde Ulla opgivende. - Så længe du er her, er du i hvert fald i trygge hænder.
- Nu starter det igen, kan I ikke lige være stille? Sagde Fanny og så ud til slet ikke at have hørt Ullas sidste bemærkning.
- Jeg tror hellere, at jeg må komme videre, sagde Allan og bøjede sig over sin mormor og gav hende et hurtigt kys på kinden.
- Farvel, sagde Fanny åndsfraværende, med blikket fæstnet til fjernsynsskærmen.
- Vi må vist også hellere smutte, sagde Lise og trak Michael med ud af rummet.
- Hej, hej, sagde Fanny mekanisk.

- 125 -

- Hvor er vi egentligt henne? Spurgte Carmen.
- Karen fandt kortet frem og viste hende med fingeren, hvor Smølfen befandt sig i verden.
- Ser du, her er Gibraltar, og vi befinder os altså lidt længere sydpå, på højde med det nordlige Marokko, fortalte hun.
- Carmen kiggede nøje på kortet, hvorefter hun spejdede østpå mod Afrika.
- Det er lidt mærkeligt at være så tæt på, og alligevel føles det, som om vi tre kunne være de eneste mennesker i hele verden.
- Karen nikkede, det var en mærkelig fornemmelse, men nu hvor Carmen havde det godt, og vinden skubbede dem stødt frem ad deres kurs, følte hun sig ovenud tilfreds med deres lille flydende verden.
- Vandet er snart så varmt, at vi skulle tage og svømme en tur, sagde Karen.
 - Er det ikke farligt, så sejler båden jo fra os, sagde Carmen med en lidt forskrækket mine.
 - Vi har et langt tov med en bøjle, det hænger vi bagud, så kan man altid gribe fat i det og lade sig trække med af båden, beroligede Karen hende.

- Jeg tror nu hellere, at jeg vil vente, til at vi er kommet et par dage længere sydpå, så er vandet varmere, men jeg er også lidt bange for, at der er hajer her så tæt ved kysten, brød Anette ind.

- Hajer her? Sagde Karen. - Vi har da ikke set en eneste hajfinne indtil nu.

- Men se der, sagde Anette og pegede. - Var det ikke en delfin, der sprang derovre.

- Der er en til, udbrød Karen og pegede i samme retning som Anette. - Jeg tror, at de er på vej hen mod os.

Delfinerne nærmede sig hurtigt båden, og snart fulgtes båden af 4 - 5 legende delfiner, der surfede på bådens bovbølge og skiftedes til at vise, hvor højt de kunne springe ud af vandet. Efter en halv times tid, blev de trætte af legen, og fortsatte på deres oprindelige kurs. Pigerne sad tilbage med en fornemmelse, af at de for alvor var kommet til Sydhavet, og at deres eventyr var kommet rigtigt i gang.

- Når man ser sådan nogen delfiner på så tæt hold, er de alligevel temmelig store, sagde Carmen. - Jeg er ikke helt sikker på, at jeg ville føle mig helt tryk ved bare at hoppe ned i baljen til dem.

- De er slet ikke farlige, sagde Karen. - Når man ser alle deres skarpe tænder, kan man godt undre sig over, at de er så fredelige.

- Jeg skal i hvert fald ikke bade med sådan nogle krabater, sagde Anette kategorisk.

- Vi skulle måske finde vores flydetermometer frem, det kunne være rart at vide, hvor varmt vandet egentligt er, sagde Karen og gik ned i kahytten, hvor hun begyndte at lede i et af magasinerne under sengene.

- Jeg syntes stadig ikke, at det ser så indbydende ud, jeg føler mig heller ikke så tryk ved, at der er så langt til bunden, sagde Anette.

- Her er det, sagde Karen og kom op med et termometer med en lang snor i. Hun bandt den ene ende af snoren til rælingen og smed termometret i vandet. - Så ved vi snart, om det er tid til at bade eller ej.

- Jeg tror, at det snart er tid til noget aftensmad, sagde Anette og rejste sig for at gå ned i kahytten for at lave den.

Carmen passede roret og Karen holdt øje med termometret, der hoppede i vandoverfladen et par meter fra båden. Vinden stod stadig støt fra nord og sørgede for en behagelig sejladssydpå.

- 126 -

- Vi har jo konstateret, at din mor har et svagt hjerte. Det er ikke noget, der skulle forhindre hende i at have det godt i mange år endnu. Hun bør dog lægge sine kostvaner noget om, sagde lægen til Ulla, der lyttede bekymret.

- Hun går ellers altid og siger, at hun har et jernhelbred, sagde Ulla med en lidt forundret mine.

- Det har hun også påstået hver gang, der har været stuegang, så hun bliver sikkert glad for at blive udskrevet.

- Jamen, når hun nu er så sikker på, at hun overhovedet ikke fejler noget som helst, hvordan får jeg hende så overbevist om, at hun skal til at lægge sin kost om? Spurgte Ulla med en fortvivlet mine, ved tanken om de endeløse diskussioner, der kunne ligge forude.

- Jeg må desværre sige, at jeg er glad for, at det ikke er mit problem, sagde lægen med et venligt smil. - Jeg har nogle små foldere, som giver gode ideer, til hvordan man kan lægge sin kost om.

Lægen rakte Ulla et lille bundt foldere.

- Jeg prøvede at give dem til din mor, men hun ville slet ikke vide af dem.

- Lad mig bare få dem, sagde Ulla, og tog bundtet fra lægen. - Måske sker der et mirakel, så jeg alligevel kan få hende til at gøre noget ved problemet.

Lægen forlod Ulla, som gik ind for at hente Fanny. Inde på værelset, sad Fanny fuldt påklædt i sengen og så fjernsyn.

- Hej mor, er du klar til at komme hjem? Spurgte Ulla.

- Ikke lige nu, jeg skal lige se det her afsnit færdig, men så har vi også over en time, før der kommer noget andet.

- Mor, vi kan da ikke sidde her og se fjernsyn, når du er udskrevet, det virker da alt for pjattet.

- Er der da nogle andre, der skal bruge sengen?

- Nej, men hvad nu, hvis der kommer nogen ind og ser os sidde her og se fjernsyn, de vil da tro, at vi er tossede.
 - Det er da kun, hvis de ikke kender serien her, for den er rigtigt god. Hvis du ikke har lyst til at se det, så kunne du måske lige tage mine ting, så kommer jeg hjem senere med bussen.
 - Det mener du da ikke, skal jeg enten vælge mellem at tage hjem uden dig eller sidde her og se fjernsyn?
 - Det er rigtigt, sæt dig nu ned, der mangler ikke mere end 10 minutter.
- Ulla satte sig opgivende på stolen ved siden af Fannys seng. Hun kunne ikke rigtigt koncentrere sig om serien, men sad i stedet og bladrede i lægens foldere om sund mad.
- Det går ikke med alle de flødekager til kaffen, sagde hun.
- Fanny svarede ikke, hun var helt opslugt af serien.
- Vi skal simpelthen i gang med at leve sundere, medisterpølsen skal skiftes ud med magert kød, ikke så meget sovs, jeg tror også, at det vil være sundt for mig, sagde hun sådan mest til sig selv.
 - Så er jeg klar, sagde Fanny pludseligt, da rulleteksterne løb hen over skærmen.
 - Det er godt mor, svarede Ulla. - Når vi kommer hjem, skal vi altså i gang med at lægge vores madvaner om, der er ikke nogen af os, der har godt af al den fede mad, vi spiser.
 - Pjat, sagde Fanny. - Jeg har altid spist den slags mad, og min mor spiste sådan, og hun blev næsten 90 år.
 - Mormor var tynd som et siv hele sit liv, hun arbejdede også hårdt for at opfostre dig og alle dine brødre, svarede Ulla.
 - Er jeg måske ikke pæn og slank? Spurgte Fanny.
 - Mor ved du nu hvad, jeg ville have godt af at tage nogle kilo, og der ville heller ikke være noget galt, hvis du tabte 5 eller 10 kilo.
 - Jeg synes altså, at jeg er pæn sådan, jeg har ikke lyst til at tage mig, og jeg har heller ikke lyst til at lave om på mine madvaner. De læger tror, at de ved så meget, men jeg har altså et jernhelbred, og der er ikke nogen, der skal komme og fortælle mig noget andet.
 - Lad os nu hellere komme hjem, sagde Ulla opgivende, og begyndte at hankе op i Fannys poser med tøj.

Allan bankede på døren ind til KK, og et øjeblik efter trådte han og Michael ind på kontoret.

- Hej KK, jeg har taget en ekspert med, som gerne vil hjælpe med hjemmesiden. Det er Michael, sagde Allan og pegede på Michael.

- Goddag, jeg hedder KK, svarede KK og tog Michaels udstrakte hånd.

- Michael arbejder meget med hjemmesider i sin fritid, fortalte Allan.

- Så jeg synes, at det kunne være en god ide, hvis vi fik noget hjælp til de mere vanskelige ting i forbindelse med hjemmesiden.

- Det kan du da godt have ret i, men vi kan da ikke sidde tre mand og arbejde ved den samme computer, sagde KK.

- Nej, jeg havde egentligt også tænkt, at du og Michael skulle arbejde med hjemmesiden. Jeg har travlt med at lave et apparat, der kan lette samlingen af de nye nøgleringe, for Sonja har allerede brokket sig mere end en gang.

- Det lyder som en god ide, sagde KK. - Måske skulle vi overveje, om vi ikke kan indrette et par computerarbejdspladser et eller andet sted på fabrikken.

- Vi har jo kontoret ved siden af Elisabeths kontor, det bliver kun brugt til opbevaring.

- Ja, det kan godt være, med der er det pokkers ved det, at der jo skal være et eller andet sted, hvor man kan opbevare ting, man ikke lige ved, hvad man skal gøre ved. Lad os lige tænke over, hvad vi kan gøre.

Allan forlod kontoret, hvor KK begyndte at vise Michael den hjemmeside, de allerede havde lavet og forklare de ønsker, de havde til funktionaliteten. Ude på gangen mødte han Elisabeth.

- Hej, sagde hun. - Er du også ved at få rejsefeber?

- Rejsefeber? Spurgte Allan.

- Ja, jeg begynder at blive mere og mere nervøs, først og fremmest for om jeg nu har glemt noget.

- Så længe vi er her, kan vi da ikke rigtigt have glemt noget, indvendte Allan.

- Jeg mener på mine lister, jeg har lavet en liste over de ting, jeg skal have med, og en anden liste over de personer, som vi skal kontakte og andre personer, som vi kan kontakte, hvis vi får brug for hjælp.
- Det lyder da fint, sagde Allan beroligende.
- Ja, men hvad nu hvis jeg har glemt noget, er der mon flere ting, vi burde skrive på en liste?
- Jeg ved ikke rigtig, for mig lyder det, som om vi er dækket meget godt ind.
- Åh, Allan jeg veksler mellem at glæde mig og til næsten ikke at turde at tage af sted.
- Så, så, sagde Allan. - Der er ting, man ikke skal sige, jeg har hele tiden støttet mig til, at du var rolig som is, jeg har faktisk ikke brug for at vide, at du også er nervøs.
- Er du nervøs Allan? Udbrød Elisabeth overrasket.
- Ja, sådan en smule, jeg har aldrig rejst nogen steder hen uden mine forældre, det vil sige, jeg har været på lejertur med fritidshjemmet og så selvfølge turen til Schweiz med gymnasiet.
- Det samme her, men når vores forældre har kunnet gøre det, kan vi vel også finde ud af det, tror du ikke? Spurgte Elisabeth.
- Selvfølge, det kan ikke være meget mere kompliceret end en chartertur til Mallorca, sådan at flyve til Kina og rejse lidt rundt for at købe lidt varer med hjem, sagde Allan med en snert af sarkasme i stemmen.
- Nej vel, vi skal bare sørge for, at holde os fri af problemer, så vi ikke havner i et eller andet fængsel, som man af og til ser på film, sagde Elisabeth med et forsøg på latter i stemmen.
- Ja, kan du huske den film, hvor Richard Geere blev spærret inde for at have slået en pige ihjel, og hvor der ikke var nogen, der ville være forsvarsadvokat for ham i starten, fortsatte Allan.
- Det var lige den film, jeg trængte til at blive mindet om, nu føler jeg mig meget roligere med hensyn til turen, sagde Elisabeth ironisk.
- Nu du nævner det, så kunne det godt være, at vi skulle gennemgå dine lister i eftermiddag. Lige nu vil jeg se på, om jeg kan gøre noget for at lette samlingen af nøgleringe, afsluttede Allan og gik ned til fabrikkens værksted.

- Jan, kaldte Susanne. - Jeg glemte et håndklæde, kommer du ikke lige med et?

- Ok, svarede Jan og gik ud i gangen for at finde et håndklæde i skabet.

Da han kom ud i badeværelset, stod Susanne helt nøgen under bruseren. Jan stivnede et øjeblik med håndklædet i favnen, mens han beundrede hendes velformede bryster, det korte øjeblik inden hans briller duggede helt til og hindrede mere kiggeri.

Da hun var færdig med at tørre sig, kom hun ind i stuen med håndklædet svøbt rundt om kroppen, som en kort kjole, der kun lige dækkede det øverste af balderne. Hun gik hen til Jan og satte sig på skødet af ham. Han nød den varme duft af hendes fugtige hud og besvarede ivrigt hendes kys.

- Synd at du har aftalt, at vi skal være så tidligt hos din mor, sagde hun og rejste sig for at gå ind i soveværelset og klæde sig på, mens Jan sad skuffet tilbage på sofaen.

Han ventede inde i stuen, indtil hun var klar, og efter en halv times tid, gik de ned for at tage cyklerne og cykle over til Jans mor.

- Jamen, er du også med, Susanne? Sagde Else Jacobsen med en noget påtaget venlighed.

- Hej Else, sagde Susanne til Jans mor, og gav hende en let knus, som ingen af kvinderne syntes at bryde sig om.

- Hej Jan, fortsatte Else og gav også Jan et knus, denne gang med lidt mere varme, end Susanne oplevede. - Så I er begge to kommet for at se til Jans ting, det var da en god ide, men skal vi ikke lige have en kop kaffe først?

Jan og Susanne sagde ja tak, og gik med ud i køkkenet, hvor Jørgen sad og læste i en bog med mærkelige formler både på omslaget, og på de sider han læste.

- Hej Jan, sagde Jørgen, da de trådte ind i køkkenet. - Når jeg tænker på, hvor hyggeligt din mor og jeg har det, kan jeg slet ikke forstå, at du er flyttet hjemmefra.

- Måske har Jan det hyggeligere hjemme hos mig, sagde Susanne en lille smule spidst.

Da Jørgen fik øje på hende, rejste han sig straks op og hilste på hende med et kejtet buk.

- Jamen, så kan jeg straks bedre forstå det, sagde Jørgen med en stemme, der antydede, at han havde hørt et og andet om Susanne fra Jans mor.

- Og du er så Jørgen, kan jeg forstå, sagde Susanne. - Det er da godt at høre, at du trives her.

- Så er der kaffe, afbrød Jans mor, der godt kunne fornemme at stemningen allerede var en lille smule spændt.

Jan fandt en ekstra stol frem til Susanne og satte sig selv på den anden gæstestol. Det føltes stadig en smule underligt, at se Jørgen solidt plantet på den stol, hvor Jan havde siddet det meste af sin opvækst.

- Det var da hyggeligt, at I kunne komme begge to, sagde Jans mor, da de alle havde fået kaffe i koppen.

- Jeg tror, at Susanne godt vil have lidt styr på, hvad jeg tager med hjem, sagde Jan med et lille grin, der afslørede, at det netop var den helt præcise årsag, til at Susanne var kommet med.

- Vi har jo ikke så meget plads i min lejlighed, forklarede Susanne. - Og i den nye lejlighed vil vi jo gerne have, at der er lidt sammenhæng i indretningen, så vi kan jo ikke bare slæbe hvad som helst med, vel Jan?

- Nej, vi vil gerne have det lidt elegant, i torsdags var vi ude og se på gardiner, det er utroligt så meget gardinerne betyder for indretningen. Det er også lidt overraskende, hvor dyrt det er, forklarede Jan.

- Jamen, så skal I da bare komme til mig, sagde Else glædestrålende. - Jeg har syet alle gardinerne i huset selv, og hvis vi kigger lidt i gemmerne, er jeg da også sikker på, at vi kan finde noget gardinstof, som I vil kunne lide.

- Jeg tror nok, at vi ved hvilke gardiner, vi gerne vil have, ikke Jan? sagde Susanne og smilede indforstået til Jan, som nikkede.

- I kunne da lige se, om jeg ikke har noget, I kan bruge, insisterede Else. - Det er da dumt at gå ud og købe helt nye gardiner, hvis jeg har noget, der er lige så pænt.

- Det er måske ikke helt forkert, forsøgte Jan sig med blikket på Susanne.
- Synes du selv, at det er sandsynligt, at din mor har noget stof liggende, der er magen til det, vi fandt i torsdags? Spurgte Susanne med en tone, som Jan godt vidste ikke opfordrede til modsigelser.
- Nej, det er det nok ikke.
- Kan du huske, hvor længe vi ledte, indtil vi fandt noget, vi begge kunne lide? Fortsatte Susanne.
- Ja, vi var godt nok rundt og se på mange forskellige gardiner, indrømmede Jan.
- Vi havde jo også aftalt, at jeg skulle spørge min mor, om hun ikke ville hjælpe mig med at sy gardinerne, og så bliver det jo ikke helt så dyrt vel.
- Nej, det er rigtigt, svarede Jan.
- Ja, hvis I har råd til, bare at slå om jer med penge på den måde, så skal jeg da ikke være den, der slår skår i glæden, jeg ville jo blot hjælpe, sagde Jans mor fornærmet.
- Ku' jeg få en kop kaffe mere? Brød Jørgen ind, som havde afsluttet omrøringen og tømt sin kop, mens de havde diskuteret gardiner.
- Det kan du da, sagde Jans mor, og tog Jørgens kop og fyldte kaffe i, samt to skefulde sukker, hvorefter hun omhyggeligt rørte rundt, inden hun satte den tilbage foran Jørgen.
- Det er simpelthen en uforlignelig service, man får her, sagde Jørgen. - Når jeg skal på instituttet, laver din mor morgenmad til mig, og smører den lækreste madpakke til min frokost, så godt havde jeg det ikke engang, da jeg boede hjemme hos min egen mor.
- Det er bare fordi, du kan lide alting, sagde Jans mor smigret. - Det er såmænd en helt almindelig madpakke. Jørgen læser jo til ingeniør ude på teknologisk institut.
- Det sagde du, sidste gang jeg mødte Jørgen, svarede Jan.
- Måske vidste Susanne det ikke, jeg havde faktisk altid ønsket, at Jan ville læse og få sig en uddannelse, i stedet for at være stik i rend dreng i et supermarked, forklarede Else.
- Jan er absolut ikke stik i rend dreng, sagde Susanne med begyndende vrede i stemmen. - Han leder en afdeling med en stor

omsætning, og fire ansatte. Måske skulle vi se at komme ned i kælderen og se på de ting.

Susanne rejste sig op og gik ud i gangen.

- Vi skal ikke den vej, kaldte Jan fra køkkenet. - Døren ned til kælderen er her i køkkenet.

Susanne vendte tilbage til køkkenet, og fulgte efter Jan ned i kælderen uden at ænse hverken Jørgen eller Jans mor.

- Ja, kommoden kan vi jo have nede i kælderrummet, der vil den være god til at opbevare alle mulige ting og sager i, sagde hun til Jans overraskelse, da de kom ned i rummet, hvor Jans ting stod i en lille bunke med kommoden som bærende element. - Hvad er der ellers? Jan rodede lidt rundt i tingene, en del af det var tøj, han ikke kunne passe, desuden var der et par modelfly, der bar tydeligt præg af at være lavet af en noget yngre Jan, end ham der stod sammen med Susanne og sorterede gamle minder. Efter kort tid havde de fået sorteret tingene. De ting som Jan fik lov til at tage med, havde de stoppet ned i kommodeskufferne, resten lå i en bunke ved siden af.

- Hvordan skal vi få den hjem? Spurgte Jan. - Tror du, at vi kunne få Asker til at sende en vogn ud efter den på mandag?

- Vi kunne også ringe efter en 3x34, sagde Susanne. - Nej, for resten så skal vi bare sidde og vente indtil den kommer, lad os se om vi ikke kan overtale Asker.

- Jamen, vi kan da ikke sådan bare gå lige med det samme igen, begyndte Jan. - Skal vi ikke lige sidde og få en kop kaffe til?

- Det kan vi da godt, jeg håbede ellers lige, at jeg kunne nå at vise dig, hvor godt det her nye sorte blonde undertøj sad, sagde Susanne og knappede to knapper op i blusen, så Jan lige kunne se det øverste af de fine blonder i BH'en.

Jan kiggede uhæmmet på den hvide hud og de sorte blonder, mens han lavede en ubevidst synkebevægelse.

- Jeg tror, at du har ret, sagde Jan og kyssede hende på halsen og lidt ned mod hendes barm.

Hun nød hans kærtegn en kort øjeblik, hvorefter hun skubbede ham væk og knappede op igen.

- Vi har lagt alt det, vi vil beholde ned i kommoden, så kan resten godt komme til storskrald, sagde Jan, da de kom op i køkkenet. - Jeg kommer så med en vogn fra BLOBS og henter kommoden i morgen.

- Jeg har lavet frisk kaffe, svarede Jans mor.

- Vi har altså ikke tid nu mor, vi skal hjem og se Su...

- Vi skal hjem og se, om der er en ledig tid i vaskekælderen, afbrød Susanne. - Der har været så travlt i BLOBS på det seneste, at vi snart ikke har mere rent tøj.

- 129 -

- Jeg tør næste ikke lade dig være alene hjemme, sagde Ulla til Fanny, der sad med øjnene klistret til skærmen, mens hun spiste småkager og drak kaffe.

- Pjat med dig, svarede Fanny. - Jeg siger dig, at det kun var et mindre ildebefindende, det er helt normalt i min alder, og desuden er jeg rask som en havørn.

- Jamen mor, lægen, jeg talte med, sagde altså, at du var for kraftig, og at du havde et alt for højt kolesterol tal.

- Jeg for kraftig! Nu må jeg le, svarede Fanny, og slog en høj og kunstig latter op. - I min alder, skal man se sådan her ud, hvis jeg begyndte at tabe mig, ville huden komme til at hænge, og jeg ville blive rynket over det hele, det skal du slet ikke ønske dig at se.

- Hvordan kan jeg være sikker på, at du ikke ligger livløs på gulvet, når jeg kommer hjem fra Tegneskolen?

- Nu har jeg altså boet alene i, jeg ved ikke hvor mange år, skulle det så lige pludseligt være nødvendigt, at have dig gående til at passe på mig?

Fanny begyndte at virke lidt fornærmet over Ullas bekymringer, så Ulla besluttede at lade emnet falde, hun kunne jo heller ikke holde sin mor i hånden resten af hendes liv.

- Det her afsnit synes jeg altså er rigtig godt, det er simpelthen så udspekuleret, hvordan James og Alicia sætter Humpfrey ud af spillet. Han ser slet ikke, hvad der rammer ham, udbrød Fanny begejstret. Ulla nikkede og tog opgivende selv en småkage mere.

- Jamen, kom dog inden for, sagde Henrik til ejendomsmægleren Lilian Krogh, som stod på trappen sammen med et ægtepar på alder med Henrik.

- Tak hr. Madsen, svarede Lilian og fik gennet sine kunder ind i gangen.

- Hvis du klarer rundvisningen, så tror jeg, at jeg vil gå en tur ud i haven, så jeg ikke kommer til at gå i vejen, sagde Henrik og skulle til at tage sin jakke og sine træsko på.

- Hør er det ikke Henrik Madsen, sagde manden overraskende og greb fat i Henriks arm.

- Jo, svarede Henrik. - Det er mig.

- Jamen, kan du slet ikke kende mig, Ib Andersen vi gik i 5 og 6 klasse sammen på Munkegaards skolen. Det var jo sådan, at mine forældre havde det med at rejse en del rundt, så det var faktisk lang tid at gå næsten to år på samme skole.

- Jo, nu husker jeg dig, du kom ind i klassen lidt efter, at vi var startet i femte, og så sad du sammen med hende den forfærdelige Yvonne nede på bageste række.

- Ja, nu skal du ikke være fræk Henrik Madsen, svarede Ib med en lidt mindre jovial stemme, end han startede med. - Må jeg præsentere dig for Yvonne Andersen, jeg syntes nemlig ikke, at hun var så forfærdelig.

- Øh, undskyld, stammer Henrik. - Jeg mente det jo ikke på den måde, faktisk kendte jeg ikke Yvonne så særligt godt, hun gik jo også kun i klassen i en ret kort periode.

- Ahh, der fik jeg dig, grinede Ib. - Tillad mig at præsentere dig for min kone Marianne, hun var faktisk forfærdelig hende Yvonne. Henrik grinede forlegent med på Ibs spøg.

- Så du synes så godt om området, at I har planer om at slå jer ned her? Spurgte han.

- Nej, egentligt ikke, men Marianne er født her i kommunen, og vil gerne vende tilbage og for mig er det hip som hap.

- Hold nu op Ib, brød Marianne ind. - Du har da altid sagt, at der var rart at bo her, og så er her jo ikke helt så dyrt som oppe nord for København.

- Nej, det skal nok være rigtigt, istemte Henrik.

- Hvad så med dig? Spurgte Ib. - Har I købt noget større?

- Nej, jeg er faktisk lige blevet skilt, og samtidigt planlægger jeg en jordomsejling, så jeg har ikke brug for huset mere.

- Sig mig, jeg læste noget i avisen om en, der blev væk i vadehavet, hed han ikke også Henrik Madsen? Spurgte Ib pludseligt.

- Jo, det var faktisk mig, indrømmede Henrik.

- Ja, nu har jeg jo allerede som barn været hurtig til at orientere mig, af simpel nød, ellers risikerede jeg ikke at kunne finde hjem, så tit som vi flyttede. Men hvordan kunne du gå ud i vadehavet uden et kompas?

- Sjovt du spørger om det, jeg stillede selv det spørgsmål et par tusinde gange, mens jeg vandrede rundt i tågen, sagde Henrik med en smule bitterhed i stemmen.

- Men i hvert fald er du ikke blevet bange for vand, kan jeg forstå, grinede Ib.

Mens Henrik og Ib snakkede, var Lilian begyndt at kigge oftere og oftere på sit ur. Hun var ikke meget for at afbryde samtalen, men hun havde en anden fremvisning om kun 45 minutter.

- Måske vi skulle se på huset, sagde Henrik pludseligt til hendes store lettelse.

- Ja, nu vi er her, ku' det da være en meget god ide, sagde Ib.

Henrik opgav sin plan om at forsvinde ud i haven, og de gik alle fire rundt i huset.

- Jeg synes, at køkkenet er noget lille, kommenterede Ib, da Henrik og Lilian viste køkkenet og spisepladsen frem. - Tror du, at det ville være muligt at rive en væg ned, så der kunne blive mere plads her?

- Det ved jeg faktisk ikke, vi har aldrig tænkt på at gøre det, for os har det været fint nok at sidde og spise fire personer her.

- Jamen, vi elsker at være i køkkenet, det her med at have separat spisestue, det duer slet ikke, forklarede Ib.

- Altså hvis man vil ofre det, kunne det nok være muligt at rive den væg ned ind til stuen, men det er noget, man bør have én til at se på det, der har forstand på det, mente Lilian, og pegede på væggen.

- Jeg er bange for, at det vil koste en skov af penge, sagde Ib. - Jeg tror, at vi siger tak for kigget, og så vil vi lige tænke os lidt om, inden vi kaster os ud i noget. Det var sjovt at se dig, og pas nu på der nede i Sydhavet, jeg ved ikke rigtigt om det er kvinderne eller hajerne, der er de farligste.

Henrik grinede høfligt af Ibs bemærkning og fulgte dem til dørs.

- Måske vil det være bedre, hvis du ikke er hjemme, når jeg viser huset frem, sagde Lilian, idet hun passerede Henrik. - Jeg kontakter dig, når der er nogen, der er interesserede igen, der har været nogle stykker og bede om en salgsopstilling.

- 131 -

Smølfen havde lagt kursen lidt mere vest på, for at ramme Kanarieøerne. Vejret var godt, og pigerne sad i cockpittet i shorts og bikinitoppe og masser af sololie. Karen havde dog taget en T-shirt på, fordi hun var ved at blive lidt solskoldet på trods af sololien.

- Det er simpelthen utroligt, så stærk solen er, når man sidder i en båd, beklagede Karen sig. - Det er også uretfærdigt, I to mørke piger bliver bare lækkert brune over de hele, mens jeg bliver mere og mere lyserød, men det er vel straffen for at have arbejdet på hospitalet hele sommeren og glemme at få sol.

- Så, så sagde Carmen på en blanding af dansk og engelsk. - Du skal nok få lidt mere farve, så kan du også klare solen lige som os.

- Ja, det er da bare et spørgsmål om tid, så skal du nok få lidt farve, jeg synes da, at du plejer at have en pæn kulør om sommeren, bidrog Anette.

- Jeg tror, at det efterhånden er på tide, at vi få målt vandtemperaturen, det kan være, at det snart er tid for en svømmetur, sagde Karen. - Man kan jo håbe, at det vil hjælpe lidt på mit stakkels skind at blive kølet lidt af.

Hun smed termometeret ud over rælingen og lod det flyde efter båden i nogle minutter, hvorefter hun tog det op igen og kiggede på tallene.

- Næsten 22 grader, så varmt er det da aldrig derhjemme, sagde hun så.

- Jeg ved ikke rigtigt, sagde Anette og oversatte de 22 grader for Carmen, som heller ikke så særligt fristet ud.

- Ja, jeg tror altså, at jeg vil prøve, hvis vi stryger storsejlet og ruller lidt ind på genuaen, kan vi sænke farten, så man ikke bliver agterudsejlet på et øjeblik, sagde Karen, og gik op til masten for at bjærge storsejlet.

- Vi skal altså have bøjen ud, selv om vi hurtigt kan få taget genuaen ned, har jeg ikke megen lyst til at skulle vende båden og forsøge at finde dig igen her ude på Atlanterhavet, sagde Anette, og tog bøjen frem under toften, hvor hun sad.

Hun fastgjorde tovet omhyggeligt til rælingen og smed den over bord, hvorefter den gled agter ud. Selv uden storsejl gik der ikke længe, før bøjen var så langt bag dem, som tovet tillod.

- Ruller du lige lidt ind på genuaen også? Spurgte Karen.

Anette rullede ind på genuaen og Smølften sænkede farten yderligere.

- Det ser fint ud, sagde Karen efter et kort kig på bøjen, der hoppede på bølgerne efter båden. Når den gik ned i en bølgedal, forsvandt den ud af syne, men det meste af tiden, var den synlig. Så smed hun tøjet, og hoppede i vandet ude fra stævnen.

- Åh, det er skønt råbte hun, da hun dukker op igen lige agten for Smølften.

- Det går vist lige hurtigt nok, sagde Anette til sig selv, og rullede genuaen helt ind. - Hvor blev hun af? Spurgte hun.

- Der, sagde Carmen og pegede. Karen var allerede midtvejs mellem bøjen og Smølften, og selv uden genuaen, bevægede Smølften sig hurtigere end Karen kunne svømme. Det virkede ikke som om, Karen var helt klar over, hvor langt fra Smølften hun egentlig befandt sig.

- Tag fat i tovet, råbte Anette, der syntes at Karen allerede var alt for langt væk. Karen så ikke ud til at kunne høre hende, for hun svømmede roligt langs med tovet, som bevægede sig noget hurtigere

end hende. Anette råbte igen, hun følte at bøjen allerede havde passeret Karen, men en bølge skjulte både Karen og bøjen for Carmen og Anette på Smølfen.

- Det går for hurtigt, sagde Anette. - Hold øje med hende, så går jeg ned og starter motoren.

- Har hun taget fat i tovet? Spurgte hun, da hun kom op i cockpittet og Smølfens motor tøffede roligt i tomgang.

- Jeg tror det ikke, svarede Carmen. - Burde det ikke være strammet mere ud, hvis hun havde fat i det?

- Jo, vi har tabt hende.

- Jeg hopper i og får fat i hende, sagde Carmen, og skulle til at rejse sig op for at springe i vandet.

- Nej, bliv her, vi vender båden nu, stil dig ud i forstavnen og se, om du kan se hende.

Carmen gik ud i forstavnen og Anette vendte båden, efter at hun havde kappet rebet til bøjen.

- Jeg forsøger at sejle tilbage til bøjen, hun må være i nærheden af den, råbte hun til Carmen. - Råb så snart du ser noget.

Anette stirrede næsten helt manisk på kompasset i håb om at kunne sejle præcist modsat den kurs, de kom fra.

- Bøjen skal ligge lidt til bagbord for os, råbte hun til Carmen.

- Hvad er bagbord, råbte Carmen tilbage.

- Venstre, den må ligge ca. 100 m til venstre for os, men jeg forsøger på at komme tilbage på kursen.

- Jeg kan ikke se noget, råbte Carmen. - Bølgerne er for høje.

- Vi skulle snart være der, sagde Anette og rejste sig op på toften for bedre at se, om de allerede skulle være sejlet forbi bøjen.

- Der er den, råbte Carmen. - 50 meter længere fremme og måske 20 meter til bag... til venstre.

- Hvad så med Karen, kan du se hende nogen steder?

- Nej, sagde Carmen med en stemme, der er ved at knække over af angst.

- Prøv at råbe efter hende, måske kan hun høre os, foreslog Anette.

- Karen, Karen, råbte Carmen.

Begge pigerne lyttede et øjeblik, men de hørte kun Smølfens motor og vindens susen i riggen.

- Er vi snart ved bøjen? Spurgte Anette.

- Ja, den er der, hvis du holder kursen, kommer vi lige forbi den, svarede Carmen. - Nu kan jeg se hende, råbte Carmen. - Hun har fat i bøjen, men det ser ud til, at den er svær at holde i.

- Godt nu går vi tættere på sørg for at dirigere, så vi kommer så tæt på hende som muligt, uden at sejle hende ned.

- Lidt til højre, råbte Carmen. - Nu er der 5 meter, skynd dig, jeg synes, jeg kan se noget stort komme svømmende mod hende.

- Når vi er tæt på hende, så sætter jeg motoren i frigear, og så komme du ned og hjælper med at trække hende op her nede i cockpittet, kommandere Anette med en fast stemme.

- Hold fast Karen, råbte Carmen. - Hun er lige her. Carmen pegede på Karen og bøjen, der gled langsomt forbi Smølfens stævn. Anette satte båden i frigear og lod båden glide op langs Karen på opskuddet.

- Her tag min arm, sagde hun til Karen og greb ud efter hende. Karen slap bøjen og tog fat i Anettes udstrakte arm. Sammen fik de trukket hende hen til badestigen, hvor hun fik det ene ben på stigen. Netop som hun kom op af vandet passerede en mørk skygge lige under hende, og Anette syntes lige, at hun så den spidse halefinde fra en haj.

- En haj, en haj, råbte Carmen ophidset. - Så I hajen? Åh Karen hvordan går det, du gjorde os så bange.

- Bbbbbange, stammer Karen. - Det er ikke første gang den haj var forbi, men den anså mig åbenbart ikke for at være mad. Prøv og se her, jeg sparkede til den flere gange, for at holde mig væk fra den. Karen holdt sin højre fod op, og der var tydelige mærker, der lignede hudafskrabninger, der hvor hun havde ramt hajen med fødderne. Carmen lagde armene omkring hende for at dæmpe sin egen angst og varme Karen lidt op igen.

- Få hende nedenunder og få hende tørret, hun er jo helt forkommen, kommanderede Anette. - Og når det er klaret, så synes jeg, at det er på tide, at vi får os en lille whisky til at dulme nerverne.

- Det er Irma Larsen, sagde Irma, da hun tog telefonen.
- Hej Irma, sagde Henrik. - Det er din gamle chef, Henrik.
- Jamen, goddag Hr. Madsen, sagde Irma. - Det var da noget være noget med, at De sådan blev fyret.
- Fyret? Jeg er da ikke blevet fyret, jeg sagde op, da jeg kom hjem, sagde Henrik forbavset.
- Det var da mærkeligt, alle i BLOBS tror, at de er blevet fyret, men det var vel ikke det, de ringede for at forklarer.
- Nej, svarede Henrik. - Jeg ringede for lige at høre om en sag, der har vakt min undren.
- Ja?
- Jo, jeg er stødt på en fyr, som jeg åbenbart har ansat i forretningen, men det undrer mig, for jeg synes ikke selv, at jeg kan huske, at jeg har ansat ham.
- Det skal de ikke være så ked af, de har jo været ude for frygtelige ting, så kan man sagtens glemme hverdagens små gøremål, sagde Irma udglattende.
- Det er ikke helt det, jeg mener, hvad mener de for resten med frygtelige ting?
- Jamen, vi har da alle sammen hørt om den her båd, der samlede dem op, og Asker nede fra lageret har fortalt, hvad der foregår på sådan en båd, det må have været frygteligt.
- Der skete altså ikke nogen frygteligt ting på båden, vi sejlede og snakkede og hyggede os.
- Det har jeg hørt om, man fortrænger sådanne oplevelser, sagde Irma med forståelse i stemmen.
- Jamen, hvad er det, som Asker går rundt og siger? Spurgte Henrik.
- Ja, det er i hvert fald ikke noget, jeg vil gentage i en telefon, sagde Irma og lød lidt mere striks i tonefaldet.
- Så må jeg jo spørge Asker, men det jeg egentligt ringede om, var en ansættelse, der fandt sted ret kort før min ferie.
- Ja, hvad med den, sagde Irma og lød lidt mere vagtsom.
- Jo, jeg har mødt en fyr ved navn Jan Jacobsen, som påstår, at han er blevet ansat som områdeleder i kolonial, og at det skulle være mig der ansatte ham, og det kan altså slet ikke passe, ved de noget om det?

- Nu, hvor de har sagt op, så ved jeg faktisk ikke, om jeg må udtale mig om sådan noget, forsøgte Irma sig.
 - Det kan de da ikke mene, jeg ringer jo kun, for at de kan nå at få rettet op på fejlen, hvis der altså er sket en fejl, han er jo stadig ansat på prøvetid.
 - Lad mig lige se, sagde Irma og ledte i sit arkiv. - Jo sagde hun så. - Vi ansatte Jan Jacobsen pr. første i ottende.
 - Jamen, til den stilling havde jeg jo anbragt den grønne seddel på Morten Hermansen, mener jeg, at han hed, så de ikke det?
 - Det kan jeg ikke helt huske, svarede Irma. - Jeg er næsten sikker på, at sedlen må have ligget ved Jan, for det var jo ham, vi tilbød stillingen.
 - Hvordan mon det kan være sket? Spurgte Henrik sig selv og Irma.
 - Det har jeg overhovedet ikke nogen anelse om, svarede Irma en smule spidst, mens hun erindrede, hvordan hun tabte bunken med ansøgninger, da hun lukkede Henriks dør.
 - Altså, jeg vil jo ikke blande mig, men ham Jan virkede ikke, som en der kunne lede et helt område, måske skulle I benytte jer af prøvetiden, og så se om Morten Hermansen stadig er ledig.
 - Jeg skal tage det op med Vibeke Rasmussen, så må hun afgøre, hvad der skal gøres, han er jo ansat i hendes område.
 - Det lyder som en god ide, svarede Henrik.
- Hvorefter de sagde farvel og lagde røret på.

- 133 -

- Jeg tager lige Toyotaen og kører over efter kommoden, sagde Jan.
- Skal du ikke have nogen med, Spurgte Susanne. - Den må da være temmelig tung, hvordan vil du få den båret op fra kælderen?
- Der er jo en udvendig trappe, så det er ikke så slemt, som hvis den skulle op igennem køkkenet, jeg tror da også, at min mor lige kan give en hånd. Hvis vi tager skufferne ud, er den ikke så tung. Susanne nikkede, og Jan gav hende et kys på kinden til farvel.
- Hvad skal det være for et kys til sin kæreste? Spurgte Susanne med en påtaget fornærmet stemme.
- Jamen, vi står lige midt i butikken, sagde Jan.

- Der er jo ikke nogen i nærheden, giv mig så et ordentligt kys.
Jan lagde armene omkring Susanne, og de kyssede hinanden lidt mere hen ad den måde, man kysser sin kæreste, når man er alene.
- Der er nok amatører i brødafdelingen, sagde Vibeke Rasmussen, da Jan vendte sig for at gå ud til varevognen.
- Øh, sagde Jan.
- Ja, det er ikke fordi det genere mig at se, at folk holder af hinanden, fortsatte Vibeke. - Men vi plejer at holde sådan noget ude i baglokalerne.
- Øh, sagde Jan.
- Hvordan går det ellers med ombygningen?
- Øh, sagde Jan, hvorefter Susanne gav ham et lille skub i ryggen, uden at Vibeke kunne se det. - Det går faktisk udmærket, fik Jan så fremstammet.
- Du kan sige hele sætninger, det var da en lettelse, sagde Vibeke sarkastisk.
- Ja, svarede Jan og tog sig gevaldigt sammen. - Det går faktisk ganske udmærket med ombygningen, som du kan se, har vi måtte presse os sammen på meget lidt plads, men det går rimeligt godt, og vi har ikke alt for mange klager fra kunderne.
- Overholder I tidsplanen?
- Tidsplanen? Ja det tror jeg, men selve ombygningen er jo Arne Jochumsens ansvar.
- Ja, det er klart, men I er jo også blandet ind i det med flytning af varerne, og hvad der ellers måtte være.
- Jamen, det går helt fint, vi fik jo hjælp af en ottende klasse, så det gik overraskende hurtigt, og man kan også allerede se, at der er blevet lavet en hel masse i weekenden.
- Det er godt at høre, sagde Vibeke med tilfredshed i stemme. - Vi skal jo have lavet reklame materiale, så vi kan åbne den nye afdeling med et brag af en reklameavis. Så det er jo vigtigt at få tingene til at passe sammen. Der er ikke noget, man bliver så upopulær på, som at lave en reklameavis, som lover noget, vi ikke kan holde.
- Jamen, det kan vel ikke blive mit ansvar, det er jo Arne, som står for selve ombygningen.

- Nej, i princippet ikke, men da det var din ide, så har ansvaret en tendens til ligesom at klæbe til dig, det er jo også dig, der får roserne, hvis det går godt.

- Jamen, jeg er da helt sikker på, at alt nok skal gå godt, sagde Jan og forsøgte at lyde, som om han troede på det.

- Så er der jo ingen ko på isen, sagde Vibeke og vendte sig og gik.

- Tror du, der kan blive problemer? Spurgte Jan.

- Nej, hun driller bare, fordi hun så os stå der og kysse, det skal du ikke tage dig af.

- Nå, men jeg må nok også hellere se at komme af sted, så jeg kan være tilbage, når der bliver mere at lave, sagde Jan og gik ud til varevognen.

Ovre hos Jans mor, lukkede Else op og inviterede ham ind på en kop kaffe. Jan indvilligede, og hun gelejdede ham foran sig ind i køkkenet, hvor Jørgen sad og drak kaffe, mens han spiste ostemadder fra et fad midt på bordet.

- Det var da hyggeligt, at du kom, sagde Else. - Jeg har lavet kaffe og smurt ostemadder, så vi kan sidde og hygge os lidt.

- Ja, jeg kan vel godt lige blive og drikke lidt kaffe, sagde Jan og kiggede på sit ur. Derefter satte han sig på stolen for enden af bordet, hans "egen" stol havde jo været optaget de sidste par gange, han var kommet.

- Ja, vi sidder lige og får en kop kaffe, sagde Jørgen bekræftende.

- Det kan jeg ligesom godt se, sagde Jan en lille smule spidst. - Skulle du ikke have været på instituttet.

Jan vrængede lidt af ordene, da han sagde instituttet.

- Her om mandagen møder jeg ikke så tidligt, forklarede Jørgen.

- Hvad med det værelse du har lejet, er du nogen sinde der oppe? Spurgte Jan videre.

- Det er jeg da, forklarede Jørgen, uden han lod sig gå på af hensigten med Jans bemærkning. - Men din mor inviterede på kaffe og ostemadder, det kunne jeg da ikke sige nej til, vel Else?

- Nej, det skulle du da ikke, sagde Jans mor imødekommende. - Jørgen og jeg har det så hyggeligt, når vi sådan sidder over

formiddagskaffen, forklarede hun. - Skal du have lidt mere kaffe, nu jeg har kanden fremme?

Jørgen nikkede, og hun fyldte hans kop op.

- Vil det sige, at du rejser dig fra stolen bare en gang imellem?

- Ja da, svarede Jørgen med et grin. - Jeg skal da på toilettet fra tid til anden.

- Hvordan går du så og har det? Brød Else ind.

- Jeg har det da fint, vi har travlt på arbejdet, vi er jo ved at bygge afdelingen om, så den bliver mere spændende.

- Ja, jeg foretrækker nu, at brødet er hjemmebagt, sagde Jørgen. - Det brød, man køber i et supermarked, er nu ikke meget værd.

- Køber du selv din mad? Spurgte Jan, mens han så overdrevent overrasket ud. - Jeg troede, at det var min mor, der sørgede for maden her.

- Det er det da også, men det er da så meget bedre med din mors gode hjemmebag, end med det papbrød man kan købe ovre i BLOBS, fedtede Jørgen videre.

- Vi sælger altså ikke papbrød, og man behøver jo ikke vælge de billigste toastbrød, vi har altså også rigtigt godt brød, men det er selvfølgelig dyrere.

- Bevares, jeg siger jo bare, at hjemmebagt brød er så meget at foretrække, sagde Jørgen med en mine, der antydede, at han ikke mente, at den diskussion kunne trækkes længere ud.

- Jan, har du det egentligt helt godt, du virke så krigerisk, sagde Else pludseligt med en bekymret mine.

- Jeg har det helt fint, og jeg er ikke krigerisk, men hver gang jeg kommer herover, sidder der en stabejs på min stol og ser ud som om, det er ham, der bor her.

- Rent teknisk er det jo også mig, der bor her, sagde Jørgen en smule hovent.

- Ja, det gør han jo, istemte Else. - Han har jo lejet dit værelse, kan du ikke huske, at jeg fortalte dig det?

Jan følte sig trængt op i en krog, selvfølgelig var han flyttet, og selvfølgelig var det Jørgen, der boede der, men behøvede han at opføre sig som om, det var Jørgen der var sønnen, og Jan der bare var på besøg.

- Det er altså min stol, han sidder på, sagde Jan så pludseligt med en desperat tone i stemmen.

- Og man sidder godt her, sagde Jørgen med en nærmest drillende stemme.

- Spis nu din ostemad, afbrød Else. - Måske du og Susanne har lyst til at komme og spise aftenmad en af dagene?

- Det skal jeg lige tale med Susanne om, sagde Jan med en halv ostemad i munden. - Vil du hjælpe mig med at bære kommoden op i varevognen? Spurgte han Jørgen.

Jørgen nikkede, og da Jan var færdig med sin kaffe, gik de ned i kælderen og slæbte kommoden op i varevognen.

- 134 -

Ulla åbnede lidt forsigtigt døren til tegneskolen, der var ikke kommet så mange endnu, så der var stille i lokalet, den eneste lyd kom fra to piger, der sad i en sofa og snakkede lavmælt sammen, og Laila der sad ved sit skrivebord og var optaget af at hæfte nogle fotokopier sammen.

- God morgen Ulla, sagde hun, da hun så Ulla komme ind af døren.

- Hvordan går det med din mor?

- Det går da lige, hun er vist mere syg, end hun selv tror, men hun vil ikke høre på lægerne, hun siger kun, at hun har et jernhelbred, og at der ikke er noget som helst i vejen med hende, svarede Ulla.

- Det er på en måde en forfriskende indstilling, min mor bilder sig ind, at hun fejler alt mellem himmel og jord. Den ene dag kan hun ikke tåle mælkeprodukter, og ugen efter drikker hun litervis af mælk for at få kalk til sine knogler.

- Ja, hvis der ikke er det ene, er der det andet, hvorfor kan folk ikke bare finde sådan en gylden middelvej, hvorfor skal det enten være helt i den ene grøft eller i den anden? Sagde Ulla og så opgivende op i loftet.

- Det må du nok spørge mig om, svarede Laila og fortsatte med sine kopier.

Ulla vendte sig og gik hen mod sofagruppen, hvor Maja sad med en blok og tegnede.

- Nå, du kan slet ikke vente til timen starter, sagde Ulla, da hun nærmede sig.

- Nej, det er bare... Jeg er gået i gang med at tegne det her barn, og jeg kan ikke få det til at ligne, det jeg gerne vil, svarede Maja og viste Ulla tegningen.

- Det er da utroligt flot, sagde Ulla beundrende.

- Ja, det er ok, men prøv lige at se på ansigtet, jeg vil gerne have et udtryk af koncentration, men møgungen ser nærmest ud til at være ked af det, næsten ulykkelig, det er slet ikke meningen.

- Ja, det kan jeg godt se, men jeg kan ikke rigtigt se, hvad der er galt, måske kan Jarl give dig et godt råd, foreslog Ulla.

- Det håber jeg, for jeg kan i hvert fald ikke rigtigt komme videre med billedet, så der er ikke så mange andre muligheder end at få lidt hjælp, sagde Maja og lagde blokken fra sig.

- Ja, jeg havde jo også en drøm, om at jeg skulle tegne dag og nat, nu hvor jeg er startet på skolen, men så gik min mor hen og bliver indlagt, derfor er det jo lidt svært, at finde ro til at tegne så meget, og det er næsten værre nu, hvor de har udskrevet hende igen, for hun er jo ikke rask.

- Det er da noget værre skidt, sagde Maja medfølelse. - Du må få hende til at få installeret en "kald på hjælp knap" hjemme i huset, så hun kan tilkalde hjælp, hvis det skulle ske igen.

- Det var da en god ide, sådan en direkte forbindelse til Falck, det ville give mig ro, når jeg ikke er hjemme hos hende. Nå, der kommer Jarl, det kan være, at vi skulle gå ind i klasselokalet.

Da Ulla kom hjem, var hun fyr og flamme, for at få installeret et eller andet, så hendes mor kunne tilkalde hjælp, hvis hun igen skulle få det dårligt, når hun var alene hjemme.

- Jamen, søde Ulla, protesterede Fanny. - Det var jo slet ikke noget, jeg satte mig jo bare ned et øjeblik, fordi jeg var blevet en smule svimmel, og så var I der med ambulance, og redningsfolk og hospital, det var jo slet ikke nødvendigt.

- Hvad er det, du siger? Du skræmte os rigtigt, vi troede at du var død, og havde det ikke været for Michael, er jeg næsten sikker på, at du var død.

- Havde det ikke været for hvem? Spurgte Fanny overrasket.
- Hvis Michael ikke havde været her, så ved jeg slet ikke, hvad vi skulle have stillet op.
- Hvem Michael? Spurgte Fanny igen denne gang med en lidt mere irriteret tone.
- Hvem Michael? Svarede Ulla tilbage.
- Ja, hvem Michael? Sagde Fanny igen, hun var tæt på at blive vred nu.
- Michael selvfølgelig, Lises kæreste. - Kan du ikke huske ham?
- Har Lise en kæreste? Spurgte Fanny.
- Ja, han var her sammen med Lise, da du blev dårlig, og han var også sammen med hende og besøge dig på hospitalet, kan du slet ikke huske det?
- Næ, sagde Fanny og kiggede rundt i stuen, som om hun så et spøgelse, eller noget andet underligt.
- Nu bliver jeg da først rigtig urolig, sagde Ulla og vred sine hænder.
- Hvad skal vi dog gøre ved dig?
- Vi skal da ikke gøre noget, det må være den medicin, jeg fik på hospitalet, det er meget almindeligt, at man bliver lidt sådan ved siden af sig selv, når man har været på hospitalet, sagde Fanny med en lettet mine.
- Medicin? Sagde Ulla spørgende. - Hvorfor har lægerne ikke sagt noget om bivirkninger ved medicinen?
- Sådan er det jo i dag, de var irriterede over, at de ikke kunne finde på noget, jeg kunne fejle, så derfor glemte de at fortælle noget om medicinen. Kan du ikke huske Henriks far, da han havde været på hospitalet med det her hjerte noget, han var også lidt rundt på gulvet i et stykke tid.
- Jamen mor, det var jo en bypass operation, det er jo noget helt andet, end det du har fejlet.
- Du giver mig altså ret i, at jeg ikke har været syg? Spurgte Fanny udfordrende.
- Jo, du har været syg, men det kan heldigvis ikke sammenlignes med en bypass operation, sagde Ulla irriteret.
- Jeg kan tydeligt huske, at gamle Madsen hverken kunne huske Lise eller Allan, da de kom på hospitalet for at besøge ham.

- Mor hør nu her, han havde fået taget hjertet ud og sat ind igen, efter en justering, så er det altså helt naturligt at være lidt rundt på gulvet.

- Jamen, jeg er jo heller ikke rundt på gulvet, der er bare en lille detalje, jeg ikke lige kan huske, og så himler du op om alt muligt.

- Jeg himler ikke op, jeg siger bare, at du måske ikke er helt så rask, som du selv tror, og at det måske var en god ide at få en alarm indretning, så du kan kalde på hjælp, hvis det skulle ske igen.

- Hvad skulle ske? Spurgte Fanny.

- Hvis du skulle falde om!

- Altså, hvis jeg falder om, kan jeg jo ikke trykke på knapper, men du ved lige så godt som jeg, at jeg overhovedet ikke sådan bare falder om.

- Mor hør nu her, hvis du nu er opmærksom på om du får det dårligt, så kan det da være, at du har en chance for at trykke på sådan en knap.

- Ja, ja, men nu kommer der altså Små og store synder, så det må vi snakke om en anden dag.

- 135 -

- Jan nu skal du altså se at blive færdig, vi har en aftale med bankrådgiveren her i formiddag, og du sidder stadig i undertøj og drikker kaffe.

- Jeg kan være klar på et øjeblik, svarede Jan, og tog endnu en slurk af kaffen.

- Vi skal også have gjort noget ved den kommode, jeg havde faktisk tænkt mig, at du skulle have sat den ned i kælderen, nu står den jo i vejen, ligegyldigt hvad man skal, beklagede Susanne sig.

- Jamen, jeg prøvede også at få den ind i kælderrummet, men du har jo allerede været der med en hel del ting.

- Måske går det også, indtil vi skal flytte, jeg har bare fået adskillige blå mærker af at gå ind i den. Prøv bare at se her, fortsatte hun og trak op i nederdelen, så Jan kunne se hendes lår, hvor der var en lille antydning af et blåt mærke.

Jan følte let på hendes lår, og trak hende så ind til sig.

- Kom sæt dig lidt her, sagde han, og trak hende helt ned på skødet. Han holdt en arm rundt om hende og kyssede hende, hun kyssede ham tilbage og lod ham stikke sin frie hånd ind under hendes bluse for at kærtegne hendes bryster. Hun nød hans kærtegn og kyssede et øjeblik længere, før hun rejste sig op.
- Nu skal du altså i bad, jeg bliver helt stresset ved tanken om alt det, vi skal nå i dag.
- Ok, sagde Jan med en skuffet mine og tussede ud i badeværelset, hvor vandet kort efter begyndte at løbe.

Næsten samtidig med at de første vandstråler ramte gulvet, ringede det på døren, og Susanne gik ud for at lukke op.

- Else! Udbrød hun overrasket, da hun så Jans mor stå uden for døren.
- Ja, jeg var lige i nærheden, så jeg tænkte at det kunne være hyggeligt lige at se indenfor, svarede Else, med sin mest imødekommende mine.
- Jamen, kom dog indenfor, sagde Susanne med et smil. - Du må undskyldte vi har det lidt rodet, vi skal i banken her til formiddag, og vi er stået lidt sent op.
- Jamen, så har I måske slet ikke tid til at have mig gamle kone på besøg, indvendte Jans mor.
- Vi har godt nok temmelig travlt, men du skal da have en kop kaffe, sagde Susanne, mens hun håbede at Else forstod hentydningen og valgte at gå igen.
- Det ville være dejligt, hvis I har tid til det, man kan altid trænge til en kop kaffe, sagde Else og gik helt ind i entreen.
- Jan, din mor er på besøg, skynd dig at blive færdig, råbte Susanne og bankede på døren til badeværelset.
- Nå, så fik I alligevel plads til Jans kommode, sagde Else, da hun så kommoden stå i den lille stue. - Det er faktisk også en rigtig god kommode. Jans far købte den i en dyr møbelforretning, for at Jan skulle have et godt møbel. Det er ikke sådan en IKEA ting.
- Jan kunne ikke få den ind i vores kælderrum, så der var ingen vej udenom. Men når vi flytter kommer den til at stå nede i kælderen, for den passer ikke rigtig til vores smag.

- Jan har ellers altid har været så glad for den kommode, blev Else ved.

- I den nye lejlighed er der masser af indbyggede skabe, vi får slet ikke brug for den, råbte Susanne ude fra køkkenet, mens hun lavede kaffen.

- I har da ellers en gammel kommode her, hvor malingen skaller af og alt muligt, sagde Else og pegede på Susannes hvidpatinerede kommode. - Kunne I ikke sætte den ned i kælderrummet i stedet for?

- Jeg er faktisk meget glad for den kommode, og malingen er ikke ved at skalle af, den skal se sådan ud, det er faktisk meget moderne, forklarede Susanne.

- Ja, for mig ser den ud til at trænge til en ordentlig gang maling.

- Men det gør den altså ikke, svarede Susanne igen. - Sæt dig hen ved bordet, så er kaffen klar om et øjeblik, fortsatte hun og kom ud med en ekstra kop til Jans mor.

Else satte sig på stolen ved bordenden efter at have flyttet nogle af Jans sokker, som han har lagt på sædet. Susanne satte sig over for hende og skænkede kaffe op til dem begge, Else hældte godt med fløde og sukker i kaffen, mens Susanne nøjedes med en sjat mælk. Selv om det ikke var nødvendigt, rørte Susanne rundt i kaffen med den højre hånd, hvor en ny sølvring med en skinnende sten blinkede på hendes ringfinger.

- Sikke en fin ring, sagde Else, da hun så ringen skinne i lyset fra solen, der stod ind af vinduet.

- Ja, ikke, den har jeg fået af Jan, løj Susanne, der havde købt den i BLOBS dagen i forvejen.

- Han har da ikke? Udbrød Else forbavset.

- Jo, og jeg sagde ja, fortsatte Susanne, mens hun smilede sit gladeste smil.

- Er du da gravid? Spurgte Else direkte.

- Jeg er jo ikke helt sikker, men indtil nu er jeg gået tre uger over tiden, løj Susanne videre.

- Jamen, hvordan kunne det dog ske? Udbrød Else forfærdet.

- Jeg ved det heller ikke, svarede Susanne. - Vi har ellers passet sådan på hele tiden, men du må ikke sige til Jan, at du allerede ved det, han har sådan glædet sig til at fortælle dig det.

- Har han glædet sig? Hvordan kan han have glædet sig til at lægge mig i graven? Spurgte Else med et forfærdet udtryk i øjnene.
- Jamen, det sagde han ellers, "vent til min mor får det af vide, hun har altid glædet sig til at blive farmor", jeg tror, det var det han sagde, beskrev Susanne deres samtale.
- Og derfor fik du ringen? Udbrød Else vantro. - Han har vel ikke sat sig i gæld for at købe den til dig?
- Det har jeg slet ikke tænkt på, men det er en stor sten, og den ser dyr ud, sagde Susanne drømmende.
- Åh min lille dreng, næsten hulkede Else. - Tænk at han skulle komme ud i en sådan ulykke!
- Vi er bare så glade for det, forklarede Susanne. - Det bliver også rart i den nye lejlighed, der er jo masser af plads til små børn.
- Nej, nu vil jeg altså ikke høre mere, jeg må hjem med det samme, sagde Else og rejste sig op. Susanne lod hende samle sine ting sammen og smilede overlegent, da Else næsten løb ud af lejligheden uden at sige farvel.

Et øjeblik efter kom Jan ud med et håndklæde om livet.

- Sagde du ikke, at min mor var her? Spurgte han, mens han så spørgende på Susanne.
- Jamen, det var hun også, men lige pludseligt fik hun meget travlt og havde absolut ikke tid til at blive længere.
- Blev I da uvenner? Spurgte Jan.
- Nej, vi sad og drak kaffe, men så kom hun pludseligt i tanke om, noget hun skulle nå derhjemme. Hun sagde det ikke direkte, men jeg tror, at hun havde glemt at smøre frokost til ham der Jørgen, og så gik hun, og sagde, at jeg skulle hilse dig pænt fra hende, sagde Susanne og gik hen og kyssede ham længe. - Nu må du hellere se at få tøj på, vi skal jo i banken og få styr på de sidste små detaljer.

- Vi må hellere slutte lidt tidligt i dag, sagde Elisabeth, til Allan, der stod i Fabrikkens værksted og endnu en gang forsøgte at få monteret en ny drivaksel på en kuglepennesamlemaskine.

- Jeg er næsten færdig her, svarede Allan. - Men jeg skal altså lige have et bad, før jeg kan gå ud og prøve tøj, hvad om jeg kommer op og henter dig i dit kontor om en halv times tid?

32 minutter senere stod Allan på Elisabeths kontor, med vådt hår, men ren og klar til at gå på indkøb.

- Har du helt styr på, hvad man skal bruge på sådan en halv jordomrejse? Spurgte Allan.

- Slet ikke, men det går i hvert fald ikke med dine pæne cowboybukser, du bliver nødt til at have et jakkesæt eller to, vi skal helst indgyde lidt respekt hos modparten.

- Du mener, at jeg skal ligne en forretningsmand?

- Vi skal simpelthen ligne to tjekkede forhandlere, som ikke laver andet end at købe varer ind i hele verdenen, sagde Elisabeth med et skævt smil.

- Jamen, så lad os da komme af sted, svarede Allan, hvorefter de gik ud i firmaets varevogn.

- Hvad kan jeg hjælpe med? Spurgte ekspedienten, da de kom ind i butikken.

- Jeg skal bruge et jakkesæt, begyndte Allan. - Vi skal på forretningsrejse, så jeg har behov for at ligne en rigtig forretningsmand.

- Så er I kommet til den rigtige butik, hvis I kommer med herover, så skal I bare se.

Ekspedienten gik foran gennem butikken til en væg, som nærmest var dækket med jakkesæt. Fra bøjlestangen tog han et gråt sæt ned.

- Hvad med det her? Spurgte han og rakte jakken over mod Elisabeth. - Det er kæmmet uld, meget behageligt og i øvrigt meget anvendt af netop forretningsfolk. Hvor skal I i øvrigt hen?

- Vi skal til Kina, svarede Elisabeth.

- Øh, hvad med de sæt du har hængende uden for forretningen til 1.800 kr.? Spurgte Allan, da han så prismærket, på det sæt som ekspedienten havde rakt ham.

- Det er også udmærkede sæt, indrømmede ekspedienten. - Men du vil næppe være i stand til at imponere nogen i et af dem, især i de asiatiske lande vil man hurtigt bemærke, at du har et, om jeg må bruge udtrykket "billigt jakkesæt på", fortsatte han og hostede let.
- Javel, sagde Allan. - Det kan man ikke sige om det her sæt, 6.000 kr. det er da også en slags penge.
- Skulle vi ikke prøve at se det på, sagde ekspedienten, igen henvendt til Elisabeth.
- Ja, du må hellere prøve det på, sagde hun, hvorefter Allan og ekspedienten gik hen til forretningens prøverum, hvor Allan fik jakkesættet på.
- Hvad syntes du så? Spurgte han, da han kom ud iført jakkesættet.
- Hold da op, sagde Elisabeth overvældet. - Hvis du fik en ny skjorte på, ville jeg antage dig for at være en lidt excentrisk millionær.
- Hvorfor excentrisk? Spurgte Allan.
- Fordi dit hår stritter lige op i luften, og fordi bukserne er for lange.
- Bukserne lægger vi selvfølgelig op så de passer, sagde ekspedienten hurtigt.
- Jeg syntes stadig at 6.000 er lige i overkanten, er der ikke noget brugbart til en lidt mindre penge?

Ekspedienten gik over til bøjlestangen, og fandt to andre sæt.

- Det her er også et par sæt af rigtig god kvalitet, bedyrede han.
- Måske skulle jeg lige prøve dem, svarede Allen og begyndte at tage jakken af igen.

Tre kvarter senere stod de ved forretningens kasseapparat og ventede mens ekspedienten slog varerne ind.

- Det bliver så 13.598,- sagde han. - Vil du betale kontant, eller på konto?
- Vi betaler kontant, sagde Elisabeth og tog sit dankort op af lommen.
- Jeg har slet ikke så mange penge, sagde Allan bekymret.
- Du må betragte det som en investering, så trækker jeg det fra din del af overskuddet, svarede Elisabeth.

- Ja, det må du vel, sagde Allan, som stadig syntes, at det er lige lovlig mange penge at bruge på tøj.

Mens de havde været i butikken, havde både ekspedienten og Elisabeth argumenteret længe for, at det ikke var nok med et jakkesæt, hvorfor han endte med at købe et gråt og en sort, samt fire hvide skjorter og to slips.

- For at fuldende den unge mands forvandling til en rigtig gentleman, vil jeg gerne have lov til at forære dig dette slips på forretningens vegne, sagde ekspedienten og gav Allan en lidt kedeligt slips, i blåsort med grå striber.

- Så har du tre slips, det er ikke så dårligt, sagde Elisabeth glad. - Du bliver faktisk så elegant, at jeg er helt bange for, at du ikke vil følges med mig.

- Jamen, skal du da ikke også have nyt tøj? Spurgte Allan overrasket.

- Jeg har, så jeg kan klare mig, du må tænke på, at jeg af og til må præsentere fabrikken over for forretningsforbindelser, så jeg har en del passende tøj i min garderobe.

- Nu begynder det rigtigt at være virkeligt med turen til Kina, sagde Allan, da han og Elisabeth gik ud til bilen med hans nye tøj i en oversize plasticpose.

- Ja, det begynder at nærme sig, der er også kun fire dage til flyet letter.

- Bare de kan klare sig uden os. Tænk nu hvis alle maskinerne går i stykker, mens vi er væk.

- Det skal da nok gå, din far har jo også lovet, at gøre hvad han kan for at reparere tingene, hvis der skulle gå noget i stykker.

- Ja, men jeg kan godt blive lidt nervøs for, om han kan klare det, selv om han siger, at det passer ham godt, så han ikke bare går og venter, på at huset skal blive solgt.

- Hvad med kufferter, har du egentligt det? Spurgte Elisabeth, da de passerede en taskeforretning.

- Min far har en stor læder kuffert, den kan jeg sikkert låne, svarede Allan, som ikke havde lyst til at bruge flere penge lige nu.

- Ja, det skulle der vel ikke være noget i vejen for, han skal vel bare bruge en køjesæk, når han selv tager af sted.

Jan ringede på døren hjemme hos Else, og efter et øjeblik hørte han skridt inde bag døren, hvorefter hans mor lukkede døren op. Hun missede et kort mod sollyset og så så, at det var Jan, der stod på trappen. Straks skiftede hendes ansigtsudtryk til en bekymret mine, og hendes læber bævrede ganske let.

- Jamen, er det dig min kære dreng.

- Hej mor, sagde Jan og gav hende et kram.

- Kom ind i køkkenet, sagde Else. - Så skal jeg lave noget frisk kaffe, det er da en værre redelighed, du er kommet ud i, fortsatte hun og gik ned ad gangen, mens hun knugede viskestykket, hun havde i hænderne.

- Nå, der sidder du Jørgen, sagde Jan, da han så, at Jørgen sad på Jans gamle plads, som han plejede.

- Ja, der er vist ikke så mange timer på instituttet i øjeblikket, vel Jørgen? Sagde Else.

Jørgen nikkede bekræftende.

- Nu skal jeg lave noget kaffe, sagde Else. - Sæt dig ned Jan.

Da kaffen er færdig, satte hun sig og så alvorligt på Jan, mens hendes læber ændrede form, som om hun forsøgte at forme sine næste ord med stor forsigtighed.

- Går det ellers godt derhjemme? Spurgte hun så, og kiggede bekymret på Jan.

- Det går da rigtigt godt, svarede Jan lidt overrasket. - Vi glæder os til at flytte ind i den nye lejlighed, eller det vil sige, at især Susanne glæder sig.

- Det er da også spændende, men fordi man har købt en lejlighed sammen, betyder det jo ikke, at man er sådan helt bundet til hinanden, forsøgte Else sig.

- Nej, det gør det vel ikke, men vi er jo afhængige af to indtægter for at bo der, det er jo klart.

- Ja, det er klart, istemte Jørgen.

- Hvis det ikke går imellem jer, kan man jo sælge den igen, sagde Else med et næsten bedende blik.
- Det er helt sikkert. Ejendomsmægleren sagde, at der ikke ville gå ret lang tid, før den ville være meget mere værd, hun mente, at den sagtens kunne blive 40-50 tusinde mere værd for hvert år der går, sagde Jan begejstret.
- 40-50 tusinde, sagde Jørgen, mens han tyggede lidt på ordene.
- Det var da dejligt, så er det jo ligesom at have en opsparing, sagde Else, der blev i lidt bedre humør.
- Din kusine Ann skal for resten giftes til Maj, fortalte Else så. - Bliver det ikke spændende?
- Skal hun det? Sagde Jan overrasket. - Jeg vidste ikke engang, at hun havde en kæreste.
- Jamen, hun mødte en ung mand på ferien på Rhodos her i starten af August, og nu skal de allerede giftes. Ja jeg synes jo, at det er alt hurtigt, synes du ikke også det Jan?
- Jeg synes i hvert fald, at det er hurtigt, tilføjede Jørgen.
- Ja, det er jo ikke længere, end jeg har kendt Susanne, men hvis man er sikker på, at det er det, man vil, så er det vel i orden.
- Jeg tror, at hun måske er gravid, det kan være, at det er derfor, at det er blevet besluttet i sådan en hast.
- Ja, det kan da godt være, sagde Jan tænksomt. - Hvad var det, du sagde at hendes kæreste hed?
- Frederik. Han hedder Frederik.
- Ja, han hedder Frederik, sagde Jørgen som et lille ekko.
- Efter min mening, skulle hun altså hellere få en abort, hvis hun er gravid, hun er alt for ung til at gifte sig og få børn, synes du ikke? Spurgte Else.
- Det kan du have ret i, brummede Jørgen.
- Måske er det med vilje, når jeg tænkte nærmere over det, så har Ann altid været vild med børn, og så er det da dumt at vælge at få abort, sagde Jan.
- Hvad hvis det var Susanne, der var i den situation? Spurgte Else så.
- Ville du så foreslå, at hun fik en abort?

- Tja, det er ikke så let at svare på, sagde Jan tøvende. – Min fornemmelse er, at hun kunne blive en rigtig god mor, hun er så sød og kærlig.

- Var det ikke bedre, om du bare fortalte mig det? Jeg tror nok, at jeg kan klare at høre det.

- Fortalte hvad?

- Ja, hvad er det, at Jan skal fortælle? Spurgte Jørgen.

- Jørgen har du ikke nogle opgaver, du kan gå op og lave på dit værelse? Spurgte Jan irriteret.

- Hvilke opgaver?

- Ja, nogle opgaver til din skole, eller noget som du skal læse, så du kan følge med i timerne.

- Det tror jeg ikke. Jeg har faktisk læst forud på flere af lærebøgerne, så der er ikke noget, jeg er nødt til at lave i dag. Hvis der er mere kaffe, kunne jeg godt tænke mig en kop til, tilføjede Jørgen og kiggede på Else.

Nærmest automatisk tog Else kaffekanden og skænkede op for Jørgen. Imens rejste Jan sig og gjorde klar til at komme af sted.

- Jeg må hellere se at komme på arbejde, det er godt at se, at du er frisk igen, sagde han og kyssede sin mor på kinden.

- Jamen, skal du ikke lige have en kop kaffe mere? Spurgte Else en smule forvirret. - Vi sad jo lige og snakkede så hyggeligt, du er da vel ikke vred? Der var jo også noget, du skulle fortælle mig, var der ikke?

- Nej, nej mor, klokken er altså ved at blive mange, og jeg skal jo passe mit arbejde, farvel, sagde Jan og gav hende endnu et hurtigt kys på kinderne, hvorefter han gik ud til sin cykel.

- 138 -

Vibeke Rasmussens sad ved sit skrivebord og læste i en kontrakt, da hun blev afbrudt af en let banken på døren.

- Kom ind.

Irma Larsen trådte ind ad døren, og gik frem til Vibekes skrivebord.

- Hvad kan jeg hjælpe med?

- Ja, det er en lidt mærkelig sag, jeg kommer med, begyndte Irma.

- Ja?

- Henrik Madsen ringede i går, og jeg har vejet sagen lidt frem og tilbage, og nu er jeg kommet til den konklusion, at jeg hellere må tale med dig om det.

- Ja? Sagde Vibeke igen.

- Så derfor er jeg kommet.

- Måske skulle du sætte dig ned, og forklarede mig nærmere, hvad sagen drejer sig om.

Irma satte sig forsigtigt yderst på kanten af stolen over for Vibeke, som forsøgte at holde koncentrationen på Irma og ikke på papirerne, som hun arbejdede med, da hun blev afbrudt.

- Jo ser du, når Henrik har folk til ansættelses samtaler, har han sådan et system, eller måske jeg hellere skulle sige, havde han sådant et system, hvor han satte røde og grønne sedler på de forskellige ansøgninger.

- Og det gør Anders Frandsen ikke?

- Nej, det gør Anders ikke, han skriver en lille bemærkning ved de forskellige ansøgere, det er faktisk en meget bedre måde at gøre det på, så kan jeg også skrive en lille personlig bemærkning til folk, når de skal have et afslag.

- Det var da udmærket, sagde Vibeke bifaldende. - Hvad er så problemet.

Irma rettede en smule forvirret på sit hår, og satte sine briller på plads igen.

- Problemet? Jo dengang der skulle ansættes en ny områdeleder i kolonialafdelingen, så var det jo, at Jan Jacobsen kom meget glad ud fra samtalen med Henrik Madsen og sagde, at han glædede sig meget til, at han skulle starte i forretningen. Henrik Madsen plejede ellers aldrig at fortælle ansøgeren, at de havde fået stillingen, det blev altid overladt til mig at skrive et brev og fortælle ansøgerne at stillingen var deres.

- Jamen, gjorde du da ikke det?

- Jo, det gjorde jeg også i denne anledning, men inden da var der gået noget galt.

- Var der gået noget galt?

- Jo ser du, Jan var jo den sidste ansøger, som var til samtale, og derefter var jeg inde med en kop kaffe til Hr. Madsen, hvorefter jeg

fik overladt alle ansøgningerne, så jeg kunne sende afslag til dem, der ikke fik jobbet og en kontrakt til den heldige, der skulle ansættes.

- Ja, det kan jeg godt forstå, men så kom der kaffe på nogle af ansøgningerne, eller hvad? Spurgte Vibeke, der efterhånden var ved at blive en smule utålmodig.

- Kaffe? Hvorfor skulle der være kommet kaffe på ansøgningerne?

- De havde jo en kop kaffe med ind til Hr. Madsen.

- Nej, nej, man kan sige meget om Hr. Madsen, men han kunne aldrig finde på at spilde kaffe på ansøgningerne, han havde altid et bestemt sted på skrivebordet, hvor han anbragte sin kaffekop.

- Det er også mig, der afbrød, undskyld, du må hellere fortsætte, hvor du slap, sagde Vibeke i håb om at få Irma tilbage på sporet.

- Hvor var det nu jeg kom til, jo Hr. Madsen havde fået sin kaffe, og jeg havde fået bunken med ansøgninger. Idet jeg så forlod kontoret ramte døren min arm, så jeg tabte ansøgningerne og nogle af de røde sedler, samt den grønne seddel flagrede ud på gulvet.

- Men det var da ikke så slemt, kunne de ikke bare samle det hele op igen?

- Det var jo også det, jeg gjorde.

- Hvad er problemet så.

- Jo ser du, der manglede sedler ved Jan Jacobsen, Morten Hermansen og Laila Olsen. Jeg kunne ikke huske hverken Morten eller Laila, men jeg huskede tydeligt, at Jan jo begejstret havde sagt, at han glædede sig til at starte på jobbet, så jeg besluttede, at det måtte være Jan, der havde haft den grønne seddel, og dermed ham der skulle have stillingen.

- Ja, han er jo også blevet ansat, og klarer det fint, så det er vel i den skønneste orden.

- Det var også min opfattelse, men så var det at Hr. Madsen ringede i går og sagde, at han slet ikke havde haft til hensigt at ansætte Jan, men derimod den anden unge mand Morten Hermansen, som han mente var meget dygtigere end Jan.

- Jeg har da ellers fået et rigtig godt indtryk af Jan, han klarer da jobbet fint, sagde Vibeke, med et eftertænksomt udtryk i ansigtet.

- Det sagde jeg også til Hr. Madsen, men han insisterede på, at vi skulle overveje at skaffe os af med Jan og tage kontakt til Morten

Hermansen i stedet. Jan er jo stadig ansat under prøvetid, så det vil ikke være så vanskeligt, afsluttede Irma sin tale.

- Jeg ved hverken ud eller ind, sagde Vibeke så. - Spørgsmålet er vel også hvor meget vægt, vi skal lægge i Henriks ord, han har jo opført sig en smule underligt her på det sidste.

- Det samme siger jeg, istemte Irma. - At tænke sig, at han sådan bare siger sit gode job op, og bliver skilt for at sejle ud i det blå, måske er han blevet lidt bims af at gå rundt i tågen, sagde Irma og holdt en finger ud for sin tinding, mens hun drejede langsomt rundt.

- Du skal have tak for at have informeret mig, sagde Vibeke. - Men jeg vil påskønne, hvis du ikke siger det til andre.

- Nej, nej sagde Irma og så helt forskrækket ud ved tanken om, at hun skulle kunne lække sådanne personlige oplysninger. - Min mund er lukket med syv segl, fortsatte hun og trak en imaginær lynlås hen over sine læber.

- 139 -

Elisabeth sad inde på sit kontor og var ved at besvare en forespørgsel fra en kunde, da Allan stak hovedet ind af døren.

- Er det virkeligt nødvendigt, at jeg tager jakkesættet på, jeg er både bange for at komme til at spille på det, og for at føle mig helt forkert tilpas, sagde Allan.

- Det er jo netop det, der er meningen, altså ikke at du skal spille på det, men det vil ikke være så godt, hvis du føler dig helt forkert i tøjet, når vi skal møde vores kontaktmand. Så det vil være sundt at få lidt fornemmelse af, hvordan det er at være en pæn mand.

- Så skal du måske også være fin i tøjet?

- Det skal jeg da, det går jo ikke, at du føler dig fremmed over for mig, når vi går i aktion.

- Ok, men så går jeg i bad og gør mig klar, jeg henter dig ved halv syv tiden, det skulle give os tid nok til at nå ind til byen og møde Lise og Michael.

Allan følte sig ikke helt som sig selv, da han stod uden for den Klausenske residens. Jakken føltes en smule for stiv, man kunne ikke

putte hænderne i lommerne, og bukserne var heller ikke, som de plejede at være. Idet Erna lukkede døren op, forsøgte han at få løsnet slipseknuden en lille smule, så han kunne trække vejret lidt mere ubesværet.

- Ja? Sagde Erna spørgende. - Er de fra Jehovas vidner?

- Det, det er mig Allan, sagde Allan lidt befippet.

- Det ved jeg da godt, jeg driller bare, hvor ser du godt ud, hvis jeg ikke vidste bedre ville jeg tro, at det var dig, der ejede firmaet.

- Jeg ved nu ikke rigtigt, jeg føler mig en smule ved siden af, som om man ikke rigtigt kan bevæge sig, uden at være bange for at ærmet går af.

- Det sidder altså rigtigt godt på dig, men måske slipset lige kunne sidde lidt bedre, sagde Erna og rettede Allans slips en anelse, så det igen var ved at kvæle ham. - Kom indenfor, Elisabeth er klar om et øjeblik.

Da Elisabeth kom ned ad trappen, havde hun sat det lyse hår op så det sad stramt i nakken, og lagt en lidt mørkere makeup end hun plejede. Hun var klædt i et sæt tøj, der fik hende til at ligne en succesfuld børsrådgiver, med en mørk jakke af et silkeagtigt stof, og en nederdel i samme farve, der sluttede lige over knæene. Under jakken havde hun en lys T-shirt på, som gav hendes fremtoning en lidt overlegen afslappet virkning. Et enkelt hængesmykke af guld hang lige over hendes barm og fuldendte virkningen.

- Hvor ser du godt ud, sagde Allan med en lidt for overrasket undertone.

- Det gør du også, svarede hun smilende igen.

- KK, kaldte Erna. - Du skal altså lige komme her og se, hvor fine de unge mennesker er!

KK kom ud fra stuen, hvor han havde siddet og læst avis, og kiggede beundrende og stolt på sin datter og Allan.

- Det må jeg nok sige, det er jo næsten som at møde kongen og dronningen, er der virkelig steder i København, der er fine nok til sådan nogen som jer?

- Hvor er du dum far, afviste Elisabeth ham. - Allan skal ud i byen og finde sig til rette i sit nye tøj. Når vi kommer til Kina, er det vigtigt, at han kan føre sig frem, som om han ejer det hele.

- Ja, mig kan I godt narre, hvis jeg ikke vidste bedre, ville jeg tro, at vi havde fået besøg af nogle meget rige mennesker.

- Vi havde for resten også lige tænkt os at låne merseren, det virker ikke så godt at køre rundt i firmaets van.

- Selvfølge, sagde Erna. - Vi har heller ikke planer om at køre nogen steder alligevel.

Henne hos Lise og Sofie blev de inviteret inden for, Michael sad ved køkkenbordet og ventede sammen med Sofie, mens Lise var ved at lægge makeup ude på badeværelset. Michael havde taget en mørk blazer på, samt et par blå lærredsbukser.

- Hold da op, sagde han, da han så Allan og Elisabeth komme ind. - Du er godt nok blevet svinet til Allan.

- Hvor sagde Allan, forskrækket, mens han kiggede ned af benene for at se hvor svineriet skulle være. Så kiggede han op og grinede. - Ja, vi giver den hele armen, vi skal jo ud og købe det meste af Kina, og så skal man jo forberede sig.

I det samme kom Lise ud fra toilettet.

- Hej Elisabeth, tog du ikke min storebror med alligevel? Selvom ham der din bankrådgiver da også ser rigtigt godt ud, sagde hun og grinede over mod Allan.

- Hej Lise, er du klar til at lægge byen ned? Spurgte Elisabeth, hvorefter Lise drejede sig en omgang, så de kunne se hendes kjole, og håret der var sat op.

- Jeg føler mig næsten som Askepot, når hendes søstre skal op til prinsen og holde bal, brød Sofie ind. - Men det er da altid sjovt sådan at se de kongelige på nært hold.

- Du kan da få en autograf, tilbød Lise.

Da de parkerede Mercedesen bag ved Børsen, lignede de fire unge fra landets jetset, der var på vej i byen. De gik to og to over mod Højbroplads, Lise og Michael gik bagerst med hinanden i hånden, Elisabeth og Allan gik snakkende foran. På broen pegede Elisabeth

på en restaurant, hvor de kort efter gik ind. Hun havde bestilt bord i forvejen, og efter at de var blevet modtaget af en ung pige, som tjekkede reservationen, kom en ældre tjener gående med hurtige skridt, for at guide dem hen til bordet. Mens han trak stolene ud for pigerne, kom en lidt yngre tjener hen for at være parat til at vise dem vinkortet, så snart de havde sat sig. Pigerne valgte at starte med en Martini, mens Michael fik en whisky, Allan undskyldte sig med at han kørte, og fik et glas hvidvin plus en mineralvand.

- Sikke en modtagelse, sagde Allan lidt overrasket, da tjenerne havde trukket sig lidt væk.

- Ja, nogen gange giver det en vis forskel at tage det pæne tøj på, sagde Elisabeth lavmælt.

Hvorefter hun fortsatte med at studere menu kortet.

- Hvor er det altså hyggeligt, at I sådan inviterede på mad, sagde Lise, da alle havde fået deres forret.

- Vi er rigtigt glade for, at I ville med, sagde Elisabeth. - Og vi klarer den rigtigt godt, se bare hvor alle tjenerne hopper og springer for at gøre os tilpas.

- I er et rigtigt nydeligt par, jeg er sikker på, at de nok skal blive imponerede over jer, når I kommer til Kina, sagde Lise anerkendende.

- Er I ikke lidt nervøse for, om I nu kan afsætte varerne igen, når I modtager dem? Spurgte Michael interesseret.

- Om vi er? Svarede Allan. - Vi er død nervøse, men jeg regner med, at vi to i fællesskab, kan lave en internet butik, som kan hjælpe os af med det problem.

- Hvad så med jer to? Spurgte Lise, der ikke var så vildt interesseret i elektronik handel. - Da vi gik over til restauranten, lignede i næste et kærestepar, med meget rige forældre. Er det nu helt sikkert at sende jer sammen over på den anden side af jorden?

- Vi er bare gode venner, sagde Allan hurtigt, men smilede alligevel til Elisabeth på en lidt anden måde, end han plejede.

Elisabeth sad og legede lidt med sit glas, og nikkede ad Allans bemærkning.

- På en eller anden måde, har jeg en anelse om, at I kunne være et rigtigt godt par, Allan taler altid så pænt om dig, og I har jo i hvert fald jeres arbejde som fælles interesse, fortsatte Lise giftekniv.

- Jeg tror heller ikke, at min mor ville blive så ked af det, hvis jeg scorede Allan, brød Elisabeth ind. - Faktisk er både min mor og far meget begejstrede for ham.

Da Elisabeth atter så på Allan, følte han sig koks rød i hovedet, men i den dæmpede belysning, var det næsten ikke til at se, at han rødmede en smule.

De var alle begejstrede for maden, men efter de havde fået både forret og hovedret, besluttede de sig for at betale, og gå op til Amagertorv for at få kaffe på en af cafeerne der. De var alle sammen i rigtigt godt humør efter den gode middag, og det var kun Allan, der var næsten helt ædru, Elisabeth stak sin arm ind under hans, og de fulgtes arm i arm op til café Norden.

Mens de fik cappuccino samt en kakaolikør til pigerne, blev der grinet og pjattet. Lise fortalte om, hvordan Michael havde budt hende op til en fest på gymnasiet. Michael grinede glad med, da hun fortalte, hvordan han havde prøvet en hel stribe scoretricks af på hende.

- Han syntes selvfølgelig selv, at han var den store don Juan, men det var altså kun fordi, jeg syntes, at han var sådan en sød fyr, og ikke på grund af alle hans tricks, at han havde held med sig, fortalte Lise smilende. - Men han er jo også en god steg, synes du ikke Elisabeth?

- Ja, hvis man er til de unge, svarede Elisabeth og så på Allan, med et kærligt og en smule sløret blik.

- Måske skulle vi gå ud og danse, foreslog Lise. - Kunne det ikke være sjovt, det er jo næsten jeres sidste aften, før den store rejse.

Allan protesterede og forklarede, at det måske ikke var så smart, for de skulle jo alle sammen op på arbejde i morgen, men både Elisabeth og Michael syntes også at det var en god ide, så de forlod caféen og gik op ad strøget for at finde et sted, hvor der var musik. Elisabeth gik tæt op ad Allan, hendes frisure var løsnet en anelse, så enkelte totter af hår hang løst ned over skulderen.

- Når vi sådan går rundt på fabrikken og arbejder, lægger jeg slet ikke mærke til, hvor godt du egentligt ser ud, hørte Allan pludseligt sig selv sige.

- Ja, det kan virkeligt gøre underværker at lægge lidt makeup og tage sit gode tøj på.

- Nej, sagde Allan pludseligt alvorligt. - Du har et meget smukt ansigt, dine øjne er smukke og meget velformede, med en anelse asiatiske træk. Dine kindben er høje, som man ofte ser det hos fotomodeller, og din mund er lige som den skal være. Ikke for bred, og ikke for lille og rund.

- Så, nu tror jeg ikke, at du skal sige mere, jeg føler mig næsten helt pinligt berørt, sagde Elisabeth og tog fat i Allans hånd, og flettede sine fingre ind imellem hans.

Da de kom til et sted, hvor de kunne høre bluesmusik ud af den åbne dør, gik de alle fire ind, og fandt en bås hvor de kunne klemme sig ind, samtidigt med at de kunne se musikerne. Elisabeth bestilte champagne, og de skålede og Lise og Michael ønskede dem god rejse. Efter et øjeblik var Lise og Michael ude på dansegulvet, som det eneste par. De dansede forholdsvis tæt, selv om musikken faktisk var lidt for hurtig til det. Elisabeth og Allan gik også ud på gulvet. De dansede uden at røre hinanden, men efter et par numre begyndte bandet på en rigtig sjæler, og Elisabeth gik helt tæt på Allan, og lagde sine bare arme om hans skuldre, så hendes hænder mødtes bag hans nakke. Allan holdt om hende, med hænderne placeret nederst på ryggen. Efter et par takter, lod Allan sine læber ligesom lidt tilfældigt strejfe Elisabeths røde mund, og hun gjorde ikke noget for at undgå det. Tvært i mod fortsatte de med at se på hinanden og danse tæt, indtil de efter at havde drejet sig rundt en gang mere begærligt kyssede hinanden, og Allans ene hånd var gledet længere ned på hendes ryg, hvor han pressede hende let ind mod sig.

Jan og Susanne var ved at spise morgenmad, Susanne smurte omhyggeligt et meget skrabt lag smør på sit toastbrød, før hun lagde en tynd skive ost på. Samtidig forsøgte Jan at få de sidste rester af et

stykke toastbrød med ost og syltetøj ind i gabet, uden at få syltetøj på sin BLOBS skjorte.

- Det var altså lidt mærkeligt, at besøge min mor i går, begyndte han, mens han tyggede det sidste brød i sig. - Min mor blev ved med at kredse om ægteskab og graviditeter, og som om det ikke var nok, så syntes jeg altså, at ham Jørgen bliver mærkeligere og mærkeligere.

- Hvordan mærkelig?

- Jo, han deltager ikke rigtigt i samtalen, sidder bare og gentager hvad jeg eller min mor siger, det er faktisk utroligt irriterende.

- Det undrer mig altså også, at han altid sidder nede i din mors køkken, selv om han er dygtig og så videre, så burde han da gå på den skole, han nu går på, bare engang i mellem, tilføjede Susanne.

- Han siger, at han har læst en helt masse forud, men du har ret, det virker underligt.

- Men det var mest min mor, der var underlig, al den snak om ægteskab og graviditeter, min kusine er åbenbart blevet gravid, og nu skal hun giftes. Min mor har bare aldrig snakket om hende før, det var nærmest som om, hun ville have mig til at fortælle et eller andet.

- Jeg forstår dig godt, hvis det ikke var fordi, Jørgen boede der, kunne man jo godt få den ide, at hun var for meget alene hjemme. Du ved nok, at folk nogen gange kan blive mærkelige, når de tusser rundt i deres egne tanker alt for længe.

- Jamen, så længe har jeg da ikke boet her, det kan da ikke være rigtigt, at hun bliver småtosset, bare fordi jeg er væk i et par uger, indvendte Jan.

- Hvornår var det egentligt, at ham Jørgen flyttede ind hos din mor? Spurgte Susanne pludselig.

- Det er vel lidt over en uge siden, jeg mener, at det var den 1. september.

- Det var da skægt, for her i avisen står der at en ung mand, Niels Jørgensen er forsvundet fra et kollektiv for folk, der ikke rigtigt er i stand til at klare sig selv. De har ikke set ham siden d. 1. september.

- Ja, det kan jo ikke være ham, der bor hos min mor, han hedder jo Jørgen Nielsen, sagde Jan med en overbevist klang i stemmen.

- Nej, det siger jeg jo heller ikke, men på den anden side, måske har han bare byttet om på fornavn og efternavn.

- Jamen, hvad så med den skole, han går på? Det er jo ikke en skole, for folk der ikke kan klare sig selv.
- Ja, som jeg ser det, er det slet ikke så sikkert, at han overhovedet går på nogen skole, sidder han ikke altid nede i din mors køkken?
- Måske har du fat i noget, for nogen gange virker han godt nok heller ikke som den skarpeste kniv i skuffen, sagde Jan tænkstomt. - Står der noget om, at han måske er farlig?
- Næ, det ser mere ud til, at de er bekymrede for, at der måske skulle være sket noget med ham. Desværre er der ikke noget billede, så ville vi jo hurtigt kunne få afklaret, om det var ham eller ej.
- Det kan altså ikke være rigtigt, sådan noget sker ikke i virkeligheden, og hvordan skulle han også have fundet ud af, at min mor gerne ville leje mit værelse ud.
- Jamen, selvom han ikke er helt klar oven i hovedet, så skulle der vel ikke være noget i vejen for, at han kunne læse en avis, satte din mor ikke en annonce i avisen, da hun ville leje værelset ud?
- Jo, det gjorde hun vist, men det giver stadig ikke nogen forklaring på, hvorfor min mor opførte sig så mærkeligt, det lød nærmest som om, nogen havde sagt til hende, at du var gravid.
- Det kan være, at det smitter, det som Jørgen fejler, sagde Susanne med en lille latter.
- Selvfølge gør det ikke det, har du nogen sinde hørt om, at sådan noget skulle smitte?
- Nej, det må jeg indrømme, måske er hun bare begyndt at glæde sig til at blive bedstemor, vi får jo også plads nok i lejligheden, til at der kunne være et børneværelse, sagde Susanne og så en smule drømmende ud.
- Altså, sådan som hun sagde det, tror jeg ikke, at det var fordi, at hun glædede sig til at få børnebørn, sagde Jan med et skævt smil.

- Det var pænt af dig at finde den frem, Irma, sagde Vibeke, da Irma gav hende et chartek med Jans navn uden på. - Hov mangler der ikke noget, sagde hun efter hurtigt at have kigget ned i mappen.

- Nej, der er ikke andet end det, sagde Irma, mens hun rystede på hovedet.

- Jamen, plejer vi ikke at få kopier af eksamensbeviser, samt folks anbefalinger?

- Jo, men der er ikke andet end det, faktisk har jeg prøvet at huske, hvorfor Jan egentligt blev indkaldt til samtale, men jeg kan ikke huske, hvornår eller hvordan beslutningen blev taget.

- Det må vel også være Henrik Madsen, der har taget den beslutning ikke?

- Jo, men han kom normalt med en bemærkning om at ham her, måtte han lige tale med, fordi der var en god tone i brevet, eller hende her har vel nok et flot C.V., men jeg kan ikke huske nogen som helst bemærkning angående Jans ansøgning.

- Nå, det går nok, hvad med ham, som skulle have været den udvalgte, har vi stadig hans papirer?

- Ja, vi plejer at gemme folks papirer i en kort periode, efter at de har fået afslag, så dem har vi stadig.

- Må jeg også låne dem? Spurgte Vibeke.

- Selvfølge, jeg går lige ind og henter dem.

Irma forsvandt ud af kontoret, og Vibeke begyndte at læse Jans ansøgning.

- Stave fejl, sagde hun højt. - Micks supermarked, tænk jeg vidste slet ikke, at der var noget, der hed sådan, måske skulle jeg se nærmere på det.

Kort efter kom Irma atter ind i kontoret.

- Har De læst det her C.V.? Spurgte Vibeke, og pegede med fingeren ned i Jans C.V.

- Ja, det er ikke nogen lang karriere, sagde Irma og smilede lidt genert ved sin egen underdrivelse.

- Nej, lang karriere, han er gået direkte fra ind skolen og blevet områdeleder, bortset fra det år, han har været bydreng, sagde Vibeke med en svag dirren i stemmen.

- Jeg har tænkt på det, det er ikke lige den måde, det plejer at foregå på her i butikken.

- Jeg tror, at det var godt, at du sagde det, jeg tror også, at jeg hellere på sætte mig ned og gennemgå den her ombygning en gang til, med den erfaring som Jan kan fremvise, er det vist den rene hasard.

- Jeg håber ikke, at der er sket nogen skade, som Hr. Madsen sagde, så er han jo stadig ansat på prøve, så det skulle ikke være så svært at fyre ham igen.

- Når jeg ser på den her ansøgning, så forstår jeg slet ikke, at vi har en brødafdeling, hvor vi sælger lige så meget brød, som vi altid har gjort, sagde Vibeke og kiggede undrende ud i luften.

- Nej, det er næsten helt uhyggeligt, lidt lige som om skæbnen har grebet ind! Hvordan kom han overhovedet til samtale? Hvordan gik det til, at det lige var ham, der blev ansat? Det sidste ved jeg jo egentligt godt, men på en eller anden måde, virker det ikke helt naturligt, sagde Irma så.

- Ja, og hvorfor er brødafdelingen ikke endt i totalt kaos? Spurgte Vibeke. - Han har endda været i stand til at hjælpe Arne, da der var en spejderlejer, som var blevet brændt af af deres brødleverandør.

- Jamen, ville det så ikke være det letteste, bare at beholde ham?

- Det ville det vel, men måske har alting flasket sig, fordi vi har været heldige, men hvor længe kan vi regne med at blive ved med at være heldige?

- Kan man virkelig køre en afdeling i et moderne varehus på held? Spurgte Irma.

- Det ved jeg ikke, men en ting ved jeg, og det er, at man kan ikke lave sådan en ombygning på rent held, jeg bliver simpelthen nødt til at gennemgå alle tallene for at sikre mig, at der ikke er ved at ske en katastrofe nede i butikken.

- Hvad så med Morten Hermansen her? Spurgte Irma.

- Hvis du lige lægger papirerne her, så må jeg jo nok lige ringe til ham og høre, om han stadig er interesseret i jobbet, foreløbigt kan vi jo lade Jan passe afdelingen, det er jo ikke sådan, at han har begået bedrageri, vi vidste jo, hvad vi gik ind til, da vi ansatte ham.

Ved den bemærkning blev Irma helt rød i hovedet, hvis hun havde læst ansøgningen, ville hun aldrig have sendt jobtilbuddet til Jan.

- Hvis der ikke var mere, stammede hun og forlod kontoret, da Vibeke var gået i gang med at læse Morten Hermansens ansøgning igennem.

- 142 -

Allan var i gang med at lave et nyt beslag til kuglepennesamlemaskinen for at undgå, at han hele tiden skulle skifte drivremmen ud. Hans humør var lidt svingende, for han var en smule plaget af tømmermænd, ikke efter det han drak i går, men fordi Elisabeth ikke var kommet endnu, og han godt kunne tænke sig at tale lidt med hende om i går. Det hjalp ikke på hans humør, at beslaget ikke passede ordentligt til maskinen, da det endeligt var færdigt.

- Pokkers, sagde han højt og smed beslaget over i skraldespanden.

- Pokkers? Sagde Elisabeth med et lille spørgende smil, idet hun trådte ind af døren.

- Hej, sagde Allan lidt overrasket, da han vendte sig og fik øje på hende.

- Godmorgen, svarede hun. - Eller jeg skulle måske hellere sige goddag.

- Tak for i går, begyndte Allan lidt kejtet. - Det var hyggeligt.

- Ja, det var det, sagde Elisabeth og gik lidt tættere på Allan. - Fik vi måske lidt for meget at drikke?

- Jeg var jo chauffør, så det kan man vist ikke sige, sagde Allan med et skævt smil.

- Det var nu ikke lige det, jeg hentydede til, sagde Elisabeth. - Der var også noget andet.

Allan skiftede ansigtsfarve til en lidt rødere tone, mens han tænkte over, hvor hun ville hen med den bemærkning, var det en invitation, eller prøvede hun at bortforklare noget.

- Jeg syntes, at det var rart, sagde han så.

- Det gjorde jeg også, sagde Elisabeth og gik tættere på ham.

Hun havde en næsten hvid kjole på, og Allan blev pludseligt opmærksom på sine snavsede hænder. Hvorfor han trådte et skridt baglæns.

- Men ikke så rart, at vi skal fortsætte? Spurgte Elisabeth, da hun så hans reaktion.
- Det er bare... din kjole og mine hænder er fulde af metalstøv, olie og andet skidt, forklarede Allan så.
- Så hold hænderne for dig selv, sagde Elisabeth så, og tog fat i hans ører, hvorefter hun kyssede ham.

- 143 -

- Mor vi bliver altså nødt til at have sådan en alarm installeret. Ulla slog opgivende ud med armene i forsøg på at få Fannys opmærksomhed, men Fanny nikkede blot udeltagende, mens hun holdt øje med serien i fjernsynet.
- Hvad skal jeg med sådan noget pjat, jeg er jo ikke syg, og hvis jeg nu var syg, så kunne jeg sikkert ikke finde knappen alligevel, hvis jeg skulle få brug for den, svarede hun og afslørede dermed, at hun havde hørt hvad Ulla sagde.
- Hvis jeg nu sørger for, at det bliver installeret, kan vi så ikke bare prøve, jeg går hele tiden og tænkte på, hvordan det går herhjemme. I går skulle vi tegne efter en levende model, og da han på et tidspunkt lagde sig ned på gulvet, kunne jeg slet ikke få tankerne væk, fra den aften hvor du lå ude i køkkenet næsten helt livløs.
- En model? Var han nøgen? Spurgte Fanny interesseret.
- Nøgen? Spurgte Ulla.
- Ja, sådan nogen modeller, plejer de ikke at være nøgne, når man skal tegne dem?
- Nej, han var ikke nøgen, det vil sige, han havde bar overkrop, men ellers havde han cowboybukser på.
- Det var da kedeligt, jeg er sikker på, at hvis det havde været en kvinde, ville hun have optrådt helt uden tøj på.
- Ja, det kan godt være, men det var overhovedet ikke det, vi talte om, jeg spurgte dig om, vi ikke godt kunne forsøge at få sådan en alarm installeret?
- Og jeg siger stadig, at det er noget værre pjat, det er sikkert frygteligt dyrt, og vi har overhovedet ikke brug for det.

- Måske kan man få et tilskud fra kommunen eller sådan noget, sagde Ulla.

Deres samtale blev afbrudt, da det ringede på døren, og Ulla gik ud og lukkede op.

- Det er Maja, sagde hun, da hun kom ind i stuen igen med Maja fra hendes skole.

- Goddag, jeg hedder Fanny, sagde Ullas mor og vinkede til Maja. - Du kommer lige tidsnok til, at du kan se "Små og store synder" sammen med os.

- Mor altså, brød Ulla ind. - Maja er da ikke kommet for at se fjernsyn. Du snakkede noget om en opgave, du gerne ville vise mig, fortsatte hun henvendt til Maja.

- Ja, jeg er ved at lave en tegning af de her mennesker, der går hen over Rådhuspladsen, men der er noget galt med perspektivet, og jeg kan simpelthen ikke se, hvad det er.

- Skal jeg ikke lave noget te, så kan vi sætte os ved spisebordet, og se på det, foreslog Ulla.

Da Ulla og Maja havde bænket sig ved spisebordet, med te og lidt småkager, snakkede de lidt frem og tilbage omkring billedet, Ulla havde nogle forslag til ændringer, men ingen af dem var sikre på, at det var lige det, der var i vejen.

- Jeg syntes ikke, du er så glad, som du plejer at være, sagde Ulla pludseligt efter at have tænkt på det i lang tid.

- Jo, det er jeg da, slog Maja spørgsmålet hen.

- Får du ikke sovet nok? Spurgte Ulla og kiggede indgående på Maja.

- Det ved jeg ikke rigtigt, indrømmer Maja så. - Jeg har været lidt på kant med min kæreste her på det sidste, han gider ikke røre en finger derhjemme, og så sidder han foran fjernsynet og ser sport til langt ud på natten.

- Det troede jeg egentligt, at alle mænd gjorde, det vil sige Henrik har selvfølgelig aldrig set sport, men han er jo også bare Henrik.

- Da jeg så kom hjem her i eftermiddag, sad han og så en eller anden fodbold- eller håndboldkamp i fjernsynet, og det første han siger til mig, var, at han ikke havde flere rene sokker.

Majas stemme var ikke så fast, som da hun startede, og hun var begyndt at snøfte.

- Jamen, sagde du så ikke bare til ham, at han kunne købe nogle rene sokker nede i BLOBS, brød Fanny ind.

- Nej, jeg sagde, at hvis det var alt, jeg betød for ham, at han havde rene sokker, så gad jeg ikke bo sammen med ham, og at jeg ville tage mine ting og gå.

Maja afsluttede den sidste sætning ved at bryde ud i gråd.

- Så, så det er jo den slags ting der sker, det skal da nok blive godt igen, sagde Ulla og lagde trøstende en arm om Maja.

- Det tror jeg ikke, for han sagde, at jeg alligevel var dårlig til at lave mad, og det egentligt var temmelig irriterende at bo sammen med mig, så hvis jeg gad at lukke døren efter mig, når jeg gik, så ville han være rigtigt glad.

- Det mente han da slet ikke, jeg er sikker på, at der ikke går lang tid, før han fortryder.

- Jo, han mente det, han tilføjede, at han helst så, at jeg fik flyttet mine ting inden weekenden, og det er egentligt også det, jeg helst vil, men jeg ved slet ikke, hvor jeg så skal flytte hen, for det var hans lejlighed vi boede i.

- Indtil videre kan du da bo her, vi er kun to, og der er flere værelser, som vi ikke rigtigt bruger til noget. Kan hun ikke mor?

- Det kommer altså an på, om det betyder, at jeg slet ikke får ro til at se mine serier, sagde Fanny, uden at mene det særligt alvorligt.

- 144 -

- Hvis det er ok med dig Henrik, så vil jeg bede dig om at forlade huset, så skal jeg nok tage mig af fremvisningen, sagde ejendomsmægler Lilian Krogh, som havde fået arrangeret åbent hus på Æblevej i håb om at få sat lidt gang i salget.

- Det er klart, selvfølgelig, sagde Henrik. - Og du har nøgler og hvad det ellers skal være for at klare fremvisningen?

- Jeg har det hele, og jeg må sige, at det glæder mig, at der er så rent og pænt her, det kan være frygteligt forstyrrende, når køberne går

rundt og fokusere på nullermænd i krogene eller sorte mærker på kontakterne.

- Jeg ved det godt, og jeg har skam også arbejdet hårdt, på at få huset til at skinne, jeg vil jo gerne have det solgt.

- Og det er lige det, jeg er her for, nu må vi bare håbe, at der dukker nogle købere op, sagde Lilian med hendes største ejendomsmægler smil.

- Vil det sige, at du bare sidder her og venter på, at der dukker nogen op? Spurgte Henrik forbløffet.

- Nej, nej, det er min tid alligevel for kostbar til, vi har Hans her til at tage sig af selve rundvisningen, han er HD studerende og tjener lidt til sine studier ved at vise rundt til de her arrangementer.

- Hans? Sagde Henrik overrasket. - Jeg havde egentligt en forestilling, om at du allerede havde en aftale med nogle mulige købere.

- Nej, vi har sat skilte op nede i butikken, samtidigt med at vi annoncerer i søndagsaviserne, det plejer altid at give nogle besøgende, og du kan være helt rolig ved Hans, han er rigtigt god til det her.

I det samme kom en ung mand ind ad den åbne dør, hans lyse hår var kortklippet, og i sammenhæng med hans pæne tøj fik det ham til at ligne en amerikansk bodyguard. Han hilste pænt på Henrik, hvorefter Henrik overlod huset til Hans og Lilian for at køre over på fabrikken, hvor Allan ville instruere ham i, hvad han skulle gøre, hvis nogle af maskinerne skulle gå i stykker.

- 145 -

På hendes kontor i BLOBS, var Vibeke Rasmussen i gang med at læse Morten Hermansens ansøgning og CV, hun gjorde nogle få notater, hvorefter hun ringede til Morten.

- Goddag, du taler med Vibeke Rasmussen, afdelingsleder i BLOBS, sagde hun da telefonen blev taget i den anden ende.

- Ja, sagde Morten afventende.

- Du var til samtale til en stilling her i butikken, fortsatte Vibeke. - Jeg ringer for at høre, om du stadig er interesseret?

- Nej desværre, meddelte Morten. - Jeg fik job i en bank, og de betaler faktisk bedre, end den løn som Hr. Madsen kunne tilbyde.

- Jeg glad for at høre, at du har fået et godt job, selv om det jo ikke løser mit problem, sagde Vibeke, hvorefter de sagde farvel og afbrød samtalen.

Hun lagde dog ikke røret på, men ringede i stedet til Irma, som kom ind på kontoret et øjeblik senere.

- Sådan er det altid, dem man gerne vil ansætte, har også let ved at få andre bud, de skulle bare vide hvor mange tilbud, jeg har sendt til folk, som alligevel ikke ville have jobbet, i den tid jeg har været sekretær for Hr. Madsen, begyndte Irma.

- Sagde Henrik noget om, at der var andre kandidater, der kunne bruges?

- Nej desværre, på mange måder var han en besynderlig chef at arbejde for, så jeg havde ligesom bare vænnet mig til at gøre, som jeg fik besked på. Hvordan går det egentligt med beregningerne for ombygningen?

- Hvilken ombygning? Spurgte Vibeke et øjeblik lidt desorienteret.

- Ja, Jans ombygning af brødafdelingen!

- Altså, det er det mest mærkelige, jeg kan ikke sætte en finger på noget. Der er gode argumenter for det hele, og det ser også ud til, at han har en stor forståelse for, hvordan tingene foregår i et varehus.

- Jamen, så er der måske ikke noget problem, det kan være, at Jan er lige den rigtige mand til det her job.

- Tænk på den ansøgning han har lavet, hvis man laver sådan en ansøgning, så må der være et eller andet i vejen, sagde Vibeke og slog opgivende ud med armene. - Ud fra ansøgningen skulle man tro, at vi havde ansat en sekstenårig til at styre afdelingen.

- Måske er det ikke Jan, der har lavet tegningerne, foreslog Irma.

- Hvem skulle det ellers være? Så vidt jeg kan se, har han ikke nogen far, og jeg tror heller ikke, at det er hans mor, der har lavet tegningerne.

- Hvad med Susanne, kunne det ikke være hende?

- Det kan jeg slet ikke forestille mig, at hun har evner til, sagde Vibeke afvisende. - Vil du ikke finde resten af ansøgningerne frem,

bare dem der var til samtale, så vil jeg se, om der skulle være nogle mulige kandidater der imellem.

Irma nikkede og forlod kontoret, mens Vibeke satte sig med hovedet i hænderne og tænkte over, hvordan hun skulle løse problemet.

- 146 -

Allan og Henrik var ved at lægge Allans bagage ind i bagagerummet på KK's Mercedes.

- Det er altså rart, at du vil køre os ud til lufthavnen, jeg har på fornemmelsen, at den her tur bliver dyr nok, uden at vi også skulle bruge penge på taxa.

Da de kom over til familien Klausen, dyttede Henrik en enkelt gang hvorefter Elisabeth kom ud. Allan hoppede ud af bilen og hjalp hende med at få kufferten ned i bagagerummet. Hun gav ham et hurtigt kys, hvorefter hun satte sig ind på bagsædet af bilen.

- Jeg synes, at du har glemt at give din far chaufførkasketten på, sagde Elisabeth, da Henrik og Allan var kommet ind i bilen.

- Nu bare ikke fræk unge dame, svarede Henrik og startede bilen.

- Hvordan gik det for resten i søndags?

- Det gik da udmærket, jeg er helt klar til at overtage Allans arbejde, svarede Henrik.

- Jeg mener selvfølgelig med huset, var der nogle købere?

- Købere? Ha. Så vidt jeg ved, var det meste af vejen, inde for lige at se hvordan vi boede, men der var vist ikke nogen af dem, der var interesserede i at købe huset.

- Det var da som pokkers, sagde Elisabeth med et ærgerligt udtryk i ansigtet. - Er det fordi prisen er for høj, eller sådan noget?

- Det ved jeg ikke, men prisen burde jo være i orden, det er jo netop sådan noget, man har en ejendomsmægler til at klare.

- Jeg må sige, at det ikke ser ud til, at de klarer det særligt godt, brød Allan ind.

- Nej, det må du nok sige. Lilian, altså ejendomsmægleren, er kommet med nogle forslag, til hvordan jeg kan lave om på indretningen, men det hjælper jo ikke så meget, når der ikke kommer

nogen og ser på huset, og det er jo ikke fordi, jeg har en speciel trang til at komme i fjernsynet.

- I fjernsynet? Spurgte Elisabeth.

- Ja, du ved nok alle de programmer, hvor man skal lave om for at få huset solgt.

- Jamen, havde du ikke allerede malet? Spurgte Allan.

- Jo, jeg har malet i flere rum, men hun har lavet en hel liste over ting, som det måske kunne være en god ide at gøre.

- Det er da utroligt, indvendte Elisabeth. - Jeg troede ellers, at det var gode tider at sælge hus i for øjeblikket.

- Det var jeg også helt sikker på, men foreløbig er jeg blevet noget klogere. Måske sker der lige pludseligt et mirakel, så huset er solgt, nå I kommer hjem fra Kina. Hvilken terminal skal vi for resten hen til?

- Det står her på billetterne, vi skal tjekke ind i den nye terminal, der ligner en stor fuglevinge, sagde Elisabeth, der sad med billetterne i hånden.

Da Allan og Elisabeth havde tjekket deres bagage ind, var der lige tid til at få lidt at drikke, inden de skulle igennem tolden.

- Jeg er faktisk imponeret over jer to, sagde Henrik. - Sådan bare at flyve over på den anden side af jorden for at købe ind.

- Det er ikke mig, du skal være imponeret over. Hvis det ikke var for Elisabeth, ville jeg sikkert stadig sidde i bibliotekets læsesal og kigge på jobannoncer.

- Ja, de kvinder, hvad de dog ikke fører os ud i, sagde Henrik og løftede sit glas til skål.

- 147 -

Susanne og Jan sad hjemme i lejligheden og spiste morgenmad, det var en af deres sene dage, så de havde god tid.

- Jeg kan slet ikke lade være med at tænke på det her med ham Niels Jørgensen, der er blevet væk, sagde Susanne pludseligt.

- Hvem? Spurgte Jan.

- Ham der vi læste om i avisen, ham som vi tænkte kunne være den samme, som boede til leje hos din mor.

- Nå ham, tror du ikke, at man ville have fundet ham, hvis det var ham, der bor hos min mor.

- Næ, det tror jeg faktisk ikke, det virker ikke, som om han forlader din mors hus overhovedet, jeg har ham faktisk mistænkt for at sidde nede i hendes køkken og drikke kaffe det meste af dagen.

- Det ville min mor da ikke kunne holde ud, hun er jo en travl kvinde, der skal have en masse ting gjort i løbet af dagen. Indvendte Jan.

- Hun kan da også nå at lave en hel masse, selv om han sidder i køkkenet, den type kan sagtens sidde og stirre tomt ud i luften hele dagen, uden at det keder dem.

- Nej, nu er du altså for streng, sagde Jan. - Der er da ingen, der kan holde ud at sidde i min mors køkken hele dagen og drikke kaffe.

- Jamen, så prøv at ringe hjem til din mor, jeg er sikker på, at han sidder der lige nu.

- Det er da klart, vi sidder jo også og drikker morgenkaffe.

- Vi bliver altså nødt til at ringe til avisen og høre, om der ikke findes et billede af ham Niels Jørgensen, besluttede Susanne med en afgørende betoning i stemmen.

- Man kan da ikke bare ringe til en avis og spørge om sådan noget, kan man?

- Nu skal du se, sagde Susanne og begyndte at lede efter redaktionens telefonnummer i avisen.

- Goddag, du taler med Susanne Mikkelsen, sagde Susanne, da telefonen blev taget inde på avisen.

- Det drejer sig om en artikel, I bragte for et par dage siden, om en Niels Jørgensen, der var blevet væk, er det mon muligt at skaffe et billede af ham?

Susanne lyttede, og nikkede, afbrudt af enkelte ja'er og nej'er. Så lagde hun røret på.

- Hvis vi kommer ind til redaktionen, så har de et billede af ham, de ville egentligt have bragt det sammen med artiklen, men på grund af en fejl kom det ikke med. Så vi må hellere se at komme i tøjet, så vi kan nå ind på redaktionen, inden vi skal på arbejde.

- Kan vi overhovedet nå det? Spurgte Jan en smule dovent.

- Det skulle nok være muligt, der er næsten tre timer, til vi skal være i BLOBS, sagde Susanne og begyndte at tage kopper og tallerkner ud af bordet.

Inde i avisens foyer gik Susanne straks hen og forklarede, hvorfor de var kommet, receptionisten ringede og bad dem vente et øjeblik. Jan drev lidt rundt og kiggede på plakater på væggene, indtil en ung mand kom ned og hentede dem. Fra Elevatoren førte han dem til et kontor på første sal, han klikkede et par gange med musen på sin computerskærm og drejede så skærmen, så de kunne se den.

- Her er så det billede, I gerne ville se, sagde han og pegede på skærmen, hvor Jørgen Nielsen alias Niels Jørgensen smilede glad, mens han holdt en kop kaffe i den højre hånd.

- Hvad? Udbød Jan. - Det er ham!

- Ja, vi ved jo godt, hvem han er, det der ville være mere interessant, ville være at vide, hvor han er, sagde den unge mand.

- Det skal jeg sige dig, brød Susanne ind. - Han sidder i køkkenet hos Jans mor og drikker kaffe, og det har han gjort i de sidste 10 dage,

- Er I sikre? Spurgte den unge mand.

- Jamen, vi har jo set ham, Jans mor ville leje værelset ud, og så lige pludseligt flyttede ham her ind. Han sagde, at han læste til ingeniør, men hver gang Jan kom over til sin mor, sad han der i køkkenet og drak kaffe. Når Jan så spurgte om han ikke skulle til timer eller lave hjemme arbejde, var svaret hele tiden at han havde læst forud, og ikke behøvede at gå nogen steder den dag, sagde Susanne og blev helt stakåndet.

- Han er vel ikke farlig? Spurgte Jan pludseligt bekymret.

- Ikke så vidt jeg ved, svarede den unge mand. - Men det her er jo alle tiders historie, tror du, at din mor ville have noget imod, at vi sender en journalist og en fotograf ud, så vi kan få skrevet historien til avisen?

- Det ved jeg snart ikke, tøver Jan.

- Selvfølge vil hun ikke have noget imod det, afbrød Susanne. - Det vil da bare være spændende for hende.

- Det er vel ikke sådan, at hun kan få problemer med politiet?

Spurgte Jan.

- Det kan jeg ikke forestille mig, hun har jo været i god tro, han er jo heller ikke mere tosset, end at I to heller ikke opdagede det med det samme.

- Åh, jeg havde nu mine anelser, sagde Susanne med et listigt smil.

- 148 -

Det bankede på døren.

- Hvem kan de dog være, Jørgen? Spurgte Else og kiggede undrende på Jørgen.

- Kan det være Jan, der kommer forbi?

- Det er jo ikke så lang tid siden, han har været her, men jeg må hellere gå ud og lukke op.

Else Jacobsen lagde viskestykket fra sig og gik ud i den lille gang, hvor hun kunne se silhuetten af måske to mænd gennem dørens matterede glas. Hun åbnede døren og så ganske rigtigt to mænd stå på den lille cementtrappe, tæt sammen, mens de forsøgte at undgå at skubbe hinanden ned på fliserne bag ved.

- Hvis I er fra Jehovas vidner, så har jeg altså ikke tid til at snakke i dag, sagde Else, for en sikkerheds skyld.

- Nej frue, vi er ikke fra Jehovas vidner, vi er fra avisen.

- I kunne ellers godt ligne sådan nogle starutter, i de jakkesæt I har på.

- Nej, vi er fra avisen, vedblev journalisten Mads Dam. - Vi er kommet for at lave et interview med dem og deres logerende.

- Det ved jeg sørme ikke, om jeg har tid til.

- Det behøver jo ikke tage så forfærdelig lang tid, pressede Mads på.

- En halv time eller sådan skulle nok kunne gøre det.

- Altså, jeg ved jo slet ikke, om I kommer fra avisen, I kunne sagtens være nogle banditter, som forsøger at tvinge jer adgang til enlige menneskers huse. Det ville måske også forklare jakkesættene.

- Jakkesættene, gentog fotografen Bent Dykker, og kiggede undersøgende ned ad sine bukser.

- Selvfølgelig frue, de har da ret, man kan ikke være for forsigtig, svarede Mads imødekommande med sit bedste smil. Han trak sin pung op af lommen og fandt et lidt krøllet pressekort frem. - Se her er mit kort, Mads Dam, fortsatte han og pegede på kortet. - Herren ved siden af mig er min kollega Bent Dykker, som er fotograf. Tag også dit kort frem, fortsatte han henvendt til fotografen.

Else kiggede omhyggeligt på kortene, og sammenlignede dem med personerne foran sig.

- Det klæder dig altså, at du er blevet klippet, sagde hun til Mads. - Min Jan havde også en periode, hvor hans hår var alt for langt, det ser altså ikke pænt ud til en mand.

- Ja, det er jo noget tid siden, at billedet blev taget, forklarede Mads. - Men nu da du kan se, at vi er hæderlige mennesker, skal vi så ikke se at komme i gang med interviewet.

- Jamen, så kom da inden for. Er det fordi Jørgen har lavet noget specielt i skolen, at I sådan kommer og vil interviewe ham?

- Ja, det kan man godt sige, svarede Mads Dam en lille smule henholdende.

- Måske ikke så meget i skolen, udbrød fotografen, med en lille hosten, da de gik igennem Else Jacobsens entre.

- Vi har fået gæster, sagde Else glad, da de trådte ind i køkkenet, hvor Jørgen Nielsen sad med sin kaffekop i hånden.

Journalisten og fotografen præsenterede sig, og Jørgen præsenterede sig ligeledes. Så satte Else en kande kaffe over, og fandt nogle flere kopper frem.

- Har I lyst til en hjemmebagt bolle?

- Øh, sagde Mads Dam og fik i det samme øje på kurven med boller.

- Hvis det ikke er til for meget besvær, de ser rigtig lækre ud.

- De er også gode, indskød Jørgen. - Else er utroligt dygtig til at bage.

- Du er da også så let at gøre tilpas, sagde Else og rødmede over de rosende ord, hvorefter hun hurtigt fandt nogle kagetallerkner frem og fordelte dem på bordet.

- Så du er flyttet ind her hos Else Jacobsen? Spurgte Mads.

- Ja, hun havde et værelse til leje, og jeg stod lige og manglede et sted at bo, forklarede Jørgen glad.

- Hvor længe har Jørgen egentligt boet her? Spurgte journalisten og lod blikket hvile på Else.

- Ja, det er snart lang tid, hvor mange dage er det egentligt, Jørgen?

- Det ved jeg faktisk ikke helt, lidt over en måned, er det ikke? Sagde Jørgen.

- Var der ikke noget med, at du boede et andet sted indtil for ca. ti dage siden? Spurgte Mads Dam.

- Så er der kaffe, sukkeret står der, hvis der er andre end Jørgen, der bruger sukker i kaffen, afbrød Else dem.

- Jamen, tak, sagde fotografen og tog imod en bolle, som Else netop havde skåret i to halvdele.

- Syltetøjet er hjemmelavet, det er jordbær fra min egen have, sagde Else stolt og satte et syltetøjsglas på bordet.

- De er rigtig gode de her boller, sagde Mads efter at have taget en bid. - Men det med boligen, passer det ikke meget godt, med at du boede et andet sted for ti dage siden?

- For ti dage siden, lad mig lige tænke mig lidt om, nej jeg er sikker på, at jeg har boet her mere end ti dage, afviste Jørgen ham bestemt.

- Det er jeg nu ikke så sikker på, brød Jans mor ind, - Du flyttede jo ind den 1. september, og nu har vi den 10. september, ti dage passer faktisk meget godt.

- Hvordan fandt du ud af, at der var et ledigt værelse her? Spurgte Mads igen.

- Der var jo den her annonce i lokalavisen, den så jeg, og så gik jeg her over og spurgte, om jeg måske kunne leje værelset.

- Tænk, jeg kan slet ikke huske, at jeg satte en annonce i avisen, var det ikke i nede i Netto, at du så det? Spurgte Else lidt overrasket.

- Det var det jo også. Ja, nu kan jeg huske det, for der stod også to fra Jehovas vidner og kiggede på opslagstavlen. Ja, jeg tror, de var fra Jehovas vidner, de havde nemlig jakkesæt på lige som jeres, forklare Jørgen og pegede på Bent i hans umoderne jakkesæt.

- Hvad er der egentligt i vejen med mit tøj, sagde Bent fornærmet. - Det er måske ikke det dyreste sæt, man kan få, men det er rent og det sidder godt.

- Altså, hvis jeg må have en mening, så sidder det lidt tæt hen over maven, sagde Else uden omsvøb. - Har du ikke taget et par kilo på, siden du købte det?

- Hvis jeg må have lov til at komme tilbage til sagen, forsøgte journalisten at bryde ind.

- Det er da også lang tid siden, at det var på mode med så vide ben i et jakkesæt, kommentere Jørgen og pegede på journalistens trompetbukser. - Ja jeg kan godt lide det, men det giver det her Jehovas vidner indtryk.

- Måske, men det er rart, når man skal have bukserne af eller på, der er plads til at få fødderne igennem, sagde journalisten tilfreds og viftede let med det ene ben.

- Nu syntes jeg ærligtalt, vi har talt nok om de herres påklædning, brød Else ind. - Har alle kaffe og boller?

De tre mænd nikkede, men fotografen fortrød og ville godt have en sjat mere oven i koppen.

- Det var jo også meningen, at vi skulle tale om Jørgens store bedrift ude på DTU ikke?

- Min bedrift, sagde Jørgen forbavset.

- Ja, du kan da ikke forestille dig, at avisen kommer og interviewer mig gamle kone, sagde Else og slog en skogger latter op.

- Det kan jeg da sagtens, sagde Jørgen indigneret. - Der er da masser at fortælle om dig, ikke bare giver du husly til en ung studerende, du laver også en rigtig god kaffe, synes I ikke? Fortsatte han og kiggede på de to fra avisen.

- Det er en rigtig god kaffe, sagde journalisten.

- Måske kunne man få en lille smule mælk i, sagde fotografen og kiggede på Else.

- Nu, kan det jo godt lyde lidt hårdt, lige midt i det hyggelige kaffebord, men har du ikke tænkt på, at der godt kan være nogen, der savner dig, Niels? Spurgte Mads.

Der opstod pludselig en tavshed i rummet, der fik fotografens teske til at virkede larmende, hvorfor han stoppede omrøringen uden at tage skeen op fra koppen. Jørgen kiggede lidt undrende på journalisten.

- Han hedder Jørgen, rettede Else ham. - Og hans mor er jo død, fortsatte hun beklagende, så hvem skulle savne ham?

- Det var ikke lige hans mor, jeg tænkte på, men hun er godt nok også meget bekymret for ham.

- Hun er altså død. Jeg synes ikke, at du skal træde mere i det, det er ikke let for en på Jørgens alder at have mistet sin mor.

- Kan jeg ikke lige få lov til at tage et billede af Jørgen og Else, som har været så venlig at tage sig af ham, brød fotografen ind.

Da hverken Jørgen eller Else havde noget imod at blive fotograferet, fik han arrangeret Else og Jørgen på hver side af bordet, hvorefter han tog ca. 30 billeder fra forskellige vinkler. Da han var færdig sad alle og missede med øjnene efter det stærke blitzlys.

- Jørgen, der er jo folk, der savner dig, og jeg tror desværre, at jeg bliver nødt til at fortælle Else her, at du ikke rigtigt hedder Jørgen, og at de savner dig på Nørregårdens bofællesskab, hvor de andre beboere og personalet ikke kan forstå, hvad der er sket med dig.

- Hedder han ikke Jørgen, sikke da noget pjat, udbrød Else. - Hvis han ikke har opgivet sit rigtige navn, så ville det da blive opdaget på instituttet.

- Vil du forklare Else, hvorfor det ikke er blevet opdaget på instituttet? Spurgte Mads henvendt til Jørgen.

- De sjusker simpelthen med kontrollen, sagde Jørgen afvisende.

- Det kunne måske også være fordi, du ikke har været derhenne? Forsøgte Mads.

- Det kunne godt være forklaringen, men hvis jeg havde været derhenne, så havde de heller ikke opdaget det, for de er ikke særlige omhyggelige, forsvarede Jørgen sig.

- Har du ikke været henne på instituttet? Udbrød Else overrasket. - Hvordan kunne du så vide, at du var meget forud med lektierne, det er måske også usandt?

- Nej, nej jeg har læst meget flittigt hele tiden, hævdede Jørgen stædigt.

- Det var godt at høre, så må du jo bare tage dig sammen og melde dig ind, foreslog Else.

- Måske under dit rigtige navn, forsøgte Mads at bryde ind.

- Jamen, hvis du ikke hedder Jørgen, hvad hedder du så?

- Jeg hedder Niels.

- Hedder du så Niels Nielsen? Spurgte Else forundret.

- Nej, Niels Jørgensen, jeg byttede bare om på navnene.

I det samme ringede det på døren, og Else gik lidt forvirret ud og åbnede. På trappen stod en dame, som præsenterede sig som Sofie Prop-Madsen, hun var pædagog, og kom for at hente Niels.

- 149 -

- Nu kan man virkelig snakke om, at det er blevet varmt, stønnede Karen og viftede sig med sin hat.

Smølften lå og vuggede på dønninger af gammel sø, og der var næsten ikke en vind, der rørte på sig.

- Hvor længe har vi egentligt ligget her? Spurgte Anette.

- Det føles som flere dage, men da vi byttede vagt, havde vi da stadig en agten for tværs, svarede Karen. - Så vi har vel højest ligget her i lidt mere end en halv dag.

- På en eller anden måde føles det værre, end de gange, hvor det rigtigt har blæst, lidt lige som at sidde i en bus, der er fanget i myldretiden.

- Nu overdriver du, vejret er da dejligt, vi har mad og drikke, og vi skal vel nok komme til Las Palmas i god tid, afviste Karen hende.

- Jeg går lige ned om læ og tjekker GPS'en, vi ved jo faktisk ikke helt præcist, hvor vi er henne, sagde Anette og rejste sig.

- Hun er rastløs, sagde Karen henvendt til Carmen. - Gider du smøre mig ind i sololie på skuldrene?

Carmen nikkede og satte sig på cockpitkanten bag Karen og smurte hendes skulder ind med langsomme bevægelser, Karen lænede sig lidt forover og nød behandlingen.

- Vi ligger ca. 200 km vest for Marokko, og vi driver med noget, der ligner en halv sømil i timen mod Amerika, det kommer til at tage rigtigt lang tid, sagde Anette, da hun igen kom op fra kahytten.

- Du skal se, vinden kommer snart tilbage igen, det her er slet ikke et område, der er berygtet for lange perioder med vindstille, sagde Karen i et forsøg på at trøste Anette.

- Du har nok ret, jeg tror lige, at jeg vil se, om jeg ikke kan finde en vejrudsigt, sagde hun og forsvandt igen.

- Jeg bliver helt nervøs over, at hun er så rastløs, beklagede Carmen sig. - Nu har jeg smurt et godt lag på, men jeg tror, at du gør klogt at dække dig lidt til her midt på dagen, fortsatte hun, og gled igen ned ved siden af Karen, der gav hende et kys og et lille klem.

- Jeg tror, at det har noget med Henrik at gøre, det er ikke så meget fordi, hun gerne vil til Las Palmas, det er mere fordi hun er spændt på at høre, om der er noget nyt fra ham.

- Det virker bare en smule irriterende, der er jo ikke så meget, vi kan gøre andet end at nyde vejret og slappe af, fortsatte Carmen.

- Du har ret min skat, måske vi skulle tage hynderne fra køjen og lægge os ud på fordækket og sove til middag, når jeg tænker nærmere over det er det faktisk ret lækkert, at der hverken er vagtplaner eller noget, man skal tage sig af.

Karen rejste sig og gik ud på fordækket, hvor hun spændte en lille fok ud som solsejl, mens Carmen hentede hynderne fra deres køje.

- Skal jeg ikke også smøre dig ind? Spurgte hun, da Carmen dukkede op med hynderne.

Carmen nikkede og lagde sig på hynden. Da Anette kom op fra kahytten, var Karen godt i gang med at smøre Carmen ind på ryggen.

- Vi er røget ind i et rigtigt højtryk, sagde hun inden hun bemærkede, at de andre ikke længere befandt sig i cockpittet. - Hvad har I gang i? Spurgte hun, da hun så arrangementet på fordækket.

- Vi besluttede at nyde situationen, og sove til middag her oppe, det gør da vel ikke noget? Svarede Karen.

- Nej, svarede Anette. - Så kan jeg bare sidde her helt alene og hygge mig.

- Prøv at se det gode ved situationen, nu har vi levet i vagtskifte i lang tid, endelig er her ro og plads til at slappe helt af, forsøgte Karen.

- Jamen, jeg kan bare ikke slappe af, jeg har en frygtelig trang til at foretage mig et eller andet.

- Hvis jeg må kommer med et forslag, brød Carmen ind. - Så synes jeg, at du skulle skrive et brev til Henrik, det vil være en rar måde at samle tankerne på.

- Det vil da være spild af tid, med den her fart, så når han da til Gran Canaria lang tid før os. Det mest sandsynlige er, at han står på kajen og venter.

- Det skal du da ikke være så ked af, så sparer du jo frimærket, sagde Karen med et smil.

De to andre smilte lidt af Karens bemærkning.

- Måske har I ret, og det er vist heller ikke så slemt at spille tiden, når vi ligger her alligevel, sagde Anette lidt tøvende.

- Hvis man savner nogen, er der ikke nogen bedre måde at være tæt på dem, end ved at skriv et brev, det sagde min mormor altid, hun elskede at skrive breve. I tiden efter at hun døde, skrev jeg mange breve til hende.

- Er det bare en aflednings manøvre, fordi I synes, at jeg er irriterende?

- Du er da ikke irriterende, vi vil bare gerne have, at du også har det godt.

- Jeg har det da udmærket, jeg ville bare ønske, at vi kom en smule hurtigere frem, end en halv sømil i timen, vrissede Anette.

- Sådan er livet jo på en sejlbåd, nogen gange har man medvind, andre gange har man modvind, og lige nu har vi ingen vind, forklarede Karen pædagogisk. - Det gælder virkeligt om, selv at kunne se de gode ting ved situationen.

- Hvad var det lige, der var godt ved den her situation?

- For det første er det pragtfuldt vejr, tænk da vi sejlede i den engelske kanal, det var koldt, og når man forsøgte at få hvile, skulle man nærmest være bundet til køjen. Vi har sejlet siden den 31. august, det er 12 dage, hvor vi har haft vagt døgnet rundt, nu kan vi tillade os at ligge her på fordækket og sove middagslur, uden at have livline på eller noget som helst andet for den sags skyld.

- Jamen, jeg savner Henrik, beklagede Anette sig. - Det bliver heller ikke lettere, når jeg ser jer ligger og hygge jer sammen.

- Du skulle tage og skrive til ham, når først du kommer i gang, vil du mærke at du kommer tættere på ham, indskød Carmen, mens hun løftede sig op på albuerne.

- Ikke fordi I har overbevist mig, men jeg vil alligevel prøve. Jeg finder noget frem at skrive på, måske har vi også en flaske vin, til at hjælpe lidt på humøret.

Hun forsvandt ned i kahytten og kom lidt efter tilbage med en blok, 3 plastic glas og en flaske vin. Da hun balancerede ud til stævnen med to glas til Karen og Carmen, kom Karen i tanke om vejrudsigten.

- Hvad var det egentligt, du var ved at sige om det højtryk?
- At det var stort, vi skal nok regne med at drive rundt i et godt stykke tid, og det så heller ikke ud til, at det kan betale sig at starte motoren, svarede Anette, heldigvis med en mere afslappet mine end før.

Så balancerede hun tilbage til cockpittet og begyndte på sit brev.

- 150 -

- Det var godt du kom, sagde KK, til Henrik da han kom ind på fabrikken. - En af kuglepennesamlemaskinerne er begyndt at lugte en smule mærkeligt, så medarbejderne var ikke helt trygge ved at bruge den, og en anden virker slet ikke.

- Det lyder da ikke så godt, måske skal jeg se på den, der lugter først, det kan være, at jeg hurtigt kan få den til at køre igen, så må jeg finde ud af, hvad der er i vejen med den anden bagefter.

Mens Henrik var i gang med at skille den første maskine ad, kom KK ned på værkstedet.

- Er det til at finde ud af det? Spurgte han.

- Både og. Den her ser ikke ud til at være så vanskelig, der sidder noget her ved akslen, som ser temmelig sort ud, jeg tror, at det er det, som giver den mærkelige lugt.

- Hvad med huset, er det solgt eller hvad? Fortsatte KK.

- Der må jeg vist nok mest svare "eller hvad", jeg havde egentligt ikke regnet det for noget, men det ser ud til at være ganske svært at få det gennemført.

- Er prisen for høj?
- Det tror jeg ikke, jeg har jo haft en ejendomsmægler til at vurdere huset, hun skulle da være i stand til at finde den rigtige pris.
- Ja, det skulle man jo mene, man kan bare ikke altid være helt sikker, nogen gange sætter de bevidst prisen for lavt, for at lave en hurtig handel og tjene salæret uden at lave noget. Andre gange prøver de at sætte prisen i overkanten af hvad huset kan bære, for at presse prisen så højt op som mulige, og dermed deres salær.
- Jeg synes bare ikke, at den pris hun kom frem til var så langt fra, hvad jeg havde forventet.
- Jeg har hørt om tilbud, hvor man kun skulle betale halvt salær, hvis huset allerede blev solgt inden for den første måned, sjovt nok så er ejendomsmægleren ikke særligt aktiv, før det tilbud er udløbet.
- Det er da det, der er i vejen, jeg har heller ikke set en eneste annonce, for huset. Hun trak også tiden ud så længe hun kunne, da der skulle laves en tilstandsrapport.
- Nå, men så kan du vel snart forvente, at der sker noget, det er vel efterhånden et stykke tid siden, at du indgik aftalen.
- Ja, det var vist d. 15. at jeg lavede aftalen med ejendomsmægleren, så der er mindre end en uge til, at den første måned er gået, det bliver interessant, om der så kommer lidt gang i salget.
- Du skal se, der går ikke lang tid før køberne kommer strømmende til huset, sagde KK trøstende.
- Ved du hvad! Det her er altså tyggegummi, hvordan mon det er havnet her?
- Hvad er tyggegummi? Spurgte KK overrasket.
- Det her som sad og lugtede brændt, hvorfor sætter nogen tyggegummi ind på en aksel, der drejer hurtigt rundt?
- Var det ikke noget, du skulle spørge Allan om, det er da ham, der har lavet det?
- Det er ikke Allan, der har sat den klump her, tyggegummi er vist ikke lige Allan, han kan bedre lide chokolade.
- Tror du, at det er sabotage? Hvorfor skulle nogen forsøge at ødelægge maskinerne, medarbejderne tjener jo også på de nye maskiner.

- Jeg ved det ikke, det kan også bare være skodesløshed, nogen har været træt af at tygge og har skaffet sig af med tyggegummiet.
 - Det er nok, det det er, istemte KK. - Så er der vel heller ikke noget i vejen med maskinen, den skal vel bare samles igen, og sættes tilbage til montagehallen.
 - Det ordner jeg med det samme, så tager jeg mig af den anden bagefter.
 - Hvis du ikke har noget imod det, kunne du så ikke lige åbne den anden og se, hvad der er i vejen med den, jeg vil gerne være sikker på, at den er gået i stykker af naturlige årsager.
- Henrik nikkede og begyndte at skille den anden maskine ad. Da han pillede låget af, faldt drivremmen og resterne af nogle papirclips ud på filebænken.
- Det var satans, udbrød KK overrasket. - Er det almindelig slidtage?
 - Jeg er ked at skuffe dig, det er ikke noget, der er sket ved normal brug af apparatet.
 - Det forstår jeg slet ikke, din søns maskiner er da en fordel for os alle sammen.
 - Du tror ikke, at der kan være nogle, der måske frygter at miste deres arbejde, nu hvor I kan samle mange flere forskellige dimser på den samme tid?
 - Det ved jeg sku ikke, altså vi har jo prøvet at forklare, at vi faktisk får lettere ved at skaffe arbejde, fordi vi både kan levere hurtigere, og hvis det endelig skal være også kan lave arbejdet billigere. Det sidste gør vi selvfølgelig meget nødt, grinede KK.
 - Ja, der må være nogen, der ikke rigtigt har troet på den meddelelse, for ellers er der jo ikke nogen grund til at stoppe clips ned ved akslen, sagde Henrik, mens han ledte efter en ny drivrem til maskinen.
 - Pokkers, det her er en svær en, der er visse af medarbejderne, der er lidt følsomme, stemningen kan godt blive lidt kølig, hvis jeg går ud og siger, at der er nogen, der har ødelagt maskinerne. I sådan en situation ville det være rart, at have Elisabeth til at rode ærterne ud af ilden.
 - Kastanjerne, indskyder Henrik.
 - Kastanjer? Spurgte KK.
 - Ja, det er kastanjer, man rager ud af ilden.

- Hvorfor dog det? De brænder da udmærket, hvorfor skulle man dog rage dem ud af ilden?

- Det har jeg egentligt aldrig tænkt på, jeg har aldrig haft brændeovn, og som barn var mine forælder ikke meget for aktiviteter, der indebar åben ild.

- Jamen, skal vi så ikke bare blive enige om, at det måske er klogere at rage ærterne ud af ilden, de bliver hurtigt kedelige, hvis de får for meget varme, foreslog KK.

- Hvad jeg ikke forstår, er hvad ærterne overhovedet skulle ind i ilden for.

- Det er egentligt heller særligt vigtigt, det, som jeg synes, er det vigtigste, er at det ser ud til at blive mig, der skal rage dem ud igen, men hør lige har du ikke været personalechef? Du må da vide alt, om hvordan man klarer sådan nogle småting.

- Altså, begyndte Henrik tøvende. - Det er jo lidt anderledes i sådan en stor virksomhed, bare det at medarbejderne kom ind på mit kontor, gav allerede en hvis fordel for mig, som gjorde det noget nemmere.

- Åhr, du er bare beskeden, jeg er sikker på, at det her lige er noget, som du kan klare. Måske kunne jeg så hjælpe dig med at sætte lidt mere gang i din hushandel, sådan noget med lidt mere konkrete forhandlinger er mere mig, alt det her føleri med, medarbejderne er slet ikke noget for mig. Det er sket mere end en gang, at de alle sammen har været sure på mig.

- Jeg ved sørme ikke, her går jeg jo ikke ind som personalechef, tror du overhovedet, at de vil høre på mig?

- Det er slet ikke problemet, jeg går selvfølgelig med og præsentere dig, så de ved hvem du er.

- Jamen, så lad mig da prøve, jeg behøver jo ikke at komme igen, hvis det ender skidt.

- Det gør det da heller ikke, det her ordner du som en smed, og så skal jeg nok tage den ejendomsmægler ved vingebenet og få sat gang i den handel. Lad os gå der ned og forklare dem problemet.

- Tænk, at jeg aldrig har set hende her Buffy før, sagde Fanny, da der var en kort reklamepause i "Buffy - vampyrernes skræk". - Det er jo død spændende.

- Ja, jeg syntes også, at den serie er super god, og man kan jo ikke lade være med at tænke på, om der virkelig går vampyrer rundt imellem os, svarede Maja.

- Jamen mor, hvordan kan du dog rumme det, sagde Ulla, der netop kom ind i stuen. - Tænk på, at det lige er en serie mere, som du skal følge med i.

- Det klarer jeg da let, jeg er jo en rask og rørig dame, protesterede Fanny. - Det værste er faktisk, at nogle af serierne bliver sendt samtidigt, og så er det jo svært at vælge, hvad man skal se.

- Hvorfor optager du ikke bare det, du ikke kan se? Spurgte Maja.

- Nej, det går altså ikke, det er alt for vanskeligt med sådan nogle maskiner, ikke Ulla.

- Jo mor, det er jeg også bange for, og en videooptager er altså også frygteligt dyr.

- Den koster da ikke ret meget, brød Maja ind.

- Altså de her billige, som man kan købe ned i BLOBS, de er overhovedet ikke noget værd, det har Henrik også altid sagt, påstod Ulla.

- Altså Klaus og jeg havde sådan en, jeg tror, at vi havde givet 798 for den, og den virkede da fint, sagde Maja og kiggede op på Ulla. Ulla stod og viftede med hånden og forsøgte at få Maja til at stoppe.

- Måske virker de godt nok, men de er svære at betjene, når man endelig får sat den til at optage et eller andet, så stopper den typisk lige før udsendelsen er færdig, så man ikke får set slutningen.

- Ja, det kan selvfølgelig godt være lidt besværligt, sagde Maja og nikkede.

- Hvis hun får en video, kommer hun aldrig ud af sofaen, hviskede Ulla til Maja.

- Kommer jeg aldrig ud af sofaen? Jeg styrter rundt for at varte dig op, og så under du mig ikke, at jeg følger med i nogle få serier, beklagede Fanny sig.

- Jamen, mor selvfølge under jeg dig det, og hvad var det egentligt med dig lige før? Normalt kan jeg slet ikke komme i kontakt med dig, når du ser fjernsyn, og så har du pludselig en høreelse som en kanin.

- Jeg er da let at komme i kontakt med, nogen gange er man bare nødt til at lukke omverdenen ude, så man kan koncentrere sig en smule, om det man ser i TV.

- Vi har desuden også snakket om, at du skulle have en alarm, så du kan få hjælp, hvis der skulle ske noget igen.

- Igen? Spurgte Maja.

- Ja, Lise og hendes kæreste Michael var herovre, og da mor så gik ud i køkkenet for at hente mere kaffe, eller sådan noget, så dejsede hun pludselig om.

- Jeg dejsede ikke om, jeg blev en lille smule dårlig, og måtte lige hvile mig lidt, brød Fanny ind.

- Du faldt altså livløs om på gulvet, og hvis Michael ikke havde været så hurtig til at gøre noget, så er jeg sikker på, at du var død nu.

- Nej, hør nu lige, hvor hun fantasere. Ulla min lille pige, jeg blev en smule dårlig, og så lagde jeg mig ned på køkkengulvet et øjeblik.

- Jamen Fanny, brød Maja ind. - Hvis du sådan skulle få det dårligt, når du er alene hjemme, ville det da være en rigtig god ide med en mulighed for at kunne tilkalde hjælp.

- Nu har jeg boet alene, siden saglig kaptajn Jespersen døde, og jeg har aldrig haft brug for sådan noget, hvorfor skulle jeg så pludseligt have brug for det nu.

- En af årsagerne kunne jo være, at du ikke er helt ung længere, brød Ulla ind. - Jeg ved godt, at du er rask og rørig, og jeg er også glad for det, men det ville altså gøre mig meget mere tryk, når jeg er væk, hvis jeg vidste, at du let kunne tilkalde hjælp.

- Det lyder da som en rigtig god ide, istemte Maja.

- Det er da spild af penge, jeg er jo frisk som en fisk, protesterede Fanny.

- Mor hvis du bare vil gå med til, at vi får det installeret, så skal jeg nok betale, det kan også være, at vi kan få tilskud fra det offentlige.

- Det bliver vi altså nødt til at snakke om en anden gang, for nu fortsætter Buffy, og vi er altså lige midt i en meget spændende

historie, med en masse zombier, som er efter Buffy og hendes venner.

- Mor du er da ikke til at holde ud, sagde Ulla og kiggede opgivende op i loftet.

- Det er jeg da, det er tværtimod dig, som ikke kan se, hvornår man skal stoppe snakken og koncentrere sig om filmen.

- Hvis du nu får fred til at se din serie, kan jeg så ikke få lov til at installere en alarm?

- Hvis du lover mig, at jeg ikke skal høre mere om det så ok, sagde Fanny for at få fred.

- 152 -

- Jan, kom og se her, kaldte Susanne.

- Ja, svarede Jan og stillede sig bag Susannes stol for at se med i avisen, hvor hun pegede på en artikel, med billede af Jans mor og Jørgen/Niels.

- Fundet i god behold, læste Jan højt af overskriften.

- Altså, hvis man ikke selv havde oplevet det, så ville man jo tro, at det var løgn, sagde Susanne smågrinende.

- Det er alligevel mærkeligt, at vi slet ikke har haft mistanke, sagde Jan. - Alle de gange hvor vi har været der, og han bare har siddet i køkkenet og drukket kaffe.

- Jeg havde nu en fornemmelse af, at der godt kunne være noget galt, sagde Susanne med en veltilfreds tone. - Jeg fandt jo også frem til sandheden til sidst, ikke?

- Det gjorde du, jeg har bare en smule ondt af ham, han var faktisk ret glad for at bo hos min mor, og nu er han tilbage på et hjem, hvor han slet ikke er glad for at være.

- Det skal du ikke tænke på, det kan altså heller ikke være så særligt sundt at sidde hele dagen i din mors køkken og drikke kaffe, han bliver jo gammel før tiden på den måde.

- Hvis det nu er det, han allerhelst vil?

- Vi kan jo ikke alle sammen gøre det, vi allerhelst vil, vrissede Susanne.

- Nej, det har du vel ret i, vi må hellere gemme avisen, så min mor kan se den, det er jo ikke hver dag, man sådan kommer på forsiden.
- Nu er det her altså side syv, rettede Susanne ham.
- For min mor, vil det være som at komme på forsiden. Hvis jeg tænker nærmere efter, så er jeg ret sikker på, at hun er den første i vores familie, der har været i avisen.
- Bare for en ordens skyld, vil jeg lige sige, at jeg ikke håber, at du vil forsøge at komme i avisen med sådan nogle tåbeligheder, skal vi ikke lade det blive ved din mor?
- Jamen, det har jeg heller ikke nogen ideer om, sagde Jan hastigt. - Derfor kan vi vel godt gemme avisen alligevel.
- Det kan vi da godt, værsgo, sagde Susanne og rakte ham avisen. - Det er vist ved at være tid til, at vi kommer af sted til arbejdet, er det ikke?

Da de ankom til BLOBS var Poul ved at stable brød ude i lagerområdet, som han plejede.

- Det var godt I kom, nogen bliver altså nødt til at gøre noget ved de håndværkere, prøv at se al det her brød, vi er nødt til at have det herude, fordi der slet ikke er plads til noget inde på byggepladsen.
- Sådan har vi jo lagt planerne, ca. en tredjedel af området er inddraget til ombygningen, forklarede Jan.
- Ja, hvis det er en tredjedel, så har jeg ikke fulgt særligt godt med i regning, da jeg gik i skole. Håndværkerne har nærmere inddraget langt over halvdelen, og det ser ud til, at de sagtens kan bruge mere plads.
- Det var jo ikke aftalen, har du set arkitekten, det er sådan set ham, der har ansvaret for hvordan håndværkerne opfører sig.
- Han var her forbi i morges, og han sagde, at der var sket forskellige ting, som gjorde det nødvendigt at håndværkerne fik mere plads, ellers ville tidsplanen skride.
- Har Arne sagt det, udbød Susanne overrasket.
- Ja, han kom forbi og sagde, at jeg blev nødt til at pakke to af småkagereolerne sammen, for det var nødvendigt, at håndværkerne også kom i gang med at arbejde på det område, svarede Poul fortørnet.

- Jamen, jamen, sagde Jan.
- Det gør det godt nok vanskeligt at drive en afdeling, sagde Susanne, mens hun tænkte sig om. - På den anden side så kan vi vel godt klare det, selv om vi sælger lidt færre småkager.
- Det er ikke det, der er problemet, jeg er fuldstændig ligeglad med, hvor meget vi sælger, men når man er i gang med at stable, eller mærke eller noget andet, så kommer der hele tiden en gammel kone forbi og spørger efter den ene eller den anden slags småkager, det er fuldstændigt umuligt at få lavet noget på den måde.
- Så må vi jo se. Hvor vi kan have færre varer, så vi ikke behøver at skære så meget i sortimentet, sagde Susanne bestemt.
- Vi sælger da kun hele pakker, hvem er begyndt at skære i noget som helst? Spurgte Jan.
- Der er jo nogen af varerne, der optager ret meget hyldeplads, f.eks. toastbrød, sagde Susanne, mens hun ignorerer Jans indvending. - Det må der kunne skæres ned på.
- Det betyder jo, at vi skal rende og fylde op hele tiden, indvendte Poul.
- Så må vi vel gøre det, mandede Jan sig endelig op til at sige. - Måske skal vi spørge Michael eller Jane, om de kan komme lidt tidligere, foreslog han.
- Det var en god ide, sagde Susanne.
- Prøv så lige Michael først, Jane kan være så skide irriterende, indvendte Poul.
- Det er nok lidt for tidligt at ringe til dem, de har sikkert time nu, så måske skulle vi lige gå ud og se, hvor slemt det er, sagde Susanne. Jan nikkede, og de gik sammen ud til brødafdelingen.
- Ude i butikken viste det sig, at over halvdelen af arealet, som før var brødafdeling, var indhegnet og et par håndværkere var i gang med at lave noget med gulvbelægningen.
- Jeg må give Poul ret, der er ikke ret meget tilbage af brødafdelingen nu, sagde Jan, da han så, hvordan reolerne var presset sammen.
- Du bliver nødt til at gøre noget, det her går slet ikke, udbrød Susanne forfærdet.
- Jamen, hvad skal jeg gøre, de har allerede ødelagt det meste af gulvbelægningen, selv om vi forlangte pladsen tilbage, så kan vi jo

ikke bare stille reoler ud på det gulv der, sagde Jan og pegede på det rå betongulv.

- Vi bliver nødt til at tale med Arne, så må han finde en løsning, det her går jo slet ikke, fortsatte Susanne ophidset.

- Jeg kan bare ikke se, hvad han skulle kunne gøre, sagde Jan opgivende.

- Det er slet ikke sådan, du skal se på det, vi har brug for en løsning, og det må være hans opgave at finde den, sådan er det, du må gå op til Arne og få ordnet sagerne, Poul har jo helt ret i, at vi ikke kan drive forretningen på den måde, sagde Susanne bestemt, og gik tilbage mod lageret efterfulgt af Jan.

I kontoret som Arne Jochumsen plejede at bruge, når han er i varehuset, var der helt tomt, så Jan gik tilbage mod sit kontor med uforrettet sag.

- For pokker, sagde han til sig selv, da han så Susanne i samtale med Poul ved en kæmpe stabel toastbrød. Han skyndte sig at vende om, inden de fik øje på ham. Der var ingen vej uden om, han var nødt til at finde arkitekten, hvis han ikke skulle have de to på nakken hele dagen. Han startede med at gå over til informationen, det kunne jo være, at der var nogen derovre, der vidste hvor han var.

- Arne Jochumsen? Spurgte pigen ved informationsdisken. - Jeg har ikke set ham, prøv lige og spørg Liza, hun plejer at have styr på næsten al ting, fortsatte hun, mens hun pegede på en noget buttet kvinde, som så ud til at være sidst i 30'erne.

- Hvad kan jeg hjælpe dig med skat, sagde Liza og smilede med sine røde læber.

Jan blev en smule overrasket over den lidt familiære talemåde, og en smule distraheret af den kraftige sminke omkring øjnene. Med det opsatte blonde hår var Liza en pige, man lagde mærke til. Hun lagde den ene lidt buttede arm på Jans skulder, hvilket gav Jan et godt kig ned i hendes dybe kavalier gang.

- Øh, sagde Jan.

- Kom bare med det, sagde Liza indsmigrende med latter i stemmen.

- Mig skal du ikke være bange for.

- Ja, jeg kom egentligt bare, fordi jeg leder efter Arne Jochumsen, forklarede Jan.

- Du mener arkitekten, ham den tynde med de kraftige hornbriller?
- Ja, udbød Jan lettet.
- Ham har jeg ikke set skat, sagde Liza imødekommende. - En god ide kunne måske være at se nede ved slikafdelingen, jeg mener at vide, at han har gang i noget der nede.
- Jeg har godt nok lige været nede ved brødafdelingen, og der så jeg ham ikke, men jeg må nok hellere gå ned og se, om jeg kan finde ham.
- Ja, hvis ikke han er der, kan du jo komme tilbage til mig, skat, så kan jeg efterlyse ham over anlægget, tilbød Liza ham.
- Ja, jeg tror lige, at jeg selv vil gå ned og se, om jeg kan finde ham, sagde Jan, der var en smule foruroliget over at have Liza så tæt på ham.

- Det er lige dig, jeg søger efter, sagde Jan, da han fik øje på arkitekten, som stod og snakkede med slikafdelingens leder Jens Larsen. Jens så en smule irriteret ud, men det så ikke ud til, at han kom særligt langt med at brokke sig til arkitekten. Denne fortsatte i hvert fald med at pege på en plan, han havde i venstre hånd.
- Mener du mig? Spurgte Jens med et vredt udtryk i ansigtet.
- Nej, Jens, jeg mener egentligt Arne, vi har lidt problemer i brødafdelingen, fordi håndværkerne snart optager al vores plads.
- Ja, det har jeg godt bemærket, sagde arkitekten imødekommende.
- Det er rart at høre, sagde Jan lettet. - Du må forstå, at mine medarbejdere er ret generet af, at vi ikke kan komme af med brødet, fortsatte han.
- Ja, det kan jeg godt se, det beror faktisk også på en misforståelse, det var først meningen, at vi skulle begynde på gulvet i morgen, for det er blevet besluttet at flytte slikket over til kasselinjen, sådan at folk har mulighed for at forsyne sig, mens de alligevel venter i kø.
- Det lyder da som en god ide, syntes du ikke Jens? Spurgte Jan.
- Har du lige tænkt på, hvad det vil betyde for min omsætning? Og hvor besværligt det bliver? Afdelingen bliver lavet om til en lang tarm, hele vejen op og ned af kasselinjen. Jeg risikere at sælge meget mere slik, og det skal sættes op på hylder, der ligger langt fra hinanden.

- Jamen, det bliver da spændende, du får en afdeling, hvor der rigtigt er gang i den, udbød Jan begejstret.

- Sig mig er du dum eller hvad? Måske er du bare glad for, at det ikke er dig, der får alt det arbejde væltet ned over dig, vrissede Jens.

- Du får vel nogle flere folk til at hjælpe dig, foreslog Jan for at bøde lidt på det.

- Når du har været områdeleder i et stykke tid, vil du nok opleve, at det ikke er sådan at flere folk automatisk betyder mindre arbejde, det betyder altså, at der er flere, som jeg skal holde i arbejde, at jeg skal bestille flere varer hjem, og at jeg skal gennemgå flere lister for at sikre, at vi ikke lige pludseligt står med tomme hylder.

- Det er jo noget ledelsen har besluttet, forsøgte Arne sig. - Det er ikke en ide, der er kommet fra hverken mig eller Jan.

- Måske ikke direkte, men tror du ikke, at der er kommet en del inspiration fra den her elendige ombygning af brødet?

- Altså det er jo sådan, at man laver om i butikker som vores en gang i mellem, folk forventer, at der sker nyt fra tid til anden, forsøgte Arne af forklare.

- Der er jo andre afdelinger end min, som man kan lave om på, sagde Jens surt.

- Som sagt er det ikke noget, som jeg bestemmer, jeg er bare den, der skal lave planerne og sørge for, at de bliver ført ud i livet, afsluttede Arne. - Det der skal ske, Jan, er at vi efter lukketid, flytter ca. halvdelen af Slik hen til sin nye position, hvorefter vi flytter Brød ud på det tomme areal, mens gulvet bliver lavet færdigt.

- Det vil altså sige, at det kun er i dag, at vi skal være på så lidt plads, udbød Jan lettet.

- Ja, når I kommer i morgen, vil I have en næsten helt intakt afdeling, men måske skulle vi lige stikke hovederne sammen i eftermiddag, så du kan få sat reolerne hvor det passer bedst, foreslog Arne.

Jan nikkede og efterlod Arne og Jens, som stadig brokkede sig over al det unødige arbejde, han syntes, at han havde fået smidt i hovedet.

Da Jan kom tilbage til lageret stod Susanne og Poul stadig og diskuterede, hvad de skulle gøre med brødet.

- Nå, hvor længe skal vi så leve med det her kaos? Spurgte de i munden på hinanden.

- Det går snart i orden, jeg snakkede med Arne, og da jeg først fik forklaret, hvor besværligt det var for os, hvis vi skulle klare os på så lidt plads, blev vi enige om, at det måtte der gøres noget ved.
- Jamen, hvad blev I så enige om? Spurgte Susanne.
- Som I godt ved, har vi allerede har noget af slik's område, så Arne og jeg blev enige om, at vi kunne overtage noget mere af Slik, indtil gulvet er blevet lavet.
- Så får vi da problemer med Jens, sagde Susanne straks.
- Det er klart, at Jens ikke er begejstret for ordningen, men jeg tror, at han forstod det til sidst, forklarede Jan. - Han får til gengæld en hel masse plads oppe ved kasselinjen, og det kan meget vel være en fordel for ham, med rigtigt meget mere gang i sagerne. Tænk på hvor let folk kommer til at hælde slik ned i vognene, mens de står og venter.
- Mere gang i den, skulle Jens blive glad for det? Grinede Poul. - Hvis det stod til Jens, ville han sætte et stort hegn op omkring Slik, så der slet ikke kunne komme en eneste kunde ind og købe noget.
- Jeg er sikker på, at han kan forstå, at det er vigtigt, at vi kan få det til at fungere her i afdelingen, uden at vi genere kunderne alt for meget, indvendte Jan fornuftigt. - Selv Jens kan vel godt indse, at det her er en forretning, hvor vi alle sammen er nødt til at yde vores, for at få det til at fungere. Derfor må vi også se at klare det i dag, så vil Arne og hans folk ordne sagerne til i morgen.
- Det klarede du rigtigt godt, sagde Susanne og kyssede Jan.
- Ja, sagde Poul, mens han trak lidt på det, og kløede sig i håret. - Har du så også lagt en plan for, hvordan vi holder afdelingen i gang resten af dagen.
- Jamen Poul, sagde Jan lidt overlegent. - Jane kommer og hjælper til i eftermiddage, så det kan du vel sagtens overskue. Imens skal jeg lave en plan til Arne, der viser, hvor vi gerne vil have de forskellige reoler, så der kan komme styr på det igen.

- 153 -

- Jeg får propper i ørene, beklagede Allan sig.
- Du skal bare synke, så udligner trykket sig, forklarede Elisabeth.

- Ja, det ved jeg godt, men jeg syntes ikke rigtigt, at det hjælper, det er jo egentligt også mærkeligt, at vi sådan bliver udsat for trykforandringer i sådan en trykkabine.

- Det kan du have ret i, lige nu er jeg meget mere optaget af, at jeg snart ikke kan holde ud at sidde klemmt inde her ret meget længere, sagde Elisabeth, mens hun forsøgte at strække sig så flysædet knagede, mens hendes knæ blev presset mod sædet foran.

- Jeg føler mig også noget radbrækket, på en eller anden måde er det hårdere at sidde ned så længe, end at stå op og lave maskiner. Det gør ikke så meget, at vi er på vej ned nu.

- Det betyder til gengæld, at det snart er tid til, at vi selv skal klare ærterne, man kan for alvor tale om at forlade sin komfort zone, sagde Elisabeth med en anelse dirren i stemmen.

- komfort zone? Klare ærterne? Spurgte Allan. - Du lyder en smule usikker, er der noget, du ikke har styr på?

- Nej, nej, der er styr på det hele, vi skal bare ind i lufthavnen og have udleveret vores bagage, så vi kan få tjekket ind ved det indenrigsfly, der skal flyve os til Chongqing, det kan vel ikke være så svært, de fleste medarbejdere i sådan en international lufthavn taler vel engelsk.

- Det er det indtryk, man får, når man ser fjernsyn, der ser det ud til, at de fleste kinesere kan tale en del engelsk.

Lufthavnen var meget stor for folk, der har været i Kastrup lufthavn, og som syntes, at det var en stor lufthavn. Da flybussen satte dem af ved ankomstterminalen, bemærkede Allan, som noget af det første, at der var rigeligt med unge mænd i militæruniformer, med slidte maskinpistoler hængende i en rem over skulderen. Allan og Elisabeth gik mellem de andre passagerer gennem gange og haller, hvor væggene var den kendte grøngule farve, som var så populær blandt folk, som vælger farver til store offentlige bygninger. Lidt overraskede bemærkede de, at alle skilte var skrevet på kinesisk, Elisabeth mente, at det måtte være mandarin, da det var det mest brugte, men det hjalp dem ikke på nogen måde.

- Hvis man kigger godt efter, så står der altså også en tekst på engelsk under de fleste skilte, udbrød Allan lettet.

- Jeg tror, at det er lettest bare at følge med strømmen, sagde Elisabeth, efter at hun havde orienteret sig en smule. - Den næste tur er jo indenrigs, så vi skal vel igennem paskontrollen ligesom resten af flokken, før vi kan komme ombord på den flyver.

- Jamen, så er det vist den vej, sagde Allan og pegede mod udgangen, som de fleste mennesker langsomt bevægede sig hen imod. De første var hovedsageligt folk med et asiatisk udseende, formodentligt kinesere, som havde prøvet turen før, eller som var så heldige, at kunne forstå teksten på skiltene.

Efter at være blevet ledt op og ned af trapper, og igennem gange hvor kinesiske malere var ved at påføre væggene endnu et lag af den ubestemmelige farve, kom de ud i en stor hal, hvor hele den ene langside var fyldt med båse. I hver bås sad der to mand, den ene tog i mod folks papirer og satte stempler i passet. Den andens funktion var ikke så let at regne ud, men de havde begge en fin grøn militæragtig kasket på. Nogle andre embedsmænd sørgede for, at folk fordelte sig pænt i køerne og var også meget ivrige for at fortælle de rejsende, at skiltene med kameraerne med den fede røde streg betød, at der ikke måtte tages billeder af det store triste rum. Allan og Elisabeth begav sig hen mod bås nummer tre, hvor køen så ud til at bevæge sig en smule hurtigere end de øvrige. Da de stillede sig op, kom en af de grønne mænd hen og dirigerede Allen hen til bås nummer fem, da han åbenbart var bange for, at der skulle komme ubalance i køerne.

- Det var da noget af en forestilling, sagde Elisabeth, da Allan kom hen til hende, efter at han også var sluppet igennem paskontrollen.

- Men de var da grundige, bedyrede Allan. - Mit pas blev både gennemlyst og undersøgt med en lilla lampe, hvorefter den kraftige dame kiggede grundigt på mig og billedet i passet, indtil hun var sikker på, at hun ikke kunne bevise, at det ikke var mit pas.

- Det var det samme i min bås, det er ikke fordi de udviser den største tillid til folk, der kommer til landet, fortsatte Elisabeth. - Før mig stod en familie på fire. Den ene af ungerne var de nødt til at løfte op tre gange, før både mand nummer 1 og mand nummer 2 var overbevist om, at det var det rigtige barn. Mit pas blev bladret

igennem fra ende til anden, jeg tror, at han ledte efter stempler fra Taiwan eller sådan.

- Det er en noget anden holdning til kontrol, end den man møder i Kastrup.

- Ja, men ikke nok med det, da jeg så stillede mig her for at vente på dig, så kom ham der med geværet flere gange hen for at jage mig videre i systemet, beklagede Elisabeth sig og pegede på en ung kineser med en maskinpistol og et vredt ansigtsudtryk.

- Hvor skal vi egentligt hen nu? Spurgte Allan, da det gik op for ham, at det ikke var så særligt populært for ikke at sige mistænkeligt, at de bare blev stående.

Elisabeth pegede mod gangen, hvor hun havde set alle de andre rejsende forsvinde hen, og de gik den samme vej for at finde deres bagage.

- Her er det, sagde Allan, da de trådte ind i endnu en enorm hal, fyldt med mennesker, som stod rundt om lufthavnens bagagetransportbånd, der i det mindste virkede meget velkendt.

- Ok vi skal finde flight KS569 fra København, sagde Elisabeth med en beslutsom mine.

De første transportbånd havde både kinesisk og engelsk tekst, ind imellem var der et bånd, hvor teksten kun var på kinesisk, og de besluttede, at det nok var lokal flyvninger. Efter fem-ti minutter nåede de helt ned i bunden af hallen uden at have fundet deres bånd.

- Skulle det ikke være her? Spurgte Allan en smule usikkert.

- Måske er båndene optaget af andre ruter, forsøgte Elisabeth. - Det presser os bare en smule, for der er ikke så lang tid, til vi skal nå vores indenrigsfly.

- Det er da også mærkeligt, hvis båndet skulle være optaget af andre ruter, for der er jo tre bånd, der slet ikke er i brug, indvendte Allan.

- Måske vi skulle gå en tur mere ned gennem hallen, foreslog Elisabeth. - Der kunne da også godt være en guide af en slags, som man kunne spørge.

- Så, så nu skal du ikke blive nervøs, sagde Allan og gav hende et lille klem. - Lad os gå ned i den anden ende igen, måske dukker der noget op.

Lige som de skulle til at gå tilbage, kiggede Allan igennem åbningen i enden af hallen, som de ikke kunne se ordentligt før, da et lille bagagetog holdt i vejen.

- Der er en hal mere, udbrød han overrasket, og pegede gennem åbningen, på en hal, som var næsten fuldstændig magen til, den de opholdt sig i.

Med en følelse af lettelse gik de ind i den anden hal og ledte videre efter KS569. Ved næstsidste bånd genkendte de flere af passagererne fra flyveturen, samt bogstaverne CPH på skiltet. Elisabeth fik også hurtigt øje på sin kuffert, som kom skramlende hen af det sorte bånd. Hun vendte sig mod Allan og kyssede ham.

- Jeg var lige ved at blive en smule nervøs, sagde hun, da hun havde sluppet ham igen. - Så mangler vi bare at finde ud af, hvor vi skal tjekke ind igen for at komme med den næste maskine.

- Det ville også være meget rart, hvis min taske dukkede op, kommenterede Allan tørt, mens han reddede Elisabeths kuffert af båndet.

- Den skal da nok komme, hvis du lige bliver her, finder jeg en vogn, vi kan køre tingene på, svarede hun og forsvandt. Da hun kom tilbage med en vogn, stod Allen med hendes kuffert og sin egen kuffert, hvor den ene hank var blevet revet af.

- Så har vi det hele, sagde Elisabeth med en antydning af overstadighed i stemmen, da hun så, at Allan også havde fået sin kuffert.

- Det hele, udbrød Allan overrasket. - Min kuffert er blevet ødelagt! Det vil sige, det var jo en, jeg havde lånt af min far. Vi må finde et sted at klage.

- Det, tror jeg altså ikke, er en god ide, forsøgte Elisabeth sig. - Vi har ikke så god tid længere, desuden tror jeg nok, at vi har overvurderet, hvor gode folk er til engelsk i det her land.

- Skal de bare have lov til at ødelægge min fars kuffert? Sagde Allan oprørt.

- Ved du hvad, når vi kommer hjem, skal du få en ny kuffert af mig, forsøgte Elisabeth sig.

- Det drejer sig jo ikke om min kuffert, de skal ikke bare have lov til at ødelægge den, uden at jeg siger det mindste, beklagede Allan sig videre.

- Allan, tag dig dog sammen, vi har lidt over 2 timer til at tjekke ind til Chongqing, og vi står i en kæmpe stor lufthavn, hvor vi ikke forstår skiltene, og hvor folk ikke forstår, hvad vi siger og hvad nu, hvis vi ikke når vores flyver? Sagde Elisabeth med en mere skinger stemme, end Allan havde hørt før.

- Så, så, sagde Allan og lagde armene rundt om hende. - Lad os nu ikke gå helt fra koncepterne, vi skal da nok finde ud af det.

- Det er jeg bange for, at vi ikke gør, hvor har du egentligt tænkt dig at klage over hanken? Og tror du virkeligt, at der er nogen, der vil tage det alvorligt? Jeg har lige pludseligt en fornemmelse af, at hele den her ide var rigtig dårlig.

- Du er bare træt Elisabeth, vi har ikke sovet ret meget på turen, nu glemmer vi den dumme kuffert, og koncentrere os om at finde skranken, hvor vi skal tjekke ind.

- Tror du ikke hellere, at vi bare skal tage hjem til Danmark igen, inden det går helt galt.

- Tage hjem? Nej, vi har talt og talt og lagt store planer, hvis vi opgiver nu, vil både du og jeg ærgre os, når vi kommer hjem igen.

- Jamen, kan vi klare det? Ham, der tjekkede mit pas, forstod ikke, hvad jeg sagde, og jeg forstod ikke, hvad han sagde. Hvis det er på den her måde i hovedstaden, hvordan bliver det så, når vi kommer længere ud på landet?

- Det skal da nok gå, foreløbig har vi bare konstateret, at asiater har en meget kraftig accent, forhåbentligt bliver vi hurtigt bedre til at forstå, hvad folk siger. Giv mig en kram, så går vi i gang med at finde den rigtige skranke.

Elisabeth og Allan stod lidt og holdt om hinanden, og Elisabeth fik langsomt lidt mere hold på sig selv.

- Vi har faktisk heller ikke andet valg end at gennemføre det her, hvad tror du min far ville sige, hvis vi kom hjem og sagde, at vi blev bange og tog hjem igen.

- Han ville da sige, at det var modigt af os at prøve, og at vi i øvrigt skyldte ham en pæn sum for billetter med videre.

- Jeg tror altså ikke, at vi ville slippe så let, faktisk er jeg bange for, at vi ville høre for det i rigtig lang tid.

- Så har vi jo ikke rigtigt noget valg, konstaterede Allan. - Hvad hedder selskabet, vi skal lede efter?

- 154 -

Vibeke Rasmussen sad på sit kontor og gennemgik de øvrige ansøgere til Jans job. Hun sorterede og tog notater, mens hun læste. Hendes ansigtsudtryk blev mere og mere irriteret, efterhånden som hun kom længere ned i bunken. Til slut, efter at have sammenlignet to ansøgningen nøje, tog hun utålmodigt telefonen og tastede Irmas nummer.

- Det er vel ikke sådan, at der findes andre notater fra Henrik Madsens side i forbindelse med de her interview?

- Ikke så vidt jeg er orienteret, svarede Irma.

- Du har vel ikke tid til lige at komme her ind og se på det her, jeg kan ikke finde hverken hoved eller hale.

Et øjeblik efter kom Irma ind på Vibekes kontor.

- Prøv og se her, sagde Vibeke og pegede på stakken af ansøgninger.

- Han har øjensynligt brugt et eller andet notatsystem, der er sat forskellige tegn ved alle ansøgerne, men jeg kan ikke gennemskue, hvad de betyder.

- Der er en lille smule, som kan jeg være behjælpelig med, det her mærke, som nærmest ligner et N, betyder at vedkommende skal indkaldes til en samtale.

- Åh, udbrød Vibeke overrasket. - Det vil sige, at vi måske skulle sortere alle uden dette N fra.

- Ja, for alle dem uden har ikke været til samtale, sagde Irma, mens hun nikkede ivrigt.

De fik hurtigt sorteret, de indkaldtes ansøgninger fra.

- Sjovt nok er Jans ansøgning ikke imellem, konstaterede Vibeke tørt.

- Det er næsten helt overnaturligt, sagde Irma med en lille gysen.

- Altså, der er begået en fejl et eller andet sted, det kan der vist ikke være tvivl om, men at der ligefrem skulle være blandet højere magter ind i sagen, kan jeg ikke rigtigt tro.

- Nej, men det er jo så mærkeligt, at jeg slet ikke husker at have indkaldt Jan, og jeg kan heller ikke finde det brev, som jeg skulle have skrevet til ham, hverken i arkivskabet, eller på min computer.

- Lad det nu ligge, hvis vi lige kigger på de her ansøgere, som har været til samtale, mon der så er noget som helst, der indikere, at nogen skulle være at foretrække frem for andre? Sagde Vibeke. - Har du måske en ide om hvilke mærker, der er sat, efter at Henrik har talt med ansøgerne?

- Nej, det tror jeg ikke, Hr. Madsen var som før sagt ikke særligt meddelssom i forbindelse med udvælgelsen af medarbejdere.

- Det havde ellers være en fordel, så kunne vi måske få en ide om, hvad de mærkelige tegn betød. Især hvis vi sammenlignede dem med Morten Hermansens ansøgning.

- Måske skulle vi forsøge at ringe til Hr. Madsen, det kunne da være, at han kunne afse tid til at komme ind og udpege, hvem han mener, der kan bruges.

- Er det ikke lidt af en fallit erklæring? Vil han ikke synes, at vi er nogle fjolser, at vi ikke straks har gennemskuet Jan?

- Det tror jeg ikke, vi ved jo begge, at Jan er en charmerende fyr, som også taler godt for sig. Hr. Madsen har jo faktisk også selv kontaktet mig angående Jans ansættelse, så måske vil det interessere ham, hvad der egentligt er sket, og måske vil han også være med til at BLOBS får ansat den rigtige person.

- Ja, du har ret, har du hans telefonnummer? Sagde Vibeke med en mine, der viste, at nu skulle der handles.

- Vent lige et øjeblik, så skal jeg finde det inde hos mig, sagde Irma og forlod kontoret.

- Goddag, jeg skulle gerne tale med en Lilian Krogh, sagde KK, da han trådte ind i ejendomshandlen Hæl og Bundgaard.

- Hvem må jeg sige, at det er? Spurgte Susi, uden at løfte blikket fra de papirerne, som hun var ved at lægge ind i en sagsmappe.
- Først kunne du jo tage og hæve blikket, og hilse ordentligt, når jeg kommer ind i butikken, sagde KK uvenligt.
- Susi kiggede hurtigt op på ham.
- Hvem må jeg melde? Forsøgte hun så.
- Du må ikke melde nogen som helst, jeg kom ind og sagde pænt goddag, så forventer jeg faktisk at blive mødt af et høfligt goddag, svarede KK og lød allerede temmelig vred.
- Øh, goddag, sagde Susi og kiggede op på den store mand, som stod over for hende.
- Goddag, sagde KK og rakte hånden frem over skrivebordet, mens han smilede jovialt.
- Goddag, sagde Susi en gang til og rakte ham hånden.
- Karl Klausen, sagde han så.
- Susi Frederiksen, svarede hun en smule forvirret.
- Ja, jeg ville jo gerne tale med Lilian Krog, sagde KK, idet han slap hendes hånd.
- Lige et øjeblik, sagde Susi og skyndte sig ind ad glasdøren til Lilian, som havde overværet optrinnet inde fra sit aflukke.
- Der er en Karl Klausen, som gerne vil tale med dig, hviskede hun højt, da hun stak hovedet ind til Lilian. - Han virker en smule uvenlig, så du må nok hellere tale med ham, fortsatte hun.

Et øjeblik efter gik hun over til KK og bad ham om at gå ind til Lilian i kontoret.

- Vil du så ikke lige sørge for en kop kaffe, sagde han, inden han lukkede døren. - Helst med lidt mælk og sukker, nåde han lige at tilføje, inden døren var helt lukket.

- Hvad kan jeg så hjælpe dem med? Spurgte Lilian og forsøgte at være så imødekommende som muligt.

- En ting som kunne glæde mig, var hvis de kunne lære den lille frøken Frederiksen, at man ikke tygger tyggegummi, når man taler med kunderne, startede KK.

- Det kan jeg kun give Dem ret i, men hvis de vidste, hvor svært det er med de unge nu om dage, og hun er ellers en flink pige, svarede Lilian, mens hun forsøgte at smile så imødekommende som muligt.
- Men høflighed det har hun vist ikke lært, der hvor hun nu er kommet fra, fortsatte KK, mens han smilede.
- Det har jeg godt bemærket, jeg forsøger skam også at hjælpe hende lidt i den rigtige retning, men det var vel ikke det, De er kommet ind i butikken for at tale om, forsøgte hun så.
- Nej, det var det ikke. Grunden til at jeg har lidt svært ved at komme væk fra det emne, er, at hun i nogen grad ødelagde mit gode humør. I det samme kom Susi ind af døren med en bakke med en termokande og to kopper.
- Her, sagde hun surt og gik igen.
- Hun er da en solstråle, sagde KK med et grin og skænkede kaffe op til sig selv og Lilian.
- Ja, hun er dejlig, sagde Lilian opgivende.
- Mit egentlige ærinde, var, at jeg gerne vil give min ven Henrik Madsen en hjælpende hånd, begyndte KK at forklare. - Jeg forstår, at du er den ejendomsmægler, som står for salget?
- Salget af...? Sagde Lilian spørgende.
- Det kommer nok som en overraskelse, når jeg siger det, fortsatte KK uanfægtet. - Salget af hans hus. På Æblevej nummer 7.
- Åh, den Henrik Madsen, sagde Lilian, som om alle brikker i puslespillet netop faldt på plads.
- Så fik vi da det på det rene, det er dig der er ejendomsmægleren, sagde KK glød. - Så er du også den rette til at forklare mig, hvorfor der ikke har været nogen kunder og se på huset endnu.
- Kunder? Sagde Lilian uforstående. - Der har da været masser af kunder, vi holdt jo åbent hus for 8 dage siden, og den dag kom der da mange og så på huset. Jeg var også forbi med et ægtepar for, lad mig nu se 12-13 dage siden.
- Den her åbent hus dag, var det ikke hovedsageligt nysgerrige fra nabolaget, der var forbi for at se, hvordan der så ud i nummer syv? Spurgte KK.
- Altså, nu er det jo ikke sådan, at vi spørger folk, hvor de bor, når vi viser et hus frem, forsvarede Lilian sig.

- Så vidt jeg ved, var de fleste kommet forbi til fods, det kunne jo godt tyde på, at den reklameindsats, I har foretaget her fra butikken, ikke har været alt for effektiv.

- Det kan man jo aldrig styre, afviste Lilian ham. - Vi havde både annonceret lokalt og i Berlingeren.

- Så må man jo sige, at I har gjort hvad I kunne, jeg har bare hørt fra Henrik, at han ikke har set nogen annoncer, hverken i lokalaviserne eller i Berlingeren.

- Åh ja, det er også rigtigt, der skete en beklagelig fejl, vores portomaskine havde fejlet, så brevene ikke nåede frem, vi har haft en mand ude og se på den, men han har ikke kunnet forklarede hvordan det kunne ske.

- Nu er det jo sådan, at Henrik meget gerne vil have solgt sit hus så hurtigt som muligt, så han kan komme videre med sine planer, var det så ikke muligt, at I kunne være en smule mere omhyggelige med jeres arbejde.

- Altså, vi arbejder meget professionelt her, og det er ikke sådan, at vi sjusker med det vi gør, forsvarede Lilian sig, mens hendes hals var ved at blive rødere i farven.

- Hvad med den der byggesagkyndige, skete der ikke også en fejl der? Spurgte KK.

- Den byggesagkyndige, nej det mener jeg ikke, vi har jo fået lavet tilstandsrapport på huset, sagde Lilian og så ud som om, hun forsøgte at forstå hvad KK mente.

- Der var noget med, at han ikke dukkede op som aftalt, sagde KK som et forsøg på at hjælpe hende på vej.

- Åh ja, sagde Lilian, som om hun netop kom i tanke om det. - Ja, det var meget beklageligt, men sygdom er jo som bekendt hver mands herre.

- Men aftalen med manden var ikke tastet ind i jeres system, antyder det ikke at han måske ikke var syg, men at du havde glemt at lave en aftale med ham? Sagde KK lige ud.

- Sidder du her og siger, at jeg lyver? Spurgte Lilian.

Den røde farve var nu godt på vej op over hendes kinder.

- Slet ikke jeg er bare forundret over alle de ting, der er gået galt i den her sag, sagde KK og slog ud med armene. - Måske kunne du lige vise mig annoncen med Henriks hus her i butikken!

- I butikken?

- Ja, jeg kan jo se, at der hænger salgsannoncer på alle væggene, nu hvor der er sket så mange fejl, ville man da forvente, at Hæl og Bundgaard har sørget for en særlig god placering til huset for at kompensere en smule.

- Øh, sagde Lilian. - Det er desværre ikke så let, der er nemlig sket det at annoncen ikke er kommet tilbage fra trykkeren endnu, så den hænger her desværre ikke.

- Det var da synd, sagde KK med en sarkastisk grimasse. - Er hans portomaskine også begyndt at lide af uforklarlige fejl?

- Det ved jeg virkeligt ikke, forsvarede Lilian sig. - Vi har sendt materialet af sted, som vi plejer.

- Jamen, hvad var forklaringen, da du ringede og rykkede for annoncen?

- Rykkede?

- Ja, du må da have undret dig over, at de ikke havde modtaget annoncen retur endnu. Blev KK ved.

- Ja, det har du ret i, jeg har også lavet et notat til Susi, at hun skal se på sagen, men på grund af travlhed har jeg desværre ikke givet hende det endnu.

- Nå, sagde KK og slog ud med hænderne. - Vi kan jo ikke så godt lave om på de fejl, der er sket, men måske skulle vi diskutere en plan, for hvordan vi får salgsprocessen på sporet igen?

- Jamen, nu må du forstå mig ret, forsøgte Lilian. - Vi gør skam alt hvad vi kan for at få huset solgt, som ejendomsmægler jeg selvfølgelig kun interesseret i at få solgt huset så hurtigt som muligt.

- Jeres reklamer med halvt salær, hvis I sælger huset inden for den første måned, har slet ikke haft indflydelse på den langsommelige sagsbehandling?

- Antyder du, at vi trækker tingene ud for at sikre, at vi kan oppebære det fulde salær? Spurgte Lilian lamslået.

- Ja, jeg har set det før, på en eller anden måde sker der ikke noget, før den første måned er gået, fortsatte KK uden at virke berørt af

beskyldningen. - Nu hvor jeg er her, har du selvfølgelig muligheden at bevise for mig, at det ikke er tilfældet.

- Jeg, jeg, snappede Lilian efter vejret. - Det her er en seriøs forretning, en sådan uprofessionel opførsel kunne aldrig ske her.

- Ja, det er jo et overvældende argument, som jeg dårligt kan tilbagevise, svarede KK sarkastisk. - Men hele Hr. Madsens sag peger på det stik modsatte, alting er gået så langsomt, som var det et kontor i det hedengangne DDR.

- Jeg forsikre dig om, at vi virkelig har gjort, hvad vi kunne for at fremme sagen, men som du sikkert også selv har oplevet, så er der ikke meget at stille op når uheldet er ude.

- Det forstår jeg, sagde KK tørt. - Hvad kan du så foreslå mig, at vi skal gøre for at få gang i sagen?

- Der er altså ikke meget, vi kan gøre, sagen har fulgt den normale procedure, men vi har været ramt af uheld og sygdom. Hvis jeg kunne love det, ville jeg selvfølgelig sige, at der ikke ville opstå flere uheld, sagde Lilian med et afværgende smil.

- Der er jo en del af uheldene, som kunne have været undgået med bare en lille smule omhyggelighed, man kan jo f.eks. se på brevene om de er blevet frakteret korrekt.

- Det er jeg den første til at beklage, og jeg har også givet Susi en reprimande, og så er der jo ikke meget mere, at jeg kan gøre.

- Jeg er faktisk ked af, at du ser sådan på det, sagde KK med en bedrøvet mine. - Det ville være så meget lettere, hvis du sagde, at det her kunne være blevet gjort bedre. Så havde vi ligesom et fælles udgangspunkt, hvor jeg måske kunne have tillid til, at sagen ville blive behandlet ordentligt.

- Jamen, jeg forsikrer dig for, at vi her hos Hæl og Bundgaard, gør alt for at fremme kundernes sager.

- Ja, sagde KK afvisende. - Lad os lave en plan for, hvad der skal ske. Hvornår bliver ejendommen annonceret? Hvornår kommer der en annonce op i butikken og andre butikker i kæden? Kunne jeg for resten lige se hvordan I annoncerer for huset på internettet?

- Øh, øh, stammede Lilian, og blev rød i hovedet som en krebs, der sænkes ned i kogende vand. - Den er vist ikke helt klar endnu, ser du

EDB afdelingen, der sørger for den slags ligger lidt underdrejet, så ejendommen er ikke kommet op på vores hjemmeside endnu.

- Ja, ja, sagde KK med en sarkastisk og ironisk tone i stemmen. - Jeg kan godt se hvor svært, det kan være at sælge ejendomme, når man i den grad er ramt af uheld.

- Jamen, det er svært, sagde Lilian, der ikke helt opfattede ironien i KKs stemme.

- Hvornår blev oplysningerne om huset så sendt til EDB afdelingen?

- Det har jeg desværre ikke noteret, men det må jo være lang tid siden, forsøgte Lilian sig.

KK rejste sig pludseligt op.

- Jeg tror ærlig talt, at jeg har fået nok af det her, hvis du vil sende en plan til Hr. Madsen, der angiver hvad der er blevet gjort, og hvad I agter at gøre i fremtiden, så tror jeg, at vi skal arbejde videre der fra, og hvis du laver det ordentligt, så kan vi måske undgå at blande advokater ind i sagen. Farvel.

KK vendte sig og gik ud af glasburet. Lilian sad tilbage og snappede efter vejret. Indtil den sidste vending, havde hun egentligt syntes, at hun var ved at være ovenpå, og at hun havde kontrol over situationen.

- Farvel Susi Frederiksen, sagde KK vredt, da han gik ud af butikken.

-156 -

- Jamen, er det ikke min lille søn, sagde Else glad, da hun åbnede døren og så Jan stå uden for.

- Hej mor, jeg ville lige se, hvordan det går med dig, efter den her affære med ham svindleren, sagde Jan, med en lille undertone af nervøsitet.

- Jamen, det går da fint, faktisk var det rigtigt godt, at du og Susanne opdagede, at der var noget galt.

- Ja, det var nu mest Susanne, sagde Jan lidt afværgende. - Det kunne jo heller ikke gå an, at du bare havde sådan en fyr siddende i dit køkken den ene dag efter den anden.

- Det ved jeg nu ikke rigtigt. Jeg syntes jo bare, at det var hyggeligt, at have Niels siddende, og han kunne så godt lide min kaffe, sagde Else og lagde ekstra tryk på 'så godt'.

- Niels, hed han ikke Jørgen?

- Det kaldte han sig bare, men nu kalder vi ham Niels.

- Ok, men også for hans skyld, må det da være det bedste, at han er på et hjem, hvor der er nogen, der kan tage sig af ham på den rigtige måde.

- Ved du hvad, min ven, svarede Else tålmodigt. - Nu til dags så har de så travlt på sådan nogle steder, at det faktisk ikke er ret meget, man tager sig af en som Niels, og hvis jeg skal være helt ærlig, er han slet ikke syg nok til at være sådan et sted.

- Det kan godt være, at du har ret, jeg syntes bare, at det er godt, at det ikke længere er dit problem, sagde Jan i håb om at kunne skifte emne til billedet han havde med.

- Kom hellere med ud i køkkenet, sagde Else. - Så kan vi snakke lidt om det over en kop kaffe.

- Jørgen! Udbrød Jan overrasket, da han så Niels, som tidligere kaldte sig Jørgen, sidde på den sædvanlige stol, med en kop kaffe i hånden.

- Hej Jan, svarede Niels. - Jeg hedder jo faktisk Niels, Jørgen var jo sådan en slags dæknavn.

- Niels, sagde Jan ud i luften, mens han søgte efter noget mere at sige.

- Ja, du ved jo godt, at han bare lod som om han hed Jørgen, for at vi ikke skulle gætte, at det var ham, der manglede på "Nørregård", forklarede Else glad.

- Nå! Sagde Jan med et forklarende ansigtsudtryk. - Så du er lige kommet på besøg hos Min mor for at få en kop kaffe.

- Nej, det kan man ikke sige, svarede Niels glad.

- Jamen, du sidder da her og drikker kaffe, insisterede Jan en smule irriteret.

- Det er fordi, han ikke er på besøg, brød Else ind.

- Hvordan kan han være 'ikke på besøg' når jeg tydeligt kan se ham for mine øjne? Spurgte Jan, irriteret over deres stædighed, som han opfattede som drillerier.

- Jo, ser du, Niels var så glad for at bo her, hvor der er fred og ro, at jeg blev enig med personalet på Nørregård, at han sagtens kunne bo hos mig.

- Jamen, du har da ikke forstand på at passe en, en ... Jan gik i stå midt i sætningen.

- Niels jo ikke syg, faktisk mangler han bare nogen til at støtte ham her i livet, på mange måder ligner han faktisk dig.

- Mig? Udbrød Jan overrasket.

- Ja, du har da også altid haft brug for min støtte.

- Det var vist mere før i tiden, nu er jeg jo voksen, indvendte Jan.

- Ja, ja, lille skat, sagde hans mor og klappede ham på kinden. - Men før sommerferien, der havde du brug for mig, sæt dig nu ned og få en kop kaffe.

Jan satte sig ned på gæstestolen, som han efterhånden havde accepteret, som hans stol, og hans mor satte en kop foran ham.

- Så er det egentligt meget passende, at jeg har det her billede med, sagde Jan og trak avisen frem.

Niels og Else kiggede nysgerrigt, mens Jan bladrede frem til billedet, hvor Else og Niels drak kaffe sammen.

- Åh, jeg ser altid forfærdelig ud på billeder, sagde Else og holdt sig dramatisk på kinderne.

- Du ligner da dig selv, Else, indvendte Niels. - En smuk og dygtig husmor.

- Der er vist en, der gerne vil have varme boller til eftermiddags kaffen, grinede Else lidt genert over Niels smiger.

- Niels, har da ret, skyndte Jan sig at sige, da han ikke brød sig om, at Niels fedtede sig ind hos hans mor.

Else kiggede nærmere på billedet, med hovedet på skrå og en lidt kritisk mine.

- Det er måske et meget godt billede, sagde hun. - Man kan da se hvem vi er.

- Skal vi ikke klippe det ud? Foreslog Niels. - Vi kunne måske hænge det op på køleskabet.

Else nikkede.

- Det lyder som en god ide, det kan hænge ved siden af billedet af Jan, hvis man ikke vidste bedre, kunne man godt tro, at I var brødre.

- Nej, mor det kan du da ikke sige, indvendte Jan. - Vi ligner da overhovedet ikke hinanden.

Else kiggede fra den ene til den anden og så meget tænksom ud.

- Der er masser af søskende, der ligner hinanden mindre end I gør.

Jan rystede på hovedet og begyndte opgivende at drikke sin kaffe.

- Jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal sige til sådan at have fået en adoptivbror, men det er på tide, at jeg tager hjem.

- Det var rart at se dig brormand, sagde Niels med et smil.

- Det kan også blive lidt for familiært, skal vi ikke nøjes med Niels og Jan?

- Hvis du synes, brormand, svarede Niels.

Jan kiggede irriteret på Niels, så gav han sin mor et ekstra kærligt knus og forlod det lille køkken.

- 157 -

- Hej, Henrik, sagde Vibeke, da hun hørte Henrik i den anden ende af linjen. - Det er Vibeke Rasmussen fra BLOBS, jeg ringer til dig, fordi jeg har kigget på en af de sidste ansættelser, du lavede, før du forlod os, og jeg håber, at du måske kan hjælpe mig lidt.

- Jeg kan høre, at I må være begyndt at kigge på den unge Jan Jacobsen, svarede Henrik med en let klukken.

- Netop, jeg har kigget på hans ansøgning, og hverken jeg eller Irma kan gennemskue, hvorfor han overhovedet blev indkaldt til samtale.

- Irma må da vide det, det er jo hende, der står for det praktiske vedrørende indkaldelser af kandidater.

- Nej, hun har ingen ide om, hvorfor han blev indkaldt, der findes ikke breve i arkivet, eller i hendes computer.

- Det er mærkeligt, jeg foreslog i øvrigt Irma, at I skulle kontakte Morten Hermansen, som oprindeligt var udvalgt til stillingen.

- Jeg har snakket med ham, han har allerede fået et andet job.

- Det er ikke så sjældent, at jeg oplever det, svarede Henrik.

- Nej, det kan jeg tænke mig, selv om tiderne ikke er de bedste, så er der stadig rift om de dygtigste medarbejdere.

- Så er der vel ikke andet at gøre end at kigge på nogen af de øvrige ansøgere.

- Det er netop det jeg har været i gang med, men jeg kan ikke tyde dine notater, og det ville jo være meget lettere, hvis jeg kunne bruge de erfaringer, du allerede har gjort, forklarede Vibeke.

- Jeg må indrømme, at jeg ikke husker, hvem jeg bedømte til at være nummer to på listen.

- Næ, det er jo også et godt stykke tid siden, men jeg håbede, at du måske kunne lokkes til at komme forbi BLOBS og give mig et overblik.

- Det skulle da nok være muligt.

- Hvad med i morgen? Er der et tidspunkt, hvor du kan komme?

- Tja, Henrik tøvede et øjeblik. - Ville det passe dig, hvis jeg kom forbi ved ti tiden?

- Hvis du ville det? Jeg vil rigtig gerne have den her sag ud af verden.

- Selvfølgelig, det nager også mig en smule, samtidig med at jeg er meget nysgerrig efter at opklare, hvordan det overhovedet er sket.

- Jamen, så ses vi.

Vibeke lagde røret på og noterede i sin kalender, mens hun overvejede, om hun skulle indkalde Jan til en samtale med det samme. Efter et øjeblik overvejelse besluttede hun at finde en ny kandidat, før hun fyrede Jan, der var trods alt næsten seks uger til hans prøvetid var udløbet.

- 158 -

Allan og Elisabeth kiggede undrende på gaderne, de kørte igennem, især virkede mængden af mennesker overvældende. Overalt var der mennesker på fortovene, mange bar tunge byrder, samtidig med at en tæt trafik af biler, cykler og små motorcykler fyldte kørebanen i begge retninger. Vejen gik opad, og når de kiggede til højre fortsatte sidegaderne stejlt op ad bjerget, mens de forsvandt dybt ned på venstre side.

- Hilton Hotel, sagde taxachaufføren, da han drejede væk fra vejen og ind under en kæmpe marmorbaldakin foran et stort, og meget elegant hotel.

Allan kiggede træt ud af vinduerne i taxaen. De fyldte gader var pludselig erstattet med en rolig indkørsel, hvor en dørmænd stod parat til at modtage dem.

- Tænk, at vi overhovedet nåede frem, sagde Allan træt.

- Det var en lang tur, svarede Elisabeth med et lille gab. - Jeg trænger bare til at sove nu.

Allan tog hendes hånd og gav den et lille klem.

- Der går ikke længe, før vi begge sover, jeg kan mærke, at mine øjenlåg er meget uvillige til at være åbne.

- Five hundred, sagde chaufføren med en stærk accent.

Elisabeth fandt en seddel frem og gav ham den, han kiggede mistænksomt på den nye seddel og krøllede den let mellem fingrene for at undersøge papiret.

- Ok, sagde han og steg ud af bilen.

Allan og Elisabeth ventede, mens han tog deres kufferter ud af bagagerummet, og satte dem ned på fliserne med et bump. Inden Allan nåede at bukke sig ned for at hanke op i sin kuffert, forsvandt chaufføren ind bag rattet, og bilen efterlod dem i en grålig sky af udstødningsgas. Samtidig var dørmænd trådt nærmere og tog begge deres kufferter, Allan så et øjeblik lidt rådvild ud, indtil Elisabeth greb fat i hans ærme og trak ham med ind i hotellet, hvor varmen blev afløst af køligheden fra airconditionanlægget. De blev en smule imponerede, da de trådte ind i lobbyen, som var tre etager høj og beklædt med gylden marmor på væggene, dørmænd fulgte med dem hen til receptionsskranken og satte kufferterne ved siden af Elisabeth, der trak en lille pengeseddel frem og gav ham.

- Det ser frygteligt dyrt og flot ud, bemærkede Allan og kiggede benovet rundt i det elegante lokale.

- Det er vigtigt at gøre et godt indtryk, svarede Elisabeth. - Hvis vi bor på et lurvet hotel, er det sværere at få respekt fra dem, vi skal forhandle med.

Allan nikkede træt, det gik op for ham, at han dårligt orkede at have en holdning til, om det kunne betale sig eller ej. Han var dårligt nået

igennem sine tanker, da han blev opmærksom på kvinden bag skranken, som spurgte hvad hun kunne hjælpe med, så det var Elisabeth, der rakte kvinden deres pas. Allan kæmpede med sine øjenlåg, mens kvinden hurtigt konsulterede sin computer, hvorefter hun smilende rakte dem deres nøglekort. Elisabeth tog i mod kortet, mens kvinden bag skranken gjorde tegn til en piccolo og udvekslede en kort bemærkning, før han hankede op i de to kufferter og gik hen mod elevatoren efterfulgt af Allan og Elisabeth. Inde i elevatoren kiggede han koncentreret på døren, mens de susede op til syvende sal, hvor elevatoren stoppede med et højt kling fra en klokke.

- Hold da op, udbrød Allan, da de endelig var alene på værelset, som både indeholdt en stor dobbeltseng og et skrivebord samt en lille sofabgruppe.

- Det ser ret lækkert ud, sagde Elisabeth med et smil. - Et par klasser over det gennemsnitlige charterhotel.

- Man kan jo holde et mindre møde med mafiaen her, fortsatte Allan og kiggede rundt.

- Ja, eller man kan indhente den tabte søvn sammen med sin kæreste, sagde Elisabeth og lagde armene rundt om ham.

Allan nød hendes knus og kyssede hende, mens han holdt armene rundt om hende og mærkede hendes krop tæt mod hans.

- Skal vi putte os under dynerne? Spurgte Elisabeth.

- Jeg ved ikke, om det er så godt, svarede Allan. - Jeg kan mærke, at jeg på trods af min træthed, har en sund naturlig reaktion på at være så tæt på dig.

- Du har vel sørget for at have noget med.

- Noget med?

- Ja, vi har ikke rigtigt tid til at få børn, sagde Elisabeth og smilede, mens hendes øjne søgte hans.

- Øh, jeg, det er første gang, at jeg har en kæreste, jeg har vist ikke lige tænkt på noget.

Elisabeth kiggede på ham, mens hun smilede.

- Næ, det er heller ikke det store, jeg har gjort i den henseende, men jeg tror nok, at der stod noget på en af listerne.

- Noget?

Elisabeth svarede ikke, men åbnede sin kuffert og fandt en toilettaske frem, hun fandt en lille pakke i bunden af toilettasken og viste den til Allan.

- Åh, kondomer, udbrod han overrasket. - Du tænker bare på alt, der er noget virkeligt trygt over at være sammen med dig.

Elisabeth smilede og sagde ikke noget om det gode råd, hun fik af sin mor, inden de rejste hjemmefra.

- 159 -

Klokken var 9:30, og Vibeke Rasmussen kiggede hurtigt ind i stuen i sin lejlighed og besluttede, at hun ikke havde glemt noget, hvorefter hun tog elevatoren ned til cykelkælderen. Hun boede kun nogle få kilometer fra BLOBS, og foretrak at cykle frem for at tage bilen til arbejde. En dag som i dag, hvor vejret var mildt og solen skinnede var det ligefrem en fornøjelse, og hun trådte godt til i pedalerne, da hun endelig havde fået åbnet låsen og var kommet ud på cykelstien. Et hurtigt blik på uret, viste at hun ikke skulle slappe for meget af, hvis hun ikke skulle komme for sent til det møde, hun havde aftalt med Henrik Madsen. Heldigvis var der ikke ret meget trafik på det her tidspunkt og ned af den lange bakke på Højdevej, nød hun, at der kom rigtig god fart på cyklen.

Ruth Ranthe havde lige været i Netto, hun var 75 år gammel, og brugte en del tid på at kigge efter gode tilbud, for at få pensionen til at række. Lige præcis i dag var der flere rigtig gode tilbud i Netto, blandt andet en dejlig pakke ris på fem kilo, til næsten ingen penge. Hun cyklede i roligt tempo ad stien ud til Højdevej, på begge sider af stien var der høje hække, som skærmede parcelhusene ud til stien, men som samtidig forhindrede hende i at se trafikken på Højdevej. ”Den er noget tung”, tænkte hun og kiggede ned i cykelkurven, som ud over de fem kilo ris også indeholdt seks juicekartoner, som også var på tilbud.

Med sin sædvanlige forsigtighed gjorde hun sig klar til at bremse, inden hun kørte ud på den befærdede vej, men opdagede så at en af juicekartonerne havde flyttet sig lidt, og var lige ved at falde ud over

kanten. Hun rakte frem for at redde juicekartonen, samtidig med at hun trillede ud på Højdevej. Netop som hun havde fået kartonen placeret, blev hun opmærksom på Vibeke Rasmussen, eller mere præcist Vibekes fortvivlede råb mindre end fem meter væk. To og et halvt sekund, senere ramte de hinanden.

”Gud ske lov, at jeg tog min cykelhjeml på”, tænkte Ruth, da hun mærkede, at hendes cykel bevægede sig fra lodret til vandret med hende som det øverste punkt.

- Hvad fanden laver du gamle kone? Råbte Vibeke vredt, da de lå i en sammenfiltret bunke på cykelstien.

- Mine ris render ud på cykelstien, udbrød Ruth, da hun så, at posen med ris var revnet, og risene dannede en fin bunke under cykelkurven.

- Fanden tage dine ris, råbte Vibeke igen og forsøgte at komme fri af de sammenfildrede cykler. - Av, åh, stønnede hun og kiggede fortvivlet ned på sit ben, der lå i en helt umulig stilling.

En ung mand kom hen til dem, Vibeke tænkte på, om han var Pakistaner eller noget og forsøgte at se, hvor hendes taske var.

- Det så voldsomt ud, sagde han bekymret. - Lad mig hjælpe dig. Han bøjede sig ned og tog fat i Vibeke for at hjælpe hende fri af cyklen, men hun udstødte et skrig af smerte, da hendes ben rykkede sig.

- Jeg tror, at du har brækket benet, sagde han forskrækket. - Jeg ringer efter en ambulance.

Vibeke skulle til at protestere, men havde slet ikke kræfter til det. Imens var manden ved at ringe, og hun kunne høre, at han forklarede, at to personer så ud til at være kommet til skade. Efter at han havde afbrudt samtalen, gik han over til Ruth og fik hende forholdsvis let trukket væk fra cyklen.

- Jeg skal lige have den her cykel væk, før jeg kan forsøge at hjælpe dig fri, forklarede han, mens han trak Ruths cykel ind til side.

- Mit ben gør så ondt, beklagede Vibeke sig.

- Hvis jeg nu løfter ganske forsigtigt i dit ben, så vi kan få det rettet lidt ud, foreslog han.

- Nej, du må ikke, sagde Vibeke med tårer i øjnene. - Det gør alt for ondt.

Han kiggede på hende med sine brune øjne og smilede.

- Jeg hedder Munir, sagde han i forsøg på at berolige hende lidt. - Hvad hedder du?

- Vibeke, stønnede hun. - Vibeke Rasmussen.

Mens han stadig fastholdt hendes blik, flyttede han hendes ben nogle få centimeter, uden at hun reagerede så voldsomt.

- Jeg tror, at der snart kommer en ambulance, sagde Munir og rettede hendes ben så meget ud, at han kunne få det fri af cyklen.

- Åh, mit ben, det gør så ondt, stønnede Vibeke og kiggede forfærdet på hendes ben, der helt klart var brækket.

Munir flyttede hendes cykel hen til den anden og gik hen til Ruth, der stadig snakkede forvirret om ris.

- Har du brækket noget? Spurgte han.

- Nej, men mine ris løber ud på asfalten, og jeg kan ikke løfte min arm.

Hun viste ham, hvordan den højre arm hang slapt ned på jorden.

- Det var heldigt at du havde hjelmen på, den er helt ødelagt, det var et voldsomt slag.

Mens han forsøgte at berolige Ruth, hørtes ambulancens sirene og kort efter holdt den første ambulance ud for Vibeke, og to reddere gik ud for at se til hende.

Henrik mærkede en underlig følelse, han ikke kunne sætte ord på, da han gik ind i forkontoret til sit gamle kontor, hvor Irma Larsen var ved at udskrive et referat. Han hilste venligt på Irma, som så lidt bekymret ud ved at se ham.

- Jeg har en aftale med Vibeke Rasmussen.

- Jeg ved det godt, svarede Irma og vred hænderne nervøst. - Hun er ikke kommet endnu, det ligner hende slet ikke, og hun har heller ikke ringet og sagt, at hun er forsinket.

- Tror du så ikke, at hun kommer lige om lidt?

- Det håber jeg da, men det er jo ikke til at vide, måske er der sket noget?

- Lad os nu ikke male fanden på væggen, lad os lige give hende en halv time, jeg har heldigvis ikke så travlt, sagde Henrik og satte sig i stolen, der var beregnet på gæster.

- Skal jeg ikke hente en kop kaffe? Tilbød Irma.

- Det ville da være dejligt, svarede Henrik.

- 160 -

- Vi skal snart til at holde nøjere udvig, sagde Anette og justerede en lille smule på autopiloten. - Der går højst to eller tre dage før vi kan se Lanzarote, helst på vores bagbords side. Vi kan nok også regne med, at der kan være lidt mere trafik så tæt på øerne.

- Tænk, hvis Henrik står på kajen og venter på os, sagde Carmen. - Det ville da være dejligt.

- Det er nok ikke så sandsynligt, at han har nået at sælge huset så hurtigt, svarede Anette, mens hun håbede og mærkede, at hendes hjerte bankede en lille smule hurtigere.

- Nej, men vi har da lov til at håbe, sagde Karen.

- Jeg tør ikke, jeg er bange for, at jeg bare blive skuffet, sagde Anette og forsøgte at smile.

- Det skal nok gå, vi har mulighed for at vente ret længe i Las Palmas, så han skal nok nå det.

- Det håber jeg også, svarede Anette.

- Tror I, at han kan klare at være sammen tre kvinder hele vejen over Atlanten? Spurgte Carmen.

- Vi er da så omgængelige, svarede Karen. - Jeg kan slet ikke forestille mig, at det bliver noget problem.

Både Carmen og Anette grinede, men Anette følte sig sikker på, at det nok skulle gå. Båden faldt hen i tavshed. Ingen sagde noget i et stykke tid, alle kiggede ud over oceanet efter den annoncerede trafik eller måske en sky, der kunne markere, at der lå en ø neden under.

- Det kunne ellers være hyggeligt, hvis Henrik kom tidligt til Las Palmas, sagde Karen.

- Det skal nok gå alligevel, I behøver ikke underholde mig hele tiden, jeg forstår godt hvis, I har et behov for at være sammen.

- Det er ikke større, end at vi har tid til dig, sagde Karen, og Carmen nikkede ivrigt.

- Jeg ved det godt, men I skal ikke føle, at I er afhængige af mig hele tiden.

- Du er aldrig i vejen, sagde Carmen og klappede Anette let på knæet.

- Hvis Henrik bliver forsinket, kan vi jo også risikere at ligge i Las Palmas i en hel måned, så der skulle nok være tid til det hele, svarede Karen.

- Åh, se, afbrød Anette dem. - Delfiner, de springer, hvor er det dog smukt.

Carmen og Karen vendte blikket ud og i næsten ti minutter nød de at se de små hvaler lege i vandet, før de atter var helt alene.

- 161 -

- Behøver vi virkelig så stort et spisebord, udbød Jan, da han så prisen på det bord, som Susanne havde kastet sin kærlighed på.

- Det er præcis, hvad vi gør, svarede Susanne. - Til daglig passer det fint, at man kan sidde seks rundt om bordet, samtidig med at det let kan udvides til 12.

- Jamen, har du set hvor dyrt det er? Jeg troede, at møblerne var billige i IKEA.

- Hvis du vil have kvalitet, så må du også betale for det, svarede Susanne. - Selv i IKEA. Kom vi skal finde nogle stole, som vi begge to kan lide.

Hun tog ham i hånden og trak ham over til en væg, hvor man kunne få et overblik over alle de spisestuestole, som man kunne købe. Jan fik hurtigt øje på nogle, der kostede lige under tre hundrede kroner stykket og foreslog dem.

- De er rigtig pæne, svarede Susanne. - Men du kan godt se, at de ikke ville passe sammen med bordet, det skal hellere være noget i den her retning, fortsatte hun og viste ham en stol, der kostede fire gange så meget.

- Jamen, det har vi da slet ikke råd til.

- Vi kan jo starte med at købe seks, så kan vi købe nogle flere, når vi synes, at vi har råd til det.

Jan nikkede og Susanne skrev stolens navn op på en lille seddel, hvorefter de gik videre indtil de endte i afdelingen for baby møbler.

- Har du set det her puslebord? Spurgte Susanne. - Det er simpelthen så praktisk, man kan have bleer her, og skiftetøj her, fortsatte hun, mens hun udpegede de små rum under bordet.

- Ja, svarede Jan og kiggede interesseret på møblet, mens han tænkte på, at man også kunne bruge det til at opbevare delene til et modeltog. - Men vi har da ikke rigtig brug for et puslebord.

- Nej, selvfølgelig ikke, svarede Susanne hurtigt. - Men hvis vi skulle have et barn, så kunne jeg godt tænke mig sådan et.

- Jamen, det er da også rigtig smart, selv om det også er temmelig dyrt.

- Heldigvis er det ikke nødvendigt lige nu, svarede Susanne og trak ham videre hen til en fin lille tremmeseng.

- Hvad synes du om den? Spurgte hun.

- Tja, den er da fin, men der går vel længe, før vi kan få brug for sådan en.

- Selvfølgelig, men det er da meget rart at forberede sig lidt.

- Øh, Susanne, du er ikke gravid, vel?

- Nej, din fjolle, det er bare sjovt at se på, og jeg tror, at du kunne blive en god far.

- Tror du? Sagde Jan lidt smigret.

- Ja, du ville være sådan en, der havde lyst til at være sammen med barnet, det er jeg sikker på.

- Du ville også være en god mor, sagde Jan.

Susanne svarede ikke, men kiggede forelsket på Jan, og i et stykke tid kyssede de hinanden.

- Man skal lave dem derhjemme, sagde en mand, da han passerede dem.

- Hvad, udbrød Jan forvirret.

- Han var bare misundelig, svarede Susanne. - Jeg tror, at vi har set nok, skulle vi ikke tage hjem og nyde, at vi har fri?

Jan nikkede og lod hende trække sig ud af varehuset.

De havde netop dækket bord til frokost, da det ringede på døren, Susanne gik ud og lukkede op.

- Jamen Else, sagde hun venligt, da hun åbnede døren, og så Jans mor stå uden for. - Vi skal lige til at spise frokost, vil du ikke have lidt med?

- Jeg ved ikke, om jeg kan spise noget, sagde Else. - Alle mine bekymringer har fået mig til at miste appetitten.

- Jan, kaldte Susanne. - Det er din mor.

Jan rejste sig fra bordet og gik ud i den lille gang.

- Hej mor, det var da hyggeligt, at du kom forbi, vil du spise med?

- Åh, der er du min stakkels søn, sagde Else med en overdreven bekymring.

- Hvad mener du mor?

Else kiggede på Susanne, der allerede så meget vred ud.

- Jeg tror godt, at jeg vil have en lille bid, sagde hun lidt kuet.

Jan skænkede et glas vand op til sin mor, som stadig så meget bekymret ud, men ikke sagde hvad hun var bekymret for.

- Vi har været i IKEA, sagde Jan.

- Bruger I ikke alt for mange penge på den her nye lejlighed? Spurgte Else og så endnu mere bekymret ud.

- Indtil videre kigger vi jo kun, de har mange spændende ting derude.

- Var der noget specielt I kiggede på?

Susanne sagde ikke noget, men overlod fortællingen til Jan.

- Vi så på en seng og nogle fine reoler, sagde Jan. - Susanne fandt også et dødsomt puslebord, ikke skat.

Else åbnede munden og skulle til at sige noget, men der kom ikke nogen lyd fra hende ud over et svagt gisp. Med en rystende hånd greb hun om sit glas og drak en slurk med et forpint udtryk i ansigtet.

- Hvorfor kiggede I på pusleborde? Spurgte hun, da hun havde fået kontrol med sin vejrtrækning igen.

- Vi kommer jo til at have et ekstra værelse, sagde Susanne. - Så vi kigger lidt på, hvad der skal være der inde.

- Et barneværelse?

- Det har vi jo ikke meget brug for endnu, sagde Jan.

- Nej, men det er jo altid rart at være forberedt, sagde Susanne og smilede sødt.

- Ja, det er det, sagde Else. - Men I er da slet ikke gamle nok til at få et barn.

Jan smilede og kiggede fra sin mor til Susanne.

- Vi skal da heller ikke have barn endnu, sagde Jan. - Selv om jeg tror, at Susanne bliver en rigtig god mor.

- Men Susanne. Du sagde, at du var gravid, indvendte Else.

- Næ, det har jeg ikke sagt, sagde Susanne. - Det må være noget, du har misforstået.

- Åh, tak, jeg har været så nervøs, udbrød Else og faldt helt sammen af lettelse.

- Men vi har da snakket lidt om at få et barn, ikke Jan?

- 162 -

- Jeg har aftalt med Chen Qingyuan, at han henter os i lobbyen klokken halv elleve, sagde Elisabeth, mens hun rettede let på Allans slips.

- Q-ing-yuan, er det sådan man siger det? Spurgte Allan.

- Qing-yùan, sagde Elisabeth med et lidt anderledes tryk. - Jeg tror, at det er sådan, men vi kan jo spørge ham.

- Du tror ikke, at han vil opfatte det som uhøfligt?

- Næ, hvis vi giver udtryk for, at vi gerne vil udtale hans navn rigtigt, kan det vel næppe være uhøfligt.

Allen rystede stadig tvivlende på hovedet.

- Du ser godt ud nu, sagde Elisabeth og gav ham et forsigtigt kys, hvorefter hun tørrede en smule læbestift af hans læber.

- Du ligner også en million, svarede Allan og kiggede beundrende på hende.

Hun kiggede på sit ur og besluttede, at det var nu, de skulle gå ned i lobbyen.

- Ved du hvordan han ser ud? Spurgte Allen på vej ned i elevatoren.

- Ikke helt, men hvis vi kigger efter en kineser, så finder vi ham nok.

- Det kan da ikke være noget problem, har du set nogen på hotellet, der ikke er kinesere?

- Ud over dig?
- Ja.
- Næ, det har jeg vist ikke.

Da elevatordørene åbnede, trådte de direkte ud i lobbyen, som summede af aktivitet, på det her tidspunkt var der væsentligt flere mennesker, end da de ankom, og det var ikke helt let at få øje på Chen Qingyuan. Fem af de tilstedeværende så europæiske ud, men ud over dem, var der mere end ti mennesker, der kunne være Chen.

- Lad os sætte os der, sagde Elisabeth og pegede på en lille sofagrube, hvor der ikke sad nogen. - Så kan det være, at Chen finder os i stedet for.

Allan, der heller ikke havde lyst til at spørge samtlige kinesiske mænd, om de hed Chen, fulgte villigt med.

- Prøv at se ud som om du venter på nogen, sagde Elisabeth med et smil.

- Jeg skal forsøge.

Til deres held, gik der ikke ret lang tid før en mand, som så ud til at være midt i tredive, kom hen til dem.

- Elisabeth Karlsen? Spurgte han med en accent, der gjorde, at Allan overhovedet ikke forstod et ord.

- Det er mig, svarede Elisabeth på fint engelsk.

Manden præsenterede sig som Chen Qingyuan, mens han hilste energisk på først Elisabeth og derefter på Allan. Efter en kort samtale fulgte de med ham ud i en ventende bil, og så snart de var placeret på bagsædet, kørte chaufføren ud i Chongqings rivende trafik.

- Vi har nogle nye mobiltelefoner, fortalte Chen, der sad på sædet over for dem med ryggen til trafikken.

Allan havde meget svært ved at forstå Chens stærke kinesiske accent og overlod samtalen til Elisabeth.

- Vi er mest interesserede i almindelig forbruger elektronik, MP3 afspillere og sådan noget, forklarede Elisabeth.

- Det har vi også, svarede Chen og smilede.

- Ja, MP3 afspillere er noget af det, vi har tænkt på, tilføjede Allan.

- Har I overvejet computere? Vi har også nogle af de nye tablets.

- Ikke noget med medicin, indvendte Allan, der syntes, at han var begyndt at forstå Chen en lille smule bedre.

- Han mener tabletcomputere, forklarede Elisabeth.

- Det lyder spændende, jeg er bare bange for, at vi ikke ved nok om den slags, indvendte Allan.

- Men det er noget, vi skal kigge på, sagde Elisabeth.

Chen kiggede afventende på dem, indtil Elisabeth oversatte for ham.

- Jeg skal nok forklare hvad det er, vi har også en samling af artikler fra vestlige aviser, så I ved hvad I køber, forklarede Chan.

Allan nikkede ivrigt, han mente, at han forstod hvad Chen sagde, men var ikke helt sikker. Til hans lettelse kørte bilen ind ad en indkørsel og ind til en stor bygning, hvor den stoppede og chaufføren skyndte sig ud og åbnede døren for dem.

Chen talte stadig, mens han viste dem ind i bygningen, hvor de blev modtaget i et udstillingslokale, hvor en væg var dækket af fabrikkens mange produkter. To kinesiske kvinder modtog dem med lette buk, og de blev vist hen til et bord, hvor der var et udvalg af drikkevarer.

- Har du lyst til at smage en kinesisk øl, spurgte en af kvinderne på perfekt engelsk.

- Øh, svarede Allan en smule usikkert. - Det er vist lidt tidligt på dagen.

- Hvis vi bare kan få en kop te, sagde Elisabeth.

Chen så en lille smule skuffet ud, men lod sig ikke mærke med det.

- I din mail har du forespurgt på nogle produkter, begyndte Chen, da de begge havde fået en kop te.

Han gjorde et tegn til en af kvinderne, som hentede en lille vogn, hvor der var anbragt en del forskellig ting. Med elegante bevægelser rakte hun Allan og Elisabeth en lille enhed hver.

- Det er en MP3 afspiller, forklarede Chen. - På den store skærm, kan man se hvad der afspilles, og den kan kobles til hjemmets wifi, så man let kan load nye numre ind på den.

Allan fumlede et øjeblik med den lille dims, hvorefter den anden kvinde rakte ud efter den og demonstrerede, hvordan man tændte den, og hvordan man valgte mellem forskellige numre.

- Det er ikke helt den, jeg havde spurgt om, indvendte Elisabeth.

- Nej, tingene går hurtigt her, det er en nyere model, forklarede Chen. - Hvis du lige ser her, fortsatte han og viste en lille tablet computer frem, hvor et skema viste data på den nye og den gamle model.

Elisabeth kiggede kort på skemaet og noterede en bemærkning i sin kalender.

- Det ser meget fint ud, sagde hun. - Men hvordan påvirker det så prisen?

- Den er en lille smule dyrere, men den vil også være lettere at sælge.

- Hvad med den gamle model, er der så nogle gode tilbud på dem? Chen smilede.

- Du er en hård forhandler, men jeg tror, at vi kan finde på noget. De to kvinder fandt et par tabletcomputere frem, og de begyndte at forklare lidt om hvad de kunne, mens deres fingre hurtigt dansede hen over den trykfølsomme skærm.

- De ser da smarte ud, sagde Allan.

- Ja, det må man sige. Det er heller ikke den samme model, fortsatte hun henvendt til Chen.

- Det er den samme, det vil sige en opdateret version, forklarede Chen.

- Så prisen er den samme?

- Ja, næsten, forklarede Chen en lille smule henholdende. - I skal også se de her telefoner.

Som på et usynligt tegn fandt kvinderne to mobiltelefoner frem, og begyndte at demonstrere hvad de kunne.

- De ser smarte ud, sagde Elisabeth. - Men jeg er bange for, at de er for svære at sælge, det kræver næsten at man har et telefonselskab, så man kan sælge dem sammen med et abonnement.

- Jeg ved det godt, men jeg syntes at I skulle se dem, forklarede Chen. - Vi har den her anmeldelse fra et amerikansk blad, fortsatte han og gav dem et kopi hver.

Efter et par timers demonstration fulgte Chen dem ud til bilen, som kørte dem tilbage på hotellet.

- Det var noget af en omgang, sagde Allan, da de var alene i bilen.

- Overvældende er vist det rigtige ord, sagde Elisabeth. - Jeg har lyst til at købe det alt sammen, men jeg må indrømme, at jeg ikke kan lade være med at være nervøs for, om vi kan sælge det igen.

- Ellers har vi selv tavlecomputere til et helt liv, sagde Allan med et grin.

- Og en gæld til min far, vi kan knokle for at betale af.

- Det skal nok gå, sagde Allan. - Folk bliver vilde med de her smarte dimser.

- Det svære bliver jo at beslutte, hvad vi skal købe.

- Hvad med de her MP3 afspillere, de virkede ret smarte?

- Måske kan vi få nogle af den nye model og nogle af den gamle, men vi har lidt tid til at beslutte os, jeg har lavet en aftale med en fra et andet firma i morgen.

- Det glæder jeg mig til, sagde Allan med et sarkastisk tonefald.

- Nå, skal vi se at få noget frokost? Spurgte Elisabeth, da de havde fået et kort hvil hjemme på hotellet.

- Det kan vi da godt, restauranten ligger vist helt oppe under taget.

- Vi skal da ud og se byen, indvendte Elisabeth.

- Tør vi det?

- Selvfølgelig, det er jo ikke et uland, vi er i.

Varmen var overvældende, da de kom ud fra hotellet, og Allan fortrød straks at Elisabeth havde overtalt ham til at beholde jakkesætte på. De gik en kort strækning med hinanden i hånden, men der var så mange på fortovet, at de hurtigt opgav.

- Nej se her, sagde Elisabeth og stoppede ud for en butik.

Allan lagde armen rundt om livet på hende, mens de stod og kiggede på en butik med alle mulige pulvere i fine blikdåser, oven på en af dem var et firben anbragt, på flere andre stod eksotiske frugter, så man kunne se, hvad pulveret var lavet af.

- Tror du, at det er et apotek?

- Det må det jo være, hvad for et dyr, mon de klør kommer fra?

Allan kiggede forundret på et lille bundt af bjørneklør.

- Det ved jeg ikke, kan det være fra en tiger eller en bjørn?

- Det må være fra en bjørn, tigere er vist fredede, indvendte Elisabeth. - Selv om jeg ikke er så sikker på, at det betyder noget så langt østpå.

De fortsatte videre ned ad gaden i langsomt tempo, mens de sugede de fremmede indtryk til sig, og snakkede om butikker og bygninger undervejs. I en smal gade fandt de en restaurant, der så indbydende ud. En kvinde bød dem velkommen, da de trådte ind og viste dem hen til et bord for to.

- Det er altså på kinesisk, sagde Allan efter et kort blik på spisekortet.

- Var det ikke dig, der skulle lære kinesisk?

- Nej, det har vi ikke snakket om, svarede Allan grav alvorligt.

- Vi peger da bare på noget, og ser om vi kan lide det, foreslog Elisabeth.

- Det tør jeg altså ikke, du ved godt, at de spiser næste alting i det her land, jeg har set en i fjernsynet, der spiste et æg med en halvfærdig kylling i.

- Vi tager to forskellige retter, så kan vi spise det, der er godt.

De var ikke færdige med at diskutere, hvad de skulle gøre, da en tjener kom hen for at tage deres bestilling.

- Vi vil gerne have noget med karry og kylling, sagde Allan på engelsk.

Hun lignede et stort spørgsmålstegn.

- Jeg tror ikke, at hun er så stærk i engelsk, kommenterede Elisabeth. Allan forsøgte at sige som en kylling, hvilket fik tjeneren til at trække meget på smilebåndet, uden at forstå hvad han ville. Allan kiggede lidt opgivende på hende, hvorefter han forsøgte at kigge rundt på de øvrige gæster på restauranten, i håb om at finde noget, der så indbydende nok ud, til at han turde smage det. Til hans overraskelse rejste en kinesisk pige på hans egen alder sig. Hun havde siddet alene ved bordet ved siden af og fulgt med i hans kommunikation med tjeneren.

- De servere ikke kylling her, sagde hun på fejlfrit engelsk.

- Gør de ikke? Spurgte Allan overrasket.

- Næ, hvis I kunne læse skiltet ved indgangen, ville I vide, at der kun serveres oksekødsretter her.

- Der er ingen af os, der kan læse kinesisk, forklarede Allan. - Er der noget, du kan anbefale?

- De har en rigtig god suppe med oksekød, desuden er de berømte for deres wok ret med strimlet oksekød.

- Hvad siger du Elisabeth?

- Lad os starte med suppen og få wok retten bag efter, sagde hun. - Har du lyst til at spise med os? Spurgte hun pigen.

Pigen så lidt usikker ud og kiggede fra Allan til Elisabeth. Allan nikkede indbydende og Elisabeth smilede.

- Ok, sagde pigen. - Jeg hedder Lin Xaiu.

Allan og Elisabeth præsenterede sig, og Lin bestilte suppe til dem alle tre.

- Den var god, men pænt stærk, sagde Allan, da de havde spist suppen, og han sad og dappede små svedperler væk fra sin pande. Lin smilede og kiggede på Elisabeth, der også havde fået en ekstra mineral vand.

- Jeg tror ikke, vi er helt så vandt til at spise så stærk mad, forklarede hun.

- Wok retten er vist ikke helt så stærk, sagde Lin. - Hvad laver I to i Chongqing?

Allan kiggede spørgende på Elisabeth.

- Vi arbejder på at starte en virksomhed, forklarede hun. - Vi skal købe nogle varer, som vi kan sælge videre i Danmark.

- Der bliver produceret rigtigt mange ting i det her område, sagde Lin. - Så I er da ikke gået helt forkert.

- Nej, svarede Allan. - Vi har været ude hos en stor fabrikant og kigge på deres varer, der er virkelig mange interessante ting.

Lin smilede og kiggede på Elisabeth.

- Så I er i Kina for at købe billige varer produceret af slavearbejdere?

- Man har vel ikke slaver i Kina?

- Ikke officielt, men I har vel nok hørt om hvordan ting bliver produceret her?

- Men hvis folk ikke har lyst til at arbejde på fabrikkerne, så kan de vel finde andet arbejde, sagde Elisabeth.
- Det er ikke let at finde andet arbejde, og fabriksejerne arbejder sammen, hvis du først bliver stemplet som en ballademager, må du hellere søge tilbage til din landsby, før der sker værre ting, end at du ikke kan få arbejde.
- Så du synes, at vi hellere skulle lade være med at købe varer herfra? Har folk ikke brug for det arbejde, det giver?
- Lin rystede langsomt på hovedet.
- Jeg ved det ikke, det er bare så... Jeg synes, at folk bliver udnyttet, de knokler for en ussel løn, og hvis de beklager sig, kommer der en overvægtig virksomhedsejer og fortæller, at de overvejer at flytte produktionen til Vietnam.
- Men det bliver da ikke bedre, hvis vi ikke køber noget, indvendte Allan.
- Lin kiggede på ham, en lille smule bedrøvet.
- Det virker bare så håbløst, der er mennesker der arbejder her, som dårligt har råd til at betale for mad og husleje, selv om de arbejder ti timer hver dag.
- Mens de snakkede, kom en tjener og satte næste ret på bordet, en stålgrå wok indeholdt det strimlede oksekød, blandet med masser af grøntsager. Ved siden af satte hun en keramiskskål med ris.
- Man lægger risen i en bunke på den ene side af tallerkenen, forklarede Lin. - Kødet og grøntsagerne lægger man ved siden af, og så blander man det før man spiser det.
- Det er ikke så let med spisepindene, indvendte Allan, der forsøgte at få en smule samlet for enden af de spidse pinde.
- Drikker man kun øl til? Spurgte Elisabeth.
- Kineserne er glade for øl, svarede Lin. - Men vi har en drik vi kalder for samnu, det er næsten det samme som japanernes sake.
- Drikker man det også varmt?
- Lin smilede. - Nej, det skal drikkes afkølet.
- Det er da ikke nogen skade til at smage det.
- Lin gjorde tegn til tjeneren og gav hende en besked, hvorefter hun kort efter kom tilbage med en keramikflaske og tre glas.
- Det er stærkt, sagde Allan efter at have taget en lille smagsprøve.

- Men det har en god smag, sagde Elisabeth.
- Det er ikke meningen, at man skal smage på det, svarede Lin og tømte sit glas i et drag.

Efter middagen insisterede Lin på at vise dem byen. Det vil sige ikke hele byen, men den lille del, der lå omringet af floderne Jailing og Yantze, hvor byens vigtigste forretningskvarter lå. Både Allan og Elisabeth var overvældet af de mange indtryk. Mennesker der slæbte på varer, og andre som havde folk til at bærer deres ny indkøbte sko i en papirspose, blandet i en malstrøm af individer.

- Kender du en god bar, hvor vi kan få en kop kaffe eller noget? Spurgte Elisabeth.

- Vi skal da på te-hus, sagde Lin med et smil.

Elisabeth nikkede bare.

- Te-hus, det lyder da fint, sagde Allan. - Kender du et godt sted?

- Ja, min far har et te-hus ikke så langt herfra, har I lyst?

Både Allan og Elisabeth nikkede. Tolv et halvt minut senere trådte de ind i ad en dør, der for en vesterlænding lignede indgangen til et tempel, dørene havde gyldne udskæringer og felterne imellem var malet i dyb rød. En mand i klassisk kinesisk dragt modtog dem. Han sagde en hel masse til Lin på mandarin og viste dem hen til et bord.

- Jeg har to brødre og en søster, men jeg tror nok, at jeg er hans yndling, sagde Lin en lille smule genert. - Jeg har bestilt en traditionel grøn te, det er godt for alle de dårligdomme, du kan komme til at lide af.

- Jeg lider ikke rigtigt af noget, sagde Allan. - Kan man drikke det for at modvirke kommende tilfælde.

- Det er godt for hvad som helst, svarede Lin med et smil.

- Du var svært betaget af vores lille ven, sagde Elisabeth, da hun og Allan var kommet hjem til hotellet.

- Hun var da sød, svarede Allan. - Men hun er ikke nogen konkurrent til dig, fortsatte han og lagde armene rundt om hende.

Luften hjemme hos Fanny og Ulla var en smule tung af tobaksrøg, Ulla havde det med at ryge lidt mere, når de så serier. På grund af sygdom på tegneskolen, havde de fået tidligt fri, og Maja og Ulla var taget hjem til Fanny, hvor de først havde set Hortonsagaen, hvorefter de var begyndt at se et dobbeltafsnit af Buffy.

- Tænk, at jeg først er begyndt at følge med i den serie nu, sagde Fanny med noget, man nærmest kunne kalde fortrydelse i stemmen. - Man kan blive helt trist ved tanken om alt det, man er gået glip af.

- Jamen mor, der er da andet end tv serier i livet, indvendte Ulla.

- Det kan du have ret i, men jeg holder meget af at se serier.

- Jeg synes også, at det er hyggeligt, sagde Maja og hældte den sidste sjat kaffe op i deres kopper.

- Ja, men så er jeg jo i undertal, svarede Ulla lidt opgivende. Hun konstaterede at kaffen var ved at være lunken og gik ud i køkkenet for at lave noget mere. Netop som hun hældt vand på kedlen, ringede det på døren.

- Vi har besøg, sagde Ulla, da hun kom ind i stuen med en ung mand i arbejdstøj.

- Jamen dog, sagde Fanny. - Jeg vidste slet ikke, at du havde inviteret nogen.

- Det har vi da talt om mor, sagde Ulla. - Han skal installere det her system, så du kan kalde på hjælp, hvis du skulle blive dårlig igen.

- Igen, hvad mener du med igen?

Ulla viftede afværgende med hænderne for at stoppe diskussionen.

- Det som vi gerne vil have, er, at min mor har mulighed for at tilkalde hjælp, hvis hun skulle komme til skade på en eller anden måde.

- Javel, det er lige det, jeg kan hjælpe med, jeg vil foreslå at vi sætter en snorekontakt på badeværelser og i soveværelset, der ud over udstyrer vi din mor med sådan en fjernbetjening her, så hun kan kalde hjælp uanset hvor hun er, den kan man enten have i lommen eller, hvad vi synes er smartere, i en snor rundt om halsen.

De kiggede alle sammen på den lille grå fjernbetjening, som han viste frem.

- Skal jeg gå rundt med sådan en klods om halsen? Udbød Fanny irriteret.

- Den er ikke særlig tung, forklarede manden. - Prøv og mærk. Han rakte fjernbetjeningen til Fanny, som prøvende vejede den i hånden.

- Nej, det kan godt være at det går, svarede hun en smule formildet.

- Der er kun et badeværelse i huset, sagde Ulla. - Men jeg synes, at det er en god ide at have et fast opkald der.

Hun viste montøren rundt og gik tilbage til kaffebrygningen, mens han installerede de to kontakter.

- Bor I tre sammen? Spurgte montøren, da han var færdig med at sætte kontakterne op, og Ulla havde budt ham på en kop kaffe.

- Nej, det er mig der bor her, sagde Fanny. - Ulla og Maja bor her kun midlertidigt.

- I ser ud til at hygge jer.

- Min mor elsker at se fjernsyn, og det er jo også meget hyggeligere, når man har nogen at dele det med.

- Det må man sige, hvem vil se alarmen?

- Mor du må hellere følge med, det er jo for din skyld at de er sat op.

- Det har jeg ikke tid til lige nu, næste del af NCIS starter lige efter reklamen.

- Hvis du bare viser mig det, sagde Ulla. - Så kan jeg forklare min mor, hvordan det virker senere

- 164 -

Mens Jan sad og så fjernsyn, var Susanne i gang med indretningen af den nye lejlighed, hun havde tegnet hele lejligheden op på kvadreret papir, samt klippet små stykker papir ud, der forestillede deres møbler.

- Jan, kom lige og se, jeg tror at det her kunne blive rigtigt godt. Jan rev sig lidt modvilligt væk fra tv-skærmen.

- Se, her skal vi have en sofagruppe, forklarede Susanne.

- Det ser da fint ud, svarede Jan og lod blikket glide hen over tegningen. - Hvad med det ekstra værelse, er det ikke lidt tidligt at indrette det som børneværelse.

Susanne kiggede op på Jan og smilede.

- Det er bare for sjov, jeg ville lige se, hvordan man kunne indrette det.

- Ja, for indtil videre vil det da være smartere, at lave det som en ekstra tv stue, eller sådan noget.

- Vil du ikke se fjernsyn sammen med mig? Spurgte Susanne og satte et lidt fornærmet ansigt op.

- Jo, jo selvfølgelig, men jeg tænkte, at det kunne være en god ting at bruge det til.

- Det kan være at du har ret, sagde Susanne. - Men se lige her, hvis vi laver et soveværelse her, og et slags kontor i det her værelse, så kunne man jo også have et ekstra fjernsyn der inde.

Jan nikkede.

- Så kunne vi også bare indrette det ekstra værelse som gæsteværelse, selv om jeg ikke lige kan se, hvem der skulle bruge det.

- Gæsteværelse er en god ide, sagde Susanne og stoppede diskussionen.

- Vi får i øvrigt travlt i morgen, sagde Jan. - Der mangler ikke ret meget i ombygningen af afdelingen, og vi skal have alle instrueret i hvordan man bruger ovnen.

- Det kan vel ikke tage så lang tid.

- Næ, det store arbejde bliver at få lagt varer på plads, det er ved at være på tide at alle de varer vi har haft på lager skal ud på hylderne igen.

- Har du indkaldt Jane og Michael?

- Åh, nej, det var jo det, jeg skulle gøre, sagde Jan og så trist ud. - Vi må prøve at få fat på dem i morgen tidligt.

- 165 -

- Nå, er du klar til endnu en fremvisning? Spurgte Elisabeth, mens hun rettede på Allans slips.

- Ja, det er temmelig uoverskueligt, men også ret spændende.

- Det firma vi skal besøge i dag, har et godt ry, men samtidig er deres produkter i den lidt dyrere ende.

- Det værste vi kan gøre er at komme hjem med en bunke billigt skidt, det kan hurtigt vise sig at være spild af penge.

Elisabeth nikkede, hun var helt enig.

- Deres repræsentant hedder, Chung Daoug, jeg tror at efternavnet udtales Dao.

- Det går nok, det gik jo fint med Chen, og som sædvanligt skal vi bare kigge efter en kineser, når vi kommer ned i lobbyen?

- Det gik jo fint sidste gang, skal vi finde en elevator og komme ned og se, om vi har lige så meget held denne gang.

Lobbyen var lige så travl som dagen før, mennesker stod i små grupper rundt omkring på det blanke marmorgulv, men der var ikke nogen, der umiddelbart lignede hr. Chung Daoug.

- Hej, sagde en kvindestemme, der nærmede sig bagfra.

- Jamen, hej Lin, svarede Elisabeth, da hun så Lin Xaiu nærme sig.

- Jeg var lige i nærheden, og så fik jeg lyst til lige at sige hej.

- Jamen, det var da sjovt, sagde Allan en smule overrasket. - Vi venter på en mand, der hedder Chung Daoug, forklarede Elisabeth. - Han skal vise os nogle produkter fra et firma, der hedder CC-Electrics.

- Dem kender jeg godt, de har nogle ret spændende ting.

- Du kender måske også Chung?

- Nej, jeg har bare hørt om firmaet.

- Ville du have lyst til at tage med os som tolk? På mødet i går havde vi begge en fornemmelse af ikke at forstå alt, hvad der foregik.

Lin kiggede på Allan, der nikkede bekræftende og tilbage til Elisabeth.

- Jamen, det kunne da være sjovt.

Da Chung ankom, virkede han en smule tilbageholdende, måske fordi han var utilfreds med Lins tilstedeværelse, men da Elisabeth fortalte, at hun var med som tolk, berørte han ikke emnet videre.

- De produkter var en klasse bedre, sagde Allan, da de var tilbage på hotellet.

- Vi er helt enige, hør Lin, vil du ikke lige med op på værelset og slappe af en halv times tid, så kan vi gå ud og spise frokost bagefter? Lin nikkede og tog Elisabeths hånd et øjeblik.

- Er det ok, hvis jeg tager noget lidt mere afslappet på? Spurgte Allan, da de var kommet op på værelset.

Elisabeth, der var ved at åbne tre øl, nikkede, og Allan forsvandt ud på badeværelset for at klæde om.

- Er I både kærestes og forretnings partnere? Spurgte Lin, da de var alene i rummet.

- Ja, selv om vi ikke har været kærestes ret lang tid, det kom bare lige pludselig, sagde Elisabeth.

- Allan må være meget stolt over at have en så smuk kæreste.

- Jeg ved ikke, jeg ser vist temmelig almindelig ud.

- Jeg synes, at du er smuk, svarede Lin, og lod sin hånd stryge hen over Elisabeths underarm.

- Tak, svarede Elisabeth en lille smule genert. - Det er lidt uvant for mig at høre det fra en kvinde, måske fordi du selv...

Elisabeth stoppede midt i sætningen, og Lin så afventende på hende i måske tyve sekunder, indtil de blev afbrudt af Allan, der kom ud fra badeværelset i cowboybukser.

- Så du lod forretningsmanden blive derinde, sagde Lin med et smil.

- Ja, svarede Allan. - Men jeg ser pludselig, at det var en fejl, når jeg skal til frokost med to så smukke kvinder. På den anden side vil der næppe være nogen, der lægger mærke til mig alligevel.

- Jeg tror, at du vil falde helt ved siden af, sagde Elisabeth med et smil og gav ham et lille klem.

- Jeg regner med, at du har et godt forslag, til hvor vi kan spise, sagde Elisabeth og kiggede på Lin.

- Jeg kender et godt sted, Madame Zhou, man spiser rigtig godt der.

- Vi er klar, sagde Allan.

De forlod hotellet til fods og måtte nærmest gå på række for at undgå de mange mennesker, indtil de kom til en gågade, hvor der var mere plads. Elisabeth holdt Allan i hånden, og Lin stak sin arm ind under Elisabeths anden arm.

- Gaden her fører til det område, der kaldes Jiefangbei, forklarede Lin. - Det er her de første dele af Chongqing blev bygget.
- Det ser da ikke specielt gammelt ud, indvendte Allan og kiggede på de moderne huse omkring dem.
- I Kina stopper man ikke fremskridtet for nogle gamle huse, svarede Lin.

De fortsatte i tavshed et stykke tid, mens Allan og Elisabeth var optaget af at suge indtrykkene til sig. Overalt foregik der noget, fra de mange små madboder, der stod overalt, og de mange mennesker, der var ude og shoppe. Den brede gågade gik over i et stort torv med et tårn anbragt nogenlunde midt i det hele.

- Vi skal her ind, sagde Lin og trak Elisabeth med ind i et center. De kørte op med elevatoren, og trådte direkte ind i restauranten, som på trods af den moderne bygning, var dekoreret på traditionel kinesisk vis. Lin førte en kort samtale på kinesisk med en tjener, og de blev vist hen til et bord ved et vindue, hvor de havde en flot udsigt over pladsen.

- Hvad er det egentligt for et tårn? Spurgte Allan og pegede ud af vinduet.

- Vi kalder det klokketårnet, det er et monument for krigen mod Japan, der sluttede i 1945.

- Det er meget smukt her imellem alle de moderne bygninger, sagde Elisabeth.

Lin nikkede blot, og næsten samtidigt kom en tjener med den første ret, nogle små friturestegte ruller med fint hakkede grøntsager ved siden af. Til maden fik de en forholdsvis stærk kinesisk øl.

Da de kom ned på gaden igen, var der endnu flere mennesker, det var tidligt på eftermiddagen, og mange fik et lille mellemmåltid ved de små boder, der solgte alle mulige former for kinesisk mad.

- Det var rigtig god mad, sagde Allan og klappede let på sin mave.
- Men jeg tror, at vi har fået rigeligt at drikke, tilføjede Elisabeth en smule snøvlede.
- Øllerne er stærkere, end man lige regner med, svarede Lin.
- Vi burde tage tilbage til hotellet, og beslutte hvad vi vil købe, sagde Elisabeth.

- Har I egentligt set floden? Spurgte Lin.
- Vi så den vist på vejen til hotellet, der var en stor bro.
- Nede for enden af Jiefangbei løber de to floder sammen, det er et meget kønt sted, det tager ikke ret lang tid at gå der ned.
- Det kan også godt være, at vi ikke skal tage den slags beslutninger, når vi har drukket, svarede Elisabeth og lod Lin føre dem ned mod floderne.

Lin havde igen stukket sin arm ind under Elisabeths, mens Elisabeth holdt Allan i hånden.

- Hvor længe har I egentligt været kærestere? Spurgte Lin, mens de gik.
- Ikke så længe, svarede Elisabeth. - Vi har kendt hinanden i årevis, men det andet har ikke været meget længere end en uge.
- Jeg har aldrig haft en kæreste, måske er det fordi jeg arbejder for meget, men jeg har heller ikke truffet nogen, jeg rigtig brød mig om.
- Du er jo stadig ung, sagde Elisabet og drejede hovedet, så hun så direkte på Lin, der samtidig kiggede på Elisabeth. - Der dukker nok en op en dag.

Lin svarede ikke hun fastholdt blot blikket på Elisabeth i et kort øjeblik, indtil de fortsatte ned ad gaden, der langsomt var ved at blive smallere, samtidig med at den var begyndt at skråne ned ad, sådan at man for enden kunne se en smal stribe af floden mellem husene.

Efter nogle få minutter mere kom de ud på en bred vej, der gik langs med floden, og kort efter stod de i et lille anlæg på spidsen af Jiefangbei, hvor de kunne se den tydelige linje, hvor de to floders vand mødtes, Yangtze flodens gule vand blev langsomt blandet med Jialings helt klare vand, indtil den grumsede gule farve var alt der var tilbage.

- Jeg havde slet ikke forestillet mig, at der ville se sådan ud her, sagde Allen lidt benøvet. - Hjemme fra havde jeg fået det indtryk, at der næsten ikke var andet end industri her.

- De fleste af skibene, der ligger til ved pontonbroerne, fragter varer ud til Shanghai, hvor de så bliver om lastet i store containerskibe, forklarede Lin.

- Man får en fornemmelse af, at det er en travl by, sagde Elisabeth og lod blikket glide hen over de mange små broer med skibe fortojet.

- Skulle vi ikke sætte os derafter, sagde Allan, der havde fået øje på en lille kiosk, hvor nogle få mennesker sad ved borde og nød udsigten.

- Jeg er ikke sikker på, at jeg skal have mere at drikke, sagde Elisabeth, da Allan kom tilbage fra kiosken med tre øl.

- Der var ikke så meget andet man kunne købe, svarede Allan og satte øllerne på bordet foran Lin og Elisabeth.

- Jeg kan vel altid drikke en enkelt tår, svarede Elisabeth.

Lin og Elisabeth havde sat sig på en bænk ved den ene side af bordet, og Allan satte sig over for dem. De sad i tavshed i et stykke tid og kiggede på livet på floden, hvor der konstant kom nye skibe den ene eller den anden vej, så billedet hele tiden skiftede.

- Man glemmer helt tiden, sagde Elisabeth. - Det er som om verden flyder forbi, og vi bare sidder her og ser det ske.

- Det er dejligt at sidde her, sagde Lin og lænede hovedet ganske let mod Elisabeths skulder.

Da de havde drukket ud, foreslog Lin, at de gik op til torvet med klokkeårnet, så Allan og Elisabeth kunne se på butikker.

- Da vi gik ude på gaden, havde jeg ikke nogen forestilling om, at der lå et helt center inde bag facaderne, sagde Elisabeth overrasket, da de var kommet ind i det første center.

- I området rundt om torvet, ligger der omkring 3.000 butikker, forklarede Lin. - Jeg har ikke været over det hele, men jeg kan rigtig godt lide det her center.

- Hvad, udbrød Allan med stor overraskelse. - Se der Elisabeth, det ligner fuldstændig det jakkesæt, som jeg gav over 5.000 for derhjemme, det koster ikke meget mere end 500 her.

- Ja, men du kunne jo ikke gå rundt i jeans, svarede hun og gav ham et kys.

- I er så søde, når I sådan går rundt og kysser, kommenterede Lin.

- Vi er også rigtig glade for, at du gider vise os rundt, sagde Elisabeth.

- Det er også sjovt for mig, svarede Lin, og gav Elisabeths arm et lille klem.

- Giver gode venner hinanden et knus, når de mødes?

Lin kiggede lidt vurderende på Elisabeth.

- Ja, hvis man kan lide hinanden, kan man godt give et knus.

Efter de to første butikscentre begyndte Allan at føle sig lidt træt i benene.

- Har I tænkt på, at vi måske kunne finde et sted at drikke en kop te eller noget?

- Er du ved at være træt af butikker?

- Vi har jo allerede flere ting i poserne, end vi kan have i kufferterne, svarede Allan og pegede på de poser, han selv slæbte på.

- Der er faktisk også gået så lang tid, at vi snart skal overveje at spise aftensmad, sagde Elisabeth overrasket.

- Jeg er ved at være villig til hvad som helst, bare jeg får lov til at sidde ned, sagde Allan.

- Jeg kender et sted i nærheden, hvor man får god mad, især er de gode til retter med and.

- Med and, udbød Elisabeth. - Det lyder lidt som jul.

Lin smilede og lo en lille smule.

- Ikke hvis det er i sursød sovs, sagde hun.

- Jamen, så lad os bare prøve, sagde Allan.

Klokken var næsten 10, da de nåede tilbage til hotellet, de havde drukket vin til maden, så der var ikke nogen af dem, der var ædru.

Lin gik med op på værelset, hvor Elisabeth bestilte tre cafelatte fra room service, hun mente, at de havde drukket rigeligt alkohol i løbet af dagen.

- Du bor jo her, sagde Elisabeth, da de sad i den lille sofa og drak kaffen. - De her to firmaer vi har snakket med, kan du anbefale et af dem? Eller er du lige så blank som os?

Hun rakte de mange brochurer, de havde fået, til Lin, som langsomt bladrede dem igennem.

- De ser jo flotte ud, svarede Lin og læste lidt på de forskellige sider.

- Ham her har jeg hørt om, sagde hun pludselig og pegede på et

navn. - Jeg tror, at han er blandet ind i noget mafia, eller triader som vi kaldte dem her.

- Tja, sagde Elisabeth. - Det er vi vel ikke så glade for, vel Allan? Hun kiggede over på Allan, der var faldet i søvn i den bløde lænestol.

- Vi har nok slidt lidt for meget på Allan i dag, sagde Lin med et smil.

- Han sidder vist bare for blødt, sagde Elisabeth med et smil. - Vi skal nok hellere tage det i morgen.

Hun drak lidt af sin kaffe i det pludselig helt stille værelse.

- Det har været en dejlig dag Lin, og jeg har tænkt lidt på, om du måske kunne hjælpe os, når vi skal have vores varer af sted.

- Hvordan?

- Vi har jo tænkt os at lave en aftale og derefter tage hjem igen, i princippet kan vi risikere at vi får en container fyldt med pap, når den en gang kommer til Danmark.

- En ordentlig forretnings mand ville aldrig gøre sådan noget, men man kan jo aldrig vide, sagde Lin lidt overrasket.

- Jeg ved det, men det ville alligevel være rart, om nogen herude havde bare en lille smule kontrol med de varer, vi skal modtage.

Lin nikkede.

- Det er jo en forretning for os, så vi vil selvfølgelig betale dig for det.

Lin smilede og rykkede lidt tættere på Elisabeth i den lille sofa.

- Så jeg kunne være jeres kinesiske repræsentant?

- Netop.

- Det ville jeg gerne.

Elisabeth smilede og gav Lin et lille knus, og modtog selv et kys på kinden.

- Så er det en aftale, sagde Lin glad.

- Det skal jo næsten fejres, sagde Elisabeth.

- Hvad med en cocktail i hotellets bar? Foreslog Lin.

- Det lyder som en god ide.

Elisabeth rejste sig og skubbede lidt til Allan.

- Er du frisk på en cocktail i hotellets bar?

- Nu? Det er jo midt om natten, sagde Allan søvnigt.

- Nej, klokken er kun halv elleve.

- Kan I selv klare det? Jeg orker det vist ikke.
Elisabeth kiggede på Lin, som nikkede.

Baren lå på hotellets øverste etage med en smuk udsigt over alle lysene fra byen under dem. Der var kun halvfuldt så de satte sig i en lille sofa tæt på vinduet. Da en tjener dukkede op efter få minutter bestilte Lin to drinks.

- Det er smukt, som man kan se ud over byen, sagde Elisabeth.
- Ja, men vi er også heldige med vejret, hvis der ikke er nogen vind, kan der godt ligge en smog, der gør, at man dårligt kan se jorden.
- Det har vi heldigvis ikke oplevet.

Tjeneren kom tilbage med to høje glas, som han satte på bordet foran dem.

- Um, det er sødt, sagde Elisabeth, da hun havde smagt på drinken.
- Det er en Mai Tai, jeg kan også rigtigt godt lide den.
- Hvordan kan det egentligt være, at en så smuk pige ikke har en kæreste? Spurgte Elisabeth og kiggede indgående på Lin.
- Det spørger min mor også om, hver gang jeg taler med hende, svarede Lin med en lille latter.

Elisabeth smilede og smagte på drinken igen, mens hun ventede på at Lin fortsatte.

- Man er ikke altid så heldig, fortsatte hun. - Jeg har mødt nogen, som jeg er blevet lun på, men det viser sig altid, at de allerede er optagede.
- Man kan da i det mindste sige, at der er mange mennesker her i Chongqing, på et eller andet tidspunkt løber du vel ind i den rette.
- Allan er heldig, at han har sådan en smuk kæreste som dig, sagde Lin og så Elisabeth direkte i øjnene.
- Der er ikke så mange, der har sagt at jeg er smuk, svarede Elisabeth. - Ud over min far selvfølgelig, men man kan jo ikke regne med, at han er helt ærlig.
- Jeg synes, at han har ret.

Lin lod en fingerspids følge Elisabeths ansigt fra tindingen ned til hagen.

- Du har en meget harmonisk ansigtsform.
- Elisabeth sad helt stille og mærkede Lins finger, der fulgte formen af

hendes læber først langs overlæben, så tilbage langs underlæben.

- Din mund er præcis, som den skal være.

Lin lod hånden falde ned i skødet, og Elisabeth tog endnu en lille tår af sin drink.

- Er du helt ærlig? Hviskede hun.

- Jeg lagde mærke til dig allerede, da I trådte ind i restauranten, og jeg tænkte at det var min chance, da I ikke kunne finde ud af spisekortet.

- Hvordan din chance?

- For at lære dig nærmere at kende.

- Ja? Svarede Elisabeth og hævede glasset igen.

- Skål, sagde Lin og slog deres glas let sammen.

De drak lidt mere, mens de stadig holdt øjenkontakt og tankerne svirrede rundt i Elisabeths hoved.

- Så det er ikke en mand, du leder efter?

Lin kiggede længe på Elisabeth, der var noget bedende i hendes udtryk.

Hun svarede ikke, men rystede langsomt på hovedet.

- Men jeg er jo ikke til piger, sagde Elisabeth og tog Lins hånd mellem sine.

- Er du sikker?

Elisabeth smilede, og rystede umærkeligt på hovedet.

- Det tror jeg, jeg er faktisk forelsket i Allan.

- Jeg ved det godt, sagde Lin og kiggede ned på Elisabeths hænder, der stadig holdt om hendes hånd. - Men man har vel altid lov til at håbe, du bliver ikke sur på mig, vel?

- Sur? Nej, hvordan kan man blive sur på nogen, der siger, at man er smuk?

Lin svarede ikke, kiggede blot på Elisabeth, som for at se på hendes ansigtsudtryk, om hun var helt ærlig. Hun tog sit glas og drak det sidste af drinken. Elisabeth havde allerede tømt sit glas.

- Hvad skal vi nu smage?

- Hvad med en Blue Hawaiian? Den er sød og frisk med smag af ananas og kokos. Jeg kan rigtig godt lide den.

Elisabeth nikkede og bemærkede samtidig, at hun stadig holdt Lin i hånden. Hun slap Lins hånd, og de ventede et kort øjeblik, før Lin fik kontakt med tjeneren, der tog imod deres ordre.

- De sparer ikke på sprutten, sagde Elisabeth, der mærkede, at hun var påvirket af den første drink.

- Men man kan ikke smage det, fordi det er blandet med søde ting, sagde Lin. - Vil du stadig have mig til at være jeres kontaktperson her i Kina?

- Ja, helt sikkert, når vi er blevet ædru igen, synes jeg, at vi skal lave en skriftlig aftale, bare så vi er enige om, hvad du skal lave.

Lin nikkede, med en antydning af skuffelse i ansigtet.

- Synes du ikke, at det er en god ide at lave en aftale?

- Jo, det føles bare så formelt, jeg troede, at vi var venner.

Elisabeth skulle lige til at svare, da tjeneren dukkede op med deres drinks.

- Vi er da venner, og det er egentligt mest for din skyld, at jeg synes, at vi skulle lave en skriftlig aftale.

Lin nikkede og smagte på den blå drink.

- Den er god, sagde Elisabeth, da hun også satte sit glas på bordet.

- Man skal bare ikke have mere end en, så har man fået nok af kokos, sagde Lin med et smil.

Klokken var over 12, da de var tilbage på værelset, Allan var faldet i søvn på sofaen og vågnede ikke ved, at de kom grinende ind på værelset.

- Jeg havde egentligt tænkt på at spørge, om du havde lyst til at overnatte på sofaen, sagde Elisabeth. - Men den ser ud til at være optaget.

- Tror du ikke, at vi kan få ham over i sengen, foreslog Lin.

- Skidt med det, du kan få den ene halvdel af sengen.

Lin kiggede alvorligt på Elisabeth.

- Det er ikke en invitation til noget, sagde Elisabeth snøvlende. - Jeg mener, at du kan sove der.

- Det vil jeg gerne, det er blevet lidt sent for at tage hjem.

Allan gryntede lidt henne i sofaen, men vågnede ikke mens pigerne klædte om, Elisabeth skiftede til sin pyjamas, mens Lin blot beholdt sit undertøj på.

- Tør du godt ligge her sammen med mig? Hviskede Lin, da de lå i

mørket.

- Hvad skulle der kunne ske?

Lin vendte sig om på siden og lod sine fingerspidser glide hen over Elisabeths arm.

- Ikke noget, svarede Lin. - Vil du holde mig i hånden?

Elisabeth vendte sig mod Lin og kyssede hende, længe og uden hævninger.

- Undskyld, men jeg ville lige prøve. Det var dejligt, men jeg er stadig ikke til piger, sagde hun og tog Lins hånd. - Sov godt.

- Jeg vil huske det kys, sagde Lin og tørrede en tåre væk fra kinden.

- Sov godt.

Elisabeth mærkede hurtigt søvnen overmande hende, og bemærkede ikke at Lin lå og kiggede på hende i lang tid, indtil også hun faldt i søvn.

- 166 -

- Hvilken stue ligger Vibeke Rasmussen på? Spurgte Irma Larsen i hospitalets reception.

- Er du i familie med hende?

- Næ, svarede Irma en smule usikkert. - Kan man ikke besøge hende uden at være i familie med hende?

Damen bag skranken svarede ikke, men tastede kort på computeren.

- Jo, det må man gerne, men jeg må henstille til, at du ikke bliver for længe, for hun er stærkt medtaget.

Irma nikkede uden ord.

- Det er stue 322.

- Jamen, hvordan er det dog at du ser ud? Udbød Irma forfærdet og holdt hånden op for munden for ikke at sige mere.

- Det ser heldigvis værre ud end det er, svarede Vibeke. - Men ud over benet, har jeg en fraktur på højre arm, fortsatte hun og pegede med den frie venstre hånd på armen, der var bundet ind i gips.

- Jamen, du har da også en forbindelse på venstre hånd, udbød Irma. Vibeke holdt hånden op og kiggede lidt overrasket på den.

- Ja, jeg ved ikke helt hvorfor. Hun tøvede et øjeblik. - Det føles nogen gange, som om jeg er lidt omtåget på grund af medicinen.
- Jeg forstår slet ikke, at man kan komme så meget til skade på cykel.
- Jamen, der er også noget mere.

Vibeke stoppede lidt op og kiggede op i loftet, mens hun anstrengte sig for at komme i tanke om de øvrige skader.

- Ja, jeg har også tre trykkede ribben.
- Vi har været så bekymrede for dig, sagde Irma og satte sig ned ved siden af sengen. - Jeg har forresten blomster med.

Hun viftede let med en flot buket.

- Jeg må hellere sætte dem i vand.
- Der står vaser ude på gangen, sagde en stemme fra den anden seng.
- Du tier bare stille Ruth, mumlede Vibeke.

Irma kiggede forvirret fra den ene seng til den anden.

- Det er den tossede gamle kone, der var skyld i uheldet, forklarede Vibeke.

- Der er jo ingen grund til at ræse ned af cykelstierne på den måde, indvendte Ruth.

- Jeg finder lige en vase, afbrød Irma dem og skyndte sig ud af stuen. Da hun kom ind igen, var der stille, Vibeke lå og kiggede op i loftet med et irriteret udtryk i ansigtet.

- Sikken en flot buket, sagde hun, da hun så blomsterne rigtigt.

- Vi samlede ind, der er også en fin æske chokolade, forklarede Irma og trak en forvokset æske med fyldte chokolader frem.

- Har I tænkt jer, at jeg skal ligge her og blive fed?
- Øh, vi overvejede at købe en bog, men med hjernerystelsen går der lang tid, før at du kan læse, fik jeg at vide.

- Man burde forbyde gamle damer at færdes i trafikken.

- Nej, hør nu, jeg har cyklet lang tid før du blev født, indvendte Ruth. - Det er første gang, at jeg har været ude for et uheld.

- Det fortæller jo også bare, at du er for gammel til at cykle. Når man er til fare for andre, er det tid at stille cyklen fra sig og anskaffe et mimrekort.

- Hvad er der sket med benet? Spurgte Irma for at afbryde diskussionen.

- Det er ikke bare en fraktur, jeg har brækket skinnebenet, lægen forsikrede mig, at det nok skulle blive fint igen, jeg skal bare have gips på i otte uger, eller måske er det ikke helt så længe. Nej, det er armen, jeg ikke skal have i gips så længe.

- Jamen dog, og med armen i gips kan du ikke en gang bruge krykker, sagde Irma.

- Nej, det første stykke tid kommer jeg til at bevæge mig rundt i en rullestol, og selv det bliver svært, jeg orker dårligt at tænke på det.

- Men til gengæld kommer det ikke til at gå så hurtigt, at du er til fare for andre, sagde Ruth. - Jeg er altså også kommet til skade, lægen sagde, at jeg var utroligt heldig, at jeg ikke havde brækket noget, men min hofte er gul og blå, og jeg kan slet ikke bevæge venstre arm.

- Så kan du måske lære at kigge dig for, når du kører på cykel, svarede Vibeke bittert. - Du har slet ikke fortjent at slippe så let.

- Når man er 75, er det meget alvorligt, at slå sig så slemt, men det forstår I unge fartbøller slet ikke.

- Irma, vil du ikke tage min pude og kvæle hende, ikke nok med at hun ikke vil indrømme, at det var hendes fejl, hun snorker også, så man føler at hele stuen ryster.

- Har du spurgt, om du kunne blive flyttet til en anden stue?

- Om jeg har spurgt? Alle læger og alle sygeplejersker, men det eneste de kan tilbyde, er, at jeg kan blive rykket ud på gangen.

- Det kan de da ikke mene?

- Man bestemmer jo ikke en snus her, og det værste er, at jeg er lige så hjælpeløs som et treårigt barn, heldigvis er jeg så dopet, at jeg sover det meste af tiden.

- Vi må håbe, at det snart går over, lige pludselig er du tilbage i BLOBS, og så tænker du tilbage på det her som fjernt minde, forsøgte Irma at glatte ud.

- Så snart jeg kan stå op, så vil jeg selv kvæle den ulykkesfugl, og så kan det være, at jeg endelig får ro i sindet. Tror du jeg kan det med en arm?

Irma kiggede forskrækket på Vibeke og svarede ikke.

- Når man er så ond over for en ældre medborger, så har man fortjent sin skæbne, sagde Ruth med skælvende stemme.

- Så, så, sagde Irma. - Var det ikke på tide at begrave stridsøksen, der

var dog ikke nogen, der forårsagede ulykken med vilje.

- Nej, vel, jeg var måske lidt uopmærksom et øjeblik, men det var da et rent uheld, at det gik så slemt.

- Ruth, nu vil jeg ikke høre mere fra dig. Med mindre du ønsker at give mig en dybfølt undskyldning.

- En undskyldning?

- Ja, en undskyldning, og hvis du ikke mener det, vil jeg slet ikke høre mere fra dig.

- Jamen...

- Så ti dog stille kvinde, sagde Vibeke mat og lukkede øjnene et øjeblik.

Ruth tav.

- Hvordan med Henrik Madsen, havde jeg ikke en aftale med ham?

- Jo, han ventede en times tid på dig, og jeg serverede en kop kaffe for ham, men så var han altså nødt til at gå igen.

- Hvad så med de ansøgninger?

- Måske skal vi bare glemme alt om det, det virker jo som om, Jan klarer det udmærket i sin afdeling.

- Kunne du ikke give en besked til varehuschefen Arne Pilegaard? Så kan han jo overveje, om det er det værd at gøre noget ved det.

- Jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal sige, jeg har en fornemmelse af, at Arne synes vældig godt om Jan, så jeg har ikke rigtigt lyst til at være den, der bringer dårlige nyheder til tovs.

- Næ, det nytter nok heller ikke, hvis den nye brødafdeling bliver en succes, er han måske også den rigtige mand til jobbet, der er bare noget uldent ved hele affæren.

Irma nikkede.

- Det er alt sammen højest besynderligt, men nu hvor du ikke kan komme på arbejde i et stykke tid, bliver det jo heller ikke lettere, hvis vi skal fyre Jan.

- Jeg ved ikke, hvad vi skal gøre, sagde Vibeke. - Måske er jeg også alt for træt til at tænke på det, selv om jeg får medicin, så gør det ondt, når jeg trækker vejret.

- Der er mere end en måned til Jans prøvetid udløber, så du skal ikke tænke på det, før du har det lidt bedre.

- På hvad? Spurgte Vibeke, mens hendes øjenlåg af og til gled i.

- Jeg tror, at jeg må gå nu, sagde Irma. - Sygeplejersken sagde, at jeg ikke måtte blive her for længe, fordi du har brug for ro.

- Du har nok ret, snøvelede Vibeke. - Jeg føler mig også lidt træt nu, men jeg kan næsten ikke holde ud at tænke på, hvor længe der går, før jeg kan passe mit arbejde igen.

- Du skal se, at det snart er overstået, trøstede Irma. - Lige pludselig er du ude af gipsen og tilbage i dit gamle tempo.

- Jeg frygter, at det vil føles som et helt liv, før det sker, sagde Vibeke mismodigt.

- Sørg nu for at få så meget hvile som muligt, sagde Irma og rejste sig.

Vibeke der allerede var tæt på at falde i søvn, vinkede forsigtigt med sin venstre hånd.

- Tak, fordi du kom forbi.

- Selvfølgelig. Og god bedring.

Irma kiggede over på Ruth, der opmærksomt fulgte scenen.

- Prøv nu at blive gode venner, I kommer til at ligge her sammen i nogle dage, de bliver ikke kortere af, at I er uvenner.

Ingen svarede og Irma forlod den lille hospitalsstue.

- 167 -

Jan og Susanne ankom til BLOBS klokken 10, og Jan startede med at gå en tur ud på butiksgulvet, for at se hvordan det gik med ombygningen. Det meste af ombygningen var ved at være færdig, og Jan indså, at der forestod en del arbejde med at fylde hylder op, nu hvor hovedparten af det tidligere areal var tilbage.

- Du er allerede godt i gang, sagde Jan, da han stødte på Poul Buk, som var ved at sætte brød på hylderne.

- Ja, hvad havde du ellers forventet, der er ikke rigtigt nogen andre, der tænker på, at halvdelen af vores hylder er tomme.

- Nej, det kan jeg godt se, følger du så den plan Sus... jeg har lavet for arealet?

- Hvilken plan? Jeg har ikke set nogen plan.

- Jamen, så... Jeg vil finde, Jan stoppede midt i sætningen. - Bare fortsæt jeg kommer tilbage.

Han skyndte sig ud på lageret, hvor han fandt Susanne i det lille kontor, som egentligt var Jans.

- Vi har fået de fleste af vores reoler tilbage, Poul sætter varerne op uden at følge vores plan eller noget som helst.

- Der ligger en seddel fra Arne Jochumsen, den nye brødafdeling vil være klar på mandag, svarede Susanne.

- Det lyder godt, har vi styr på de varer, vi skal sælge?

- Nej, men vi kan sagtens nå det, vi har jo allerede planlagt, hvad vi skal bestille.

- Ja, men lige nu ser der frygteligt tomt ud derude.

- Jeg er ved at kigge på, hvad vi har, og hvad vi skal bestille, sagde Susanne. - Der er en besked til dig, Vibeke Rasmussen er åbenbart kommet mere til skade end vi vidste i går, så Arne Pilegaard vil gerne tale med dig.

- Varehusdirektøren, hvad vil han dog?

- Kan du ikke regne det ud, nu hvor Vibeke ikke er der, har han brug for en god stabil leder.

- Ja, det kan jeg godt se, men hvorfor vil han tale med mig om det?

- Jeg er sikker på, at han har brug for et godt råd, og han tænker nok, at du har fingeren på pulsen.

- Hvad står der på sedlen?

- At du skal komme op på hans kontor så snart som muligt.

- Nå, men så må jeg hellere se at komme derop.

- Godt at du kiggede ind, sagde Arne Pilegaard jovialt, da Jan forsigtigt skubbede døren op til hans kontor.

- Du ville tale med mig?

- Ja, det viser sig, at Vibeke Rasmussen sandsynligvis kommer til at være syg i mindst en måned, så jeg håbede, at du måske kunne varetage nogle af hendes pligter så længe.

- Øh, svarede Jan.

- Jeg har tænkt, at du og Mads Daniel kunne deles om at klare de daglige opgaver, som ikke kan vente på, at hun vender tilbage.

- Jeg og Mads, øh, det lyder som en god ide, svarede Jan lidt usikkert.

- Jamen, det er jeg glad for, jeg giver Folmer Henriksen besked, så vil han lave en fordeling af hvilke ansvarsområder, du og Mads skal tage

sig af.

- Jamen, så vil jeg gå tilbage til min egen afdeling og afvente, at Folmer giver videre besked.

- Der var lige en ting til, jeg hører fra arkitekten, at ombygningen er så godt som færdig, sørg lige for at have nogle ekstra gode tilbud, så vi kan lave en lille åbnings fest.

- Gode tilbud, ja, den klarer jeg.

- Nå, hvad ville han så? Spurgte Susanne, da Jan vendte tilbage til kontoret.

- Der kan godt komme til at gå en hel måned, før Vibeke kommer tilbage, så han bad mig om at klare noget af hendes arbejde indtil da.

- Åh, skat, det er din vej til en forfremmelse, sagde Susanne og rejste sig fra stolen.

Jan blev lidt overrasket over hendes varme omfavnelse, men nød hendes læber mod hans.

- Folmer Henriksen vil dele de opgaver, der ikke kan udsættes, mellem mig og Mads Daniel.

- Det betyder, at du skal være på vagt, Mads har rundsave på albuerne, du må passe på ikke at komme i vejen for ham.

- Det bliver ikke noget problem, det er jo meningen, at vi skal hjælpe hinanden.

- Bare du passer på. Hvis noget går galt, vil han helt sikkert prøve at tørre den af på dig.

- Hvad skulle der gå galt, sagde Jan optimistisk. - Indtil videre er det jo gået strygende her i afdelingen. Arne Pilegaard sagde i øvrigt, at vi skulle sørge for, at der var nogle gode tilbud til på mandag, når vi holder åbningsfest for den nye brødafdeling.

- Det klarer vi nok, svarede Susanne. - Jeg har også fået fat i Michael og Jane. Det var så heldigt, at de begge havde fri, så de kommer herind om en times tid.

- Der ser du, sagde Jan og smilede. - Det skal nok gå alt sammen. Med denne bemærkning, gik han nynnende ud i afdelingen og begyndte at hjælpe Poul med at stable varer på hylderne.

- Nå Henrik kan du holde stand? Spurgte KK, da han trådte ind i værkstedet på fabrikken.

- Jeg må sige, at jeg er imponeret over min søns gode ideer, men hans håndværksmæssige kunnen er ikke helt så tilfredsstillende.

- Det er da ellers nogle fine maskiner, han har lavet.

- Helt sikkert, men de går for tit i stykker, og det skyldes ofte mangel på præcision, forklarede Henrik. - Se nu den her. Lejet er gået, fordi den er monteret i en vinkel på 87 grader, sagde han med blikket hæftet på gradmåleren. - Havde den været monteret i de 90 grader, som den skulle have været, så var den ikke gået i stykker så hurtigt.

- Vi kan da i det mindste glæde os over, at vi ikke har oplevet, at nogen maskiner er blevet saboteret, siden du talte med folkene.

- Hvis det ikke var stoppet, havde jeg stoppet, men heldigvis fik jeg forklaret, hvordan tingene hang sammen.

- Jeg kunne godt have tænkt mig at vide, hvem der egentligt stod bag, sagde KK en tænksomt.

- Jeg tror godt, at jeg ved hvem det var, sagde Henrik og kiggede på KK med et lidt uldent smil.

- Hvem var det så?

- For det første er jeg ikke hundrede procent sikker, svarede Henrik.

- For det andet har du ikke brug for at vide det, vi har fået dem tilbage med næsen i sporet og arbejdet går strygende. Hvis du vidste, hvem det var, kunne du let føle, at du var nødt til at reagere på den viden.

KK kiggede forbavset på Henrik, så slog han en høj latter op.

- Du har sgu fingeren på pulsen, sagde han. - Der er noget om det. Man har ikke brug for at vide alting.

- Hvad jeg til gengæld gerne ville vide, fortsatte Henrik. - Er om jeg nogen sinde får solgt det hus.

- Det er jo lige ved, at jeg fortryder, at jeg besøgte din ejendomsmægler, både du og din søn er jo guld værd for firmaet.

- Arhe, den går ikke, jeg er ventet andet steds.

- Det er måske også bare mig der er misundelig, min datter tager til den anden ende af verden, og du skal ned og sejle på varmen, mens jeg bruger min tid på at holde firmaet i gang.

- Jeg tror ikke rigtig, at jeg har ondt af dig, du virker, som om du har det godt, med det du laver.

- Gu har jeg det, men jeg er lidt ked af, at jeg ikke har hørt fra de unge, har de ikke skype i Kina, de kunne i det mindste ringe hjem.

- Du skal se, de nyder nok turen, det er måske også blevet lidt mere spændende, nu hvor de er blevet kærester.

- Ja, det kan jeg tænke mig. Når jeg tænker tilbage på den, gang Erna og jeg tog til Italien i en gammel bil, tænk at vi turde.

- Jeg har også tænkt et par gange på mit forestående eventyr, er jeg mon blevet fuldstændig vanvittig?

- Det er der ingen tvivl om, men ska man så ska man.

- 169 -

- I er nok rigtigt blevet veninder, sagde Laila, da Maja og Ulla trådte ind ad døren til skolen.

- Øh, hvordan mener du? Spurgte Ulla en smule forsvarsberedt.

- Jeg har bare lagt mærke til, at I kommer sammen og også går på samme tid.

- Vi går jo også til den samme undervisning, svarede Ulla.

- Jeg er ked, af hvis du troede at jeg antydede noget, sagde Laila undskyldende. - Jeg glædede mig tværtimod over, at I var blevet venner, man kan have utroligt meget glæde af at have en, der arbejder med det samme.

- Jamen, vi er blevet gode venner, desuden har jeg fået lov til at flytte ind hos Ulla og hendes mor, fordi min kæreste, Klaus, næsten smed mig ud, forklarede Maja.

- Det er dejligt, når man kan hjælpe hinanden.

- Du må undskylde, at jeg farede sådan op, sagde Ulla. - Selv om jeg lige er blevet skilt, og det egentligt var ok, så er jeg ikke rigtig klar til at blive anklaget for at være lesbisk.

- Som sagt, det var slet ikke det, jeg mente, men det var da heldigt for Maja, at hun kunne bo hos jer, når nu hun har brudt med sin fyr.

- Laila, det går ikke at du opholder eleverne, sagde Jarl Antonsen, der selv lige var ankommet. - Vi skal have time.

Laila smilede til ham og nikkede.

- Det vi skal lære i dag, er portrættegning, sagde Jarl og kiggede rundt på eleverne med et udtryk af stor forventning.
 - Jamen, det er jeg slet ikke klar til, sagde Ulla.
 - Det bliver man aldrig klar til, men hvis man over sig, kan man opnå en hvis færdighed, sagde Jarl.
 - Se det, som er det vigtigste, er proportionerne, forklarede han og tegnede et gitter på tavlen.
- Alle kiggede interesserede på hans anstrengelser.
- Ulla vil du ikke lige komme her op.
- Ulla kiggede nervøst rundt på de andre og gik tøvende op til tavlen.
- For at få det til at passe sammen, kan man øve sig ved at kigge igennem sådan en ramme her, hvor hvert kvadrat svarede til et kvadrat på lærredet.
- Han satte en ramme foran Ulla, der inddelte hendes ansigt i kvadrater og viste, hvordan man ved at koncentrere sig om et kvadrat ad gangen, kunne skabe de foreløbige proportioner, hvilket hurtigt gav en skitse, som man godt kunne se, havde en lighed med Ulla.
- Tak Ulla, du må godt træde ned blandt folket igen, så du kan se, hvad jeg forklarer.
- Ulla stillede sig ned ved siden af Maja og kiggede, mens Jarl lagde nogle få streger mere på tavlen, så man pludselig tydeligt kunne se, at det var Ulla.
- Det største problem ved denne metode, er at det kræver, at både kunstner og model holder deres position med meget stor præcision, så jeg tror, at vi starter uden rammerne, så kan I selv danne dem inde i jeres hoveder.
- Eleverne mumlede lidt overrasket, flere ville gerne vide, hvordan man dannede firkanterne inde i hovedet, men alle havde lyst til at forsøge selv.
- Det der er meget vigtigt, er at finde de træk, der adskiller Ulla fra alle andre, så kan man pludselig se, hvem det er, selv om der ikke er tegnet ret meget.
 - Men det kan vi da ikke bare gøre, udbrød Kim V. Reinert, der fulgte opmærksomt med i undervisningen.

- Det kræver en smule øvelse, og jeg indrømmer, at der er folk, som aldrig lærer det.
- Jeg tvivler på, at jeg kan lære det, svarede Kim.
- Det ville nok være et bedre udgangspunkt, hvis du sagde til dig selv, at det skulle du nok få lært.
- Jeg har altså forsøgt.
- Det er du nok ikke ene om, men jeg synes, at vi skal forsøge igen, jeg har aftalt med Laila, at hun vil sidde model for jer en halv times tid. Så hvis I vil anbringe jer i en halvcirkel, og finder noget papir frem, så vil jeg hente Laila.

De var kommet nogenlunde på plads, da Laila kom ind i rummet og satte sig på en stol midt i halvcirklen.

- Når I så tegner, så er det vigtigt at se, hvilken form Lailas ansigt har, er det en cirkel, eller en oval, eller noget helt andet, og meget vigtigt, hvilke proportioner har ansigtet.

Mens Jarl forklarede, pegede han på detaljer ved Lailas ansigt med hænderne, og målte placeringen af næse og øjne ud med sine finger.

- Lad os prøve at tegne, så kan vi bagefter snakke, om hvad der gik godt, og hvad der ikke gik så godt.

- Det var sjovt i dag, sagde Ulla, da hende og Maja sad i bussen på vejen hjem.

- Ja, det blev meget bedre, end jeg havde forventet, også de hurtige skitser vi lavede af hinanden, i løbet af eftermiddagen kunne alle lave skitser, som man umiddelbart kunne se hvem forestillede.

- Tænk, hvis man kunne blive så god, at man kunne tage til Paris og sidde og tegne oppe ved Montmartre.

- Åh, det ville være dejligt, svarede Maja.

- Jeg er bare lidt bange for, at jeg ville være for genert.

- Man skal være ret dygtig for at turde stå frem og tegne, mens folk kommer dalrende forbi og kigger på ens billeder.

- Det kan være, at vi kan blive tilstrækkelig gode, hvis vi øver os nok, sagde Ulla optimistisk. - Synes du i øvrigt, at jeg reagerede for stærkt, da jeg troede Laila antydede, at vi var lesbiske.

- Næ, der lå lidt af en antydning i den måde, hun sagde det på.

- Ja, det synes jeg også.
- Men det skal vi ikke lade os gå på af, sagde Maja. - Laila er god nok.

- 170 -

Allan vågnede ved, at han trængte til at komme på toilettet, og fordi han ikke kunne bevæge venstre arm. Til hans overraskelse gik det op for ham, at hans arm sad i klemme i revnen bag sofaens rygpude, fordi han lå så tæt op ad den. Så huskede han langsomt, at han var faldet i søvn på sofaen, og at han godt havde bemærket, at pigerne først var væk, hvorefter han havde registret, at de var kommet tilbage. Med et vist besvær fik han armen fri af puden, og han mærkede, hvordan blodet begyndte at løbe tilbage og gjorde det muligt, at bevæge armen uden at hjælpe til med den anden. Han sad et øjeblik på sofaen og så, at Elisabeth lå i sengen. Da han rejste sig op, bemærkede han, at Lin også lå der tæt op ad Elisabeth, og han mærkede et stød af jalousi.

Da han kort efter kom tilbage fra toilettet, mødte han Elisabeths øjne, da han kiggede på sengen igen.

- Vi var oppe i baren, og det blev for sent til, at jeg kunne lade hende tage hjem, forklarede hun.

Allan syntes ikke helt, at forklaringen dækkede, at de lå i ske og under det sammen tæppe, mens et andet tæppe lå forladt i den anden side af sengen.

- Hvorfor ligger I så tæt?

Elisabeth smilede og fastholdt hans blik.

- Det gjorde vi heller ikke, da vi faldt i søvn, jeg tror, at Lin har sovet lidt uroligt. Hvordan har du klaret dig på sofaen?

- Jeg vågnede, fordi min arm sov, men ellers var det ok, jeg fik vist lidt for meget at drikke i løbet af aftenen.

Elisabeth vikled sig forsigtigt ud af Lins arme og ben og satte sig op i sengen.

- Det er i dag, at vi skal tage beslutningen om, hvor vi vil handle, og hvad vi vil købe, sagde hun.

- Jeg tror, at vi skal have et solidt måltid morgenmad først.
- Der kan vi ikke være mere enige, jeg har i øvrigt aftalt med Lin, at hun skal hjælpe os med at sikre, at vi ikke modtager en container fuld af gamle aviser.

- Det lyder helt perfekt, på den måde har vores firma allerede en afdeling i Kina.

Elisabeth smilede.

- Det er nok så meget sagt, jeg tror ikke, at Lin kommer til at slippe for sit normale job lige med det samme.

- Godmorgen, sagde Lin og satte sig op i sengen.

- Har du sovet godt? Spurgte Allan.

Lin kiggede lidt genert på Elisabeth og tilbage til Allan.

- Jeg har sovet som en prinsesse, svarede hun. - Jeg har forhåbentligt ikke skubbet til dig, fortsatte hun med blikket på Elisabeth.

- Ikke noget jeg bemærkede.

Allan kiggede på uret, der stod på værelsets lille skrivebord.

- Vi må hellere se at gøre os klar, hvem skal starte?

- Jeg tror, at Lin og jeg hellere må starte, piger er jo lidt mere omstændige end drenge.

- Har I tænkt jer at gå i bad sammen?

- Det var da en god ide. Hvorfor ikke, så går det vel dobbelt så hurtigt, er du måske ikke sulten?

Allan kiggede fra Elisabeth til Lin og kunne ikke rigtigt finde ud af, om de tog gas på ham.

- Jamen, så ok, sagde han opgivende og satte sig i sofaen, hvor han tændte for fjernsynet, der viste 36 kinesiske kanaler og CNN.

Elisabeth og Lin forsvandt ud på badeværelset og efter få sekunder, kunne han høre, at vandet blev tændt.

- Er det ok, at vi bader sammen? Spurgte Elisabeth, mens hun tog sig pyjamas af.

Lin virkede lidt genert.

- Det er da meget praktisk, svarede hun og tog sin Bh af.

Elisabeth der allerede var nøgen stillede sig ind under bruseren, og mens hun vaskede sit hår mærkede hun Lins hænder, der smurte hende inde i sæbe. Da Elisabeth var færdig med sit eget hår, hjalp

hun Lin med at vaske hendes kraftige sorte manke og afsluttede med at vaske hende på ryggen.

- Jeg får helt kuldegysninger af nydelse, hviskede Lin.

- Heldigvis har vi ikke tid til andet, svarede Elisabeth lidt hæst.

Lin vendte sig igen mod Elisabeth og i næsten to minutter kyssede de hinanden. Elisabeth vendte sig og slukkede for vandet.

- Vi må hellere tørre os, Allan trænger også til at komme i bad.

- Jeg trængte virkelig til noget morgenmad, sagde Allan, da de sad i hotellets restaurant, og han havde drukket de første to kopper kaffe. Pigerne nikkede blot.

- Når vi har spist, er det tid til at vi får lavet en indkøbsseddel, sagde Elisabeth. - Og jeg synes også, at vi skal lave en eller anden skriftlig aftale med Lin, så hun ved, at vi ikke snyder hende.

- Det behøves altså ikke, sagde Lin. - Jeg har tillid til jer.

- Elisabeth kan godt lide at have orden i sagerne, sagde Allan. - Og som regel plejer det at være en god ide.

Elisabeth nikkede og lod sine øjne hvile på Lin.

- Ja, men så lad os da bare gøre det, sagde Lin.

- Jeg skal lige have en kop kaffe mere, sagde Allan. - Så er jeg klar til lidt kontor arbejde.

Tilbage på værelset, begyndte Elisabeth at skrive en aftale på sin computer, hun forsøgte forskellige kombinationer og lod både Allan og Lin læse og kommentere.

- Det er hvad vi forventer af dig, forklarede Elisabeth. - Og den her paragraf forklarer, hvad du kan forvente af os.

Lin læste begge paragraffer.

- Det ser fint ud, men du har stavet mit efternavn forkert.

Elisabeth overtog computeren og rettede navnet til efter Lins anvisning.

- Desværre kan vi ikke skrive det ud, men hvis jeg sender det til dig på en e-mail, så må vi få det ud på papir senere.

Lin nikkede.

Efter det var overstået, gik de i gang med at gennemse de tilbud, de havde fået. Lin var overbevist om, at det sidste firma de havde besøgt, CC-Eletrics, var det mest troværdige, og de havde ikke penge nok til at købe varer fra begge firmaer.

- Jamen, så har vi vel nærmest en beslutning, sagde Allan og viftede med den lille seddel med varer.

- Hvad siger du til priserne? Spurgte Elisabeth.

Lin kiggede lidt på sedlen og skrev nogle tal på et stykke papir.

- Jeg tror godt, at I kan presse dem lidt, især hvis I køber for det samme beløb, men til gengæld får nogle flere varer.

- Hvor meget tror du? Spurgte Allan.

- 10 måske 15 % lyder rimeligt, sagde Lin. - Det er ikke fordi, de har forsøgt at snyde jer.

- OK, jeg ringer til Chung Daoug og aftaler et besøg, det er også vigtigt, at han ved, at du repræsenterer os.

- 171 -

Jan bankede på døren til Folmer Henriksens kontor og trådte ind, da han hørte en lyd fra den anden side.

- Hej, Jan, hilste Folmer venligt. - Du har jo talt med Arne Pilegaard, og vi skal så have fundet ud af, hvad du klarer, og hvad Mads kan tage sig af.

- Jamen, jeg er parat, selv om det måske godt kan knibe med tiden, nu hvor brødafdelingen næsten er færdig med ombygningen.

- Ja, det er klart, men du har jo flere medarbejdere, som du kan sætte i sving.

- Det kommer jeg så til at gøre, vi har stadig en hel del, vi skal have tilbage på hylderne.

- Undskyld, at jeg kommer for sent, sagde Mads Daniel, der netop trådte ind ad døren.

- Det går nok, svarede Folmer. - Vi er dårligt startet, men hvis I sætter jer ved bordet, så vil jeg lige gennemgå de ting, som vi ikke kan lade vente indtil Vibeke er klar igen.

Da de havde sat sig, skyndte Jan sig at hælde en kop kaffe op i et plasticrus, mens Folmer bredte et lille bundt papirer ud på bordet foran sig.

- En af Vibekes opgaver er at sikre, at vi har hænder nok, også hvis nogen ringer ind og melder sig syge.

- Ja, svarede Mads opmærksomt.

- Desuden er hun den, der både holder øje med de områdeledere, der er under hende, det er både en kontrol, men lige så vel en støtte, hvis de har problemer.

- Jamen, det kan jeg jo kende fra mig selv, sagde Mads.

Jan nikkede og drak en tår af sin kaffe, men lod ellers blikket hvile på Folmer.

- Hun bruger også en del tid på leverandører, men det vil jeg tage mig af, i den udstrækning at vi ikke bare kan udsætte det.

- Jeg kunne ellers godt klare den del, sagde Jan.

- Desuden er der kasselinen, Vibeke har det overordnede ansvar for, at vi har den rigtige bemanning.

- Det kan da ikke være så svært, indvendte Jan.

- Det skal du ikke sige, vi ønsker ikke, at have folk siddende og vente på, at der kommer kunder, og vi ønsker heller ikke lange køer, så det kræver, at man har fingeren på pulsen.

Jan nikkede eftertænksomt.

- Det er nok de vigtigste opgaver, opsummerede Folmer. - I har jo begge to jeres eget område, så derfor er det min tanke, at vi deler de øvrige fem områder op, så Jan får to og Mads får tre, som I støtter op om.

- Det lyder som en god ide, sagde Jan.

- Hvis der opstår problemer, som I ikke umiddelbart kan klare alene, starter I med at slå hovederne sammen og forsøger at hjælpe hinanden, hvis det heller ikke duer, så kommer I til mig, så vi kan løse det sammen.

- Det bliver nok ikke så nødvendigt, indvendte Mads. - Men du er selvfølgelig altid velkommen, hvis du har brug for hjælp Jan.

- Det er lige den ånd, jeg søger, sagde Folmer. - Man forsøger at klare sit eget, og er ikke bange for at hjælpe hinanden.

- Det skal vi nok klare, sagde Jan optimistisk.

- Jamen, det lyder godt, jeg havde tænkt mig, at Jan tager sig af Slik og Vin, de ligger begge tæt på brødet, sagde Folmer. - Så kan Mads støtte grønt, Te og kaffe samt pasta og kornprodukter, han har jo lidt længere erfaring end dig Jan.

Jan nikkede og så ud til at være tilfreds med fordelingen.

- Jeg tænkte, at I selv kan gå rundt og snakke med de berørte områdeledere, forklare dem hvad I forventer af dem, og hvad de kan forvente af jer.

- Det klarer vi, sagde Mads optimistisk.

- Ud over at I skal støtte dem, er det også jer, der sørger for at indsamle deres statistikker over salg og svind, samt rapportere videre til mig, hvis der er noget der afviger.

- Gik det godt? Spurgte Susanne interesseret, da Jan kom tilbage fra mødet.

- Fint, jeg skal klare nogle af Vibeke Rasmussens opgaver sammen med Mads Daniel.

- Godt, det er jo næsten en forfremmelse, men du skal passe på Mads, han har noget spidse albuer.

- Han virkede ellers flink nok.

- Men jeg advarer dig bare, han er ikke særlig flink, du skal passe godt på.

- Heldigvis har jeg jo dig til at tage sig af afdelingen her, sagde Jan og lagde armen rundt om hende.

- Vi kommer til at få lidt svært ved at klare os her, hvis du skal bruge tid på at klare Vibekes opgaver.

- Jamen, jeg har fået lov til at bruge Jane og Michael i videre udstrækning, så vi ringer til dem og får dem til at arbejde noget mere.

- De har jo begge to en uddannelse at passe, jeg ved ikke hvor meget, vi kan få dem til at arbejde.

- Ellers må vi se om vi kan få Poul til at tage noget overarbejde, sagde Jan, som ikke ville lade hende ødelægge hans gode humør.

- Vi kan jo også selv lægge nogle flere timer, sagde Susanne. - Det kunne også være rart at tjene lidt ekstra penge, måske til et puslebord, afsluttede hun med et afværgende fnis.

- Ja, hvis det er nødvendigt, så må vi hellere gøre det.

- Jeg tror, at det må være Lanzarote, der ligger under de skyer der, sagde Anette og pegede ud mod horisonten, hvor nogle lette skyer hang stille over havet.

- Det ville være dejligt, sagde Karen. - Lige så dejligt det er at sejle, lige så godt er det, når man ankommer til et nyt sted.

- Skal vi da gå i havn der? Spurgte Carmen og lagde armen rundt om Karen.

- Nej, svarede Anette bestemt. - Vi skal til Las Palmas, selv om jeg ikke tror, at Henrik er der endnu, men jeg kan alligevel ikke vente længere.

- Åh, lille skat, sagde Karen. - Jeg tror ikke, at du har godt af at sove alene længere, vil du ligge mellem mig og Carmen?

Anette kiggede overrasket på Karen et øjeblik, før hun begyndte at grine.

- Tak for tilbuddet, jeg tror, at jeg klarer mig, svarede hun med et smil.

- Så vi går direkte til Las Palmas, sagde Karen. - Fuldstændig som vi hele tiden har planlagt.

- Jeg har faktisk aldrig været på Canarie øerne, sagde Carmen. - Jeg tror, at der er flere danskere, der besøger de øer, end spaniere.

- Jeg har været der en gang, sagde Karen. - Men det var cirka, da jeg var 20, så det er omkring...

Hun stoppede midt i sætningen, Carmen kiggede afventende på hende.

- Så det er vel en 15 - 20 siden, foreslog Carmen og kiggede indgående på Karen.

Anette kiggede interesseret på samspelet mellem de to. Karen begyndte langsomt at blive rødere i hovedet, mens hun stadig fastholdt Carmens blik.

- Ikke helt præcist, sagde hun lavmælt.

Carmen smilede og kyssede Karen blødt på munden.

- Det ved jeg godt, sagde hun så. - Selv om du er 15 år ældre end mig, så er der ingen, der kan se det.

Karen så trist ud, kiggede på Carmen med et lidt fortvivlet blik og nød det, da Carmen kyssede hende igen.

- Er du sikker? Bliver du ikke træt af en gammel kone som mig?

- Du er ikke spor gammel, sagde Carmen. - Jeg bliver ikke træt af dig.

- Det er bare, sagde Karen og gik i stå et øjeblik, mens hendes øjne flakkede hen over Carmens ansigt. - Fra den første gang jeg så dig på kajen, blev jeg forelsket i dig, og det blik du sendte mig det...

- Jeg havde det på sammen måde, sagde Carmen. - Jeg måtte bare lære dig nærmere at kende.

De kyssede hinanden igen, og Karen mærkede nogle tårer, der løb ned ad kinderne.

- Hvor er Anette? Spurgte Carmen pludselig, da hun bemærkede, at hende og Karen var helt alene i cockpittet.

- Jeg er her nede, råbte Anette fra kahytten. - Vi er præcis 67 sømil fra Las Palmas, hvis vi holder denne fart, kan vi være fremme sent i morgen aften.

- Du må undskylde, snøftede Karen. - Men...

- Du skal ikke undskylde, jeg forstår godt, hvordan du har det.

Anette dukkede op fra kahytten igen.

- Går det bedre?

Karen nikkede blot og nød følelsen af Carmens hud mod hendes.

- Har I tænkt på, at i aften har vi den sidste nattevagt i lang tid, så ligger vi til kaj og kan sove ligesom alle andre mennesker.

- Det bliver dejligt, ikke Karen? Sagde Carmen og smilede.

- Jeg ved ikke, jeg har nydt vores sene nætter sammen.

- Det har jeg også, men nu kan vi nyde dem på en lidt anden måde, jeg gælder mig også til at stå op og lave morgenmad til dig.

- 173 -

Chung Daoug fra CC-Electrics mødte dem nede i foyeren, hans mine viste, at han havde bemærket, at Lin var sammen med dem, og at han ikke var begejstret, men han kommenterede det ikke. Undervejs til fabrikken var der en lidt trykket stemning, selv om Chung forsøgte at konversere høfligt.

- Vi har lavet en liste over de produkter, vi gerne vil købe, sagde Elisabeth, da de sad i CC-Electrics mødelokale. - Og hvor mange eksemplarer af hver.

Elisabeth gav Chung en kopi af listen, som hotellets reception havde hjulpet dem med at printe ud. Han kiggede kort ned ad listen og noterede sig varenumre og antal.

- Det kan I ikke få for det aftalte beløb, indvendte Chung.

- Det beløb, som vi køber, for burde give en fornuftig rabat, indvendte Lin.

Chung kiggede på hende med et temmelig fjendtligt udtryk i øjnene.

- Vi har snakket om det, og de priser som du har præsenteret os for, er jo når man køber fra 20 til 50 emner, tilføjede Allan. - Vi køber jo langt mere, så en lidt bedre rabat ville være på sin plads.

Chung sagde ikke noget, men begyndte ivrigt at taste tallene ind på sin regnemaskine, noterede tal på sin blok og tastede endnu en gang, mens han så en smule desperat ud.

Elisabet, Allan og Lin ventede tålmodigt, mens han lavede sine beregninger.

- Hvis vi nu holdt os til de tidligere forslag, og vi til gengæld lagde en ældre, men stadig værdifuld vare oven i, foreslog han. - Vi har de her memory sticks, sagde han og viste dem en lille USB nøgle. Hvis vi nu lagde 400 af dem oven i den oprindelig ordre.

Allan tog nøglen fra bordet og drejede den lidt i hånden, mens han kiggede på den.

- 1 GB, det er der vist ikke det store salg i, sagde han. - Jeg tror, at vi hellere vil have nogle flere af de andre varer.

Chung kiggede nærmest bedende på dem.

- I må jo forstå at for at lave en handel skal begge parter være tilfredse, vi skal jo også tjene penge.

- Det har vi fuld forståelse for, sagde Lin. - Men jeg kan ikke lade mine partnere komme hjem med usælgelige varer.

Chung kiggede på Lin med lyn i øjnene. Derefter kiggede han igen på listen.

- Men det I har foreslået er jo en rabat på over tyve procent, jeg...

Han gik i stå og begyndte at lave beregninger og skrive tal ned. Allan hældte en mineralvand op i et glas og drak langsomt, mens de iagttog Chung lave sine beregninger.

- Vi kan give jer 12 procent, sagde han så. - Det vil sige at I får ikke 400 af dem her, men 448, og på samme måde med de andre.

Elisabeth kiggede på Allan, som kiggede tilbage og forsøgte at se neutral ud. Elisabeth skrev nogle tal ned i hendes kalender og kiggede op igen.

- Hvad siger du Lin?

- Det er ikke super godt, men som Chung siger, så skal begge parter i en handel være tilfredse, og jeg tror godt, at vi kan være tilfredse.

- Vil du lave et ordre forslag? Spurgte Elisabeth.

Chung nikkede og kaldte på en kvinde, der havde stået i baggrunden under hele forhandlingen. Han snakkede hurtigt med hende, og kort efter forlod hun lokalet.

- Youong laver et kontrakt forslag, sagde han så og så lettet ud.

Elisabeth og Lin åbnede en sodavand hver og tog en slurk.

- Det var langt bedre end, jeg havde forventet, sagde Elisabeth, da de sad i taxien på vej tilbage til hotellet.

- Lin, du har sparet os for en mindre formue, sagde Allan.

- Det er jo ikke fordi, det er blevet billigere for jer, sagde Lin. - Men fortjenesten kan ende med at blive større.

- Du har ret, vi skal jo først sælge varerne, sagde Elisabeth. - Det er vores sidste aften i Chongqing, har du et godt forslag til, hvor vi skal spise?

- Ja, svarede Lin, men jeg vil gerne hjem og skifte, så hvad siger I til at mødes ved klokketårnet klokken halv otte?

Da Allan og Elisabeth ankom til mødestedet, var der ikke noget spor af Lin, men efter få minutter dukkede hun op fra gaden, der førte ned mod floden. Hun vinkede og spadserede hurtigt imod dem. Hun havde skiftet fra sit normale tøj til en kjole i et mere kinesisk snit.

- Hold da op, sagde Allan. - Mon det er silke, hun har på?

Elisabeth havde blikket på fæstnet på Lin, som virkede helt anderledes i den fodlange røde silkekjole, og med det sorte hår slået

ud over skuldrene. Lin smilede, mens hun i et lidt langsommere tempo krydsede pladsen. De kunne også se, at andre af pladsens fodgængere stoppede op et øjeblik og beundrede den smukke pige, der kom gående.

- Hun er utroligt smuk, sagde Elisabeth en lille smule stakåndet. Allan svarede ikke, men nøjedes med at holde Elisabeths hånd i sin.

- Hej, sagde Lin, da hun nåede hen til dem. - I må undskylde, men jeg blev en lille smule forsinket.

- Det gør ikke noget, sagde Elisabeth. - Hvor er du dog smuk i den kjole.

Lin rødmede og kiggede ned i jorden et øjeblik.

- Tak, sagde hun så.

- Du er næsten for fin til at være sammen med os, tilføjede Allan.

- I er også et smukt par, sagde Lin. - Jeg har tænkt, at vi skal spise noget traditionelt kinesisk, har I lyst til det?

Både Allan og Elisabeth nikkede, og de begyndte at gå, med Elisabeth i midten og Allan på venstre side, som de plejede.

- Det her er lidt for stærkt efter min smag, sagde Allan efter at have smagt et par bidder af hovedretten, som var grillet svinekød, der havde været marineret i en stærk dressing, samt et righoldigt tilbehør af lynstegte grøntsager.

Lin sagde et par ord til tjeneren, som var lige i nærheden, og kort efter kom hun tilbage til bordet med en ny ret.

- Jeg har bestilt den mildere version til dig, forklarede Lin, da tjeneren tog hans næsten urørte tallerken væk.

Allan smagte på maden og bekendtgjorde, at det var mere hans niveau.

- Hvad med dig Elisabeth? Spurgte Lin. - Er det ok for dig? Elisabeth nikkede og smilede.

- Det var ret godt, sagde Allan, da de var færdige med at spise. - Måske lige med undtagelse af det meget stærke, vi fik først.

- Det kræver nok lidt tilvænning, svarede Lin. - Hvad har I lyst til nu, skal vi finde et sted hvor vi kan få cocktails, eller skal vi finde et sted hvor folk danser?

- Cocktails, sagde Allan.
- Kan vi ikke finde et sted, hvor vi kan begge dele? Spurgte Elisabeth.

Lin nikkede og kort efter forlod de restauranten.

- De er gode de her, sagde Allan senere, efter at de havde fået den første cocktail.

- Pas på skat, advarede Elisabeth. - De slår hårdere end man lige forventer, og vi skal flyve i morgen.

- Må jeg danse med din kæreste? Spurgte Lin Allan.

- Øh, svarede Allan lidt overrasket. - Det er vel ok, kan man godt det i Kina?

- Her kan man godt, svarede Lin.

Hun tog Elisabeth i hånden og ledte hende ud på dansegulvet, Elisabeth var lidt modstræbende og en lille smule genert, men fulgte alligevel Lins rytme, da hun begyndte at danse til musikken. Allan fulgte dem med øjnene, mens de bevægede sig til musikken, tæt, men uden at røre hinanden.

- Du er heldig, at have sådan en sød og smuk kæreste, sagde Lin, da Elisabeth og hende igen sad ved bordet.

- Jeg føler mig også meget heldig, svarede Allan en smule snøvlende. Elisabeth sagde ikke noget, men kiggede forelsket på Allan og Lin.

- Jeg tror også, at vi skal have en dans Allan, sagde Elisabeth og ledte Allan ud på dansegulvet.

Lin sad tilbage ved bordet, mens Allan og Elisabeth dansede og iagttog dem med et udtryk af stolthed og tilbedelse.

Klokken havde passeret to, da de spadserede tilbage til hotellet, Allan fortalte snøvlende den lidt indviklede historien, om hvordan hans far var blevet samlet op i vadehavet, og Lin stillede en byge af spørgsmål for at forstå, hvordan man bliver samlet op midt i Europa og ender helt ude ved Atlanterhavet.

- Hvis jeg ikke selv havde talt med Allans far, ville jeg tror, at det var det pure opspind, sagde Elisabeth leende.

- Vil det sige, at din far har forladt din mor for at rejse jorden rundt med to kvinder? Spurgte Lin.

- Ja, men jeg tror faktisk, at det er tre kvinder, for den ene har vist fundet sig en kæreste.

- Det bliver mere og mere mærkeligt, sagde Lin og smilede kærligt til Elisabeth.

- Det her sidste er stadig lidt tåget, for Henriks kæreste har ikke skrevet det helt direkte, men hvis man læser lidt mellem linjerne så er det nok sådan, at det er, forklarede Elisabeth.

- Ja, jeg tror at min far får kam til sit hår, snøvlede Allan og var lige ved at snuble over kantstenen.

Lin og Elisabeth grinede stadig, da de trådte ind i hotellets foyer.

- Du kommer nok til at låne vores sofa i nat, sagde Elisabeth. - Eller skal vi hellere se, om vi kan finde en taxi til dig?

- Jeg tror, at jeg foretrækker sofaen, det er ikke helt trygt for en pige at tage taxi alene om natten.

- Jeg skal sove nu, snøvlede Allan og gik ud på toilettet.

Få minutter efter kom han tilbage i undertøj og faldt om på sengen, mens pigerne kiggede lidt overrasket på ham.

- Jeg tror, at Allan har fået nogle rigtigt gode cocktails, sagde Elisabeth. - Kender du noget til det?

Lin kiggede på Elisabeth med store uskyldige øjne, så rystede hun ganske langsomt på hovedet.

- Det er vores sidste aften sammen, sagde Lin. - Ser jeg dig igen? Elisabeth var fanget i Lins blik og vidste ikke, hvad hun skulle svare.

- Vi kommer tilbage på et eller andet tidspunkt.

Lin svarede ikke, en tårer løb ganske langsomt fra hendes øjenkrog ned ad kinden.

- Du må ikke være trist, sagde Elisabeth og tørrede forsigtigt tåren væk fra Lins ansigt.

- Undskyld, det er bare lidt svært lige nu, sagde Lin.

Allan lavede en høj snorkelyd fra sengen, og begge piger drejede hovedet og kiggede smilende på ham.

- Jeg tror også, at jeg kommer til at savne dig, sagde Elisabeth. - Vi har haft nogle dejlige dage sammen.

Lin nikkede, men så stadig bedrøvet ud.

- Du må ikke være så ked af det, sagde Elisabeth og kyssede Lin på kinden.

- Men jeg, det er svært.

Lin drejede hovedet let og pressede forsigtigt sine læber mod Elisabeths, tøvende bange for at Elisabeth skulle trække sig abrupt tilbage. Hun hørte kun Elisabeths åndedrag og hendes eget hjerteslag. Uden at tænke over det skilte Elisabeth sine læber og nød at kysse Lin, mens de holdt hinanden i en tæt omfavnelser.

- 174 -

- En af de ting jeg skal tage mig af, er det her tal noget, sagde Jan og kiggede på en seddel han fiskede op af sin lomme. - Oversigt over salg, og over svind. Ved du noget om det?

Susanne satte sig på stolen ved siden af Jan, så de begge kunne se computerskærmen.

- Åben regnskabs funktionen, instruerede hun.

Hun lod Jan få et øjeblik til at åbne funktionen og kigge lidt på de muligheder, der dukkede op.

- Åh, der, sagde Jan, da han fik øje på menupunktet, salgsoversigt. Han klikkede på det og blev præsenteret for en graf, der viste afdelingens salg.

- Det ser da flot ud, sagde Jan og kigge på kurven der bevægede sig op og ned hen over månederne.

- Ja, det er ok, sagde Susanne. - Hvis du så trykker på den tast, fortsatte hun og pegede.

Jan trykkede på tasten og der dukkede endnu en graf op, den fulgte nogenlunde den anden, men der var afvigelser hist og her.

- Den kurve, du ser her, viser de mål vi har, og som du ser passer de to kurver ret pænt.

- Hvad hvis de ikke gjorde? Spurgte Jan.

- Så får vi ikke ret meget ros, og områdelederen risikerer i sidste ende at blive fyret.

- Det lyder ikke så rart.

- Nogen gange kan der jo være en grund, og så kan man måske forklarer, hvad der kan gøres anderledes.

Efter lidt flere forklaringer var Jan klar til at snakke med de områdeledere, han skulle kontrollere.

- Bo Johansen? Sagde Jan til en ung pige, der var i gang med at flytte nogle kasser med vin fra en palle til en anden. - Ved du hvor jeg finder ham.

Hun rettede sig op og kiggede rundt i vinområdet på en lidt forvirret måde.

- Han er nok ude på lageret, hans kontor ligger lige efter Slik, hvor Jens Larsen sidder.

På vejen forbi Jens Larsen overvejede Jan, om han skulle starte med ham, men besluttede at han nok lige skulle finde den rigtige indgangsvinkel, så de ikke endte med at blive uvenner. Han fortsatte nogle få meter, indtil han stødte på en stabel af vinkasser, der antydte, at han var kommet til det rigtige område. Der så ikke ud til at være nogen mennesker til stede, men da han kiggede nøjere efter bag en palle fyldt med vin i papkartonner, fandt han åbningen til et lille glasbur, hvor en mand i fyrrene sad og gennemgik nogle papirer.

- Hej, sagde Jan og trådte ind i buret. - Må jeg forstyrre dig?

- Øh, svarede Bo. - Tja, hvad kan jeg hjælpe med?

- Jeg ved ikke, om du har hørt det, men Vibeke Rasmussen er kommet slemt til skade, begyndte Jan.

- Øh, jo, rygterne løber ret hurtigt her.

- Folmer mener ikke at hun kommer tilbage den første måned, altså jeg tror egentligt, at det er lægerne, der har sagt det.

- En hel måned! Det var pokkers, var hun ikke bare ude og køre cykel? Blev hun ramt af en lastbil?

- Jeg har ikke helt styr på det, svarede Jan. - Men ifølge Irma, kørte hun vist bare ind i en anden cykel.

- Ja, når uheldet er ude, så kan det gå rigtig slemt, jeg havde en gang en onkel der døde, da han faldt ned fra en spisestuestol, han havde drukket lidt for meget og rakte ud efter snapsen. Under den manøvre mistede han balancen og gled og røg ned under bordet.

- Døde han af det? Spurgte Jan overrasket.

- Jamen, det var helt vanvittigt, han bankede næsen ind i bordkanten

og så skete der et eller andet, nok til at han var død, inden han nåede på hospitalet.

- Det gælder om at være forsigtig, sagde Jan.
 - Helt sikkert, sagde Bo. - Kommer der så en afløser i mellemtiden?
 - En afløser? Spurgte Jan. - For hvem?
 - Vibeke, var det ikke hende, der kom til skade?
 - Nå, ja. Nej, der kommer ikke en afløser, Folmer har bedt mig og Mads Daniel om at tage os af nogen af hendes opgaver.
 - Jamen, det lyder da dejligt for jer, I havde måske ikke nok at lave?
 - Øh, svarede Jan. - Jo, jeg har rigeligt, vi har jo lige bygget brødafdelingen om og er dårligt færdige.
 - Nå, men så er det vel dejligt at få lidt flere opgaver.
 - Tja, det går nok, Folmer spurgte jo, om jeg ville hjælpe.
 - Ja, men det var da rart at høre, svarede Bo og vendte tilbage til sine papirer.
 - Øh, sagde Jan og bankede let på dør rammen.
 - Nå, er du her endnu, jeg regnede med, at du havde noget, du skulle lave.
 - Jamen, det jeg kom for at fortælle, var desuden, at jeg har fået ansvar for at indsamle data vedrørende salg og svind fra din afdeling og fra Jens Larsen i slik.
 - Skal du allerede have det nu?
 - Nej, vi følger bare den normale procedure, Folmer bad os bare om at fortælle hvordan det står til. Det er ikke kun kontrol, hvis du har nogle problemer, kan jeg måske også hjælpe.
 - Tja, jeg synes at min lønseddel er lidt for lille, svarede Bo og smilede lidt skævt. - Kan du hjælpe med det?
- Jan kiggede lidt forvirret på ham.
- Jeg tror ikke, at det ligger inden for mit ansvarsområde.
 - Jamen, så har jeg nok ikke brug for dit venlige tilbud.
- Jan nikkede og sagde hej, før han gik tilbage til sit eget område.

- 175 -

- Det er Henrik Madsen, sagde Henrik i telefonen.
- Lilian Krogh her, jeg har fået et tilbud på dit hus.

- Det lyder da dejligt.
- Du bliver nok ikke henrykt, det er ikke særligt højt, så jeg sagde til dem, at de nok ikke skulle regne med, at du ville gå med til det.
- Jamen, hvor lidt kan man dog tillade sig at byde?
- De byder en halv million under den pris, vi var blevet enige om.
- En halv million, gentog Henrik overrasket. - Det var lavt.
- Det virker som om, de er klar over, at du er meget interesseret i at sælge.
- Tja, det er godt nok lavt, er markedet virkelig så dårligt?
- Jeg må nok indrømme, at vi ejendomsmæglere arbejder hårdere for vores salær, end vi har gjort længe, men så dårligt ville jeg ikke mene at det var.
- Det er jo ikke bare mine penge, sagde Henrik. - Ulla skal have den ene halvdel, så jeg bliver nødt til at snakke med hende om tilbuddet.
- Jeg er heller ikke begejstret, og jeg vil ikke være den, der rådgiver i dette tilfælde.
- Nej, jeg vil lige drøfte det med Ulla, havde du fornemmelsen af, at de var til at forhandle med, ville det give nogen mening at give dem et tilbud, hvor jeg går 100.000 ned?
- Det tror jeg ikke, men vi kan da altid forsøge.

De afbrød samtalen og Henrik satte sig ved køkkenbordet og tænkte over sagen, mens han langsomt drak af sin kaffe.

- Jamen er det dig, sagde Fanny, da hun åbnede døren og så Henrik stå ude på trappestenen. - Hvad vil du?

- Ja, jeg håbede egentligt at komme til at tale med Ulla, er hun her?

- Næ, hende og Maja er på skolen, de plejer at være her klokken ca.

3.

- Maja, hvem er det?
- Det er en veninde af Ulla, fra skolen af.
- Så de har en aftale, om at lave noget sammen her i eftermiddag.
- Det har de nok, men det ved jeg ikke noget om.
- Men du ved, at de begge kommer her i eftermiddag?
- Ja, det gør de jo hver dag.
- Er de altid sammen? Hvordan kan det være?
- Fordi de begge to bor her, og fordi de går på samme skole.

- Det forstår jeg ikke.
- Ved du hvad Henrik, der er også meget, jeg ikke forstår, har du ikke lyst til at få en kop kaffe?
- Det lyder som en god ide, sagde Henrik. - Jeg føler mig ærligtalt lidt forvirret.

Ti minutter senere sad de inde i Fannys stue med hver sin kop kaffe og rørte langsomt rundt i den varme drik.

- Har Ulla et forhold til hende Majse?
- Maja, hun hedder Maja, rettede Fanny ham. - Men de har ikke et forhold, Maja er bare gået fra sin kæreste og har brug for et sted at bo, så derfor fik hun lov til at flytte ind her.
- Nå, på den måde. Jeg har fået et tilbud på huset, men jeg ville gerne snakke med Ulla om det.
- Der går nok et par timer, før de er her, sagde Fanny og kiggede på uret oven på skænken.
- Tja, det var længere end jeg havde regnet med, sagde Henrik.
- Jamen, har du noget du skal?
- Næ, men jeg kan da ikke sidde her og være til besvær i flere timer.
- Om et øjeblik kommer der en genudsendelse af Bones, så hvis du har lyst til at se den, er du ikke til besvær for mig.
- Bones, det lyder da uheldsvangert, er det i betydningen knogler?
- Det ved jeg ikke rigtigt, men hovedpersonen kaldes Bones. På den anden side står hun tit og roder med gamle knogler, så du kan vel selv vælge.
- Nej, så, Henrik skulle til at rejse sig. - Du er sikker på, at jeg ikke er til besvær?
- Slet ikke, det er bare hyggeligt at have nogen at se fjernsyn med, og hvis der er noget du ikke forstår, så skal du bare spørge, så skal jeg nok forklare det.
- Jeg tror godt, jeg kan følge med, svarede Henrik en lille smule afvisende.

De var netop færdige med at se Horton sagaens 657. afsnit, da Ulla og Maja kom ind ad hoveddøren.

- Vi har gæster, råbte Fanny inde fra stuen.

Ulla stak hovedet ind ad døråbningen og fik øje på Henrik.

- Jamen dog, det var da overraskende.

- Øh, hej Ulla, din mor var så venlig at lade mig vente her, indtil I kom tilbage, forklarede Henrik.

- Mor elsker at have selskab, når hun ser fjernsyn, svarede Ulla. - Hvis du spørger pænt tror jeg godt, at I kan lave en formiddags aftale.

- En formiddags aftale? Spurgte Henrik lidt uforstående.

- Det ville sikkert passe hende fint, om du kom forbi hver formiddag og så et par timers fjernsyn.

- Hvor er du pjattet Ulla, sagde Fanny. - Men fortsættelsen af Bones kommer klokken 11.35 i morgen, hvis du skulle have lyst.

- Øh, sagde Henrik en smule forvirret. - Jeg tror ikke helt, at jeg har tid til det.

- Men hvorfor er du her så? Spurgte Ulla.

- Vi har fået et tilbud på huset, men de forsøger at byde en halv million under den pris, som vi har forlangt.

- Det skal du ikke gå med til, brød Fanny ind. - Jeres fine hus er da meget mere værd.

- Det lyder som et stort afslag, sagde Ulla. - Bør vi ikke vente og se, om der kommer andre tilbud?

- Det er også min holdning, sagde Henrik. - Men jeg ville lige høre, hvordan du har det, på den ene side vil jeg gerne af sted, men på den anden side er det næsten en tredjedel af det overskud, jeg havde forventet, vi skulle have ud af huset.

- Du skal ikke haste noget i gennem for min skyld, sagde Ulla. - Jeg står ikke og skal bruge penge lige med det samme.

- Selvfølgelig skal I vente, det er jo nærmest afpresning, sagde Fanny harmdirrende.

- Problemet er jo, at vi ikke ved om vi får et bedre tilbud, hvis vi venter, sagde Henrik.

- Der kan slet ikke være tale om at give efter for den slags bondefangeri, sagde Fanny.

- Hvad siger ejendomsmæglerne? Spurgte Maja.

- Øh, ejendomsmægleren? Udbrød Henrik og kiggede forvirret på Maja, der lige var trådt ind.

- Hun mener ikke, at det er et rimeligt tilbud.
- Så er der da ikke andet at gøre end at vente lidt.
- Næ, det var egentligt også min holdning, svarede Henrik.

- 176 -

Vibeke Rasmussen vågnede pludseligt op fra sin lette søvn, lyset antydede at det var midt på dagen. Hun undrede sig kortvarigt over, hvor hun var, men hørte så en gennemtrængende snorken fra Ruths seng. Hun gav et misfornøjet suk og lukkede øjnene igen. Søvnens nærmede sig forsigtigt, men blev så igen skræmt væk af et højt snork fra Ruths seng. Halvvejs i søvne bemærkede Vibeke, at døren blev åbnet og så en sygeplejerske komme ind. Det var en kvinde, men modsat de andre sygeplejersker, der besøgte stuen, stoppede hun op lige inden for døren og kiggede lidt usikkert fra seng til seng, indtil hun bemærkede, at Vibeke lå i sengen og kiggede på hende. Hun listede hen til Vibeke og kiggede ned på hende.

- Er jeg vågen? Spurgte Vibeke forvirret.

Hun havde fornemmelsen af at kigge på et spejlbillede af sig selv, bare med kortere hår, der var farvet rødligt.

- Hej, sagde sygeplejersken. - Jeg hedder Rikke.

- Men du ligner mig, sagde Vibeke overrasket.

- Gør jeg? Sagde Rikke uforstående, idet hun ikke kunne lade være med at fokusere på de store misfarvede plamager i Vibekes ansigt.

- Ja, før jeg kom til skade, er jeg død?

Rikke trådte forskrækket et skridt tilbage.

- Nej, jeg har bare den tossede ide, at jeg tit opsøger patienter, der er født samme dag som mig, og du er ikke bare født samme dag, du er også født samme år.

- Er jeg? Hvornår har du fødselsdag?

Rikke smilede kærligt til Vibeke.

- Den 16/4, svarede hun.

- Det har jeg også. Hvor gammel er du?

- 29, svarede Rikke tålmodigt.

- Det er jeg også, er det ikke mærkeligt, svarede Vibeke og lod sine øjne vandre over Rikkes ansigt. - Du ligner mig meget, ved du det?

- Det er svært at se, fordi du har hævelser i ansigtet, svarede Rikke.
 - Har jeg det?
 - Ja, du slog dig jo slemt, da du faldt på cyklen.
 - Nå ja, det var på grund af den gamle tosse, vil du ikke kvæle hende for mig?
- Rikke smilede.
- Jeg tror, at jeg kommer til at bryde lidt for mange løfter, svarede hun. - Jeg er jo sygeplejerske.
 - Men hun snorker.
 - Jeg er ked af det, men det går ikke. Ved du, hvor du er født henne?
- Vibeke kiggede forundret op i loftet.
- Født, næ det tror jeg ikke, at jeg har.
 - Nej ikke, har, er, hvor henne fødte din mor dig, på hvilket hospital?
- Vibeke lukkede øjnene, som om hun havde brug for at hvile sig.
- Jeg kigger ind til dig en anden dag, sagde Rikke.
 - Nej, vent, jeg er født på Hillerød hospital, sagde hun så.
 - Så har vi kendt hinanden før, jeg er også født på Hillerød.
 - Men det er jo ikke sikkert, at vi har ligget der på samme tid,
- indvendte Vibeke.
- Det tror jeg, for vi er født samme dag, vores mødre har måske snakket sammen.
 - Jamen, jeg kender jo slet ikke din mor.
 - Næ, der er uretfærdigt, sagde Rikke og strøg hånden let hen over Vibekes hånd. - Du må hellere hvile dig lidt.
 - Men det er svært, når hende der snorker, beklagede Vibeke sig.
 - Jeg tror godt, du kan sove alligevel, du ser træt ud.
 - Måske har du ret.
- Rikke vendte sig om for at gå.
- For resten, sagde hun pludselig og vendte sig mod Vibeke igen. - Har du et billede af dig selv fra før ulykken?
 - Ulykken? Nå ja, cyklerne. Jeg har et i min taske, men jeg ved ikke hvor den er.
 - Den er nok inde i dit skab, orker du at vise mig det?
- Vibeke kiggede lidt op i loftet, mens Rikke ventede på et svar.
- Men jeg ved ikke, hvor skabet er.

- Det er lige her, hvis jeg giver dig tasken, vil du så finde billedet frem?

- Ja, svarede Vibeke en smule mat.

Rikke åbnede skabet, hvor der ikke var meget andet end Vibekes taske, da det meste af hendes tøj var ødelagt ved faldet, eller da lægerne klippede det af hende.

- Går det, hvis jeg løfter dit hovedgærde en lille smule?

- Det må du hellere, svarede Vibeke.

Efter et stykke tid fandt Vibeke et billede frem fra sin pung, det var et par år gammelt, men lignede hende stadig perfekt.

- Det, sagde Rikke og gik i stå. - Hvis jeg ikke havde farvet mit hår og klippet det kortere, ville folk tro, at det var mig.

- Ja, er det ikke mærkeligt, måske er det dig, sagde Vibeke en smule forvirret.

- Har du nogen søskende Vibeke?

- Næ, det tror jeg ikke.

- Det har jeg heller ikke, svarede Rikke.

- Så er du enebarn, sagde Vibeke, som var ved at være udmattet.

- Du skal sove nu, sagde Rikke bestemt. - Jeg kan høre, at du er ved at være godt træt.

- Det kan jeg også, sagde Vibeke.

- Jeg kigger ind til dig senere, er det ok.

Vibeke ville nikke, men orkede det ikke rigtigt. Hun lå bare stille, mens Rikke lagde hendes seng ned igen og satte tasken tilbage til skabet.

- Sov lidt, så besøger jeg dig senere.

Denne gang faldt Vibeke i en tung søvn og bemærkede ikke en gang, at Ruth havde besøg af sin søn.

Allan havde hovedpine, da han vågnede op. "Hvad er der i vejen med mig?" tænkte han. "Jeg får hele tiden for meget at drikke". Han krabbede sig forsigtigt ud af sengen, for ikke at vække Elisabeth, der lå tæt op ad ham. Til hans overraskelse, lå Lin på den anden side af

Elisabeth, og Elisabeth havde den ene arm rundt om Lin. Allan mærkede et grimt jag bag ørerne, da han forsøgte at regne ud, hvad det skulle betyde, så han valgte at liste ud på toilettet i stedet for. Da han kom tilbage, var Lin også stået op og var næsten færdig med at tage sin fine kjole på, Elisabeth lå i sengen og smilede til ham, da hun så ham.

- Har du sovet godt skat? Spurgte hun.

- Ja, men jeg har lidt ondt i håret, hvad med dig?

- Som et lille barn, sofaen var så hård, så jeg lod Lin få den yderste del af sengen.

Allan nikkede forsigtigt en enkelt gang, men stoppede hurtigt, da han mærkede et ubehag forårsaget af, at hans hjerne slog mod indersiden af kraniet.

- Jeg tror, at vi trænger til lidt morgenmad, sagde Elisabeth.

Klog af skade, svarede Allan bare.

- Ja.

Efter morgenmaden sagde de farvel til Lin og gik op på værelset for at pakke deres kufferter.

- Hold da op hvor har vi købt meget, udbrød Allan overrasket, da han opdagede hvor meget, der ikke kunne være i kufferten.

- Vi kommer vist til at købe en ekstra kuffert, sagde Elisabeth og smilede til ham.

- Jamen, så er det da om at komme i gang, sagde Allan og kiggede på uret. - Vi skal tjekke ud om lidt mindre end to timer.

- Vi smider overskuddet i plastic poser og køber en kuffert når vi har tjekket ud.

- Selvfølgelig, sagde Allan og lagde armene rundt om hende. - Vi har næsten slet ikke haft tid til at være kærester, fortsatte han.

Hun svarede ikke, men nød bare at han kyssede hende og mærkede hans hænder, der søgte efter knappen i hendes cowboy bukser.

- Nu er vi lige ved at være sent på den, sagde Elisabeth og vikled sig ud af lagnerne, der forsøgte at holde hende tilbage i sengen.

Allan smilede og hjalp hende fri, så de kunne komme ud og få et bad sammen, inden de pakkede resten af deres ting ned i et par store plasticposer.

Mens de var ved at tjekke ud, trådte Lin ind i hotellets foyer, hun ventede indtil Elisabeth fik overrakt deres pas sammen med en bon.

- Det har da været en billig tur, sagde Allan, da han så det forholdsvis beskedne tal.

- Det er ikke yen, den kinesisks yuan svarer nogenlunde til danske kroner, men vi har holdt budgettet.

- Budgettet, havde vi et budget?

- Det er en forretning, man gør ikke sådan noget uden et budget.

Allan kiggede overrasket på Elisabeth, mens han overvejede, om hun tog gas på ham, så fik han øje på Lin, der kom nærmere.

- Hej, det er lige dig vi har brug for, sagde han glad.

Lin der havde været en smule usikker på, om Allan havde gættet, hvad der foregik på sofaen natten før, trådte beroliget nærmere.

- Jeg håbede, at jeg lige kunne nå at sige farvel.

- Det er jeg glad for, sagde Elisabeth smilende. - Har du lyst til at hjælpe os med at købe en ekstra kuffert og spise frokost med os?
Lin nikkede glad.

Klokken halv tre stod de uden for taxien, som Lin havde tilkaldt.

- Vi har snakket om, at du skal have noget for al din hjælp, sagde Elisabeth.

- Jamen, vi ved jo slet ikke, om I kan sælge varerne, protesterede Lin.

- Det skal nok gå, svarede Allan. - Vi havde aldrig klaret det uden din hjælp.

- Du kan betragte det som et a conto beløb, sagde Elisabeth og rakte Lin en konvolut.

- Jeg håber, at snart vi ses igen, sagde Lin med tårer i øjnene.

- Det gør jeg også, svarede Elisabeth og trak Lin ind til sig.

De to piger holdt om hinanden, indtil Allan prikkede Elisabeth på skulderen.

- Må jeg også give Lin et knus?

Elisabeth afbrød deres omfavnelse og Lin gav Allan et varmt, men ikke så langstrakt knus. Lin stod og vinkede på fortovet med tårer rendende ned ad kinderne, da taxien lagde fra kantstenen og flød med trafikken mod lufthavnen.

- Det var en oplevelse at møde Lin, sagde Allan, da hun var forsvundet bag et hjørne.

- Ja, hun var sød, svarede Elisabeth med en klump i halsen.

- Jeg har tænkt lidt over det med, at hun ikke har en kæreste, sagde Allan så lidt tænksomt.

- Ja, det er mærkeligt, svarede Elisabeth. - Hun er jo både sød og køn.

- Jamen, jeg tror, at hun er til piger, sagde Allan. - Jeg er lige ved at tro, at hun var brændt varm på dig. Ikke at det kan undre nogen.

- Tror du? Spurgte Elisabeth og kom til at hoste.

- Ja, der var noget i den måde, hun kiggede på dig på.

- Det mærkede jeg slet ikke.

- Næ, det kan også være, at jeg tager fejl, svarede Allan.

- 178 -

- Jeg mangler stadig at få snakket med Jens Larsen, sagde Jan, da han var alene med Susanne ude på lageret. - Han kan godt virke lidt pirrelig, så jeg er lidt nervøs for at blive uvenner med ham.

- Jamen, lille skat, sagde Susanne og kiggede op på ham med smil i øjnene. - Du skal da bare tale pænt og give ham ret, når han siger noget.

- Det var faktisk lige ved at gå galt, dengang jeg bød på fyraftens øl.

- Skal jeg gå med dig?

Jan overvejede tilbuddet et øjeblik, men kom så frem til at det nok ville virke lidt for usikkert.

- Nej, jeg må nok hellere selv forsøge at tage affære.

Han gav Susanne et kys og gik ned til Jens Larsens lille aflukke, hvor der desværre var helt tomt.

Ude i butikken gik han først over til det område, slik havde haft før, det var blevet fordelt langs kasselinjen og kom så i tanke om, at Jens

næppe ville være der. Han skiftede derfor retning og startede i den ene ende af kasselinjen.

- Nå, der er du, sagde Jan, da han fandt Jens siddende på en lille skammel, mens han rutineret hængte slikposer op på et stativ.

- Ja, her er jeg i gang med et sandt slavearbejde, efter at du har fået hele butikken sat på den anden ende.

- Ja, det beklager jeg.

- Det er du ikke ene om.

Jens fortsatte med at arbejde, mens Jan overvejede, om han skulle fange Jens på et andet tidspunkt.

- Jeg ville bare fortælle dig, at mens Vibeke Rasmussen er syg, så overtager jeg nogle af hendes opgaver.

- Jamen, det var da godt for dig, du vil jo også gerne fedte dig ind hos ledelsen, svarede Jens temmelig surt.

- Ja, det vil jeg vel, sagde Jan, der huskede, at Susanne havde sagt til ham, at han skulle give Jens ret.

- Du er da i det mindste ærlig, sagde Jens og stoppede arbejdet et øjeblik.

- En af opgaverne er, at jeg skal indsamle statistikker, sagde Jan. - Men vi følger bare den normale rutine, tilføjede han, da han bemærkede, at Jens var ved at trække luft ind til en større svada.

I stedet tav Jens og fortsatte med at hænge de små poser slik op på stativet.

- Det er også meningen, at jeg skal være den person, du kan gå til, hvis du har nogen problemer, sagde Jan.

- Jamen, så er du jo lige den jeg søger. Begge mine studentermedhjælpere er blevet syge, du kan jo nok regne ud, at jeg ikke sidder her, fordi jeg synes, at det er sjovt.

- Øh, så du mangler arbejdskraft?

- I den grad, jeg regner med, at alle de her forbandede stativer er helt tomme klokken halv otte, og vi lukker først klokken ti.

- Det lyder ikke godt, jeg kigger lige nede i brød, og ser om vi måske kan undvære Jane i nogle timer.

- Det ville være dejligt, og hvis du har flere ledige hænder, kan jeg også bruge dem. Carsten Stilling er på ferie, så jeg ligger i den grad underdrejet.

Carsten var den eneste fuldtids medarbejder i Slik ud over Jens, og han tog sig normalt af mange af de ting, som Jens ikke gad beskæftige sig med.

- Jeg skal se, hvad jeg kan gøre, svarede Jan og forlod Jens.

- Nå, klarede du det? Spurgte Susanne, da han vendte tilbage.

- Det gik egentligt meget godt, det eneste problem, var at han mangler arbejdskraft, så jeg lovede at se, om vi måske kunne undvære Jane i nogle timer.

Susanne kiggede tvivlende på Jan.

- Så kommer du selv til at gå ud i afdelingen og hjælpe Poul med at sætte småkager på hylderne, for vi har fået en pæn stor leverance i dag.

- Tja, det var jo ikke lige det, jeg havde forestillet mig, sagde Jan og kløede sig i håret.

- 179 -

Tæt på en af de Kanariske øer, Grand Canaria, nærmede en 35 fods sejlbåd sig for en let vind, der ubesværet pressede båden igennem vandet. Humøret var højt, dog blandet med en hvis utålmodighed, efter at de tre piger længe havde betragtet Furteventura, da de sejlede forbi, og drømmene om fast grund under fødderne og et brusebad i ferskvand pludselig var kommet inden for rækkevidde. Temperaturen faldt ikke længere under de tyve grader, selv om natten, og lige nu sad alle tre i cockpittet og nød skyggen fra solsejlet, de havde spændt ud.

- Vi kan gå i land om nogle få timer, sagde Anette.

- Jeg er snart lige så utålmodig som dig, sagde Carmen. - Når havnen pludselig er inden for rækkevidde, begynder ventetiden pludselig at være lang.

- Jeg ved ikke rigtigt, om det er en trøst, men det er da rart, at du forstår mig.

- Heldigvis er det frokost tid nu, sagde Karen, som var ved at sætte tallerkner og mad frem på det lille bord i cockpittet.

De lod autopiloten klare styringen, mens de spiste, og forsøgte at få tiden til at gå ved at snakke om, hvad de ville gøre som det første, når de kom i land.

To timer senere kunne de se højhusene i Las Palmas, og Carmen mente også at hun kunne se biler på en vej, der løb på det golde forbjerg nord for byen.

- Jeg synes, at vinden løjer af, beklagede Anette sig.
- Det er vist din utålmodighed, der løber af med dig, svarede Karen og trak lidt ind på storskødet for at justere sejlet en smule.
- Jeg tror hun har ret, sagde Carmen, da gennuoen pludselig blafrede i den lette vind.
- Det var dråben, sagde Anette. - Tager I kludene ned, mens jeg starter motoren.

Carmen var allerede ude i forstavnen og var ved at trække forsejlet ned, da Anette gik ned i kahytten for at starte motoren.

Mindre end ti minutter senere lå Smølfen på en støt kurs mod havnen i Las Palmas, Karen havde søkortet i hånden, mens Anette styrede og Carmen holdt udkig fra stævnen, indtil de en lille halv time senere sejlede ind imellem molehovederne på lystbådehavnen.

- Her ser rart ud, sagde Karen, da hun så den rummelige havn og de mange lystbåde, der fyldte godt op langs broerne.
- Anette satte farten ned og sejlede langsomt ind, mens Karen fik travlt med at hænge fendere ud langs siden.

- Kan du se, hvor vi skal lægge til? Råbte hun til Carmen.
- Carmen spejdede ivrigt efter en kaj, hvor man kunne finde den lokale tolder.

- Her til bagbord, nej, jeg mener til højre, råbte Carmen ivrigt, da de passerede imellem to broer.

Anette lagde roret helt over og Smølfen drejede elegant rundt om sin egen akse og fortsatte ned imellem broerne, indtil de nåede bunden, hvor der var en kaj med en tankstander og et skilt med teksten "Adouana". Uden besvær lagde Anette båden ind til kajkanten, så Karen og Carmen kunne smide tovet op til to fyre, der havde stået og holdt øje med dem, da de sejlede ind.

- Er mændene faldet overbord? Spurgte den ene af fyrene på spansk.
- Det er en kvindebåd, svarede Carmen drillende. - Ingen adgang for mænd.

Fyrene blev dog hængende og gav Karen en hånd, da hun kravlede op på kajen, som lå lidt over en meter højere end Smølfens ræling.

- Der ser rigtigt dejligt ud her, sagde hun højt til de to andre i båden.
- Kan I mærke hvor dejligt varmt her er?
- Her er rigtigt dejligt, jeg har bare en fornemmelse af at luften bliver en smule beklumret i kahytten om natten.
- Du bliver da aldrig tilfreds, sagde Karen med en lille latter.
- Du har ret, svarede Anette og smilede. - Kan du se Henrik nogen steder?

Karen holdt hånden som en skygge over øjnene og kiggede rundt på havnen, indtil hun havde drejet en hel omgang.

- Der er jo andre havne her i byen, sagde hun. - Han kan jo være gået forkert.
 - Hvor er du pjattet, lo Anette. - Det ville nok også have været for meget at håbe på, at han allerede var her.
- Men hun lød alligevel skuffet.

Efter at de havde haft besøg af en tolder, blev de anvist en plads ved en bro, hvor der lå et svensk skib ved siden af dem. Alle tre var ivrige efter at bruge havnens badefaciliteter, og Anette lod frivilligt Karen og Carmen få den første chance. Imens de var væk, nød hun alle de nye lyde i havnen. Båden ved siden af var beboet af en familie med tre børn under skolealderen, som alle færdedes uforfærdet rundt på skibet, den yngste kun iført redningsvest og bar numse.

- 180 -

- Det har været en god dag, sagde Ulla.
- De var netop stået af bussen vej hjem fra tegneskolen, og begyndte at gå den sidste halve kilometer.
- Jeg forstår ikke, hvordan det kan være, at Jarl altid kan forklare tingene, så det virker så let, sagde Maja.
 - Nej, vel. Pludselig kan man bare få det til at ligne.

Maja nikkede.

- Det er egentligt lidt mærkeligt, hvor meget man kan opnå med forholdsvis enkle teknikker.

- På en eller anden måde synes jeg næsten, at det er snyd, sagde Ulla, netop som de drejede om hjørnet til Vestervej, hvor Fannys hus lå.

Ulla stoppede forskrækket op et øjeblik.

- Den ambulance, holder den ikke lige ud for nummer 18?

Maja satte farten op, så hun næsten småløb.

- Det gør den da, der må være sket noget med din mor.

- Men det har heldigvis ikke været værre, end at hun har nået at trykke på knappen, svarede Ulla stakåndet af tempoet.

Netop som de nåede frem til huset, kom to falcreddere ud af huset med en bære, hvor de kunne skimte Fanny, der lå under et tæppe med en iltmaske for munden.

- Hvordan har hun det? Er hun ved bevidsthed? Spurgte Ulla den forreste redder, en rødhåret mand med fregner i hele ansigtet.

- Hun er i live, svarede han. - Vi reagerede på alarmen og fandt hende i køkkenet, hvor hun var ved at smøre en leverpostejmad.

- Men hun trækker vejret?

Ulla gik nærmere til båret og tog Fannys hånd i mellem sine hænder.

Den føltes slap og livløs, men små plamager af damp på masken, afslørede at Fanny trak vejret.

- Er du familie? Spurgte redderen, der gik bag båret, en kraftig mand i halvtredserne der var godt i gang med at miste håret.

- Jeg er hendes datter, svarede Ulla.

- Vil du køre med i ambulancen, spurgte den tyndhårede.

- Jeg... Ulla kiggede på Maja. - Klarer du dig?

Maja nikkede.

- Tag du bare af sted, så ringer jeg til Lise og Allan.

- Allan er vist på vej hjem fra Kina, men hvis du kunne ringe til Henrik, så får Allan besked den vej.

- Det skal jeg nok.

Maja gav Ulla et hurtigt knus og ventede på fortovet, mens ambulancen gjorde klar til at køre, og et øjeblik efter stod hun alene på den stille villavej.

- Kan du høre mig? Sagde Ulla og klappede Fanny blidt på kinden. Fanny reagerede ikke, hendes øjne var lukkede, men af og til kunne Ulla skimte bevægelser under øjenlågene, som om Fanny sov REM søvn. Ambulancen kørte hurtigt og med udrykning, og alligevel virkede det som en evighed før ambulancen stoppede uden for akutmodtagelsen, men der var kun gået 11 og et halvt minut, siden de forlod Vestervej.

- Hun har ikke været ved bevidsthed, siden vi ankom, forklarede den rødhårede til portøren og sygeplejersken, der modtog dem.

- Reagerer hun på noget?

- Nej, men både hendes åndedrag og hendes hjerteslag er regelmæssige.

Den rødhårede og hans makker tog rutinerede båren ud og begyndte hurtigt at skubbe Fanny ind i bygningen. Ulla fulgte efter og mærkede en følelse af tillid over personalets rutinemæssige måde at arbejde på, samtidig med at antallet af personer gjorde hende frygteligt nervøs.

- Bliv her ude, sagde en sygeplejerske, mens hun forsøgte at fastholde Ullas blik med sine blå øjne.

Ulla lod hende holde sig tilbage, mens båren med hendes mor blev kørt ind på en stue, hvor en læge begyndte at undersøge Fanny. Få minutter efter kom de to reddere ud med den tomme bære og forsvandt ned ad gangen.

- Vil du komme med her hen? Spurgte sygeplejersken venligt.

Ulla fulgte lidt modstridende med, uden at sige noget.

- Jeg hedder Pia, fortsatte sygeplejersken. - Har du lyst til en kop kaffe?

- Kaffe?

- Ja, eller en kop te, ville det være bedre?

- Te?

- Du vil måske hellere have noget koldt?

- Nej, jeg vil gerne have en kop kaffe, sagde Ulla og tog sig sammen.

- Kom sæt dig her, sagde Pia og trak en stol ud, mens hun skænkede en kop kaffe. - Så får du besked, lige så snart vi ved noget om din mor.

Ulla tog i mod koppen og drak forsigtigt af den varme væske.

- Hun har et jernhelbred, sagde hun. - Hun skal nok komme sig.

- Selvfølgelig, svarede Pia.

- 181 -

- Dejligt at se jer i god behold, sagde Henrik og gav både Allan og Elisabeth et knus, da de trådte ud i ankomsthallen.

- Jamen far, du har da ikke været urolig for os, sagde Allan med et smil.

- Det har været en stor trøst, at du har haft den unge dame med dig, svarede Henrik og lod blikket hvile på Elisabeth. - Ellers ville jeg nok have været nervøs. Har det været en god tur?

- Det har været spændende, sagde Elisabeth. - Og vi har oprettet en afdeling i Chongqing.

- Jamen selvfølgelig, sagde Henrik og grinede.

- Den er ikke så stor, men vi har en aftale med en pige, der hedder Lin, og hun vil sikre, at vi får de varer, vi har bestilt.

- Det lyder da fantastisk, din mor har i øvrigt lavet mad, Elisabeth. Både hende og din far er meget spændte på at høre, hvordan jeres tur er forløbet.

- Så lad os køre, sagde Allan og hankede op i kufferterne.

- Åh, hvor er det godt at se jer igen, sagde Erna, da de ankom.

Så slog hun armene omkring sin datter og holdt hende i en langvarig omfavnelse.

- Mor vi har altså kun været væk i fem dage, udbød Elisabeth, da hun mærkede, at det kunne vare længe, før hendes mor slap hende igen.

- Ja, hold nu op med det pjat Erna, sagde Karl. - Lad os komme ind i stuen og høre om turen.

Han gennede dem alle sammen ind og bød øl og vin til alle, selv om både Allan og Erna fik cola i stedet for, mens Henrik sagde ja tak til et glas vin.

- Hvordan var der så i Kina?

Karl kiggede forventningsfuldt på Elisabeth.

- Det var overvældende, utroligt fremmedartet, sagde Elisabeth.

- Men vi mødte en pige, Lin, som viste os rundt, og som vil hjælpe os med forretningen i Kina, når vi nu er her.

- Jamen, så har du vel haft en spændende tur, med to piger til at opvarte dig, grinede Karl.

Elisabeth sagde ingenting og tog en lille slurk af sin øl, mens hun indvendig følte at hendes hjerte bankede, som om hun var en lille kanin, der skjulte sig for ræven bag en udgået busk.

- I kommer til at fortælle nogen flere detaljer, indvendte Erna. - Start med da I landede i Beijing.

Allan startede med at fortælle om vanskelighederne med at finde det rigtige bagagebånd, og snart skiftedes han og Elisabeth til at fylde detaljer og farver på fortællingen, mens tilhørerne fulgte nøje med.

- Det er da utroligt, alt det I har oplevet, sagde Erne, da de nåede til lufthavnen, hvor Henrik afhentede dem.

- Der er for resten noget, jeg helt har glemt, sagde Henrik og så lidt flov ud. - En pige, der hedder Maja ringede og fortalte, at Ulla var taget ind på hospitalet med Fanny.

- Hvad er der da sket? Spurgte Elisabeth bekymret.

- Hun vidste ikke så meget, fortalte blot at Fanny havde været bevidstløs.

- Har Ulla ikke en mobil? Spurgte Karl.

Henrik nikkede og fandt sin egen telefon frem.

- Jeg tror, at den er slukket, sagde Henrik, efter at han havde forsøgt at ringe.

- Vi må hellere køre derind, sagde Elisabeth og tog fat i Allan.

- Vent lidt, afbrød Henrik dem. - Måske ved Lisa noget.

Han ringede igen, og denne gang var han mere heldig.

- Fanny er stadig bevidstløs, forklarede han da samtalen var slut. - Der er ikke så megen ide i at køre derind.

- Skal vi så ikke spise lidt? Spurgte Erna og kiggede bekymret rundt.

Vibeke Rasmussen lå og kiggede irriteret op i hospitalsstuens loft, der var endelig ro, efter at Ruth havde haft besøg af en søn og en datter, plus deres fire eller fem irriterende unger. Hendes ben gjorde ondt, og hun overvejede om hun skulle bede om noget mere smertestillende, men samtidig havde hun en forestilling om, at hun havde hallucineret, fordi hun havde nogle billeder i hovedet af en pige, der lignede hende selv, som havde været inde på stuen. Hun mærkede et let vindpust fra døren, der åbnedes og mærkede en irritation brede sig igen. Hvor meget familie havde den gamle kone egentligt?

- Hej, sagde Rikke og trådte nærmere til sengen. - Hvordan går det?
- Øh, hej, svarede Vibeke lidt fortumlet. - Jeg troede, at du var en, jeg havde drømt.

- Du var lidt groggy i går, da jeg var herinde, svarede Rikke.
- Ved ud godt, at du ligner mig meget, sagde Vibeke. - Det er næsten som at kigge i et spejl.

- Ja, det ved jeg godt, du viste mig et billede, da jeg besøgte dig i går.
- Det kan jeg godt huske.

- Man skulle næsten tro, at vi var tvillinger, sagde Rikke, som havde opdaget, at når hun lod være med at fokusere på skrammerne i Vibekes ansigt, sagtens kunne se den slående lighed.

- Ja, det tænkte jeg også, men vi har jo ikke samme mor.

- Tænk, hvis vi havde, og du måske var blevet bortadopteret, af en eller anden grund, sagde Rikke.

- Jeg er ikke adopteret, jeg har boet hos min mor og far indtil jeg flyttede hjemmefra, forklarede Vibeke.

- Næ, det er mærkeligt, mine forældre har heller aldrig snakket om, at jeg skulle have en søster. Hvor boede du, da du var barn?

- Jeg har boet i Ringsted hele min barndom, sagde Vibeke.

- Jeg har boet i Tåstrup, indtil jeg blev syv, så flyttede vi til Hundige, fortalte Rikke.

- Så du kan godt se, at vi ikke kan være søstre, konkluderede Vibeke en smule usikkert.

- Næ, men det er alligevel mærkeligt, hvorfor er vi født på Hillerød hospital?

- Et eller andet sted skal man jo fødes.

- Ja, men for mig ville det vel være mere naturligt, om det havde været Glostrup, og der er da også et hospital i Ringsted.
 - Har I tænkt på, at I måske begge to er bortadopterede, blandede Ruth sig fra den anden seng.
 - Du skal slet ikke blande dig i noget, svarede Vibeke surt.
 - Det er jo ikke til at holde ud, den måde I danser om den varme grød, svarede Ruth.
 - Hun kan godt have fat i noget, sagde Rikke med tindrende øjne. - Måske er vi to prinsesser, der var i vejen og derfor er blevet bortadopteret.
- Vibeke smilede og lo et øjeblik, indtil hun mærkede hvor ondt det gjorde, der hvor hun havde slået sig, når hun grinede.
- Hvor bor dine forældre nu? Spurgte Rikke.
 - De er døde, svarede Vibeke. - De tog på deres første charterrejse til Tyrkiet, og døde i en busulykke dernede, har du nogen ide om, hvor råddent de kører i Tyrkiet?
 - Pokkers, så kan vi ikke spørge dem.
 - Hvad med dine forældre?
 - Mmm, ja, sagde Rikke henholdende. - Jeg har ikke set dem siden jeg var 21.
 - Hvorfor?
 - De blev skilt, min mor fandt en yngre mand, og min far flyttede til Thailand og åbnede en bar, det gav så meget uvenskab, at vi mistede forbindelsen.
 - Så du har ikke ret meget lyst til at spørge dem?
 - Jeg ved ikke rigtigt, det er lidt svært, jeg kunne selvfølgelig ringe til min mor og spørge, om jeg egentligt er adopteret.
 - Det lyder ikke som det letteste i verden.
 - Kunne I ikke bare få lavet en DNA test? Spurgte Ruth ovre fra sengen.
 - Blander du dig nu igen? Svarede Vibeke.
 - Det var måske en ide, sagde Rikke. - Hvad siger du, hvis jeg får nogen til at tage en blodprøve på dig? Så kan vi hurtigt få et svar på den måde.
 - Tja, jeg har jo ondt over det hele alligevel, så hvorfor ikke.
 - Tør vi? Vi har jo ikke det største held med familie, sagde Rikke.

- Jeg tror godt, at jeg kan klare at have en søster, sagde Vibeke og smilede.
- Måske er det derfor, at jeg har den her mani med fødselsdagene, for at jeg skulle finde min søster.
- I ved altså ikke, om I er søstre endnu, indvendte Ruth. - Tag aldrig glæderne på forskud, man risikere bare at blive skuffet.
- Hold dog mund din gamle hejre, sagde Rikke.

- 183 -

- Hvad sker der? Hvad er klokken? Stønnede Jan, da vækkeuret ringede klokken fem om morgenen.
 - Det er i dag, sagde Susanne med en næsten overstadig tone. - Vi åbner den nye brødafdeling sådan helt officielt.
 - Men er det ikke stadig nat, jeg synes, at vi lige var gået i seng?
 - Der er meget vi skal nå, min skat, vi kan godt regne med, at der kommer en skov af mennesker for at købe nybagt brød hos os.
 - Jamen, ikke klokken fem om morgen, gabte Jan, der havde kigget på uret.
 - Nej, men der skal være flag og balloner, vi skal også være sikre på, at vi har styr på alle de ekstra varer, vi har bestilt.
- Jan blev smittet en smule af hendes entusiasme og satte sig sløvt på sengekanten for at finde sit tøj.

Klokken var kun lidt over seks, da de sad på deres cykler på vej til arbejde, Susanne var i strålende humør, mens Jan stadig var forholdsvis tavs. Han hørte dog tålmodigt på hendes talestrøm og svarede, så godt han orkede.

Som Susanne havde forudsagt, var der brug for dem. Ude på lageret var en stor vogn fra Brødfabrikken ved at læsse adskillige paller med brød af.

- Kan vi virkelig sælge så meget? Spurgte Jan en smule overvældet.
- Det er jo tilbudsvare, der skal nok ryge noget i kundevognene, sagde Susanne med overbevisning.

- Det må vi håbe, for det kommer da til at knibe med, at have det ude på lageret.
- En af grundende til at vi skulle møde så tidligt, forklarede Susanne.
- Vi skal jo have noget af det mokket på plads på lageret, og resten skal ud i butikken.
- Får vi slet ikke noget hjælp? Spurgte Jan en smule modløs.
- Poul kommer klokken syv, og Michael skulle gerne dukke op klokken otte.

- Hvor skal vi starte? Sagde Jan og kiggede lidt overvældet på de mange paller med brød, som næsten forhindrede passage.
- Lad os lige kigge på butiksarealet, så vi kan få et overblik over, hvor der skal fyldes hylder op.

De gik ud i det næsten helt tomme varehus, henne ved kasselinjen kunne de høre en maskine, der var ved at vaske gulvet, men ellers var de eneste lyde en svag brummen fra de tusinde af lysstofrør i loftet.

- Det er lidt mærkeligt at være her helt alene, hviskede Jan.
- Jeg kan godt lide det.
- Ja, men tænk nu, hvis der er zombier eller noget, sagde Jan. - Jeg har set det på film, når helten og heltinden går ind i en tom bygning som den her, går der ikke mange sekunder, før ragnarok bryder løs.
- Jan, vi har ikke tid til pjat, sagde Susanne, da de nåede frem til brødområdet.

- Vi skal have fyldt de reoler op med de gode tilbud, fortsatte hun og pegede på nogle tomme reoler, der var anbragt i et lille torv. - Men måske skal vi starte med at hænge flag op, det er vigtigt at gøre, mens vi har området for os selv.

Jan nikkede og kiggede rundt for at få en ide om opgaven.

- Hvor skal vi hænge flag op, der er næsten fem meter til loftet?
- Hvis du kigger nøje efter, hænger der en masse tynder virer, som vi kan hænge flagene op i.
- De hænger stadig meget højt oppe, har BLOBS overhovedet en stige, der er så høj?
- Vi har noget, der er bedre, kom!

Hun gik tilbage mod lageret, og Jan fulgte efter denne gang lidt interesseret og nysgerrig. Susanne fortsatte målbevidst ned i en del af

lageret, hvor Jan ikke havde været før, og under en pallereol pegede hun på en firkantet vogn, der var ca. halvanden meter høj.

- Den der, sagde hun.

- Hvad er det?

Jeg ved ikke, hvad den hedder, men platformen kan hæves, så man kan nå op til loftet, kravl op på den og køre den ud.

- Kan jeg bare det?

- Selvfølgelig, det kan ikke være meget sværere end at køre på knallert.

- Men, Susanne, jeg har aldrig kørt på knallert.

- Så må du vel lære det, sagde Susanne lidt afvisende. - Hvor svært kan det være?

Lidt tøvende gik Jan ind under reolen og kravlede op ad den lille stige, der var monteret på siden af monstret. Da han var kommet op på platformen, fandt han hurtigt et betjeningspanel i den ene ende. Han startede med at læse instruktionerne.

- Hvad bliver det til? Spurgte Susanne lidt utålmodigt.

- Jeg skal lige se, hvordan man gør, svarede Jan. - Den starter med "læs instruktionen grundigt så du ikke udsætter dig selv og dine kolleger for fare".

- Vi har altså ikke så meget tid, Poul kommer snart og begynder at køre brød ud i butikken.

- Jamen, stønnede Jan og drejede forsigtigt på nøglen, der sad midt i panelet.

Der skete ikke alverden ud over, at en grøn lampe begyndte at lyse.

- Det må være den her knap, sagde han til sig selv. - Susanne tråd lige lidt tilbage, jeg vil helst ikke køre dig ned.

Susanne trådte nogle skridt tilbage og lidt til siden, så der var fri bane en fem seks meter frem. Jan trykkede på en knap, men slap den med et hyl, da platformen kørte ti cm op, og han stødte hovedet let mod hylden over ham.

- Det var vist ikke den, konstaterede Jan og kiggede endnu en gang på instruktionen.

Efter et øjeblik skubbede han et lille joystik fremad og kørte langsomt ud fra reolen, indtil maskinen var helt fri, og han ved at

skifte retning med den lille pind, begyndte at dreje ned ad den vej, de var kommet fra.

- Det gå da fint, roste Susanne ham nede fra gulvet.
- Vil du køre med?
- Nej, det er lige meget, jeg går her bag efter.
- Er du nervøs for, at jeg ikke kan styre den?
- Nej, men vi har lidt travlt, så vi har ikke brug for flere forsinkelser, sæt nu gang i den igen.

Jan adlød og kørte ganske langsomt fra lageret ud til brødområdet, hvor Susanne rakte ham en kasse med flag, der kunne hænges op lige som guirlander.

- Hvis du køre over i hjørnet og starter der, dirigerede Susanne og pegede på hjørnet.

Jan satte maskinen i gang igen og kørte over i det udpegede hjørne, hvor han holdt stille et øjeblik, før han langsomt begyndte at køre op.

- Den føles lidt vakkelvorn, sagde han, da han var nået op i næsten tre meters højde.

- Så lad være med at læne dig ud over kanten.

Jan begyndte forsigtigt at hænge enden af guirlanden op.

- Fint, sagde Susanne. - Så kører du over mod det næste hjørne, mens du fastgør flagene med ca. en meters mellemrum.

- Det klarer jeg, sagde Jan.

- Så går jeg ud på lageret og ser, hvordan det går med Poul og brødet, er det ok?

- Ja, ja, jeg klarer det fint, sagde Jan optimistisk.

Susanne gik ud på lageret og satte sedler på nogle af pallerne med besked til Poul, om hvor brødene skulle placeres i butikken, efter en halv times tid undrede hun sig over, at Jan ikke var kommet tilbage.

- Hvordan går det? Spurgte hun, da hun så, Jan sidde stille oppe på platformen uden at lave noget.

- Hej, Susanne, godt du kom, jeg ved ikke helt, hvad der skete, men som du ser, har jeg hængt de fleste af flagene op, men pludselig sker der ikke noget, når jeg forsøger at køre frem, og den vil heller ikke køre ned.

- Jan, tag dig nu sammen, vi har ikke tid til det her pjat.
- Jamen, jeg forsøger jo, men lige gyldigt hvad jeg gør, er der ikke nogen reaktion.
- Kan den være løbet tør for strøm?
- Det kan godt være, den grønne lampe lyser ikke længere.
- Hvorfor kommer du så ikke ned og gør noget, har du slet ikke forstået, at vi har travlt?
- Jamen, der er jo ikke nogen stige, og der er længere ned, end jeg har lyst til at hoppe.
- Er det da meningen, at jeg skal gøre alting selv? Spurgte Susanne temmelig arrigt.
- Nej, nej, svarede Jan og viftede med hænderne. - Men hvis det her apparat ikke får noget strøm, så ved jeg ikke, hvad jeg skal gøre.
- Ok, jeg finder en forlængerledning, så kan det være, at vi kan få den i gang igen.

Jan kiggede opgivende på hende, da hun forlod ham igen, og han måtte vente næsten ti minutter, før hun dukkede op med en lang ledning.

- Jeg kan ikke finde noget stik, sagde hun irriteret og efterhånden temmelig anspændt.

- Prøv at kigge ovre ved ovnen, der er sikkert et.

Susanne gav et lille glædes hyl, da hun fandt stikket, hendes næste udfordring var at finde stikket i maskinen, der var skjult under en lille klap, men da hun endelig fandt den tændte den lille grønne lampe igen.

- Skynd dig at hænge de sidste flag op, så må den stå og lade op, mens vi laver noget andet, sagde Susanne, idet hun forlod ham igen.

Jan var netop færdig og ved at køre platformen ned, da Susanne og Poul kom ud med et stort bur med brød.

- Hold da op som tiden går, sagde Susanne anstrengt. - Klokken er allerede halv otte, og vi er ikke i nærheden af at være færdige, se nu at komme op i omdrejninger Jan.

Jan svarede ikke, men så ret overrasket ud over hendes angreb.

- Skulle der ikke være tændt for ovnen nu? Spurgte Poul lidt henkastet.

- Åh, nej, den skal jo have mindst en time til at varme op, beklagede Susanne sig. - Klare du det Jan.

- Øh, ja, men hvad med platformen her?

- Lad den lige lade op i ti minutter til, så er der forhåbentligt strøm nok, til at den kan køre ud på lageret.

Jan nikkede og fandt kontakten til ovnen, som tændte den lampe, der indikerede, at den var ved at varme op.

- Vi skal have de her brød anbragt, sagde Susanne og kiggede arrigt på Poul og Jan.

- Det klarer vi, sagde Jan og begyndte at flytte brød fra buret over på reolerne.

- Poul, det brød som skal i ovnen, har du styr på hvor det er? Spurgte Susanne med en skarp tone.

- Næ, svarede Poul ligegyldigt. - Jeg troede, at det var noget, Jan havde kontrol over.

- Mig, sagde Jan og kiggede forbavset op. - Står det ikke ude på lageret?

- Jo, sagde Susanne hidsigt. - Men hvorfor står det ude på lageret, når det skal være klar til at komme i ovnen?

- Der er vist ikke nogen, der har flyttet der her ind, foreslog Jan. Susanne sagde ikke noget, hun kiggede bare på de to mænd med et blik, som kunne have skåret dem midt over, hvis hun havde været en superhelt. Så vendte hun sig om på hælen og gik ud på lageret.

- Jeg tror, der er en, der skal gøre sit bedste for at komme tilbage i kridthuset, sagde Poul med et skævt grin.

- Hvad mener du?

- Det er jo dig, der får alle kyssene, men lige nu tror jeg, at du står tættere på en skideballe.

- Men, men jeg har jo ikke gjort noget.

- Lige præcis, svarede Poul og fortsatte med at stable brød.

Da de første kunder kom hen til disken i den nye bagerafdeling, var der ikke nogen brød klar endnu, Jan stod bag disken og holdt øje

med uret. Der manglede endnu 12 minutter, før han kunne tage de varme brød ud.

- Hej, mor, udbød han overrasket, da hans mor og Niels dukkede op.

- Hej, min skat, sagde Else Jacobsen. - Sikken en fin afdeling I har fået her.

- Tak mor, vi er også godt tilfredse.

- Er der noget nybagt brød? Spurgte Niels.

- De er færdige om ti minutter, vi havde et lille problem med at få tændt ovnen tids nok.

- Din mor foreslog, at vi tog herved og købte noget frisk brød til formiddagskaffen, selv om jeg foretrækker din mors hjemmebag.

- Det var sødt sagt, Niels, men nogen gange er det rart med lidt afveksling.

- Det er rigtig godt brød, vi har her, sagde Jan.

- Men det er temmelig dyrt, svarede Else og kiggede på priserne i montren.

- Vi har også billigere brød på tilbud.

- Det kan jeg altså dårligt spise, når jeg er vant til din mors hjemmebag, indvendte Niels.

- Nå, man er nok blevet godt vant?

- Du ved jo godt hvor lækkert, din mors brød er.

Mens de snakkede, var Susanne kommet ude fra lageret med en vogn med brød, der var klar til at få den sidste opvarmning inde i ovnen.

- Jamen dog, I er kommet ud af køkkenet begge to, og på en gang? Sagde Susanne og kiggede en smule hovent på Else og Niels.

- Vi skulle da op og se jeres nye afdeling, svarede Niels.

- Vi er også meget glade for resultatet.

- Dejligt at se, at du også er på arbejde i dag, sagde Else.

- Jeg kan jo dårligt blive hjemme, når vi åbner afdelingen efter den store ombygning.

- Nej, for det er jo dig, der trækker i trådende og styrer min lille Jan, så han danser efter din pibe.

- Øh, hvad? Spurgte Susanne med lyn i øjnene.

- Du ved vist godt, hvad jeg mener, svarede Else kampberedt.

- Jeg ved slet ikke, hvad du mener.

- Du spinder min stakkels dreng ind i et net af afhængighed. Snart har han pantsat sin fremtid i den dyre lejlighed, du har lokket ham til at købe.

- Jamen, svarede Susanne og gispede efter vejret. - Kommer du her og antyder, at jeg får Jan til at gøre noget, han ikke selv vil?

- Jeg kender din type, sagde Else med dirrende stemme og pegede på Susanne. - Der går ikke længe, før du kommer og siger, at du skal have en unge, og at han bliver nødt til at gifte sig med dig.

- Hvad for en type? Vrissede Susanne og stillede sig tæt op ad Else med hænderne i siden.

Kunderne, der stod i kø for at købe brød, var ikke så optaget af brødsalget længere, men rykkede tættere på Susanne og Else for ikke at gå glip af et ord.

- Altså mor, nu tror jeg, at du skal se at gå hjem, sagde Jan.

- Det er dråben, stønnede Else og rakte hånden ud til Niels for at få støtte. - Min egen søn vil ikke kendes ved mig.

Hun lænede sig op ad Niels, som om hun kunne falde besvimmeligt om hvert øjeblik.

- Jan, hvordan kan du være så hård ved din mor? Spurgte Niels, der så fortvivlet på Else.

- Tænk, at man skal opleve det i sit livs slutning, gispede Else svagt og holdt en hånd mod sit bryst, som om hun havde problemer med hjertet.

- Du fejler jo ikke noget din gamle hejre, hvislede Susanne imellem tænderne. - Jan giv hende et brød, så vi kan komme af med hende.

- Jamen, de er ikke helt klar endnu, sagde Jan og kiggede bekymret på sin mor, Susanne og timeren på ovnen.

- Så må hun varme det færdigt i sin egen ovn, svarede Susanne og gav Jan et blik, der fik ham til at rykke et halvt skridt tilbage.

- Nej, nu må jeg altså skride ind, sagde en kraftig kvinde på omkring de 60 år, med en lille blå hat på hovedet. - Man behandler ikke en ældre medborger på den måde, se dog på hende, hun er jo tynget af sorg.

- Hvad? Hvinede Susanne. - Hun er en intrigant gammel hejre. Else gispede højlydt og kiggede bedende på kvinden, der havde forsvaret hende.

- Åh, I unge mennesker, ikke den mindste respekt for alderdommen har I, sagde kvinden med hatten. Hendes stemme dirrende nærmest af harme. - Jeg kan købe mit brød et andet sted.

- Det kan jeg også, sagde to andre kvinder i kor, de så ud til at være pensionister, men begge to blev dog stående i køen for ikke at gå glip af noget.

- Jamen, så find dog et andet sted at handle, sagde Susanne og kiggede på hendes modstandere med sammenknebne øjne. De to trådte en anelse tilbage uden for alvor at gøre mine til at fortrække. Et klimt fra en klokke afbrød diskussionen et øjeblik.

- Så er brødet færdigt, sagde Jan muntert. - Hvem er først i rækken? Ingen flyttede på sig, alle var optaget af, om nogen turde tage til genmæle over for Susanne.

- Jeg vil gerne have et valnøddebrød, sagde en fyr, der så ud til at gå i gymnasiet.

- De er også rigtig gode, sagde Jan og puttede hurtigt et brød ned i en pose, som han rakte til den unge mand. - Pas på, for det er meget varmt.

- Niels, vil du bede Jan om et brød uden for mange kærner, sagde Else med svag stemme. - Så må vi hellere se at komme hjem.

- Hun er da alt for svag til at klare sig hjem selv, sagde kvinden med hatten, der havde blandet sig før. - BLOBS bliver nødt til at betale for en taxi til hende.

- Nej, tak, stønnede Else. - Jeg klarer mig, måske vil det også bare være en lettelse, hvis man faldt om og var død.

- Kan du da ikke se, at hun simulere? Spurgte Susanne. - Der er intet i vejen med hende.

- Du er så hård, beklagede Else sig. - Er det ikke nok, at du snor min naive søn om din lillefinger.

- Øh, mor jeg står altså lige her, indvendte Jan. - Jeg er altså ikke naiv.

- Hvis din mor siger det, så ved jeg godt, hvem jeg skal tro på, sagde kvinden med hatten. - Jeg behøver ikke kigge længe på dig for at se, at du er en naiv godtroende unge mand.

- Nu synes jeg, at du går lidt for tæt på, sagde Jan og så faktisk lidt vred ud.

- Du skal ikke sige, at min kæreste er naiv, sagde Susanne og trådte så tæt på hattedamen, at hun uvilkårligt trådte et skridt tilbage og trådte en ung pige over tærne.

Pigen råbte op i smerte og skubbede hatte damen fremover, så hun stod ansigt til ansigt med Susanne.

- Du har en sidste mulighed for at komme med en undskyldning, hvædede Susanne.

- Øh, jamen, gispede hatte damen og kiggede sig om efter støtte i blandt tilskuerne.

Alle kiggede spændt på hende, men ingen trådte til for at støtte hende.

- Hvad bliver det til? Spurgte Susanne truende.

- Men, den måde du behandlede den ældre dame på, fortsatte hatte damen, mens hun kiggede efter Else.

Hun fik dog ikke øje på hende, fordi hun var listet væk sammen med Niels.

- Hun startede balladen, hun er en onskabsfuld gammel kone, sagde Susanne.

- Det. Altså. Det er jo min mor vi taler om, sagde Jan forsigtigt.

- Du tier bare stille, sagde Susanne bestemt.

Hun lod atter øjnene hvile på damen med hatten.

- Var der mere? Var der?

- Nej, jeg ville bare...

- Hvad ville du?

- Ingenting, undskyld, sagde hatte damen og slog øjnene ned.

Susanne sagde ikke mere, men drejede om på hælene og forlod scenen, mens enkelte af tilskuerne klappede i hænderne.

- 184 -

- Mor, sagde Ulla og rejste sig op, så hun kunne kigge ned på Fannys ansigt.

- Uh, sagde Fanny forskrækket, da hun slog øjnene op. - Har jeg sovet over mig?

- Nej, mor, du er på hospitalet igen, du trykkede på knappen, og Falckredderne fandt dig livløs på gulvet.

- Sludder, sagde Fanny. - Jeg har bare glemt at stille vækkeuret.

- Nej, mor, du var vågen, da Maja og jeg tog på skole, og da vi kom hjem, var redderne ved at bære dig ud af huset.

- Det kan jeg slet ikke huske, sagde Fanny undrende. - Er du sikker?

- Ja, jeg kørte med dig her ind på hospitalet.

- Hospitalet? Hvilket hospital?

- Glostrup sygehus, forklarede Ulla.

- Jamen kære Ulla, hvor er du dog forvirret, jeg blev jo udskrevet fra hospitalet for to uger siden, hvorfor snakker du om det nu.

Ulla satte sig ned på stolen ved siden af sengen og kiggede lidt bekymret på sin mor, så tog hun sig sammen.

- Prøv at kigge rundt i lokalet her, ligner det dit soveværelse?

Fannys øjne flakkede rundt i værelset, indtil hun lidt forvirret kiggede på Ulla.

- Har I malet? Hvad er der sket med mit pæne tapet?

Ulla stønnede svagt og klappede Fanny blidt på hånden.

- Vi har ikke malet, prøv at forstå. Du er ikke hjemme i dit soveværelse, du er på hospitalet.

Fanny svarede ikke, og Ulla kiggede på hendes ansigt for at se, om hun så ud til at forstå, hvor hun var, men konstaterede at årsagen til tavsheden, var, at Fanny var faldet i søvn igen.

- Hvordan har hun det? Spurgte en sygeplejerske, der netop trådte ind på stuen.

- Jeg ved ikke rigtigt, jeg talte med hende et øjeblik, og hun forstod ikke, at hun var på hospitalet.

- Hun blev jo også bragt herind i bevidstløs tilstand.

- Men er det normalt, at hun falder i søvn på den måde?

- Svært at sige, sagde sygeplejersken og trådte nærmere, så hun kunne tage Fannys puls.

- For hun sover kun, ikke?

- Det ser sådan ud, hendes puls er langsom, men kraftig nok, tror jeg.

- Skal jeg tilkalde en læge? Spurgte Ulla.

Sygeplejersken tog sit stetoskop på og lyttede til Fannys hjerteslag.

- Hendes hjerte slå ikke særlig kraftigt, jeg tror, at jeg vil bede en læge kigge på hende.

- Vil du det, tak, sagde Ulla og sukkede dybt.
- Har hun været syg længe?
- Næ, hun fik det dårligt for ca. to uger siden, men blev forholdsvis hurtigt udskrevet igen.
- Jeg giver lægen besked, sagde sygeplejersken og rejste sig.
- Tak, jeg holder øje med hende indtil da.

Da døren var gledet i efter sygeplejersken, sad Ulla tilbage i det stille rum. Anstændt og nervøs, kiggede hun utålmodigt på den lukkede dør, mens hun koncentreret lyttede til Fannys svage åndedrag, der fulgte en urolig men vedblivende rytme.

- 185 -

- I nyder rigtigt at være på langfart, sagde Anette med et lille smil, da Carmen og Karen dukkede op ved morgenbordet i cockpittet.
 - Holdt vi dig vågen? Spurgte Karen undskyldende.
 - Nej, jeg lå og læste, det lød som om I hyggede jer.
- Carmen smilede lidt genert og hældte kaffe op til dem begge.
- Du siger til, hvis vi er for meget, der skal være plads til os alle.
- Anette nikkede og smilede ad Carmens generthed.

- Las Palmas er en utroligt hyggelig by, sagde Anette. - På en gang en storby og samtidig overskuelig og smuk.
 - Det gør ikke noget at vente her en måneds tid, sagde Karen. - Carmen er ved at lære mig at sige lidt på spansk, så det er dejligt at have mulighed for at øve sig lidt.
 - Må jeg ikke være med i klassen? Spurgte Anette.
 - Jamen selvfølgelig, sagde Carmen. - Det bliver bare sjovere, hvis vi er flere.
- Anette hældte en kop kaffe mere op i sit krus og rørte lidt utålmodigt rundt.
- Du virker lidt rastløs, sagde Karen.
 - Jeg venter bare på, at posthuset skal åbne, sagde Anette. - Hvem pokker har også fundet på, at de skal holde lukket på en helt almindelig dag som i går.

- Det er jo en del af charmen ved at rejse rundt, sagde Karen med et lille smil. - Man ved aldrig helt, hvad man kan forvente.

- Heldigvis ved jeg, at posthuset åbner om tre kvarter, så det varer ikke længe, før I får båden for jer selv.

- Vil du ikke have os med? Spurgte Karen drillende.

- Hvis I kan holde trit med mig, er I meget velkomne.

- Jeg tror, vi bliver her og passer på båden, sagde Karen. - Så kan du læse brevet højt for os, når du kommer tilbage.

- Det er ok, jeg ved hvor posthuset ligger, svarede Anette og så en lille smule lettet ud.

- Har du egentligt ikke fået hans e-mail adresse endnu? Spurgte Carmen.

- Vi har jo ikke internet på båden.

- Næ, men du kan vel finde en butik, hvor du kan gå på nettet for et par euro.

- Det er da en god ide, tilføjede Karen. - På den måde kan du høre fra ham hver dag.

- Men jeg har jo heller ikke selv en e-mail adresse.

- Så må vi starte med at oprette sådan en til dig, sagde Carmen. - Men det kan vente til en gang i eftermiddag.

- Det kommer det til, for nu skal jeg på posthuset, sagde Anette og steg ud på bådebroen. - Opfør jer nu ordentligt, så vi ikke får problemer med naboerne.

Karen og Carmen vinkede, og snart forsvandt hun bag havnens bygninger.

Hun fortsatte ind mod industrihavnen, indtil hun drejede ind i den varme by, hvor alle mennesker pludselig så ud til at gå hånd i hånd. En gammel bedstefar passerede med en lille pige i hånden. Pigen snakkede og fortalte, mens hun pegede over mod legepladsen ved Catalina parken. Under den lange række parasoller sad mennesker og snakkede, mens de drak kaffe eller fik en lille morgenbitter. Anette forestillede sig, hvordan hun og Henrik ville sidde her om nogle få uger og spise en god frokost, mens de fortsatte de gode samtaler, de havde haft ombord på båden, men først skulle hun finde posthuset.

Hun drejede væk fra pladsen og ind i gaderne, der allerede var ved at være varme af den hastigt stigende sol. Enkelte gange kiggede hun på den seddel, hun havde skrevet, selv om hun allerede kendte vejen, og kort tid efter kunne hun endelig træde ind i posthuset. Ved synet af de mange skranker, tænkte hun et øjeblik, at det ville have været rart om Carmen havde været med, men efter et øjeblik valgte hun at stille sig op i den kø, der virkede mest lovende. En mand, der hastigt nærmede sig pensionsalderen, var ikke særlig modtagelig for Anettes udmærkede engelsk, men da hun skrev sit navn på en seddel og pegede på en stak breve, der lå bag manden, forstod han hurtigt, hvad hun ville, og gik ind i lokalet bag ved.

Anette stod utålmodigt og ventede på, at han skulle komme tilbage, mens hun overvejede, om han måske ikke havde forstået hende, og var gået til pause i stedet for. Med et lettelsens suk så hun ham komme tilbage med en stor brun konvolut i højre hånd.

- Han skriver, at det går langsomt med huset, sagde hun, da hun kom tilbage til båden.

På vejen tilbage havde hun taget et hvil for at læse brevet igennem en første gang, men hun nød at læse brevet højt en gang til.

- Men er der slet ikke nogen fremgang? Spurgte Karen.

- Det ser ud til, at det går lidt bedre, der kommer folk og kigger, men indtil nu er der ikke nogen, der har bidt på.

- Hans søn er taget til Kina med sin kæreste, det lyder mærkeligt, for Henrik mente ikke, at der var så meget gang i ham.

- Måske er det kæresten, der har sat gang i ham, foreslog Carmen.

- Det er det nok, sagde Anette.

- Det virker som om, de har travlt hjemme i Danmark, men han skriver, at han savner mig.

- Det er det vigtigste, sagde Karen.

- Jeg kunne bare godt tænke mig at høre, at han var på vej her ned, sagde Anette lidt klagende.

- Jeg er sikker på, at han nok skal komme, trøstede Carmen hende. - Vi må se, om vi ikke kan finde en e-mail adresse, du kan skrive til.

- Jamen, det har han allerede tænkt på, han har skrevet både telefonnummer og e-mail i brevet.

- Jamen, så kan du jo skrive til ham allerede i dag.

- 186 -

Elisabeth og Allan sad inde på Elisabeths kontor og snakkede om den hjemmeside, der skulle blive deres forretning, når varerne engang kom hjem fra Kina.

- Inden vi sætter siden op, skal vi have en plan over, hvordan man navigerer rundt, sagde Elisabeth og tegnede en firkant i venstre hjørne på et stykke papir.

Allan nikkede blot og fulgte opmærksomt med i hendes forklaring.

- Det her er så indgangs siden, her skal man kunne finde de ting, man har brug for, desuden skal der være en eller anden form for reklame, der får folk til at blive på siden.

- For eksempel en visning af et enkelt produkt, som så skifter næste gang, man besøger siden, foreslog Allan.

- Ja, sådan noget lignende.

Der lød en kort banken på den åbne dør indtil kontoret, og en af de ansatte, Flemming Nielsen, trådte ind. Han virkede lidt usikker over at forstyrre, men trådte nærmere da Elisabeth kiggede venligt op.

- Søren og jeg arbejder på at samle de her støddæmper manchetter, men holderen, som Allan har lavet, er blevet bøjet, så den kan faktisk ikke bruges.

- Jeg kommer nok til at kigge på det, sagde Allan og rejste sig.

Elisabeth nikkede og fortsatte med at tegne på layoutet alene, men efter et stykke tid, blev hun i tvivl om en vigtig detalje og lagde det til side. Hun åbnede sit e-mail program for at se, om der var noget hun skulle ordne for fabrikken og mærkede et lille gib, da hun så en mail fra Lin Xaiu. Hun lod cursoren køre hen over linjen, mens hun pludselig så Lin for sit indre blik, og mærkede en let rødmen ved tanken om Lins beundring af hende. Efter et kort øjeblik åbnede hun mailen. Lin skrev at CC-Electrics var klar til at afsende varerne i morgen, og at Elisabeth og Allan kunne forvente at modtage en container om ca. fire uger. "I morgen" tænkte Elisabeth, med en tidsforskel på syv timer mellem hende og Lin var der ikke længe til, at containeren ville begynde på sin lange rejse. Hun læste videre i

mailen, og var på en måde lidt skuffet over, at Lin var så forretningsmæssig, indtil hun nederst i brevet stødte på en personlig hilsen. ”Jeg savner dig allerede, det var en dejlig, men alt for kort tid vi havde sammen, men jeg er sikker på, at vi vil ses igen.” Elisabeth nikkede tavs i stolen, hun ville også gerne se Lin igen.

- 187 -

- Hej, sagde Henrik, da han trådte ind i Allans værksted.
- Hej far, hvad bringer dig her over?
- Ejendomsrådgiveren har en fremvisning af huset, så jeg må ikke være derhjemme.
- Men det er da godt, at der er nogen, der har lyst til at se på huset.
- Ja, ja, men det virker som om, det ikke kommer så meget videre end til de her fremvisninger, det kunne være dejligt, hvis der var nogen, der købte huset.
- Der kommer vel også en køber på et eller andet tidspunkt.
- Det tror jeg også, men jeg har svært ved at vente, måske er det også dumt, at jeg ikke har genoptaget mit arbejde i BLOBS.
- Det tror jeg ikke, du havde været der længe nok, men måske kan du hjælpe mig med den her, fortsatte Allan og viste Henrik montageapparatet han arbejdede med. - Det ser ud til, at den ikke kan holde ret længe.
- Henrik kiggede på de forskellige rørstumper, som Allan havde sat sammen.
- Det her aluminiumsrør er da også temmelig tyndt, svarede han og pegede på røret.
- Jeg ved det godt, men jeg har ikke kunnet få et, der var kraftigere i de samme dimensioner.
- Hvis jeg ikke tager meget fejl, kan man få plastic afløbsrør i den størrelse, tror du ikke, de kan bruges?
- Vil det være stærkere?
- Det vil jeg tro. Ved du, hvordan det går med Fanny?
- Jeg har hørt fra min mor, at hun er noget omtåget, jeg har tænkt mig at tage hen og besøge hende, når jeg er færdig med arbejdet.
- Det var da sødt af dig, du må endelig hilse fra mig.

- Du har ikke lyst til at tage med?
 - Fanny har jo aldrig været særlig vild med mig, så jeg tror, at jeg lader være.
 - Gad vide hvad der egentligt er i vejen med hende, hun er jo ikke en gang 70 år, ifølge statistikken burde hun være sund og rask.
 - Det siger hun jo også selv, sagde Henrik. - Men hvis du vil have min mening, så har hun altså altid været en smule mærkelig.
 - Ja, men hører det ikke med til at blive gammel?
 - Jeg håber ikke, at der er nogen, der går rundt og siger, at jeg er mærkelig om 20 år.
 - Det skal du ikke være bange for, grinede Allan. - Det gør de allerede.
- Henrik kiggede forbavset på Allen og grinede med ham.
- Jeg har gået og leget med tanken om, at du måske kunne tage dig af hussalget, sagde Henrik, da de havde grinet færdig. - Så behøver jeg ikke drysse rundt her og vente.
 - Men det kan vel ikke klares uden din underskrift, når huset en gang bliver solgt, indvendte Allan.
 - Næ, du har nok ret, måske skulle jeg tale med Mogens Larsen om en fuldmagt eller sådan noget.
 - Det er ikke fordi jeg ikke vil, forklarede Allan. - Det er mere det, at jeg er bange for, at der kan gå noget galt.
 - Ja, jeg ved det, jeg ved det, og som du godt ved, er jeg jo også lidt afhængig af, at jeg får nogle penge ud af salget.
 - Du kan jo vende det med advokaten, så vi ved hvilke faldgrupper, der kan være.

Henrik nikkede tænkstomt, mens han gned sig på hagen.

- Hej, Henrik, sagde Elisabeth, der netop trådte ind i værkstedet. - Vandrer du hvileløst rundt?
- En smule, ejendomsmægleren har fremvisning i mit hus.
- Det er da dejligt, så bliver det nok snart solgt.
- Bare det var så vel, jeg har lidt svært ved at holde modet oppe en gang i mellem.
- Sådan er det vel, af og til mister man modet, men så kan du altid komme her over og beklage dig lidt.
- Tak, det kan der altid være brug for.

- Jeg har fået en mail fra Lin, fortsatte Elisabeth. - Hun skriver, at varerne er pakket, og CC-Electrics sender containeren af sted i morgen.

- Man får helt uro i maven ved tanken, sagde Allan og lagde armen rundt om hende.

- Jeg har det på samme måde, svarede Elisabeth og gengældte hans knus med et kys, der var lidt mere intimt, end Allan havde regnet med, nu hvor hans far stod lige over for dem.

- Havde Lin det ellers godt? Spurgte Allan.

- Hun skrev ikke så meget, men jeg skulle hilse dig.

- Tak, du kan jo hilse igen, hvis du svarer på mailen.

- Det gør jeg nok, men lige nu er hun vist på vej i seng, så det kan vente til senere, svarede Elisabeth og mærkede, at hun rødmede en lille smule, måske ved tanken om Lin, der stod og børstede sit lange sorte hår for at gå i seng.

- Det bliver spændende at se, hvordan det kommer til at gå med butikken, sagde Henrik.

- Du er langt væk, når vi er kommet rigtigt i gang, sagde Elisabeth og smilede.

- Ja, ja, men jeg regner med at høre fra jer alligevel, jeg har lavet en e-mail adresse, så vi kan skrive sammen, uanset hvor jeg sejler hen, det vil sige, der bliver nok ikke skrevet så meget, når vi sejler hen over Atlanten.

- Det er da en knald god ide, sagde Allan bifaldene. - Så kan vi også holde os opdateret om turen, husk at tage et kamera med, så du kan sende billeder hjem.

- Det har jeg slet ikke tænkt på, men det vil jeg da gøre.

- Det bliver spændende at se, når de første billeder kommer frem, sagde Elisabeth.

- Nu skal jeg jo lige af sted først, indvendte Henrik.

- Det skal jeg også, sagde Allan. - Jeg bliver nødt til at køre ud og finde nogle dele til den her dims, de mangler den inde i produktionen.

Han gav Elisabeth et hurtigt kys og gjorde mine til at forlade værkstedet.

- Har du noget i mod, hvis jeg tager med? Spurgte Henrik.

- Næ, måske kan du hjælpe mig med at finde det rigtige rør.

- 188 -

Irma Larsen skubbede forsigtigt døren op til stuen, hvor Vibeke og Ruth lå, og konstaterede til sin lettelse, at de i det mindste ikke skændedes.

- Hej, sagde hun forsigtigt for at få Vibekes opmærksomhed.

- Hej, kommer du og besøger mig, sagde Vibeke med et smil.

- Jeg ville lige se, hvordan det gik.

- Der er ikke sket de store fremskridt, sagde Vibeke. - Men måske gør det ikke helt så ondt længere, eller også er jeg bare ved at vende mig til det.

- Du er jo en ung kvinde, så du kommer dig nok hurtigt, sagde Irma trøstende.

- Det vil jeg håbe, det er ikke særligt spændende at ligge her og kigge op i loftet, jeg kan ikke en gang se fjernsyn, fordi det kan være skadeligt med hjernerystelsen.

- Jeg kan godt forestille mig, at det er nogle lange dage.

- Hvordan går det i BLOBS? Spurgte Vibeke.

- Det går egentligt ok, selv om vi selvfølgelig savner dig.

Brødafdelingen blev genåbnet her til morgen med flag og balloner, det ser ud til, at hele ombygningen er gået ganske godt.

- Det var da dejligt, sagde Vibeke en smule uinteresset. - Måske var der ikke noget at bekymre sig for.

- Næ, det kan være, at du har ret.

- Det kan godt være, at Jan er en underligt stabejs, men hvis det ikke påvirker afdelingen, så kan det dårligt betale sig at forsøge at gøre noget ved det.

Irma fik et bekymret udtryk i ansigtet.

- Jamen, er du pludselig helt ligeglad?

- Næ, men hvis han klarer det godt nok, så er der vel ikke så meget behov for at skifte ham ud med en anden.

- Men hvad med hans håbløse ansøgning?

- Det er jo ikke et job, der kræver de store færdigheder som skribent, sagde Vibeke. - Så måske går det alligevel.

- Vi kan jo også snakke om det, når du får det bedre, Jans prøvetid udløber jo først om lidt over en måned.

- Jeg tror ikke, at det kan betale sig at rippe mere op i det, svarede Vibeke en smule træt.

- Du ligner ikke rigtigt dig selv i dag, sagde Irma lidt modløs.

- Nej, men det er fordi, jeg har de her skrammer i ansigtet, forklarede Vibeke.

- Jeg mener mere sådan din væremåde.

- Det forstår jeg ikke helt.

I det samme blev døren åbnet og Rikke Jantzen trådte ind på stuen, Irma drejede hovedet og så på Rikke, hvor efter hun gik i stå.

- Jamen, er du? Men du har da ikke...

Irma drejede hovedet og kiggede igen på Vibeke, der smilede til Rikke.

- Vi er født den samme dag, sagde Vibeke.

- Jamen, det var da sjovt.

- Hej, sagde Rikke. - Jeg hedder Rikke, fortsatte hun og gav Irma hånden.

- Rikke? Sagde Irma og glemte at lukke munden.

- Jeg er sygeplejerske her, forklarede Rikke.

- Sygeplejerske, gentog Irma og fik så kontrol over sine ansigtsmuskler. - Det var dog utroligt, som du ligner Vibeke.

- Ja, ikke, sagde Rikke og smilede nærmest lykkeligt.

- Vi har tænkt på, at vi måske er to uægte prinsesser, der blev bortadopteret lige efter fødslen, forklarede Vibeke henne i sengen.

- Ja, det er vel det mindste, der kan forklare det, vrængede Ruth henne fra sin seng. - Prinsesser, min bare ...

- Der er vist ingen, der har ringet dig op, sagde Vibeke og Rikke i kor.

- Men, sagde Irma. - Men, men, men.

- Du lyder fuldstændig ligesom Thomas Blachmann, sagde Rikke og grinede.

Irma gik helt i stå et øjeblik.

- Det er jo ikke nok, at I har fødselsdag samme dag, det skal jo også være samme år, sagde Irma.

- Det har vi også, sagde Rikke. - Og vi ved også, at vi er blevet født på samme hospital.

- Har I så undersøgt, om der er nogen kongelige, der har været gravide i den periode?

- Nej, grinede Rikke. - Det med prinsesserne er bare pjat, måske har vores mor været en ung pige, der ikke selv kunne tage sig af sine børn.

- Var der ikke noget med, at I skulle have lavet en DNA undersøgelse? Spurgte Ruth hende fra hjørnet.

- Det har vi også, men vi har ikke fået svaret endnu, fortalte Rikke.

- Det er dog utroligt, hvad man kan opleve, sagde Irma.

- Ja, det er nærmest forsynet, der har bragt os sammen, sagde Vibeke.

- Jeg troede, at det var mig, sagde Ruth.

- Vi gider ikke høre mere fra dit hjørne, sagde Rikke og Vibeke i kor en gang til.

- Har I slet ikke medlidenhed med en gammel kone, der ligger og har ondt i næsten hele kroppen, snøftede Ruth.

- Er I ikke lidt hårde ved hende? Spurgte Irma.

- Slet ikke, sagde Vibeke. - Hun påstår hårdnakket, at hun ikke har nogen som helst skyld i uheldet, og det tuderer er bare simulering.

- Nej, snøftede Ruth. - Jeg ved godt, at jeg ikke så mig for, men det var altså ikke med vilje.

- Jeg ved da godt, at det ikke var med vilje, men dit sløseri kunne have fået os begge to slået ihjel.

- Der skete jo ikke så meget, indvendte Ruth og pudsede larmende sin næse.

- Ikke så meget, jeg kommer til at ligge her i lang tid, sagde Vibeke. - Og det kan vare uger, før jeg kan komme omkring på egen hånd.

- Jamen, jeg skal nok hjælpe dig, sagde Rikke og strøg hende kærligt over håret.

Sent på eftermiddagen sad Jan og Susanne inde på Jans lille kontor.

- Tænk at varehusdirektøren kom ned og ønskede os tillykke, sagde Jan med et lidt drømmende udtryk i ansigtet.
- Ja, men det ligner da også en succes, det eneste problem er, at vi dårligt kan nå at varme brød nok.
- Tror du ikke, at der kommer lidt færre i morgen?
- Næ, vi har jo også en del gode tilbud i morgen, så der skal nok komme mange mennesker.
- Det var måske ikke så smart at bygge om på den måde, sagde Jan med et grin.
- Det er da en kæmpe succes!
- Ja, men vi kommer jo til at slide os ihjel.
- Nej, det er bare lidt hårdt i begyndelsen, hvis det fortsætter, kan vi sikkert få lov til at ansætte en studentermedhjælper mere.
- Så du mener, at det kommer til at udligne sig?
- Ja, ja, hen ad vejen, men det er jo også meningen, at ledelsen skal se, hvor dygtig du er.
- Jamen, jeg har jo et ok job, sagde Jan. - Så hvorfor er det så vigtigt.
- Som områdeleder, kommer du aldrig til at tjene ret meget, så derfor er det vigtigt, at du bliver forfremmet på et eller andet tidspunkt.
- Men vi klarer os jo fint, med det vi tjener.
- Netop, og det skal vi være glade for, jeg synes, at vi skal tage hjem og lade op til i morgen.

Jan var godt træt, da de cyklede hjem, og endnu en gang var det Susanne, der snakkede, hun var i strålende humør efter den gode dag i brødafdelingen.

- Hvad var det egentligt med min mor? Spurgte Jan, da der var en kort pause i Susannes talestrøm.
- Din mor? Det ved jeg ikke, men du hørte jo godt, hvordan hun kaldte dig dum og naiv foran alle de mennesker.
- Øh, ja, men hvad kom det af?
- Det må du spørge din mor om, svarede Susanne med en stemme, der var ca. på frysepunktet.
- Det var nok en misforståelse, sagde Jan, der allerede fortrød, at han bragte emnet på banen.

- Du forstår godt, at du bliver nødt til at støtte mig, ellers vil hun blive ved med at køre på sit dårlige helbred for at sætte en kile ind imellem os.

- Hvad mener du?

- Kan du huske den dag, hvor hun påstod, at hun var ved at få et hjerteanfald, og du lod mig køre hjem alene?

- Øh, ja det kan jeg godt huske.

- Og hun fejlede jo ingenting, vel?

- Ja, men hun sagde jo, at hun var syg, måske havde hun ondt.

- Tag dig nu sammen Jan, du ved godt, at hun ikke fejlede det mindste.

De cyklede videre i tavshed, mens Jan overvejede, hvad han skulle svare.

- Jeg tror, at du har ret, sagde han efter et par hundrede meter.

- Tror?

Jan mærkede, hvordan Susannes stemme om muligt var blevet koldere.

- Nej, du har ret, det var jo også noget pjat, da hun pludselig var ved at falde omkuld inde i butikken.

- Det var jo det rene skuespil, sagde Susanne.

- Men man kan jo aldrig vide, sagde Jan. - Hun er jo ikke helt ung.

- Jan, nu må du altså tage dig sammen, hun er ikke fyldt halvtreds endnu.

- Jamen, der er da masser af mennesker, der dør, før de fylder halvtreds.

- Har du nogensinde hørt en læge sige, at din mor har et dårligt helbred?

- Nej, jeg går jo ikke med min mor til lægen.

- Men du ved, at hun tit går til lægen på grund af sit dårlige helbred.

De kørte videre i tavshed, mens Jan tænkte efter.

- Næ, jeg tror egentligt ikke, at hun går særligt meget til lægen, det er i hvert fald ikke noget, hun fortæller mig.

- Så kan vi blive enige om, at hun simulere?

Der blev atter tavst på cykelstien, Jan begyndte at få en anelse om, at Susanne havde ret, men han havde også svært ved at indrømme, at hans mor spillede skuespil.

- Men hvorfor skulle hun dog gøre det?
- Jeg forstår heller ikke noget af det, sagde Susanne. - Hvorfor skulle hun have noget imod, at vi har det godt sammen?
Jan rystede på hovedet, det gav heller ikke nogen mening for ham.

- 190 -

Henrik sad ved computeren hjemme på Æblevej, han havde nærmest fået koldsved af spænding, da han var gået ind på sin mailkonto og lige efter en reklame fra en avis, havde fundet en mail fra Anette Steen. Hun måtte have fået hans brev inden for de sidste par dage, siden hun allerede sendte ham en mail. Han overvejede, om han skulle hente en kop kaffe, før han læste mailen, men nåede ikke at tænke tanken til ende, før hans hånd nærmest automatisk havde ført markøren op og havde trykket på mailen.

Det var en lang mail, efter lidt overvejelse havde Anette besluttet at skrive det lange brev, hun havde skrevet, mens de lå i vindstille, ind på computeren, selv om de manglende danske bogstaver havde gjort det lidt vanskeligt. Henrik var lige midt i beretningen, om Karens svømmetur med hajen, da telefonen ringede.

- Det er Henrik, svarede han lidt irriteret over at blive afbrudt.
- Lilian Krog her, jeg ringer fordi kunden, der så på dit hus i går var interesseret.

- Jamen, det lyder da godt, svarede Henrik en smule formildet.
- Det eneste kedelige ved det, er at de har foreslået en pris på 2,2 millioner, fortsatte hun.

- Det er jo ikke meget bedre end det forrige bud vi fik, indvendte Henrik. - Har du sat prisen alt for højt til at begynde med?

- Det er svært at sige, jeg føler mig sikker på, at der nok skal komme en, der vil betale tæt på de 2,6 millioner, men spørgsmålet er hvor længe det vil vare.

- Så du anbefaler mig at sige tak til de 2,2?

- Nej, ikke så tidligt i forløbet, men det er min pligt at oplyse dig om at tilbuddet foreligger.

- Tja, det ville selvfølgelig være fristende at få det solgt, hvad hvis du foreslår lige under to og en halv?

- Det var ikke min fornemmelse, at de ønskede at handle, men jeg vil gerne forsøge.

- Jamen, så synes jeg, at du skulle gøre det, hvad med at holde åbent hus igen på et eller andet tidspunkt?

- Det skal jo ikke ligge for tæt på hinanden, men måske om fjorten dage, ville det passe dig?

Det var ok for Henrik, så de afsluttede samtalen, og han vendte tilbage til Anettes e-mail. Hun havde vedlagt et billede, hvor hun sad på Catalina pladsen og drak hvidvin, og et andet af Carmen og Karen der sad i cockpittet og læste. Henrik begyndte at få lidt ondt af sig selv, her gik han rundt mutters alene, mens han egentligt burde være i Las Palmas og nyde livet sammen med Anette. Han overvejede, om han ikke bare skulle sige ja tak til tilbuddet på huset, men det ville ikke give ham ret mange penge til at rejse rundt for, og han havde lidt svært ved at slippe den sikkerhed.

- 191 -

- Hej, mor, sagde Ulla og løftede forsigtigt Fannys højre hånd, der lå slapt på dynen.

- Hej, sagde Fanny med et smil. - Det var dog dejligt at få besøg.

- Jeg har taget en lille æske chokolade med, sagde Ulla og rakte Fanny en lille gylden æske.

- Nej, hvor er den fin, sagde Fanny og rakte ud efter æsken, men opgav halvvejs som om hånden var for tung.

- Hvordan kan det være, at du ikke ser fjernsyn? Horton sagaen starter om et lille øjeblik.

- Jeg synes ikke rigtigt, at jeg kan koncentrere mig, men hvis du har lyst til at se det, må du gerne.

- Næ, det gør ikke noget.

- Hvordan går det ellers med dig?

- Det går fint, svarede Fanny med et svagt smil. - De er søde ved mig, og jeg får mad tre gange om dagen.

- Det var da dejligt.

- Næ, for jeg kan ikke rigtigt lide, det de serverer.

I det samme kom en sygeplejerske ind på stuen, hun gik over på den anden side af sengen og kiggede lidt bekymret på Fanny, så løftede hun blikket mod Ulla.

- Jeg hedder Rikke Jantzen, sagde hun, da de havde fået øjenkontakt.

- Ulla, det er min mor, svarede Ulla og lavede en let bevægelse med hovedet mod Fanny.

- Hun er ikke så glad for maden, vel Fanny? Du kan ikke rigtigt lide den mad, vi serverer.

- Nej, jeg synes ikke, at den smager af noget.

- Men du bliver bare ikke rask, hvis du ikke spiser noget.

- Det gør ikke noget, jeg har det fint, svarede Fanny.

- Jamen, mor, du har det da ikke fint, så ville du vel ikke ligge på hospitalet.

- Hospitalet? Nej, det kan der være noget om, men det er noget meget kedeligt mad.

- Hvad plejer hun at spise? Spurgte Rikke.

- Det er lidt svært at sige, vi plejer at spise helt almindelig dansk mad, frikadeller og sådan noget.

- Hvis du altså ikke skal være moderne og serverer spaghetti, indvendte Fanny, mens hun prøvede at fokusere på Ulla.

- Vil du gerne have spaghetti? Spurgte Rikke.

- Nej, for pokker ligner jeg en italiener?

- Næ, det kan man ikke sige, sagde Rikke og smilede.

- Vi kan jo ikke få hende rask, hvis hun ikke spiser noget, sagde Rikke.

- Hvem hende? Spurgte Fanny nysgerrigt.

- Dig, sagde Ulla. - Det er vigtigt, at du spiser noget, ellers kommer du aldrig hjem igen.

- Det gør ikke noget, jeg kan godt lide at være her.

- Mor, altså jeg bliver så bekymret, når du siger sådan.

- Hvad skal man gøre ved hende? Spurgte Ulla og så bedende på Rikke.

- Det er svært, vi kan selvfølgelig holde hende i live med sondemad, men det er ikke det samme, som hvis hun selv spiser.

- Mor hvis du ikke spiser maden, så kommer jeg med spaghetti til dig, vil du hellere have det.

Fanny kiggede lidt forvirret på Ulla og Rikke.

- Hvad for en mad er det, jeg skal spise?

- Den mad de serverer, det er vigtigt at spise, når man ikke er helt rask.

- Jamen, jeg fejler jo ingenting, måske er jeg en smule træt, men det er også alt.

- Mor, sagde Ulla med en bekymret stemme. - Hvis du ikke fejlede noget, tror du så, at de ville have dig liggende på hospitalet.

Fanny svarede ikke, men kiggede på Rikke for at få hjælp.

- Din datter har ret, vi vil ikke have raske mennesker på hospitalet.

- Jamen, så er jeg syg, sagde Fanny og lød meget tilfreds.

- Har lægerne fundet ud af, hvad hun fejler? Spurgte Ulla.

- Ikke rigtigt, hendes kredsløb er ikke for godt, men det er jo ikke noget, man bliver syg af med mindre, man får en blodprop, og det har de ikke fundet.

- Det ville næsten være rarere, hvis man vidste, at hun fejlede noget bestemt, på den her måde kan det jo være hvad som helst.

Rikke nikkede.

- Vi er stadig i gang med at tage prøver, så der dukker nok noget op på et eller andet tidspunkt.

- Ja, for noget er der altså i vejen, sagde Ulla. - Ikke nok med at hun går glip af Horton sagaen, hun er også faldet i søvn, mens vi har stået og snakket.

Rikke kiggede ned på Fanny, der lå med lukkede øjne og sov trygt.

- Vi må håbe, at der dukker noget op, vi kan behandle, sagde hun. - Jeg må videre, vi har fået indlagt en patient, som måske er min søster.

- Måske er din søster? Gentog Ulla. - Du må da vide, om det er din søster.

- Ja, det skulle man tro, sagde Rikke med en lille latter. - Men jeg vidste ikke, at jeg havde en søster, og så ligger der en pige, der er nøjagtig lige så gammel som mig, og som ligner mig helt utroligt meget, på en af stuerne.

- Og du tror, at hun er din søster?

- Jeg føler mig sikker på, at vi er tvillinger, sagde Rikke og smilede glad.

- Det lyder da dejligt, sagde Ulla og kiggede tvivlende på Rikke, mens hun overvejede, om hun stod og snakkede med en bortløben patient.

- Vi er ved at få lavet en test, sagde Rikke. - Når svaret kommer, så ved vi det.

- Skal du hen til hende nu?

- Ja, jeg har lige en lille pause, så jeg vil lige gå ind og se, hvordan hun har det.

Ulla var på nippet til at tage hjem, men tanken om, at Rikke måske ikke var den sygeplejerske hun gav sig ud for, fik hende til at følge med Rikke, mens de snakkede.

- Må jeg gå med? Spurgte hun.

- Øh, vil du gerne hilse på min søster?

- Tja, det kunne da være meget sjovt, er hun lige så sød som dig?

- Mindst, sagde Rikke.

- Hej, hvordan går det i dag? Spurgte Rikke, da de trådte ind på Vibekes stue.

- Hej, sagde Vibeke, og hendes ansigt lyste op i et smil.

- Det her er Ulla, sagde Rikke. - Da jeg fortalte, at jeg havde en søster, fik hun lyst til at hilse på dig.

Ulla kiggede lidt undrende på Vibeke og på Rikke.

- Det var dog utroligt, som I ligner hinanden, selv med de skrammer du har i ansigtet.

- Ja, ikke sagde Vibeke. - Det er også derfor, at vi tror, at vi sikkert er tvillinger.

- I kunne godt narre mig.

- Har jeg i øvrigt ikke set dig før? Spurgte Vibeke.

- Det ved jeg ikke, men nu du siger det, så synes jeg, at du virker en lille smule bekendt.

- Jamen, jeg har en fornemmelse af, at jeg har set dig i BLOBS, måske har du også set mig uden at tænke over det.

- Du arbejder måske der?

- Ja, jeg er chef for kolonial afdelingen.

- Jamen, så er det forklaringen, du må have set mig en af de sjældne gange, jeg har besøgt min mand Henrik Madsen, jeres tidligere personalechef.

- Det er det, jeg har, sagde Vibeke og lød glad for at få det opklaret.

- Hvordan kan det være, at du ligger her?

- Et cykel uheld, en tosset gammel kone kørte lige ud foran mig, da jeg var på vej på arbejde, faktisk for at holde møde med Henrik.

- Altså, jeg ligger lige herovre, og jeg har ondt mange steder, men jeg er ikke døv, beklagede Ruth sig fra den anden seng.

- Hvem er det? Spurgte Ulla forvirret.

- Det er tossen, der var skyld i uheldet, forklarede Rikke.

- Nå, men det var sjovt at møde dig igen, sagde Ulla. - Nu skal jeg ikke forstyrre længere. God bedring.

Ulla smilede til de to piger og vinkede med hånden, da hun forlod stuen.

- 192 -

- Hvis jeg skal være helt ærligt, så håber jeg, at det ikke fortsætter med at være så populært at købe brød her, sagde Jan, da han og Susanne holdt en kort pause tidligt på eftermiddagen.

- Hold nu op Jan, det er vigtigt for din fremtid her i butikken, at ombygningen bliver ved med at være en succes.

- Ja, men vi arbejder ret hårdt, og jeg skal følge op på både Slik og Vin området i morgen, du ved nok de opgaver, som jeg skal ordne for Vibeke.

- Vi kan spørge Michael eller Jane, om en af dem kan komme nogle timer mere i morgen.

- Det synes jeg, vi skal gøre, men jeg har på fornemmelsen, at Jane allerede synes, at hun arbejder nok her.

Susanne nikkede og tog en lille slurk af sin kaffe.

- Jeg har den samme fornemmelse.

- Nå, det er nok tid for en lille pause, sagde Michael, der netop var mødt på arbejde.

- Ja, det går ret stærkt, efter at vi har bygget om, sagde Susanne. - Vi sad netop og snakkede, om du kunne komme her ind lidt tidligere i morgen.

Michael så lidt rådvild ud.

- Jeg er ked af det, men det går ikke i morgen, jeg får sent fri, så jeg kan ikke komme tidligere end i dag.

- Nå det var ærgerligt, så må vi spørge Jane, sagde Jan.

- Det synes jeg, at I skulle gøre, fortsatte Michael. - Nu du er her Jan, så har jeg også en anden ting, jeg har fået mere gang i den med min web forretning, så jeg havde egentligt tænkt mig at sig op.

- Vil du sige op? Udbrød Susanne overrasket.

- Ja, der er kun så mange timer i døgnet, så jeg har besluttet, at jeg er nødt til at prioritere.

- Det var ikke så godt, sagde Jan. - Det bliver svært at klare det uden dig.

- I finder sikkert let en anden, det er jo ikke fordi, det er noget dårligt job, men er det nok, at jeg siger det til dig, eller skal jeg lave en skriftlig opsigelse?

- Tja, det ved jeg faktisk ikke, sagde Jan og kiggede spørgende på Susanne.

- Vi kommer lige til at spørge personaleafdelingen, sagde Susanne. - Men jeg tror, at det er ok, at du siger det til Jan.

Michael forsvandt ud i garderoben for at klæde om til arbejdet.

- Nå der røg den plan, sagde Jan lidt opgivende. - Hvad gør vi nu?

- Der er ikke andet at gøre, end at vi selv dækker ind for ham, men det er et lidt uheldigt tidspunkt.

- Ja, vi er hængt godt op, hvis en af os bliver syge, går det da helt galt.

- Ja, du må hellere gå direkte over til HR og finde ud af, hvordan proceduren er for at få ansat en afløser.

- Tror du ikke hellere, at jeg skulle spørge om to eller tre? Spurgte Jan.

- Det er måske ikke en dårlig ide.

- Jeg går op til internet butikken, sagde Anette.

- Skal vi gå med? Spurgte Karen.

- Hvis I har lyst, men jeg kan sagtens klare det selv.

Karen kiggede på sit ur og talte sammen i hovedet.

- Klokken er 11 nu, hvad siger du til, at vi mødes på Catalina pladsen hen ad klokken et, så kunne vi spise frokost sammen?

- Du har ikke brug for hjælp? Spurgte Carmen.

- Næ, jeg har skrevet det vigtigste op på den her seddel.

- Så ses vi, sagde Karen. - Pas godt på dig selv.

Oppe i butikken, fik Anette overladt en computer og ved hjælp af sin seddel, fik hun hurtigt logget ind på sin nye e-mail konto. Hun mærkede en varm fornemmelse i maven, da hun så, at der allerede var kommet en mail fra Henrik. Forsigtigt klikkede hun på mailen, som om hun var bange for at gøre noget forkert, så den skulle forsvinde for øjnene af hende. Til hendes store lettelse åbnedes mailen, og hun læste den langsomt. Henrik skrev, at han savnede hende og fortalte videre, at Allan og Elisabeth allerede var kommet sikkert tilbage fra Kina. Hun læste mailen igennem to gange, inden hun skrev tilbage. Så kiggede hun pludselig på uret og så, at hun var ved at være sen på den til mødet med Karen og Carmen.

Da hun ankom til Catalina pladsen, sad Karen og Carmen allerede ved et bord, de var optaget af en samtale, der ofte blev afbrudt af små latterudbrud. Ved synet af de to kvinder, der sad midt imellem de mange mennesker på pladsen og alligevel var helt alene i deres tosomhed, fik Anette en følelse af ensomhed, og hun savnede pludselig Henrik, så det næsten gjorde ondt i brystet.

- Hej, sagde Karen og rejste sig op, da Anette var kommet næsten helt hen til bordet.

- Var der dårlige nyheder? Spurgte hun og gav Anette en varm omfavelse.

Anette svarede ikke, hun kunne mærke gråden i halsen og nød et øjeblik, at Karen bare holdt om hende.

Så tog hun sig sammen. - Nej, jeg blev bare lidt trist, jeg så jer to på afstand, og I så så lykkelige ud, det fik mig til at savne Henrik endnu mere.

- Sæt dig ned og hyg dig med os, sagde Carmen og trak en stol ud. Anette nikkede tavst og satte sig ved bordet, mens Carmen skænkede op fra en flaske hvidvin, der stod på bordet. De drak en slurk i tavshed, og Anette følte sig lidt bedre til mode ved deres deltagelse.

- Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om jeg måske skulle tage hjem til Danmark.

- Jamen, tror du da, at han er ved at bakke ud?

- Nej, slet ikke, men det er bare så frustrerende at gå her nede og ikke kunne gøre noget som helst.

- Jeg tror, at vi skal bruge lidt mere tid på sprogskolen, sagde Carmen. - Det vil ikke være helt så slemt, hvis du er optaget af at lære spansk.

Anette nikkede og tørrede en enkelt tårer væk fra sin højre kind.

- Det er alligevel godt, at jeg har jer, sagde hun og smilede.

Carmen sagde, at hun også var glad for, at hun havde lært Karen og Anette at kende, men hun sagde det på spansk, og hverken Karen eller Anette forstod hvad hun sagde, hvorfor alle tre brød ud i latter.

- Vi kan helt sikkert blive bedre til det, sagde Anette, da de var færdige med at grine.

- 194 -

Hjemme hos Jan og Susanne ringede telefonen, og Jan præsenterede sig.

- Hej, min søn, sagde Else Jacobsen i den anden ende.

- Hej, mor, sagde Jan. - Hvordan gå det?

- Det går ikke så godt, det er derfor, at jeg ringer til dig.

- Men hvis du er blevet syg, skulle du så ikke hellere ringe til lægen?

- Du ved godt, at lægen ikke kan hjælpe mig, beklagede Else sig. -

Derfor ville jeg godt diskutere mit testamente med dig.

- Dit testamente?

- Ja, jeg vil gerne sikre mig, at både du og Niels har det godt, når jeg ikke er her længere.

- Niels? Hvad har han med sagen at gøre?
- Jeg har tænkt på at adoptere ham, forklarede Else.
- Du kan da ikke adoptere ham, han er jo ikke et barn.
- Hvad har det med sagen at gøre? Du er da heller ikke et barn.
- Jamen, du skal jo heller ikke adoptere mig.
- Det er jo klart, du er jo allerede min søn, men Niels har også brug for en mor, der holder af ham.
- Har han ikke en mor?
- Jo, det har han ganske vist, med det er jo mig, der tager sig af ham.
- Så kan du vel ikke adoptere ham, indvendte Jan.
- Det er vel op til Niels, hvis han gerne vil adopteres, kan jeg ikke se, at hans mor kan blande sig i det, han er jo voksen.
- Det er jo det, jeg siger, man adoptere ikke en, der er voksen.
- Er du sikker?
- Ja, når man er voksen, kan man jo klare sig selv.
- Men, Niels kan jo ikke rigtigt klare sig selv, svarede Else en lille smule usikker.
- Så er det vel også fint, at du tager dig af ham, svarede Jan.
- Men hvis jeg nu går hen og dør, hvem skal så tage sig af ham?
- Det skal hans mor og far vel, jeg tror slet ikke, at man kan adoptere nogen, der er så gammel. Hvad siger hans rigtige mor til det, han kan vel heller ikke have to mødre?
- Hvorfor er der kun problemer med dig Jan, før i tiden var du meget lettere at have med at gøre?
- Det er da ikke mig, der er problemer med, det er da dig, der vil noget, som slet ikke kan lade sig gøre, indvendte Jan.
- Det kan godt være, sagde Else lidt opgivende. - Men jeg kan da i hvert fald lave et testamente, så Niels ikke står uden en krone på lommen, den dag jeg ikke er her mere.
- Jeg synes altså, at det lyder lidt mærkeligt, at jeg skal dele min arv, med en der allerede har både mor og far.
- Du har jo slet ikke brug for nogen arv, du har jo jeres store dyre lejlighed, Niels derimod har kun de to værelser, han lejer af mig.
- Må jeg lige gøre dig opmærksom på, at det er mig, der er din søn, Niels er kun en logerende.

- Hvis det hang sådan sammen var det vel dig, der tog dig af mig og ikke en logerende, svarede Else med harme i stemmen.
- Jamen, jeg har da altid taget mig af dig, indvendte Jan.
- Ja, indtil, indtil, Else gik i stå.
- Ja, indtil Niels flyttede ind og tog min plads ved bordet i køkkenet, fuldendte Jan hendes sætning.
- Nej, indtil du lod dig forføre af den tøjte, som har vendt dig i mod din mor.
- Altså mor, du kan da ikke kalde Susanne for en tøjte, hun er min kæreste, og hun er en stor støtte på arbejdet.
- Jeg ved godt, hvad der foregår, hun har fordrejet dit naive hoved med sex og, og, og.
- Jeg er ikke spor naiv, jeg ved præcis, hvad jeg går ind til, og jeg er meget glad for, at hun vil være min kæreste. Prøv bare at spørge Niels, om hun ikke er en dejlig pige.
- Hvad skulle Niels vide om det? Svarede Else en smule fornærmet.
- Jeg så godt de øjne, han sendte, da I var i BLOBS for at købe brød. Han kan godt se, at hun er et godt skår.
- Det er jo præcis, det jeg siger, sagde Else og lød som om, hun mente, at Jan var fuldstændig naiv. - Hun drejer naive drenge som dig og Niels om sin lillefinger.
- Mor, nu må du holde op, jeg er ikke naiv, jeg er snart træt af, at du siger det.
- Lille skat, en mor kender sine børn, og du har så mange gode egenskaber, men naiv det har du altid været.
- Ved du hvad, lad du bare Niels få hele arven, jeg er fuldstændig ligeglad, farvel.

Jan afbrød forbindelsen og kiggede lidt overrasket på sin telefon, der viste det sædvanlige billede af Susanne, der smilede sødt til ham. I et par minutter afventede han, at hans mor ville ringe op igen, men Susanne fortsatte med at smile, indtil den automatiske afbryder slukkede for displayet.

- Hej, er det ikke snart slut for i dag, sagde Allan, idet han trådte ind i Elisabeths kontor.

- Hej, sagde Elisabeth og kiggede smilende på Allan. - Jeg er lige ved at lægge sidste hånd på hjemmesiden. Nu mangler vi bare en, der kan sætte det op.

Hun viste en vifte af tegninger, der beskrev hvordan siderne i deres forretning skulle se ud.

- Det er da noget af et arbejde, du har lavet der.

- Ja, det har taget lidt tid, der er ret mange ting, man skal tage hensyn til.

Allan gik om bag skrivebordet, så han kunne se tegningerne ordentligt, og Elisabeth lavede en kort gennemgang af, hvordan en kunde ville opleve siden.

- Det ser da super ud, roste Allan hende. - Vi må se at få fat i Michael og høre, om han kan lave det sådan.

- Måske skulle vi se at få noget mad først, sagde Elisabeth og rejste sig op.

- Jeg er faktisk ikke så sulten endnu, svarede Allan. - Egentligt har jeg mere lyst til at tage dig med ind i foermester boligen og... Allan gik i stå.

Elisabeth nikkede forstående og kyssede ham.

- Det, synes jeg, er en god ide, fortsatte hun så, da de afbrød kysset.

Inde i Allans lille soveværelse, lod hun ham tage tøjet af sig, mens hun nød hans kys over alt på hendes overkrop.

- Er jeg virkelig din første kæreste, hviskede hun.

- Ja, svarede Allan kort og kyssede hendes bryster blidt.

- Du er bare rigtig god til det her.

- Er jeg? Måske er det bare fordi, jeg har så meget lyst til at være sammen med dig.

Elisabeth lod sine hænder glide gennem hans hår, mens hun nød følelsen af hans læber rundt om sine brystvorter.

- Jeg har tænkt lidt på Lin, siden vi kom hjem fra Kina, sagde Allan, da de lå sammen på sengen og kælede bag efter.

- Ja? Svarede Elisabeth.

- Tja, sagde Allan lidt tøvende. - Det var lidt underligt, at I pludselig lå sammen i sengen, var hun lidt nærgående?

- Jeg ved ikke, svarede Elisabeth lidt drømmende og tænkte på Lins bløde læber mod hendes. - Nej, det tror jeg ikke, man kan sige.

- Det er nok også bare noget, jeg har drømt, men jeg har et mærkeligt billede af dig og Lin, der ligger på sofaen og kysser med nøgne overkroppe.

- Er det ikke hvad alle drenge drømmer om, to piger på en gang? Grinede Elisabeth, mens hun havde en fornemmelse af at rødme over hele kroppen.

Allan svarede ikke, men kyssede hende blidt på halsen og indsnusede hendes duft.

- Jeg tror, at den drøm går ud på, at man er to piger og en fyr, ikke bare to piger, sagde Allan.

Denne gang var det Elisabeth, der ikke svarede, i stedet kyssede hun ham og tænkte på, hvor dejligt både Lin og Allan kyssede.

- På en måde lyder det som en dejlig drøm, sagde hun, da deres læber slap hinanden.

- Måske, men når jeg tænker på den, så får jeg et voldsomt anfald af jalousi.

- Det kan jeg godt lide, sagde Elisabeth og kyssede ham igen.

- Det kommer nok også bare af, at jeg pludselig opdagede, at Lin var mere end almindelig betaget af dig.

- Ja, det sagde du, da vi sagde farvel til hende, men du har altså ikke grund til at være jaloux, det er dig, der er min kæreste, smilede Elisabeth og kyssede ham igen.

- Nej, det ved jeg godt, Lin er jo også på sikker afstand.

- Ja, det må man sige, sagde Elisabeth og følte sig en lille smule vemodig.

- Det er alligevel mærkeligt, på en måde føles det slet ikke, som noget jeg drømte, men nogen gange kan drømme føles utroligt livagtige.

Elisabeth svarede ikke, men kyssede ham bare.

- Jeg er sulten, sagde Allan. - Hvad siger du til, at jeg laver en gang spaghetti?

- Det lyder godt, så ringer jeg til Michael imens og hører, hvornår han har tid til at hjælpe os.

- 196 -

Jan sad inde i sit lille kontor i BLOBS og kiggede lidt tvivlende på graferne for omsætning i de områder, han havde fået ansvar for. De sagde ham ikke alverden, men han kunne godt se, at Bo Johansens område med vin havde nogle problemer. Mens han sad og overvejede, om han skulle gøre noget ved det, ringede telefonen. Det var Irma.

- Du har jo efterspurgt en ny studentermedhjælper, indledte hun.

- Jeg tror godt, at jeg kan bruge tre, svarede Jan.

- Tre, det har jeg ikke hørt noget om.

- Jamen, efter at vi har bygget om, er der kommet overraskende meget gang i salget, så vi hænger kun lige i med det yderste af neglene, og en af vores garvede medarbejdere har jo sagt op.

- Ja, det må vi så se på, svarede Irma kort for hovedet. - Jeg har besøg af en ung pige, og jeg tænkte på, om du har lyst til at snakke med hende.

- Snakke med hende? Hvorfor det? Søger hun noget specielt fra brød afdelingen?

- Nej, hun søger arbejde.

- Nå ja, udbrød Jan med forståelse i stemmen. - Det vil jeg gerne.

- Godt, kommer du så her op?

- Nu?

- Hun står her oppe nu, så tror du ikke, at det ville være en god ide?

- Jo, jo jeg kommer.

Jan rejste sig op og gik ud af kontoret.

- Hvor skal du hen? Spurgte Susanne, der netop kom ude fra lageret.

- Irma har en mulig medarbejder til os, jeg skal op og snakke med hende.

- Det lyder godt, sørg nu for at det er en, der har lidt ben i næsen.

- Jamen, når HR siger god for hende, så er det vel godt nok?

- Det er jo ikke dem, der skal bruge arbejdskraft, indvendte Susanne blot og fortsatte ud på lageret.

- Hej, sagde Jan, da han trådte ind på Irmas kontor.

- Goddag, svarede Irma. - Den unge pige der, er Nadia, fortsatte hun og pegede på en nougat farvet pige, der sad i en af Irmas gæstestole. Jan kiggede lidt overrasket på den smukke pige, der lidt genert fejede sit lange sorte hår væk fra ansigtet, før hun rejste sig.

- Hej, jeg hedder Nadia, sagde hun og gav Jan hånden.

- Jan, sagde Jan kort.

Der blev en lille pause, indtil Jan blev klar over, at han stadig stod med Nadias hånd i sin.

- Du søger et arbejde som studentermedhjælper?

- Ja, jeg læser til Pædagog, og jeg vil gerne tjene nogle penge ud over min SU.

- Jamen, det lyder godt, sagde Jan. - Har du arbejdet i butik før?

- Næ, men jeg regner med, at jeg kan lære det.

- Selvfølgelig, måske vi lige skal tage en tur rundt i afdelingen, så du ved, hvad du går ind til.

- Det lyder som en god ide, sagde Nadia. - Vil det sige, at jeg har fået jobbet?

- Øh, ja, det er selvfølgelig på prøve i starten.

- Tak, sagde Nadia og gav Jan et knus, så hans ansigt blev dækket af hendes lange hår.

- Øh, vi har jo brug for medarbejdere, stammede Jan, da hun slap ham igen.

- Og jeg har brug for et job, det passer perfekt, svarede Nadia med et strålende smil.

- Lige nu er vi tre fuldtidsansatte og en studentermedhjælper, forklarede Jan. - Det er lige i underkanten, især efter at vi har bygget om, og salget er steget pænt meget.

- Det passer mig godt, så er det vel let at få nogle timer.

- Øh, ja, det skulle der ikke være noget problem i. Vores område starter her, hvor det grænser op til te og kaffe, forklarede Jan og slog ud med armene.

- Betyder det, at man skal holde sig inde på sit eget område?
 - Næ. Næ, men vi bliver ret upopulære, hvis vi roder inde på de andres områder, så vores varer skal blive inden for grænserne.
- Nadia nikkede og måtte slå nakken tilbage, for at få håret væk fra ansigtet igen, mens de fortsatte hen mod brøddisken, hvor Susanne stod og ekspederede kunderne.
- Det er Susanne, hun er en af vores tre fuldtidsansatte, sagde Jan og pegede på Susanne. - Nadia starter her i afdelingen, som studentermedhjælper, fortsatte Jan henvendt til Susanne.
 - Hej, sagde Susanne venligt. - Vi mangler i den grad hænder, så jeg håber, at du forstår at tage fat.
 - Det gør jeg, svarede Nadia.
 - Så hvornår skal du starte?
 - Det ved jeg ikke, hvornår har I brug for mig?
 - Jane kommer her klokken tre, måske kan du følges med hende, så kan hun lære dig op.
 - I eftermiddag?
 - Ja, er det for tidligt.
 - Øh, jeg... Næ, det vil være fint.
 - Ja, det lyder som en god ide, sagde Jan, som havde stået i baggrunden.
 - Jamen, så er det en aftale, sagde Nadia.
 - Hvis vi går ud på lageret, kan jeg lige præsentere dig for Poul, han er den tredje fuldtidsmedarbejder, fortsatte Jan.
 - Skulle jeg ikke hellere klare det, sagde Susanne. - Jeg har alligevel brug for at holde en kort pause, så måske kan du passe udsalget?
 - Jamen, sagde Jan, men et blik fra Susanne fik ham til at nikke i stedet.

Kort efter stod han bag disken og kiggede lidt drømmende efter de to piger, der sammen gik ud mod lageret, mens Susanne snakkede og gestikulerede.

Henrik Madsen sad stadig ved morgenbordet og drak kaffe, han følte sig temmelig modløs og lidt tilovers, nu hvor salget af huset ikke krævede noget af ham længere. Alt han kunne gøre var at vente, og det var ikke en disciplin, han var særlig god til. Han kiggede ned i den næsten tomme kop, mens han overvejede, om han skulle tænde for computeren og se om der var nyt fra Anette. Først besluttede han at vente et par timer, af frygt for at opdage, at der stadig ikke var noget svar, men efter en fjorten-femten modsatrettede beslutninger, gik han alligevel ind på kontoret og tændte for computeren, mens han forsøgte, at forberede sig på skuffelsen over en helt tom indbakke. Hans ansigt lyste op i et smil, da han så at indbakken indeholdt en ulæst mail fra Anette. Han lod pilen glide hen over den røde linje og trykkede for at læse mailen.

- Hun savner mig, sagde han til sig selv, og mærkede at han også savnede hende.

Han læste mailen langsomt igennem, det var mest hverdagsbeskrivelser og drømme om, hvordan det ville blive, når han endelig kom derned. Henrik kiggede rundt i værelset og mærkede en følelse af desperation, over at han ikke kunne gøre noget som helst for at fremskynde salget af huset. Han besluttede sig for at vente med at svare, han ville gerne finde på noget, der kunne muntre hende lidt op, men lige nu vidste han ikke hvad han ville skrive.

Ude i køkkenet var termokanden tom, og han vaklede lidt mellem at lave noget mere kaffe, eller at komme lidt ud af huset. Efter kort tid vandt hans indre uro, og han gik ud til sin cykel, som var halvflad på begge hjul, men lidt energisk arbejde med pumpen, fik den tilbage i form, og kort efter nød han fornemmelsen af i det mindste at bevæge sig. Han havde ikke nogen ide om, hvor han skulle hen, men lod ligesom cyklen bestemme ruten, indtil han pludselig befandt sig ved indkørslen til hospitalet, hvor Fanny var indlagt.

”Måske skulle man smutte ind og se, hvordan det går”, tænkte han og drejede ind ad indkørslen.

Receptionisten fandt hurtigt ud af, hvilken stue Fanny lå på, og kort efter stod Henrik i elevatoren på vej op til sjette sal, han lavede et forbavset udbrud, da han så sig selv i spejlet og tog hurtigt cykelhjelm af.

- Hej, sagde Fanny svagt, da han trådte ind i stuen. - Kender jeg ikke dig et eller andet sted fra?

- Jo, svarede Henrik. - Jeg er gift med din datter.

Fanny kiggede på ham, som om hun ikke helt forstod, hvad han sagde.

- Min datter? Hvem er det nu, at det er?

- Ulla, sagde Henrik tålmodigt, mens han fortrød, at han var gået ind på stuen.

- Nå ja, Ulla, men er hun ikke blevet enke?

- Nej ikke helt, svarede Henrik og smilede.

- Hvad var det så, at der skete? Spurgte Fanny og lød meget interesseret.

- Jeg for vild i vadehavet, og endte i Spanien, forklarede Henrik.

- Det er der vist ikke rigtigt nogen, der tror på, indvendte Fanny.

- Er der ikke? Sagde Henrik overrasket.

- Nej, vi mener alle sammen, at det var aftalt på forhånd, det her med de to piger, og hvad var det nu mere?

- En båd. De kom sejlene i en båd og samlede mig op.

- Ja, ja, grinede Fanny. - Hvem skulle have troet det. Nej den må du længere ud på landet med.

Henrik blev lidt mundlam et øjeblik.

- Ja, man kan godt sige, at det var utroligt heldigt, men det var det, der skete.

- Og den båd du sejlede i, hvor var det, at du havde stjålet den?

- Jeg, jeg... forsøgte Henrik, men gik i stå.

- Du får seks point for fantasien, men der er ikke nogen, der tror på det, sagde Fanny og smilede triumferende.

- Hvordan går det ellers med dig? Spurgte Henrik, for at få samtalen hen på et andet emne.

- Det ved jeg ikke, sagde Fanny. - Men jeg er glad for at ligge her, de er så søde ved mig alle sammen.

- Det var da dejligt, nogen gange har man vel også brug for, at der er nogen, der tager sig af en.

- Ikke mig, jeg har altid klaret mig selv.

- Ja, det ved jeg godt, men er det ikke rart, at der er nogen, der sørger for alting?

- Det har jeg nu ikke tænkt over, og det er noget frygteligt hundeæde de serverer.
- Jeg har godt hørt, at maden på hospitaler kan være lidt kedelig, sagde Henrik. - Hvad kunne du godt tænke dig at spise?
- Tja, det ved jeg ikke, jeg er faktisk ikke sulten.
- Næ, så har man jo ikke så meget lyst til mad.
- Nej, vel, det siger jeg også til dem, der komme og siger, at jeg skal spise.

Henrik trådte ud på gangen tyve minutter efter, han havde en mærkelig fornemmelse af at have snakket i øst og vest, og han var usikker på, hvor syg Fanny egentligt var. På vej hen mod elevatorer mødte han Irma, der så ud til at vandre helt i sine egne tanker.

- Øh, hej, sagde Henrik forsigtigt, da hun skulle til at passere ham uden at genkende ham.
- Jamen, hej hr. Madsen, sagde Irma overrasket. - Har De besøgt Vibeke.
- Vibeke? Nej, jeg har været inde og besøge min svigermor, det vil sige min ex svigermor.
- Jamen dog, er hele verden blevet syge, sagde Irma lidt opgivende.
- Jeg mener heldigvis kun at kende en her på hospitalet.
- Faktisk kender De to, den dag hvor Vibeke Rasmussen ikke kom til mødet, kørte hun galt på sin cykel og endte her.
- Ligger hun så stadig her, det er jo, lad mig lige se.
- I dag er det en hel uge siden, tilføjede Irma.
- Jamen dog, er hun virkelig kommet så galt af sted på sin cykel.
- En anden cyklist kørte lige ud foran hende, da hun kørte ned ad den lange bakke på Højdevej, så de kom begge slemt til skade.
- Det er da frygteligt, sagde Henrik oprørt. - Så kan jeg bedre forstå, at hun aldrig dukkede op.
- Måske vil De med hen og hilse på hende, sagde Irma. - Det kan være, at det vil kvikke hende lidt op.
- Øh, vil det ikke være lidt upassende?
- Nej, nej slet ikke, det var trods alt hende, der ikke kom til mødet.
- Men det var jo ikke selvforskyldt.
- Næ, men alligevel, punktlighed burde stadig være en dyd.

Henrik nikkede blot og fulgte med Irma tilbage ad den vej, han var kommet, tre stuer efter Fannys pegede Irma på døren, og lod ham skubbe den op. Vibeke kiggede spændt på døren, da den gled op, og et strejf af skuffelse gled over hendes ansigt, da hun så Henrik og Irma.

- Jeg mødte tilfældigvis Irma her på gangen, begyndte Henrik, mens han havde en følelse af at lyde en smule utroværdig, akkompagneret af Fannys stemme i hans hoved, der fortalte, at den var der ikke nogen, der troede på.

- Og så foreslog hun, at jeg lige kiggede med ind til dig, fortsatte han.

- Ja, Henriks svigermor ligger også her på gangen, det vil sige altså inde i en af stuerne.

- Det er altid rart at få besøg, sagde Vibeke. - Jeg havde bare håbet, at det var min søster, der kom forbi.

- Din søster? Sagde Henrik. - Hende synes jeg aldrig, at jeg har hørt om.

- Næ, jeg har også lige fundet hende.

- Nå, så hun har været væk.

- Ikke mere end jeg har, sagde Vibeke med et smil. - Der var ikke nogen af os, der vidste, at vi havde en søster.

- Det lyder mærkeligt, hvordan kunne I undgå at vide det?

- Det er altså ikke helt sikkert endnu, sagde Vibeke sådan lidt undskyldende. - Det var også derfor, at jeg var så spændt på, om det var hende, for vi har fået lavet en DNA prøve, som forhåbentligt viser, at vi er tvillinger.

- Tvillinger ligefrem, sagde Henrik overrasket.

- Ja, er det ikke dejligt, tænkt at få en tvilling når man er 29. Vibeke smilede glad, og Henrik fortsatte med at kigge lidt uforstående på hende.

- Jamen, det er jeg da glad for at høre, sagde Henrik. - Irma fortalte mig lige om uheldet, og det passer jo på det gamle ordsprog. Der er ikke noget, der er så skidt, at det ikke er godt for noget.

Vibeke smilede blot og nikkede forsigtigt med hovedet, hun var stadig ikke helt på mærkerne efter sin hjernerystelse.

- Nej, tænk sig bare at finde sin tvillingsøster og opdage, at man er en bortadopteret prinsesse, kommenterede Ruth hende fra den anden seng.

- Ti stille Ruth, sagde både Irma og Vibeke.

- Det var hende, der kørte ud foran Vibeke, fordi hun glemte at se sig for, forklarede Irma.

- Jamen, er hun så også kommet til skade? Spurgte Henrik.

- Det er ikke så slemt med hende, sagde Vibeke. - Hun simulerer bare.

- Jeg er kommet rigtigt slemt til skade, beklagede Ruth sig. - I må også tænke på at i min alder, er det meget værre end for en ung pige, som Vibeke.

- Det kan der vel godt være noget om, sagde Henrik.

- Ja, måske, men hun vil ikke indrømme, at hun er skyld i uheldet, og derfor er jeg sur på hende.

- Men det var jo ikke med vilje, og der er vel heller ikke nogen grund til at ræse sådan af sted, som du gjorde.

Vibeke ignorerede hende.

- Der er noget, jeg er kommet til at tænke på, sagde hun i stedet for.

- Da jeg kom galt af sted, var jeg på vej hen til BLOBS for at tale med dig om Jan Jacobsens ansættelse, og da du blev væk i vadehavet, var det lige dagen før, at du skulle hjem og på arbejde.

- Hvad mener du? Spurgte Henrik uforstående.

- Jamen, hvis du var ankommet til BLOBS den første august, så ville du vel have forklaret Jan, at der var sket en misforståelse og havde sendt ham hjem igen med en undskyldning.

- Ja, det ville jeg nok.

- Og, og, tilføjede Irma. - Der er jo det mystiske med indkaldelsen af Jan, jeg har aldrig fundet det brev, vi sendte til ham, for at tilbyde ham en samtale.

- Ja, lige præcis den detalje, kunne jeg godt tænke mig en forklaring på, sagde Henrik. - Hvorfor var han overhovedet indkaldt?

Irma rystede uforstående på hovedet, hun kunne heller ikke gætte, hvorfor Jan var dukket op.

- Jamen, det er det, sagde Vibeke. - Måske er der en mening med det.

- Øh, sagde Henrik og kiggede fra Vibeke til Irma.

- Altså, fordi du ville undersøge sagen med Jan nærmere, kom du ud for et uheld, så du kunne komme på hospitalet og møde din søster, sagde Irma.

- Ja, og Henrik vidste slet ikke, at han havde lyst til eventyr, før han skulle tilbage til BLOBS og møde Jan.

- Så han er måske en slags messias, sagde Henrik med et skævt grin.

- Det er måske så meget sagt, men det er da underligt, vedholdt Vibeke.

- Er det ikke bare tilfældigheder? Spurgte Henrik.

- Måske, men der er flere mærkelige ting, han har absolut ingen erfaring med at styre en større afdeling, alligevel var han i stand til at hjælpe en hel spejderlejer med brød, nærmest som om han tryllede det frem.

- Var det ikke noget, der var på lager?

- Næ, vi får leverancer hver dag, og afdelingen bestræber sig på, at det, der kommer om morgenen, skal sælges i løbet af dagen.

- Det lyder mærkeligt, sagde Henrik stadig tvivlende.

- Og hvad med ombygningen, indskød Irma. - Når man ser hvor primitiv hans ansøgning er, så fatter man jo ikke, hvordan han kan stå bag så stor en ændring.

- Måske er han bare ufattelig heldig, foreslog Henrik. - Og det held han får, bliver vores andres uheld.

- Det er jo det mærkelige ved det, sagde Vibeke, mens hun overvejede frem og tilbage. - På en måde har det også været til vores held.

- Held? Udbød Henrik. - Jeg vadede rundt i tåge og kunne så let som ingenting være druknet.

- Men du druknede ikke, indvendte Irma. - Til gengæld fandt du den store kærlighed, eller?

Henrik kiggede overrasket på sin tidligere sekretær, og mærkede en let følelse af generthed, mens han havde en vished om, at hun jo egentligt havde ret.

- Ja, og hvis jeg ikke var havnet her, ville jeg aldrig have mødt min søster, indskød Vibeke.

- Det må alligevel dreje sig om en tilfældighed, sagde Henrik. - Jeg tror ikke på magi og mærkelige skæbner.

Både Vibeke, Irma og Ruth kiggede tvivlende på ham.

På cykelturen hjem til Æblevej, var Henriks hoved fyldt af tanker, om Jan og vadehavet, om Smølften der tilfældigt kom forbi, netop som han havde mest brug for det.

”Det er da det, jeg skal skrive til Anette”, tænkte han.

Så snart han var kommet ind i huset, satte han en kande kaffe over og satte sig foran computeren og skrev, at hun ikke skulle være bekymret for noget som helst, eftersom det var skæbnen, der havde ført dem sammen.

- 198 -

Efter nogle intense timer i portrættegning var der pause på tegneskolen, Maja og Ulla havde sat sig ved et af de små borde i opholdsrummet med hver sin kop te.

- Må man sætte sig? Spurgte en af de andre fra holdet.

- Selvfølgelig Frank, sagde Ulla og kiggede op fra teen.

Frank satte sin kaffekop på bordet og trak stolen ud.

- Nå, er vi klar til at tage til Montmartre og leve drømmene ud?

Spurgte Frank med et smil.

- Jeg synes, at vi har lært meget i dag, indvendte Maja. - Men jeg tror ikke, at jeg er helt klar endnu.

Frank smilede og lod sine fingre glide igennem hans bevidst kunstneriske uplejede skæg.

- Det lyder som en god ide, sagde Ulla lidt drømmende. - Kan vi ikke bare lære resten, når vi når frem?

- Lige netop, vi lejer en lille hybel med en lænestol, der mangler et ben og en gammel messing seng, der knirker ved den mindste bevægelse, og så er det bare ned på Place du Tertre og finde et sted og stå, og når der er langt mellem kunderne, drysser vi ned til Sacre Cœur og kigger på vrimlen af turister.

- Det lyder dejligt, sagde Ulla drømmende og tænkte på, om Frank mon var to eller fem år yngre end hende, mens hendes øjne vandrede fra han smil og videre ned ad hans veltrænede arme.

- Kan vi være tre i lejligheden? Spurgte Maja.

- Det kan vi sagtens, selv om vi måske kommer til at ligge lidt tæt i den knirkende messingseng.

Maja og Ulla lo med ham, mens de alle så lejligheden med den sodsværtede kakkelovn, og den store messingseng for deres indre øjne.

- Hvornår skal vi tage af sted? Spurgte Ulla udfordrende.

- Vi har jo timer med Jarl igen i morgen, så kan vi vel det hele, grinede Frank. - Så hvis vi tager toget til Gare du nord, i morgen klokken 16.30?

- Det ville være dejligt, men hvad siger du til at vente, til min mor bliver udskrevet fra hospitalet, indvendte Ulla. - Jeg kan næsten ikke være bekendt at tage af sted lige nu, hvor hun er indlagt.

- Din mor, ligger hun på hospitalet? Spurgte Frank og virkede straks alvorlig.

- Da vi kom hjem fra skolen for fire dage siden, var Falck ved at bære hende ud i en ambulance, sagde Ulla. - Hun er kun 68, men det er anden gang på kort tid, at hun pludselig får det dårligt og må have hjælp.

- 68, det er jo ingen alder, sagde Frank.

- Nej vel, tilføjede Maja. - Og det mest irriterende er, at lægerne ikke rigtig kan sætte ord på, hvad hun fejler.

- Så vidt jeg kan bedømme, er det hjertet eller kredsløbet, sagde Ulla.

- Forrige gang sagde lægen, at det var tid at lægge kosten om.

- Så kan hun jo heldigvis gøre noget ved det, sagde Frank.

- Ja, hvis hun ville, sagde Ulla en smule opgivende. - Jeg har foreslået, at vi skal lægge vores kost om, men ikke tale om.

- Du trænger da ikke til at tabe dig, sagde Frank og kiggede lidt mere direkte på Ulla.

- Det skader vel aldrig at tænke på sin sundhed, sagde Ulla.

- Næ, det er jeg enig i, jeg har dyrket meget fitness tidligere, men nu er det mest løb, jeg dyrker.

- Jeg har kigget på dig og overvejet, om du var sådan en motions fanatiker, sagde Maja.

- Jeg har måske haft en rem af huden, sagde Frank. - Men nu holder jeg mig bare i form.

Ulla kiggede beundrende på Frank.

- Jeg er altid så misundelig på folk, der kan tage sig sammen, hvis jeg skal dyrke motion, er jeg nødt til at gå på et hold, hvor jeg føler mig forpligtet til at komme.

- Sådan har jeg det også, sagde Maja. - For tiden bliver det ikke rigtigt til noget.

- Sig mig, afbrød Frank dem. - Bor I sammen?

- Næ, sagde Ulla hurtigt. - Det vil sige, jeg er lige blevet skilt, og så flyttede jeg over til min mor, hun havde god plads, så det virkede meget fornuftigt.

- Ja, og min kæreste smed mig ud, så da jeg kom over til Ulla for at beklage mig over ham, så blev vi enige om, at jeg også kunne bo hos Ullas mor i en periode.

- Nå, på den måde, sagde Frank og lød på en måde lettet.

- Havde du hørt noget? Spurgte Ulla sådan lidt mistroisk.

- Nej, nej, det vil sige, jeg overhørte nogen sige, at det var lidt påfaldende, at I altid gik og kom sammen.

- Var det Laila? Sagde Ulla skarpt.

- Nej, det var to piger, jeg tror nok at det var Linda og Lone, men jeg er ikke helt sikker.

- Folk har bare så travlt, sagde Maja. - Men hvis du hører andre sige noget, vil du så ikke sige, at det er noget sludder.

- Selvfølgelig.

- 199 -

- Hej, søster, sagde Rikke overstrømmende, idet hun åbnede døren til Vibekes sygestue.

- Hej, svarede Vibeke glad.

Rikke viftede med et stykke papir, hun havde i hånden.

- Her er det! 99,9 % sikkerhed, de folk på laboratoriet kan ikke sige sætningen ”helt sikkert”, men de kom dog så tæt på, at de sagde, at vi havde de samme gener.

- Så? Sagde Vibeke. - Vil det sige, at vi helt sikkert er søskende?

- Ikke bare det, vi er tvillinger, enæggede.

Rikke småløb hen til Vibekes seng og kravlede op ved siden af Vibeke og puttete sig under dynen ved siden af hende.

- Tænk, at vi aldrig har kunnet ligge sammen og prutte i sengen, sagde Rikke og lagde armen rundt om Vibeke.

- Hvor er vi dog gået glip af meget, sagde Vibeke. - Jeg tør slet ikke tænke på, at vi måske aldrig havde fundet hinanden?

- Jeg var ved at besvime, da jeg fik resultatet, selv om jeg har været helt sikker hele tiden, sagde Rikke.

- Vi skal aldrig miste kontakten igen, sagde Vibeke. - Fra nu af har vi begge to en søster, vi kan ringe til, når vi mangler en at snakke med.

- Vi skal altså også på ferie sammen, sagde Rikke. - Der er simpelthen så meget, vi skal indhente.

- Ja, selvfølgelig, kan du lide at stå på ski?

- Jeg elsker det.

- Så vores første ferie bliver en skiferie?

- Vi har september nu, vi kunne måske presse en tur til for eksempel Rom ind i løbet af november, hvad siger du til det? Spurgte Vibeke.

- Det lyder dejligt, sagde Rikke drømmende.

Hun puttede sig ind til Vibeke, og der blev stille på stuen et stykke tid.

- Du bliver for resten udskrevet om et par dage, sagde Rikke.

- Jamen, jeg kan jo dårligt klare mig selv, sagde Vibeke.

- Sådan er det med dagens hospitalsvæsen, hvis man ikke er ved at dø, så bliver man sendt hjem. Men jeg skal nok være der, og hjælpe dig med at komme i orden.

- Dejligt at have sin egen private sygeplejerske, sagde Vibeke og gav Rikke et kys på kinden.

- Det bliver bare så hyggeligt.

- Var det ikke på sin plads med en lille tak til den, der har ført jer sammen, sagde Ruth ovre fra den anden seng.

- Man kan jo sige, at jeg skal være glad for, at du ikke slog mig ihjel, sagde Vibeke og lød for første gang en lille smule venlig over for Ruth. - Og uden dig havde jeg jo aldrig mødt min søster.

- Hvis I mangler en bedstemor, så kan I jo ringe.

- Det kan godt være, der er jo ikke nogen af os, der har særlig meget familie, sagde Rikke.

- Jeg er alligevel kommet til at holde af jer, efter at jeg har ligget her ovre i hjørnet og fulgt den lykkelige familiesammenførsel.

- Det var sødt sagt, sagde Vibeke og følte sig pludselig meget lykkelig.

- 200 -

Jan var ved at lave mad hjemme i Susannes lejlighed, mens Susanne sad og kiggede i nogle papirer fra banken, angående deres køb af den nye lejlighed.

- Jan, sagde Susanne, med et tonefald, der fik ham til at lytte lidt nøjere efter.

- Der er mad om cirka tyve minutter, svarede han hurtigt.

- Det er fint, men jeg tænkte på hende den nye, du har ansat, hun er rigtig køn, synes du ikke?

Jan mærkede, de små hår på ryggen give ham en lille advarsel, om at han skulle passe godt på, hvad han svarede. Han kunne dårligt benægte, at Nadia så godt ud, med sin chokoladefarvede hud og hendes symmetriske ansigt, der var indrammet af hendes lange hår, men hans erfaring viste, at han skulle være meget varsom med at udtrykke helt præcist, hvor køn han syntes, at Nadia var.

- Hun var da meget pæn, forsøgte Jan at undslippe spørgsmålet.

- Snakker vi om den samme pige? Spurgte Susanne. - Du ved godt den mørke pige med det lange hår, der startede i dag.

- Ja, jeg ved godt, hvem du mener, sagde Jan lidt undvigende.

- Og du vil påstå, at du ikke lagde mærke til hendes lange sorte hår og de brune dådyrøjne?

- Jeg så jo mere på hende, som en ny medarbejder, forsøgte Jan.

- Så det var ikke på grund af hendes udseende, at du ansatte hende?

- Næ, man kan dårligt sige, at jeg har ansat hende, HR fortalte mig, at de havde en kandidat, og det var så Nadia.

- Jeg synes, at det kunne være rart, om de ville give os nogle at vælge imellem.

- Ja, det kan du godt sige, men hun virker da ok, indvendte Jan.

- Nu må vi lige høre, hvad Jane har at sige, det er trods alt hende, vi har sat til at oplære hende.

- Ja, men de så ud til at gå meget godt i spænd.

- Nå, så du gik rundt og holdt øje med dem?

- Øh, næ, sagde Jan advaret af Susannes tonefald. - Jeg mener bare, at de fik nogle varer ud på hylderne samtidig med, at de også skiftedes til at passe brødsalget.
- Måske har vi været heldige med hende, indrømmede Susanne.
- Vi har i hvert fald brug for nogle medarbejdere, sådan som tingene er lige nu, har vi ikke rigtigt råd til at være kræsne.
- Næ, hun dækker jo kun lige det hul, som Michael efterlader.

- 201 -

- Det er lige ved, at man savner lidt dansk regnvej, sagde Karen og kiggede lykkeligt rundt i den solbeskinnede havn.

- Ikke, mig, sagde Anette. - Det er bare så dejligt at sidde her og spise morgenmad, mens der sker alt muligt rundt om os.

- Jeg tror også, at jeg kan undvære regnen lidt endnu, smilede Karen og gav Carmen et lille knus.

Carmen svarede på spansk, og både Anette og Karen tog tråden op og sagde lidt på spansk. Carmen fortsatte samtalen, og pludselig opdagede Anette og Karen, at de faktisk kunne føre en enkel samtale på spansk.

Det var med en ny følelse af selvtillid, at Anette begav sig op i byen senere på formiddagen. Hun blev glad for at finde en ny mail fra Henrik, og morede sig over den mærkelige teori om Jans indflydelse på andres liv, samtidig med at hun følte en varme ved tanken om, at det var skæbnen, der havde ført hende sammen med Henrik.

Efter at hun havde svaret på mailen, gik hun lidt længere ind i byen, indtil hun stødte på en fortovscafe, hvor hun satte sig i skyggen af en blomstrende nerie og drak en kop kaffe, mens hun iagttog strømmen af mennesker, der gik op og ned af Mesa y Lopez gaden.

- Må jeg sidde her, sagde en mand på engelsk og pegede på stolen over for hende.

Anette kiggede lidt overrasket op, og bemærkede at de få andre stole var optagede. Hun nikkede, og han satte sig ned. Anette lod hurtigt blikket løbe ned over ham og besluttede, at han var den typiske

englænder, der var forlist i troperne. Lidt en blanding af Brad Pitt og Harrison Ford, selv om hans stritøre var lige så store som prins Charles’.

- Må jeg byde på en kop kaffe mere, eller måske et glas hvidvin?

Spurgte han, da han så, at hendes kop var tom.

- Nej, sagde Anette. - Jeg var lige ved at gå.

- Du må da ikke gå, så efterlader du mig med dårlig samvittighed, fordi jeg har jaget dig væk.

Anette smilede over hans ansigtsudtryk, der viste en oprigtig bekymring, for at han havde fået hende til at gå.

- Jamen, så, begyndte Anette og kiggede på sit ur. - Måske et lille glas vin med mineralvand til.

Han gjorde tegn til en servitrice og bestilte vin og vand på flydende spansk. Kort efter kom hun tilbage og satte to glas, samt en mineralvand og en flaske vin på bordet. Han skænkede op, og løftede sit glas til en skål.

- Jeg hedder Wayne, præsenterede han sig denne gang på engelsk igen.

- Anette, svarede hun og drak et lille sip af vinen.

De fine linjer omkring hans øjne overbeviste Anette om, at han nok var på alder med hende, måske nogle få år yngre.

- Jeg elsker den her gade, sagde Wayne. - Der er så meget liv her, og alligevel kan man sidde ved fortovet og snakke sammen.

- Der er dejligt her, svarede Anette og kiggede sig omkring, som om hun så gaden for første gang.

- Jeg kommer her tit, men jeg synes ikke, at jeg har set dig før.

- Næ, jeg har også kun været i byen i fem-seks dage, forklarede Anette.

- Du ligner ikke den almindelige turist.

- Næ, det er jeg vel heller ikke, vi er tre piger på vej jorden rundt, sagde Anette med et lidt forlegent smil, og en undren over, at hun ikke nævnede Henrik.

- Jorden rundt? Hvordan mener du?

Anette mærkede en tvivl, skulle hun fortælle en vildt fremmed mand, at de boede tre piger alene i en båd? Wayne smilede afventende, der var ikke noget ved ham, der mindede om en voldsmand.

- Vi er sejlet fra København, forklarede hun. - Lige nu ligger vi i havnen og arbejder på at gøre klar til den lange tur til Caribien.

- Jeg kan godt forstå, at det kræver lidt forberedelse.

Anette nikkede og drak lidt mere af vinen.

- Hvad laver du her i Las Palmas? Din accent lyder som om du kommer fra England.

- Det gør jeg også, men jeg har boet her i lidt mere end fire år nu, jeg elsker bare klimaet hernede.

- Ja, det er lidt bedre end både den engelske og den danske sommer.

- Jeg kan tænke mig, at en skandinav kommer til at savne de lyse nætter om sommeren der hjemme, indvendte Wayne.

- Tja, sagde Anette tøvende. - Indtil nu har jeg ikke savnet det, det at man kan sidde udendørs og nyde et glas vin, selv om mørket er faldet på, opvejer det rigeligt.

Wayne smilede og skænkede op i deres glas.

- Jeg ankom en søndag med en kuffert, forklarede Wayne. - Om mandagen var jeg opsat på at komme tilbage til England, men så blev jeg alligevel hængende.

- Hvad var der sket om søndagen?

- Det var min plan at finde et billigt sted at bo, men jeg havde ikke meget held med mig, kunne ikke sproget og vidste ikke, hvor jeg skulle søge efter et sted at bo.

- Havde du slet ikke forberedt noget?

- Næ, jeg regnede med, at jeg let kunne finde et værelse, ellers kunne jeg vel sove på stranden.

- På stranden?

- Ja, det lød meget godt, da jeg tog hjemme fra, men da jeg så stod over for realiteterne, så virkede det alligevel ikke helt trygt.

- Så hvad gjorde du?

- Jeg gik rundt i byen med min kuffert hele natten, indtil jeg fandt en cafe der netop havde åbnet, og satte mig der med en kop kaffe, mens jeg kæmpede for at holde mig vågen.

- Så du havde ikke sovet hele natten?

- Næ, det var nok også derfor, at jeg var i så dårligt humør.

- Sov du så på cafeen?

- Både ja og nej, jeg sad og overvejede, om jeg kunne tage hjem, indtil ejeren kom hen og vækkede mig ved at prikke mig på skulderen.

- Men sad du ikke og tænkte?

Waynes ansigt lyste op i et varmt smil.

- Den korrekte fremstilling er nok, at jeg drømte.

Anette lo kort af hans forklaring.

- Til mit held så viste det sig, at ejerne af værtshuset havde en datter, der var i Madrid for at studere, så jeg fik lov til at leje hendes værelse.

- Du tog altså ikke hjem til England alligevel?

- Nej, allerede om eftermiddagen var humøret bedre, det er utroligt, hvad nogle få timers søvn kan gøre for dig.

- Så bor du stadig der?

- Nej, det er lang tid siden, jeg boede der et års tid, indtil jeg fandt et sted for mig selv, men jeg føler stadig, at de er min anden familie.

- Det lyder rart.

Wayne fortalte, hvordan han havde bygget en butik op, hvor han hovedsagelig handlede med brugskunst, han købte i Nordafrika, og Anette lyttede interesseret, mens han fortalte om sine rejser til Tangier og Casa Blanca, hvor han havde købt mange af sine varer. Bagefter lyttede han interesseret på Anettes historie, om den lidt dramatiske rejse til Las Palmas, indtil Anette pludselig opdagede, at tiden var ved at løbe fra hende.

- Jeg har aftalt at spise frokost med de andre, afbrød hun pludselig. Wayne så lidt skuffet ud, og uden nærmere omsvøb inviterede hun ham med til frokosten.

- 202 -

Elisabeth var stadig travlt optaget af beskrivelserne til den nye hjemmeside, hun troede egentligt, at hun var færdig, men efter de havde ligget på hendes bord et stykke tid, var der alligevel ting, hun ville have anderledes. Der var stadig mulighed for at lave om, for hun havde aftalt med Michael, at han skulle komme forbi og give et bud på, hvad det ville koste at lave den, men han havde ikke været der endnu. Tidligere på dagen havde hun fået endnu en mail fra Lin, som

ikke havde det store at fortælle om forretningen, men mere handlede om at Lin savnede Elisabeth, uden at det direkte stod skrevet i mailen. Elisabeth havde fået et sug i maven, da hun læste mailen, hun savnede også Lin, og efter at hun havde forsøgt at fortsætte med arbejdet i tyve minutter uden at komme ud af stedet, havde hun opsøgt Allan, som havde været glad og overrasket, over hendes pludselige trang til at kysse og kramme ham. Da hun kom tilbage til kontoret, følte hun sig lidt flov over sine følelser, i betragtning af at hun havde en kæreste, hun holdt så meget af, men hun havde fået ro til at fortsætte med sit arbejde.

- Hej, sagde Michael og bankede let på den åbne dør.

- Hej, godt at du kunne komme, svarede Elisabeth og rejste sig med sine papirer for at tale med ham ved hendes lille mødebord.

Hun forklarede hurtigt, hvad det var, de gerne ville have, og Michael nikkede, mens han gennemgik de forskellige sider.

- Det ser rigtigt fint ud, noget af det kan godt blive lidt besværligt, men det meste kan laves rimeligt nemt.

- Jeg regner med, at du bedømmer, om der er ting, der ikke er fornuftige at lave, så kan vi forhandle om det.

- Det er ellers noget af en satsning I har lavet, sagde Michael og lød ganske imponeret.

- Vi skifter også mellem at glæde os til at komme rigtigt i gang og til at føle os rystende nervøse.

- Hej, Michael, sagde Allan, som netop trådte ind på kontoret. - Jeg hørte ude fra montagen, at du var kommet.

- Ja, vi skal jo i gang med at lave jeres nye hjemmeside.

- Det lyder godt, Elisabeth har også arbejdet hårdt med designet.

- Det er rigtigt fint, med hendes specifikationer er det lige at gå til. Allan kiggede stolt på Elisabeth, og hun smilede en smule forlegent tilbage.

- Hvornår er I klar til at sende varer til kunderne? Spurgte Michael.

- Lin skrev, at vi kan forvente at det tager ca. fire uger at få varerne frem, så midt i oktober skulle vi gerne stå med en masse ting, sagde Elisabeth og mærkede, den velkendte nervøsitet dukke op igen.

- Så skal det gå lidt hurtigt med at få siden i luften, sagde Michael.

- Jeg tænkte på, om jeg kunne hjælpe, hvis du altså ikke tror, at jeg vil være i vejen, sagde Allan.

- Nej, hvis du gider arbejde lidt for det, kan vi sagtens dele arbejdet, hvis jeg sætter en menu struktur op, kan du fylde indhold i.

Allan nikkede bekræftende, det ville passe ham godt.

- Jeg kan næsten ikke vente, til vi får den op at køre, sagde Elisabeth.

- Selv om jeg frygter, at vi sætter den på nettet, og at der så ikke kommer en eneste besøgende.

- Der er meget, man kan gøre selv, sagde Michael. - Men nogle af dem koster penge, f.eks. at få Google til at sikre, at jeres side kommer med i søgeresultaterne, når folk søger på nogle af de vare, som I forhandler.

- Det havde jeg slet ikke tænkt på, sagde Elisabeth overrasket. - Men det skal vi da gøre.

- 203 -

Ulla og Maja var i gang med at lave mad. Ulla havde inviteret Frank fra deres hold til aftensmad, og både hun og Maja glædede sig til at have besøg.

- Det føles næsten helt overvældende, at blive inviteret af to kvinder, sagde Frank, da Ulla fulgte ham ud i køkkenet, hvor Maja var ved at hælde vand fra majscolberne.

- Det skal du ikke være, sagde Maja og følte, at hun rødmede en smule. - Vi er jo bare tre skolekammerater.

- Nå ja, sagde Frank og kiggede fra Ulla til Maja, som begge virkede som nervøse skolepiger.

Kort efter sad de ved Fannys spisebord, og Ulla hældte rødvin op i glassene.

- Skål, sagde hun. - Det var dejligt, at du havde lyst til at komme. Frank skålede og svarede med et par høflighedsfraser.

- Så din mor er stadig på hospitalet? Spurgte han, da de havde sat glassene tilbage på bordet.

- Ja, ellers havde jeg ikke fået lov til at invitere en dreng fra klassen, sagde Ulla med en lille latter.

Frank grinede lidt overrasket over bemærkningen.

- Men for at være ærlig, fortsatte Ulla alvorligt. - Det er lidt bekymrende, hun er blevet så frygteligt passiv, ligger bare i sin seng og har ikke en gang lyst til at komme hjem.

- Men hvad er det, hun fejler?

- Lægerne siger, at hun har dårligt kredsløb, men jeg har aldrig hørt om, at man i den grad mister livsmodet på grund af det.

- Næ, det lyder mærkeligt.

- Hvis du havde mødt hende, før hun blev syg, så ville du slet ikke kunne genkende hende nu, tilføjede Maja.

- Det lyder ikke godt, sagde Frank og lød helt bekymret.

- Nu synes jeg altså, at vi skal snakke om noget andet, afbrød Ulla dem. - Mor skal nok blive rask igen, hun siger selv, at hun er stærk som en hest.

- Ja, skål på det, sagde Maja og Frank i kor og løftede deres glas.

De spiste et øjeblik i tavshed, sad måske alle tre og søgte efter et nyt emne for samtalen, nu hvor Fannys helbred var dømt ude.

- Har du fundet en lejlighed? Spurgte Ulla så og kiggede på Frank.

- En lejlighed? Jeg har da en lejlighed, svarede Frank en smule overrasket.

- Jeg mener, den vi skal bo i i Paris, forklarede Ulla.

- Nå, den, nej, jeg har desværre ikke fundet noget endnu.

- Hvor har du ledt? Spurgte Maja.

- Jeg er faktisk ikke kommet så langt som at lede efter noget, indrømmede Frank en lille smule beklemt.

- Det havde vi måske heller ikke helt regnet med, sagde Ulla og lo lidt.

- Men det betyder ikke, at det er opgivet, tilføjede Maja.

- Nej, nej, selvfølgelig, jeg glæder mig også til at flytte til Paris med jer. Især nu hvor jeg har set og smagt, hvor gode I er til at lave mad.

- Den går altså ikke, sagde Maja. - Vi deles om madlavningen.

- Hvis I kan lide retter med kylling, så er der ikke noget problem, sagde Frank.

- Kylling er fint, sagde Ulla og konstaterede at flasken allerede var tom, hvorefter hun hentede en flaske vin mere i køkkenet.

- I forsøger ikke at drikke mig fuld, vel? Grinede Frank og holdt sit glas frem, så Ulla kunne skænke op.

- Sku vi? Spurgte Ulla og kiggede på Maja, der nikkede, mens hun smilede.

Ulla skænkede op til dem, og de skålede igen med Frank.

- Der er for resten også dessert, udbrød Ulla pludselig.

Frank hjalp dem belevent med at bære ud og dække op til den is, som Ulla havde indkøbt.

- Dessertvin? Sagde Frank tilfreds, og lod Ulla skænke op i sit glas.

- Det hører sig ligesom til, vil du også have Maja?

De skålede og smagte på isen.

- Hvordan kan det egentligt være, at du ikke har en kæreste? Spurgte Maja.

- Tja, jeg har haft en, men det strandede for et halvt års tid siden.

- Det var da trist, sagde Ulla. - Med mindre at du var træt af hende?

- Jeg ved ikke, næ, vi var nok bare vokset fra hinanden, sagde Frank lidt trist.

- Nogen gange opdager man det ikke engang, sagde Ulla. - Henrik og jeg var absolut vokset fra hinanden, men vi opdagede det først, da Henrik blev væk i vadehavet.

- Det gik op for mig og Anja, at vi var holdt op med at tale pænt til hinanden, faktisk skændtes vi mere og mere.

- Hvis det var mig, ville jeg næsten have foretrukket et skænderi, sagde Maja. - Klaus opfattede mig hovedsagelig som en tjenestepige.

- Godt at du slap af med ham, sagde Ulla. - Er det egentligt ikke tid for en kop irsk kaffe?

Maja kiggede på den tomme flaske, hvor der havde været dessert vin, og nikkede.

- Jeg begynder absolut at få det indtryk, at I forsøger at drikke mig fuld, sagde Frank og så meget tilfreds ud.

De gik ud i køkkenet og snakkede videre, mens Ulla lavede kaffe.

Maja fandt piskefløde frem fra køleskabet og satte Frank til at piske flødeskum.

- Jeg ved snart ikke, om det er klogt at drikke mere, sagde Frank, mens han iagttog hvordan fløden langsomt stivnede.
- Pas nu på at det ikke bliver til smør, sagde Ulla.
- Det styrer jeg, snøvlende Frank og piskede videre afbrudt af korte pauser, hvor han testede kvaliteten af sit arbejde.
- Er det mon ikke godt nok nu? Sagde han og dyppede en finger i skummet.

Maja suttede på hans finger og smaskede tilfreds.

- Skal du også smage Ulla? Spurgte Frank og holdt en finger frem med hvidt skum.

Ulla åbnede munden og slikkede lidt mere sensuelt på hans finger, end Maja havde gjort. Maja kiggede lidt overrasket på dem, men sagde ikke noget og fandt i stedet nogle høje glaskopper frem.

- I kunne godt have advaret mig, beklagede Frank sig, da de sad ved sofabordet og kaffen var fordelt i glassene.

- Advaret dig? Spurgte Maja.
- Ja, jeg er kommet her hen i bil, det varer et stykke tid, før jeg kommer til at køre bil igen.

- Der er plads nok, du kan bare sove her, sagde Ulla.

- Er det så mig, der skal ligge i midten?

Maja og Ulla rødmede let og grinede af hans bemærkning.

- Vi kommer nok til at ligge lidt tæt, sagde Maja. - Men det lyder hyggeligt.

- Vi kan jo også lige så godt vende os til det, sagde Ulla. - Sagde du ikke, at vi skulle have én stor seng, når vi flyttede til Paris?

Frank kiggede lidt overrasket fra den ene til den anden, så fokuserede han på sofabordet og hældte endnu en kop kaffe op, med en pæn del whisky i.

- Man kan jo lige så godt nyde det, når det nu er her, sagde han og løftede sin kop til skål.

Maja, der sad i sofaen ved siden af ham, rykkede lidt tættere på under påskud af, at hun ville have lidt mere kaffe i sit glas.

- Irsk kaffe smager lidt for godt, sagde Ulla lidt snøvlede. - Man opdager ikke rigtigt hvor snalret, man bliver.

- Du virker da slet ikke beruset, argumenterede Frank.

- Det er fordi jeg sidder ned, hvis jeg stod op, ville jeg sikkert dejse om på gulvet.

- Måske var det bedre, om du kom her over i sofaen, foreslog Frank.

- Jeg ved ikke, om jeg kan, sagde Ulla, men rejste sig forsigtigt og lod sig kort efter falde ned i sofaen på Franks anden side.

- Det var dumt det her, sagde Ulla. - Kan du mærke hvordan, den sofa nærmest suger dig ned?

- Ja, man sidder godt her, sagde Frank tilfreds, mens de to kvinder puttede sig ind til ham.

I det samme slog uret på Fannys skænk et.

- Vi skal op på skole i morgen, udbrød Maja.

- Er der ikke noget om, at vi skal møde lidt senere? Spurgte Frank.

- Det er vist ren ønsketænkning, svarede Ulla. - Men jeg orker ikke at gå i seng lige nu.

- Vi sidder jo også meget godt, sagde Frank og kyssede først Ulla på tindingen og derefter Maja på hendes hår.

- Selv om Henrik var irriterende, kan man godt savne et kys og et kram, nu hvor han er væk, sagde Ulla og kyssede Frank på kinden.

- Det var nok også en af grundene, til at jeg blev hos Klaus, sagde Maja. - Han var ret god til det her, man laver om aftenen i mørke.

- Næ, er der stadig nogen, der selv fremkalder billeder, udbrød Frank overrasket.

- Nej det her, grinede Maja og kyssede ham på munden.

- Blev du bare sammen med ham, fordi han kyssede godt? Spurgte Ulla lidt overrasket.

- Han kunne mere end det, sagde Maja lidt drømmende, og gned sin næse mod Franks kind.

- Jeg kan godt mærke hyggen i det, sagde Frank søvnigt.

- Ja, det er rart at sidde her, mumlede Ulla og lagde hovedet mod Franks skulder, mens hun lukkede øjnene.

- Skal vi ikke se at komme i seng? Spurgte Maja drømmende.

- Det er måske en god ide, svarede Frank. - Ulla sover vist allerede.

- Hvem mig? Sagde Ulla. - Nej, jeg sover ikke endnu.

- Det kan ikke vare længe, sagde Frank og forsøgte at rejse sig. Efter en kort kamp kom de alle tre på benene og vaklede ind i Fannys soveværelse, hvor den store mahogniseng virkede som et

godt valg, Ulla trak med besvær sengetæppet til side, og Frank lagde sig i midten med Maja på højre side og Ulla på den venstre.

- 204 -

- Jeg må indrømme, at jeg ikke er helt tryk ved at besøge din mor, sagde Susanne, mens de roligt cyklede over til Elses hus.

- Der er ikke noget at være bange for, sagde Jan. - Mor vil rigtig gerne være gode venner med dig igen, så jeg er sikker på, at hun gør sig umage.

- Jeg håber, at du har ret.

De cyklede resten af vejen i tavshed på nær et enkelt udbrud fra Jan, da han opdagede en mindre hønseflok i en have, de passerede.

- Det var dejligt, at I kunne komme, sagde Else, da hun åbnede døren og så dem stå på den lille betontrappe.

Susanne havde taget en lille blomst med som værtindegave og rakte den til Else.

- Jamen dog, hvor er den fin, sagde Else og kiggede på den lille blomst. - Det havde du slet ikke behøvet.

- Nej, men jeg kan godt lide at have noget med, sagde Susanne og smilede.

- Gæster, nej hvor hyggeligt sagde Niels, der netop dukkede op i gangen. - Hvordan går det brormand?

Jans smil stivnede lidt ved at blive omtalt som brormand.

- Nu er vi jo ikke rigtigt i familie, indvendte han forsigtigt.

- Nej, sagde Else og så meget glad ud. - Men jeg tror, at du ville have haft rigtigt godt af at have en bror.

- Måske, sagde Jan. - Men jeg har jo ikke en bror.

- Det skal vi ikke snakke om nu, afbrød Else ham. - Jeg har lavet dejlig mad til jer, ovnbagte kartofler og roastbeef.

- Det lyder dejligt, sagde Susanne.

Else viste dem ind i spisestuen, hvor hun havde dækket fint op.

Susanne og Jan satte sig på den ene side og Niels satte sig på pladsen over for Jan.

- Hvordan går det ellers med arbejdet? Spurgte Niels interesseret.

- Taj, sagde Jan lidt overrasket over interessen. - Det går fint, vi har lidt travlt, efter at vi har bygget om.

- Det er også blevet en fin afdeling, roste Niels dem.

- Ja, vi er godt tilfredse, sagde Jan. - Faktisk er det Susanne, der skal have æren for det, hun har lavet de fleste af planerne.

- Det må jeg nok sige, sagde Else, der netop kom ind med kartoflerne. - Tænk at du har forstand på det.

- Jeg har arbejdet i BLOBS i nogen år nu, forklarede Susanne. - Og jeg har set lignende brødafdelinger andre steder.

Else nikkede og forsvandt ud i køkkenet igen.

- Vil det sige, at det egentligt er dig, der styrer afdelingen, og ikke Jan, sagde Niels.

Susanne kiggede kort på Jan.

- Næ, det er Jan, der er chefen, sagde hun så og smilede.

- Bag hver en fremtrædende mand står der en kvinde. Er det sådan det er?

- Susanne og jeg arbejder rigtigt godt sammen, forklarede Jan kort.

- Men er det ikke sådan, at det er Susanne, der har forstand på, hvordan man driver sådan en afdeling?

- Jeg har selv arbejdet i den branche i nogle år, forklarede Jan tålmodigt, som om Niels var sinke. - Så jeg ved nok, hvordan man gør.

- Selvfølgelig brormand, grinede Niels.

- Vil du have et glas vin, Susanne, spurgte Else, der netop var kommet ind med et fad med roastbeef.

Susanne nikkede og Else hældte op, først til Susanne derefter til de to drenge og sig selv.

- Start du Susanne, sagde Else og lavede en gestus mod fadende.

Susanne øste nogle få kartofler op, og lod fadet gå videre til Jan.

- Det er dejligt mor, sagde Niels, da alle havde fået smagt på maden.

- Mor? Stønnede Jan.

Niels kiggede overrasket på Jan.

- Nu, hvor Else har adopteret mig, er hun jo ikke kun din mor.

- Jamen, har du ikke en mor i forvejen?

- Det kan man ikke sige, hun synes jo ikke, at hun kan overkomme at have mig boende.

- Men hun er vel din mor alligevel?

Niels kiggede lidt forvirret fra Jan til Else og over på Susanne, som nikkede langsomt.

- Nej, sagde han så lidt bestemt. - Det er faktisk urimeligt, at man ikke selv kan vælge sine forældre, så jeg synes, at man må have ret til at vælge en anden mor, hvis man hellere vil det.

- Og du har så valgt Else? Spurgte Susanne.

- Nemlig, Else har jo også valgt mig, nu da hendes søn ikke ville bo hjemme længere.

- Så nu er det pludselig min skyld, indvendte Jan en smule indigneret.

- Det er vel ikke nogens skyld, indvendte Else. - Og selvfølgelig er du stadig min søn, Jan. Du har bare fået en bror i en sen alder.

Jan kiggede forvirret fra den ene til den anden, tog de gas på ham? Både Else og Niels så gravalvorlige ud, mens Susanne havde et meget drillende smil på læberne.

- Ja, men, Jan gik i stå. - Man kan altså ikke adoptere nogen, der allerede har en mor og en far.

- Hvorfor ikke? Spurgte Niels og kiggede afventende på Jan.

- Fordi, fordi, Jan kiggede på Susanne efter hjælp, men fandt ikke det han søgte. - Fordi man ikke har to mødre, kender du nogen, der har to mødre?

Niels fik et lidt tomt udtryk i øjnene, mens hans hjerne ledte efter et godt argument.

- Ja, sagde han så og ventede på, at Jan var helt klar til at høre, hvad han sagde. - Nu, hvor mange lesbiske par får børn sammen, er der masser af børn, der vokser op med to mødre.

- Det er noget andet, indvendte Jan, de har jo ikke nogen far.

- Det har de da, svarede Niels hurtigt tilbage. - Der kræves mindst én mand, for at man kan få børn.

- Men, men, sagde Jan, så tog han sig sammen. - Det gælder ikke.

- Gælder det ikke? Udbrød Niels lidt overrasket. - Og hvem bestemmer hvad der gælder, og hvad der ikke gælder?

- Du kan jo godt selv høre, at det er et latterligt argument, ikke?

- Ja, man kan ikke bare gøre sig til herre over, hvad der gælder og ikke gælder, sagde Niels.

- Nej, argumentet med de lesbiske, de er jo ikke mødre begge to, den ene er mor, og den anden leger at hun er mor.

- Det skal vi ikke skændes om, brød Else ind. - Vi kan godt sige, at jeg bare leger, at jeg er mor, det bliver det ikke dårligere af, vel Niels.

- Nej mor, sagde Niels.

- Hvad synes I om maden?

- Det er rigtigt godt, Else, roste Susanne hende.

- Ja, det er lækkert, kan jeg få lidt mere sovs?

- Selvfølgelig brormand, sagde Niels og rakte Jan sovsekanden.

Jan kiggede tvært på Niels, men modtog kanden uden at sige noget og hældte sovs ud over kød og kartofler.

- Det var da næsten helt hyggeligt, sagde Susanne, da de var på vej hjem.

Jan svarede ikke, men koncentrerede sig om at drive cyklen frem i den lidt kølige september luft.

- Din mor var da ikke så slem, som hun er nogen gange, fortsatte Susanne.

- Nej, men det er altså ikke sjovt at få påduttet en bror, når man er 23 år gammel.

- Det kan være, at du vender dig til det, fortsatte Susanne med en drillende tone.

- Det tror jeg ikke sker, svarede Jan og trådte lidt hårdere i pedalerne, så han kom nogle meter foran hende.

- 205 -

Vækkeuret ringede i Allans soveværelse, han trykkede hurtigt på snooze knappen og lukkede øjnene for at sove syv minutter til.

- Vi skal op, sagde Elisabeth, da uret ringede næste gang, og Allan igen slog det fra.

- Du har ret, svarede han. - Jeg synes bare ikke, at jeg har sovet så godt i nat.

- Har du drømt?

- Næ, det ved jeg ikke, men det har du til gengæld, sagde Allan og smilede.

- Har jeg, ja nu du siger det, så har jeg vist nok drømt, men jeg kan ikke huske hvad.

- Du var vist i Kina, sagde Allan.

- Hvorfor tror du det?

- Fordi du nævnte Lin flere gange.

- Hvad mener du.

- Du talte engelsk, og sagde noget om Lin.

- Siger du, at jeg taler i søvne, det gør jeg altså ikke.

Allan svarede ikke, men lagde armene rundt om hende og kyssede hende blidt.

- Det er kun når du sover, at du snakker i søvne.

- Det har jeg altså aldrig hørt noget om.

- Du har vel heller ikke sovet så meget sammen med andre før i tiden, desuden har jeg ikke bemærket det før.

- Hvad sagde jeg?

- Det var svært at forstå, det lød som engelske ord, men din udtale er ikke så perfekt, som når du er vågen.

- Så jeg sagde ikke noget, du kunne forstå? Spurgte Elisabeth og lød lettet.

- Nej, ikke rigtigt, men du nævnte Lin flere gange.

- Det var da mærkeligt, sagde Elisabeth. - Men det er måske fordi, jeg tænker på vores projekt, og det var jo hende, der skrev, at vores varer var på vej.

- Det lød ikke helt, som om det var en container, du drømte om, sagde Allan lidt hemmelighedsfuldt.

- Hvad mener du?

- Jeg opfattede det, som om du sagde, "miss you" flere gange, men jeg fik også den opfattelse, at du og hende klingede rigtigt godt sammen, da vi var i Chongqing.

- Ja, det har du nok ret i, hvis hun boede her, ville vi nok være rigtigt gode veninder.

- Synd, hun er så langt væk, sagde Allan. - Det er godt at have en god veninde.

- Heldigvis har jeg en dejlig kæreste, svarede Elisabeth og gav ham et lille knus.

Klokken kvart over seks vågnede Ulla, hun havde lidt tømmermænd og en trang til at komme på toilettet. I det mørke soveværelse kunne hun ikke se andet end konturerne af Frank, der lå ved siden af hende og sov. Maja lå tæt op ad ham med armen over hans brystkasse, og Ulla huskede pludselig, hvordan de havde fået lidt for meget at drikke. De havde været trætte, og hun huskede, at hun havde kysset Frank godnat, før hun faldt i søvn, men mere var der vist ikke sket. Hun gled langsomt ud af sengen og konstaterede beroliget, at hun havde det meste af sit tøj på.

Kaffen var kun lige færdig, da Frank stille kom ud i køkkenet.

- Det var en hyggelig aften, vi havde i går, sagde han en anelse tøvende.

Ulla fortsatte med at dække bord, uden at møde hans blik.

- Vi fik måske lidt rigeligt at drikke, sagde hun.

- Jeg hyggede mig, sagde Frank og satte sig ved det lille bord, da han alligevel ikke vidste, hvor tingene stod i køkkenskabene.

- En kop kaffe? Spurgte Ulla.

Frank nikkede, og hun stillede et krus med kaffe foran ham.

- Hej, I er allerede oppe, sagde Maja og trådte ind i køkkenet.

- Hej, har du sovet godt? Spurgte Ulla.

- Ja, nærmest som om jeg var besvimet.

- Puha, det lettede sagde Frank. - Jeg snorker nogen gange, især hvis jeg har drukket, inden jeg går i seng.

- Jeg har ikke bemærket noget, smilede Maja.

- Du gav mig en albue i siden på et tidspunkt, sagde Ulla. - Men ellers er du en ok sengekammerat.

- Ja? Jeg følte jo, at jeg var død og kommet i himlen, sagde Frank. - Jeg kan faktisk ikke huske, hvornår jeg har haft to dejlige piger med i seng, egentligt tror jeg ikke, at det er sket før.

Ulla rødmede, og Maja smilede, mens hun satte sig på køkkenbænken ved siden af Frank.

- Er I sultne? Spurgte Ulla.

- Jeg har en smule tømmermænd, sagde Frank. - Men hvis du tilfældigvis har en cheeseburger, siger jeg ikke nej.

- Jeg har noget, der er bedre, sagde Ulla og satte en kurv på bordet.

- Toast, sagde Maja glad. - Det er lige, hvad jeg trænger til.

- Hvis du ikke har burgere, så er toast faktisk i orden.

Ulla satte sig ved bordet og begyndte at smøre et stykke toast med ost på.

- Jeg tror, at vi skal have en lidt større seng, når vi flytter til Paris, sagde Maja.

- Det var da lige en tilpas størrelse, indvendte Frank.

- Vi kan nok ikke tåle at drikke så meget hver aften, inden vi går i seng, svarede Maja.

- Det kan der slet ikke være tale om, vi skal være på mærkerne, hvis vi skal klare os som kunstner.

- Der skal vel være plads til en flaske rødvin en gang i mellem, sagde Maja.

- Selvfølgelig, sagde Ulla. - Men vi skal ikke gå fulde i seng hver aften.

- 207 -

- Er du stadig sur på din mor? Spurgte Susanne, da Jan var ualmindeligt stille, mens han tjekkede brødleverancerne på computeren.

- Sur og sur, jeg synes bare ikke, at det er sjovt at få påduttet en bror på den måde.

- På den anden side ser vi ham jo ikke så tit, indvendte Susanne. - Så synes du, at det kan betale sig at være sur over det?

- Det er da ikke noget, man selv bestemmer, det er mere sådan en følelse, man har i maven.

- Åh, din lille stakkel, er du helt i dine følelsers vold? Drillede Susanne ham og nussede ham i nakken.

- Det er jo ikke fordi, min mor ikke kan tænde dig af, indvendte Jan, og mærkede at kærtegnene stivnede noget.

- Nå, men så vil jeg gå ud i butikken, der er vist brug for afløsning i brødudsalget.

Med de ord forsvandt hun, og Jan sad tilbage med en fornemmelse af at have sagt lidt for meget. Det blev ved tankerne, for mens han sad og overvejede, om han skulle gå ud og sige undskyld, ringede telefonen.

Det var Folmer Henriksen. Jan rettede sig ubevidst op i stolen.

- Jeg har kigget lidt på de lister, I har afleveret, indledte Folmer. - Og det ser ud til, at Mads Daniel har nogle problemer i hans afdeling.

- Har Mads Daniel, gentog Jan overrasket.

- Når jeg kigger på listerne, ser det ud som om, at Mads har et uacceptabelt svind, så derfor tænkte jeg, at du måske kunne snakke med ham om det.

- Jeg tror ikke, han ville blive særlig glad, hvis jeg kom og blandede mig i det.

- Jo, jo, jeg har snakket med ham om det, og han forstod det heller ikke.

- Så du mener, at jeg skal hjælpe med at gennemgå hans indberetninger for at finde fejlen?

- Ja, lige netop, sagde Folmer og lød lettet.

- Jamen, det vil jeg da gerne, selv om det undrer mig, at han ikke selv kan klare det.

- Nogen gange mangler man lige det ekstra par øjne, forklarede Folmer.

- Jamen, godt, så kigger jeg over til ham, så vi kan få styr på sagerne.

- Det er lige sådan, det skal lyde.

Jan sad lidt og kiggede ind i computerskærmen, uden rigtigt at se noget, mens han overvejede, hvordan han skulle hjælpe Mads. Hans opfattelse af Mads var, at han mente, at han var langt klogere end Jan, så det undrede ham meget, at Mads syntes, at det var en god ide, at Jan skulle hjælpe. Men på den anden side, hvis han havde sagt til Folmer, at han gerne ville have hjælp, ville Jan jo gerne hjælpe.

Ti minutter senere bankede Jan let på karmen til Mads' kontor.

- Hej, sagde Mads og sendte Jan et meget afvisende blik.

Jan nikkede og blev stående, mens han overvejede, hvad han skulle sige.

- Jeg har talt med Folmer, han sagde, at du havde nogle problemer, som jeg forhåbentligt kan hjælpe dig med.

- Jamen, det lyder da dejligt, at du fluks kommer her over for at ordne sagerne, sagde Mads med en sarkasme, der fuldstændig var spildt på Jan.

- Nå, det er måske så meget sagt, sagde Jan beskedent. - Men Folmer sagde, at det nogen gange kunne hjælpe at kigge på sagerne med friske øjne.

- Og du kommer anstigende med nogle friske øjne? Spurgte Mads, med et irriteret smil om munden.

- Tja, det har jeg vel.

- Jamen, så se her.

Mads tog en mappe frem og gav den til Jan, som satte sig ved bordet og slog op i mappen. Han bladrede lidt forvirret frem og tilbage i papirerne uden at forstå ret meget, af hvad der stod.

- Dukker der noget op, spurgte Mads en smule provokerende.

- Det her ser måske lidt mærkeligt ud, sagde Jan. - Det ser ud til, at du køber meget mere ind, end der bliver solgt.

- Det er det, man kalder svind, nogen gange glemmer folk at betale oppe ved kassen.

- Jamen, så meget?

Mads svarede ikke, men kiggede blot surt på Jan.

- Der er vel også nogen, der stjæler fra brød.

- Det er ikke ret meget, måske er det for besværligt at stjæle vores vare, så dyrt er rugbrød alligevel heller ikke.

- Nå, men så kan folk godt lide at stjæle konserves, hvad skal jeg gøre ved det?

- Det ved jeg sorme ikke. Hvad sagde Folmer? Da du snakkede med ham om det.

- Han mente, det måtte være en fejl, sagde Mads og undlod at fortælle, at Folmer faktisk havde anklaget Mads for at snyde med indberetningerne.

- Kan jeg tage mappen med? Spurgte Jan. - Måske kan jeg bedre gennemskue det, hvis jeg får lidt mere tid.

- Gør endelig det, svarede Mads surt.

- Jamen, så vil jeg kigge lidt nærmere på det i løbet af eftermiddagen, sagde Jan og rejste sig for at gå tilbage til sit eget kontor.

- Hvad har du der? Spurgte Poul Buk, da Jan kom med mappen under armen.

- Det er salgsoversigterne fra konserver, sagde Jan og viste Poul ryggen af mappen.

- Har Mads overladt den til dig? Spurgte Poul overrasket.

- Øh, ja, han har nogen problemer med svind, sagde Jan. - Og Folmer har bedt mig om at hjælpe med at finde årsagen.

- Det lyder som en dejlig opgave, og du mener at svaret er i mappen der? Spurgte Poul en smule hånligt.

- Et eller andet sted er det vel, så jeg starter med at lede i mappen.

- 208 -

- Nå er du klar til at komme hjem? Spurgte Rikke, idet hun kom ind på stuen, hvor Vibeke sad påklædt på sengen.

Vibeke smilede og nød at få et knus af sin søster.

- Skal du ikke også snart udskrives? Spurgte Rikke, da hun bemærkede, at Ruth lå og holdt øje med dem.

- Først om et par dage, jeg har stadig svært ved at støtte på især mit højre ben.

- Har du nogen til at hjælpe dig, når du kommer hjem?

- Næ, jeg har jo ikke nogen søster, sagde Ruth med et smil. - Men der kommer en fra kommunen og hjælper med at købe ind.

- Du har da også din søn, indvendte Vibeke forholdsvis venligt.

- Han har også lovet at hjælpe mig, men han har et arbejde, som han selv synes er meget vigtigt, så det bliver nok ikke til så meget.

- Det lyder trist, sagde Rikke medfølelse.

- Jeg klarer mig nok, men det bliver nok lidt kedeligt, når man ikke så let kan komme ud og være sammen med sine veninder.

- Så snart Vibeke har det bedre, så kommer vi over og besøger dig, sagde Rikke.

- Det vil jeg glæde mig til, svarede Ruth.

- Du må undskylde, at jeg har været så vred på dig, sagde Vibeke. - Jeg følte bare, at det var så uretfærdigt, at jeg skulle ligge her, jeg vidste jo ikke, at der var et formål med det.

- Du må også undskylde, at jeg tossede sådan rundt på min cykel, jeg lover at se mig bedre for i fremtiden.

- Har du tænkt dig at køre på cykel igen, i din alder? Spurgte Rikke overrasket.

- Det bliver jeg nødt til, jeg er for gammel til at tage kørekort, men jeg har tænkt på at anskaffe en trehjulet cykel med et lille lad, for jeg tror at ulykken skete, fordi jeg havde læsset alt for meget i cykelkurven.

- Bliver det så bedre med et lad, kommer du så ikke til at købe endnu mere? Grinede Vibeke.

- Det håber jeg ikke, men det er svært, når man bliver lokket med så mange gode tilbud.

Begge pigerne smilede ved tanken om Ruth, der skubbede rundt med en fyldt vogn i Netto i vished om, at det sagtens kunne være på hendes nye cykel.

- Du må love mig, at du ikke lægger mere på cyklen, end at du stadig kan bremse, når det går ned ad bakke, sagde Vibeke alvorligt.

Ruth kunne ikke lade være med at le.

- Du har ret klukkede hun, forestil jer lige mig storme ned af bakken, mens jeg råber. Pas på! Pas på! Cyklen er løbsk.

Vibeke og Rikke begyndte også at grine, indtil Vibekes ribben gjorde for ondt, og hun bad de to andre om at holde op.

Efter en tårevædet afsked med Ruth, fandt Rikke en taxa, der kørte dem hjem til Vibeke.

- Nej hvor bor du pænt, sagde Rikke, da de var kommet ind i lejligheden.

- Jeg er glad for at bo her, svarede Vibeke. - Men sikken blomsterne trænger til vand.

Henrik sad på sin cykel på vej over til KKs fabrik, han havde tænkt sig at snakke lidt med Allan og Elisabeth, om de mærkelige ting Vibeke Rasmussen havde sagt om Jan. På fabrikken fandt han Allan på Elisabeths kontor, de snakkede om hjemmesiden og det indhold, som Allan og Michael allerede havde lagt ind.

- Jamen hej, svigerfar, sagde Elisabeth glad, da hun så ham.
- Svigerfar, er I blevet gift?
- Nej, grinede Elisabeth. - Men det er vel lige meget.
- I hvert fald har du min velsignelse, sagde Henrik. - Jeg tror ikke, at Allan kunne finde nogen bedre.
- Næ, det tror jeg heller ikke, sagde Allan lidt genert og kiggede stolt på Elisabeth.
- Har I egentligt tænkt på den forandring, der er sket i livet, siden sommerferien?
- Du mener? Spurgte Elisabet nysgerrigt.
- Altså, jeg har opdaget, at mit liv trængte til en 180 graders vending, startede Henrik.
- Det kan man vist godt sige, sagde Allan.
- I går var jeg på hospitalet og besøge din mormor, fortsatte Henrik.
- På hospitalet mødte jeg en tidligere kollega, som var kommet til skade.
- Det var forhåbentligt ikke noget alvorligt, sagde Elisabeth deltagende.
- Åh, det var ret alvorligt, men det mærkelige ved historien er, at hendes søster arbejdede på hospitalet, hvor hun blev indlagt.
- Det er da altid rart, at der er nogen, der kan træde til, når man er kommet til skade, sagde Allan.
- Det der var endnu mærkeligere var, at hun ikke vidste, at hendes søster arbejdede der.
- Det var da underligt, brød Elisabeth ind. - Var de uvenner eller noget?
- Næ, men der var ikke nogen af dem, der vidste, at de havde en søster, så hvis hun ikke var blevet indlagt, havde de måske aldrig opdaget det.
- Hvordan kan man ikke vide, at man har en søster?

- Jeg synes, at det er mere underligt, at de pludselig opdagede, at de var søstre, jeg mener, hvis Allan mødte Lise på en cafe, ville de da ikke opdage, at de var i familie, hvis de ikke vidste det i forvejen.

- Det var fordi, at de var tvillinger, forklarede Henrik. - De ligner hinanden som to dråber vand.

- Ok, det lyder underligt!

Elisabeth nikkede bare.

- Men hvad havde det med ferien at gøre? Spurgte Allan.

- Før vi tog på ferie, havde jeg en samtale med en ung mand om et job i BLOBS, og ved en fejl blev han ansat. Hvis jeg nu var kommet tilbage, ville jeg have opdaget, at det var den forkerte mand, vi havde ansat.

- Det er vel bare et tilfælde, sagde Allan.

- Ja, men den dag hvor Vibeke kom til skade, var hun på vej til at holde et møde med mig, fordi hun overvejede, om hun skulle sige ham op, men hun nåede aldrig frem til mødet.

- Så derfor er han stadig ansat? Konkluderede Allan.

- Men to svaler gør ingen sommer, sagde Elisabeth.

- Det er da alligevel lidt underligt, indrømmede Allan.

- Der er også andre ting, som Vibeke fortalte mig, sagde Henrik. - Det virker som om, han er mere heldig end fætter Højben.

- Det er jo svært at bedømme, sagde Elisabeth, som ikke rigtigt ville tro på historien.

- Jamen, på en eller anden måde så virker det, som om det breder sig som ringe i vandet, prøv at se på dig selv Allan. Hvilken ung mand på 21 gider at tage i sommerhus med sine forældre?

- Er det mig, du hentyder til? Spurgte Allan lidt uforstående. Henrik nikkede ivrigt.

- Er det normalt, at man går fra at være, nu må du ikke tage det ilde op, det er venligt ment, en temmelig sløv ung mand, til en aktiv virksomhedsejer på så kort tid?

Elisabeth kiggede smilende på Allan.

- Allan er da ikke sløv, indvendte hun.

- Far har nok ret, der var ikke ret meget gang i mig, før du samlede mig op på biblioteket, men det er vel mere Elisabeths skyld.

- Det har jeg også hele tiden troet. Det kan også være den simple årsag, at du følte at du var nødt til at gøre noget, men masser af mennesker, der er i din situation, havner i den rene apati.

- Det er en mærkelig historie, sagde Elisabeth lidt drømmende. - Jeg har en mærkelig fornemmelse i maven, af at jeg ikke havde kastet mig ud i det her Kina eventyr, hvis det bare var for to måneder siden.

Henrik smilede en lille smule triumferende.

- Jamen, sådan er det jo ikke i den virkelige verden, indvendte Allan.

- Jeg kan kun give dig ret, sagde Henrik og nikkede. - Alligevel har jeg tænkt mig at køre over til BLOBS, og se om jeg kan få en snak med den unge mand.

- Hvorfor det?

- Aner det ikke, det må nok tilskrives almindelig nysgerrighed.

- Tror du, vi kan tage derover alle sammen? Spurgte Allan. - Du har gjort mig meget nysgerrig efter at se starutten.

- Der er ikke meget at se, han ligner hvem som helst.

- Nå, men så hør hvad han har at fortælle.

- Det gør nok ingen forskel, eller måske kan det være en fordel, jeg kan jo sige, at jeg gerne vil præsentere ham for min søn.

- Elisabeth vil nok også gerne med.

Elisabeth nikkede ivrigt.

- Hvis altså ikke forsynet vil forhindre os i det? Fortsatte hun.

- Jamen, det er næppe sådan, at det kan gå galt, med mindre hans skytsengel opfatter os som en trussel.

- Vi vil jo ikke genere ham, sagde Allan.

De parkerede cyklerne på kundeparkeringen ved BLOBS, og Henrik bemærkede at det var en underlig fornemmelse, for det havde han aldrig gjort før. Nede i brødafdelingen stod Susanne i udsalget og kedede sig en smule, da der ikke var ret mange kunder i butikken på lige dette tidspunkt.

- Hej Henrik, sagde hun med en følelse af, at hun nok burde have sagt hr. Madsen, men han var jo ikke chef i firmaet længere.

- Hej, sagde Henrik lidt akavet. - Jeg må desværre erkende, at jeg ikke lige kan huske, hvad du hedder.

- Susanne Mikkelsen, sagde Susanne. - Det er også nogle år siden, at du ansatte mig.

- Nå, ja, Susanne, svarede Henrik i et forsøg på at lade som om, han godt kunne huske hende.

- Kommer du for at købe noget af vores lækre næsten hjemmebagte brød?

- Næ, man kan godt sige, at det er lidt mærkeligt, men jeg kommer faktisk for at snakke med Jan Jacobsen, han er chef for det her område ikke?

- Netop, ham har du også ansat, men det er ikke så længe siden.

- Det er lige hvad jeg har, sagde Henrik og smilede akavet.

- Hvad vil du snakke med ham om? Spurgte Susanne lidt mistroisk. Henrik holdt en kort pause, mens han endnu en gang afprøvede sin undskyldning i hovedet.

- Vi har hørt så meget om ham, indskød Elisabeth, der havde stået ved siden af Henrik under hele samtalen. - Så vi kommer faktisk af ren nysgerrighed for at lære ham lidt nærmere at kende.

- Har I hørt om ham? Sagde Susanne overrasket.

- Hvad siger du til at hente Jan og finde en afløser, så sætter vi os ned cafeteriaet og drikker en kop kaffe, foreslog Henrik. - Jeg giver selvfølgelig.

Susanne kiggede stadig mistroisk på dem, derefter kiggede hun rundt i den tomme afdeling, og besluttede at en lille pause ikke ville gøre noget.

- Hvis I finder et bord i cafeteriaet, så henter jeg Jan, sagde hun.

- Tror du, at du og Jan kunne have lyst til et stykke brød eller andet til kaffen? Spurgte Henrik.

- Måske en lille kage, sagde Susanne.

- Den ordner vi, sagde Elisabeth, netop som Susanne var på vej ud til lageret.

- Jamen, goddag hr. Madsen, sagde Jan og tog hans hånd, da han og Susanne kom ind i cafeteriaet.

- Goddag Jan, sagde Henrik. - Sæt jer ned, vi har købt kage og kaffe. Den unge mand her ved siden af mig er min søn, og Elisabeth er hans kæreste.

Allan og Elisabeth sad på samme bæk som Henrik, så Susanne skubbede Jan ind på den anden og satte sig ved siden af ham, efter at alle havde hilst på hinanden.

- Er du blevet glad for at arbejde her? Spurgte Henrik for at få en samtale i gang.

- Helt sikkert, svarede Jan. - Jeg er meget taknemmelig for, at du gav mig jobbet.

- Det var da dejligt at høre, og det lyder også, som om det går fint, du har fået bygget om og alt muligt.

- Ja, mellem os er det altså Susanne, der har stået for ombygningen, aaa, endte han sætningen, fordi hun nev ham hårdt i låret.

- Vi siger det ikke videre, brød Elisabeth ind, da hun bemærkede, at Susanne så mere end almindelig sammenbidt ud.

- Man kan jo sige, at det var lidt af et sats at ansætte dig i den stilling, fortsatte Henrik. - Du havde jo ikke prøvet at være leder før.

- Jeg er glad for, at du tog chancen, sagde Jan og smilede glad.

- Har han ikke været leder før? Udbrød Susanne i et forsøg på at lyde overrasket. - Det mærker man slet ikke.

- Du har også hjulpet mig meget, sagde Jan og kiggede kærligt på hende.

- Men han er god til det, sagde Susanne. - Han kunne sagtens klare det uden min hjælp.

Jan kiggede lidt forvirret på hende, det lød ikke rigtigt, som noget hun normalt ville sige.

- Jeg talte med Vibeke Rasmussen på hospitalet, sagde Henrik. - Hun fortalte en lille anekdote, om at du havde fremskaffet brød til en hel spejderlejer på næsten magisk vis.

- Det var ikke noget, sagde Jan. - Jeg var kommet til at bestille for meget brød, og så faldt det så heldigt, at spejderne lige manglede noget.

- Ja, det sker jo tit, sagde Henrik.

- Er det ikke lidt usandsynligt heldigt? Spurgte Allan. - Hvis spejderne ikke havde haft brug for brødet, hvad var der så sket.

Jan tænkte sig lidt om.

- Vi havde nok været nødt til at sælge det temmelig billigt, hvis vi ikke skulle smide det væk.

- Må jeg spørge om noget helt andet? Afbrød Elisabeth.

- Øh, ja.

- Kendte du Susanne, inden du blev ansat i BLOBS?

Jan drejede hovedet og kiggede lidt overrasket på Susanne.

- Næ, vi mødtes, fordi hun allerede var i afdelingen.

- Men I er kærester nu, ikke?

Jan nikkede.

- Det var da utroligt heldigt, du har fået både et job og en kæreste, næsten på en gang.

- Ja, det kan man godt sige, sagde Jan. - Men det er vel den slags ting der sker.

- Er der nogen der vil have en speciel kage, indskød Henrik. - Det er synd, hvis de ikke bliver spist.

- Jeg kan godt lide kartoffelkagen, sagde Jan.

- Gåsebryst, sagde Susanne. - Det er min ynglings kage.

- Så tager jeg Napoleons hatten, sagde Elisabeth.

Allan tog et stykke mandeltærte, og den lidt tørre linse, som var Henriks absolutte favorit, stod tilbage.

- Har alle fået det, de gerne ville have?

Alle nikkede og fortsatte med at spise deres kager.

- 210 -

- I klarer det godt, sagde Valdemar Dahl. - Jeg er overrasket over de fine farvekompositioner, I har i jeres malerier.

Eleverne stod ved deres staffelier og afventede, om der var mere.

- Selv om man ikke kan sige, at der er noget, der er forkert, så ville jeg nok ikke bruge rød og lilla på sammen måde, som Frank har gjort.

Frank vidste ikke, om han skulle være flov eller stolt, så han kiggede lidt afventende rundt på de øvrige.

- Jeg kunne godt tænke mig, at I går lidt rundt og kigger på det, de andre har lavet, det er jo ikke færdigt, men det er spændende at se, hvordan det er nu, især når man så ser, hvad det ender op med.

Desuden skal man jo lære at dele sin kunst med andre.

Eleverne fulgte hans forslag og snart var snakken i gang, nogen spurgte til andres værker, og enkelte værker affødte temmelig stor diskussion.

- Det glæder mig, at alle taler pænt om de andres værker, sagde Valdemar efter et kvarters tid. - Lad os mødes igen i morgen og gøre arbejdet færdigt.

- Vi kan da ikke blive færdige allerede i morgen, udbrød Majbritt med en lidt skinger stemme.

- Nogen malere bruger uendelig lang tid på et maleri, forklarede Valdemar. - Men den her øvelse kræver, at man sætter målet efter, at det kan gøres på to dage, så det skal du nok klare.

Eleverne pakkede farverne væk og gjorde sig klar til at holde fri.

- Må jeg invitere jer på kaffe, spurgte Frank, da Ulla og Maja var ved at forlade skolen.

- Det lyder dejligt, sagde Ulla. - Men vi skal ud på hospitalet og besøge min mor, så måske en anden dag.

- Jeg kunne køre med, så kan vi drikke kaffe bag efter, foreslog Frank. - Jeg er faktisk blevet lidt nysgerrig efter at se hende Fanny.

- Du gider ikke besøge min mor, sagde Ulla.

- Jo, sagde Frank. - Især nu hvor jeg har overnattet i hende seng. Ulla kiggede hurtigt fra side til side med et lidt nervøst blik.

- Det snakker vi ikke om.

- Nej, nej.

- Vi kan da godt tage ham med, sagde Maja.

Frank nikkede.

- Selvfølgelig kan I det.

- Hvem er I? Spurgte Fanny en smule desorienteret da Ulla, Maja og Frank trådte ind på stuen.

- Hej mor, det er Ulla, din datter, sagde Ulla og gav Fanny et kys på kinden.

- Det ved jeg da godt, men hvem er de starutter, du har med?

- Pigen er Maja, hende har du set før, hun har boet hjemme hos os i et stykke tid.

Fanny kiggede nøje på Maja, og det virkede som om, det dæmrede lidt for hende.

- Ja, nu kan jeg godt se hende, det er den pige, du går på skole med.
 - Hej, Fanny, sagde Maja. - Hvordan går det med dig?
 - Jeg har det fint, sagde Fanny. - De viser Horton sagaen herinde.
 - Det er godt at høre, svarede Maja.
 - Jeg hedder Frank, afbrød Frank dem og trådte hen til sengen. - Jeg går på samme skole som Ulla, og jeg tilbød at køre pigerne her over.
 - Nå, du er chaufføren, sagde Fanny med stor forståelse.
 - Ja, det kan man godt sige.
 - Du ligner da ellers en rigtig mand, hvad laver du så på sådan en pige skole? Spurgte Fanny.
 - Øh, sagde Frank overrasket. - Altså kunst er et seriøst emne, forsøgte Frank.
 - Det siger I jo alle sammen, men hvor mange børnebøger kan man illustrere?
 - Børnebøger?
 - Ja, Ulla snakker om at illustrere børnebøger.
 - Det, tror jeg ikke, er noget for mig.
 - Åh, det lyder dejligt, du er måske mere Picasso typen?
 - Det er måske lidt meget at håbe på lige nu, men jeg vil da gerne lave noget, som folk kan lide.
 - Der er sgu da ikke nogen, der kan lide Picassos malerier, indvendte Fanny.
 - Øh, jeg synes, at de er ret fascinerende.
 - Du snakker vist om prislappen, sagde Fanny.
- Frank tav stille et øjeblik af mangel på et godt svar.
- Mor, nu skal du lige holde op et øjeblik, sagde Ulla. - Frank kom bare med for lige at sige goddag.
 - Han er måske din nye kæreste, spurgte Fanny.
 - Mor, det er dejligt at høre, at du er ved at være rask, men gider du lige tænke lidt, før du snakker?
 - Jeg har stadig ikke fået et svar, konstaterede Fanny.
 - Han er ikke min kæreste, men han er en god kammerat fra skolen.
 - Ha, sagde Fanny. - Hvorfor skal han så præsenteres for mig?

- Det skal han da heller ikke, han tilbød at køre os herhen, og så tænkte vi at han lige skulle se, hvem du var.
 - Viser I mig frem, som om jeg var den skæggede dame i tivoli?
 - Mor hold nu op, vi kom bare forbi for at se, hvordan du havde det.
 - Jamen, jeg har det godt.
 - Så kommer du måske snart hjem igen, sagde Maja.
 - Det ved jeg ikke rigtigt, der er god service her.
 - Men du kan da ikke ligge her, hvis du ikke er syg.
 - Ved du hvad lille Ulla, jeg er sikker på, at lægen nok skal fortælle, hvornår jeg er rask nok til at komme hjem.
 - Det har du nok ret i, svarede Ulla lidt opgivende.
- Spøjs dame, din mor, sagde Frank, da de senere sad på en cafe med hver sit glas med latte.
- Det virker som om, hun bliver mere og mere sær, sagde Ulla.
 - Tror du ikke, at det er skuespil? Spurgte Maja
 - Nej, jeg er bange for, at hun er mere syg, end vi er klar over.
 - Hun virkede temmelig skarp i replikken, sagde Frank.
 - Jeg ved ikke, om det er særligt betryggende, at hun er ved at miste sin fornemmelse af almindelig høflighed.
- Maja og Frank kiggede på hinanden og begyndte at grine.
- Nå, det var det, man kalder det, klukkede Frank.
- Ulla blev smittet af deres latter og grinede med.
- Hun har altid været en smule direkte, forklarede hun. - Men det er absolut blevet værre på det sidste.
 - Det tyder da i det mindste på en bedring, at hun er begyndt at se serier igen, sagde Maja.
- Ulla nikkede blot og drak lidt kaffe.
- Hun skal nok blive rask igen, sagde Frank opmuntrende.
 - Det der genere mig, er at de ikke rigtigt kan finde ud af, hvad der er i vejen med hende.
 - Måske er det bare en virus, som går over af sig selv, foreslog Maja.
 - Det må vi håbe, jeg synes ikke, at det er rart, at hun ligger på hospitalet, jeg håber, at hun snart kommer hjem igen.

Det var allerede varmt på havnen i Las Palmas, men Anette, Karen og Carmen var kun lige blevet færdige med deres morgenmad.

- Man bliver lidt doven af al den her lediggang, sagde Anette og kiggede på de to andre. Karen lænede sig op ad kahytten, og Carmen halvvejs lå i hendes arme.

- Doven? Jeg ved ikke, hvad du mener, sagde Karen.

Carmen gabte overdrevent og strakte sig komfortabelt på bænken.

- Det er nok bare mig, der som sædvanligt er en smule rastløs, sagde Anette og smilede.

- Halløj, var der en, der kaldte oppe fra kajen.

Pigerne kiggede op, og så Wayne stå og kigge ned i båden.

- Hej, Wayne, svarede Anette. - Kom ned i båden og få en kop kaffe. Wayne hoppede selvsikkert over på dækket og satte sig i cockpittet ved siden af Anette. Han tog imod koppen, som Anette rakte ham, og fyldte godt op med sukker.

- Jeg tænkte på, om jeg måtte invitere damerne på frokost, sagde han, mens han omhyggeligt rørte rundt i sin kop.

- Tja, svarede Karen. - Vi har meget at lave i dag, så hvad siger I? Carmen og Anette kiggede på hende og begyndte at le.

- Det vil vi da gerne Wayne, har du tænkt på noget specielt?

- Jeg tænkte på, at vi kunne mødes ved min butik ved 12 tiden, så kan I få en rundtur, inden vi finder en restaurant, hvor vi kan spise.

- Din butik, sagde Karen lidt tøvende. - Du forsøger ikke at prakke os noget på vel?

Wayne så lidt forskrækket ud, men bemærkede så Karens drillende smil.

- Jeg har en del gammelt ragelse, som jeg tænkte, I nok ville købe.

- Det vil vi gerne Wayne, sagde Anette. - Altså se din butik, vi har dårligt plads til at købe noget.

- Det glæder jeg mig til, sagde Wayne. - Jeg har et kort, som jeg giver turister, bare så I kan finde butikken.

Han lagde kortet på bordet, og Carmen tog det og kiggede på tegningen af Waynes butik.

- Afrikansk brugskunst, læste Carmen op. - Kan man leve af det?

- Jeg skal jo bare forsørge mig selv, så det går udmærket.

- Jeg glæder mig til at se butikken, sagde Anette.
- Det lyder godt, sagde Wayne.

- Jamen, så ses vi klokken 12, sagde Wayne tyve minutter senere, da han havde drukket sin kaffe.

De sagde farvel, og han forsvandt ned ad kajen.

- Han er charmerende, ikke? Sagde Anette.
- Jo, sagde Karen lidt tøvende, mens Carmen ikke kommenterede det.

- 212 -

Tidligt på formiddagen holdt Poul, Jan og Susanne en kort pause i Jans lille kontor.

- Jeg forstår faktisk ikke, hvad der foregår i Mads Daniels område, kunderne stjæler da ikke konserver i stor stil, sagde Jan, og kiggede fra Susanne til Poul.

- Er det ikke fordi, Mads har lavet noget rod i sine regnskaber? Spurgte Susanne.

- Nej, jeg har kigget på hans tal, det ser rigtigt nok ud, der forsvinder temmelig meget konserver.

Poul sagde ikke noget. Han rakte i stedet ud efter termokanden og hældte endnu en kop kaffe op i kruset.

- Hvordan får folk overhovedet smuglet dåserne ud igennem kasserne? Spurgte Susanne.

- De kommer ikke ud igennem kasserne, sagde Poul og kiggede ned i sin kop.

- Men hvordan kommer de ellers ud?

- Der sidder et løst panel i hjørnet af lageret.

- Et løst panel, hvad mener du? Spurgte Susanne.

- Du ved nok, at bygningen er lavet af sådan nogle bølgeblikplader, og en af de plader sidder ikke ordentligt fast, måske er der endda nogen, der har skruet den løs.

- Hvad betyder det så?

- Det betyder, at der er nogen, der kravler ind og bærer dåser ud uden at betale for dem, forklarede Poul tålmodigt.

- Jamen, hvorfor er der ikke nogen, der har sagt det? Spurgte Susanne fortørnet.

- Der er vel ikke nogen, der lagt mærke til det, sagde Poul.

- Hvor ved du det fra?

- Jeg ved det heller ikke helt sikkert, men når man går forbi på stien uden for, er det tydeligt, at pladen ikke sidder ordentligt fast.

- Så det er noget, du tror?

- Ja, men der er tydelige fodspor fra stien og hen til pladen, så der er vel et par stykker, der er gået frem og tilbage.

- Det må der gøres noget ved, sagde Jan. - Jeg går op og snakker med Folmer om det.

- Du nævner ikke mig, vel? Sagde Poul.

- Hvad mener du?

- Jeg mener, sig bare at du selv har opdaget det, jeg bryder mig ikke om at blive rodet ind i noget.

Jan nikkede blot og forlod kontoret.

- Det var da utroligt, udbrød Folmer overrasket, efter at Jan havde forklaret om den lette adgang for tyve. - Hvor længe har det stået på.

- Jeg ved det ikke, sagde Jan. - Men vi kan vel se det i Mads Daniels tal.

- Det er måske heller ikke så interessant, det vigtigste er, at der bliver iværksat noget, så det bliver stoppet.

- Netop, sagde Jan. - Skal jeg gøre noget ved det?

- Nej, jeg ringer til ejendomsadministrationen, men det er godt at se, at du har vist initiativ og får gjort noget ved det.

- Jamen, jeg bryder mig ikke om, at nogen stjæler fra os, sagde Jan indigneret.

- Nej, vel, sagde Folmer.

- 213 -

- Sikken en hyggelig gade, sagde Anette, da de tre nåede gaden, hvor Waynes butik lå.

- Ja, her er spændende, sagde Karen. - Hvis det ikke var fordi, at jeg regner med at badetøj bliver min foretrukne beklædning i den

kommende tid, så kunne jeg godt shoppe lidt her, fortsatte hun og pegede på en tøjbutik med spændende tøj.

- Ja, vi skal da også have noget, vi kan have på hvis vi skal på restaurant, sagde Carmen. - Det kan være, at vi skal kigge forbi en anden dag.

De slentrede videre ned ad den solvarme gade, og kiggede på de mange spændende butikker, indtil de pludselig fik øje på Wayne, der stod uden for sin butik og ventede på dem eller andre kunder.

- Hej, velkommen, sagde han og gav Anette et knus og de andre et let kindkys.

Han viste dem ind i butikken, hvor væggene var dækket af afrikanske masker, blandet med spraglede stoffer og en mængde af forskellige afrikanske ting.

- Er det antikke spyd? Spurgte Anette og pegede på en samling af spyd og pile.

- Nej, sagde Wayne. - De her er nok fremstillet for turister, men der er stadig stammefolk, som bruger dem til at jage med, selv om de også er ved at gå over til skydevåben.

- Er der noget du ikke handler med? Spurgte Karen og kiggede overvældet på de mange forskellige ting.

- Ja, sagde Wayne og blev pludselig alvorlig. - Jeg handler ikke med dårlig smag, som for eksempel askebægere lavet af gorillahænder, eller andre ting der kommer fra truede arter.

- Det kan jeg godt lide, sagde Anette.

- Du finder heller ikke noget i elfenben her, tilføjede Wayne.

Pigerne kiggede lidt overvældede rundt i butikken, og Carmen begyndte at spille på en samling bongotrommer.

- Her oppe har jeg en samling af hovedbeklædninger, sagde Wayne og pegede på en trappe, der lå lidt i skjul af en stor reol med legetøj, der var fremstillet af gamle coladåser, dæk eller bildele.

Pigerne gik op ad trappen, hvor endnu et stort rum præsenterede et utal af forskellige ting.

- Bruges det virkelig til noget? Spurgte Carmen tvivlende, og løftede en fuglemaske med lange fjer på toppen.

- Jeg er faktisk ikke helt sikker på det, sagde Wayne med et undskyldende smil. - Men jeg har købt det i Afrika.

Carmen tog masken ned over hovedet og lignede pludselig en kvinde med fuglehed.

- Det ser flot ud, selv om du er kønnere uden, sagde Karen.
- Tak, sagde Carmen inde fra masken. - Der lugter til gengæld ikke særligt godt herinde.
- Det er vist også tid at lukke for siesta, så vi kan komme ud og spise noget frokost, sagde Wayne.
- Det var sjovt at se din butik, sagde Anette.
- Jeg takker for, at I ville se den, svarede Wayne beskedent. - Jeg har reserveret et bord på en hyggelig restaurant her i nærheden.

- 214 -

- Hej, sagde Maja glad, da hun åbnede døren og så Frank stå uden for døren.
 - Hej, forstyrre jeg? Spurgte Frank.
 - Nej slet ikke, Ulla og jeg slappede bare af efter skolen, vi syntes, at Valdemar var en smule urimelig i dag.
 - Det må jeg nok sige, svarede Frank. - Han må have haft en temmelig dårlig dag eller nat.
 - Det var da hyggeligt, sagde Ulla, der kom ud i entreen for at se, hvem der kom.
 - Tak, i lige måde, sagde Frank. - Jeg sad derhjemme og forsøgte at læse en bog, men jeg kunne ikke koncentrere mig, måske fordi jeg savner jeres selskab, og så besluttede jeg at køre her over.
 - Det var da en god ide, sagde Ulla og trådte nærmere, så hun kunne give ham et knus.
 - Hvad med mig? Sagde Maja, da de slap hinanden.
- Frank lagde armene rundt om hende og gav hende en kram også.
- Vi har godt nok ikke forberedt noget aftensmad, sagde Ulla.
 - Det er også min tur, sagde Frank. - Jeg har været forbi Netto og købe lidt ind.
 - Hvilken pige har dog ladet dig løbe? Spurgte Ulla.
 - Tja, lige nu føler jeg, at det er mit held, svarede Frank og kiggede fra Ulla til Maja.
 - Og vores, sagde Maja.

Det var lige tidligt nok til at lave mad, så Ulla fandt en flaske hvidvin frem og skænkede op.

- Var der ikke noget med, at vi skulle passe på med vinen, hvis vi skulle være seriøse kunstnere, sagde Maja, da hun konstaterede at flasken var tom.

- Det var først, når vi kom til Paris, indvendte Frank. - Men det er vist ved at være på tide, at jeg kommer i gang med at lave den mad. Han rejste sig, og de gik alle tre ud i køkkenet, hvor Ulla trak en flaske hvidvin mere op, så de havde lidt at nippe til, mens de lavede maden. Dvs. Frank lavede maden, mens pigerne underholdt, for Frank havde godt styr på den ret, han ville lave, og uddelegerede kun enkelte opgaver, så som borddækning.

- Så er der serveret, sagde Frank efter lidt over en times arbejde.

- Det dufter rigtigt godt, og det er ikke en gang kylling.

- Jeg må indrømme, at jeg har snydt og fulgt en opskrift.

Han skubbede fadet med kartofler over til Ulla, som tog nogle få og skubbede fadet videre.

- Jamen, det er jo fantastisk, så behøver vi ikke leve af kylling, hver gang du laver mad.

- Kylling er det, jeg er bedst til.

- Jeg tror, at du er lærenem, sagde Maja og tog et stykke kød over på tallerkenen.

- Hvidvin duer ikke til det her, sagde Ulla og rejste sig, for at åbne en flaske rødvin.

- Hvordan var det nu? Spurgte Frank. - Så længe vi er i Danmark, må vi godt drikke en lille smule?

Pigerne nikkede, og de holdt glassene op til en skål.

- Next stop Paris, udbrød Frank.

Begge pigerne gentog og drak af vinen.

- Der er noget, jeg har tænkt på, hvis vi tre flytter sammen i en lejlighed i Paris, vil der hurtigt gå alle mulige rygter om mig.

- Ja, der er muligheder, sagde Ulla. - Nogen vil tro, at du er bøsse, og at vi er lesbiske.

Frank så lidt overrasket ud.

- Jeg tænkte mere, at folk ville tro, at jeg dyrkede sex med jer begge to.

Maja fnisede, og Ulla lod blikket hvile på Frank med et lille smil om munden.

- Skulle det så være en ad gangen, eller alle tre i en seng?

- Altså Ulla, det kan du da ikke sige, grinede Maja tydeligt genert.

Frank rødmede, mens han overvejede, hvad han skulle svare.

- Nu er det jo rent hypotetisk, sagde han for lige at få tid til at få styr på sin stemme. - Men jeg ville helt klart foretrække begge to på en gang.

Han drak langsomt af sit glas, og følte sig godt tilfreds med, at det dækkede en stor del af hans ansigt.

Maja kiggede lidt undersøgende på Ulla, en smule usikker på, hvor samtalen var på vej hen, hvis den altså ikke allerede havde nået målet.

- Det føles lidt intimt at være nøgen sammen med en anden pige, sagde Ulla. - Men...

- Jeg kunne aldrig dele en kæreste med nogen, så han sov med hende den ene dag og med mig den anden, indvendte Maja.

- Så du synes, at det er alle tre sammen? Grinede Frank lidt forlegen. Der blev tavshed i rummet, Ulla mærkede, at hun nok var godt på vej til at være forelsket i Frank og tænkte på, om Maja havde det på samme måde.

- Jeg tror, at Maja har ret, jeg ville være nødt til at være med hele vejen, ellers ville jeg være forfærdelig jaloux.

Frank kiggede fra den ene til den anden, han kunne mærke at samtalen gjorde ham opstemt, men der var jo ikke nogen, der havde to kærester.

- Vi kunne jo prøve, foreslog Ulla nærmest sådan lidt henkastet.

Maja fnisede og hældte lidt mere vin op i sit glas. Frank rødmede og tænkte på, at hans rejsning ville holde ham på stolen indtil samtalen skiftede emne.

- Jeg er faktisk blevet ret lun på dig, sagde Ulla og rejste sig op.

Hun bøjede sig ned over Frank og kyssede ham, længe og intimt.

Maja kiggede på dem og følte sig uden for, så rejste hun sig også og skubbede blidt Ulla væk, så hun kunne kysse Frank på samme måde.

Han lagde armene om deres hofter og mærkede varmen fra deres

kroppe, så rejste han sig op på trods af den afslørende bule i bukserne. Med armene om dem kyssede han dem længe på skift og mærkede deres lår mod hans, hvilket var ubehageligt fordi hans rejsning næsten gjorde ondt i de stramme bukser. Uden ord gik de ind til den store mahogni seng og begyndte at klæde hinanden af.

- 215 -

- Det ser rigtigt godt ud, sagde Alla og kiggede beundrende på den hjemmeside, som han og især Michael havde lavet.

- Ja, er vi ikke klar til at vise den for Elisabeth?

- Jo, Allan kiggede lidt febrilsk på siden, der var garanteret et eller andet, de havde overset, og det var lidt irriterende, når hun spottede det lige med det samme.

- Du kan altid undskylde dig med, at man er dårlig til at læse korrektur på noget, man selv har lavet.

Allan nikkede, desuden kunne han ikke få øje på mere.

- Nå hvad siger du så? Spurgte Michael, da han havde hentet Elisabeth.

- Det ser rigtigt godt ud, men kunne den ikke fylde lidt mere på skærmen?

- Det er svært, jeg tror, at systemet er lavet på den måde så folk med en mindre bærbar også får den samme oplevelse, det her er jo en ret stor skærm.

- Det går nok, svarede hun, da hun bemærkede, at begge drenge så lidt triste ud.

- Vi tænkte, at du kunne være tester, der er sikkert noget, vi har overset.

- Ja, der skulle nok ikke stå hat, men har, svarede hun og pegede i et hjørne af skærmen. - Men det er sikkert småting, jeg skal nok gå det igennem.

- Når du er færdig, så retter vi fejlene, og så er den faktisk klar til at komme i luften.

- Det er bare så spændende, jeg har lavet en liste over ting, vi skal have styr på.

Allan tog imod listen og kiggede på den.

- Hold da op hvor er der mange ting, det må jeg nok sige.

Elisabeth smilede.

- Noget af det, har vi klaret, og andre ting er bagateller, men vigtige alligevel.

- Jeg bliver så stolt af dig, sagde Allan og lagde armen rundt om hende. - Du har simpelthen styr på det hele.

Elisabeth rødmede og sagde ikke, at hun bevidst havde koncentreret sig om listen for ikke at tænke på Lin.

- Hvad med personale, hvis der kommer ordentlig gang i det, kommer I jo til at arbejde i døgndrift, hvis det bare er jer to.

- Du mangler måske et stykke arbejde?

- Nej, jeg har rigeligt med gymnasiet og med at hjælpe med hjemmesider.

- Vi må bare se at få det til at lykkes, sagde Allan. - Vi kan jo ikke ansætte nogen, før vi ved, om vi får noget at lave.

- Næ, det ville ikke være sjovt, hvis vi går rundt sammen med nogle lønnede medarbejdere og venter på, at der kommer en ordre ind.

- Jeg er imponeret over, at I har nerver til det.

- Det har vi heller ikke, grinede Elisabeth.

- Hvad? Udbrød Allan. - Du er da rolig som en klippe.

- Det er ligesom med ænderne, når de svømmer. På overfladen virker de helt rolige, men nede i vandet pisker deres små fødder frem og tilbage.

Drengene grinede og Allan gav hende et lille klem.

- Det skal nok gå, vores butik bliver en stor succes.

- Det tror jeg også, men nu er det vist ved at være slut for i dag, vil du have en pizza med, Michael.

- Nej, tak, jeg har en aftale med Lise.

De sagde farvel, og Michael forlod dem.

- Tænk, at du er lige så nervøs som mig, sagde Allan.

- Nogen gange drømmer jeg, at det går helt galt, sagde Elisabeth. - At vi bliver ruinerede, og at vi bliver uvenner.

Allan trak hende helt ind til sig og kyssede hende længe.

- Vi bliver måske nok ruinerede, men vi bliver aldrig uvenner.

Henrik drak sin morgenkaffe hurtigt, han havde for en gang skyld, noget han skulle denne morgen. Ejendomsmægleren Lilian Krogh havde aftalt et møde med ham.

- Velkommen, sagde hun lidt overdrevent venligt, da han trådte ind i butikken.

- Goddag, svarede han afmålt.

- Jeg har gode nyheder, fortsatte hun og guidede ham ind i et mødelokale.

Da de havde sat sig, forklarede hun, at et par havde budt på huset, de var 150 tusinde under prisen, men hun mente, at det måske var værd at overveje.

- Hvad med at give dem et bud på 2,5, så jeg kun går 100 tusinde ned?

- Vi kan prøve, det er selvfølgelig et forsøg værd.

- Var det dit indtryk, at de gerne ville have huset?

- De virkede ret begejstrede, de har to børn og huset passer jo perfekt til en familie på fire.

- Skulle vi så ikke forsøge det?

- Jeg kontakter dem.

- Det føles som om, jeg endelig har fået huset solgt.

- Ja, der er en god chance, men du skal lige huske på, at køberen har en uges fortrydelsesret, efter at de har skrevet under, så i dag skal man absolut ikke sælge skindet før bjørnen er skudt.

- Jamen, tror du, at handlen går i vasken, hvis vi kommer med et modspil?

- Ikke nødvendigvis, men der er jo også det problem, at alle købere skal godkendes af banken, det er nærmest en standard på slutsedlerne, at de er betingede af, at bank og kreditforening godkender køberne.

- Så du ved ikke, om de har råd?

- De virkede, som nogen der havde styr på det, men jeg er blevet skuffet før.

Henrik var i syv sind, da han forlod butikken. ”Var det tåbeligt at risikere noget for at få de sidste 50 tusinde med?” På den anden side ville han få brug for pengene senere, og Ulla skulle jo også have noget at leve af. Han opdagede, at det næsten var en værre fornemmelse, han havde nu. Huset var næsten solgt, men der gik mere end en uge, før han kunne være sikker på det. Desuden skulle han også afklare det med Ulla, om hun var klar til at gå ned i pris. Hans første indskydelse var at cykle hjem og skrive en mail til Anette, om at huset var solgt, men med de mange usikkerheds momenter besluttede han sig for at vente lidt med det.

- 217 -

Inde på Jans lille kontor var stemningen en smule på kant. Jane og Nadia var mødt tidligt på formiddagen for at hjælpe i afdelingen, og de holdt alle en kort pause efter en ualmindelig hektisk formiddag.

- Jeg synes altså, at vi har lidt for travlt, efter at afdelingen er blevet bygget om, vedholdt Jane.

- Det er jo også derfor, at vi har ansat Nadia, forklarede Jan og tabte et øjeblik sit blik i Nadias mørke øjne.

- Jamen, vi har aldrig tid til at holde pause længere.

- Jeg ved jo ikke, hvordan det har været før, sagde Nadia. - Men i går måtte jeg springe min frokostpause over, fordi der ellers ikke ville have været nogen i brødudsalget.

- Vi kan desværre ikke få en fuldtidsansat mere, beklagede Jan.

- Jane og Nadia har ret, tilføjede Susanne. - Vi er simpelthen underbemandede. Det gør det heller ikke bedre, at du har påtaget dig så mange af Vibeke Rasmussens opgaver.

Jan nikkede, han kunne godt mærke, at de havde betydeligt mere travlt, end den gang han startede.

- Jeg snakker med HR, om vi kan få en studentermedhjælper mere.

- Har du overvejet, om du kan få to? Spurgte Nadia.

- Det ville være en god ide, hvis en af os bliver syg, så risikere afdelingen at ligge helt underdrejet.

- Kan du ikke snakke med HR, Susanne?

Susanne nikkede og pigerne forlod kontoret for at gå tilbage til arbejdet. Jan skulle netop til at gøre det samme, da telefonen ringede. Det var Folmer, der bad Jan kigger op på hans kontor.

- Det var godt klaret med den hjælp, du gav Mads, roste Folmer ham, da han sad på stolen over for Folmer.
- Tak, har man fundet ud af, hvordan hullet er opstået?
- Det var et simpelt indbrud, nogen har skruet pladerne af, men nu er de blevet bedre sikret, så det ikke kan ske igen.
- Det er godt for Mads, for det er ikke rart når, nogen stjæler fra en.
- Netop, men jeg er lidt skuffet over, at han ikke selv fandt ud af det.
- Tja, måske havde han ikke tænkt på muligheden.
- Netop, og det er der, du har et forspring, du ser, hvad der sker omkring dig.

Jan nikkede og følte sig måske en lille smule flow over, at han på den måde tog æren fra Poul.

- Derfor, fortsatte Folmer. - Har jeg tænkt på, at lade ansvaret for Jørgen Plisands område overgå til dig, tror du, at du kan klare det?
- Jan tænkte sig om et øjeblik.

- Det vil jeg da rigtigt gerne, men kunne vi så ikke få lov at ansætte en fuldtids ansat mere i brød, vi har fået rigtigt meget at lave siden ombygningen.
- Selvfølgelig, jeg kan også se, at I leverer et meget fornemt resultat.
- Det bliver mine medarbejdere glade for.
- Jamen, det var vist det hele, snakker du selv med Jørgen og Mads?
- Mads, skal jeg overbringe ham nyheden?
- Det ville være dejligt.

Jan sank en klump i halsen, Mads ville næppe rose ham for at komme med den nyhed. Han besluttede at udskyde det lidt, i stedet for gik han ind til Irma og sagde, at han havde fået lov til at ansætte en fuldtidsmedarbejder mere, samt at de der ud over havde brug for to studentermedhjælpere.

- Du aftaler det bare med Susanne Mikkelsen.

Irma nikkede, og Jan vendte tilbage til afdelingen, hvor Poul manglede hjælp til at pakke en palle fra rugbrødsfabrikken ud. Det

gav ham tre kvarters udskydelse, før han var nødt til at tale med Mads.

Da Jan ikke kunne finde på flere undskyldninger, slentrede han over til Mads og bankede let på dørkarmen til hans kontor.

- Jamen dog, er det ikke vidunderbarnet? Sagde Mads sarkastisk.

- Det er nok så meget sagt.

- Hvad kan jeg hjælpe dig med?

- Tja, tøvede Jan. - Det er på en måde den anden vej.

- Du mener?

- Jeg har lige haft en samtale med Folmer.

- Og hvad skal det betyde, har du være oppe og bagtale mig?

- Nej, nej. Det var sådan, at han ringede og bad mig komme op til ham.

- Nej, hvor hyggeligt, så du var oppe og drikke kaffe med Folmer.

- Øh, næ, sagde Jan lidt overrasket. - Plejer han at byde på kaffe?

- Hvis man er i kridthuset, så får man kaffe måske endda også kager.

- Nå, der var ikke kaffe, men jeg var der heller ikke så længe.

- Men længe nok til, at du havde en besked med tilbage til mig?

- Ja, sagde Jan og så ud som om, han kom i tanke om noget. - Han bad mig om at aflaste dig lidt.

- Aflaste, degradere han mig? Hvorfor kommer han ikke selv og fortæller det?

- Det er slet ikke på den måde, han var bare bange for, at du havde fået lidt for mange opgaver, så han mente at det var bedst, hvis jeg overtager opsynet med grønt.

- Hvorfor kommer det pludselig? Hvad har du egentligt sagt om mig?

- Jeg har ikke sagt noget, egentligt har jeg rigeligt at gøre i min egen afdeling.

- Men alligevel bruger du tid på at fedte dig ind hos Folmer?
Jan kiggede overrasket på Mads.

- Nej, nej, jeg har ikke gjort noget.

- Ja, og Paven har ikke en sjov hat.

- Paven?

- Jan, jeg gider ikke spille mere tid på dig, svarede Mads og vendte sig mod skærmen, hvor han utålmodigt trykkede på tasterne, efter at computeren var gået i dvale.

Jan stod et øjeblik og kiggede på Mads, lidt i vildrede med hvad han skulle gøre.

- Jamen, så god arbejdslyst, sagde han og gik.

- 218 -

- Wayne har inviteret mig på middag.

- Det var da pænt af ham, sagde Karen.

- Ja, han er meget rar at være sammen med.

- Men har du fortalt ham, at du går rundt og venter på, at din kæreste skal dukke op fra Danmark? Spurgte Carmen.

Anette mærkede, at hun rødmede.

- Næ, det er ikke fordi, jeg er interesseret i Wayne, som andet end en ven, vi er bare ikke kommet ind på det. Det virker så afvisende, hvis jeg pludselig siger, at jeg forresten har en kæreste.

- Jeg kan nu godt lide, at man har rene linjer, fastslog Carmen.

- Jamen, jeg har aldrig lagt op til, at der skulle være noget romantisk i mellem os.

- Nej, smilede Karen en lille smule sarkastisk. - Det er jo heller ikke spor romantisk at invitere en kvinde på middag.

Carmen grinede og kiggede afventende på Anette.

- Jeg må hellere finde en måde at fortælle ham det på.

- Hvornår skal I mødes?

- Her klokken halv otte, så I får båden for jer selv.

- Det lyder godt, så tror jeg, at jeg vil smøre Carmen ind i Nutella og bagefter slikke det af hendes nøgne hud.

Anette kiggede overrasket på Karen.

- Jeg troede slet ikke, at du kunne lide Nutella?

Karen og Carmen grinede, og det gik op for Anette, at Karen forsøgte at være morsom.

Klokken halv otte mødte hun Wayne på den cafe på Calle Mesa y Lopez, hvor de mødtes første gang. Han sad ved samme bord og

drak en kop kaffe. Da hun kom hen til bordet, rejste han sig og gav hende et kram og et kys på kinden.

- Dejligt at du kunne komme.

- Tak for invitationen.

- Jeg har reserveret bord nede på en restaurant, der hedder La Lonja, den ligger ved Canteras stranden, de excellere i fisk og skaldyr's retter.

- Det lyder dejligt, svarede Anette en smule tilbageholdent.

- Du kan måske ikke lide fisk og skaldyr? Spurgte Wayne overrasket over tonen i hende svar.

- Jo, jo, jeg det kan jeg rigtigt godt, jeg tænkte bare på noget, de andre piger sagde, inden jeg kom herhen.

- Noget ubehageligt.

- Næ, det kan man ikke sige, men de mente bare, at det var vigtigt med rene linjer.

- Du er måske også lesbisk? Spurgte Wayne med overraskelse i stemmen.

- Nej, det er ikke det, jeg sagde tidligere til dig, at vi lå nede i havnen for at gøre os klar til turen over Atlanten, og det er også rigtigt, men jeg fortalte dig ikke, at vi også ligger der, fordi vi venter på min kæreste Henrik, der skal komme fra Danmark.

- Åh, på den måde, svarede Wayne med en antydning af skuffelse i stemmen. - Men derfor kan vi jo godt nyde hinandens selskab, jeg har jo hele tiden vidst, at du var på vej vest på.

Anette kiggede indgående på ham, forsøgte at læse hans ansigt for at se, om det stemte overens med hans ord.

- Ja, jeg syntes bare, at der skulle være rene linjer.

- Det kan jeg også bedst lide, lad os gå ned til restauranten.

Han stak armen ind under hendes og satte kursen.

- Calle Portugal, annoncerede Wayne. - Så er vi lige ved at være der. Efter nogle få hundrede meter ankom de til restauranten, som viste sig at være meget spansk og ikke særlig stor. Ude på fortovet var der nogle få borde, hvor i alt 12 personer kunne sidde.

- Señora Hernandes har lovet mig pladserne derovre, hvor vi lige præcis kan se vandet.

Han trak en stol ud for Anette og hjalp hende på plads, hvorefter han satte sig på pladsen over for hende.

- Der er hyggeligt her, sagde Anette og kiggede rundt på de øvrige gæster, der alle sammen var indfødte.

- Og maden er god, jeg kan især godt anbefale deres hummer.

- Um hummer, er det ikke frygteligt dyrt?

- Det skal du ikke bekymre dig om, hvis jeg var nærig, havde jeg inviteret dig på McDonalds.

Anette grinede.

- Det kunne have set kønt ud.

En ung tjener kom ud og hilste venligt på Wayne, mens han roste ham for hans gode smag i kvinder. Wayne smilede, men skiftede brat ansigtsudtryk da han så på Anettes smil, at hun forstod tjenerens spanske.

- Det er ikke kun mig, der synes, at du er et godt skår, sagde han. - Den unge tjener roste dit udseende.

- Jeg forstod ham godt, sagde Anette tørt, men smilede alligevel.

Mens de talte, kom tjeneren tilbage med en flaske rosé vin og skænkede op til dem begge.

- Mucha gracias, tengas algo agua minerale? Sagde Anette for at vise ham, at hun forstod spansk, hvilket fik ham til at rødme forlegent.

Han reddede æren ved at bukke for hende og give hende nogle flere komplimenter.

- Det klarede du godt, skal vi vælge hummeren?

Anette nikkede en lille smule triumferende.

- Skal vi gå en tur langs stranden? Spurgte Wayne, da de havde spist både hummer og en lækker dessert.

- Det lyder som en god ide, jeg har nok fået tilstrækkeligt at drikke, så jeg kan vist godt trænge til at bevæge mig lidt.

De slentrede af den cementerede sti mellem stranden og husene, og kiggede på alle de andre par, der nød det fine vejr og udsigten over det mørke hav, hvor revet et par hundrede meter ude kastede lysglimt tilbage.

- Jeg nyder, at være sammen med dig, sagde Wayne.

- Det har været en meget hyggelig aften, sagde Anette.

- Jeg tænkte, at vi måske skulle ind og have en drink.
- Åh, jeg ved ikke, om jeg kan tåle mere.
- Det kan også være, at vi bare skal nøjes med en kop kaffe.
- Jeg kunne måske godt drikke en enkelt lille drink, sagde Anette.

- To MaiTai, sagde Wayne, da han returnerede fra baren, og satte et par pænt store glas på bordet foran Anette.

- Uh ha, de ser store ud.
- Man laver ikke små drinks i Spanien.

Anette nikkede og smagte forsigtigt på sin drink.

- Um, det er dejligt sødt.
- Som den smukke kvinde jeg er i byen med.

Anette kiggede på ham og smilede.

- Du ved godt, at jeg har en kæreste?
- Han er langt væk, skal vi ikke snakke om ham en anden gang.
- Så længe at du ikke tror noget andet.
- Så du har ikke lyst til at komme hjem og se, hvordan jeg bor?
- Måske en anden gang, midt på dagen, når jeg ikke har drukket.

- 219 -

Frank vågnede ved at Maja vendte sig i sengen og skubbede til ham, han kom pludselig i tanke om, hvor han helt præcist var, og at han ikke havde tøj på. ”Var det sidste gang, han var på talefod med Maja og Ulla?” tænkte han.

- Hej, sagde Ulla og kyssede ham blidt på kinden.
- Er alt ok?
- Mere end ok, du var fantastisk i går.
- Var jeg? Det kom vist helt af sig selv, fordi jeg var sammen med to så dejlige kvinder.
- Hvad siger du Maja? Spurgte Ulla og løftede sig op på en albue, så hun kunne se forbi Frank. - Var han på højde med Klaus?
- Åh, jeg ved ikke helt, sagde Maja med et smil. - Jeg tror, at vi kommer til at prøve igen, før der skal gives point.
- Altså, jeg vil godt lægge ud. På en skala fra et til ti, får I begge to elleve.

Pigerne sagde ikke noget, men puttede sig blot ind til ham.

- Vi skal vist op og have morgenmad, sagde Frank en halv time senere, da han vågnede op igen.

- Skal vi ikke droppe skolen i dag, foreslog Maja. - Vi kunne bare blive i sengen.

- Vi skal lige have noget morgenmad, sagde Ulla. - Er det ikke noget med, at en mand skal have masser af æg?

- Det er vist kun på film, grinede Frank. - Men jeg er sulten, det kan ikke diskuteres.

Let påklædt gik de ud i køkkenet og begyndte at lave morgenmad, Frank ristede brød, mens Ulla lavede te og kaffe og Maja dækkede bord.

- Var det alvorligt ment at droppe skolen? Spurgte Frank.

Hverken Ulla eller Maja svarede, men de smilede begge en smule hemmelighedsfuldt.

- Ja, men så er det afgjort, vi bliver hjemme i sengen.

- Mere kaffe? Spurgte Ulla og hældte kaffe op til sig selv og Frank. I det samme ringede det på døren.

- Hvem kan det være så tidligt på morgenen? Spurgte Maja.

Da ingen kunne besvare spørgsmålet, gik hun ud for at lukke op.

- Øh, hej, sagde Henrik, da han så Maja i bare ben og natskjorte. - Vækkede jeg jer?

- Næ, næ, vi er lige ved at spise morgenmad, vil du have en kop kaffe med?

- Jeg ville egentligt bare tale med Ulla.

- Kom dog ind og få en kop kaffe.

- Hej, sagde Henrik lidt genert, da han så Frank og Ulla sidde ved morgenbordet, Ulla i en badekåbe og Frank med T-shirt og boxershorts.

- God morgen, sagde Ulla lidt beklemt.

- Vil du ikke have en kop kaffe? Spurgte Maja og fandt en kop frem, som hun fyldte for Henrik.

- Øh, jo tak.

Henrik satte sig på en ledig stol over for Frank.

- I har måske sovet her alle sammen?
- Ja, vi spiste sammen i går, og Frank fik lidt for meget til at køre hjem.
- Så er det jo fornuftigt at blive. Jeg kommer faktisk bare, fordi vi har fået et tilbud på huset, men de byder 150 tusinde under den pris, vi har forlangt.
- Er det ikke meget godt? Spurgte Ulla lidt ligeglad.
- Jeg har foreslået ejendomsmægleren, at vi vil gå 100 tusinde ned, og så ville jeg lige sikre mig, at det er ok for dig.
- Det styrer du bare, jeg klarer mig nok.
- Jamen, godt, så må vi bare håbe, at det går, sagde han og smagte på kaffen. - Hvordan går det for resten med din mor, jeg var forbi, og hun vidste dårligt, hvem jeg var.
- Det går ikke så godt, men der er små fremskridt, lige da hun blev indlagt, gad hun ikke en gang se serier, det er hun i det mindste begyndt på igen.

- Jamen, så går jeg igen, sagde Henrik, efter at han havde drukket sin kaffe. - Jeg holder dig orienteret om udviklingen.
- Ulla gav ham et knus og vendte tilbage til køkkenet.
- Han virkede da meget flink, sagde Frank.
- Han er rigtig sød, men lidt kedelig, sagde Ulla. - Men det var vel ikke for at snakke om min eksmand, at vi skulle pjække fra skolen. Hun satte sig på skødet af Frank og kyssede ham, indtil hun kunne mærke en reaktion.
- Han er klar igen Maja, skal vi tage ham med ind i soveværelset?

- 220 -

- Hvordan går det med testen?
- Jeg er godt på vej, I har været dygtige, der er ikke ret mange fejl. Allan kiggede stolt på hende.
- Vi har også gjort os umage.
- Jeg printer skærbillederne ud og markerer, hvor der er noget galt, så kan I få det hele på en gang, når jeg er færdig.

- Det lyder godt. Vi skal også have besluttet, hvornår vi laver siden offentlig.
 - Egentligt kan vi vel godt lave den offentlig, når I har rettet fejlene, måske med en bemærkning om at der først kan leveres efter 14. i næste måned, der må vi vel have fået varerne.
 - Det bliver lidt pinligt, hvis containeren ikke kommer frem.
 - Ja, men på den måde kan det være, at der er nogen, der ser den og overvejer at bestille nogen varer. På en eller anden måde synes jeg, at det er værre, hvis der ikke er nogen, der køber noget, sagde Elisabeth og smilede.
 - Det vil være en ren katastrofe, sagde Allan. - Det er fine produkter, men vi kan jo ikke bruge så mange ens ting.
 - Næ, det bliver svært, og familien bliver lidt trætte af at få dem i gaver.
- Elisabeth grinede lidt ved tanken om at komme med den ene DVD afspiller efter den anden.
- Jeg glæder mig til at det rigtigt kommer i gang.
 - Jeg har det på samme måde, men samtidig er jeg også bange for, at det ender med en kæmpe fiasko.
 - Det må du ikke sige Elisabeth, det skal nok blive en succes.
 - Tror du?
- Hun rejste sig op og holdt om ham, klamrede sig nærmest til ham. Han kyssede hende længe, mens de holdt om eller måske klamrede sig til hinanden.
- Græder du?
 - Nej, jo, lidt, snøftede Elisabeth.
 - Jamen, vi skal nok klare det, selv hvis vi skal sælge under indkøbsprisen, går det nok alligevel.
 - Det er ikke det, snøftede hun. - Jeg er bare så splittet for tiden.
 - Splittet?
 - Ja, jeg er forelsket i dig, men...
 - Men?
 - Det du sagde, du havde drømt.
 - Drømt? Det med dig og Lin?
 - Ja, det var ikke en drøm.
 - Jamen, er du da lesbisk.

- Nej, jeg er ikke.
- Jamen, fortæller du mig, at jeg så, dig og Lin ligge på sofaen og kysse hinanden?

Elisabeth snøftede og holdt endnu hårdere om ham.

- Jeg mener, jeg er ikke tiltrukket af andre piger, men jeg er forelsket i Lin.

- I stedet for mig?

- Nej, også i dig.

Hun kyssede ham længe, næsten med desperation. Allan holdt om hende og sagde ingenting, mens tankerne fløj igennem hovedet på ham.

- Du kan da ikke være forelsket i os begge to på en gang.

Hun rystede langsomt på hovedet, mens tårerne rendte ned af hendes kinder.

- Men det er jeg, hviskede hun så og kyssede ham igen. - Jeg ved godt, at det er helt forkert, men jeg elsker dig, og jeg savner Lin. Allan vidste ikke, hvad han skulle sige, i stedet holdt han bare om hende og nød at kysse hende.

- Hvad siger du til det? Bliver du sur på mig? Spurgte hun efter et stykke tid.

Allan kiggede på hende, der var noget utroligt smukt over hende med tårer i øjnene og det åbne blik, hun sendte ham.

- Jeg bliver ikke sur, jeg elsker dig.

- Jeg elsker også dig, men samtidig savner jeg Lin så forfærdeligt. Jeg troede ikke, at man kunne have det sådan, jeg troede, at man kunne lukke sådan nogen følelser ude.

- Du skulle nok ikke have lukket dem ind.

- Det har jeg tænkt på, men vi var jo oppe i baren og drak lidt for meget, jeg havde ingen modstandskraft tilbage.

- På en eller anden måde, ville jeg godt have set det, du plejer i den grad at have styr på tingene.

- Ja ikke? Hvorfor går det så helt galt for mig nu?

- Det har jeg ikke forstand på, men jeg kan ikke lide at se dig være ked af det.

- Åh, det går nok, jeg har jo på en måde fortjent det.

- Nej, sagde Allan bestemt. - Det har du ikke.

- Du er bare så sød, hviskede hun og pressede sine læber mod hans igen.

- Og jaloux, svarede Allan. - Hvis det ikke var fordi, hun var i Kina, ville det nok være lidt sværere for mig.

- Jeg er ked af det, sagde Elisabeth. - Det går nok over efterhånden, som tiden går.

- Ellers må vi jo sende bud efter hende, sagde Allan.

- Hvorfor det?

- Jeg kan ikke holde ud, at se dig gå rundt og være ulykkelig.

- Jamen, man kan ikke have to kærester.

Allan svarede ikke, men nøjedes i stedet for med at kysse hende igen.

- 221 -

- Forstyrre jeg?

- Hej, Mads. Næ jeg var ved at færdiggøre overblikket over dagens salg, det er ikke så spændende, så en afbrydelse er ikke af vejen, svarede Jørgen Plisand.

- Har du hørt, at Jan Jacobsen har tiltusket sig kontrollen med dit område også?

- Hvilken kontrol?

- Det som jeg egentligt skulle lave, nu hvor Vibeke Rasmussen er på hos hospitalet.

- Det er vel ris til egen røv, jeg har indtryk af, at han har nok at lave.

- Det er fordi, han vil højere op i systemet, han er en rigtig stræber, se bare hvordan det er gået mig, jeg var venlig over for ham og takken er en kniv i ryggen.

- Ja, jeg kan godt se, at hvis Vibeke ikke kommer tilbage, kan det ske, at en af områdelederne rykker op.

- Det er da det, han er ude på, sagde Mads med påtaget overraskelse.

- Det havde jeg slet ikke tænkt på.

- Men jeg tror, at han bliver skuffet, Vibeke er jo ikke fyldt 30, det kan da vare år, før hun forlader stillingen.

- Du har nok ret, men jeg tror alligevel, at du skal være på vagt, hvis det kan fremme hans egen sag, så slår han gerne ned på den mindste fejl, han finder.

- Tak for advarslen, jeg kommer til at holde kortene tæt til kroppen, selv om jeg ikke mener, at der er så meget at komme efter.
- Selvfølgelig ikke, men desværre er jeg bange for, at det ikke vil hindre hr. Jacobsen.
- Jeg skal vist lige kigge tingene igennem en gang til, inden jeg lukker ham ind.

- 222 -

- Hvordan gik det så i går, spurgte Carmen.
- Det gik fint, jeg fik fortalt ham om Henrik, det var faktisk en lettelse.
- Rene linjer er altid at foretrække.
- Men det afholdt ham ikke fra at flirte.
- Måske synes han, at det er praktisk med en pige, som han ved, han kan slippe af med igen.
- Det kan du ikke mene, sagde Karen.
- Han var ikke så pågående, det var ikke sådan, at jeg måtte skubbe ham væk, et enkelt nej var nok.
- Han er jo også englænder, hvis han havde været fra Madrid, ville det have været anderledes.
- Så I havde det altså hyggeligt?
- Ja, vi fik god mad, hummer, og vi sluttede af med en drink, inden han fulgte mig ned til båden.
- Jeg tror ikke, at du ser ham igen, sagde Carmen. - Nu hvor han ved, at du er optaget, så gider han ikke.
- Det skal du ikke være så sikker på, det virkede som om, han syntes, at det var ok, at jeg havde en kæreste.
- Der er nogen, der kan lide en udfordring, sagde Karen og lo.
- Jeg tror ikke, at det er det, sagde Carmen. - Du må undskylde, at jeg siger det, men jeg synes, at der er noget lusket ved ham.
- Det kan du ikke mene, udbrød Anette overrasket.
- Jeg ved ikke, hvad det er, men der er noget, måske er butikken et skalkeskjul, det ville ikke overraske mig, hvis han tjente sine penge ved at smugle.
- Måske er han bare sparsommelig, indvendte Karen.

- Normalt har jeg en god fornemmelse for sådan noget, jeg faldt jo også for Karen ved det første blik.

- Og jeg for dig skat.

De kyssede hinanden længe og lidenskabeligt.

- Havde I ikke hele aftenen til det i gård?

- Jo, men det er ikke noget, man sådan bliver færdig med.

- 223 -

- Vi kan altså ikke tilbringe hele dagen i sengen, bare fordi det er lørdag, sagde Ulla uden at gøre mine til at flytte sig fra Franks skulder, hvor hun hvilede hovedet.

- Hvorfor ikke? Spurgte Maja.

- Jeg skal ind og se til min mor på hospitalet, desuden skal vi jo også have noget at glæde os til.

Hun kyssede Frank først og derefter Maja på kinden, så møvede hun sig fri af dyner og arme og gik ud i køkkenet for at lave morgenmad.

- Har I tænkt på, at vi ikke kan fortælle nogen om det her, sagde Frank, da de sad bænket om bordet i Fannys køkken. - Folk vil tro, at vi er underlige.

- Er vi da ikke det? Spurgte Maja og fnisede.

- Nej, det er da helt normalt, at man holder af et andet menneske. Maja og Ulla kiggede afventende på Frank, ville han mon uddybe det?

- Altså, der bliver jo ikke mindre kærlighed, fordi man deler den.

- Det bliver alligevel svært at forklare, jeg tror, at vi bare skal holde det lidt for os selv.

- Hvad så når Fanny bliver udskrevet fra hospitalet, det kan da godt blive lidt besværligt at holde det hemmeligt.

- Min mor må under ingen omstændigheder få det at vide.

- Nej, det er nok bedst, sagde Frank. - Hvad med Henrik, hvordan tror du, at han opfattede det, da han kom forbi.

- Henrik er heldigvis så tykhovedet, han lægger ikke mærke til noget som helst.

- Nej, hvad var der også at lægge mærke til, vi sad bare i nattøj, og jeg havde min t-shirt omvendt på.

Ulla og Maja brød ud i en lidt overstadig fnisen.

- Vi får se, på en eller anden måde så kommer det nok ud.

Ulla rejste sig fra bordet for at gå i bad, mens Frank og Maja hjalp hinanden med at rydde op.

Da klokken blev halv tolv, tog Maja og Ulla ind for at besøge Fanny, mens Frank tog hjem for at vaske noget tøj.

Der var lidt dunkelt inde på stuen, for Fanny lå og så fjernsyn, hun fulgte koncentreret med og bemærkede dårligt, at de kom ind.

- Går det bedre med dig mor?

- Vent lige lidt, det er færdigt om mindre end 10 minutter.

Ulla og Maja fandt hver en stol og satte sig ved siden af sengen og kiggede med i serien. Det var endnu en genudsendelse af Buffy, men Fanny fulgte med med stor fryd.

- Du ser ud til at have det bedre, sagde Ulla og kiggede indgående på Fanny, da udsendelsen var slut.

- Jamen, jeg har det også fint, bedyrede Fanny.

Både Ulla og Maja kiggede på hende med bekymring, det var tydeligt, at hun havde tabt sig, mens hun havde været på hospitalet, og hun havde mørke rande under øjnene.

- Det er dejligt at høre mor, sagde Ulla og klappede hende blidt på hånden.

- Hvordan går det med jer?

Ulla og Maja kiggede et øjeblik lidt forskrækkede på hinanden, det lignede ikke Fanny at spørge på den måde, men hvordan kunne hun have hørt noget?

- Vi har det fint, vi savner at have dig derhjemme.

- Sludder, jeg er sikker på, at I nyder at kunne gøre, som det passer jer.

- Det gør vi også, sagde Maja med et smil. - Men derfor savner vi dig alligevel.

- Jeg ved ikke, om jeg kommer hjem her fra, sagde Fanny. - Det er så rart, at der hele tiden er nogen, der sørger for en.

- Jamen, det er kun indtil, du har det bedre, så vil du hurtigt komme til at kede dig.

- Det ved jeg nu ikke, jeg har ikke kedet mig endnu, men det er måske fordi, jeg er så træt hele tiden.

- Du skal se, det skal nok komme.

Efter en halv times tid, begyndte Fanny at lukke øjnene i længere og længere tid ad gangen, så Maja og Ulla blev enige om at lade hende sove.

- Farvel mor, husk nu at spise maden, de giver dig, så du kan blive rask igen.

Fanny gav et let støn til farvel, hun var allerede på vej i drømmeland.

- Det går ikke for godt med hende, sagde Ulla bekymret på vej ned i elevatoren.

- Nej, man kan godt blive bekymret, men der er ikke andet at gøre end at håbe.

- Det er godt, at jeg har dig, sagde Ulla og lagde armene rundt om Maja, som holdt hende tæt ind til sig indtil elevatoren stoppede i stueetagen.

- 224 -

- Jeg tror, at vi skal gå ud at spise i dag, sagde Allan. - Du trænger til at blive muntret lidt op.

- Du forkæler mig, men jeg har slet ikke fortjent at have sådan en sød kæreste.

- Selvfølgelig har du det.

- Hvad havde du tænkt dig?

- Hvad med den italienske restaurant på torvet?

- Det lyder godt, der er hyggeligt.

- Så er det en aftale.

Det var ved at blive mørkt, da de satte cyklerne uden for restauranten. Allan hjalp Elisabet med hendes cykel, hvor låsen var lidt genstridig, så gik de hånd i hånd hen mod indgangen.

- Jamen, hej, sagde Jan, der tilfældigvis kom gående med Susanne fra den modsatte side.

- Så I gider heller ikke lave mad? Sagde Allan.

- Næ, det har været en lang uge på arbejdet, vi trænger til at forkæle os selv lidt, sagde Susanne.

- Det var da sjovt, at vi sådan skulle løbe på hinanden, sagde Jan.

De gik de få trin op ad den lille trappe ind til restauranten, Susanne og Jan forrest og Allan og Elisabeth bagefter.

- Har I reserveret bord? Spurgte tjeneren, der modtog dem.

- Næ, sagde Jan. - Skal man det?

- Ja, her lørdag aften kan det godt være lidt svært.

Han kiggede på Jan og Susanne og Allan og Elisabeth, der stod lige bag dem.

- Er I sammen?

- Ja, Susanne er min kæreste.

- Jeg mente alle fire?

- Nej, sagde Susanne. - Vi mødtes bare uden for.

- Jeg har desværre kun et firemandsbord, kan I dele det?

- Det kan vi da sagtens, sagde Jan.

Allan og Elisabeth var lidt i tvivl, men kort efter sad de alligevel sammen.

- Hvad arbejder I egentligt med? Spurgte Jan, da en lidt akavet tavshed lå hen over bordet, efter at de havde bestilt mad og drikke.

- Vi arbejder begge to på min fars fabrik.

- Det lyder rart at have noget sammen. Jeg kan godt lide at arbejde sammen med Jan, svarede Susanne.

- Vi arbejder ikke så tæt sammen, forklarede Elisabeth. - Men det er rart alligevel.

- Vi er så også ved at starte en webshop, sagde Allan.

- Nej hvor spændende, hvad skal I sælge.

- Vi køber noget forskelligt elektronik fra Kina, og så skal vi sælge det videre via nettet.

- Kan man bare det? Spurgte Jan overrasket.

- Ja, det eneste springende punkt, er om der er nogen, der vil købe varerne, sagde Elisabeth med et smil.

- Hvordan har I tid til det samtidig med, at I arbejder for din far?

- Indtil videre har vi ikke brugt så meget tid på det, men det kommer nok til at knibe, hvis vi pludselig får en hel masse ordre.

- Puha, sagde Jan og tørrede sig over panden. - Når jeg tænker på, hvor svært det er bare at få en studentermedhjælper.

- Måske kan vi låne nogen af din fars medarbejdere.

- Det skal vi nok ikke regne med, sagde Elisabeth og smilede. - Jeg har lige lavet en aftale med et firma, der skal have samlet nogen termokander.

- Det kan vel ikke tage så lang tid, sagde Jan.

- Første leverance er 50.000, så det tager et stykke tid.

- Hold da op.

- Så skal jeg måske opfinde noget nyt?

- Opfinde? Spurgte Susanne.

- Da jeg startede i firmaet, opfandt jeg et apparat, der kunne hjælpe med samlingen af støddæmpere, så det er mit job at lave hjælpemidler.

- Det kunne jeg aldrig finde ud af, sagde Jan.

- Bor I også sammen?

- Både og, Allan har fået nogle værelser på fabrikken, og jeg har mit værelse hjemme hos min mor og far, men jeg er mest hos Allan.

- Det er lige modsat med mig, sagde Jan. - Jeg er flyttet ind hos Susanne.

- Men om fire dage så flytter vi ind i en ny lejlighed, som vi har købt sammen, tilføjede Susanne.

- Så glæder I jer vel.

- Helt vildt, sagde Susanne. - Det bliver bare så dejligt, at have plads til at invitere venner på middag.

- Så længe vi arbejder så meget, så har vi dårlig tid til at invitere nogen, sagde Jan lidt mismodigt.

- Det er da kun midlertidigt.

- Jeg synes, at det lyder dejligt, sagde Elisabeth. - Når vi tjener kassen på vores butik, så skal vi også flytte sammen, ikke?

Allan nikkede.

- På den anden side er det død praktisk at bo samme sted, som man arbejder.

- Åh, man er blevet doven?

Allan smilede ad hendes drilleri.

- Hvis du arbejdede i BLOBS, ville du være lykkelig for at lægge det lidt på afstand, når du havde fri.

- Det kan jeg godt forstå, sagde Allan. - Med de lange åbningstider, der er i butikker, kan man jo arbejde døgnet rundt.

- Det kunne vi nok godt få lov til, sagde Susanne med et lille smil.

- Det ikke så svært at blive udnyttet.

- Næ, men hvis man arbejder hårdt, kan man få de gode stillinger, så man må selv vurdere, hvor meget man vil arbejde, fortsatte Susanne og så helt alvorlig ud. - Men for at tale om noget andet, hvad er det med din far? Der er de vildeste rygter i BLOBS.

- Rygter?

- Ja, for eksempel at han har et forhold til en gruppe kvinder på en båd.

Allan og Elisabeth trak på smilebåndet.

- Jeg må vist hellere fortælle den rigtige historie, så der i det mindste er nogen, der kan sige fra.

Jan og Susanne hørte opmærksomt efter og så nærmest irriterede ud, da tjeneren afbrød dem for at sætte maden på bordet.

- Man kan jo godt sige, at den historie nærmest opfordrer til rygter, konkluderede Jan, da Allan var færdig.

- Jeg tror også, at den kommer til at leve et stykke tid.

Mens de spiste drejede samtalen over på Jans nye bror, Susanne drillede ham lidt, men Allan mente, at han skulle være glad for det, for en bror kunne man altid have glæde af.

- 225 -

- Det var en dårlig ide at gå her op, sagde Anette.

- Hvad mener du?

- Der er så meget spændende tøj i de butikker, det er jo næsten ikke til at holde ud.

- Vi kan da godt købe en lille smule, sagde Carmen.

- Carmen har ret, der er vel altid plads til nogle klude.

Anette nikkede, det var lidt for svært udelukkende at vinduesshoppe.

- Så skal jeg altså lige tilbage til den anden eller tredje butik, der var en bluse, jeg var helt vild med.

De to andre nikkede og fulgte med Anette i den modsatte retning.

- Nu har jeg det meget bedre, sagde Anette og klappede let på posen med hendes nyindkøbte fund.

De fortsatte i den oprindelige retning, nød solen der bagte ned mellem husene og var inde i adskillige butikker for lige at prøve det ene eller det andet. Da de kom forbi Waynes butik, havde de hver sin pose med en uundværlig beklædningsgenstand.

- Jamen, er det ikke mine ynglings søfolk, sagde Wayne, der havde set dem inde fra butikken og kom ud for at hilse på dem.

De hilste venligt på ham, og Anette gav ham et knus og sagde tak for sidst.

- Det er lige ved at være frokosttid, hvad siger I til, at jeg lukker butikken og invitere de skønne damer på frokost?

Carmen ville sige nej, men Anette og Karen overtalte hende til at gå med.

På en lille fortovsrestaurant, som var en bekendt af Wayne, fandt de et bord til fire, og snart var de i gang med at dele en kold flaske hvidvin og rigeligt med mineralvand.

- Det var da hyggeligt, at I lige skulle komme forbi.

- Ja, det var fordi, at vi bemærkede hvor mange spændende butikker, der lå i din gade, forklarede Karen. - Så vi måtte simpelthen forbi og kigge.

- Hvilket så var mit held.

Selv Carmen smilede af complimenten, og i det samme kom en tjener ud. Wayne bestilte nogle forskellige tapas og tjeneren forsvandt igen.

- Hvor længe regner I egentligt med at ligge i havnen?

- Vi skal over Atlanten senest med udgangen af november, sagde Karen. - Men vi sejler så snart at Henrik, Anettes kæreste, ankommer.

- Så det varer i hvert fald et par uger endnu.

- Henrik er ved at sælge et hus, og det er ikke helt let, så hvis vi kan komme af sted om et par uger, så er det fint.

- Jeg tænkte på, sagde Wayne og tøvede lidt. - Det er sådan, at jeg skal til Casa Blanca og til Tangier for at købe ind, og så tænkte jeg, om du havde lyst til at komme med som ledsager, fortsatte han med blikket rettet mod Anette.

Anette kiggede lidt usikkert på de andre.

- Det skal ikke koste dig noget, jeg tænkte bare, at det kunne være sjovt for mig at vise dig lidt af Afrika.

- Åh, jeg ved ikke, det virker lidt pludseligt.

- Det er ikke så lang en rejse, der går fly herfra til Casa Blanca, og så kører vi i tog til Tangier, og flyver hjem fra Spanien. Det kan gøres på fem dage, uden at vi kommer til at stresse.

- Du kan da ikke bare forlade os, indvendte Carmen.

Anette smilede, hun så godt et tegn på bekymring i Carmens ansigt.

- Det er lidt overvældende, jeg går jo og venter på Henrik, så det virker forkert, at tage til Afrika med en anden mand.

- Det er kun for selskabets skyld, sagde Wayne og viftede afværgende med hænderne. - Jeg respekterer selvfølgelig, at du er i et forhold.

- Jamen, det ved jeg godt, det er også et godt tilbud, må jeg have lov til at tænke lidt over det?

Wayne nikkede og smilede, og inden han kunne nå at sige noget, kom tjeneren med de bestilte tapas, som han stillede på bordet foran dem.

- De fisk, er de helt døde? Spurgte Karen og pegede på nogle små ansjos lignende fisk, der lå hele på tallerkenen.

- De er stegt i olie, sagde Wayne og puttede en i munden og tyggede den med tegn på, at den smagte godt.

- Hvor er det sjovt med alle de her forskellige retter, det skulle vi have prøvet noget før, udbød Anette og tog lidt grillede kartoffel stykker, samt lidt chorizo og en enkelt af de små fisk over på sin egen tallerken.

- Det er aldrig for sent at prøve noget nyt.

- Tak for en dejlig frokost, sagde Karen, da de brød op og Wayne skulle hjem til sin butik.

- Tænk over det med rejsen, jeg planlægger at tage af sted d. 2 oktober.

Anette nikkede og gav ham et kram, før de forlod ham.

Hjemme på Æblevej sad Henrik foran computeren og læste den sidste mail fra Anette. Han mærkede en lille uro, da hun nævnte at de havde mødt englænderen Wayne, men glædede sig så over at de tre piger tilsyneladende havde det godt og kun var lidt utålmodige over at vente på ham.

Han startede med at skrive, at han endelig havde nogle købere til huset, men slettede det så igen. De havde godt nok accepteret hans bud på 2,5 millioner, men der var stadig godkendelsen i banken og fortrydelsesretten på en uge.

I stedet fortalte han den mærkelige historie om hans tidligere kollega, Vibeke, der kom på hospitalet og fandt en tvillingsøster. Han havde også lyst til at skrive om den mærkelige oplevelse hjemme hos Fanny, hvor Ulla, Maja og en eller anden fyr sad halvpåklædte i køkkenet, men han tænkte, at det ville være rart med lidt mere vished, før han fortalte den nyhed, især fordi han ikke vidste, hvad det egentligt handlede om.

Det gik op for ham, at det forhåbentligt snarlige salg, gjorde ham endnu mere rastløs, nu var det næsten ovre, og alligevel anede han ikke, hvor han stod.

- Jan kommer du lige, kaldte Susanne ude fra lageret.

Jan kiggede op fra skærmen, hvor han gennemgik bestillingerne for brød.

- Er det vigtigt?

- Ja, du må hellere komme, vi har et problem med brødotsalget.

Jan opgav modstanden og forlod kontoret. På vej ud gennem lageret stødte han på Mads Daniel, som hilste afmålt på ham.

Mads gik hurtigt ned til Jans kontor og bemærkede straks, at Jan ikke havde låst skærmen. Det var en uventet mulighed! Han kiggede gennem burets glasvægge og konstaterede, at han var alene. Med

nogle få nervøse blikke fra side til side i det tomme lager, satte Mads sig på Jans stol, den passede ikke til hans højde, og det føltes ubekvemt, da han begyndte at taste på computeren. Efter nogle få overvejelser fandt han frem til oversigten over bestillinger fra grøntsagsafdelingen for den 3. oktober. Han ændrede bestillingen af kartofler til en tiendedel, hvorefter han firedoblede bestillingerne af gulerødder og jordskokker, vel vidende at ændringerne blev stemplet med Jans bruger id. Nervøs for at Jan skulle komme tilbage og overraske ham, fandt han hurtigt tilbage til det skærbillede, som Jan var gået fra.

- Ville du snakke med mig? Spurgte Jan venligt, da han mødte Mads igen næsten lige ved udgangen til sit eget kontor.

- Der var lige nogen ting, men jeg vender tilbage senere, der er vist nogle problemer i området.

- Du kommer bare forbi.

- 228 -

- God morgen skat, har du lyst til lidt morgenmad?

Elisabeth slog øjnene op, og så Allan stå ved siden af sengen.

- Ja, det ville være dejligt, jeg er sulten.

- Det var lidt mærkeligt, at støde på de to i går, sagde Allan, da de sad ved bordet, og hun havde fået skænket kaffe op.

- Ja, de er meget søde, man er dog ikke i tvivl om hvem, der står ved roret.

Alan nikkede og tænkte på, om folk også så ham som en, der blev trukket rundt ved næsen.

- Du drømte om Lin igen i nat.

- Ja, det er så mærkeligt, og faktisk ikke spor rart, jeg drømte, at jeg så hende på et gadehjørne, og lige som jeg skulle til at råbe hej, så drejede hun ned af gaden og var væk.

- Nogen gange håber jeg, at det var mig, du drømte om.

- Jamen, dig har jeg jo lige ved hånden, du bliver ikke væk, vel? Der var noget bedende i Elisabeths stemme.

Allan svarede ikke straks.

- Nej, med mindre du hellere vil have Lin.

- Jamen, sådan er det slet ikke.

Elisabeth rejste sig og gik om på den anden side af bordet, hvor hun satte sig på skødet af Allan.

- Selv hvis hun var her, ville jeg håbe, at du stadig var min kæreste.

Hun kyssede ham blidt på munden.

- Men du ville helst have os begge to?

Elisabeth svarede ikke, men kiggede ham lidt bedrøvet ind i øjnene.

- Jeg har svært ved at undvære nogen af jer, det er nok derfor, jeg drømmer om Lin.

- Ok, svarede Allen lidt mut, men blev i lidt bedre humør da

Elisabeth kyssede ham en gang til.

- Du ved godt, at jeg ikke kan stå for dig, fortsatte han.

Elisabeth svarede ikke, men nikkede langsomt.

- Jeg håber, at det går over med tiden, det er svært at se dig i så dårligt humør.

- Det skal du ikke tænke på. Det er mig der er dum, hvorfor er den dejlige kæreste, jeg har lige her, ikke nok for mig.

- Jeg forstår det heller ikke, svarede Allan og nød hendes læber mod hans, mens hun kyssede ham.

- Jeg er sikker på, at det går over, når du er så sød ved mig, mit eneste problem er, at jeg er flov over, at jeg har det sådan.

- Det skal du ikke være, det er en god ting at kunne forelske sig, selv om det ikke altid går helt, som man ønsker.

- 229 -

- Jeg synes, at I klarer det rigtigt godt, sagde Jarl Antonsen rosende, mens han gik rundt blandt eleverne. - Croquis tegning, er ikke let.

Både fordi man skal tegne forholdsvis hurtigt, samtidig med at man skal overvinde sin egen blufærdighed ved at tegne et andet menneske med meget lidt tøj på.

Ingen svarede, de var alle travlt optagede af at få modellen overført til deres papir, mens de kiggede fra modellen til papiret og tilbage igen.

Stilheden, der kun blev forstyrret af de kradsende lyde af blyanter, blev pludselig brudt af Ullas mobiltelefon, der virkede unaturlig høj.

- Det er fra hospitalet, udbød hun forskrækket, da hun havde set på displayet.

- Det er Ulla, sagde hun på vej ud af lokalet.

Mindre end et minut senere trådte hun ind i lokalet igen.

- Jeg bliver nødt til at gå, min mor har fået det værre.

- Skal jeg tage med dig? Spurgte Maja.

- Vil du?

Maja svarede ikke, men lagde sin blyant fra sig og gik over mod Ulla.

Frank var i vildrede, han følte, at han burde tage med, men hvad så med deres snak om, at det skulle være hemmeligt, hvad de havde sammen. Han fik øjenkontakt med Ulla og tolkede hendes udtryk, som at det nok var bedst, at han blev.

- Hvad er der sket? Spurgte Maja, på vej ned til bussen.

- Hun er blevet svagere, de er bange for, at hun er på vej i koma.

- Men hvad er det, der er i vejen med hende?

- Jeg håber, vi får det at vide, når vi kommer, det er ikke til at holde ud, at hun er så syg, og vi ikke ved, hvad det er.

Inde på Fannys stue var der tomt, Ulla fik et sug i maven, ”Var hun kommet for sent”.

- Vi har flyttet hende over på intensiv, sagde en sygeplejerske, der havde set dem gå ind på stuen.

Ulla fik et ængsteligt udtryk i ansigtet, hvilket fik sygeplejersken til at lægge en hånd på hendes arm, mens hun forklarede hvordan de skulle finde derover.

- Vi søger Fanny Jespersen, sagde Ulla, da de fandt en sygeplejerske på intensiv afdelingen.

- Fanny? Ja, hun er lige kommet herover, hun ligger på stue 12, I kan godt gå derind.

- Hej mor, hvordan går det med dig?

Fanny kiggede på dem, men i begyndelsen var der ingen genkendelse i hendes øjne. Bag hende stod en skærm og viste puls, hjerte rytme og blodtryk. Pulsen var uregelmæssig og tallene skiftede mellem rødt og grønt hele tiden.

- Ulla? Er det dig?

- Ja, vi hørte, at du var kommet her over.

- Ja, de er så flinke her inde, selv om...

Hun gik i stå et øjeblik.

- Jeg kan ikke finde fjernsynet, og der kommer vist snart Buffy.

- De finder nok et fjernsyn, når du er frisk nok til at se det.

- Hvor blev hende den anden af? Spurgte Fanny.

- Maja, ja hun var her lige, måske er hun gået ud for at hente en læge.

- Det behøver hun ikke, sygeplejerskerne er så søde ved mig.

- Jeg kunne godt tænke mig at tale med en læge.

- Jamen, er du da også syg?

- Nej, jeg vil bare gerne høre lidt mere om, hvad der er i vejen med dig.

- Det er ikke noget, jeg er bare lidt træt.

Fanny lukkede øjnene et øjeblik, og Ulla var i tvivl, om hun var faldet i søvn, hun kiggede lidt rundt i lokalet, for at se om nogen kunne hjælpe hende, og i det samme kom Maja ind med en mand i hvid kittel. Han var ældre end Ulla, og hun følte en stor lettelse, ved at en læge med forstand på tingene var til stede.

- Goddag, jeg hedder Karl Berner, det er mig, der har undersøgt din mor.

- Ulla, sagde hun kort. - Hvad er det, hun fejler?

- Vi ved det stadig ikke, men ligegyldigt hvad vi gør, virker det som om, hun bliver svagere og svagere.

- Det ser ud som om, I bare lader hende sygne hen.

- Jeg forstår godt, hvad du siger, men vi har ikke kunnet finde nogen årsag til hendes tilstand. Hun får tilført næring gennem droppet der, det skulle sagtens kunne holde hende i live, men...

- Men?

Lægen tøvede lidt, det var ikke let at sige.

- Ja, som du selv ser, går det kun den forkerte vej.

- Der må da være noget, man kan gøre.

- Jamen, der er masser af ting, man kan gøre, men vi har ikke fundet årsagen til hendes sygdom. Vi har taget blodprøver fra hende, analyseret hendes urin, skannet hende og målt hendes hjerteslag og blodtryk, men uden at vi er blevet klogere.

Ulla så fortvivlet på ham, han var velmenende og ville gerne hjælpe, men han vidste lige så lidt som hende, hvad han skulle gøre.

- Så du siger, at hun ligger i en højteknologisk hospitalsseng og dør mellem hænderne på jer?

Karl Berner så på hende med et nærmest medlidende udtryk i øjnene.

- Nogen gange kan vi bare ikke løse opgaven.

Ulla kiggede tilbage på Fanny, der igen lå med åbne øjne og fulgte med i samtalen.

- Er de ikke flinke her? Sagde hun svagt.

- Jo, mor, men hvad er det, der er i vejen med dig, du bliver nødt til at tage dig samme og kæmpe lidt imod.

- Ja, du har ret Ulla, men jeg er så træt, jeg orker det ikke rigtigt.

Ulla tog Fannys hånd og satte sig på siden af sengen, mens hun så på Fannys nu lidt indfaldne ansigt.

- Har du da ikke lyst til at leve længere?

- Jo, jo, sagde Fanny. - Det varer heller ikke så længe, før jeg komme hjem fra hospitalet, jeg synes, at det går bedre.

- Det er godt, sagde Ulla.

Fanny svarede ikke, hun var faldet i søvn igen.

- Hun har da i det mindste ikke ondt, sagde Maja og lagde hænderne på Ullas skuldre.

- Nej, men hun er ikke gammel nok til at dø.

- Mennesker dør jo hele tiden, nogen bliver gamle, andre når ikke en gang at blive voksne, sagde lægen. - De fleste vil nok sige, at det er uretfærdigt, men det er sådan, det er.

- Ja, snøftede Ulla og mærkede tårerne trille ned af kinderne. - Men hvorfor skal det lige være min mor?

- Vi kan jo stadig håbe på et mirakel, måske dukker der en prøve op, der fortæller præcis, hvad der er i vejen, og så ved vi, hvad vi skal gøre.

- Men tiden er knap, er den ikke? Snøftede Ulla.

- Jo, selv om vi gør, hvad vi kan, så er det normalt ikke os, der udfører miraklerne.

Der var stille på stuen et stykke tid, kun afbrudt af enkelte hikst fra Ulla.

- Jeg bliver nødt til at forlade jer nu, men spørg en af sygeplejerskerne, hvis der er noget, de eller jeg kan hjælpe med.

- Det er godt du er her, sagde Ulla, da de var alene i lokalet. Maja satte sig på sengen bag Ulla og lagde armene rundt om hende, mens de begge så på den døende kvinde.

- 230 -

Jan og Susanne sad inde på hans kontor og kiggede på vagtplanen.

- Vi har nogle grimme huller hist og pist, sagde Jan og lød udmattet.

- Det værste er de sene dage, det er svært at få nogen til at arbejde på de tidspunkter.

- Har der egentligt været noget fra HR, hvis vi i det mindste kunne få nogle flere studentermedhjælpere.

- Jeg har snakket med Irma, hun fortalte i øvrigt, at du havde fået lov til at ansætte en på fuld tid.

- Det er også rigtigt, det havde jeg helt glemt, har der været nogen til samtale?

- Der har været en enkelt, men jeg syntes ikke, at det var en vi kunne bruge.

- Nå, det var trist, men måske var det en god ide, hvis vi fik lidt mere fart på det.

- Ja, selvfølgelig, der kommer også en studentermedhjælper til samtale i morgen, så må vi se, om det er en, der kan noget.

Jan nikkede bare.

- Lige nu er der jo ikke noget at gøre ved de sene timer, vi må bare fylde godt op, så der ikke er alt for tomme hylder. Jeg har en aftale med Bo Johansen fra Vin, så jeg smutter lige.

Bo nikkede venligt, da Jan kom ind i hans lille aflukke.

- Jeg har fundet papirerne frem, sagde han og pegede på en lille stabel af papirer og en enkelt mappe.
 - Godt, jeg er heldigvis begyndt at blive bedre til at overskue dem.
 - Jeg forstår dig godt, noget af det er lidt volapyk. Jeg arbejder jo her, fordi jeg interessere mig for vin og ikke for regnskaber.
 - Hmm, brummede Jan, som allerede var ved at kigge på de kolonner, som Bo havde udfyldt.
- Så bladrede han lidt frem og begyndte så pludselig forfra.
- Jeg er ked af at sige det, men du gør det her forkert.
 - Pokkers, er det slemt nok, til at jeg skal op og stå skoleret for Folmer?

Jan svarede ikke, han forstod ikke helt tallene, men den måde det var stillet op på var misvisende.

- Vil du have en kop kaffe?
- Øh, nej tak, jeg skal lige koncentrere mig om det her.

Bo rejste sig op og gik lidt nervøst rundt i rummet, hvilket ville sige tre skridt frem og tre tilbage, indtil han blev træt af det og satte sig ned igen.

- Ok, nu har jeg det, det er den her kolonne. Det, som man sætter der, bliver trukket fra, så det får dit salg til at se mindre ud, udbrød Jan pludselig og bankede med kuglepennen på en kolonne.

Bo kiggede overrasket på papirerne.

- Men er det ikke der, at man skriver sit svind.
- Jo, men kun hvis det er forårsaget af uheld, f.eks. hvis en truck er kørt ind i en palle. Du har skrevet dit svind i både den her kolonne og i den rigtige kolonne, det vil sige, at det bliver dobbelt så stort, som det i virkeligheden er. Hvis det altså er de rigtige tal.

Bo bukkede sig ned over papirerne og fulgte med, der hvor Jan pegede med fingeren.

- Jeg troede, at det skulle stå begge steder.
- Det skal det ikke, hvis du fjerner den ene kolonne bliver dit svind kun 2 procent i stedet for 4.
- Hold da op, jeg får på puklen fra Folmer hver måned, fordi mit svind er for stort, det bliver da en kæmpe lettelse.
- Har Vibeke ikke fortalt dig, hvordan det skulle udfyldes?

- Det har hun nok, men måske har jeg misforstået det, måske har jeg bare ikke hørt ordentligt efter.
- Men du har styr på det nu, ikke?
- Det glemmer jeg ikke igen. Du har virkelig gjort mig en tjeneste, kan jeg ikke gøre noget til gengæld?
- Det er jo mit arbejde.
- Ja, men alligevel, må jeg ikke invitere dig og Susanne hjem på en middag, hvad med i morgen aften?
- Tja, er det ikke for meget besvær?
- Slet ikke, det manglede da bare.
- Jamen, det vil vi da gerne.
- Skal vi sige klokken syv? Foreslog Bo.

- 231 -

- Se jeg kan gå med krykkerne nu, sagde Vibeke stolt, da Rikke låste sig ind i lejligheden.
- Du skulle jo ikke øve dig, når du var alene, tænk hvis du var faldet, og jeg kom og fandt dig livløs på gulvet.
- Jeg er faktisk faldet en enkelt gang, men jeg kom let op igen. Hun fortalte ikke, at hun faktisk havde brugt næsten tre kvarter på at komme op i kørestolen igen, mens hun havde tudet højlydt.
- Det er dejligt med gåpåmod. Rikke gik helt hen til hende og gav hende et knus.
- Jeg tænkte på, at vi skulle se at komme lidt ud, så du ikke bliver vanvittig af at være spærret inde her.
- Jeg ved ikke, om jeg orker det.
- Ruth Ranthé, som du var indlagt med er blevet udskrevet, jeg tænkte, at vi kunne besøge hende en times tid.
- Det lyder som en god ide, selv om jeg var irriteret på hende, så savner jeg hende lidt, nu hvor jeg er hjemme.
- Ja, hun var ikke så slem, alligevel.
- Jamen er det jer? Udbrød Ruth, da hun åbnede døren og så Vibeke og Rikke ude på trappeafsatsen.
- Hvordan har I dog fået rullestolen op ad trapperne.

- Vibeke er gået op, så det var ikke så svært.
- Kom ind, så skal jeg lave en kop kaffe, eller I vil måske hellere have te?

- Hvis du viser mig køkkenet, så kan jeg lave det, tilbød Rikke.
- Det er ikke nødvendigt, jeg kan sagtens klare mig i lejligheden, mit værste problem er, hvis jeg skal op eller ned af trapper, det gør så ondt.

Hun åbnede døren helt op, så Rikke kunne skubbe rullestolen hen over dørtrinnet og ind i stuen, hvor en stor grå lædersofa dominerede hele rummet.

- Du bor da hyggeligt her, sagde Vibeke og kiggede rundt i rummet med billeder af børnebørn på væggene.
- Jeg er også glad for at bo her, jeg sætter lige en kedel vand over.

Kort efter kom hun ind igen, hun haltede tydeligt på højre ben, hvor hendes hofte stadig var forslået efter uheldet.

- Vi har taget kager med, sagde Rikke og tog en pakke kager frem.
- Det var dejligt, jeg har ikke ret meget her, men der kommer en dame i morgen og tager sig af indkøb.
- Det er godt at høre, at du ikke er blevet overladt helt til dig selv.
- Hvordan går det med dig Vibeke, tænk, at jeg gamle kone kan lave så mange ulykker.

- Det går bedre, selv med den ene arm i gips, kan jeg godt støtte tilstrækkeligt meget på krykkerne, til at jeg kan gå nogle få skridt.

- Pas nu på at du ikke gør det værre, det vare vel kun nogle få uger, til du skal have gipsen af.

- Men det er frygteligt kedeligt at være alene hjemme hele dagen, heldigvis kan jeg i det mindste se fjernsyn noget af tiden, men lægen har rådet mig til at holde det på et minimum.

- Jeg tror ikke, det varer så længe, før jeg kan komme ud, så kommer jeg over og besøger dig, hvis du altså vil have det.

- Det vil jeg gerne.

- Kan du spille rommy?

- Ja, jeg har i hvert fald spillet det som barn.

- Så tror jeg, at vi skal tage et slag rommy og spise nogle kager.

- Du kan simpelthen ikke tage med ham til Afrika, sagde Carmen med en meget bestemt mine.

- Det er jo ikke en gang en uge, det kan vel ikke være farligere end at samle en tosse op i en robåd midt på havet.

Karen grinede højt, og Carmen mistede mælet et øjeblik.

- Dengang var I da to mod tossen, og det var på jeres båd.

- Jeg er altså sikker på, at Wayne er helt ok, han har jo også sin butik, han skal hjem til. Bortset fra det, så ved jeg slet ikke, om jeg vil.

- Du må sikre dig, at han viser dig Ricks café, hvis du tager af sted, sagde Karen og fik et vredt blik fra Carmen.

- Hvor er det?

- Fra filmen Casa Blanca, den som Humphry Bogart ejede.

- Sig mig lokker du for at komme af med mig, Casa Blanca lyder faktisk spændende.

- Det er jo ikke det, du skal sige, brød Carmen ind. - Jeg tror ikke, at man kan stole på den fyr.

- Jeg har snakket en del med ham, han virker så ærlig, når han fortæller. Jeg forstår stadig ikke, hvorfor du er så mistroisk.

- Jeg ved det jo heller ikke, men hvorfor vil han have dig med? Nu ved han jo, at du har en kæreste, så han regner vel ikke med at få sex.

- Han synes vel bare, at jeg er godt selskab, selv om der åbenbart er andre, der ikke synes det.

- Det var jo ikke det, jeg mente, jeg elsker at være sammen med dig, sagde Carmen. - Jeg er jo bare bange for, at vi ikke får dig tilbage.

- Jeg tror, at jeg er for gammel til at blive solgt til hvid slavehandel, de vil have yngre piger.

- Der er jo ikke nogen, der kan se, at du er 43 år, du skal ikke føle dig for sikker.

- Hvor er du sød Carmen.

Carmen smilede og fik et lille knus af Karen.

- Kan du huske filmen Bangkok Hilton?

- Jeg er ikke helt sikker.

- Det er en Tv serie med Nicole Kidman, forklarede Karen.

- Åh, ja, nu husker jeg den, der var noget med, at hun kom i fængsel i Thailand.

- Men kan du huske, hvordan det skete, sagde Carmen en smule agiteret.

- Nej, var det ikke noget med et tyveri, eller sådan noget, det må være helt tilbage til starten af 90'erne.

- Nå, men så skal jeg fortælle det. Pigen som Nicole spiller møder en flot charmerende fyr, som inviterer hende ud at rejse, og pludselig finder tolderne en pakke narkotika i hendes kuffert, og fyren er over alle bjerge.

- Nå ja, nu husker jeg det, pludselig sad hun i et uhumsk fængsel, med hundredvis af thailandske piger.

- Ja, og med udsigt til at sidde der de næste 30 år, tilføjede Carmen. - Det eneste jeg tror er anderledes, er at afrikanske fængsler om muligt er værre end dem i Thailand.

- Jeg holder øje med min bagage, sagde Anette.

- Godt, bare du lover, at du ikke stoler for meget på ham, du må følge din mavefornemmelse, hvis du synes, at noget er forkert, så er det forkert.

Carmen så på Anette med et gravalvorligt blik og en mine fuld af bekymring.

- Hvor er det dejligt, at du bekymrer dig så meget for min sikkerhed. Anette kravlede over i den anden side af cockpittet, som Karen og Carmen nærmest havde lavet til deres faste pladser. Hun satte sig ved siden af Carmen og lagde armene rundt om hende.

- Det værste er, at jeg måske ikke kan undvære jer to så længe, sagde hun og kyssede Carmen på kinden.

- Vi kan da heller ikke undvære dig, beklagede Karen sig.

- 233 -

- Hej, kom inden for.

Pia åbnede døren helt op, så Susanne og Jan kunne komme ind.

- Vi har taget en lille ting med til dig, sagde Susanne og rakte Pia en pakke.

- Jamen tak. Bo. Susanne og Jan er kommet, kaldte Pia.

- Dejligt at se jer, sagde Bo, da han kom ud i entreen.
- Han gav Susanne et knus og hilste overstrømmende på Jan.
- Dejligt at se jer, kom indenfor, vi er næsten klar med maden.
- Jan og Susanne fulgte med ham ind i stuen, hvor der var dækket bord.
- Jeg har fundet den her vin frem til forretten, fortsatte Bo og rakte dem et glas hver. - Den er faktisk også meget velegnet til en velkomst drink.
- Susanne smagte forsigtigt på vinen, mens Jan tømte halvdelen af glasset.
- Dejlig, både sød og frisk, sagde Susanne.
- Ja, den er god, ikke?
- Vi har lavet en anretning med rejer og avocado til forret, det passer så godt sammen, sagde Pia, som kom ind med to tallerkner og satte dem på bordet, før hun forsvandt ud i køkkenet igen.
- Det var det sidste, så må I godt sætte jer til bords, fortsatte hun, da hun kom med de sidste to tallerkner.
- Det smagte rigtigt godt, roste Jan, da de var færdige med forretten.
- Skal vi ikke lige tømme flasken? Foreslog Bo og fordelte den sidste rest fra flasken mellem ham selv og Jan.
- Så du er relativt ny i BLOBS? Spurgte Pia og lod blikket hvile på Jan.
- Ja, det må man sige, i morgen har jeg to måneders jubilæum.
- Jan er en af de unge, der vil frem i verden, hans overblik har allerede været en uvurderlig hjælp for mig.
- Det er nu ikke fordi, jeg ser mig selv som noget specielt.
- Jeg så det med det samme, brød Susanne ind. - Jeg er helt sikker på, at han har en stor fremtid i BLOBS.
- Nu må vi se, sagde Jan. - Måske har jeg bare været heldig.
- Det kan ikke være held alt sammen, tænk dig Pia vores mand i konserveres afdelingen havde nogle problemer, og så snart Jan kiggede på dem, så var det ordnet.
- Det var nok bare et tilfælde, at det var mig, der opdagede problemet.
- Du er så beskeden skat, men det er også en rigtig god egenskab.

Pia rejste sig for at bære ud, og Susanne hjalp til, mens Bo fandt endnu en flaske vin frem, denne gang en rødvin, som han roste til for sin fyldige smag.

- Den er rigtig god, sagde Jan efter at have smagt en enkelt mundfuld, han begyndte efterhånden af føle sig en lille smule beruset.

- Jan, sagde Susanne, der netop kom ind fra køkkenet igen. - Kom lige med her ud og se.

De gik ud i køkkenet, der var blevet renoveret sidste år.

- Se lige hvor lækkert det her køkken er, næsten alle skabe har praktiske skuffer, så man ikke skal ned på knæ for at finde gryder og tallerkner.

- Ja, det ser godt ud, sagde Jan og mærkede hvor let skuffen, som Susanne havde trukket ud, gled ind igen.

- Vi er også så glade for det, sagde Pia og trak en anden skuffe ud, for at illustrere hvor praktisk det var.

- Og se her! Vi skal også have plads til sådan et.

Susanne trak ham hen til det kombinerede amerikansk køleskab, hvor den ene låge var til frost og den modsatte til køl.

- Her sætter man blot sit glas ind, og trykker for enten isvand, eller isklumper til en drink.

Jan kiggede på det store møbel i rustfrit stål og så meget imponeret ud.

- Er det ikke frygteligt dyrt?

- Nej, det var ikke slemt, sagde Pia. - Vi gav lige under 20.000 for det.

- 20.000, udbrød Jan forskrækket.

- Vi skal jo ikke have det lige med det samme, men når vi bygger køkkenet om i lejligheden, så skal vi.

- Du var da ellers så begejstret for det køkken, der var i lejligheden.

- Det var før, jeg så det her, der er ingen grund til at nøjes med det næstbedste.

- Nej, vel, det eneste jeg er ked af ved det her køkken, er, at vi ikke har gjort det for lang tid siden.

- Nå var du imponeret over køkkenet? Spurgte Bo, mens han hældte vin op i glassene.
- Det var flot, men det må da have kostet en mindre bondegård.
- Det var egentligt ikke så slemt, jeg har selv samlet alle skabene og sat dem op, så vi har ikke betalt så meget for håndværkere.
- Det ved jeg ikke, om jeg kan klare.
- Måske skal vi spørge Niels, om han har lyst til at hjælpe.
- Niels? Udbrød Jan.
- Ja, det kan da være godt for jer to brødre at lave noget sammen. Jan kiggede overrasket op, og vidste ikke hvad han skulle sige.

- 234 -

Der var stille på hospitalsstuen, monitoren, der viste Fannys puls, havde blinket som et ondt varsel hele formiddagen, Ulla sad ved siden af sengen og holdt Fannys næsten livløse hånd i mellem sine. Maja sad over for hende og så trist ud.

- Du ville gerne have med sukker? Sagde Frank stille og rakte Ulla et papbæger med kaffe.

- Og mælk til dig, fortsatte han og gav Maja et bæger.

De drak af kaffen i stilhed. Det eneste, der hørtes var en svag bibben fra en af maskinerne, der stod ved Fannys hovedgærde, og nu og da trængte Fannys svage lidt pibende vejtrækning igennem.

- Hvorfor er der ikke nogen af lægerne, der gør noget? Spurgte Frank en smule indigneret.

- De ved ikke, hvad de skal gøre, den flinke læge, Berner, vi snakkede med i går, sagde, at man kunne lægge hende i en respirator, men at det ikke var sikkert, at det ville holde hende i live.

- Det føles næsten som de gamle historier om Indianere, der bliver træt af at leve, og lægger sig til at dø, sagde Maja.

- Hun har altid været stædig.

Frank flyttede sig utålmodigt på stolen, han havde et stort behov for at gøre noget, skælde nogen læger ud, eller hente en sygeplejerske, men der var vist ikke noget at bruge en sygeplejerske til.

De ventede endnu en time i næsten tavshed, pulsmåleren var gået fra 42 til 38, men ellers var der ikke nogen forandring.

- Jeg var faktisk kommet til at holde meget af hende, sagde Maja og pudsede næsen.

- Hun var besværlig, men hun havde mange gode sider, Henrik må jo også have indset det til sidst, siden han var forbi og besøge hende.

- Hvad mener du?

- Henrik og hende kom aldrig rigtigt godt ud af det, men han kiggede da helt frivilligt ind til hende.

De blev afbrudt af døren, der åbnedes ind til stuen. Det var Lise der kom ind.

- Hvordan går det med hende?

- Skidt, sagde Ulla. - Lægerne ved ikke hvad der er i vejen, men hun bliver svagere og svagere.

Lise gik hen til sin mormor, lagde hånden på hendes pande og kærtegnede hendes kind.

- Man bliver da ikke bare syg, uden at lægerne ved, hvad der er i vejen?

Ulla rystede langsomt på hovedet.

- Din mormor har aldrig været som andre mennesker.

Lise smilede.

- Nej, det har du nok ret i.

Hun fik øje på Frank og Maja.

- Hej Maja, det er sødt af dig at støtte min mor.

- Det er lige så slemt for mig, jeg var blevet meget glad for din mormor.

- Jeg er Frank, sagde han, da Lises blik faldt på ham. - Jeg er...

Han gik i stå, hvordan var det lige, at de havde aftalt, de skulle sige.

- Frank er en ven fra Tegneskolen, han var så sød at køre os herover, forklarede Ulla.

Lise kiggede vurderende fra Ulla til Frank og hentede så en stol i hjørnet af lokalet og satte sig ved siden af Ulla.

- Hvorfor er der ikke nogen, der gør noget? Spurgte hun, da tavsheden netop havde lagt sig over stuen igen.

- De ved ikke, hvad de skal gøre, sagde Ulla med blikket rettet mod Fannys livløse ansigt.

- Jamen, hun kan jo dø, hvis der ikke er nogen, der gør noget.
- Det er det, vi venter på, sagde Ulla stille. - Din mormor kommer ikke til at være her ret meget længere.
- Hvorfor er Allan her ikke?
- Jeg tror, at han kommer, jeg sendte ham en SMS for nogle timer siden.

Der blev atter stille på stuen, pulsen flimrede mellem 37 og 38.

- Hvad sker der her? Spurgte Allan, da han trådte ind på stuen en halv time senere.

I hånden havde han Elisabeth, som smilede lidt anstrengt.

- Mormor er ved at dø.
- Allan kiggede vantro på sin søster.

- Af hvad?
- Vi ved det ikke, måske var hun bare træt af livet, sagde Ulla med tårer i øjnene.

Allan gav hende et knus og kyssede hende på kinden.

- Det kan da ikke være rigtigt, i dagens Danmark? Lægerne må da kunne gøre noget.
- Næ, for de ved ikke, hvad der er i vejen med hende.
- Hvad?

Allan kiggede rundt på de tilstedeværende.

- Jeg hedder Allan, sagde han og rakte Frank hånden.
- Dav, Frank, jeg er en god ven af din mor.

Allan kiggede vurderende på Frank.

- Maja, Fanny og Ulla var så søde at lade mig bo i huset, da jeg blev hjemløs.

- Det har jeg vist godt hørt om, sagde Allan. - Den smukke kvinde, jeg har med, er min kæreste Elisabeth, fortsatte han.

- Hej, sagde Ulla og rejste sig op for at give Elisabeth et knus. - Jeg har hørt så meget om dig fra Lise og Henrik, trist at vi først skulle mødes under disse omstændigheder.

- Tak, men jeg har altså spurgt Allan, om jeg ikke skulle møde hans mor.

- Dreng, sagde Ulla med en smil og kiggede på Allan og Frank.

Der var ikke flere stole i lokalet, men Frank overlod sin til Elisabeth og gik ud for at finde nogle flere.

- Hvem er Frank? Spurgte Allan nysgerrigt.

Ulla blev pludselig glad for den dæmpede belysning, for hun havde en fornemmelse af, at hun rødmede.

- Frank, han er en god ven fra skolen, ligesom Maja.

- Hvorfor er han her? Kender han mormor?

Der blev temmelig stille, mens Ulla overvejede sit svar.

- Han har været en god støtte for mig og Maja, mens vi har været bekymrede for mormor, og så tilbød han at køre os her over.

Allan nikkede, mens Elisabeth lod blikket skifte fra Maja til Ulla og tilbage igen, mens hun løftede et enkelt øjenbryn en anelse tænksomt. Da det skramlede ved døren, skyndte Allan sig at åbne for Frank, der baksede med to stole.

- Så kan vi komme til at sidde ned igen, sagde Frank og stillede stolene på de få ledige pladser nær sengen.

Ulla kiggede på ham og tænkte på, at hun godt kunne tænke sig, at føle hans hænder kærtegne hendes skuldre og hals.

Den stille venten var gået over i en lavmælt snak, Maja og Elisabeth snakkede om rejser, mens Alla og Lise snakkede om Michael og hans færdigheder med hjemmesider. Frank rejste sig og stillede sig bag Ulla, lod nærmest tilfældigt sine hænder hvile på hendes skuldre, mens han holdt blikket på Fanny.

- Jeg tror ikke, der er langt igen, sagde Ulla og mærkede hvordan gråden pressede på i hendes hals.

Pulsen var droppet til 36, og af og til virkede det som om, Fannys hjerte stoppede op, få så at slå to hidsige slag mere, indtil det fandt den langsomme rytme igen.

Kun Ulla og Frank bemærkede det, da pulsen brat gik fra 36 til 0, og Fannys svage vejrtrækning stoppede for den sidste gang.

- Hun er død nu, sagde Ulla.

Hun rejste sig fra stolen og lod Frank holde om hende, mens tårerne langsomt fandt vej ned over hendes kinder.

- Jeg tror, at hun døde mæt af dage, som man siger, sagde Frank. - Der var ikke noget, hun manglede.

- Hun ville så gerne se, hvordan serien med Buffy endte, sagde Ulla med tyk stemme, mens hun stadig klamrede sig til Frank.

- 235 -

- Hvad? Sagde Henrik overrasket i telefonen.
- Mormor døde for en times siden, sagde Allan igen.
- Jamen, var hun ude for en ulykke?
- Næ, det er det mest mærkelige dødsfald længe, hun sygnede nærmest hen, og lægerne vidste ikke, hvad de skulle gøre.
- Jeg forstår det ikke. Hun var på hospitalet og døde, fordi der ikke var nogen, der vidste, hvad de skulle gøre, sådan foregår det da ikke i Danmark.
- Du er ikke den eneste, der er overrasket.
- Hvad siger Ulla, skal jeg tage over til hende?
- Tja. Allan tøvede. - Det virker som om hun klarer sig, hun har jo Maja som flyttede ind til hende og mormor, desuden var der også en fyr, der hedder Frank.
- Frank? Ham har jeg da ikke hørt om.
- Næ, det er der heller ikke nogen af os andre, der har, måske er han en kæreste, måske er han bare en god ven.
- En kæreste, det var da dejligt for hende, sagde Henrik og mærkede et lille stik af jalousi.
- Nu må du ikke sige, at jeg har sagt noget, for de holdt på, at han bare var en studerende på skolen, hvor de går.
- Åh, vent lidt, en dag hvor jeg var ovre for at snakke med Ulla om huset, sad der en fyr i køkkenet, han hed vist nok Frank. Det var noget med, at han havde overnattet der, fordi de havde fået for meget at drikke, til at han kunne køre hjem. Jeg undrede mig lidt over, at ingen af dem var klædt ordentligt på.
- Nogen gange får man jo en fornemmelse, eller for at være helt præcis var det Elisabeth og Lise, der fastholdt, at han nok var mere end en ven.
- Hvis de to siger det, så er der nok noget om det, det understøtter også lidt min opfattelse, sagde Henrik. - Men vi får det vel at vide, hvis det er noget.

- Ja, de kan vel ikke holde det hemmeligt for altid.
- Han kunne jo også være hende Majas kæreste.
- Det havde pigerne også oppe at vende, men det mente de ikke, var sandsynligt.
- Jeg tror, jeg venter med at gætte, indtil der er noget mere håndfast at gå ud fra.
- Det er nok klogt, men jeg ville bare lige holde dig opdateret.
- Tak for det, giver du mig besked, når der er sat en dato for begravelsen?
- Selvfølgelig.

Henrik hældte endnu en kop kaffe op, køkkenet føltes pludselig helt fremmed. Ikke at han nogensinde havde elsket Fanny, men det var alligevel mærkeligt, at hun sådan var gået hen og døet. Han havde jo for pokker lige snakket med hende. Det gav også et nyt perspektiv på livet, Fanny var ikke en gang blevet 70, hvis han blev lige så gammel, så havde han 22 år tilbage, og hvor mange af de dage, skulle han bruge på at vente på, at huset var solgt?

Han satte sig ind ved skrivebordet og tændte computeren. Det triste humør forsvandt, da han så, at der var en mail fra Anette. Hun skrev ikke meget, mest om det gode vejr, og at de havde fundet en spændende shopping gade, hvor de dog ikke kunne købe ret meget på grund af pladsen i båden.

Efter at han havde læst brevet et par gange, skrev han tilbage. Han overvejede længe, om han skulle skrive om sin tidligere svigermors død, mest af frygt for at Anette skulle tro, at han ikke kunne tage af sted på grund af det. Han besluttede derfor, at omtale Frank som en kæreste, så hun kunne vide, at der var nogen, der tog sig af Ulla.

- 236 -

- Der er kun et par timer til flyttemændene kommer, sagde Susanne, mens hun utålmodigt rystede Jans skulder, for at han skulle vågne.
- Kommer de ikke først klokken 10?
- Jo, så er det altså tre og en halv time, men vi har stadig meget, vi skal gøre.

- Men vi har jo pakket alting ned i papkasser, stønnede Jan og forsøgte at trække dynen lidt højere op over hovedet.
- Men når de kommer, skal vi have alting klart, det er vigtigt, at man har overblik over det hele, når man flytter.
- Har du da ikke det?
- Jo, men jeg kunne godt bruge lidt hjælp, desuden har jeg lavet morgenmad.

Jan vidste godt at slaget var tabt, og i stedet for at risikere, at hun blev sur, valgte han at stå op. Da flyttemændene kom kvart over 10, have han en følelse af udmattelse, efter alle de små forberedelser, som Susanne havde sat ham til. Selv om Susanne på den måde fik to mand mere at sætte i gang, følte Jan ikke, at presset lettede ret meget på ham.

Klokken var lidt over 12, da flyttevognen havde opslugt alt deres indbo, og de kortvarigt beundrede den store vogn, der kunne rumme alt hvad de ejede.

- Du kommer til at cykle derover, sagde Susanne. - Der er kun en enkelt plads i flyttevognen.

Jan kiggede i cykelstativet og noterede, at Susannes cykel åbenbart var på ladet af flyttevognen, mens hans stod alene tilbage.

- Jamen, så ses vi, sagde han og trak cyklen ud af stativet.
- Han havde et lille forspring, men blev snart indhentet af den store lastbil, der kørte forbi med et enkelt trut i hornet.

Det var sent på eftermiddagen, før alle møblerne var båret op i lejligheden, men på grund af Susannes effektive planlægning, var de fleste af de store ting allerede sat på plads, og på trods af de mange kasser, der stod over det hele, virkede lejligheden allerede beboelig.

- Der bliver da godt her, sagde Jan tilfreds og satte sig i sofaen, der var blevet leveret fra IKEA, midt i det hele, mens flyttefolkene havde haft travlt med at slæbe ting op.

- Pas lige på, at du ikke har noget snavs på tøjet, den er helt ny den sofa.

Jan kiggede ned af sig.

- Øh, der er vist ikke noget, sagde Jan, og forsøgte at kigge bag på sine bukser. - Har vi ikke fortjent en pause?

Susanne satte sig ned ved siden af ham og kiggede lidt utilfreds rundt på de mange ting, der stod rundt om dem.

- Vi bliver da glade for at bo her, sagde Jan og gav hende et lille knus.

- Ja, her er rart, men jeg er ikke helt tilfreds med køkkenet.

- Du syntes da ellers, at det var så godt, da vi så lejligheden første gang, kan du slet ikke huske det?

- Det ved jeg godt, og der er jo også gode muligheder i det, men du kan jo godt se, at vi skal have skiftet lågerne ud med skuffer, ikke?

- Øh, det er jo næsten helt nyt.

- Det er kun en fordel, så er det lettere at lave det om. Hvis det var gammelt, kunne vi risikere, at vi var nødt til at skifte alle skabene ud, sagde Susanne.

- Det var da heldigt, forsøgte Jan at lyde lidt optimistisk.

- Vi skal jo have fjernet skabet ved siden af køleskabet, så vi kan have sådan et stort amerikanerkøleskab i stedet for.

- Sådan et dyrt et?

- Ja, det må vi have, tænk på, når du kommer hjem og trænger til en drink, så henter jeg lige lidt is til dig.

- Jamen, jeg drikker jo ikke drinks, nogen gange drikker jeg en øl.

- Nå, men så hvis vi har gæster, så vil pigerne godt have noget med is i.

- Tror du overhovedet, man kan få sådan et skab op ad trapperne og få det ind ad døren?

- Ind ad døren? Det kan da ikke være noget problem.

- Det er jo frygteligt bredt sådan et skab, indvendte Jan.

Susanne sprang op fra sofaen og begyndte at lede i kasserne rundt om dem.

- Hvad mangler du?

- Et målebånd, hvor var det nu, at vi lagde det?

Jan kiggede rådvild på kasserne, han havde meget lidt styr på, hvad der var i nogen som helst af dem.

- Har vi et målebånd? Var han så dum at spørge.

Susanne stoppede op og kiggede irriteret på ham.

- Ja, men jeg ved ikke hvor det er, smutter du lige ned til et byggemarked og køber et.
- Skal det være lige nu?
- Enten kører du ned og køber et målebånd, eller også hjælper du, med at finde det vi har i en af kasserne.
Hun lod armen beskrive en bue, der omhandlede alle kasserne, og Jan regnede hurtigt ud, at han kunne få en hyggelig tur til byggemarkedet i stedet for at rode febrilsk i de mange kasser.

- 237 -

- Så er han her, sagde Anette, idet hun så Wayne komme gående ned ad bådebroen.
- Jeg synes stadig, at det er en dum ide, svarede Carmen og så bekymret på Anette.
- Nu passer du godt på, men du skal vide, at hvis der sker noget, så kommer vi og finder dig, sagde Karen en smule mere opmuntrende.
- Er du klar? Spurgte Wayne.
- Jeg skal lige hente min taske, sagde Anette og forsvandt ned i kahytten.
Mens Anette var væk hoppede Carmen adræt op på broen, og gik helt tæt på Wayne med et smil.
- Nu passer du godt på hende, sagde hun på spansk.
Wayne nikkede.
- Og hvis der sker hende noget, vil du komme til at lide en meget ubehagelig død.
Wayne så smilende på hende, som om han egentligt mente, at hun sagde det for sjov. Hun prikkede ham hårdt i brystet, hårdt nok til at han mærkede, at hun ikke spøgte.
- Ja, du skal slet ikke være urolig, vi er tilbage om mindre end en uge.
- Husk det, hvis du ikke kommer tilbage med hende i god behold, så kommer du til at være på flugt, indtil jeg kommer og udfrier dig.
Wayne sank lidt anstrengt, mens hans smil blev et en smal streg, og hans øjne fik et bekymret udtryk.
- Du skal ikke være bekymret, jeg passer godt på hende.

- Dejligt, så kommer du sikkert til at dø en naturlig død, når den tid kommer, sagde Carmen og satte sig ned i båden til Karen, der havde forsøgt at forstå samtalen uden held.

- Så er jeg klar, sagde Anette, der netop dukkede op fra kahytten.

- Pas nu godt på dig selv, og hav en rigtig god tur, sagde Karen og gav Anette et varmt knus.

- Jeg er altså kun væk i seks dage, sagde hun næsten helt forstumlet, da hun stod på broen ved siden af Wayne.

- 238 -

- Det er Lilian Krogh.

- Hej, det er Henrik Madsen, jeg ringer lige for at høre, hvordan det går med huset.

- Tja, hvad skal jeg sige, svarede Lilian. - Vi er jo i den her periode, hvor man ikke ved, hvor man står.

- Ja, det er netop det, nu er der jo gået fem dage, plejer folk ikke at bakke ud tidligere.

- Det er meget forskelligt, de færreste bakker ud fordi de fortryder, oftest er det fordi, der er et eller andet, der går skævt, især hvis de alligevel ikke kan låne pengene.

- Jamen, har de ikke sikret sig, at de kan låne penge, før de skrev under på papirerne?

- De følte sig meget sikre, men det har jeg desværre oplevet før.

- Det vil sige, at jeg ikke kan føle mig sikker før om to dage mere.

- Ja, den tredje oktober, så er aftalen bindende for begge parter.

- Nå, der er jo ikke noget, du kan gøre ved det.

- Desværre.

Henrik mærkede en uro i maven, da han havde lagt røret på. Han var så tæt på, og så kunne han stadig ikke være sikker. Alligevel besluttede han at skrive til Anette og dele den gode nyhed med hende.

- 239 -

- Har du tænkt på, at vores varer dukker op om lidt over 10 dage, sagde Allan idet han kom ind på Elisabeths kontor for at holde en lille pause.

Elisabeth nikkede alvorligt.

- Der er allerede en hel del trafik på hjemmesiden, og jeg har fået et par spørgsmål, vi lige skal kigge på sammen.

- Fedt, det giver da et håb, om at vi kommer til at sælge noget.

- Ja, men jeg kom til at tænke på noget af det Susanne sagde, om at de havde så svært ved at skaffe hjælp.

- Hvis vi får det problem, er det en slags luksus problem, indvendte Allan. - For så betyder det, at butikken går godt.

Elisabeth smilede, det var der noget om.

- Det er i øvrigt lidt svært med de termokander, vi skal samle. Jeg har ødelagt to mens jeg har forsøgt at lave en holder, som man både kan sætte dem i og hurtigt få dem løs af igen.

- Er du ved at give op?

- Nej, nej, det skal nok gå, jeg trængte bare til en lille tænkepause.

- Det er godt, for Sonja har allerede været herinde og beklage sig over, at man ikke kan holde skallen i hånden, samtidig med at man sætter indmaden i og skruer det sammen.

- Jeg ved det, stønnede Allan. - Hun har også været inde hos mig, både med beklagelser og en bunke ideer, til hvordan man kunne lave det.

- Noget du kan bruge?

- Jeg tror, at hvis jeg plukker noget ud, så kan det måske bruges.

- Så er det da ikke helt skidt.

- Nej, men jeg har ikke rigtigt fundet på noget endnu.

- Måske skal det være sådan en flamingo kasse, hvor der er udskåret et hul der passer til kanden, foreslog Elisabeth.

- Sådan at det er kassen, der spændes fast? Ja, det lyder som en god ide, jeg smutter lige ud og ser, om jeg kan finde noget flamingo. Han gav hende et hurtigt kys og skyndte sig ud ad døren.

- Du er da forbløffende god til at lave mad, sagde Maja og tyggede med velbehag på det sprøde krydrede skind.

- Jeg kan normalt selv godt lide, det jeg laver, sagde Frank beskedent.

- Hvad var det for en pige, der bare lod dig gå? Spurgte Ulla.

Frank smilede lidt fåret og tog lidt flere af de ovnbagte kartofler.

- Det er nu lidt underligt at vide, at Fanny ikke kommer hjem igen, sagde Maja.

- Jeg kan ikke vende mig til det, det betyder jo også, at det er mig, der er den ældste i familien.

- Mærkeligt at en ung kvinde som dig er ældste generation, sagde Frank tænksomt.

- Åh, du er sød Frank, er det ikke bare noget, du siger for at trøste mig.

Frank så på Maja og derefter på Ulla.

- Altså, I er jo begge to nogle smukke kvinder, sagde han lidt tøvende. - Jeg er bange for, at folk skal tro, at jeg er jeres far, når vi er ude sammen.

Ulla og Maja lo ad ham og så begge glade ud, indtil Ulla pludselig skiftede og et par tårer løb ned ad hendes kinder.

- Du er så sød Frank, men jeg føler mig helt skidt tilpas over at grine, når min mor lige er død.

Maja nikkede langsomt.

- Jeg har det på sammen måde, man får dårlig samvittighed, men man kan godt grine, selv om man er ked af det inden i.

- Jeg ved ikke, hvorfor det er sådan, men jeg må nok sige, at jeg har oplevet at grine meget til kaffen efter en god begravelse.

- Frank, det kan man da ikke.

- Det kommer nærmest af sig selv, pludselig snakker man om oplevelser med den afdøde, og der er jo næsten altid noget sjovt imellem.

- Jeg tror, at vi gemmer det grin til begravelsen, sagde Ulla stille.

Frank sagde ikke noget, men skar langsomt et stykke kylling ud og tværede det rundt i sovsen.

- Selv om hun ikke blev så gammel, så nåede hun i det mindste at se hele Horton Sagaen mere end en gang.

- Men hun blandede afsnittene sammen, nogen gange var hun en plage at se fjernsyn med, sagde Ulla og smilede stille.

- En plage? Jeg synes, at hun var så sjov, sagde Maja. - Det gav en helt ny dimension at se Buffy, med alle hendes mærkelige kommentarer.

Ulla klukkede stille og Frank så bekymret på hende.

- Jeg forstår godt, at du savner hende, græd bare, det hjælper.

Ullas klukken endte i en stille latter.

- Det er rigtigt hvad Maja siger, hun var speciel at se fjernsyn med.

- Nå, men hvis du har trang til at græde, er det også i orden.

- Det kommer nok senere, når jeg for alvor har opdaget, at hun er væk, sagde Ulla og rejste sig op.

Hun gik rundt om bordet og satte sig på skødet af Frank. - Men heldigvis er jeg ikke alene, jeg har jer to.

Frank kyssede hende på halsen, og hun drejede hovedet og kyssede ham med fugtige læber.

- Vi kan da ikke sove sammen i hendes seng i aften, udbrød Maja, da de holdt op.

- Hun skal da ikke selv bruge sengen, sagde Ulla.

Maja grinede overrasket over bemærkningen og smilede.

- Kom her over, vi kan tage et lår hver.

Maja rejste sig, og med lidt besvær fik de anbragt sig på hver sit lår og holdt om hinanden alle tre.

- 241 -

- Flyet afgår klokken 3:40, sagde Wayne og guidede Anette ind i indtjekningskøen.

- Royal Air Maroc, læste Anette højt.

- De har den eneste regelmæssige flyvning mellem Grand Canaria og Casablanca.

- Jeg har aldrig været i Afrika før, det bliver spændende at se det i virkeligheden.

- Du bliver overrasket, kan jeg godt sige.

- Jeg er lidt nervøs, men jeg glæder mig også.

Der var en familie på syv afrikansk udseende mennesker foran dem i køen, og kvinden bag skranken arbejdede hårdt for at sammenligne pas og billetter, men til sidst blev det deres tur, og kort efter fandt de en bar, hvor Wayne købte to drinks til dem.

- Skål for en god tur, sagde han og løftede sit glas.

Anette skålede, og hun smagte forsigtigt på drinken.

De nåede én til, inden de blev kaldt ud til flyet. Drinken havde hjulpet Anette til at slippe af med det meste af sin nervøsitet, og resten forsvandt da de endelig sad fastspændt i flysædet. De måtte vente lidt, for flyet lettede femten minutter forsinket, men så gik der også kun få minutter, før de kunne se det øde Atlanterhav under dem.

- Hvor længe tager det?

- Ca. to og en halv time.

- Så kan jeg godt nå på toilettet.

De trådte ud af flyet klokken tyve minutter over seks, solen var ved at gøre sig klar til at forsvinde, men der var stadig et par timers dagslys tilbage, og temperaturen var stadig over tredive grader på den hede beton overflade under flyet. To tredjedele af passagererne var afrikanere, som tålmodigt stillede sig op i midtergangen, mens de ventede på at gangbroen blev koblet til flyets dør. Anette forberedte sig på, at den varme luft fra omgivelserne skulle ramme hende, da hun nærmede sig udgangen, men blev overrasket over at træde ind i en atmosfære, der kun var få grader varmere end i flyet.

- Der er sket noget, siden Rick sagde farvel til Ingrid Bergmand på den sandede beton stribe, sagde hun lidt skuffet, da de gik ind i den moderne lufthavnsbygning, der overgik Kastrup flere gange i størrelse.

- Der bor tre-fire millioner i Casablanca, så de har nok haft brug for en modernisering.

- Det er flot, men det kunne lige så godt være i Frankrig eller USA, man får ikke det store indtryk af at være i Afrika.

- Der er flere mørke mennesker, indvendte Wayne.

Anette drejede hovedet fra side til side og indsnusede folkemængden i den store ankomsthal, hvor familier klædt i lange arabiske gevandter blandede sig med forretningsfolk i jakkesæt og turister i sommertøj.

- Man hører altid om folk, der har levende høns og geder med, det ser man ikke meget af her.

- Næ, det er vist ikke så almindeligt længere, det er heller ikke så rart at have en ged på sædet ved siden af.

Anette smilede ved tanken om en ged, der nysgerrigt forsøgte at tage en bid af naboens avis.

Da taxien satte dem af ved Hotel Central, havde Anette allerede vænnet sig til varmen, der kun var nogle få grader højere end temperaturen i Las Palmas.

- Det er ikke byens fineste hotel, sagde Wayne. - Men de finere hoteller er ikke til at adskille fra dem, du ser i alle større byer, så jeg tænkte det ville være sjovere at bo her.

- Det er fantastisk, det passer også lidt bedre til min forestilling om Afrika.

Wayne tog hendes taske, og de gik ind i foyeren, hvor tunge lilla gardiner var hængt op som portaler mellem foyeren og trappen op til de øvrige etager. De fik lige et glimt ind i morgenmadsrestauranten. Det var et højloftet rum med dekorerede søjler i en række hen over det ternede stengulv, mellem søjlerne stod metalstole med røde lædersæder, arrangeret omkring kobberfarvede metalborde, med ciselerede dekorationer.

- Vi har bestilt en suite for natten, sagde Wayne, da de nåede skranken, hvor en sort pige i tyverne var ved at sortere en stak sedler. Hun kiggede op og satte derefter de sidste to sedler ind i systemet.

- Hvad er navnet?

- Wayne Harmon og Anette Steen.

Pigen kiggede i en stor bog, mens hun lod sin finger glide ned over papiret. For hvert navn hun læste bevægede hun lydløst sine læber, indtil hun fandt Wayne.

- Ja, her er det, værelse 27, det er på anden sal, finder I selv op? Wayne nikkede.

- Jeg har været her før, så det går.

Han fik nøglen, og de gik under de lilla gardiner og fortsatte op ad den mørkeblå trappe, der snoede sig op igennem huset.

- Er det godt nok? Spurgte Wayne, da han havde slået døren op til værelset.

- Det ser fint ud.

Anette smilede, mens hun så på den store seng, der var dækket af et blåt tæppe og store bløde puder, der lå kunstnerisk arrangeret op ad det fint udskårne hovedgærde.

- Vi har egen balkon, sagde Wayne og åbnede terrassedørene ud til gaden.

- Hvor er der dejligt, og man kan se ud over havnen.

De stod en stund og kiggede ned på gaden under dem, hvor strømmen af mennesker havde aftaget, nu hvor solen kastede lange skygger hen over tagene, og ikke nåede ned til gadens stadig varme asfalt.

- Er du sulten?

Anette nikkede, mens hun med øjnene fulgte en arabisk klædt mand, der gik langsomt ned ad gaden, mens en kvinde fulgte efter ham på to meters afstand med et barn på armen og et andet i hånden.

- Jeg kan også mærke, at det er lang tid siden, jeg spiste frokost, skal vi gøre os klar?

Det var stadig varmt, da de gik ud på gaden, selv om den relative aftenkølighed havde lokket flere mennesker ud på gaden.

- Hvad synes du om byen?

- Det er ikke helt som jeg havde forestillet mig, det er nyere og mere europæisk end jeg forventede.

- Der er sket en del siden Humphry Bogart spillede Rick, men det er jo en by der er meget påvirket af fransk byggestil, fordi franskmændene har haft Marokko som protektorat fra 1910, og indtil det til sidst blev selvstændigt.

- Men det er dejligt med varmen og alt det liv, der er i gaderne, ikke så forskelligt fra Las Palmas.

- Nej, vel?

De gik de få hundrede meter til La Sqala, og Anette blev overrasket over det gamle fort, der var restaureret og indrettet til restaurant.

- Hvor er her dog smukt, udbød hun, da Wayne viste hende ind i gårdhaven, hvor søjlerne og espalieret var dækket af slyngplanter med smukke blomster.

- Ja, der er fint her.

Midt i den overdækkede have var der et massivt bord lavet af sten dækket med dybblå kakler, hvorpå en variation af marokkanske retter var stillet frem.

- Er du frisk på at prøve nogen af de lokale delikatesser?

- Så længe det ikke er abehjerner eller slangeyngel.

Wayne smilede og lo.

- Så eksotisk er det ikke, men der er retter med krydderier, du næppe har smagt i Nordeuropa.

En tjener kom dem i møde, og Wayne fik overtalt ham til at give dem et bord, hvor de kunne se meget af haven uden at sidde til beskuelse.

- Så nu har du fundet et romantisk hotel og en romantisk restaurant, du husker nok, at jeg har en kæreste?

- Romantisk? Ja, jeg kan godt se det, men jeg tænkte udelukkende på at vise dig lidt af det Marokko, der ikke ligner Europa.

Wayne smilede afvæbnende, og Anette kunne ikke lade være med at le. Hun nåede ikke at svare, før en tjener kom med spisekortet. Inden han forlod deres bord, bestilte Wayne en flaske rødvin.

- 242 -

- God morgen skat, sagde Jan og kyssede Susanne.

- God morgen, har vi sovet over os?

- Nej, jeg stod bare tidligt op, så jeg kunne overraske dig med morgenmad i vores nye lejlighed.

- Du fik ret med hensyn til lejligheden, sagde Jan, da han var færdig med at smøre pikantost på sin toast.

- Ja, hvad mener du?

- Jeg kan bare godt se, hvor dejligt det er at have masser af plads, jeg tror, at vi bliver rigtigt glade for at bo her.

- Det tror jeg også, især når vi bliver færdige med køkkenet.
- Færdige? Vi har da sat næsten alting på plads.
- Jeg mener med at bygge det om, du kan jo godt se, at det er fuldstændigt umoderne.
- Det er da ikke meget mere end 5 år gammelt, det burde da kunne holde mange år endnu.
- Nogen gange skifter tingene hurtigt, det her køkken var måske moderne for 5 år siden, men i dag, skal der være skuffer i alle skabe, det er bare sådan, at det er.
- Men man siger jo, at køkkenet er det dyreste rum at indrette, vi har dårligt råd til at bygge det om allerede.
- Man behøver ikke købe det dyreste for at blive glad, køkkenerne i IKEA er helt fine, og hvis du ser her, fortsatte Susanne og viste Jan en åbent IKEA katalog. - Så koster sådan en opstilling ikke mere end 16.989, det kan vi godt have råd til.
- Men det passer da ikke i vores køkken.
- Nej, det er jo også bare et eksempel, jeg har talt hvor mange skabe der er, og der er faktisk et skab mere på billedet, end vi har i køkkenet.
- Nå, ja, det går jo nok, bliver det så sat op og det hele?
- Det er kun for elementerne, du må spørge din bror, om han ikke kan hjælpe dig med at sætte det op.
- Min bror, jeg er enebarn.
- Ikke ifølge din mor, hun siger, at du har en bror.
- Jamen, det kan du ikke mene, ved du overhovedet, om han har forstand på at lave køkkener?
- Han er jo ingeniør, ikke?
- Det er nok skudt lidt over målet, han har påstået, at han har studeret til ingeniør, men det var vist ikke helt sandt.
- Han ligner en, der har hænderne skruet rigtigt på.
- Og det gør jeg ikke?
- Jamen, hvis du kan klare det selv, så er der jo ikke nogen grund til at genere Niels.
- Jeg. Altså. Det ved jeg da ikke, jeg har aldrig samlet et IKEA køkken.

- Der er fine tegninger med, hvis man kan samle en LEGO bil, så kan man også samle et IKEA møbel.

Jan så lidt rådvild ud.

- Jeg har ikke leget ret meget med LEGO.

- Hvad mener du med det, skal jeg gå ned og købe en æske LEGO til dig?

- Det er nok lidt sent, forhåbentligt kommer det med øvelsen.

- Jeg vidste, at du kunne skat, jeg må hellere se at komme i bad, der er ikke så længe til, at vi skal på arbejde.

- 243 -

- God morgen, har du sovet godt?

- Tja, det er et rigtigt hyggeligt hotel, men jeg må indrømme, at jeg har overvejet om et værelse med aircondition ville have være at foretrække.

- Jeg troede, at du havde vænnet dig til tropevarmen.

- Når man sover i båden, så køler vandet alligevel en smule.

- Du kan se det som træning, det bliver varmere når I kommer til Caribien, så kan du ikke regne med, at vandet køler længere. Anette smilede og grinede lidt.

- Det har været fint, og du snorker ikke.

- Tak, det er rart at vide. Der er morgenmad indtil klokken 9.30, så vi har en times tid.

- Kan jeg bruge badet først?

Wayne nikkede roligt.

- Det er ikke te, som man er vant til hjemmefra, sagde Anette og satte koppen med den søde te ned på metalbordet.

- Nej, man kan godt lide søde ting i Marokko, som de her små brød. Der var en summen af stemmer og porcelæn, der blev sat ned på de små metalborde, kunderne i hotellet var for en stor dels vedkommende rygsækrejsende, så Anette og Wayne hørte til den ældre del af klientellet.

- Man føler sig helt ung og eventyrlysten igen, når man sidder her med alle disse unge mennesker, sagde Anette.

- Siger en, der er på vej jorden rundt i en lille båd?
- Jamen, det er noget andet, båden er jo vores hjem, vi rejser, men vi er hjemme hele tiden.

- Som en snegl.

Anette lo ad sammenligningen.

- Jeg håber ikke, at du opfatter mig som en snegl.
- Slet ikke, jeg nyder vores lille rejse. Dagens plan er, at vi skal se Kong Hassen II Moskeen, selv om den ikke er fra middelalderen, så er den fantastisk, alene på grund af sin størrelse, det er verdens næst største moske.
- Men jeg er jo ikke muslim.
- Heller ikke mig, men den udmærker sig også ved at være åben for vantro.
- Så vil jeg godt med, selv om jeg ikke lige opfatter mig som vantro.
- De er ikke så slemme her i Marokko, det er fornuftige mennesker, men længere østpå, dér opfatter de os som vantro.

- 244 -

- Hej, hvordan gå det?
 - Det skrider frem ad, det var ikke til at skære flamingo ud så det blev nøjagtigt nok, men så var der en, der foreslog, at jeg brugte fugeskum, så nu har jeg fået lavet en holder, der passer præcis til termokande hylsteret.
 - Nej, hvor smart, sagde Elisabeth og lagde armen rundt om Allan.
 - Hej, sagde Allan overrasket og nød, at hun kyssede ham.
- De stod tæt sammen et stykke tid, kyssede, og mærkede hinandens kroppe.
- Jeg har fået en mail fra Lin, sagde Elisabeth lidt stakåndet, da hun stoppede kysset.
 - Du får alt for få mails fra Lin, sagde Allan.
 - Pjat med dig, hvem var det, der var træt og ville sove i aftes?
 - Jeg var udmattet, og med mindre at du fakede så kom du to gange, inden vi sagde godnat.
- Elisabeth smilede.

- Ja, det var dejligt, man skulle tro, at du havde øvet dig på en stribe kvinder.
- Men der er altså kun dig, smilede Allan og gav hende endnu et lille klem. - Hvad skriver den smukke kineser?
- Den virksomhed, hun arbejder på, har skåret ned, så hun har mistet sit job.
- Det var da trist, er der noget, vi kan gøre for at hjælpe hende?
- Måske, jeg har en ide, men jeg er bange for, at du synes, at jeg er dum.
- Det vil nok aldrig falde mig ind, næsvis, manipulerende...
- Ja, men jeg mener ikke dum på den måde, mere sådan - ikke sød. Allan kiggede på hende, der var noget trist over hendes ansigt.
- Jeg vil altid synes, at du er sød.
- Altså, begyndte Elisabeth. - Det jeg tænkte.
- Hun gik i stå igen, som om hun søgte efter en måde at formulere sig på, der kunne sige, det hun mente på en helt anden måde.
- Jeg skal nok lade være med at blive sur eller noget, sagde Allan en lille smule utålmodigt.
- Elisabeth trak vejret dybt og kiggede ham ind i øjnene.
- Vi kunne invitere hende til Danmark, så kunne hun hjælpe os med butikken, jeg skal nok betale hendes billet.
- Allan gik i stå, så blot overrasket på hende.
- Du savner hende virkelig.
- Måske var det bare fordi, vi aldrig nåede at afslutte noget som helst, jeg drømmer om de ture, vi havde i Chongqing, med dig i den ene hånd og Lin i den anden, det var så rart.
- Jeg ved ikke, om jeg ville synes, at det var så rart, hvis jeg skulle dele dig med hende.
- Nej, selvfølgelig, det er mig der er dum, sagde Elisabeth trist og slog øjnene ned.
- Hun kan jo også kun få et visum på nogle måneder, hvad skal hun så gøre, når hun skal hjem igen?
- På et turist visum kan hun være her i 3 måneder, det kan også være at vi kunne skaffe hende et job som au pair, så kan hun være her i halvandet år.
- Hun kan da ikke hjælpe os i butikken, hvis hun er au pair.

- Nej, det kan jeg godt se, sagde Elisabeth uden at nævne muligheden for at lave en proforma ordning med sin moster, som forguede Elisabeth.

- Du synes altså ikke, det er en god ide?

- For mig lyder det som om, det kan blive lidt besværligt.

- Glem at jeg spurgte, sagde Elisabeth og vendte sig langsomt bort fra ham, med skuldrene hængende en anelse.

- Har du spurgt Lin?

Elisabeth svarede ikke, men fortsatte over mod døren.

- Elisabeth, kom her hen til mig.

Da hun ikke reagerede, gik Allan hurtigt de få skridt hen til døren og blokerede vejen.

- Vil Lin risikere. Jeg ved ikke hvad, for at komme her?

- Hun savner også mig.

- Hvad med vores forhold, hvordan forestiller du dig, at det vil blive, hvis Lin er her?

- Jamen.

Tårerne løb langsomt ned over Elisabeths kinder.

- Jeg elsker jo dig, Allan.

Han kiggede indgående på hende, følte en stærk trang til at kysse hende.

- Men jeg elsker også Lin, måske er det bare noget, jeg skal have ud af systemet.

- Jamen, så skriv til hende, måske kan jeg lettere konkurrere med hende, hvis hun er her.

- Jeg vil gøre alt, for at det nok skal blive godt.

Tårerne løb stadig ned af kinderne på hende, men smilet var vendt tilbage og kun kyssede Allan ivrigt, indtil de begge var stakåndede.

- 245 -

- Hvor ligger den dog smukt, næsten som en forbindelse mellem havet og himmelen.

- Der er tænkt over det, sagde Wayne. - Bare denne smukke plads må have kostet et mindre lands bruttonational produkt, fortsatte han og

slog ud med armen for at antyde den smukke plads foran Kong Hassen II Moskeen.

- Stenene ser jo ud som om, de er polerede, jeg er glad for, at det ikke er mig, der skal polere dem.

De gik hånd i hånd hen over de smukke sten, indtil de nåede de gigantiske porte ind til de ydre gårde. Wayne pegede og fortalte, mens Anette slugte de mange detaljer med øjnene. Sten udskåret som et gitterværk, som kontrast til de bastante, men fint udhuggede sten, der udgjorde murværket, båret af elegante buer som balustraden i et fort.

- Hvad er det? Det ligner store paddehatte, sagde Anette forundret, da de trådte ind i det første store rum.

- Muslimer vasker deres hænder og fødder før de beder, de store marmorblokke er skåret ud som bassiner, så man vasker sine fødder i soppebassinet, mens det der ligner paddehatte er håndvaskene.

- Men de er jo gigantiske, der må let kunne stå tyve mennesker om hver håndvask, og hvor mange er der?

- Vi kunne jo tælle dem.

- Jeg tror, at jeg vil nøjes med at nyde, hvor smukt det er, der er noget helt fantastisk over alt det hvid glatte marmor.

De gik stille igennem vaskerummet, indtil de kom til en åbning, hvor tyve mennesker kunne passere samtidig.

- I det her rum er der plads til 25.000 bedende, fortalte Wayne, da de trådte ind i det største rum.

Der var allerede mange besøgende, og der var en svag summen af folk, der talte lavmælt sammen af respekt for det hellige rum.

- Det er overvældende, man føler sig som en lille prik i universet.

- Jeg tror, at det er selve ideen med at lave sådan et rum, og jeg føler det selv stærkt.

Anette svarede ikke, lod blot blikket løbe over de mange detaljer, der åbenbares for hende i de udsmykkede vægge, mens de langsomt vandrede igennem den enorme hal.

- Det er helt rart at komme udenfor igen, sagde Anette, da de kom ud i en åben gård omkranset af en mur af stensøjler, der var åbne forneden, men lukkede som et brystværn for oven.

- Det er faktisk lidt overvældende, jeg har været her to gange før, men jeg får hele tiden øje på nye detaljer, som jeg ikke bemærkede tidligere.

- Kan man ikke fare vild her?

- Det tror jeg ikke, man ser hele tiden ind til byen eller ud mod havet, så man mister ikke orienteringen.

- Det var fantastisk, sagde Anette endnu en gang, da de var på vej tilbage over pladsen mod byen.

- Ja, man bliver nogen gange overrasket over, hvad andre kulturer har at tilbyde.

- Du overvejer måske at blive muslim?

Wayne smilede og lagde armen rundt om hende.

- Der er ting ved islam, jeg ikke er så vil med, så jeg vil nøjes med at beundre på afstand, og i øvrigt, er det ikke ved at være tid, til at vi får noget frokost?

- Jeg føler mig en lille smule svimmel, sagde Anette med latter i stemmen, da de begav sig mod Medinaen efter en god frokost, hvor Wayne havde introduceret hende til en afrikansk version af snaps.

- Lad mig støtte Dem, sagde Wayne med en overdreven stærk britisk accent og holdt armen under hendes.

- Det her er mere, som jeg havde forventet Casablanca, sagde Anette, da de trådte ind i Medinaens smalle gader, hvor forretninger udstillede deres varer så kunderne dårligt kunne passerer.

Modsat den højtidelige stemning i moskeen, var her en trængsel af mennesker og larm fra handlende, der falbød deres varer. Wayne gik roligt, men målbevidst, mens Anette lod sig trække med, mens hendes øjne fór over stabler af grøntsager, hun end ikke kendte navnet på, afløst af bunker af krydderier i farver der startede ved gullighvid, hen over den knald gule safran ved siden af klitter af dybrød paprika, med næsten alle mulige kombinationer i mellem.

- Har du set her, udbrød hun og pegede på en delikat stabel af keramikkrugger, kopper og figurer, som så ud til at kunne styrte sammen, ved den mindste berøring.

- Det er flot ikke, men min erfaring er, at det ikke er særligt let at sælge, svarede Wayne og tog en blålilla kop op i hånden.

- Kan man være sikker på, at der ikke er tungmetaller i glasuren? Jeg kan huske, at det var et vigtigt spørgsmål derhjemme, da jeg var yngre.

- Her kan du ikke regne med noget som helst, så der er nogen farver, jeg under alle omstændigheder aldrig ville købe.

De fortsatte ind i labyrinten, hvor trængslen syntes at blive tættere og tættere, så tæt at Wayne af og til måtte gå forrest og trække hende igennem folkemængden, men for det meste kunne de gå arm i arm.

- Hvordan finder du vej her?

- Jeg har været her før. Mange gange.

Netop da stoppede de op foran en butik med udskårne trævarer, og Wayne trak hende med ind. Inde i butikken hang varerne ned fra loftet, og en stærk duft af eksotisk træ fyldte hele rummet. De stod stille et øjeblik, for at øjnene skulle vende sig til det halvmørke rum, hvor de langsomt blev opmærksom på en fed afrikansk kvinde, der sad et hjørne og var i gang med at polere en maske udskåret af mahognilignende træ.

- Wayne, udbrød hun og afslørede samtidig, at hun manglede den ene fortand i overmunden, hvilket gav hende en fløjtelyd i enden af alle ord.

- Khadija, hilste Wayne overstrømmende tilbage og omfavnede den fede kvinde, der overraskende hurtigt, kom op og stå.

- Må jeg præsentere dig for Anette, fortsatte Wayne.

Anette overvejede, om hun også burde give kvinden et knus, men nåede ikke en beslutning før Khadija lagde armene rundt om hende. Hun mærkede, hvordan hun blev trykket ind i kvindens bløde bryst, og hendes næsebor blev fyldt med hendes duft, der var en blanding af paprika, sved og den alle stedsværende duft af træ.

- Vi skal da have en kop te.

Wayne nikkede blot og fandt en tromme, der var udskåret af en træstamme og satte sig på den, kvinden råbte nogle ord på marokkansk og faldt tilbage i den stol, hun sad i da de kom ind. Da Anette blev stående, rejste Wayne sig hurtigt og fandt en tromme mere frem, så de alle tre sad i en åben rundkreds.

- Hvordan gå det med produktionen?

Khadija så et øjeblik lidt utilpas ud, men smilede så bredt og lavede en sugende fløjtelyd gennem hullet fra den manglende tand.

- Det går fint, de er færdige.

- Khadija har lavet en sending udskårne trædyr til mig, det vil sige, hun har jo ikke selv lavet dem.

Anette skulle lige til at spørge, hvem der så havde lavet dem, da en dreng på 12-14 år kom ind i butikken og satte en bakke udstyret med små ben imellem dem. Uden at spørge om noget hældte han tre kopper te op og supplerede med en skefuld honning i hver. Inden han forlod dem igen, fik han endnu en kort besked af Khadija.

- Skål, sagde Wayne og løftede sin tekop.

Anette tog også sin og smagte på den varme te, som smagte overraskende frisk, måske af mynte, samtidig med at den var meget sød. Hun havde kun lige sat koppen tilbage på bakken, da drengen kom ind igen, denne gang med tre dyr i hænderne. En elefant, en gnu og et dyr hun ikke kunne identificere.

- Fantastisk, udbrød Wayne tilfreds. - Utroligt livagtige.

- Hvad er det tredje dyr?

- Det er et vortesvin, prøv og se hvor fint stødtænderne er skåret ud. Anette tog svinet op i hånden og kiggede beundrende på den.

- Man kan ikke ligefrem kalde den køn.

- Nej, men den er sjov og usædvanlig, sagde Wayne begejstret.

Khadija gav drengen endnu en besked, og han forsvandt ind i baglokalet. Da han kom tilbage, havde han endnu to dyr med.

- En Zebra, udbrød Anette forbavset. - Hvor er den dog fint udskåret, striberne, fortsatte hun og lod fingrene glide hen over de udskårne striber.

Den anden figur var to lemurer, der holdt om hinanden med deres haler lige op i luften.

- De er bare så søde, men hvordan vil du dog transportere dem uden at halerne brækker af.

- Vi har pakket dem ned i kasser, de skal nok komme frem i god stand, forklarede Khadija og drak en slurk mere af den søde te.

- Der har aldrig været problemer, sagde Wayne, sørger du for, at de er klar ved stationen i morgen formiddag?

Den fede kvinde nikkede og fastholdt blikket på Wayne. Han fandt en pung frem, der hang om halsen på ham under hans skjorte, og tog et bundt pengesedler frem. Khadija iagttog ham nøje, mens han talte pengene op, hvorefter han rakte hende et bundt.

- 4000 dirham, sagde Wayne og rakte hende bundtet.

- Synes du ikke, at de er så flotte, at jeg fortjener en bonus?

Wayne smilede.

- Men det var da det, vi aftalte?

- Jeg har været efter mine leverandører, de har overgået sig selv.

- Hvad hvis jeg køber de her trommer også?

Kvinden bed sig i læben, hun havde stadig tjent rimeligt på dyrene.

- 2000 mere og du får alle seks trommer...

- Jeg skal jo også leve, beklagede Wayne sig. - Alene det at transportere dem koster en formue.

- Khadija rejste sig op og den fløjtende lyd blev kraftigere på grund af anstrengelserne.

- Se den her, sagde hun og trak en poleret xylofon frem fra en hylde. Hun slog let på den med køllen, der hørte til og frembragte en sprød melodi.

- Tja, hvad siger du Anette.

- Den er smuk, og det er en flot lyd, hvis jeg skulle bestemme sagde jeg ok.

- Hør hvad den smukke kvinde siger, sagde Khadija og nikkede så dobbelthagen hoppede.

- Jeg siger ok, sagde Wayne og talte endnu 2000 dirham op, som straks forsvandt i kvindens omfangsrige gevandter.

- Du er en hård forhandler, beklagede hun sig, mens et smil afslørede, at hun ikke var så dårligt tilfreds.

- Åh, jeg tror, at vi begge har gjort en fornuftig handel, svarede Wayne.

- Vi har et par besøg mere, er det ok?

Anette nikkede og fulgte med Wayne dybere ind i den labyrintiske medina.

Hjemme på Æblevej satte Henrik sig foran computeren med en kop frisk kaffe, han ventede utålmodigt, mens det ene skærbillede efter det andet annoncerede, at nu var den snart klar til at kommunikere med ham. Da timeglasset endelig forsvandt, efter en evighed af brummen og klikken inde i computeren, klikkede han straks på sit email program og så til sin lettelse, at der var en mail fra Anette. Da han havde læst mailen igennem første gang, mærkede han en uro i kroppen, han overvejede, om det var jalousi, eller almindelig bekymring for hende.

- Jeg er taget til Casablanca med en ven, så der går et stykke tid, før du hører fra mig, men vær ikke urolig jeg er tilbage i Las Palmas, før du ankommer, læste han højt for sig selv.

”Hvad pokker mente hun med det?”

”Når hun skrev ven, var det så en kvinde eller en mand?”

Han læste resten af mailen en gang til, hun fortalte levende om deres hyggelige afslappede dage i båden, at Karen og Carmen nogen gange var lidt for forelskede, især hvis natterne var meget varme. Men vennen omtalte hun ikke med et ord.

Utilfreds med det lidt han kunne læse af hendes mail, begyndte han systematisk at læse alle mails, hun havde sendt, igennem. Ledte efter det mindste hint om den mærkelige ven, eller et telefonnummer så han kunne ringe til hende, men en time senere var der stadig en sjat kold kaffe i hans kop, og han var ikke blevet det mindste klogere.

I morgen udløb fortrydelsesfristen, hvis han ikke hørte fra køberen inden da, så var huset solgt, og han kunne i princippet rejse væk. Han kiggede op fra computeren og lod blikket løbe hen over de relativt mange møbler, der stadig stod i huset, han kunne jo ikke bare lade dem stå, men ingen af børnene havde været særlig interesserede i at overtage noget. ”Gad vide hvad det koster, at få et flytte firma til at komme og hente resterne og køre det væk?” Tænkte han.

Så faldt hans øjne på computeren igen, og han blev pludselig nødt til at trykke på genopfrisk knappen, for at se, om der ikke alligevel skulle gemme sig en ny mail fra Anette. Han blev skuffet over resultatet, selv om det var præcis som han havde forventet, og slukkede for computeren, der lavede de sidste kliklyde, før han sad i stilheden og

følte sig en smule alene. Et hurtigt blik på uret viste, at klokken var halv ti, Ulla var sikkert taget på skole, men Henrik besluttede alligevel at cykle over til hende for at høre, om hun ikke ville have nogen af møblerne alligevel.

- Hej, sagde Henrik lidt forbavset, da Maja åbnede døren. - Jeg... Han gik i stå et øjeblik. - Tror du, at Ulla har tid til at tale lidt med mig?

- Selvfølgelig, vi var lidt triste i dag, så vi besluttede at blive hjemme og hygge. Kom bare ind.

Hun åbnede døren helt op og afslørede, at hun enten havde et meget afslappet joggingsæt på eller stadig var i nattøj.

- Hej, hilste Frank og Ulla, da han kom ud i køkkenet.

- Hej, når er du her også?

- Ja, jeg fik lov til at overnatte, og der var ikke rigtigt den store lyst til at gå på skolen i dag. Du ved nok, Ulla og Maja trængte ligesom til at få snakket ud om Fanny.

- Ja, men kendte du også Fanny?

- Jeg har kun lige mødt hende på hospitalet, men efterhånden så føler jeg, at jeg kendte hende godt, jeg har jo efterhånden hørt så meget om hende.

Henrik følte sig lidt i vildrede, Ulla sad ved bordenden og smilede, ikke bare som om hun var glad, mere som om hun var glad for Frank. Først nu bemærkede han, at Ulla havde en natkjole på af noget blødt stof, mens Frank sad i en badekåbe. Henrik forsøgte at sige noget, men lige nu var der for mange input, til at han kunne formulere en sammenhængende sætning.

- Vil du ikke have en kop kaffe? Sagde Maja og stillede en kop med varm kaffe foran ham.

- Har du det dårligt? Spurgte Ulla bekymret.

Henrik sagde ikke noget, han drak lidt af kaffen, mens han fornemmede, at tavsheden i køkkenet var ved at blive pinlig.

- Fortrydelsesretten udløber i morgen.

- Jeg fortryder ikke noget, sagde Frank lidt forsvarsberedt.

Ulla kiggede lidt nervøst fra Frank til Henrik.

- Du mener på huset? Ikke?

- Jo, de springer forhåbentligt ikke fra i sidste sekund.
- Det ville være ærgerligt, sagde Maja og satte sig ned ved siden af Henrik.
- Men pludselig går det op for mig, at huset er fyldt af møbler, og jeg orker dårligt at køre dem på lossepladsen.
- Det skal du heller ikke, sagde Frank lige pludselig engageret.
- Nej?
- Jeg har en ven, der har en genbrugsbutik, hun kommer gerne og henter alt det, du ikke vil have, så længe det ikke er rent affald.
- Det lyder som en god ide, og der er ikke mere, som du vil have Ulla?
- Prøv at se på huset her, jeg har rigeligt med gamle møbler, jeg skal tage mig af.
- Nå, men så tror jeg, at jeg vil spørge din ven, har du et telefonnummer?
Ulla fandt et stykke papir, og Frank skrev nummeret på en seddel.
- Det gode ved det er, at du slipper for arbejdet og Rebecca bliver glad.

- 247 -

- Ved du hvad Susanne, i dag kunne jeg godt tænke mig en gammeldags stille og rolig dag.
- Det er nok lidt meget at håbe på, men vi kan da håbe, at der ikke sker nogen katastrofer.
Jan grinede og trådte lidt hårdere i pedalerne, fordi hun var kommet lidt foran ham.
- Der plejer ikke at ske det store, men jeg glæder mig til, at ham du talte med i forrige uge starter, måske kan vi så begynde at arbejde normal tid igen.
- Det havde jeg helt glemt, det er jo i dag, Susanne kiggede på uret. -
Jeg kommer til at gå direkte til HR og hente ham.

Efter at de havde sat cyklerne i stativerne, forsvandt Susanne op for at hente den nye medarbejder, mens Jan gik ind på sit kontor for lige at få en kop kaffe og se om alt var i orden.

- Godt du kommer, sagde Jørgen Plisand fra grøntområdet, da Jan trådte ind i den lille boks.
- Øh, svarede Jan begavet og kiggede undrende på Jørgen, der sad på hans stol og så anspændt ud. - Har du ventet på mig?
- Ja, den er helt gal med leverancerne, og når man kigger inde i systemet, står der, at det er dig, der har ændret på det.
- Tja, det er mig, der sørger for tingene her i brødafdelingen.
- Det ved jeg godt, men du har været inde og ændre bestillingen på kartofler, så vi næsten ikke har fået nogen, til gengæld har vi fået et bjerg af gulerødder.

Jan lod blikket løbe hen over bordet bag Jørgen, hvor hans skærm stod, og fik øje på en interessant kaffeplet. Så fokuserede han på Jørgen igen.

- Der må jo have været en grund, forsøgte han. - Men jeg husker det ikke så tydeligt lige nu, kunne du ikke lige lade mig undersøge det, så kommer jeg over til dig så hurtigt som muligt?

Jørgen virkede ikke, som om han var meget for at forlade buret uden en forklaring, men da Jan stillede sig op og ventede på, at Jørgen overlod stolen til ham, endte det med, at han gik tilbage til sit eget kontor. Da han var ude af syne, hentede Jan en kop kaffe og tændte for radioen, mens han ventede på at computeren var klar. Netop som der kom billede på skærmen startede radioavisen.

- Forskere har fundet en hidtil ubemærket svamp i kartofler, forsøg på mus og rotter har vist, at det i 9 ud af 10 tilfælde gav diabetes.

- Nå for Søren, kommenterede Jan for sig selv. - Så sælger vi nok ikke mange kartofler i dag.

- Man bør i stedet spise andre rodfrugter, som gulerødder og for eksempel jordskokker, fortsatte speakeren.

Jans computer var i mellemtiden startet op, og han gik ind i bestillingssystemet og konstaterede, at det så ud som om, det var ham der havde ændret bestillingerne.

- Det er så Jan, som er chef for afdelingen, hørte han Susanne sige henne ved døren.

Han kiggede op, og så Susanne stå sammen med en ung mand, hvis familie næppe havde været i Danmark i mange generationer.

- Goddag, sagde Jan og gav den unge mand hånden.

- Goddag, jeg hedder Ibrar.
- Ibrarhim, svarede Jan automatisk, mens han undrede sig over, at Ibrar talte perfekt dansk.
- Næ, bare Ibrar.

Jan undskyldte og skyndte sig at byde ham velkommen til afdelingen.

- Jeg tænkte på, om du lige kunne drikke en kop kaffe, jeg har et lille problem, som jeg godt vil have Susanne til at hjælpe mig med at se på?

Han udpegede termokanden og stablen af plasticrus, mens han viste Susanne de mystiske ændringer i bestillingerne.

- Mærkeligt, hvorfor har du ændret dem?
 - Hvis jeg skal være helt ærlig, så har jeg ingen erindring om, at det er mig, der har gjort det, men det er jo svært at løbe fra, når maskinen siger, at det er mig.
 - Kan du have forladt maskinen uden at låse skærmen?
- Jan mærkede en let ubehag ved anklagen.
- Det kan jo være sket, men jeg låser den jo normalt.
 - Der er jo ikke andet at gøre, end at få Jørgen til at lave en hastebestilling, hvis det er muligt.
 - Næ, du har nok ret, jeg går over og taler med ham.
 - Så fortsætter jeg med at vise Ibrar rundt i afdelingen.

- Du Jørgen, jeg må nok indrømme, at der er sket en fejl, begyndte Jan, da han nåede hen til Jørgens kontor.

- En fejl, det er tværtimod det helt rigtige, du har gjort, med den nyhed der var i radioavisen, vil det være næsten umuligt at sælge kartofler.

- Radioavisen, nå ja, de sagde noget om, at man blev syg af kartofler.

- Det er jo næste som om, det var overnaturligt, roste Jørgen ham. - Som om du har en sjette sans.

- Ja, man har lov at være heldig nogen gange, svarede Jan beskedent.

- Det føles helt trist at forlade hotellet, sagde Anette, da Wayne havde afregnet med den sorte pige, som åbenbart tilbragte de fleste af hendes vågne timer i receptionen.

- Det går ikke, at vi bliver væk for længe, svarede Wayne med især Carmen i tankerne. - Karen og Carmen kan jo gå hen og blive urolige.

- De klarer sig nok, jeg er sikker på, at de hygger sig, nu hvor de har båden helt for sig selv.

Wayne smilede blot.

- Toget går om to timer, og vi skal lige have styr på de varer, vi har indkøbt.

- Vi har måske ligefrem travlt?

- Nej, nej, med mindre vi ikke kan finde en taxa til stationen.

- Hvor er den smuk, udbød Anette, da de nærmede sig central stationen Casa Voyageur.

- Det er vel en slags kolonistil, men jeg kan også godt lide den. Det er praktisk, at man kan se tårnet på så lang afstand, hvis man har svært ved at finde rundt.

- Det virker så rent og indbydende med de hvide søjler.

- Det har jeg egentligt aldrig tænkt på, men der er fint med skygge her, og det er noget man påskønner her i det afrikanske klima.

Taxaen stoppede, og Wayne betalte chaufføren og holdt døren for Anette, da hun steg ud.

- Vi skal lige den her vej.

Wayne førte an, og hun fulgte ham igennem bygningen til de stod ved en skranke af blank, men noget ramponeret stål, som var grænsen til et halvmørkt rum, hvor der tilsyneladende ikke var nogen mennesker.

- Hallo, råbte Wayne.

Der kom ikke noget svar fra rummets indre.

- Hvad skal der ske her?

- Vi skulle gerne have fat i noget personale, der kan forsikre os om, at vores pakker er klar til at blive læsset på toget, når det ankommer. Anette nikkede og kiggede koncentreret ind i halvmørket, uden at få øje på et levende menneske.

- Der virker lidt tomt her.
- De er nok på toilettet, eller også holder de tepause, det holder man meget af her i landet, sagde Wayne og lød en smule irriteret.
- Hallo, råbte Anette og bankede i stålpladen, der gav en dump lyd fra sig.
- Det her er en af grundende til, at det godt kan betale sig at være i god tid.
- Hvad med togbilletter har du købt dem?
- Det er i orden, Wayne tog sin pung op og viste hende to billetter med Marokkos jernbane logo.

Mens de snakkede, kom en mand i uniform hen til dem bag skranken, han slugte uhemmet Anette med øjnene, mens han tørrede sveden af sin glinsende sorte pande.

- Hvad kan jeg hjælpe med? Spurgte han og plantede hænderne på skranken, så han kunne aflaste sine ben for lidt af vægten fra hans tøndeformede krop.

Uniformen antydede, at han havde taget på siden den blev indkøbt, med mindre at den var krøbet voldsomt.

- Der skulle være afleveret nogle kasser til Wayne Harmon.
- Manden fugtede sine sorte læber med tungen og så ikke ud som om, han forstod hvad Wayne havde sagt.

- To af kasserne er afleveret af Khadija.

Navnet på kvinden så ud til at vække manden fra hans dvale.

- Dem har jeg set.
- De skal med toget til Tangier om en time og 21 minutter.
- Jeg skal se hvad jeg kan gøre, fragtbrevet skal være klar, inden vi lægger dem om bord.

Han kiggede afventende på Wayne, som godt kendte spillet. Wayne lod sig ikke standse, men fortsatte med at beskrive de øvrige kasser han vidste var blevet afleveret fra medinaen. Den kraftige mand nikkede langsomt, men viste ingen tegn på forståelse, indtil Wayne viste ham en 50 dirham seddel.

- Det betyder meget for os, at vi når toget med alle varerne, fortsatte Wayne og skubbede sedlen frem mod manden, som hurtigt lod den forsvinde i lommen.

- Jeg tror, at de sidste forhindringer er blevet ryddet af vejen, svarede han straks mere vågent.
- Jamen, så siger jeg tak, sagde Wayne og vendte sig mod Anette.
- Det er samme cirkus hver gang, man kan ikke bare bestikke dem, vi skal lave dette lille skuespil.
- Var det dyrt?
- Næ, det svarer til tre euro, det jeg gav ham, de bliver åbenbart ikke lønnet ordentligt.

De tilbragte tiden indtil toget ankom ved en lille cafe inde i den store afgangshal, mens deres øjne var optaget af de mange mennesker, der kom og gik.

- Det er utroligt, som folk virker afslappede, sagde Anette.
- Tid er anderledes i Afrika end hjemme i Nordeuropa.
- Det virker som om, de har nok af den.
- Vi har lidt over en halv time, til toget kommer, skal vi drikke et glas vin til?

Da toget ankom, stod de klar ved de få godsvogne i enden af toget, og overvågede at Waynes kasser blev læsset ombord. Den kraftige mand, der havde modtaget bestikkelsen, kørte langsomt kasserne hen til toget på en sækkevogn, der sandsynligvis var fremstillet sidst i halvtredserne, mens han højlydt kommanderede med en ung mand, der ivrigt forsøgt at stille ham tilfreds.

- Så er det vores tur, sagde Wayne pludselig, da den sidste kasse var på vej ombord, han tog Anettes hånd og satte fart på langs med toget.
- Vi skal længere frem, første klasse er de to første vogne.
- Så vi går glip af folkloren?
- Ikke helt, vi kommer til at bane os vej igennem anden klasse, inden vi når frem.

De var nået næsten halvvejs op ad det lange tog, da konduktøren fløjtede gennemtrængende. Toget begyndte ganske langsomt at sætte i gang, og Wayne trak Anette de sidste seks meter til en åben dør. Da Anette var kommet om bord, måtte Wayne småløbe et par skridt, før han selv hoppede op på trappen. De hankede op i deres bagage og begyndte turen gennem anden klasse, hvor alle pladser var optaget,

og enkelte allerede stod op i gangen mellem sæderne.

- Det var derfor, jeg købte førsteklases billetter.

Anette fulgte ihærdigt efter ham, mens hendes øjne indsugede indtrykket af de mange mennesker i farverige gevandter, indtil de fandt frem til deres pladser på første klasse, hvor de kunne sætte sig og følge den første del af rejsen gennem vinduet, hvor Casablanca stadig hurtigere forsvandt bagud. I starten var det bykernens store huse der gled forbi, indtil det begyndte at blive til forstæder, hvor husene blev mindre og små plantager begyndte at dukke op.

- 249 -

- Skal vi ikke blive og hjælpe dig?

- Nej, det er ok hvis I bare tager ind på skolen. Det tager sikkert lang tid, og jeg ved jo ikke, hvad jeg finder, jeg synes, jeg skylder min mor selv at gennemgå hendes ting.

- Jeg forstår det godt, sagde Maja. - Hvis nu du finder et eller andet pinligt, så vil man gerne holde det for sig selv.

- En ældre dame, hun har da ikke noget pinligt.

- Du forstår dig overhovedet ikke på kvinder, Frank.

- Næ, det har jeg aldrig påstået.

- Jeg tror heller ikke, at der er noget pinligt, sagde Ulla. - Men hun har været alene i mange år, måske finder jeg billeder af en hemmelig elsker eller breve, som hun helst ikke ville have, at andre læser. Frank grinede.

- Ja, man ved jo aldrig, hvad man finder, tænk hvis det viser sig, at du har en halvbror, du aldrig har vist noget om?

- Det håber jeg ikke, jeg mangler ikke udfordringer lige nu.

- Du ringer, hvis du får brug for os?

Ulla lagde armene omkring Maja og krammede hende.

- Det gør jeg, I må hellere se at komme af sted, så I ikke går glip af undervisningen.

Da der var stille i huset, hældte Ulla endnu en kop kaffe op og drak langsomt, mens hun overvejede, hvor hun skulle starte. Da beslutningen ikke lige dukkede op, vandrede hun lidt rundt i huset på

må og få. Inde i stuen var der chatollet, hvor tre skuffer var fulde af papirer. Soveværelset havde et lille natbordsskab, som godt kunne indeholde noget, man viste heller ikke med klædeskabet, om det ikke indeholdt et eller andet. Til sidst besluttede hun sig for at starte med chatollet, hvor hun havde bemærket, at skufferne var pænt fulde, så det var lidt af en opgave.

Halvanden time senere var den første skuffe gennemgået, den ældste kvittering hun fandt var 22 år gammel og var for en støvsuger, der nok var smidt ud for mindst ti år siden. Ellers var der ikke nogen overraskelser, den midterste skuffe indeholdt bankpapirer og virkede ret uinteressant. Kontoudtogene var ordnet i pæne stabler og Ulla konstaterede, at Fannys konto var på over halvtreds tusind kroner.

- Ja, hun har aldrig smidt om sig med penge, sagde Ulla højt til sig selv.

Næste bunke indeholdt Fannys budgetkonto, der var penge nok til de næste terminer, som i øvrigt ikke var ret store, da huset var betalt.

Ulla tænkte at Frank måske havde ret, der var ikke de store hemmeligheder ved hendes mor. Da hun tog det næste bundt kontoudtog op, spærrede hun dog øjnene op.

- Det må da være en fejl, udbød hun.

- En og en halv million, fortsatte hun og stirrede på beløbet på papiret.

Hvor mon de penge kom fra? Hun bladrede baglæns i udtogene og bemærkede at beløbet var startet mindre, men hvert kvartal var der løbet pæne renter på.

- Hvordan kan der løbe mere end 200.000 på i renter? Spurgte hun sig selv.

Hun talte cifrene på beløbet op igen, otte cifre, kom hun frem til. En million var jo kun syv cifre.

- Hvad, stønnede hun. - Jamen.

Hun rejste sig op og løb ud i køkkenet, hvor hun fandt en flaske bitter i køkkenskabet, hun hældte et glas op og drak det i en køre.

Tilbage ved skrivebordet kiggede hun igen på kontoudtoget, og talte omhyggeligt de mange cifre.

- Femten millioner og nogle hundrede tusinde, råbte hun i det

tomme hus. - Hvor har hun fået alle de penge fra?
Hun bladrede langsomt tilbage igennem udtogene, indtil hun fandt det første beløb, for otte år siden var der blevet sat 12,6 millioner ind, men der var ingen forklaring på, hvor pengene var kommet fra, og endnu mindre forklaring på hvorfor Fanny aldrig havde brugt nogen af pengene eller fortalt Ulla, at hun havde så mange penge i banken. Ulla åbnede en flaske vin og skænkede et glas op, som hun drak langsomt, mens hun sundede sig. Derefter fortsatte hun med at gennemgå de resterende skuffer uden at blive klar over, hvor pengene kom fra. Til sidst besluttede hun, at Fanny måtte have vundet i lotto, hun havde været en trofast spiller før i tiden, men det var egentligt længe siden, at Fanny havde snakket om lotto kuponer.

- 250 -

- Hvem er det, du har inviteret?
- Det er en, jeg gerne vil præsentere dig for, sagde Rikke og smilede.
- Nogen speciel?
- Det er bare så mærkeligt, først finder jeg en søster, og her for en uge siden mødte jeg en mand, som jeg er meget tiltrukket af.
- En kæreste? Hvorfor har du ikke sagt noget om det?
- Jeg ville lige være sikker, det vil sige, han er jo ikke en kæreste.
Rikke rødmede en smule, som om hendes sidste bemærkning ikke var helt sand.
- Og nu har du så inviteret ham til middag? Spurgte Vibeke.
- Ja, jeg tænkte, at du kunne have brug for at se nogle mennesker.
- Nogle mennesker? Har du ikke bare inviteret ham?
- Han spurgte, om han måtte tage sin bror med.
- En lillebror eller en storebror?
- Ingen af delene, sagde Rikke.
- Hvordan kan han være ingen af delene? Vibeke så en smule forvirret ud. - Er de? Det er da for mærkeligt.

Rikke smilede indforstået og gik i gang med at lave mad. Vibeke hjalp til, så godt hun kunne, selv om der ikke var så meget, hun kunne lave med den ene arm i gips, bortset fra at borddækning gik udmærket fra

en rullestol.

Klokken halv syv ringede det på døren, Rikke gik ud for at lukke op, mens Vibeke blev inde i stuen, hvor hun ventede utålmodigt. Hun kunne høre, at Rikke bød de to mænd velkommen, og kort efter trådte de ind i stuen.

- Det er Jeppe, præsenterede Rikke den første af de to mænd.

De lignede hinanden, men Jeppe havde kort hår, mens hans brors sorte hår lige dækkede ørerne. De smilede begge varmt med smil, der nåede helt op til deres brune øjne.

- Jeg er Vibeke, sagde hun fra rullestolen.

- Så du er den frygtløse cyklist, der kører gamle damer ned? Sagde Jeppe med et smil. - Den unge mand her, er min bror David.

Inden Vibeke kunne nå at svare, kom Rikke tilbage med en bakke med fire vinglas og bød rundt.

- Hvor mødte du så Rikke?

- Hvor møder man en sygeplejerske, på hospitalet selvfølgelig.

- Du ser da ikke syg ud.

- Næ, men jeg er elektriker, ligesom David her, og jeg havde fået stød, så siger reglerne, at man skal undersøges.

- Var der så noget i vejen?

- Næ, han var frisk som en havørn, sagde Rikke. - Men vi beholdt ham alligevel til observation natten over. Straks jeg så ham, vidste jeg at det var vigtigt, at vi beholdt ham hele natten.

Pigerne smilede indforstået til hinanden og noget gik op for Jeppe.

- Vil det sige, at jeg ikke behøvede at blive hele natten?

- Vi kunne måske godt have udskrevet dig lidt hurtigere, men så havde vi jo ikke fået snakket så meget sammen.

Rikke smilede lidt undskyldende, men det så ud til at Jeppe var godt tilfreds med hendes insisteren.

- Så I er tvillinger lige som os? Sagde Vibeke.

- Jep, sagde David. - Men vi har vænnet os til det, jeg hørte fra Jeppe, at det var ret nyt for jer.

- Det er det også, og vi er så glade for, at vi fandt hinanden.

Rikke sagde ikke noget, men strøg Vibeke kærligt over håret.

- Jeg synes stadig, at det er lidt tarveligt, at I to har mødtes i smug uden at fortælle mig det, sagde Vibeke, da de havde fået mad på tallerknerne.

- Jeg har det på nøjagtigt samme måde, Jeppe og jeg plejer aldrig at have hemmeligheder for hinanden.

- Så du er også blevet holdt uden for?

- Ikke nok med det, han har løjet om ting, der lige skulle ordnes for at snige sig ud.

- Bor I sammen?

- Både og, vi har en villa på to etager, hvor jeg har en lejlighed i stuetagen, og Jeppe bor ovenpå.

- Det lyder hyggeligt.

- Det er det også, vi er meget sammen, især nu hvor ingen af os har en fast kæreste.

Jeppe og Rikke sendte hinanden et blik, der antydede, at de måske ikke var faste kærester, men det mere var et definitions spørgsmål end virkelighed.

- Arbejder I også samme sted?

- Ja, vi har startet et lille installatørfirma, som holder til i husets kælder.

- Så kommer I da aldrig udenfor, sagde Vibeke.

- Vi er jo ikke så meget i firmaet, normalt er vi ude og arbejde hos kunderne.

- Nå ja, det tænkte jeg ikke lige på, men det må være rart at arbejde sammen.

- 251 -

Susanne og Jan parkerede deres cykler i stativet foran Elgiganten.

- Men er det ikke lidt tidligt at kigge på nyt køleskab? Vi er jo kun lige flyttet ind.

- Når vi nu ikke skal have et standard køleskab, er det vigtigt, at vi ved præcis hvilket et vi vil have, inden vi begynder at bygge om.

- Vi kunne måske lige få vores ting på plads, før vi begynder at bygge køkkenet om.

- Ja, ja, du skal ikke være nervøs, vi skal jo også lige finde ud af

hvilken slags skabe, jeg vil have.

Hun tog ham i hånden, og de trådte ind igennem de automatiske glasdøre til et lille plateau, hvorfra de kunne se ud over den store butik, inden de trådte de fem trin ned mellem varerne.

- Vi trænger jo også til en ny computer, sagde Jan, da hun trak ham forbi en skranke med nye bærbare computere.

- Det kan altid komme, vi kan jo ikke få råd til alting på en gang.

I afdelingen med hårde hvidevare var de fleste køleskabe i standard mål, pæne hvide skabe i højder fra 60 cm til næsten to meter, Jan kiggede på priserne, der varierede fra fjorten hundrede til over seks tusinde, mens Susanne trak ham ned ad gangen, til de pludselig stod over for et stålgråt skab på størrelse med et mindre klædeskab.

- Det var måske en mulighed.

Jan kiggede på skabet, og gav enkelte anerkendende lyde, da hun åbnede det, og han så den nydelige indretning.

- Her er så mulighed for isvand.

Hun stoppede op og læste på sedlen.

- Det er smart, det kan lave isvand, og isklumper, eller hvis man vil have det, kan det også lave knust is.

- Ja, det er smart, hvad skal der sidde her?

- Det er til en kulsyrepatron, læste Susanne op. - Hvis man sætter sådan en i, kan man få den til at lave afkølet danskvand. Det kunne godt være sådan et, vi skulle have.

- Du har godt set, at det koster 27.995,- ikke?

- Det virker også lidt mere avanceret end det, som Pia og Bo havde.

- Men det som de havde, var det ikke godt nok?

- Det er da dumt at spare nogle håndører, og så fortryde det bag efter.

- Snakker vi ikke om 8-10 tusinde kroner.

Susanne svarede ikke, men trak ham i stedet videre til det næste skab. Det kunne nogenlunde det samme, men kostede ni tusinde kroner mindre.

- Det kan ikke lave danskvand, konstaterede Susanne.

- Vi kan købe en del danskvand for de ni tusinde.

- Det er jo ikke det det handler om, så skal vi selv huske at slæbe

flasker med hjem.

- Er der noget, jeg kan hjælpe med? Spurgte en ung mand.
- Næ, vi er bare ude for at kigge lidt, skyndte Jan sig at sige.
- Men vi er meget interesserede i de her køleskabe med ismaskiner, afbrød Susanne ham. - Er det virkelig kun på grund af muligheden for at lave danskvand, at der er så stor prisforskel?

Den unge mand begyndte at forklare, hvorfor det ene køleskab var meget bedre end det andet, og Jan holdt op med at følge med i samtalen for en stund.

- Er det virkelig ikke muligt at få det transporteret op på tredje sal? Spurgte Susanne igen og lød irriteret.
- Vi transportere det kun til fortov, derfra må kunden selv sørge for resten.
- Men vi kan da umuligt få det helt op i lejligheden.
- Har I ikke noget familie der kan hjælpe, selv om det er stort, så vejer det ikke mere end en vaskemaskine.
- Det kunne også være, at vi kan leve med det køleskab vi har, foreslog Jan.
- Jamen, hvorfor kan I ikke bringe det hele vejen.
- Så vidt jeg ved, så skyldes det dårlige erfaringer, vi har forsøgt at transportere et køleskab ind i gamle ejendomme, hvor trapperne har været for smalle, så det har været helt umuligt.
- Jamen, vi bor i en helt ny ejendom, det skulle ikke være noget problem der, insisterede Susanne.
- Jeg forstår det godt, men regler er regler, jeg kan ikke gøre det anderledes.
- Jamen, så siger vi tak for kigget, sagde Susanne fornærmet og gik mod udgangen, efterfulgt af Jan, der ikke vidste, om han skulle være lettet eller ej.

- 252 -

- Hej, var der så noget i gemmerne?
- Næ, ikke noget særligt, jeg fandt et sjovt kærestebrev, som min far havde skrevet for 30-40 år siden, sagde Ulla og viste dem et gammelt

brev.

- Så var det da synd, at du ikke tog med på skolen, sagde Maja. - Vi har tegnet portrætter, det lykkedes mig faktisk at tegne et, hvor man kunne genkende personen.

- Jeg tvivler på, om jeg nogen sinde bliver rigtig god til det, tilføjede Frank.

- Det skal du nok blive, jeg synes, at det var godt, det du lavede.

- Jeg glæder mig til at komme i gang igen i morgen, men det var dejligt at få alle de papirer gennemgået.

- Så humøret er godt? Spurgte Frank og lagde armene omkring Ulla. Hun kyssede ham og nød hans omfavnelse.

- Jeg er måske lidt træt, skulle vi ikke spise ude i dag, jeg giver.

- Det lyder hyggeligt, fandt du lidt penge i en af skufferne? Spurgte Maja.

- Hun havde faktisk fint styr på sine finanser, og Henrik har jo fået solgt huset, så vi kan godt gå ud og få lidt god mad på Fannys regning.

- Er jeg overhovedet fin nok til at komme her? Spurgte Frank, da de trådte ind i Herford Beefstew.

- De tror nok, at du er ham der henter skraldet, grinede Maja.

- Heldigvis er jeg sammen med to smukke kvinder, så de smider mig nok ikke ud.

Ulla smilede og ærgrede sig over, at hun ikke så godt kunne give ham et kys her i restauranten.

- Var det så alt, det kærestebrev du fandt? Spurgte Maja, da de havde fået et bord med udsigt over Vesterbrogade.

- Ja, hun var nok lige så kedelig, som Frank forudsagde.

- Altså, jeg husker ikke, at jeg kaldte hende kedelig, det er heller ikke den opfattelse, jeg har fået fra det, jeg har hørt.

- Jeg driller bare, sagde Ulla og smilede. - Skål, fortsatte hun og hævede glasset med rødvin.

- Kan vi egentligt blive ved med at bo i huset?

- Det er der ikke noget problem i, jeg har ikke fundet noget, der antyder, at jeg har nogen søskende, så jeg er eneste arving til huset. Frank sagde ikke noget, men tyggede tilfreds på sin bøj.

- Jeg tænkte lidt på... startede Maja, men gik i stå.
 Ulla og Frank sagde ikke noget, men afventede.

- Kan vi stadig bo der alle tre?
 - Frank bor jo ikke i huset, han har sin egen lejlighed.
 - Jamen, jeg mener. Kan vi stadig sove sammen?
 Ulla smilede.

- Selvfølgelig, har vi det da ikke godt?
 Frank smilede og kiggede forelsket fra Ulla til Maja og tilbage.

- Jo vi har, jeg tænkte bare, at før boede vi hos din mor, nu...
 - Jeg føler stadig, at vi bor hos min mor, og jeg er glad for, at I begge to er hos mig.

- Det er for sjældent, at man går ud og spiser, sagde Frank og hældte mere sovs på kartoflerne. - Desuden er det utroligt lækkert, det de servere.

Pigerne var enige, og Ulla bestilte en flaske vin mere.

- Hold da op hvor jeg føler mig forkælet, sagde Frank da han sad mellem Ulla og Maja på vej hjem i taxaen.

- Du skal bare nyde det, sagde Ulla. - For når vi kommer hjem, er det Maja og mig, der skal forkæles.

- Det glæder jeg mig til.

Han kyssede Ulla og drejede hovedet hvorefter det var Majas tur.

- Skal vi have te eller en flaske vin mere? Spurgte Frank, da de var kommet ind i stuen.

- Kan vi ikke drikke et glas vin mere? Spurgte Ulla.

Maja nikkede.

- Jamen, jeg finder lidt at drikke, sagde Frank og forsvandt ud i køkkenet.

Det ringede på døren hjemme på Æblevej 7, og Henrik tøffede ud i gangen for at lukke op, i forventning om at se en typisk marskandiser stå uden for døren, idet han havde en aftale med Franks bekendte Rebecca, som skulle kigge på hans møbler.

- Øh, goddag, sagde han overrasket, da han så en høj kvinde med langt rødt hår og dybrøde maledede læber.

- Hej, jeg er Rebecca.

- Rebecca? Øh, nå ja jeg ventede dig.

Rebecca smilede over hans overraskelse.

- Bare fordi jeg arbejder med genbrug, behøver jeg ikke ligne det.

- Øh, nej, det er bare mig, jeg havde nok forventet en af damerne fra Rødekors butikken.

- Jeg håber ikke, at du blev skuffet.

- Skuffet? Nej, jeg... Henrik mærkede at han blev varm i ansigtet, og tog sig sammen. - Nej, det er en fornøjelse at få besøg af en smuk kvinde. Vil du ikke med indenfor?

Han åbnede døren helt op og trådte til side, så hun kunne komme ind i gangen.

- Vil du have en sodavand eller en øl, inden vi går i gang.

- Det er nok lidt tidligt på formiddagen til øl, men en cola ville være dejligt.

De gik ud i køkkenet, og Henrik fandt en cola i køleskabet, og et glas juice til sig selv.

- Så du er på vej ud i verden?

- Ja, planen er vist nok at sejle jorden rundt.

- Det lyder spændende, måske skulle man sælge butikken og selv tage på langfart.

- Jeg havde ikke nogen ide om, at jeg havde lyst til det, før jeg sad i en båd på vej ned gennem den Engelske kanal.

- Jeg forstår dig godt, jeg vil sikkert have sammen fornemmelse, når jeg engang tilfældigt befinder mig i den Engelske kanal, sagde Rebecca og smilede varmt.

- Hvis du har tid, så er der en forklaring på det.

Rebecca nikkede, og Henrik fortalte den lange historie, om hvordan han havnede i Nordspanien.

- Jamen, det er dog den mest romantiske historie, sagde Rebecca, da historien var overstået.

- Øh, ja det kan man vel godt sige, svarede Henrik lidt overrasket. - Måske vi skulle kigge lidt på tingene.

De startede inde i stuen, og Henrik forklarede, at han havde fjernet, det han ville beholde, så hun faktisk kunne tage, alt hvad hun så.

- Det var lidt mere, end jeg havde regnet med, sagde Rebecca, da de var færdige med rundturen.

- Så du vil ikke have det alligevel?

- Jo, jo, men jeg kommer til at ringe efter et par drenge, for ellers bliver vi da aldrig færdige.

De gik tilbage til køkkenet, og Henrik knappede to øl op, mens Rebecca talte i mobiltelefon.

- De kommer om en halv time, så jeg skal lige høre, om jeg skal ned og hente lidt flere øl.

- Det er vist ikke nødvendigt, jeg har flere øl.

- Jamen, jeg føler det helt skidt, ved at du giver alt det her væk og også betaler øllerne.

- Det går nok, jeg er bare glad for, at jeg ikke selv skal slæbe det på genbrugsstationen.

De havde netop drukket øllerne, da to gutter ankom med en pænt stor flyttevogn. De arbejdede hårdt alle fire i et par timer, før vognen kørte væk, og Henriks hus var næsten helt tomt.

- Det er lidt mærkeligt.

- Nu fortryder du vel ikke?

- Nej, nej, det er bare ting vi har samlet gennem mange år, og nu er det meste væk.

- Det kommer til god nytte i alle mulige andre hjem.

- Ingen tvivl om det. Jeg står jo også med det ene ben på vej til en flyver.

Rebecca kiggede på sit armbåndsur.

- Jeg tænkte, nu hvor dit hus næsten er ryddet, må jeg så ikke invitere dig på frokost, det er vist tid nu.

- Jeg vil helst ikke være til besvær.

- Jeg skal jo selv have frokost, har du lyst?

Henrik nikkede og fulgte med ud til hendes bil.

- Nej, hvor er her hyggeligt, sagde han da de trådte ind i hendes lejlighed, der udpræget var møbleret med møbler og fund fra hendes egen butik.

- Det er min lille hule.

Hun åbnede en flaske hvidvin, og de arbejdede sammen med at anrette frokosten på hendes spisebord.

- Dejlig vin, sagde Henrik og smagte på den Chardonnay, hun havde åbnet.

- Ja, jeg køber ikke vin i genbrugsbutikker.

- Bor du her alene?

Rebecca smilede lidt skælmisk.

- Du leder måske efter et sted at sove, nu hvor dit hjem er tomt.

Henrik rødmede.

- Hvis Anette ikke ventede på mig i Las Palmas, kunne jeg godt falde for så smuk en kvinde, som dig.

- Frank, sagde at du var lidt stiv i det. - Men han kender dig vist ikke rigtigt.

- Frank? Jeg har kun mødt ham et par få gange, jeg kender ham igennem min ex kone.

Rebecca løftede sit glas til en skål.

- Det er i øvrigt en dejlig frokost, du lige kunne trylle frem.

- Jeg havde købt lidt ekstra ind, jeg tænkte, at hvis jeg fik en god sofa og lidt mere, kunne jeg godt spendere en frokost.

- Det var så mit held, smilede Henrik.

- Hvad med en irsk kaffe? Spurgte Rebecca, da de havde båret ud.

- Skal du ikke ned i butikken?

- Næ, jeg har lukket i dag.

- Så. Så vil jeg da nyde en irsk kaffe.

- Jamen, så sætter jeg vand over, det er ikke hver dag, jeg har et mandfolk inde i min hule.

Hun tog elkedlen og skubbede ham ind i hjørnet ved vasken for at hente vand. Henrik mærkede hendes krop mod hans, og en duft af kvindelig parfume, han ikke havde bemærket før. Noget i ham sagde, at han burde flytte sig lidt, men det rare ved kontakten og den lette beruselse fra vinen, fik ham til at blive stående.

- Jeg skal lige have lidt puddersukker.

Henrik mærkede hendes ånde mod sin kind, da hun pressede sig ind mod ham for at nå puddersukkeret i overskabet lige bag ham.

- Vi du piske flødeskum? Spurgte hun med sine dybrøde læber få centimeter fra hans.

- Det kommer an på piskeriset, er det elektrisk eller er det en anakronisme fra butikken?

Rebecca flyttede sig ikke, hun smilede og flyttede sit lår en smule ind imellem hans ben. Henrik havde hovedet fyldt af undskyldninger, da han mærkede hendes læber mod hans, og da hans hænder fandt hendes faste runde baller, var de sidste rester af samvittighed stuvet godt af vejen. Han tænkte lidt på at vandet aldrig var blevet sat over, mens han mærkede hendes hænder, der knappede hans skjorte op, og kærtegnede hans nøgne hud efterhånden, som flere knapper blev åbnet.

- Kom med her ind, hviskede hun og trak ham med ind i soveværelset, der var domineret af en rund seng med et tæppe, der stod perfekt til hendes røde læber.

Mens de kyssede, hjalp hun ham med at klæde hende af, og han mærkede, hvordan hans egne bukser gled ned ad hans ben.

- Du er en gavmild elsker, sagde Rebecca, da de lå afslappede på hendes seng.

- Øh, det har jeg ikke hørt før, til gengæld har jeg frygtelig dårlig samvittighed.

- Det skal du ikke have, vi mennesker har et naturligt behov, og jeg har længe ønsket mig et barn, måske er jeg heldig denne gang.

- Et barn, hvordan skulle det ske?

Rebecca lo og vendte sig mod ham, så hun kunne se hans ansigt.

- Du er måske steriliseret?

- Øh, nej, Ulla har altid brugt P-piller.

- Jeg er 39, og jeg har besluttet, at jeg gerne vil have et barn.

- Jamen, jeg har to børn, det kan der slet ikke være tale om.

- Du skal ikke være bange, hvis det bliver til noget, så har du gjort din del af arbejdet, og jeg kommer ikke og forlanger mere af dig.

Henrik skulle til at protestere, men hun kvalte hans ord i et langstrakt

kys.

- Hvis du giver mig en e-mail adresse, kan jeg sende dig et billede, hvis der dukker et resultat op.

- Øh, jeg ved ikke, hvorfor har du ikke fundet en mand, der gerne vil være far?

- Der har været nogen stykker, men hver gang er det gået i stykker, jeg tror, at jeg er lidt for selvstændig, så jeg har ledt efter en doner i et stykke tid.

- Så jeg var bare en doner?

Rebecca lo igen med en dyb latter.

- Nej, du er ikke bare en doner. Hvis der ikke kommer noget barn ud af det, vil jeg stadig huske dig som en skøn oplevelse.

- Tak, jeg kommer nok også til at huske det her som en god, men lidt speciel oplevelse.

- Det virkede som om du nød det, sagde hun og kyssede ham på halsen.

- Ja, men min samvittighed kommer til at lide lidt under det.

- Min erfaring siger, at du skal nyde det, vi har haft, og holde det for dig selv.

- Gode råd kan man altid bruge, svarede han lidt sarkastisk.

- Har du lyst igen, jeg synes, at der er en, der godt vil en gang til?

- Jeg er jo ikke en olding, så det må nok tilskrives en naturlig reaktion på en smuk kvinde, som uden blusel røre mig på et temmelig privat sted.

Rebecca svarede ikke, men kyssede ham igen med sine ikke længere helt så røde læber, mens hun gned sin krop mod hans.

- 254 -

- Tangier passer noget bedre til mine forventninger end Casablanca.

- Så bliver du ikke skuffet over det marked, vi skal besøge her til formiddag.

- Det har været en fortryllende rejse, jeg har oplevet så meget.

Wayne smilede blot og tog hendes hånd. De skulle ikke så langt, så de gik ad de fyldte gader, indtil de nåede markedet.

- Hvad leder vi efter her?

- Jeg er faktisk ikke sikker, men jeg er tit faldet over en del spændende lædervarer.

- Så vi har ikke noget specielt mål?

- Der er et par boder, som jeg gerne vil se, men ellers er der ikke noget specielt.

De drev langsomt gennem de smalle passager, mellem boder der var overdækket med gråbrune presenninger af hør eller bomuld.

- Der er en del af varerne, som er prik de samme, som man kan købe i Las Palmas i turistbutikkerne.

- Ja, det er ikke lige det, vi skal have med hjem.

Wayne hilste af og til på folk i boderne, men de havde ikke lige noget, han manglede til butikken.

- Vi skal lige her hen, sagde han, da de havde passeret nogle boder med stabler af tørrede frugter.

De gik gennem en passage, man ikke umiddelbart kunne se ude fra boderne, og trådte ind i et rum, der lignede et lager med kasser stablet op ad væggene. Wayne virkede stedkendt, og mellem kasserne fandt de en døråbning med et plasticperleforhæng, som afslørede et halvskummelt kontor, da de trådte inden for.

- Wayne! Sagde en benet ældre mand, da han så dem komme ind.

- Hej Mohammar, det glæder mig at se, at du er i live endnu.

- Ha, fnyste den gamle. - Jeg kommer til at overleve dig med mange år.

Anette så forundret på gamlingen, som hun anslog måtte være mindst 70 år.

- Det er jeg ikke i tvivl om.

- Hvem er den unge dame?

- En veninde fra Las Palmas, jeg havde lyst til at vise hende Afrika.

- Er hun til salg?

Anette mærkede de små hår rejse sig på ryggen, havde Carmen haft ret i noget?

Wayne grinede hjerteligt, og så på Anette.

- Du skal ikke tage dig af Mohammar, han laver bare sjov.

- Faktisk tænkte jeg, at du måske havde noget at sælge.

- Mig? Jeg har altid noget at sælge.

Den gamle mand rejste sig ubesværet fra stolen, han sad på, og åbnede en stor papkasse, der stod øverst i en stabel langs væggen. Så stoppede han op og kiggede atter på Anette.

- Jeg tror godt, at du kunne få 100.000 for hende, sagde han langsomt.

Anette trådte et par skridt tilbage, indtil hun ramte den kalkede væg.

- Hun er ikke til salg, sagde Wayne kategorisk og en lille smule vredt, mens han greb ud efter hendes hånd.

- Ja, man har vel altid lov til at spørge, svarede Mohammar med en mine, der antydede, at det ikke var bar pjat.

- Vis mig hellere hvad du har i kassen, svarede Wayne og lagde armen om livet på Anette, der holdt sig tæt til ham, mens hun overvejede, om hun skulle flygte ud i medinaens kaos.

- De her er flettet af græs, sagde han og tog nogle fletkurve op af kassen.

Kurvene var forskellige og flettet af græs i forskellige farver.

- Hvor er de smukke, udbød Anette, som alligevel følte en hvis tryghed ved Waynes beskyttende arm.

- Kan de bruges til noget? Spurgte Wayne og tog en op i hånden.

- Jeg tror, at de bruges til at opbevare æg og ris og sådan noget.

- Jamen, så skal jeg da have nogen.

- Så er der også de her masker, sagde gamlingen og fandt nogle lædermasker frem fra en anden papkasse.

De så ud som om, de var gamle og brugte og gav indtryk af afguder fra en afrikansk krål.

- Det er ikke lige det, jeg søger, sagde Wayne afværgende. - Men hvis prisen er rigtig, så kan vi måske godt gøre en handel.

Manden trak nogle flere ting op fra kasser, men der var ikke noget som Wayne var interesseret i, så i stedet fandt gamlingen to trækasser frem og skænkede en klar væske op i tre glas.

- Skal vi se, om vi kan blive enige om en pris?

Wayne nikkede og satte sig på en af kasserne, mens Anette satte sig på den anden.

Wayne og Mohammar tømte deres glas i et drag, samtidig med at Anette nippede forsigtigt til den stærke væske. Under

forhandlingerne drak mændene to glas mere, mens Anette med viljestyrke fik tømt sit, hvorefter Wayne og Mohammar gav håndslag og de forlod kontoret.

- Den var stærk den drik, sagde Anette, da de stod ude i solen igen.
- Puha, det må du sige, sagde Wayne og tørrede sveden af panden. - Men jeg fik varerne til den rigtige pris.
- Kan man blive svimmel af et enkelt glas?
- Måske mangler vi at drikke vand, hvad om vi går tilbage til hotellet og tager et lille hvil?

Anette nikkede og mærkede en hvis tryghed, ved at han tog hendes hånd på vej ud af det lidt kaotiske marked.

I en bar på vejen købte Wayne to flasker vand, og Anette mærkede, at hun fik det bedre, efter at hun havde drukket det meste af sin flaske.

- Jeg blev helt nevøs, da han den gamle spurgte, om jeg var til salg, sagde Anette, da de var tilbage i hotelværelsets sikkerhed.
- Han er fra en anden tid, man har handlet piger på de markeder, da han var ung.
- Men det gør man ikke længere? Spurgte Anette og så Wayne lige i øjnene.
- Hvis man har fundet en guldklump som dig, så sælger man hende ikke.

Han fastholdt hendes blik, mens han lod en hånd kærtegne hendes hår og hendes skulder.

- Carmen var sikker på, at du ville sælge mig, hvis du fik chancen.
- Jeg tror, at du skal være glad for de to piger, de holder meget af dig, og jeg forstår dem godt.

Wayne trak hende ind til sig, og hun gjorde ikke modstand, da deres læber mødtes. De kyssede længe, Anette mærkede et stort behov for tryghed efter den lille spøg på markedet, og hun mærkede et behov for at være tæt sammen med Wayne på den store seng.

- Det her var jo ikke meningen, sagde hun, da de lå nøgne på sengen.

- Det var langt mere, end jeg havde håbet på, sagde Wayne og kyssede hendes hår blidt og kærligt. - Jeg håber ikke, at du føler, at jeg har udnyttet dig?

Anette sagde ikke noget, hun havde dårlig samvittighed, men lige nu ville hun helst blive i sengen sammen med ham.

- 255 -

- Nu håber jeg, at det går godt.

- Jamen, det forekommer mig, at min mor og dig har det bedre.

- Jeg tænkte mere på dig og Niels, nogen gange virker det, som om jeres forhold er lidt anspændt.

- Vores forhold? Jeg har sgu da ikke noget forhold til Niels.

- Er han da ikke din bror?

- Det kan godt være at min mor mener, at hun har adopteret ham, men det gør ham altså ikke til min bror.

- Så siger vi det, men I skal altså ikke begynde at skændes, nu skal vi bare hygge os og nyde den gode mad.

- Ja, ja, det plejer ikke at være mig, der bliver uvenner med nogen. Susanne svarede ham ikke, men nøjes med at kysse ham kærligt.

- Skal du ikke lige have en ren skjorte på, inden de kommer?

Jan kiggede ned ad sig og bemærkede enkelte pletter på hans skjorte, samt BLOBS logoet over brystlommen. Han gik ind i soveværelset og åbnede lågerne i det store skab, de havde fået, hans få skjorter fyldte ikke meget, men det føltes meget luksuriøst med den gode plads.

Han var kun lige færdig med at knappe bukserne, da det ringede på døren, og han hørte Susanne lukke op.

- Hej, Niels og Else, hvor var det godt, at I kunne komme, hørte han Susanne sige ude i gangen.

Jan lukkede skydedøren og trak vejret dybt et par gange, så gik han ind i spisestuen, hvor Niels og Else stod som et par høns og beundrede lejligheden.

- Hvor er I dog kommet hurtigt i orden, sagde Else, mens hun støttede sig til en af de nye spisebords stole.

- Hej mor, hej Niels, sagde Jan og gav sin mor et knus.
 - Hej brormand, hvor bor I dog flot.
 - Ja, vi er også allerede glade for at bo her.
 - Men hvordan har I dog fået råd til alle de nye møbler, sagde Else og vred sine hænder i bekymring.
 - Din søn klarer sig godt på arbejdet, det ville ikke undre mig, om han snart bliver forfremmet.
 - Altså, jeg har jo ikke været der så længe, men det går fint, sagde Jan beskedent.
 - Men I må jo have lånt en forfærdelig masse penge.
 - Det skal vi ikke snakke om, maden er klar, vi har lavet en skøn lakseside, det plejer at blive utroligt lækkert.
 - Ja, sæt jer ned, sagde Jan og trak en stol ud til Else, mens Niels satte sig ved side af hende.
 - Sikken meget I har gjort ud af det, bare fordi vi to skulle komme.
 - Det er da ingenting, vi har glædet os til du skulle komme svigermor.
- Else kiggede vagtsomt op.
- Er I blevet gift?
 - Nej, nej, men nu hvor vi er flyttet rigtigt sammen, så er du næsten blevet min svigermor.
-
- Det smagte vel nok godt, sagde Else da de havde spist maden. - Men det må da også være dejligt at lave mad i sådan et fint køkken.
 - Ja, det er det, men vi er blevet enige om, at det skal laves om, nu til dags har man ikke skabe længere.
 - Jamen, hvor skal tingene så stå?
 - Der skal være skuffer i stedet for alle de skabe, hvor det kan lade sig gøre.
 - Jamen, køkkenet er da næsten helt nyt.
 - Nogen gange så går udviklingen hurtigt, så selv om det ikke er så gammelt, så er det faktisk forældet, så der er ikke andet at gøre, end at lave det om.
 - Har I virkelig råd til det?
 - Vi tænkte, at Jan selv kunne gøre det.

- Jeg tror ikke, at Jan er så god til den slags ting, sagde Else lidt tvivlende.

- Hvad med dig Niels, har du forstand på håndværk?

- Mig, ja det kan man vist godt sige, jeg er vist ret ferm med værktøj.

- Så kommer du måske forbi og hjælper, når vi går i gang?

Niels kiggede lidt tvivlende på Jan, der rystede langsomt på hovedet, hvorefter hans blik faldt på Susanne, der smilede indbydende.

- Jamen, selvfølgelig hvad har man brødre til?

- Nej vel, smilede Susanne.

- Ved du hvad Susanne, det er faktisk en rigtig god ide, sagde Else og så rigtig glad ud. - Det er lige hvad de har brug for, så de kan lærer hinanden rigtigt at kende.

- Du siger bare til, sagde Niels. - Så går vi i gang brormand.

- 256 -

- Jeg har fået en mail fra Lin.

Allan kiggede op fra en maskine, han var ved at reparere.

- Ja, hvad skriver hun?

- Hun har købt flybilletter, og hun kommer om to dage.

Elisabeth kiggede på Allan med et blik fyldt af glæde, og frygt for hvad han ville svare.

- To dage? I er et par handlekraftige kvinder.

Elisabeth smilede usikkert, med nervøse trækninger om øjnene.

- Tror du, vi kan finde ud af det?

- Jeg ved det ikke, det kommer nok mest an på dig og Lin.

- Jeg lover, at gøre alt hvad jeg kan, for at det skal fungere.

Allan smilede af hendes ivrige løfter, han var oprigtigt bange for, at det her kunne blive enden på deres forhold, men det var måske ikke meget lettere at have Lin i Kina.

- Der er jo ikke andet at gøre, end at se hvordan det går.

- Det skal nok gå, sagde Elisabeth og lagde armene rundt om ham. De stod længe og holdt om hinanden, som om de begge havde behov for at bekræfte, at det nok skulle gå.

- Hvor skal hun for resten bo?

Elisabeth sagde ikke noget i et stykke tid.

- Jeg tænkte, at hun kunne bo hos mig.
- Jamen, du bor jo hos mig det meste af tiden.
- Vi kan vel også godt være tre om dit spisebord, så det er vel ikke noget problem.

- Næ, det er det ikke, jeg tænkte måske også mere på, hvor hun skulle sove.

Elisabeth blev tavs igen, lænede hovedet mod hans skulder og trak vejret langsomt.

- Måske kan vi sove tre i din seng.

Elisabeth sagde det med en lille efterfølgende latter, som om hun måske ikke mente det alvorligt.

- Skal jeg så sove imellem to smukke kvinder, det tror jeg faktisk, at jeg glæder mig til.

- Det kunne du lide, sagde Elisabeth og kyssede ham.

- Så det var ikke lige det, der var tanken?

- Jeg havde måske mere forestillet mig, at det var mig, der lå i midten.

- Hvad tror du, at Lin vil sige til det.

- Jeg ved det ikke, løj Elisabeth. - Men jeg håber, at vi kan finde ud af det alle tre.

Hun og Lin havde mailet sammen, siden de havde besluttet, at hun godt måtte komme, og Lin havde sagt, at som kineser var hun vant til at ligge tæt i sengen.

- Under alle omstændigheder er der dårligt plads til flere senge i lejligheden, konkluderede Allan.

- Vi får i hvert fald skrammede knæ, hvis vi skal navigere rundt i et værelse fyldt med senge.

- Hvis jeg skal se det fra min side, så synes jeg vist også, at det er bedre, at I sover her, end at I sover sammen hjemme hos dig.

- Det synes jeg også, sagde Elisabeth og kyssede ham længe.

- 257 -

- Er du sikker på, at du gerne vil have os begge to med.

- Hvis I vil, jeg tror, at jeg bliver glad for jeres støtte.

- Så tager vi da med, sagde Maja.

- Det er jeg glad for.

Klokken halv ti satte de sig ud i Franks bil og kørte hen til kapellet. Der var ikke mange mennesker, men Henrik var allerede kommet, desuden var Lise der sammen med Michael. Lise så ked ud af det og nød Michaels trøstende arme omkring sig.

- Tak for at du ville komme, sagde Ulla og gav Henrik et knus.

- Tak for at jeg måtte, jeg har trods alt kendt hende længe.

Der var stadig et kvarter til ceremonien skulle starte, og de stod lidt og nød det klare efterårsvejr på trappen uden for kapellet. Frank gav hånd til de øvrige, mens Maja krammede både Lise, Michael og Henrik.

- Der kommer moster Vera, så er vi næsten fuldtallige, sagde Ulla, da en taxi stoppede, og Fannys storesøster Vera steg ud.

Vera havde en stok i den ene hånd, men den var kun til pynt, da hun trods alt kun var først i halvfjerdsene.

- Tak for at du kom moster Vera.

- Selvfølgelig, jeg har altid holdt af Fanny, selv om vi ikke har set hinanden så meget de senere år.

De blev afbrudt af Allan og Elisabeth, der kom kørende i fabrikkens varevogn.

- Hej mor, klarer du det? Spurgte Allan, der havde en flot krans i armene.

- Det går, det er dejligt at have hele familien omkring mig.

- Jeg håber, at vi snart ses til en mere fornøjelig lejlighed, fortsatte Ulla og gav Elisabeth et knus.

- Det lyder som en god ide.

Klokkerne begyndte at ringe, og flokken gik langsomt ind i den kølige sal, hvor kisten allerede stod midt i gangen oppe ved alteret. Med lidt skramlen af stolene, fandt de alle plads på de to første rækker, og orglet intonerede en salme. De kunne måske ikke genkende alle Fannys gode egenskaber i præstens tale, men selv Henrik mærkede en tåre trille ned over kinden, da orglet spillede "Altid frejdig hvor du går", og det lille selskab gjorde sig klar til at forlade kapellet.

- Jeg har arrangeret en bid brød henne på Cafe Asta, jeg håber at I alle sammen har lyst, sagde Ulla, da de stod udenfor og snakkede lavmælt om prædiken.

De fulgtes de få hundrede meter ned til cafeen, hvor de fik et rum for selskabet alene.

- Jeg troede, at Fanny skulle blive mindst 100 år, sagde moster Vera, mens hun tyggede det sidste af en dyrlægens natmad.

- Hun sagde jo også altid, at hun havde et helbred som en hest.

- Måske kunne man bedre sige, at hun var stædig som et æsel, sagde Vera med en hæs latter.

Alle undtagen Frank trak på smilebåndet, hvis der var noget, der havde kendetegnet Fanny så var det stædighed.

- Jeg synes ikke, at jeg har set jer to før, sagde Vera og log blikket hvile på Frank og Maja.

- Nej, det passer godt, sagde Frank og mærkede en snert af usikkerhed.

- Så hvordan kender i Fanny?

- Jeg fik lov til at bo hjemme hos hende.

- Ja, og jeg kender hende gennem Ulla. Det vil sige...

Frank gik i stå, det var lidt svært at forklare.

- Men er Ulla ikke gift med Henrik?

- Nej, brød Henrik ind. - Vi er faktisk lige blevet skilt.

- Blevet skilt, I var da så glade for hinanden.

- Ja, det var vi, men nogen gange så tærer tiden på et ægteskab.

- Ja, det er jo så moderne, hellere blive skilt, end forsøge at få det til at hænge sammen.

- Moster, det er ikke helt sådan at det hænger sammen, vi opdagede, at vi var vokset fra hinanden.

- Vokset fra hinanden, Fanny holdt Alfred ud lige til han døde.

- Jamen moster, Alfred døde jo for mange år siden, de kunne dårligt nå at blive træt af hinanden.

- Hvis jeg havde fundet mit livs kærlighed, så havde jeg ikke givet op så let.

- Der er ikke nogen af os, der er kede af det, Henrik har fundet en ny kæreste, og jeg er startet på en skole som tegner, der var ikke noget at holde sammen på.

- 258 -

- Så skal vi bare krydse fingre for, at det når frem, sagde Wayne, idet han lukkede containeren med tingene, de havde købt i Casablanca og Tangier.

- Plejer det ikke at nå frem?

- Jeg har mistet en enkelt forsendelse, men det er et par år siden.

- Hvad skal vi så lave?

- Vi skal nå et fly fra Jerez i Spanien ved frokost tid i morgen, så jeg tænkte, at vi skulle lave lidt sightseeing her i Tangier.

- Det lyder som en god ide, er der noget specielt du gerne vil vise mig?

- Der er en café du skal se, sagde Wayne. - Det er lidt en turistmagnet, men jeg synes, at vi skal tage derhen og drikke en kop myntete.

Anette smilede og nikkede. - Lad os bare gøre det.

De forlod shippingfirmaets gårdsplads, og Wayne prægede en taxi på den travle gade og forhandlede kort med chaufføren om prisen på en tur til cafeen. Da forhandlingen var færdig, satte den lidt aldrende cremegule Mercedes i gang og skrumlede ud i den travle trafik. Efter lidt over ti minutter var de kommet så højt op, at det blå middelhav blev synligt i glimt, hver gang en sidegade blev passeret. Forude kunne de se, at gaden snart ikke gik højere op, hvorfor der ikke gik lang tid før taxien stoppede, og de steg ud i en smal gade med hvide pudsede mure på hver side. Wayne tog hende i hånden og førte hende de sidste hundrede meter op til en nøgen åbning i de hvide mure, markeret af et halvt tag af grønne teglsten og et sort skilt med guldbogstaver, der annoncerede navnet Cafe Hafa med europæiske bogstaver og sandsynligvis det samme på arabisk nedenunder.

- Det ser noget anonymt ud.

- Kom med, så skal du se, hvorfor folk kommer her.

Hun lod ham trække sig med gennem åbningen, og efter at de havde passeret en mur, der skyggede for udsigten, så hun pludselig Middelhavet ligge et par hundrede meter under dem. Cafeen bestod af tre terrasser, kantet af blåmalede metalrækværk.

- Hold da op, se bare den udsigt.

- Det er en stor del af charmen her, svarede Wayne og guidede hende hen til et af de grønne borde, hvor han belevent trak en stol ud for hende.

Anette lod blikket fare ud over havet og ned på vejen, der løb langs kysten, tilbage til nabobordet og op på terrassen over dem, hvor andre gæster nød solen og udsigten. Kort efter at de havde sat sig, kom en tjener med to glas myntete, som på trods af varmen virkede dejligt forfriskende.

Da de hen ad eftermiddagen gik ned ad gaden tilbage mod centrum, havde Wayne overtalt hende til at få en drink i souken, og han førte hende endnu en gang ind i virvaret af smalle gyder, hvor handlende falbød deres varer.

- Du skal altså ikke forsøge at skræmme mig en gang til for at kommer i seng med mig.

- Findes der en anden metode? Smilede Wayne.

- Wayne, det var hyggeligt i går, men jeg har altså en kæreste.

- Her er ikke noget at være bange for, vi skal ikke besøge flere handlende, men en lille fortovsrestaurant.

De fortsatte igennem gaderne, der enten gik op ad eller ned af, mange så stejle at de bestod af brede trapper. Der var mange mennesker og masser af liv i de brogede gader, så de gik tæt sammen for at kunne komme igennem de smalle passager, indtil Wayne pegede på en cafe med tre borde, i den ene side af en lille plads. De to af bordene var optaget af ældre arabiske mænd, der drak små kopper kaffe, og små glas med vand. Wayne og Anette satte sig ved det ledige bord, og Wayne havde en kort samtale med tjeneren, der havde stået i skyggen under et halvtag. - Jeg elsker bare det her sted, sagde Anette. - Det er så fascinerende at se på alle de mennesker, der kommer forbi.

- På en eller anden måde har de alle sammen en historie, for eksempel hende der med geden, har hun lige købt den? Eller er hun på vej til slagteren for at sælge den?

Anette fulgte den arabiske kvinde med øjnene, hendes mørkeblå gevandter skjulte hendes former, men hendes øjne afslørede, at hun ikke følte sig tryk på dette sted, og hun trak ivrigt i gedens tøjler for at forhindre den i at nippe til alt, hvad de kom forbi.

- Ah drinks, sagde Wayne tilfreds, da tjeneres satte to høje glas på bordet foran dem.

- Uh, den er lidt stærk, sagde Anette, efter at hun havde nippet til den.

- Det er vigtigt, at der er lidt alkohol i den, så man ikke bliver syg af bakterier.

- Du vil hellere være beruset end en have mavepine, svarede Anette med et lille smil.

- Netop.

- Jeg kunne sidde her hele aftenen, sagde Anette, efter den anden drink var gledet ned.

- Her er rart, men jeg har et andet sted, vi skal se, det er ved at være tid for lidt aftensmad.

- Det er vist en god ide, svarede Anette og rejste sig. - Jeg er ved at være lidt sulten.

Wayne holdt galant sin arm frem og ledte hende ud af souken, mens han fortalte om restauranten, de skulle besøge.

Temperaturen var faldet en lille smule, da Wayne ledte hende ud i byens mylder igen, som i Casa Blanca var mennesker dukket op fra husenes beskyttende kølighed, nu hvor aftenen nærmede sig. De passerede en rundkørsel med en græsbevokset plads i midten omkranset af røde faner, og drejede ned af en gade med forretninger og brede fortove.

- Man kunne næsten være i Sydfrankrig, sagde Anette. - De her stolper i kanten af fortovet, det er typisk fransk.

- Ja, den franske tilstedeværelse har sat sine spor.

Da gaden drejede lidt til venstre, drejede de væk og begyndte at gå op ad en gyde, der bestod af brede trappetrin.

- Escalier Waller, læste Anette på navne skiltet. - Nå ja, escalier betyder jo trappe på fransk.

Wayne smilede. - Vi møder næppe nogle biler her, med mindre Matt Daemon kommer forbi.

- Var det ikke knallert, han kørte rundt på?

- Det er vist rigtigt, så er vi her. La Saveur du Poisson, det er en fantastisk fiskerestaurant, og de har jo råvarerne lige uden for døren, med Atlanterhavet på den ene side og Middelhavet på den anden.

- Hvor ser det hyggeligt ud, svarede Anette, da de trådte ind i de lidt dunkle lokaler.

En mand i hvid skjorte og kun en skygge af hår på hovedet samt et kort skæg, der ikke fik lov til at gro på kinderne, bød dem velkommen. Wayne hilste venligt på ham, og de fik et bord til to. Der var kun få ledige borde i Restauranten, som bestod af flere små lokaler, hvor hver en plet på væggene var dækket af billeder eller gammelt husgeråd. Klientellet var hovedsagelig lokale, men Anette og Wayne var ikke de eneste turister.

- Menuen består af dagens fangst, forklarede Wayne.

- Så må vi jo håbe, at vi kan li det.

Wayne nikkede og hævdede glasset til en skål.

- Vores sidste aften i Afrika.

- Det er helt vemodigt, sagde Anette og skålede med ham.

- Ja, jeg har nydt at være sammen med dig.

De blev afbrudt af tjeneren, der satte to skåle fiskesuppe foran dem, skålene var lavet af brunlig Marrokansk keramik, som gjorde indtrykket af måltidet meget autentisk.

Da de forlod restauranten, var det blevet mørkt uden for, de var begge let berusede og gik tæt sammen, mens de nød den milde aftenluft.

- Hvad siger du til at gå hjem på hotellet? Spurgte Wayne.

- Du er måske træt?

- Vi har jo gået meget i dag, men jeg tænkte også på, at vi kunne nyde vores sidste nat sammen.

Anette så lidt tvivlende ud.

- Jeg ved ikke rigtigt, det var jo ikke meningen.

Wayne trak hende ind i en døråbning og lagde armene om hende.

Hun gjorde ikke modstand, da han kyssede hende, og snart efter fandt de en taxi, der kunne køre dem til hotellet.

- 259 -

I huset på Æblevej 7, var der opstået et mærkeligt ekko, efter at alle møblerne var fjernet på nær fra et enkelt rum. Henrik var stadig optaget af at pakke de få ejendele, han ville tage med. Han havde indkøbt nogle bløde tasker af god kvalitet, som skulle indeholde de ting, han havde brug for på rejsen. Resten havde han pakket ned i nogle dyrt indkøbte trækasser i håb om, at det stadig var i god stand, når han kom tilbage fra turen. Enkelte ting havde været i trækasserne og i taskerne flere gange, i et forsøg på at pakke så optimalt som muligt, men efterhånden begyndte han at mene, at tingene efterhånden lå i de rigtige beholdere. Han kiggede på kasserne en gang til, og kom i tanke om eftermiddagen med Rebecca. På den ene side havde det været dejligt, hun havde jo også sagt, at hun nok skulle tage sig af barnet, faktisk ønskede hun slet ikke, at han skulle være involveret, men det var en sær følelse. Desuden havde han dårlig samvittighed, var han virkelig så let?

På et bord, som Rebecca ikke mente, var værd at slæbe med til butikken, stod hans computer. Han skænkede en kop kaffe op og tændte for apparatet, nu var der endelig ikke mere at gøre i Danmark, og han havde købt en billet til Las Palmas den 8. oktober, der var lige under tre døgn til. Billetten bestod af en e-mail, og han læste betingelserne igennem en gang til og konstaterede, at han selv skulle printe al ting ud.

- Typisk, bandede han højt, da printeren løb tør for blæk, inden den havde printet hovedet af det første dokument.

Heldigvis kunne han få hjælp hos Allan og Elisabeth.

Han trykkede på opfrisk på listen over e-mails og konstaterede, at der stadig ikke var nogen mail fra Anette. I stedet begyndte han på en

lang mail, hvor han forklarede, hvad der var sket med Rebecca, og at han ville være i Las Palmas den ottende. Han læste omhyggeligt mailen igennem, hvorefter han slettede den igen. Så begyndte han forfra, fortalte lidt om Fannys begravelse og nævnte kun, at han havde afleveret alle møblerne til en genbrugsbutik. Da han havde sendt mailen, gik det op for ham, at han havde glemt at fortælle om billetten, hvor efter han skrev en ny mail og fortalte den gode nyhed.

- 260 -

- Jeg kan dårligt tilbyde dig andet end en kop kaffe.
- Det gør ikke noget, jeg har taget en flaske vin og lidt smørrebrød med, jeg tænkte, at du dårligt kunne lave så meget, når du sad i rullestolen.
- Det var pænt af dig, Rikke kan jo ikke underholde mig hele tiden. Hun kørte baglæns med stolen, så han kunne komme ind i lejligheden.
- Jeg er efterhånden blevet helt ferm til at komme rundt i rullestolen her, sagde hun og begyndte at finde lidt tallerkner og bestik frem. David satte maden på bordet og trak vinen op.
- Du kan godt drikke vin, ikke?
- Jo, jeg er holdt op med det smertestillende, og eftervirkningerne af hjernerystelsen er heldigvis overstået.
- Jeg kan godt forstå, at Jeppe er faldet for din søster.
- Det kan jeg også, hun er bare så sød.
- Du ligner hende meget.
- I hvert fald af udseende, smilede Vibeke.
- Jeg tror, at det stikker dybere, det er ikke bare på overfladen, at I ligner hinanden.
- Hvad med dig og Jeppe, ligner I hinanden, når man kradser i overfladen?
- På mange måder, men der er forskelle. Jeppe er mere til det sikre, hvis det ikke var fordi jeg syntes, at det var en god ide at starte vores eget firma, så tror jeg, at Jeppe stadig ville have en fast stilling hos Carl Bro.
- Så der er lidt mere gang i dig?

David nikkede og tog en slurk af vinen.

- Da vi var børn, var det altid mig der fik de gode ideer, og Jeppe der kom til skade, når vi prøvede dem af.

- Den slags minder ville jeg gerne have haft, tænkt at jeg er gået glip af en hel barndom sammen med Rikke.

- Forhåbentligt har du fået noget andet.

En enkelt tårer rendte ned over hendes kind.

- Sikken noget pjat, nu bliver jeg helt trist, jeg skulle jo være glad over, at vi har fundet hinanden.

Jeppe smilede og hun kæmpede med armen i gips for at skære sin mad ud, uden det store held.

- Vent lidt.

Han rejste sig op og stillede sig bag hende, så han kunne tage kniven og gaflen og skære hendes mad ud i bidder. Vibeke sad helt stille og mærkede hvordan hans skulder og arme rørte hende, mens han arbejdede med madden.

- Hvor dufter du godt.

- Tak, Rikke er rigtig sød til at hjælpe mig med at vaske hår.

David satte sig tilbage på sin plads og hældte mere vin op til dem begge.

- Det er mærkeligt hvordan tilfældigheder påvirker vores liv. Jeppe fik stød, fordi en eller anden klovn havde forbundet nogle ledninger helt forkert, men hvis det ikke var sket, så havde han jo aldrig mødt Rikke.

- Men det er ikke så godt, at man skal udsættes for livsfare for at komme i kontakt med hende, sagde Vibeke og lo.

- Jeg tror, at Jeppe synes, at det var det værd.

- Det var jo også vores held, ellers ville vi jo heller ikke have mødt hinanden.

- Skål for det, sagde David og løftede glasset.

- Det lyder rigtigt dejligt at have et firma sammen.

- Det er det også, men det er ikke fordi, vi arbejder så meget sammen, i starten kunne vi godt tage ud til en kunde på skift, men det gav en del forvirring. Kunden havde måske givet en besked til Jeppe og forstod ikke, at jeg ikke vidste det, fordi de ikke kunne kende forskel på os.

- Det kan godt give nogle misforståelser.
- Det gjorde det, på et tidspunkt forsøgte jeg at anlægge overskæg, når folk så mødte Jeppe, spurgte de ham, om han var blevet træt af skægget.

Vibeke grinede og mærkede hvordan, det for første gang ikke gjorde ondt i ribbenene længere, når hun grinede.

- Klarer I så alting selv?
- Ja, men vi hænger altid bagud med regnskabet, der er ikke nogen af os, der synes, at det er særlig skægt.
- Det må da være skægt at skrive regninger ud, det er jo ligesom frugten af ens arbejde.

David tøvede lidt.

- Det er det selvfølgelig, men så sidder man og kan ikke helt huske, hvad man brugte af materialer, og så bliver det alligevel lidt besværligt.

- Det tyder på, at man har sprunget over et andet sted, sagde Vibeke og smilede.

- Jeg ved det, måske er det også derfor, at det ikke er så sjovt.
- Jeg tror ikke, jeg kan spise mere, vil du have en kop kaffe?
- Det ville være dejligt, jeg skal godt nok tilbage til arbejdet om ikke så længe.

- Jamen, så lad os nøjes med en enkelt kop, du komme til at hjælpe med at lave den, for det kræver, at man kan stå op og bruge begge arme.

Hun bakkede rullestolen ud fra bordet og kørte ud i køkkenet, med det hun kunne have i skødet, mens David fulgte efter med resten.

- Har du lyst til at gå i byen med mig en aften?
- Jeg kan nok ikke gå så langt.
- Øh, nej, selvfølgelig. Jeg tænkte også bare, at vi kunne finde et sted at spise sammen.
- Det vil jeg da rigtigt gerne.

Mens de snakkede fik David hældt vand og kaffe på kaffemaskinen, og snart blandede dens snøftende lyde sig i samtalen.

- Skal du have mælk og sukker? Spurgte David, da kaffen var færdig, og han havde hældt to kopper op.

- Bare mælk.

Tilbage i stuen satte han kopperne på sofabordet.

- Eller du vil måske helst sidde ved spisebordet.

- Hvis du kunne hjælpe mig over i sofaen, så tror jeg, det ville være dejligt at komme ud af den her stol.

- Selvfølgelig.

Han begyndte lidt usikkert at løfte hende under armene, men det virkede lidt akavet, så bøjede han sig ned, så hun kunne lægge den raske arm omkring halsen på ham, og løftede hende op i armene.

- Du vejer ikke alverden, sagde han, da han stod med hende i sine arme.

- Man taber sig, når man ikke har mulighed for at holde muskulaturen ved lige.

- Jeg tror ikke, at jeg sætter dig ned i sofaen, det er dejligt, at have dig sådan her.

Hun smilede.

- Du holder nok ikke til det så længe, men det giver jo nogen muligheder.

Med en lille bevægelse af hovedet, kunne hun nå hans læber, og han havde ikke noget i mod at kysse. Mens de kyssede satte David sig forsigtigt ned på sofabordet med hende på skødet.

- Det har jeg haft lyst til længe, sagde han.

- Også mig, er det mon mig, der ligner min søster, eller er det dig, der ligner din bror?

- Lidt af hvert, tror jeg, sagde han og kyssede hende igen.

- Du er godt klar over, at der går mere end fire uger, før jeg får gipsen af benet?

- Det går nok, vi har jo masser af tid foran os.

- 261 -

- Hej, det var pænt af dig at komme forbi.

- Det er klart, jeg vil da gerne hjælpe.

- Jan, det er din bror, der er her, kaldte Susanne.

- Han er ikke min bror, sagde Jan, men hilste alligevel pænt på Niels, da han rakte hånden frem.

- Vil du have en sodavand? Spurgte Susanne og gik foran ud i køkkenet.

- Ja, selv om det ikke særligt varmt, så bliver man tørstig af at cykle. Susanne åbnede en sodavand til dem hver.

- Skål brormand, sagde Niels og slog flasken let mod Jans.

- Skål, sagde Jan lidt mut.

- Det vi skal have lavet, er, først og fremmest en udskiftning af lågerne i de her skabe til skuffer.

Niels kiggede interesseret på skabet og gik ned på hug for at undersøge det nærmere indvendigt.

- Der er forborede huller, så det skulle vel nok være muligt, har I fundet ud af hvilket fabrikat, det er?

- Næ, sagde Jan, lidt overrasket over at Niels rent faktisk virkede, som om han havde forstand på opgaven.

- Hvis målene passer, kan vi måske købe skufferne i IKEA.

- Hvordan finder vi ud af det?

Niels kiggede overrasket på Jan.

- Er du ikke chef for en større afdeling i BLOBS.

- Områdeleder, jeg er områdeleder, men hvad har det med sagen at gøre.

- Rolig drenge, nu må I ikke blive uvenner, her er et målebånd Niels. Niels tog målebåndet og begyndte omhyggeligt at måle skabet op, mens Jan skrev målene ned på en blok.

- Der står IKEA på det her dæksel, udbrød Niels med hovedet dybt inde i et skab.

- Det kunne være, at I skulle starte med at bygge ét skab om, foreslog Susanne. - Så kan vi se, hvordan det virker.

- Det kræver vel, at vi kører i IKEA og køber nogle dele, indvendte Jan.

Susanne kiggede på uret, det kan vi godt nå, de lukker først klokken 8, jeg ringer lige og hører, om vi kan låne min fars bil.

- Nå, så I skal en tur til IKEA, sagde Børge, da han kom ud for at give Susanne bilnøglerne.

- Ja, vi har besluttet at lave om i køkkenet.

- Det er da heller ikke et øjeblik for tidligt, I har jo boet i lejligheden i næsten en uge.

- Sarkasme klæder dig slet ikke far.

- Og hvem er den anden unge mand, du har med?

- Jeg hedder Niels, jeg er Jans bror.

- Tænk, jeg synes, at jeg har fået at vide, at han er enebarn.

- Det er jeg åbenbart ikke længere, sagde Jan opgivende.

- Det kan jo også være noget, jeg har misforstået, sagde Børge beklagende.

- Vi kommer tilbage med bilen ved ti tiden, er det ok?

- Det er det skat.

Susanne gav sin far et kram og låste bilen op med fjernbetjeningen.

- Hold da op hvor er det en stor butik.

- Ja, det har du vist sagt et par gange, sagde Jan lidt irriteret.

- Den er da også stor, når man ikke har været her før, glattede Susanne ud. - Men her har vi køkkenerne, jeg havde tænkt, at vi skulle have de her sorte låger.

- Bliver der så ikke meget mørkt i køkkenet? Spurgte Jan efter et kort blik på prisen.

- Det afhænger da af, de lamper vi køber. Niels skriver du op, vi skal have tre skuffeforkanter, som du ser her.

Hun pegede på et skab, hvor fronten bestod af tre skuffe i forskellig størrelse.

- Hvordan passer de med skabene hjemme i lejligheden?

- Det passer fint, sagde Niels efter at han havde målt skabets højde. - Vi skal så også have tre skuffer.

- Ja, selvfølgelig har du numrene og reol på dem?

- Det er noteret, sagde Niels og viftede med en lille seddel.

- Jamen, så er det vel bare at tage hjem og se om det passer, sagde Jan.

- Skal vi ikke gå ned i restauranten og få lidt mad?

- Det lyder dejligt, sagde Niels.

- Jamen, så går vi ned, og ser hvad de byder på.

- Prisen var der ikke noget i vejen med, især når man ser på, hvor grundigt de kartofler er kogt, sagde Jan og stak lidt mismodigt med gaflen i de udkogte kartofler.

- Det er jo ikke som mors mad, men hvis du bare hælder godt med sovs på, så smager det egentligt meget godt, brormand.

- Vi har ikke tid til at lave mad, når vi kommer hjem, så du kan jo vælge at smøre et par leverpostejmadder.

- Hvis man skal sige noget godt om det måltid, så var det at det gik hurtigt, sagde Jan, da de var på vej ned på møbellageret.

- Hold da op, hvor er den her butik stor, udbrød Niels og kiggede rundt i det højloftede lager.

- Godt at vi fik det på plads, nogen kunne jo mene, at det var en lille butik.

- Tror du brormand? Jeg tror, at det er den største butik, jeg har været i.

- Du vender dig til det Niels, lad os finde tingene, afbrød Susanne dem utålmodigt.

Jan blev igen overrasket over Niels, da han kiggede kort på sedlen og derefter på reolerne.

- Derovre ligger skufferne, og på den næste hylde ligger forstykkerne.

- Hvordan kan han vide det, når han aldrig har været her før?

- Der er måske nogen, der er hurtigere end dig skat, sagde Susanne og kyssede ham på kinden.

- Hold da op hvor var det en stor butik, sagde Niels igen, da de sad ude i bilen.

- Niels, hvis du siger det igen, så kommer du til at gå hjem, sagde Jan mellem sammenbidte tænder.

- Ok, jeg skal nok lade være, vi har jo travlt, der skal samles skuffer.

Oppe i lejligheden anbragte de indkøbet på spisebordet, efter at Susanne havde dækket bordet med et beskyttende tæppe.

- Er der nogen, der trænger til noget at drikke?

- Ja, Niels og mig har vel næsten fortjent en øl.

Susanne hentede øl, mens drengene pakkede den første skuffe ud og Niels omhyggeligt studerede tegningen.

- Ok, det er ikke så svært det her, hvis du holder de her to skinner, så skubber jeg bunden ind i mellem, og så skal vi egentligt bare skrue forstykket på.

Jan kiggede imponeret på, hvordan Niels fik delene anbragt, så de havde en hel, men usamlet skuffe.

- Vi skal bruge en skruetrækker.

- Hvor har vi værktøj henne, Susanne?

- Det ligger i bunden i kosteskabet.

- Hvis du lige holder, så henter jeg værktøjet.

Han kom tilbage med en lille værktøjskasse, og fandt hurtigt en skruetrækker frem.

- Nej, den duer ikke, den har flad kær, det skal være en stjerne.

- Øh, hvis jeg holder skuffen, så er det vist bedst, at du selv tager den rigtige.

Med Niels ved roret, fik de hurtigt samlet den første skuffe.

- Måske skal vi lige prøve at sætte den i skabet, så vi kan se om den passer.

Jan og Susanne begyndte at tømme skabet, mens Niels studerede instruktionen i hvordan glideskinnerne skulle monteres.

- Så er skabet klar.

Niels knælede ned ved skabet og skruede de to skinner i, hvorefter han monterede skuffen, som passede præcis.

- Øh, der er jo ikke noget håndtag i, indvendte Jan.

- Pokkers, jeg vidste, at der var noget, vi havde glemt.

- Det ser bare godt ud, sagde Susanne tilfreds, da de stod med hver sin øl og beundrede de nye skuffer.

- Man bemærker skabet, når det er sort imellem de flødefarvede, kommenterede Niels.

- Det var rigtigt godt, at du kunne komme og hjælpe Niels, jeg tror ikke, at Jan havde klaret det alene.

- Jamen, jeg kommer gerne og hjælper, når resten skal monteres, men vi skal bruge en boremaskine, så vi kan bore huller til

håndtagene.

- En boremaskine, tror du ikke, at vi kan låne en af din far Susanne?

- 262 -

- Er du klar til at komme hjem til båden? Sagde Wayne og kyssede hende blidt.

- Åh, jeg ved ikke, sagde Anette og strakte sig i den rummelige hotel seng. - Du har jo i den grad forkælet mig på det sidste, men jeg gælder mig til at se Karen og Carmen igen.

- Jeg havde håbet, at du ville glemme dem, hvis jeg forkælede dig nok.

- Jeg tænkte nok, at der var en skummel plan.

Wayne lagde sig igen på sengen ved siden af hende og kørte hende blidt.

- Åh, du lokker mig.

- Det er svært at modstå fristelsen, når du ligger der.

- Så må jeg vist hellere stå op.

Hun gjorde dog ingen mine til at stige ud af sengen, men lod i stedet Wayne kysse hende mere og mere intenst.

- Hvad har ham Henrik egentligt? Spurgte Wayne, da de sad ved morgenbordet nede i restauranten.

- Han har været med hele vejen fra Helgoland, og han er min kæreste.

- Og så er han en heldig kartoffel.

- Ja, men jeg føler mig også heldig.

- Man skal jo ikke være sur, over det man har fået, vi har haft en dejlig tur, især de her sidste par dage.

Wayne smilede og hældte mere kaffe op til dem begge fra en fin forsvøvet kande.

Tre timer senere blev de sat af shuttlebussen, der kørte passager ned til færgeterminalen Gare Maritime.

- Det er altid med blandede følelser, at man forlader det Afrikanske kontinent, sagde Wayne. - På den ene side kan man godt glæde sig til

nogen af civilisationens velsignelser, men der er noget ved den måde, man lever på i Afrika, som jeg rigtigt godt kan lide.

- Ja, det har været utroligt spændende, jeg er meget glad for, at du ville have mig med, du har været en fantastisk guide.

- I lige måde, jeg har også nydt at have dig med, bortset fra at vi altså stadig mangler pænt meget af en dagsrejse, før vi er hjemme igen. Wayne hjalp hende galant med at få kufferten ned fra bussen, der holdt ved stoppestedet, hvorefter de skulle gå en kort strækning over asfalten, der flimrede af varme i det stærke solskin. Foran dem lå den moderne hvide, firkantede Gare Maritime, som virkede blændende i den Afrikanske sol. Anette hankede op i kufferten, og snart efter trådte de ind i terminalen. Hun standsede kortvarigt op for at vende sig til lyset, for efter det klare lys udenfor, virkede der helt mørkt inde i hallen. Der gik dog ikke længe, før de havde vænnet sig til det ændrede lys, og de kunne se de mange mennesker, der allerede var forsamlede for at komme med færgen til Tarifa i Spanien.

- Vi skal herover for at købe billet.

Anette kiggede mod billetskranken og mærkede et stød i mave ved synet af de uniformerede medarbejdere bag skranken. Carmens mange advarsler dukkede pludselig op i bagehovedet med en insisterende vigtighed. "Havde Wayne ikke haft masser af muligheder for at lægge noget ned i hendes kuffert". Hun rystede på hovedet for at slå de dumme tanker ud af hovedet, han havde jo været så sød på hele turen.

- Vi skal have to billetter til Tarifa, sagde Wayne, da de nåede helt hen til skranken.

"Hvad var det at Carmen havde sagt?" Anette mærkede, at hun ikke kunne slippe sin uro. "Hvis din mave siger dig, at noget er forkert, så er det forkert" sagde Carmen, som noget af det sidste.

- Er der et toilet her? Jeg trænger lige pludselig.

- Øh, ja, jeg er klar om et øjeblik, så går vi derover.

Anette forsøgte at bevare roen, men lige nu havde hun mest lyst til at løbe over i det nærmest hjørne og gennemsøge sin kuffert.

- Så, det er lige derovre.

Wayne satte et roligt tempo mod hjørnet hvor toilettet lå, og pludselig følte Anette, at hun gik i en folkemængde, der fulgte hende med

øjnene. En lille pige løb pludselig ud foran hende forfulgt af en dreng, der sikkert var hendes bror. Anette lavede et stakåndet skrig af forskrækkelse, da drengen strejfede hendes knæ.

- Er der noget i vejen? Spurgte Wayne og tog hendes hånd.

- Nej, nej, jeg blev bare lidt forskrækket.

De fortsatte over til toilettet og Wayne stoppede op, hvor der stod Femme på døren.

- Skal jeg passe på kufferten?

- Kufferten?

- Ja, det er lettere for dig, hvis jeg lige passer på den.

- Nej, jeg skal have kufferten med.

- Er du sikker? Skal jeg ikke holde den for dig?

- Nej, jeg tror nok, at det gik en lille smule galt, da jeg blev forskrækket, så jeg skal lige bruge noget.

- Ok, jeg venter på dig.

Hun skulle lige til at gå, da han trak hende tilbage og kyssede hende.

Ude på toilettet mærkede hun en stemning af panik, hun forsøgte at åbne to båse, der var optaget, før hun fandt en ledig bås. Hendes hænder var glatte af sved, da hun lynede kufferten op og kiggede ned i den, på overfladen var der ikke noget at se, så hun lod hænderne stryge langs med siderne og bunden, der var ikke nogen buler, hun fandt heller ikke noget mellem tøjet.

- Hvor er det henne, stønnede hun.

Hun åbnede kufferten helt, og flyttede alt over i låget og tilbage igen, to gange, før hun var sikker på, at der virkelig ikke var noget i kufferten.

- Carmen for fanden, udbrød hun højt.

- Hjalp det?

- Ja, jeg kunne bare ikke holde mig længere, jeg føler mig helt afslappet nu.

Hun lagde armene rundt om ham og kyssede ham, taknemmelig over at han ikke havde løjet for hende.

- Hej, far, det er snart længe siden, at vi har set dig.
- Ja, I har jo så travlt, at jeg dårligt tør forstyrre jer.
- Åh pjat, vi har da aldrig haft for travlt til at se dig. Lad os gå ind til Elisabeth, hun trænger nok også til en pause.
- Nå der har vi jo den store jordomrejsende, drillede Elisabeth.
- Det opfatter jeg som en ros, fra en der flyver til Kina for at købe ind.

Elisabeth gik rundt om skrivebordet og gav Henrik et knus.

- Tillykke med salget af huset.
- Tak, det er faktisk på grund af det, jeg er kommet, jeg flyver til Grand Canaria om to dage, så jeg tænkte, om vi kunne holde en afskedsmiddage i aften?
- Det vil vi da gerne, skal vi komme hjem på Æblevej?
- Det er vist ikke så sjovt, jeg har givet alle møblerne til en genbrugsforretning, så der er et frygteligt ekko.
- Hvad har du så tænkt på?
- Vi skal på restaurant, der kan gå rigtig lang tid, før vi ses igen.
- Har du tænkt på et specielt sted.
- Der ligger en restaurant i København, der hedder House of Souls, de serverer kreolsk mad, det skulle være rigtigt godt.
- Så du vil brænde alle pengene af med det samme?
- Jeg har lyst til at ofre en god middag på mine børn.
- Så du har også inviteret Lise og Michael?
- Ikke endnu, men det er planen, at de også skal med.

- 264 -

- Jamen goddag Ulla, sagde Mogens Larsen, da Ulla trådte ind på hans kontor. - Hvad kan jeg være til tjeneste med?
Ulla fortsatte ind i kontoret og satte sig på stolen over for advokaten, som smilede venligt inde bag hans store grå skæg.

- Det er.

Hun gik i stå og overvejede sætningen igen.

- Min mor er jo lige død, og jeg har brug for lidt hjælp angående arven.

- Det var da trist, så vidt jeg husker, var hun ikke så gammel?

- Nej, hun blev kun 68 år, det er slet ikke til at forstå.
- 68, sagde Mogens som om han smagte på ordet. - Næ det var tidligt.
- Vi er alle sammen uforstående overfor, at det skulle ske.
- Fejlede hun et eller andet livstruende?
- Ja, det må man jo sige, hun lå og døde på hospitalet, mens læger og sygeplejersker rendte rundt og forsøgte at finde ud af, hvad der var i vejen med hende.
- Fandt de så ud af det?
- Næ, hun døde før de fandt årsagen.
- Man tror det jo ikke i vore dage, men det må jo tages som et bevis for, at vi ikke er maskiner, nogen gange ved man simpelthen ikke, hvad der er i vejen.
- Det er svært at acceptere.
- Det forstår jeg godt.
- Men det er jo overstået nu, og hun forlod os stille og roligt uden smerter eller for den sags skyld angst for at dø.
- Det er jo den død, vi alle sammen ønsker.
- Bare ikke helt så tidligt i livet, indvendte Ulla.
- Nej, for pokker, jeg fylder 62 i næste måned, det ville passe mig godt at have nogle få år som pensionist.
- Ulla smilede og nikkede ivrigt.
- Men er der problemer med arven.
- Ikke de store, jeg er jo enebarn, så der er ikke nogen at blive uvenner med.
- Åh ja, det er en god ting at slippe for, når jeg tænker på de sager, hvor folk har været klar til at slå hinanden ihjel for nogle få tusinde kroner.
- Her er der tale om lidt større beløb, sagde Ulla forsigtigt.
- Jeg mener ellers, at have set din mor, hun virkede ikke specielt formuende.
- Det troede jeg heller ikke, men da jeg gennemgik hendes ting, fandt jeg ud af, at hun havde lidt over 15 millioner i banken.
- Mogens Larsen åbnede munden så meget, at man kunne se hans tænder bag det grå skæg, mens han snappede efter vejret.

- Hvad. Jeg mener ellers, at hun har levet af hendes afdøde mands pension de sidste mange år.
- Ja, men jeg tror, at hun har vundet lidt over 12 millioner i lotto for nogle år siden.
- Og så har hun vundet et par millioner mere senere?
- Næ, hun har bare ikke brugt nogen af pengene, så de har stået og trukket en pæn omgang renter.
- Jamen, så kan du vel nærmest kan kaldes rig, må jeg ønske tillykke?
- Tak, det må du gerne.
- Hvad er så problemet?
- For det første er jeg selvfølgelig lidt interesseret i, hvor meget jeg skal betale i afgift, desuden vil jeg gerne give mine børn en halv million hver, så de også får lidt glæde af pengene.
- Jamen, det finder vi lige ud af, og det bedste er at give børnene pengene i små portioner, så skattevæsnet ikke tager broderparten. Mogens Larsen åbnede et regneark på computeren og lavede en hurtig opstilling.
- Hvis du følger det her, så er det her nogenlunde, som det er, sagde han og rakte hende printet.
- Ulla kiggede hurtigt på papiret.
- Dejligt, sagde hun. - Der er en pæn klat penge tilbage selv efter afgifter.
- Hvis du tænker dig om, kan du klare dig i mange år for de penge.
- Tak for hjælpen, sagde hun og rejste sig.
- Hvad skal der så ske nu?
- Jeg skal til Paris med to gode venner og holde lidt ferie.
- Jamen, må jeg så ikke ønske god tur?
- Jo tak.

- 265 -

- Hvor var det, at vi skulle hen?
- Vestergade 3, der ligger en restaurant, der hedder House og Souls.
- Og du har endda bestilt taxa, sagde Lise.
- Ja, der er ikke nogen, der gider at køre bil, det her kan godt blive sidste gang, vi spiser sammen i meget lang tid.

- Jamen, så lad os komme af sted, sagde Allan og hjalp Elisabeth med ind på bageste række i den store taxa.

De blev sat af lige uden for indgangen og trådte ud i oktober luften, der var en smule kølig, nu hvor efteråret endelig havde sat ind.

- Nej, hvor ser der hyggeligt ud.

- Ja, vi holdt en gang en julefrokost her, sammen med nogle leverandører til BLOBS.

Henrik betalte taxien, mens de unge gik ind i restauranten og fandt frem til det bord, han havde reserveret.

- Man føler sig hensat til Sydfrankrig, eller Spanien, sagde Michael, da de var bænket omkring det rustikke bord.

Det ubehandlede gulv af brede planker understøttede sammen med de rå ubehandlede møbler den sydlandske stemning.

- Det er virkelig god mad, udbrød Michael begejstret, da han havde smagt på sin ret.

Henrik nikkede blot, da han lige havde taget en stor bid i munden.

- Hvor længe regner du med at være væk far?

- Tja, sagde Henrik og tyggede hurtigt af munden. - Jeg ved det faktisk ikke, hvor længe kan det tage at sejle jorden rundt?

- Burde det ikke kunne gøres på et par år?

- Eller 10 år, foreslog Lise. - Måske passer det sådan, at vi kan komme ud i Stillehavet og besøge jer med vores børn.

- Er du gravid? Spurgte Michael forskrækket.

- Næ, men man ved jo aldrig, hvad der kan ske, hvis de rejser rundt i måske 10 år.

- Jeg forestiller mig ikke, at det varer helt så længe, men det afhænger jo af, hvad vi skal se undervejs.

- Det lyder da egentligt som en meget god ide for sommerferien, sagde Allan. - Hvor regner I med at være i juni næste år?

- Nu er vi jo allerede fire i båden, så jeg ved faktisk ikke, hvor mange I kan komme.

- Vi kan sagtens sove på sofaen, der er vel også mange steder, hvor det er fint at ligge på dækket og sove.

- Når jeg tænker efter, så tror jeg, at det er en god ide, det ville være rigtig hyggeligt at have nogen af jer på besøg.

- Godt, vil laver lige en plan, så vi ikke kommer alle sammen på en gang, sagde Elisabeth.

- Er der for resten nogen, der ved, hvad der foregår med Ulla?

- Med mor?

- Ja, jeg er kommet der over et par gange, hvor Ulla og Maja og ham fyren har siddet i nattoj.

- Ham fyren, hvem er det? Spurgte Elisabeth.

- Frank, sagde Lise. - Det er en, der går på tegne skolen. Kan I ikke huske ham fra begravelsen?

- Netop ved begravelsen, han var også på stuen, da mormor døde.

- Er han kæreste med Ulla? Spurgte Henrik.

- Hvorfor spørger du om det?

- Kan det ikke være, at han er kæreste med Maja? Foreslog Allan.

- Det er muligt, sagde Michael. - Men så vidt jeg forstod, så boede hun hos Fanny, fordi hun var blevet uvenner med sin kæreste, så hvis hun nu er kæreste med Frank, hvorfor er de så ikke, hvor han bor.

- Måske har han heller ikke noget sted at bo.

- Sådan lød det ikke, sagde Henrik. - Det lød som om han bare havde overnattet.

- De er jo kunstnere, sagde Lise og grinede lidt. - Vi ved jo alle sammen hvordan kunstnere er temmelig promiskuøse, han sover nok med dem på skift.

- Ej, nu må I lige slappe af, Ulla ville da aldrig være med til sådan noget.

- Måske sover de sammen alle tre, sagde Elisabeth.

Allan sagde ikke noget, men tænkte lidt på hvordan det ville blive, når Lin ankom.

- Hvor gammel er det din mor er Lise, hun må være i starten af fyrrerne, så gør man ikke sådan nogen, indvendte Michael.

- Altså, man er ikke gammel, fordi man er i fyrrerne, sagde Henrik.

- Nå ja, far, grinede Lise. - Hvordan er det med dig og de tre kvinder på båden?

- Så, så, Carmen og Karen er hvad man må kalde et par, det er Anette, som jeg godt kan lide, selv om Karen også er et dejligt menneske.

- Det er bare dejligt at tænke på, at man ikke er færdig, bare fordi man har nået de fyrre, sagde Elisabeth og hævede glasset med rødvin.

- Skål for det, sagde Michael.

De andre løftede deres glas og skålede.

- Vi får jo besøg af en pige fra Kina i morgen, sagde Allan, da der blev stille efter skålen.

- Det lyder da spændende.

- Ja, vi glæder os også til det, han kiggede over på Elisabeth, der gengældte hans blik med en bøn om ikke at sige for meget.

- Ja, hun var en stor hjælp, da vi købte varer i Kina.

- Hvad skal hun så her?

- Hun har mistet sit arbejde, så vi syntes, at det kunne være sjovt, hvis hun kunne besøge os.

- Hvor skal hun så bo, spurgte Lise.

- Jeg tror, at hun komme til at bo hos mig, jeg har jo god plads.

- Hvad siger du til det Elisabeth? Spurgte Michael. - Er du tryk ved, at Allan har en kinesisk pige boende?

- Åh, det går nok, Allan og jeg er meget glade for hinanden.

Alle grinede højt og løftede deres glas til skål.

Klokken var tæt på elleve, da de havde drukket den sidste kop kaffe og besluttede at køre hjem, de satte Michael og Lise af først.

- Jamen, far betyder det, at der kan gå et helt år før vi ses igen?

Spurgte Lise med gråd i halsen, da hun krammede sin far til farvel.

- Hver gang jeg kommer i nærheden af en internetforbindelse, så sender jeg en mail, og jeg regner desuden med, at der også er mails fra jer, så jeg kan se, hvordan det går herhjemme.

- Det skal vi nok, sagde Lise og slap ham næsten modvilligt.

Taxien fortsatte over til KKs fabrik og satte Allan og Elisabeth af.

- Tak for i aften, sagde Elisabeth og gav ham et knus.

- Nu passer du godt på min søn.

- Det er nu ham, der passer på mig, så du skal ikke være urolig.

- Jamen, så farvel begge to, husk nu at skrive.

- Det gør vi far.

Han gav Allan et knus og steg ind i taxien for at køre hjem på Æblevej.

- 266 -

- Du behøver ikke følge mig helt ned til båden, vi er begge trætte.

- Det går nok, jeg har prøvet turen før, og klokken er alligevel ikke mange nok til at gå i seng.

- Jeg tror, at Carmen og Karen bliver glade for at se os igen, Carmen var ikke helt tryk ved, at jeg rejste med dig.

- Jeg havde det på fornemmelsen.

- Men det har været en dejlig tur, jeg har oplevet så meget.

- Det har jeg faktisk også, selv velkendte steder bliver som nye, når man viser dem frem for første gang.

- Hej, det er Anette og Wayne.

Carmen hoppede op fra båden og kom dem hurtigt i møde, så hun kunne give Anette et ordentligt kram.

- Hvor er det godt at se dig igen.

- I lige måde, har I savnet mig?

- Hej, Wayne, sagde Karen der kom lige efter Carmen. - Carmen var sikker på, at vi aldrig ville se dig igen.

- Sikke noget sludder protesterede Carmen, jeg var bare en smule bekymret.

Hun slap Anette og gav Wayne et varmt knus.

- Tak, fordi du har passet på hende.

- Det er hende, der har passet på mig, sagde Wayne en lille smule afvisende.

- Er I trætte? Skal vi lave noget kaffe eller åbne en flaske vin?

Spurgte Karen.

- Jeg ville bare sikre mig, at hun kom godt ned til båden, jeg trænger til at komme hjem. Så I må godt overtage hende nu.

- Tak for turen, sagde Anette og lagde armene rundt om ham.

Hun krammede ham længe, og han fik også et kys med på vejen.

- Carmen har været så nervøs, sagde Karen, da de sad nede i båden med en flaske vin.
 - Det skulle du ikke være, Wayne har været så sød, og vi har set så meget.
 - Hellere være nervøs uden grund, end at opdage at man havde grund til det, sagde Carmen og løftede sit glas til en skål.
 - Det er godt at have dig tilbage, sagde Karen og trak Anette ind til sig, så hun kunne få et kram.
 - I lige måde, jeg har savnet jer.
 - Jeg synes, der er noget på dit ansigt, sagde Carmen og kiggede nøje på Anette.
 - Hvad? Jeg var på toilettet i lufthavnen, der var der ikke noget.
 - Jeg tror ikke, du så ordentligt efter, for det er da helt tydeligt, kan du ikke se det Karen?
- Karen så på Anette, mens hun langsomt rystede på hovedet.
- Næ.
 - Hun har da fået sex, kan du ikke se det?
- Selv i den dæmpede belysning fra bådens lille lampe, kunne man se at Anette rødmede.
- Så det var det, han var ude efter, grinede Karen.
 - Nej, sådan var det ikke, jeg ved ikke helt, hvad der gjorde det, men pludselig trængte jeg voldsomt til, at nogen holdt om mig og kyssede mig, og så gik det vel nok af sig selv.
 - Du siger ikke noget til Henrik om det.
 - Henrik? Nej, det gør jeg ikke, gad vide om der ligger nogle mails fra ham, jeg håber ikke, at han er vred på mig.
 - Det får du først at se i morgen.
 - Men nu må du fortælle lidt om, hvad du har oplevet.

- 267 -

- Det fortalte du da ikke noget om i går.
- Næ, det var lidt underligt, jeg vidste ikke helt, hvordan jeg skulle fortælle det.
- Jeg havde det på nøjagtigt samme måde med Jeppe, allerede da han kom ind på hospitalet, vidste jeg, at han var noget for mig.

- Med David tror jeg, at det var omvendt, jeg syntes, at han var sød, da de var her sammen, men da han så kom med frokost, skete der noget.
- Det er vel begrænset, hvor meget der kunne ske, når du sad i rullestolen.
- Ja, men lidt på grund af den, så gik det hurtigt, vi lavede en kop kaffe, og jeg spurgte, om han ville hjælpe mig over i sofaen.
- Det havde han vel ikke noget imod.
- Jeg havde jo bare tænkt, at han skulle støtte mig, så jeg kunne humpe der over, men så løftede han mig op i armene. Det var så romantisk.
- En stærk ridder der redder den fortabte skønjomfru.
- Sådan kan man vel ikke sige det, men da jeg sad der i hans arme, så virkede det så naturligt at kysse ham, og det virkede som om, han også syntes det. Han nåede vist ikke at få lavet ret meget mere arbejde den dag.
- Rikke smilede.
- Tænk at to tvillingepiger møder to tvillingedrenge og bliver forelskede.
- Tror du, at det går?
- Selvfølgelig, de er så søde begge to, alene den måde som Jeppe taler om sin bror på.
- Hvad siger han da?
- Jeg kan ikke gengive det præcist, men han taler så pænt om ham, roser hvordan han arbejder og sådan noget.
- Da vi først var begyndt at kysse, så fik David ikke sagt så meget mere.
- Sig mig, gik du i seng med ham?
- Nej, det kunne jeg da ikke, selv om jeg havde lyst til det, det kommer til at vente, til at jeg får gipsen af benet.
- Som din sygeplejerske vil jeg også råde dig til at være forsigtig, der kan opstå komplikationer, hvis man er for hård ved sådan et brækket ben.
- David spurgte egentligt, om jeg ville gå i byen med ham, men det er lidt for besværligt at gå på restaurant med brækket ben. Så jeg tænkte på, om vi ikke kunne inviter dem begge på mad her hjemme.

- Det lyder som en god ide, jeg kan godt lide at være sammen med både min søster og min kæreste.

- Har du set hvordan Jeppe bor?

- Næ, han har truet med at invitere mig, men det er ikke blevet til noget endnu.

- Det lyder rigtigt hyggeligt, at de bor i samme hus.

- Ja, mon der ikke er plads til to piger også, grinede Rikke.

- Måske vi lige skal lære dem ordentligt at kende, før vi flytter ind.

- Du har ret, men kender du ikke den her fornemmelse i maven, hvis jeg skal være helt ærlig, så tror jeg, at Jeppe lige er manden for mig. Vibeke kiggede op i loftet og smilede.

- Hvordan kan man kende nogen så lidt og føle sig så sikker?

- Jeg ved det ikke, sagde Rikke og rystede langsomt på hovedet. - Men det føles helt rigtigt.

- Hvis David spurgte mig om, jeg ville flytte ind hos ham, så tror jeg, at jeg sagde ja med det samme.

Rikke grinede på en lidt overstadig lykkelig måde.

- Tænk hvis de bor i en svinesti, med pizzabakker og øldåser over det hele.

- Det gør de ikke, jeg er sikker på, at de er meget ordentlige, sagde Vibeke.

- Du ved godt, at mænd ikke kan finde ud af at holde et hjem, med mindre selvfølgelig, at de er bøsser.

- Jeppe og David kan, det er jeg helt sikker på.

- Lad os ringe til dem og høre om de kommer i morgen, så må vi finde en måde at inspicere deres hus.

- 268 -

- Der er hun.

Elisabeth kæmpede hårdt for at gå Lin værdigt i møde, da hun dukkede op i døren ud til ankomsthallen, og for alle andre end Allan lykkedes det fint. Lins øjne flakkede fra side til side, indtil hun pludselig fik øje på Elisabeth og blændede op i et stort smil.

- Hej, var alt Elisabeth kunne sige.

I lang tid stod de to piger og krammede hinanden, til en del gene for de øvrige passagerer, der forsøgte at komme ud i ankomsthallen.

- Hej, Lin, har du haft en god rejse? Spurgte Allan, da pigerne kom tilbage, hvor han var blevet stående.

Lin svarede ikke, men gav også Allan en varmt knus.

- Det var en lang flyvetur, og jeg er meget glad for at se jer.

De havde lånt KKs Mercedes, og Allan agerede chauffør, mens Elisabeth og Lin satte sig ind på bagsædet.

- Til fabrikken, sagde Elisabeth.

- Ja frue, svarede Allan og satte bilen i gang.

Da de ankom kiggede Lin lidt forbavset på den grå firkantede bygning, måske med en smule skuffelse i blikket.

- Ja, det er mig, der bor her, forklarede Allan. - Jeg tænkte på, at du lige kunne vise Lin tilrette i lejligheden, så kører jeg hjem til dine forældre med bilen.

- Er det ok med dig? Spurgte Elisabeth og fik tårer i øjnene.

- Ja, men jeg er ikke væk så længe, min cykel står derovre.

Pigerne steg ud og Allan bakkede Mercedesen ud fra parkeringspladsen.

- Kom lad os gå inden for, sagde Elisabeth og hjalp Lin med den ene af hendes to ret store kufferter.

Indenfor i lejligheden, var de begge en smule usikre over situationen.

- Jeg har savnet dig, sagde Elisabeth.

- Jeg har også savnet dig.

- Kom, sagde Elisabeth og trak Lin med ind i den lille stue. - Du må fortælle mig, hvordan du har haft det i Kina, men først.

Hun trak Lin ind til sig, så de stod med armene om hinanden.

Elisabeth så længe Lin dybt i øjnene, hvor efter de kyssede hinanden.

- Jeg tror, at det var godt at du kom, sagde Elisabeth, da de afbrød deres kys efter lang tid.

- Tror du det går med Allan og mig, ender vi ikke med at blive uvenner?

- Det skal gå, sagde Elisabeth og krammede Lin hårdt ind til sig, som om hun var bange for, at det ikke ville gå alligevel.

- Skal vi lave en kop te? Eller vil du hellere have noget andet?

- Te er fint.

- Jeg har købt en speciel sort kinesisk te, skal det være den, eller en indisk te?

Lin vidste ikke helt, hvad hun havde lyst til, så de gik ud i køkkenet, hvor hun duftede til de to slags te og valgte den Kinesiske.

- Nå, sidder I her og drikker te?

- Ja, Lin skal lige have en chance for at tilpasse sig vores tidszone.

- Er det slemt?

- Nej, jeg er lidt træt, men jeg tror, at det måske kan klares med en middagslur.

Elisabeth rejste sig og hældte en kop te op til Allan, som satte sig ved bordet over for Lin.

- Hvad siger du, tror du, at vi kan bo her alle tre?

- Efter Kinesiske forhold, er det er stor lejlighed du har, nogen steder i Kina kunne der bo en familie på seks her, men der er også andre, der har meget mere plads.

- Det var måske ikke så meget pladsen jeg tænkte på, det er mere det, at vi skal dele Elisabeth i mellem os.

- Du skal bare sige til, jeg vil ikke være i vejen for jer, sagde Lin.

- Det er du heller ikke, sagde Elisabeth. - Jeg elsker jer begge to, så jeg vil gøre mit bedste, for at vi skal have det godt alle tre.

Allan kiggede lidt tvivlende på hende, der var sket noget, nu da Lin var her, Elisabeth havde smidt det dystre humør væk og virkede næste lykkelig.

- Om ikke andet, så har du en god indflydelse på hende, hun har ikke været så smuk, siden vi sagde farvel i Kina.

- Hvor er du dum Allan, men også sød.

- 269 -

- Hej Niels, hvor var det godt, at du kunne komme.

- Jeg er rigtig glad for, at jeg kan hjælpe, det er vel også det, man har brødre til.

De fulgtes ind i stuen, hvor Jan stod ved en stor stabel papkasser.

- Hej brormand, sagde Niels. - Er du klar til at bygge skuffer.

Jan nikkede bare, mens han viste Niels en boremaskine, der også kunne skrue skruerne i.

- Hvad med grebene? Spurgte Susanne. - Er det ikke svært, at få dem til at sidde lige?

- Man skal bare lave en skabelon at bore efter, så er det ikke så svært.

Efter et par timer, var de første fire skabe bygget om, og to af skabene kunne ikke have skuffer, så der skulle de bare sætte nye låger i, så det klarede Niels i et snuptag.

- Hold da op hvor ser det godt ud, sagde Susanne tilfreds. - I er rigtig dygtige drenge.

De holdt en lille pause, inden de fortsatte med de sidste tre skabe.

- Nu er der ikke flere skuffer, sagde Niels. - Men vi mangler et skab.

- Ja, det skal væk, vi skal have et stort køleskab, som fylder for to skabe.

- Skal vi så tage det ned med det samme?

- Tja, det ville være rart, men det er også irriterende med et stort hul indtil vi får køleskabet. Så lad os få lidt at drikke, I har fortjent ros for det store arbejde I har lavet.

Hun fandt lidt øl og sodavand frem på bordet. Niels ville gerne have en cola og Jan tog en øl mere.

- Er det ikke hyggeligt at arbejde sammen med sin bror?

- Jo, vi arbejder faktisk ret godt sammen, sagde Niels varmt.

- Vi er jo sådan set ikke brødre, indvendte Jan.

- Jeg synes, at du ser helt forkert på det, sagde Susanne. - Du skulle hellere være glad for, at du har fået dig en bror.

- Ja, jeg er i hvert fald meget glad for at have en bror, sagde Niels. - Tænk, hvis vi havde kendt hinanden, da vi var små, vi kunne have leget rigtig godt sammen.

- Men det gjorde vi altså ikke, sagde Jan en lille smule irriteret.

- Det er fordi du ikke ved, hvad du er gået glip af, jeg har i hvert fald altid været glad for min bror, forklarede Susanne pædagogisk.

- Er der ikke også noget med, at du og din bror har samme mor og far.

- Hvad har det nu med sagen at gøre? Jeg tror ikke, du kunne få en meget bedre bror end Niels.

- Tak Susanne, jeg er også meget glad for at have dig som svigerinde.

- I lige måde, det er bare Jan, der er en stivstikker.

- Mig, hvorfor skal det nu gå ud over mig?

- Fordi du har så travlt med at fortælle, at Niels ikke er din bror.

- Jamen.

- Tænk på alle de familier, hvor man har sammenbragte børn, tror du også, at de har så travlt med at fortælle, at de ikke er rigtigt søskende?

- Øh, nej, men er det ikke også lidt anderledes, jeg mener, der bor de i det mindste sammen.

- Kun noget af tiden, tænk på at nogen gange så bor de hos deres mor og så hos deres far.

- Ja, det er meget beundringsværdigt, men jeg synes altså ikke, at Niels rigtigt er min bror.

Niels så ked ud af det, men forsøgte at smile.

- Se, nu, sagde Susanne anklagende. - Niels bliver jo ked af det.

Jan kiggede nøjere på Niels, og så hvordan hans læber bævrede ganske let.

- Jamen, det var ikke meningen, jeg har måske bare lidt svært ved at vende mig til, at jeg pludselig har en bror.

- Det er ok, jeg var bare så glad for, at din mor gerne ville adoptere mig, måske vender du dig til det med tiden.

- Det er jeg sikker på, at han gør, sagde Susanne og gav Niels et knus og et kys på kinden.

- Nu må du ikke tage det så tungt, sagde Jan, da han så, at tårer truede med at rende ned over Niels' kinder. - Hvis jeg skulle have en bror, ville jeg absolut vælge dig.

- Der kan du bare se Niels, jeg er sikker på, at Jan og dig nok skal finde ud af det.

Niels så gladere ud og et forsigtigt smil tone frem på hans læber.

- Hvad så med køleskabet? Skal jeg også komme og hjælpe med at sætte det på plads?

- Det ville være rigtigt dejligt, sagde Susanne. - Er der nogen, der kan spise pizza?

- Jeg tænkte, at der vist ikke sker meget med Frank og den lejlighed i Paris, så da jeg fandt et godt tilbud på nettet, så slog jeg til.

- Hvad mener du? Spurgte Maja.

- Vi trænger til lidt ferie, så jeg har lejet en lejlighed i Paris i en uge, så vi lige kan snuse til stemningen.

- Men vi skal jo på skole, indvendte Frank.

Ulla gik hen til Maja og lagde armen rundt om livet på hende, Maja smilede og kyssede Ulla overfladisk.

- Skal vi sende Frank i skolen og bare tage på en pigetur?

Maja nikkede med et stort smil og holdt øje med Franks reaktion.

- I kan da ikke tage af sted uden mig.

- Jamen, skulle du ikke i skole?

- Jeg kan vel godt tage en uge fri.

- Det lyder godt, vi trænger til lidt ferie.

- I kan altså ikke kysse hinanden på den måde.

Ulla kyssede Maja igen, denne gang lidt mere sensuelt.

- På den måde?

- Ja, sagde Frank lidt anstrengt. - Med mindre det er for at lokke mig til noget.

- Hvad skulle det dog være?

Frank rejste sig og gik hen til pigerne, han lagde armene rundt om dem begge to og kyssede først den ene, derefter den anden.

- Havde Laila ret, da hun sagde, at I altid kom og gik sammen?

- Hvor er du fræk, svarede Ulla og lo. - Det er bare det, at Maja kysser så dejligt.

Hun kyssede Maja igen og mærkede, hvor meget det tændte Frank.

- Hvordan kan det være, at mænd tænder så meget på to piger, der kæler?

- Jeg ved det ikke, sagde Frank med en anstrengt stemme. - Men jeg har svært ved at påstå, at det ikke er rigtigt.

Maja knappede Franks bukser op, mens Ulla hjalp ham af med hans T-shirt.

- Tænk, hvis min mor havde vist, at vi bollede midt på hende gulvtæppe, sagde Ulla, da de lå og slappede af på tæppet, med Fannys hæklede slumretæppe over dem.

- Egentligt tror jeg, at hun ville synes, at det var ok.
- Jeg er virkelig gået glip af noget ved ikke at kende hende, sagde Frank.
- Hun var lidt speciel, men hun var trods alt min mor.
- Hvad er det egentligt med den lejlighed? Spurgte Maja.
- Nu hvor Henrik har solgt huset, tænkte jeg, at vi skulle forkæle os selv, så jeg fandt en lejlighed i Paris, tæt på Sacre Ceur, to værelser og et køkken til at lave morgenmad.
- Skal vi så ned på Place du Tertre og tegne?
- Jeg tænkte mere, at vi skulle nyde livet lidt og indsnuse stemningen.
- Vi kan jo øve os på croquis tegning i stuen, foreslog Frank.
- Men det skal ikke være to piger, der er modeller, det kan Frank ikke tåle, sagde Maja og smilede.
- Vi kan jo skiftes til at være model.
- Hvornår har du lejet lejligheden.
- I går, nej det var i forgårs.
- Jeg mener fra hvornår.
- Fra den tiende.
- Den tiende, udbrød Maja overrasket. - Det er jo om tre dage.
- Jeg har købt flybilletter, så det eneste vi skal gøre, er at køre ud i lufthavnen og tage af sted.
- Det er næsten for tidligt, vi har dårligt tid til at glæde os, sagde Frank.
- Vi hjælpes ad, jeg glæder mig i hvert fald rigtigt meget, til at vi skal derned, vi går ud og spiser om aftenen, og når vi kommer hjem i lejligheden, så ved man jo aldrig, hvad der sker.
- Du har ret, det bliver sjovt, sagde Maja og kyssede Ulla, først overfladisk så lidt mere vådt.
- Piger, det er ikke så godt, at I gør det der, beklagede Frank sig. - Lille Frank bliver bare utidig igen.
- Åh, hvor er det sødt, at du er så glad for os, grinede Ulla.

Det ringede på døren, og Henrik gik ud for at lukke op. På trappetrinnet stod en mand og en kvinde først i trediverne. Han var

betydeligt højere end hende, muskuløs og med kort blond hår, mens hun var spinkel og med langt hår, der var farvet næsten lillarødt. Hendes læber var farvet med en pink læbestift.

- Hej, sagde Henrik. - Kom inden for.

- Jeg vil bare sige, at vi er meget glade, for at vi kan overtage huset allerede, sagde kvinden med en lidt skinger stemme.

- Jeg rejser til Grand Canaria i morgen, så det er egentligt rart, at huset ikke står tomt.

- Jamen, hvor skal du så sove i nat? Spurgte manden lidt bekymret.

- Jeg overnatter på et hotel ude i lufthavnen, lige pludselig kan jeg næsten ikke vente med at komme af sted.

De gik ud i køkkenet, hvor der stod et spinkelt bord og tre stole, Henrik skænkede tre kopper kaffe op i papkrus og bød dem sætte sig ned.

- Som I ser, så er huset næsten helt tomt, men der er stadig en gammel seng og bordet her, som jeg efterlader i jeres varetægt.

- Det klarer vi, sagde manden.

Henrik bredte lidt papirer ud på bordet.

- Vi skal lige have aflæst vand og el, vi kan også gå en tur rundt i huset, så I har mulighed for at spørge, hvis der er noget, I gerne vil vide.

- Jamen, så håber jeg bare, at I vil blive glade for at bo her, sagde Henrik da rundturen var overstået.

Han gav manden hånden og fik overraskende et knus af kvinden.

- Vi glæder os til at lave et hjem her, sagde hun med sin lidt skingre stemme. - Og børnene glæder sig også rigtigt meget til at bo her.

- Jeg håber, at det bliver godt for jer.

Han vendte sig og hankede op i sin bagage, og gik ned i den ventende taxi.

- Jamen hej, sagde Allan, da Henrik bankede på døren til den lille lejlighed.

- Hej søn, jeg kom lige forbi for at sige farvel.

- Det troede jeg, at vi gjorde i går, men det er da hyggeligt at se dig. Kom inden for.

- Ja, jeg ved det, men de nye ejere var forbi for at overtage huset, så nu har jeg ikke noget sted at bo længere.

- Jeg håber ikke, at du har planlagt at flytte ind her, nu hvor vi har besøg, er der dårligt plads.

- Jeg tænkte bare på at slå et par timer ihjel. Jeg skal flyve i morgen formiddag, så jeg overnatter på Hilton ude i lufthavnen.

- Har du fået fine vaner far?

- Næ, det er ikke så forfærdelig dyrt, det er heller ikke det fineste værelse, man kan få.

- Godt nok, kom inden for og hils på Lin.

De gik ind i stuen, hvor Lin sad sammen med Elisabeth og drak te.

- Hej, sagde Henrik, da han kom ind.

- Hej, Henrik, det var da hyggeligt, at du kom forbi.

- Og det er så Lin? Sagde Henrik til Lin.

- Du bliver nødt til at tale engelsk, hvis Lin skal forstå dig far.

Henrik slog om i engelsk.

- Jeg er Allans far.

- Hej, jeg er Lin, præsenterede hun sig.

- Jeg troede, at du skulle præsentere den Kinesiske del af deres firma?

Lin smilede lidt forlegent.

- Jeg mistede mit job, og så blev vi enige om, at jeg skulle komme til Danmark for at hjælpe med at starte firmaet op.

- Det var da en god ide, bor du så her hos Allan?

- Ja, Lin bor her, indtil vi finder noget for hende selv, forklarede Elisabeth og smilede til Lin.

- Det giver jo lidt balance i tingene, jeg forlader landet og Lin ankommer.

- Hvad siger din familie til, at du rejser om på den anden side af jorden?

- Min mor og far var lidt kede af det, men vi kan jo holde kontakten via e-mail og skype, forklarede Lin.

- Så jeg antager, at du ikke har forladt en kæreste derhjemme?

Lin rystede på hovedet.

- Jamen, det er jo dejligt at tænke på, at I går i gang med en forhåbentligt strålende forretning, netop som jeg tager af sted på

eventyr.

Elisabeth forklarede Lin, at Henrik længe havde planlagt at sejle jorden rundt.

- Det lyder spændende, sagde Lin.

- Det må da også være en stor oplevelse for dig at komme til Danmark.

- Det er det også, men indtil videre har jeg ikke set ret meget, jeg ankom jo med flyet i går, og jeg synes ikke helt, at jeg har vænnet mig til tidsforskellen.

- Nej, det er også en lang tur.

- Har I så en plan for, hvad der skal ske, når jeres varer kommer frem.

- Ikke helt færdig, sagde Allan. - Vi skal for det første have nogen bestillinger, desuden skal vi have pakket varerne ud og anbragt dem i det lagerlokale, vi har lejet.

- Så er det da dejligt, at I har Lin til at hjælpe jer.

- Jamen, det er også helt perfekt, at hun kunne komme lige nu, sagde Elisabeth.

- 272 -

- Jeg er lidt ked af, at overlade alt arbejdet til dig.

- Det går nok, du kører jo rundt og dækker bord.

- Hvad har jeg gjort siden jeg har fået sådan en sød søster?

- Du har bare været ualmindelig heldig, sagde Rikke og bøjede sig ned over Vibeke og gav hende et kram.

- Tænk, at det kan være heldigt at køre galt på sin cykel?

- Det er mærkeligt, ikke? Nogen gange sker der noget, som ligner noget helt andet end det er, og så viser det sig, at man er blevet ramt af held.

Vibeke grinede og Rikke blev smittet af hendes latter.

- Det er nok det bedste, der er sket for mig, sådan lige pludselig at finde min søster.

- Nu taler vi ikke mere om det, sagde Rikke. - Hvis du siger mere, så begynder jeg af tude af bar lykke, og jeg vil helst ikke have at min makeup løber helt ud, inden Jeppe og David kommer.

- Nej, det er også rigtigt, vi har jo travlt, vi skal gerne være klar, når de dukker op.

Da det ringede på døren, var maden næsten klar, og Rikke havde lige sørget for at de begge to så godt ud.

- Hej smukke, hørte Vibeke, Jeppe sige ude fra gangen, efterfulgt at kysselyde.

Vibeke forsøgte at bakse tættere på døren, men rullestolen drillede og drejede hende halvvejs rundt i stedet for.

- Hej, sagde David pludselig og trådte ind i stuen.

Han virkede pludselig lidt genert, men lyste op da han så Vibekes smil.

- Hej.

Han trådte hurtigt hen til hende og knælede ned, så han kunne kysse hende, selv om hun sad i rullestolen.

- Vi har glædet os til, at I skulle komme.

- I lige måde, Jeppe har ligefrem været i bad, inden vi kom.

- Du dufter da også godt.

- Jamen, jeg kunne aldrig finde på at gå ud uden at tage et bad, det er når Jeppe gør det, at det er noget specielt.

Vibeke lo, og kyssede ham på kinden.

- Hvad er det, at der bliver sagt om mig? Spurgte Jeppe, som kom ind i stuen med armen om Rikke.

- Det kan godt være, at jeg overfortolker, grinede Vibeke. - Men der var to udlægninger, enten at du normalt er en gris, eller at du er meget forelsket i Rikke.

Jeppe kiggede forundret på hende.

- Hvordan udleder du det?

- Han sagde, at det var en speciel situation, at du var gået i bad, fordi du skulle se Rikke.

- Han er streng? Er han ikke? Sagde Jeppe og kiggede Rikke i øjnene.

- Jo han er.

Rikke kyssede ham igen.

- Maden! Hjælper du mig Jeppe?

Uden at slippe Rikke gik han med ud i køkkenet og hentede maden ind på bordet. David fik overrakt en flaske vin, han skulle lukke op, og snart efter sad alle fire omkring bordet.

- Skål, sagde Rikke og løftede sit glas.

De skålede alle sammen med hinanden.

- Hvor er det bare hyggeligt, sagde David. - Og sikken noget lækker mad I har lavet.

- Det er mest Rikke, jeg kan ikke hjælpe så meget til, men fra i morgen bliver det bedre.

- Hvad sker der i morgen? Spurgte David.

- Jeg skal på hospitalet og have gipsen af armen, jeg glæder mig bare så meget.

- Skal jeg komme og hente dig?

Vibeke kiggede over på Rikke med et lidt undskyldende blik.

- Rikke havde egentligt lovet at gå med mig.

- Vi kan sagtens være tre, sagde David.

- Jeg er nok nødt til at tage med, sagde Rikke. - Det er jo mig, der er sygeplejerske.

- Det ville være dejligt, hvis I begge to var der.

- Hvornår skal jeg hente jer?

- Vi skal være på hospitalet klokken 11, så kan du være her klokken 10?

David nikkede og smilede.

- Hvad med mig? Skal jeg bare arbejde, mens I tre hygger jer?

- Du må gerne komme med, sagde Vibeke. - Jeg glæder mig rigtigt, til at give jer alle tre et ordentligt knus, når gipsen er kommet af.

- Det er da noget pjat, at komme fire mennesker for at tage gipsen af en arm, indvendte Rikke.

- Jeg synes, at det er en stor ting, så jeg vil gerne med, sagde Jeppe.

David nikkede, de kunne sagtens være fire om opgaven.

Rikke så på dem med lidt overraskelse i blikket, hvor efter hun smilede.

- Det er lige som om, vi er en familie.

- Ja, er det ikke dejligt? Spurgte David.

- Jo, hverken Rikke eller mig har ret meget familie, sagde Vibeke. - Så for os er det ret specielt.

- Er der mere her ude på lageret? Spurgte Ibrar. - Eller skal jeg gå ud i butikken og fylde hylder op?

Jan kiggede op på den unge mand.

- Øh, vi har vist meget godt styr på det her ude, men hvis du lige spørger Poul, om der er mere.

- Ok, Poul siger, at der er styr på det, så jeg går ud i butikken.

- Det er fint Ibrar.

Jan fortsatte med at gennemgå sine indberetninger, som han skulle op og præsentere for Folmer Henriksen om 30 minutter.

- Vi har altså været heldige med Ibrar, sagde Susanne, idet hun trådte ind i kontoraflukket.

- Ja, der sker noget, nå han går i gang.

- Han arbejder også rigtigt godt sammen med pigerne.

- Det var da dejligt, sagde Jan lidt uinteresseret og fortsatte med sine papirer.

- Irma har fundet en kandidat til fuldtidsstillingen, så jeg skal op og snakke med hende her klokken 10.

- Det lyder da godt, så ender det vel med, at vi kan komme til at arbejde helt normalt igen.

- Ja, det bliver nok lidt underligt.

Hun forsvandt igen, og Jan fik lagt sidste hånd på sine statistikker, hvorefter han gik op til Folmer.

- Hej Jan, går det godt i afdelingen?

- Jamen, det gør det da, nu hvor vi har fået ansat to nye medarbejdere, kan vi bedre følge med.

- Jeg forstår godt, hvis du er lidt presset, men du skal vide, at jeg er vældig tilfreds med den måde, du har klaret de opgaver af Vibekes på.

- Tak, jeg har gjort mit bedste.

- Jamen, det er mig der takker, ligegyldigt hvem jeg taler med, så hører jeg kun ros om dig.

- Jeg passer jo bare mit arbejde.

- Det er sådan, det skal lyde min dreng. Er der noget spændende i papirerne denne gang.

- Nej, det er som det plejer, bortset fra at alle de afdelinger, jeg har ansvaret for har mindsket deres svind med en halv procent.
- Jamen dog, og så siger du, at det er som det plejer, det er usædvanligt godt nyt.
- Jeg hørte også noget om, at du reddede grøntafdelingen fra et pænt tab, da den kedelige historie om kartoffelsvampen kom i nyhederne.
- Det var nok bare et tilfælde.
- Ved du hvad Jan, beskedenhed er en rigtig god egenskab, men når man har fortjent det, så skal man også have ros. Jeg har bedt lønningskontoret om at give dig en lønforhøjelse på 1500 om måneden.
- Jamen, tak for det hr. Henriksen, det falder på et tørt sted, Susanne vil gerne have et nyt køleskab til 20.000.
- Der må du jo bare holde fast og sige til hende, at det har hun slet ikke brug for.
- Det vil jeg forsøge.
- Jamen, så ses vi på næste torsdag, jeg håber, at du kan holde de gode takter.
- Jeg skal gøre mit bedste.

Jan gik tilbage til sit kontor, mens han tænkte på, hvordan han skulle fortælle Susanne den gode nyhed om lønforhøjelsen. Han havde stadig ikke en klar plan, da han nåede ned i kontoret.

- Godt du kom Jan, her er vores nye medarbejder Lisette.
- Jamen, goddag, sagde Jan og gav Lisette hånden.
- Hej, Susanne har allerede sagt så mange pæne ting om dig, jeg glæder mig til, at vi skal arbejde sammen.
- I lige måde, sagde Jan.

Han trådte et skridt tilbage og kiggede nærmere på Lisette. Hun lignede Susanne på mange måder, lidt buttet på samme måde og med pæne runde bryster, selv håret var nogenlunde samme længde og samme farve.

- Jamen, så er afdelingen vel nærmest fuldtallig, sagde Jan.
- Det skulle jeg mene, sagde Susanne. - Og jeg kan allerede mærke, at Lisette bliver et godt aktiv for afdelingen.
- Tak, Susanne, sagde Lisette og smilede.

- Så skal vi da have lavet nogen nye vagtplaner, sagde Jan.
- Ja, sagde Susanne. - Lisette og jeg ordner det her i eftermiddag.

- 274 -

Henrik vågnede op i hotelværelset, han kiggede op i loftet et øjeblik, mens han forsøgte at vågne.

”Sidste dag i Danmark” tænkte han.

Han kiggede på uret og så at klokken var otte, det passede fint med, at han tjekkede sin bagage ind klokken ni, så kunne han spise morgenmad i afgangshallen.

- Du kommer til at betale ekstra for den ene taske, sagde kvinden ved indtjekningen.

- Ja, ok, hvor meget.

Hun nævnte et beløb, og han betalte og fik en kvittering, samt sit boarding pass.

En mærkelig nervøsitet greb ham, da han gik ud ad fingeren til gate 22. Var det fuldstændig tosset, det her han var i gang med? Anette virkede pludselig som en person fra et andet liv, ville det overhovedet gå på den lille båd? Mens han gik passerede han en lille kiosk, han stoppede op på en pludselig indskydelse og købte to små flasker tequila. Lidt længere fremme fandt han et toilet og drak de to små flasker inde i en bås. Da begge flasker var tømte, sad han et øjeblik på toilettet og mærkede, hvordan alkoholen beroligede ham.

- Nu er jeg endelig klar, hvorfor skulle jeg så bakke ud, det må simpelthen briste eller bære, sagde han højt til sig selv og forlod toilettet.

Henne ved gaten var der fuldt af familier, der var klar til at komme på badeferie. Børn rendte rundt og legede, mens han så flere bedsteforældre med børnebørn på skødet, som snakkede eksalteret om, hvor spændende det skulle blive at komme ud og flyve, og hvor dejligt det ville blive, når de nåede ned i varmen. Henrik mærkede, at der var en verden til forskel på hans rejse, og på alle de mennesker,

der skulle være væk en uge eller to for derefter at vende tilbage til det danske efterår.

- Johansen, præsenterede manden, i sædet ved siden af, sig, da de havde spændt sikkerhedsbælterne.

- Henrik, svarede Henrik kort og kiggede igen ud af vinduet, hvor bygningerne langsomt fjernede sig, mens flyet taxiede ud til startbanen.

- Første gang du er på Grand Canaria?

- Næ, øh, jo, jeg har ikke været der før.

- Konen og jeg skal der ned for den tiende gang, vi tager der ned hvert efterår, for at lade op til vinteren.

- Det lyder da dejligt, svarede Henrik høfligt.

- Vi elsker det, bor på det samme hotel i Puerto Rico hver gang. Hvor skal du bo?

- Jeg skal møde nogle venner i Las Palmas.

- Dejlig by, altid dejligt vejr, men ikke helt så godt som på sydkysten, hvis man skal være sikker på solen, så skal man ned på sydsiden.

- Jeg tror, jeg kommer til at få sol nok.

- Nå du skal måske være væk i fjorten dage.

- Næ, jeg ved faktisk ikke hvor længe, jeg skal være i Las Palmas.

- Ferie på ubestemt tid, det lyder dejligt, selv om jeg nu er glad for at komme tilbage til arbejdet, når ferien er overstået.

Da flyet landede vidste Henrik alt om Johansens og konens ferievaner, inklusive vinter, sommer og forårsferie.

- Så må man jo håbe, at man får sin kuffert tilbage, sagde Johansen, da han stillede sig op ved siden af Henrik ved bagagebåndet.

- Ja, de indeholder ca. alt hvad jeg ejer.

- Har du taget alle dine ejendele med?

- Så godt som, der er enkelte ting, jeg har fået opmagasineret.

Netop da kom en af Henriks store tasker forbi på båndet, og han tog den hurtigt ned på vognen.

- Det må så være halvdelen, sagde Johansen.

- Halvdelen?

- Ja, af dine ejendele.
- Nå ja, det er det også, sagde Henrik og mærkede en lettelse ved at se, den anden taske dukke op.
- Jamen, så hav en god ferie.
- Ja, i lige måde.

Vel gennem tolden, trådte han ud i varmen. Det virkede pludseligt overvældende med en skinnende sol og buske af Nerier og Julestjerne ved vejkanterne. Det var som om, det endelig gik op for ham, at nu var han på vej, efter den lange ventetid. Han kiggede lidt rundt og fandt og hurtigt en taxi.

- Lystbådehavnen i Las Palmas, sagde han.
- Det er nok lidt for vagt, der er fire lystbåde havne i Las Palmas. "For fanden, hvorfor vidste han ikke, hvor båden lå henne?"
- Ok, men så kør ind mod Las Palmas, så tænker jeg lige over det.

Taxi chaufføren satte vognen i gear og kørte ud på motorvejen mod Las Palmas, mens Henrik forsøgte at vride sin hjerne for et mål at køre efter. Han forsøgte at gennemgå Anettes breve i hovedet, mens han ledte efter steder, hun havde nævnt.

- Kan du køre mig til den havn, der ligger nærmest Catalina pladsen?
- Tja, det kan jeg vel godt.

Taxi chaufføren begyndte en kort diskussion med sig selv for at afgøre, hvilken af to havne der var nærmest Catalina pladsen og kom til sidst til et resultat.

- Det er så her, sagde han, da vognen stoppede.

Henrik kiggede ud af vinduet og så navnet Club Maritimo Varadero. Han betalte chaufføren og steg ud i varmen igen, mens han frydede sig over palmerne og den sydlandske stemning i denne lille storby. Han hængte den ene taske op over skuldrene og bar den anden i armene, men han nåede ikke mange meter, før han mærkede at sveddråberne begyndte at rende ned over panden.

"Hvad pokker render jeg rundt med en pullover på for?" Et hurtigt kig fra side til side, overbeviste ham om, at der ikke var noget sted at klæde om til shorts, så han nøjedes med at tage pulloveren af og fortsatte sin gang mod havnens indgang.

- Kan jeg hjælpe med noget? Spurgte en mand med en kasket på.

- Ja, jeg leder efter en båd.
 - Så er du kommet til det rette sted, sagde han og pegede ud over havnen, hvor hundrede vis af både lå fortøjret.
 - Det er en speciel båd, den hedder Smølfen.
 - Det ved jeg ikke noget om, sagde manden.
 - Det er en båd, hvor der er tre kvinder om bord, danske, eller to danske og en spansk.
 - Den kender jeg godt, sagde manden og lyst op.
 - Esmolfo. Kom kom, fortsatte han og begyndte at gå.
- Henrik hankede op i sine tasker og fulgte efter ned af en lang flydebro, indtil hans guide pludselig stoppede op.
- Der, pegede han.
- Henrik fulgte målet for hans finger, og så Smølfen vugge ved broen.
- Ja, det er den, hvor heldig har man lov til at være. Ved du hvor pigerne er?
 - Jeg tror, at de er gået op i byen for at spise frokost, det er jo den tid på dagen.
 - Ok, jeg må hellere vente i båden, så vi ikke gå fejl af hinanden igen.
 - Jeg kan jo egentligt ikke lukke fremmede ind i havnen, sagde manden pludselig med betænkelighed.
 - Men jeg garantere, at jeg kender pigerne, det er meningen, at jeg skal sejle med dem.
 - Oh la la, sagde manden med et noget sjofelt grin.
 - Det er ... Henrik opgav, det var nok lige meget, hvad han sagde til fyren. - Så jeg smider taskerne op i båden og venter på pigerne?
 - Nej, den går ikke, som sagt så har jeg ansvaret for, de folk, der kommer i havnen.
 - Jamen, jeg kan jo ikke rende rundt i byen og lede efter dem.
 - Det kan jeg godt se, men jeg kan ikke lade dig være i båden.
 - Hvad så hvis jeg smider taskerne op i båden, er der så ikke en restaurant eller en bæk, hvor jeg kan vente.
- Manden tog sin kasket af og fumlede lidt ved skyggen, inden han tog den på igen med et meget tænksomt udtryk i ansigtet.
- Og du garantere mig, at der ikke er noget ulovligt i de tasker?
 - Ja, du er velkommen til at se, det er hovedsageligt mit tøj.

Det var tydeligt, at manden ikke forstod, hvad Henrik sagde, uden at det var til at afgøre helt præcist, hvis udlægning af det engelske sprog, der var mangelfuldt.

- Se her, sagde Henrik så lidt irriteret og åbnede den ene kuffert. - Tøj, en bog, en tandbørste.

Manden kiggede nysgerrigt og besluttede så, at der nok ikke var noget farligt i nogen af taskerne.

- Ok, læg dem i båden, så kan du vente oppe i mit kontor.

- Tak, tak.

Henrik baksede hurtigt de bløde tasker op i båden og fulgte med manden tilbage til kajen.

- Det er jo mig, der har ansvaret, og med al den terror der er i verden, kan man ikke være forsigtig nok, forklarede han, mens de gik.

- Henrik, var der en, der råbte inde fra kajen.

- Jamen, det er jo Anette, udbrød Henrik begejstret og skubbede sig forbi manden med kasketten, så han kun lige undgik at ryge i vandet.

Anette kom gående sammen med Karen og Carmen. De begyndte alle tre at vinke med begge arme, da Henrik begyndte at løbe ind af broen. Han manglede stadig tredive meter, da Anette begyndte at løbe ham i møde og otte-ti meter fra de to andre, mødtes de i en tæt omfavnelse.

- Jeg troede næsten ikke, at jeg skulle se dig igen, sagde Henrik lidt stakåndet.

Anette svarede ikke, men kyssede ham i stedet for.

- Åh, hvor var det godt, at du kom.

- Dejligt at se dig igen, sagde Karen, der var nået hen til dem i mellemtiden.

Henrik slap Anette med de ene arm, men holdt hende stadig tæt ind til sig med den anden.

- Hej, Karen, er vi klar til at udfordre oceanerne?

- Det kan du tro.

- Og du må så være Carmen.

- Ja, det er sjovt at mødes, jeg har hørt så meget om dig.

- I lige måde, Anette har skrevet så varmt om dig.

- Det glæder mig, jeg holder også rigtigt meget af Anette.

Manden med kasketten stod afventende og så på deres genforening, indtil Karen takkede ham for, at han havde taget sig af Henrik, og de fire gik ned til båden.

- Hold da op, der er nogen, der har smidt nogle gamle tasker i vores båd, sagde Karen, da de kom inden for synsvidde.

- Lad dog være med at pjatte, det er da Henriks, sagde Anette lidt fortørnet. - Og de ser endda helt nye ud.

- Jamen, hvor skal I så sove, der kan da ikke være plads til både jer og de store tasker i kahytten.

- Det går nok, ikke Henrik, vi kan godt ligge tæt sammen.

- Det glæder jeg mig til, svarede Henrik og trak hende tæt ind til sig.

- 275 -

- Hej, kom inden for.

- Er I klar?

- Det må man sige, Vibeke har været parat den sidste time, hun kan ikke rigtigt vente med at få gipsen af.

David fortsatte ind i stuen, hvor Vibeke sad i sin rullestol og ventede utålmodigt, mens Jeppe blev ude i gangen for at kysse Rikke.

- Hej skat, så er ambulancen klar.

Han knælede ned foran hende og kyssede hende blidt, indtil Rikke prikkede ham på skulderen.

- Det er ved at være afgangstid.

- Ja, jeg skulle bare lige sige goddag, sagde David med et smil.

- Det har du vist fået gjort. Lad os få hende op at stå, så kan du hjælpe hende ned af trapperne, mens Jeppe bærer stolen ned, sagde Rikke.

Ude på trappen humpede Vibeke langsomt ned af trappen, mens David støttede hende, indtil han blev utålmodig og løftede hende op i armene og bar hende de to etager ned.

- Er det ikke romantisk, at blive båret af sin kæreste? Spurgte Vibeke, da Rikke foldede stolen ud nede på gaden.

- Jeg må finde på en undskyldning, så Jeppe også kan bære rundt på mig.

- Du behøver ikke en undskyldning, sagde Jeppe og løftede hende op på samme måde, som David bar Vibeke, og begyndte at bære hende over mod hans varevogn, mens han af og til stoppede op og kyssede hende.

David stod tilbage ved rullestolen med Vibeke i armene, men i stedet for at sætte hende ned i stolen, kyssede han hende længe.

- Vi kommer for sent, råbte Rikke henne fra Jeppe's bil, hvor han havde været nødt til at sætte hende ned på jorden for at låse op.

David satte næsten modvilligt Vibeke ned i stolen og skubbede hende hen til hans bil, hvor han hurtigt løftede hende op på sædet, før han satte stolen ind i varerummet.

- Nå, så er det tid at få gipsen af, sagde doktor Hovitz.

- Ja, jeg har glædet mig sådan til det.

- Så er det da godt, at dagen endelig er kommet.

- Kan du ikke også tage gipsen af benet?

- Nej, det kommer til at vente lidt længere, så vi nøjes med armen.

Jeg skal lige lave en hurtig kontrol. Kan du bevæge hånden?

Vibeke bevægede hånden op og ned og fra side til side.

- Det ser fint ud, lad mig lige mærke.

Med fingrene mærkede han på håndledet og konstaterede at alting virkede ok.

- Jamen, så finder vi saven frem og får gipsen af.

Med rolige hænder savede han gipsen op på langs og kunne med en let bevægelse brække den helt af hendes arm.

- Gud vor er den tynd, udbrød hun, da hun så hvor lidt muskler, der var tilbage.

- Du har jo ikke brugt den i et stykke tid, musklerne nedbrydes hurtigt, men en ung pige som dig kommer hurtigt tilbage i form.

- Det går nok, bare det at kunne bevæge den er skønt, sagde hun og bøjede armen og rettede den ud.

- Ja, det er dejligt, at få førligheden igen.

- Det betyder jo også, at jeg kan klare mig selv med et par krykker.

- I hvert fald bliver det lettere at styre rullestolen, sagde lægen.

- Ja, det har været lidt af en prøvelse med en arm.

- Så ses vi igen om 3-4 uger, når du skal have taget gipsen af benet.

- Der kommer hun, udbød Rikke, da rullestolen kom til syne. - Og med to brugbare arme.

Vibeke kørte hen til David.

- Hjælp mig lige op at stå.

Så snart hun stod op, slog hun armene omkring ham og kyssede ham.

- Skal jeg ikke også have et kram?

Vibeke slog armene om sin søster og krammede hende længe.

- Hvor er det dog dejligt at kunne bruge begge arme ordentligt.

- 276 -

- Så er maden klar, sagde Allan og satte en stor gryde med kylling og grøntsager på bordet. - Jeg tænkte, at noget med ris ville passe dig godt.

- Tak, svarede Lin. - Det ser rigtigt godt ud.

Ingen af pigerne så ud til at ville starte, så Allan satte sig ned og øste ris op på sin tallerken og skubbede skålen med ris over til Lin. Hun øste en lille portion op og skubbede skålen videre til Elisabeth med et smil.

- Det smager rigtigt godt, roste Elisabeth, da hun havde smagt en smule.

- Ja, det er ok, sagde Allan.

Lin nikkede, hun kunne også godt lide det, eller var for høflig til at sige sin mening.

- Tænk, at din far er taget på jordomsejling, der er ikke mange, der kan sige, "min far er på jordomsejling".

- Næ, det er også lidt mærkeligt, at han er taget af sted, og jeg ikke ved hvornår, han kommer tilbage.

- Kommer du ikke til at savne ham, spurgte Lin.

- Det ved jeg ikke, måske gør jeg, men jeg så ham jo i går.

- Men nu er han på Grand Canaria, og måske går der et helt år, før du ser ham igen.

- Det kan da også vare meget længe, før du ser dine forældre.

Lin kiggede ned i bordet, nærmest lidt genert.

- Jeg savner dem også allerede, jeg tror, at det er mest fordi, jeg ved, at de er så langt væk.

- Du må komme og få et knus, hvis du trænger til det, sagde Allan.

- Det vil jeg huske.

- Det er altså noget, jeg tager mig af, sagde Elisabeth med et smil.

- Det skal nok gå, I er så søde ved mig.

- Lige pludselig får vi forhåbentligt travlt med at sælge varer, så har du slet ikke tid til at savne dem.

- Det er nok rigtigt, og jeg er rigtigt glad for, at I har taget så godt imod mig.

- Jeg er så glad for, at du er her, sagde Elisabeth.

- Er det også ok for dig? Allan.

- Indtil videre er det, Elisabeth har været lidt trist, og det er dejligt, at hun er glad igen.

Lin kastede et sky blik på Elisabeth og så så igen på Allan.

- Hvordan kan det være, at du er så sød?

Allan kiggede forbavset på Lin og derefter på Elisabeth, der smilede og nikkede til ham.

- Han er rigtigt sød, sagde hun. - Det er også derfor, jeg holder så meget af jer begge to.

Lin og Elisabeth tog opvasken efter maden, mens Allan tændte for computeren og kiggede på deres hjemmeside. Der var allerede gået nogle ordre ind.

- Der er gang i den, sagde han, da han kom ud i køkkenet. - Vi har allerede fået nogle ordrer.

- Nej, hvor er det godt, sagde både Lin og Elisabeth.

- I Kina er der ret meget svindel med betalings kort, har I en metode til at kontrollere, at betalingerne er i orden?

- Næ, sagde Allan lidt overrasket. - Hvad siger du Elisabeth?

- Tja, vi kan jo ikke sende nogen varer endnu, så måske skal vi finde ud af en metode til at kontrollere betalingerne.

- Det skal I, sagde Lin. - Ellers kan I godt regne med at blive snydt.

- Så længe der ikke er så meget gang i den, er der god tid til at se, om tingene passer sammen, sagde Allan.

Elisabeth nikkede og hældte vand i elkedlen.

- Er der nogen, der vil have kaffe, eller er det godt nok med te.
 Te var fint, så hun hældte teblade i et filter og satte tekanden parat.
 Lin hængte viskestykket op på krogen og vidste ikke helt, hvad hun skulle gøre, mens Allan fandt kopper frem.

- Hvad sagde dine forældre egentligt til, at du rejste?
 - Min fra var meget ked af det, men min mor syntes, at jeg skulle gribe chancen og komme ud og se verden.

- Jeg er glad for, at du er kommet, sagde Elisabeth og kyssede Lin.
 Ikke så længe, men længere end man kysser, når man blot siger hej.
 Lin kiggede genert på Allan, som om hun var lidt usikker på, om han tog det fortrydeligt op. Allan sagde ikke noget, men smilede til pigerne.

- Skal vi have noget te?
 Allan tog kopperne og Lin bar tekanden ind på spisebordet.

- Du kommer til at vise Lin noget af byen, sagde Allan. - Hun bliver da vanvittig, hvis hun skal opholde sig her hele dagen.

- Vil du ikke med?
 - Nej, jeg har stadig vrøvl med de termokander, vi er i gang med at samle, så jeg kan ikke tage fri.

- Det siger du bare for at være sød, sagde Lin.
 Allan kiggede på hende og rødmede ganske let.

- Nej, jeg bliver nødt til at arbejde.
 Lin rejste sig og gik rundt om bordet. Allan holdt øje med hende og kiggede op, da hun stod foran ham, til han overraskelse, bukkede hun sig ned og kyssede ham blidt på munden.

- Jeg føler mig meget heldig, at jeg kender jer to.
 Elisabeth sagde ikke noget, men smilede glad, mens hun holdt øje med dem.

- Vi kunne godt bruge en dagligstue, sagde Allan, da de sad og pustede på hver sin kop varm te.

- Det bliver lidt svært at få plads til.
 - Ja, hvad nu hvis vi skiftede sengen ud med en sove sofa.
 - Vi kan da ikke sove tre i en sovesofa, selv om det var dejligt at ligge tæt sammen i nat, sagde Elisabeth.

- Nej, du har nok ret, men det kan være, at jeg selv skulle bygge en seng, der kan bruges til at sidde i om dagen.

- Kan du det? Spurgte Lin overrasket.
- Tja, for et par måneder siden ville jeg have sagt nej, men nu tror jeg godt, at jeg kan.
- Du kunne lave en sidde gruppe, lige som i en campingvogn, sagde Elisabeth. - Hvor man kan sænke bordet ned og dækker det med en madras.
- Det er egentligt en god ide, sagde Allan. - Måske skulle jeg begynde at tegne sådan en indretning.
- Det lyder helt skørt, sagde Lin. - Hvordan vil du lave det?
- Det er jo netop det sjove ved det.
Pigerne grinede lidt ad Allan, da han hentede papir og blyant og begyndte at tegne deres nye seng.

- 277 -

- Der var for resten noget, jeg glemte at fortælle dig.
- Hvad? Spurgte Susanne og var allerede i alarmberedskab.
- Jo, da jeg var oppe og snakke med Folmer, fik jeg en lønforhøjelse på 1.500 om måneden.
- Sådan bare uden videre?
- Ja, han syntes, at jeg havde gjort mit arbejde så godt, at jeg fortjente det.
Susanne rejste sig fra sofaen, hvor hun havde siddet og læst i et Hjemmet fra sidste uge, som hendes mor havde givet hende.
- Jeg vidste jo, at du var dygtig, sagde hun og lagde armene rundt om halsen på ham.
- Jeg får jo også meget hjælp af dig.
- Ja, ja, men det er da super godt klaret, at du sådan får en lønforhøjelse.
- Jeg blev da også rigtig glad.
- Og ved du hvad? Det kommer jo lige på det rigtige tidspunkt, når vi nu skal have det nye køleskab.
- Har vi ikke allerede brugt rigeligt penge på det nye køkken?
- Vi bliver jo nødt til at gøre det færdigt, det kan du godt se.
- Øh, vi kunne jo også bare sætte skuffer i det skab, hvor de mangler.

- Du tænker helt forkert Jan. Det ville da være spild af penge, på den måde kunne vi ordne skabet og så smide det væk bag efter.

- Men, det var da temmelig dyrt.

- Man kan jo ikke sige, at det er dyrt, du må tænke på hvor god kvalitet sådan et køleskab er.

- Ja, men vi har jo et udmærket køleskab, der virker som det skal.

- Men hvor længe, hvis det nu går i stykker om et halvt år, så har vi smidt penge ud på at ordne skabet, og så skal vi alligevel bruge penge på det nye køleskab.

- Jamen, så gør vi det, svarede Jan, der havde givet op over for hendes argumenter.

Susanne kiggede på uret på køkkenvæggen.

- Vi kan ikke nå at køre i byen nu, men i morgen efter arbejde så kører vi altså ud og køber det.

- Hvad så med skabet?

- Hvis nu vi invitere Niels på aftensmad i morgen aften, så kan I fjerne skabet.

- Øh, Niels, tror du ikke, jeg kan klare det selv?

- Hvis du mener det, så er det ok, men det er da også meget godt, at du ser noget til din bror en gang i mellem.

- Jeg tror godt, at jeg selv kan klare det.

- Hvad er det egentligt, at du har imod Niels? Han er så sød, og jeg er sikker på, at han er utroligt glad for at have dig som bror.

- Han er da også sød, men jeg har måske bare vænnet mig til at være enebarn, det er lidt svært pludselig at få en bror.

- Men vi kommer nok til at bede ham om at hjælpe, når skabet skal bæres op ad trapperne.

- De køleskabe ser ud til at veje flere ton, Niels og jeg kan da umuligt slæbe det helt op på tredje sal.

- Ham sælgeren sagde, at det ikke vejede mere end en vaskemaskine.

- Har du nogensinde prøvet at løfte en vaskemaskine?

- Nej, dit pjattehoved, jeg er slet ikke stærk nok til det, det er jo derfor, at jeg har en stor stærk kæreste, sagde Susanne og kyssede ham.

- Øh, svarede Jan smigret. - Men jeg er lidt nervøs for, at vi skal tabe det så det bliver ødelagt.

- Ok, jeg ringer til min far, så kan han også hjælpe, han ved, hvordan man klarer sådan noget.

- 278 -

- Er du sikker på, at du kan undvære os?

- Jeg kommer til at savne jer, men jeg har ikke tid til at tage med. Elisabeth satte sig på skødet af Allan og kyssede ham, mens hun nulkede hans ører.

- Nå, men så kører vi.

Elisabeth rejste sig og Lin kyssede også Allan farvel, inden pigerne gik ud ad døren med hinanden i hånden, de havde aftalt med Allan, at de kunne låne firmabilen.

- Vi parkerer her på Flintholm, så tager vi Metroen resten af vejen ind til byen.

De forlod bilen og gik under stationens glastag hen til metro indgangen. Elisabeth tog Lins hånd og smilede glad til hende.

- Der er ikke nogen, der styrer toget, udbrød Lin, da det lille tog kørte ind på perronen.

- Nej, det klarer sig selv.

Toget standsede og nogle få passagerer steg ud og satte kurs mod udgangen, Elisabeth og Lin steg ind i toget sammen med en ung mand, der styrede ned mod den anden af toget.

- Hvor er det dejligt, at du er her, sagde Elisabeth og lagde armene om Lin.

De kyssede hinanden et kort øjeblik og opdagede, at en ældre dame, med en lille indkøbsvogn, kiggede forarget på dem, hun sagde ikke noget, men lavede et fnys før hun gik samme vej, som den unge mand, der var gået frem i toget. Elisabeth og Lin lo og satte sig ned med hinanden i hænderne, mens de ventede på, at toget skulle køre.

- Hvordan kører toget? Spurgte Lin, da toget efter en kort lyd, lukkede døren og begyndte at køre mod Frederiksberg station.

- Tja, det har jeg egentlig ikke tænkt på, det er sikkert en computer, der styre det.

- Er det ikke farligt?
- Det tror jeg ikke, der er aldrig sket nogen uheld med toget.

Desuden passer jeg jo på dig.

Lin smilede og skævede til den ældre dame, der kiggede fremad sikkert for at undgå at se dem, så kyssede hun Elisabeth et kort øjeblik.

- Så tør jeg godt.

De steg af toget ved Magasin og trådte ud i en vrimmel af mennesker, der skulle til ud på strøget eller i Magasin.

- Det er næsten som at være i Kina igen, med alle de her mennesker.
- Åh, så mange mennesker er der vist ikke, sagde Elisabeth og smilede igen forelsket til Lin.

De fortsatte ad trappen ind i Magasin.

- Skal vi købe noget?
- Næ, med mindre at der er noget, du mangler, jeg havde bare lyst til at vise dig varehuset, selv om det ikke er så stort, som nogen af dem vi så i Chongqing.
- Men her er pænt, alting ser så ordentligt ud.
- Det er en fin butik, ikke særlig billig.

De fortsatte igennem butikken, indtil de nåede ud på strøget i den anden ende.

- Gågaden her er et sted hvor alle turister kommer, jeg elskede også at komme her med min mor, da jeg var lille.
- Sikken mange spændende butikker her er.
- Ja, man kan vel købe det meste her.

Elisabeth greb Lins hånd igen, mens de langsomt slentrede op mod Rådhuspladsen og kiggede på butiksvinduer.

- Er der ikke nogen, der siger noget til, at vi går og holder i hånden?
 - Det tror jeg ikke, og jeg har glædet mig til at gå tur med dig.
- Lin smilede og gav Elisabeths hånd et lille klem.

- Så har du set strøget, sagde Elisabeth, da de var nået op til Rådhuspladsen. - Desværre har tivoli ikke åbent lige nu, men du kan se det, når vi kommer tættere på jul.

- Det var Susanne, jeg mente, grinede Lisette. - Selv om du selvfølgelig gerne må få en kop.
- Ja tak, sagde Susanne og modtog et fyldt bæger fra Lisette.
- Du skal også have en sjat mælk ikke?
Susanne nikkede og holdt koppen frem, så Lisette kunne tilføje lidt mælk.

- Han er god ham Ibrar, sagde Lisette.
- Det manglede bare, svarede Susanne med en lille latter. - Det er mig, der har ansat ham.
- Det er mig, der har ansat ham, gentog Lisette, hvilket fik begge piger til at bryde ud i latter.

Jan kiggede lidt forbavset på dem uden helt at fatte, hvad der var så morsomt. Pigerne drak lidt af deres kaffe, mens de langsomt faldt til ro oven på morsomheden.

- Nå er der kaffepause? Spurgte Poul, der havde arbejdet med at flytte paller på lageret.

- Ja, svarede Lisette.

- Vil du ikke have en kop? Fortsatte Susanne.

Poul kiggede fra den ene til den anden og nikkede, og Lisette hældte en kop kaffe op til ham.

- Man må sige, at vi har, begyndte Susanne.

- Fået styr på afdelingen, afsluttede Lisette.

- Det kender jeg ikke noget til, sagde Poul og kiggede ned i sin kaffe. Begge pigerne brød ud i latter igen. Poul og Jan kiggede lidt forundrede på hinanden, indtil Poul rystede på hovedet og forlod buret med sin kop i hånden.

- Han er lidt speciel, forklarede Susanne.

- Men god nok på bunden, tilføjede Lisette, hvilket fik dem til at grine igen.

- Er der ikke noget brød, der skal tages ud af ovnen eller sådan noget? Spurgte Jan.

Begge piger kiggede på ham.

- Forstyrre vi? Spurgte de i kor.

- Øh, nej, men en smule arbejdsro ville være rart.

- Jamen, det er jo ikke en ro klub, sagde Lisette, hvilket fik begge pigerne til at bryde ud i latter igen.

Jan kiggede både irriteret og uforstående på dem, hvilket fik dem til at trække sig grinende ud af buret.

- 280 -

- Det var da hyggeligt, sådan at blive inviteret på restaurant.
- Det ender vel nærmest med at blive en vane.
- Hvad mener du Lise?
- Her for et par dage siden, var det far der inviterede os på middag, og nu er det så dig, planlægger du også at rejse væk.
- Øh, nej, det vil sige, svarede Ulla lidt overrasket.
- Er du ved at rejse væk mor? Udbrød Allan overrasket.
- Nej, ikke på sammen måde som Henrik, jeg tager bare på en lille ferie sammen med Frank og Maja.

I det samme kom en tjener hen til bordet. Han strøg lige som tilfældigt et par krummer af den rødternede dug. Så rakte han dem hver et spisekort.

- Hvad ønsker I at drikke?
- Hvad siger I til en flaske vin?
- Øh, er det ikke lidt dyrt at drikke vin på restaurant? Spurgte Allan.
- Det gør ikke noget. Er der noget du kan anbefale?

Tjeneren åbnede vinkortet og fandt en flaske til seks hundrede og Ulla nikkede som accept. Restauranten var forholdsvis tom, men der kom hele tiden nye gæster til, som blev vist hen til de ledige borde.

- Tænk, at der er så mange gæster på en almindelig hverdag, sagde Lise og kiggede rundt i lokalet.

- Man kan godt have fornemmelsen af, at folk ikke er så glade for at lave mad længere, har I besluttet jer, for hvad I vil have?

- Jeg havde egentligt tænkt på en pizza, sagde Allan. - Men når du har købt sådan en dyr vin, ville det måske være mere passende med en entrecote.

- Du bestiller bare det, du har lyst til.
- Jamen, så blive det entrecoten.

Mens de snakkede, kom tjeneren tilbage og hældte en sjat op i Ullas glas, som hun smagte på med et højtideligt udtryk, hvorefter han skænkede op til Lise og Allan.

- Det er en god vin, sagde Allan rosende, efter han havde smagt på den.

Lise nikkede.

- Hvordan kan det være, at I tager tre af sted på ferie? Spurgte Lise

- Tja, jeg vil gerne på ferie med Maja, og jeg vil gerne på ferie med Frank, og det er begrænset, hvor meget jeg kan være væk fra skolen.

- Er du kæreste med Frank?

Ulla løftede sit glas og drak en lille smule nærmest for at trække tiden lidt ud.

- Ja, man kan godt sige, at jeg er kæreste med Frank.

- Det er da fint, sagde Allan. - På en eller anden måde var det lidt trist, at du var alene, når far nu rejser rundt med sin nye kæreste.

- Åh, det skal du ikke tænke på Allan, jeg har faktisk ikke følt mig særlig alene, selv om jeres mormor havde visse særheder, så var hun hyggelig at bo sammen med.

- Det undrer mig bare, at I så tager Maja med, sagde Lise. - Hvis du og Frank er kærester, vil hun så ikke føle sig udenfor?

- Nej, det tror jeg ikke, vi har det ret godt os tre. Hvad med dig Allan, kan I finde ud af det, nu hvor Lin er kommet på besøg.

- Ja, ja, svarede Allan og blev en anelse rød i hovedet, hvilke ikke kunne ses i den dæmpede belysning. - Lin er meget let at omgås.

- Hvad med Elisabeth? Spurgte Lise. - Bliver hun slet ikke jaloux?

- Næ, hun er meget glad for Lin, de er faktisk taget på bytur sammen her i dag.

- Jeg, ville ikke være så tryk, hvis Michael havde en smuk pige boende.

- Det er noget, man skal beslutte med sig selv, sagde Ulla. - Inden at man invitere nogen til at bo hos en.

- Hvor skal I så hen på ferie?

- Til Paris, vi tænkte, at vi skulle lege kunstnere, så jeg har lejet en lejlighed tæt på Mon Martre.

- Har du?

- Ja, hverken Frank eller Maja har så mange penge.

- Det går da ikke, at du bruger alle pengene fra hussalget lige med det samme, indvendte Lise.

- Det går nok, sagde Ulla med et smil og skulle til at forklare, da tjeneren kom med maden.

- Hvis I ønsker mere sovs eller kartofler, skal I bare give besked, sagde han før han forlod bordet.

- Jamen, sagde Allan, da de var alene igen. - Det kan jo godt være, at du skal leve af de penge i lang tid, nu hvor du ikke har far til at forsørge dig.

- Ja måske, men det er ikke noget problem, sagde Ulla lidt hemmelighedsfuldt, og skar en bid af sin tournedos.

Allan og Lise kiggede undrende på hende og besluttede uden ord, at de hellere måtte smage på deres mad og afvente en forklaring.

- Det smager virkelig godt det her, sagde Ulla.

Hun spiste lidt mere og tyggede så af munden og drak lidt vin.

- Altså, begyndte hun lidt forsigtigt, mens hun kiggede omkring sig for at sikre sig, at der ikke var nogen af de øvrige gæster der lyttede. - Jeg har arvet ret mange penge fra jeres mormor.

- Var hun rig? Spurgte Lise overrasket.

- Ja, det kan man godt sige, mest fordi hun ikke brugte ret mange penge.

- Men hun har jo levet af en enkepension, hvor meget kan hun have sparet op, indvendte Allan.

Ulla havde stadig ikke besluttet sig for, hvad hun skulle sige helt præcist, indtil nu var det kun advokaten Mogens Larsen, der vidste hvor meget hun havde arvet.

- Hun havde vundet nogle millioner.

- Nogle millioner?

- Ja, så det varer et stykke tid, før jeg mangler penge.

- Men hvor mange? Spurgte Allan.

- Så mange at jeg har tænkt mig at give jer en halv million hver.

- En halv million? Udbrød Lise og greb om vinglasset og løftede det op til munden. - Men hvad skal vi bruge så mange penge til?

- Jeg håber, at I bruger dem til noget fornuftigt, måske til at hjælpe jer igennem en uddannelse.

- Øv, sagde Allan. - Jeg havde tænkt på at fylde dem i et badekar og lege onkel Joakim.
 - Jamen, det lyder da som en god ide, hvis du undlader at putte vand i, kan de stadig bruges bag efter.
 - Hvor er du dum Allan, de skal da bruges til noget fornuftigt.
 - Jeg synes, at det er fantastisk, sagde Allan. - Det spænder et sikkerhedsnet ud under vores netbutik, så vi kan koncentrere os om at gøre den bedre.
 - Jeg tror, at jeg vil sætte dem i banken, tænk hvis man kan tage en universitets uddannelse helt uden at ende med studiegæld.
 - Skål mor, sagde Allan og løftede glasset. - Og tak for gaven.
 - Selv tak, sagde Ulla og smilede til begge børnene.
 - Og skål for verdens bedste mormor, tilføjede Lise.
- Ulla og Allan løftede deres glas.
- Verdens bedste mormor.
 - Hvad siger Frank til, at du har arvet så mange penge?
 - Jeg har kun fortalt det til jer, jeg har bare sagt til Maja og Frank, at jeg har fået en god sum fra huset, og det er jo også rigtigt.
 - Det passer jo heller ikke til at være kunstner, så skal man være fattig og sulten, sagde Lise.
 - Nej, det vil nok forhindre mig i at blive en stor kunstner, men det må jeg lære at leve med.
 - Det bliver hårdt, sagde Lise med et smil.

- 281 -

- Jamen, så ses vi i morgen.
 - Jeg synes altså, at det er mærkeligt, nu er vi endelig fuldtallige, og så vil I hellere sove på land.
 - Det er bare fordi, vi jo ikke har tilbragt så meget tid sammen, mig og Henrik.
 - Jeg laver bare gas, sagde Karen. - Jeg synes, at det er en fin ide at bruge lidt tid sammen.
- Der blev uddelt en del kram, og kort efter gik Henrik og Anette ned ad flydebroen med hinanden i hånden. Det var stadig tidlig

eftermiddag, og man kunne se varmen bølge op fra asfalten inde på kajen.

- Tænk, at man kan gå rundt i shorts her i starten af oktober, sagde Henrik tilfreds.

- Det bliver vist nærmere et spørgsmål om hvornår, vi skal have lange bukser på igen, der er mindst lige så varmt i Caribien.

- Jeg tror godt, jeg kan vende mig til det, sagde Henrik med et smil. De fortsat over Avenida de Canarias, indtil de gik ind i Santa Catalina hotellet.

- Jeg tænkte, at det var vigtigt at finde et hotel med room service, sagde Anette på vej op i elevatoren.

Henrik svarede ikke, men lagde armene rundt om hende og kyssede hende længe, indtil de blev afbrudt af et klimt fra elevatoren, der annoncerede, at de havde nået femte sal.

- 511, hvor er det henne?

Henrik pegede ned ad gangen, hvor de kunne se nummer 503.

- Hvor ser det fint ud, sagde Anette, da hun havde åbnet døren, og de trådte ind på værelset.

- Jeg føler mig lidt teenageagtig, nærmest lidt usikker ved at have stævnemøde med en pige på et hotel.

- Det viser bare, at du er en ordentligt mand, skal vi blande en drink fra minibaren?

Henrik nikkede, og Anette fandt nogle små tequila flasker og blandede dem med citronsaft og grenadine.

- Værsgo, en Sunset, sagde hun og rakte Henrik det ene glas.

- Skål, svarede han lidt genert.

- Skål.

De drak lidt i tavshed.

- Var det slemt at vente så længe på mig her i Las Palmas?

- Det har egentligt gået utroligt hurtigt, men det er vist her bagefter, jeg føler det, mens jeg ventede, var jeg nogen gange utroligt misundelig på Karen og Carmen.

- Det må også føles en smule ensomt, når de to er så tæt sammen.

- Der har været nætter, hvor de har været meget glade for hinanden, så er båden ikke så lydisoleret.

Henrik smilede og kærtgnede hendes bare arme med sine hænder.

- Jeg er utroligt glad for, at jeg endelig er nået frem, jeg må indrømme, at der har været tider, hvor jeg frygtede, at det aldrig ville ske.

Hun satte sig på skødet af ham og drak lidt mere af sin drink.

- Jeg er bare glad for at det endelig lykkedes, der er nogle steder, jeg glæder mig til at vise dig her i Las Palmas, men når det er overstået, så glæder jeg mig til at sejle videre.

- Du er slet ikke nervøs ved at sejle over Atlanten?

Hun kiggede alvorligt på ham.

- Lidt.

- Men ikke meget?

- Så længe Karen bare holder sig inde i båden og ikke skal ud og sparke til Hajer, så skal det nok gå.

- Hvis der er optræk til mytteri, så er vi heldigvis tre mod en.

Anette smilede og kyssede ham længe.

- Har du set hvor fint badeværelset er her?

- Øh, næ.

- Det er ikke fordi havnens bedefaciliteter er dårlige, men efter en måned her er det lidt af en drøm at få lidt luksus.

- Jeg forstår hvad du mener, vi skulle måske tage et bad sammen, så kan jeg vaske dig på ryggen.

- Åh, det lyder dejligt.

Efter et langt varmt bad, som endte inde i sengen, lå Anette med hovedet på Henriks skulder og slappede af, mens han strøg hendes hår blidt.

- Jeg har tænkt på, om vi kunne fungere sammen i sengen, sagde Anette.

- Ja? Jeg synes, at vi havde det dejligt.

- Er det alt du kan svinge dig op til? Sagde Anette og vendte sig i sengen, mens hun så anklagende på ham.

- Altså, jeg tror nok, at det var bedre end, jeg havde drømt om, måske fordi jeg er forelsket i dig.

Hun kyssede ham og lod en hånd glide over hans lem.

- Det synes jeg også, at det var, og det glæder mig, at du allerede har lyst igen.

Han lagde sine hænder på hendes bare balder og trak hende helt ind til sig, mens de fortsatte med at kysse blødt og sensuelt.

- 282 -

- Hvad laver du Allan?
- Jeg er simpelthen ved at lave den ny indretning af soveværelset. Elisabeth kiggede på tegningen, han var i gang med, og smilede.
- Det ser lidt voldsomt ud, kommer det ikke til at koste en formue?
- Min mor gav mig og Lise en halv million hver i går, så jeg har besluttet at bruge lidt penge, så vi kommer til at have det rigtigt rart.
- En halv million?
- Jep, hun har arvet mange penge fra min mormor, men det skal helst blive mellem os.
- Selvfølgelig.
- Tænk, for et par måneder var du arbejdsløs på biblioteket, og nu er du en holden mand.
- En holden mand, jeg er rig, jeg har en dejlig kæreste og penge i banken, kan man ønske sig mere?
- Elisabeth satte sig på skødet af ham og kyssede ham længe.
- Hvad skal det så være?
- Det er jo lidt som en stor campingvogn, forklarede Allan lidt genert.
- Hvad laver I? Spurgte Lin, der havde været ude i køkkenet og vaske op.
- Det er Allan, han vil lave soveværelset om, så det også kan bruges til stue.
- Altså se nu her, sagde Allan og glattede papiret ud. - Jeg laver et podie, som kan blive en stor seng.
- Vi ligger da ellers dejligt tæt, i den seng du har nu.
- Det kan vi stadig gøre, hvis vi måske lægger os i den ene side, sagde Elisabeth.
- Nå, men hvis man så kører bordet her ned og skubber madrassen ind under her, sagde Allan og pegede, så får man en sofagrube, når bordet kører op igen.
- Det ser hyggeligt ud, sagde Lin.

- Og på bagsiden af podiet, får jeg lavet skabe og skuffer, så vi kan have alle vores ting, du kan jo ikke leve i en kuffert i flere måneder.
- Hvor er du bare sød Allan, sagde Lin rørt og kyssede ham, så Elisabeth var lige ved at føle sig udenfor.
- Øh, sagde Allan lidt overrasket. - Jeg glæder mig også til det.
- Kan du lave alt det selv? Spurgte Lin.
- Det kan jeg nok, men jeg har fået nogle penge af min mor, så jeg vil betale en snedker for at lave det, så vi ikke skal vente alt for længe.

Allan tegnede videre, mens pigerne gik i gang med at kigge på planerne for deres butik. Der var allerede mere end ti bestillinger, og de manglede både en procedure for at kontrollere betalinger og for ekspeditionen af varerne.

- Du er bare super god til det her, sagde Elisabeth, da Lin havde vist hende, hvordan man lettest kunne hente kortoplysninger.
- Jeg har prøvet det, der hvor jeg arbejdede før.
- Tænk, at der allerede er to, der har forsøgt at fuppe os.
- Man skal helst være et skridt foran.
- Hvor er jeg glad for, at du er kommet, det er bare så dejligt, at have dig her.

Lin nød at Elisabeth kyssede hende, og hun mærkede en tåre løbe ned over kinden.

- Tak, jeg er også glad for at være her. Jeg elsker dig Elisabeth.
- Elisabeth svarede hende ikke, men pressede blot sine læber mod Lins.
- I bliver nok nødt til at nedtone det lidt, sagde Allan, der sad ved den anden ende af bordet. - Der er ingen mænd, der kan holde til at se to så smukke piger kysse hinanden.

Lin smilede og kyssede Elisabeth igen, langsomt og vådt. Så kiggede de begge på Allan, der så lidt anstrengt ud. Han kiggede undrende på dem, da de gik hver sin vej ned til ham og kyssede ham på hver kind, mens de hjalp ham op at stå og førte ham ind i soveværelset.

- Jeg skal lige have vejret igen, stønnede Allan, da han lå mellem pigerne og nød varmen og duften fra deres hud.
- Kunne du lide det? Spurgte Lin.

- Hvis jeg var religiøs, så ville jeg tro, at det var himlen, jeg havde besøgt.

- Måske har Lin ret i, at sengen er rigeligt stor.

- Ved du hvad Elisabeth? Vi køber bare en masse puder, så hvis der er for meget plads, så fylder vi den ud med dem.

- Det lyder dejligt, man kan også bruge puder på mange måder, når man skal have det dejligt, sagde Lin og smilede lidt frækt.

- Jeg tror, at jeg vil forlade himlen nu, sagde Allan. - Jeg kan allerede mærke, at det går den forkerte vej, så hvis jeg skal finde en, der kan lave den nye indretning, bliver jeg nødt til at komme ud af sengen.

- Var det ikke dejligt alligevel? Spurgte Lin med en drillende trutmund.

- Nogen gange er noget så godt, at man er bange for at blive straffet for det.

Han bøjede sig nok frem og gav hende et hurtigt kys, før han vendte sig om og gav Elisabeth et. Så smuttede han ud i bad, mens pigerne nød hinandens selskab.

De lå stadig i sengen, da Allan pakkede sine tegninger sammen og kørte ud til en snedker, han havde talt med i telefonen.

- 283 -

Ulla løftede en ekstra gang på sin kuffert, mens hun forsøgte at gennemgå indholdet i sin hukommelse.

- Hvis der mangler noget, så kan man vel købe det i Paris.

- Det skal du ikke være sikker på, drillede Frank.

- Så må jeg bare låne af dig eller Maja.

- Så er taxien der, sagde Frank, der havde holdt øje med vejen fra vinduet.

- Hvor er det egentligt lang tid siden, at jeg har været ude at flyve, sagde Ulla lidt forundret, da de stod ude i lufthavnen og kiggede på de store skærme, der viste afgangene.

- Jeg var i Tyrkiet sammen med Klaus sidste sommer, men det var ikke så spændende, for vi var uvenner det meste af tiden.

- Det bliver vi ikke, vel? Sagde Frank og trak dem begge to ind til sig.
- Nej, det sker ikke, jeg har i hvert fald ikke pakket en eneste sur mine ned i kufferten.

- Heller ikke mig, sagde Maja.

- Hvordan kan det være, at vi skal flyve med Lufthansa? Spurgte Frank. - Er det ikke temmelig dyrt.

- Jo, det var en smule dyrere, men jeg tænkte, at vi havde fortjent at nyde livet en smule.

- På en måde er det altså for meget Ulla, har Frank og jeg overhovedet fortjent det?

- Det har I da, desuden ville det ikke være særligt sjovt at rejse alene, både fordi det jeg ville kede mig, og fordi jeg ville savne jer.

- Du kunne vel heller ikke bare finde på at forlade os, sagde Maja med en påtaget fortørnet stemme. - Hvad skulle vi så gøre helt alene?

- Det er jo også det, jeg siger, vi skal sammen af sted.

- Bortset fra det, tilføjede Frank. - Så er de faktisk ved at gå ombord, vi må hellere se at finde ned til gaten.

- Det var en noget mere behagelig flyvetur end de charter ture, jeg har været på, sagde Frank, da de stod ved bagagebåndet og spejdede efter deres kufferter.

- Jeg syntes også, at maden var en tand bedre.

- Hov der er min kuffert, udbrød Maja, da hendes orange kuffert dukkede op fra dybet og bumlede ud på det cirkulerende bånd.

Ullas og Franks kufferter dukkede op kort efter og der gik ikke længe, før de var ude af lufthavnen.

- Går der mon en bus her fra? Sagde Frank og kiggede ivrigt ud over den travle plads foran lufthavnen.

- Der, sagde Ulla og pegede på en taxi.

- Er det ikke alt for dyrt at køre med taxi? Spurgte Maja.

- Sikkert, men det er meget lettere.

Ulla gik hen til den forreste taxi, og chaufføren hjalp hende med at anbringe hendes kuffert i bagagerummet.

- Kom så, jeg er så spændt på at se lejligheden.

Uden flere indvendinger fik Frank og Maja presset deres kufferter ned i det efterhånden pænt fyldte bagagerum.

- Rue André Barsacq dix-neuf, sagde Ulla til chaufføren, der kiggede lidt uforstående på hende.

Hun gentog gadenavnet et par gange, indtil han lyste op med et udtryk af forståelse i ansigtet.

- Oui, sagde han og satte bilen i gang.

- Se lige, udbød Maja. - Folk sidder på fortovscafeerne, det ser bare så hyggeligt ud.

- Det skal vi også, sagde Ulla. - Sidde med en drink og snakke og kigge, jeg glæder mig til det.

Der var smil på læberne, mens taxiens kæmpede sig igennem den tætte trafik. På højre hånd bemærkede Frank et glimt af Gare du nord, hvorefter det langsomt begyndte at gå op ad mod Mon Martre.

- Vi kan da ikke bo her? Udbød Maja, da taxien kørte op ad Rue André Barsacq i første gear. - Det er simpelthen for hyggeligt.

Ulla smilede glad og kiggede på bygningerne, der udgjorde den smalle gade.

- Hold da op hvor er det bare Paris.

- Der er et Boulangeri, sagde Frank. - Vi skal have frisk brød hver morgen.

- Og baguettes til aftensmaden, tilføjede Maja.

- Jeg tror, at vi skal finde et godt sted at spise, sådan et hyggeligt sted hvor fatter serverer, mens mor laver maden.

- Men der bliver altså mindst en aften, hvor Maja og jeg opvarter dig Ulla.

- Det glæder jeg mig til, men det er rigeligt for mig at I er med.

- Dix-neuf, sagde chaufføren og parkerede ved kantstenen.

- Jeg føler mig allerede hjemme, sagde Maja, da hun steg ud på gaden.

- Så er det lige den sidste hurdle, sagde Ulla, da hun havde betalt chaufføren. - Vi skal finde conciercen, som har nøglen.

De stod i den forholdsvis kraftige oktober sol og kiggede på husenes lukkede skodder. Gaden virkede lidt forladt, ud over en enkelt ældre mand, der luftede en lille sølvgrå puddel lidt længere nede mod Sacre Coeur.

- Det må være her inde, sagde Ulla og bankede på døren til nummer nitten.

- Ellers finder vi en bar, så giver jeg en drink, sagde Frank med et glad og tilfreds udtryk i ansigtet.

- Jeg kan høre noget, sagde Ulla.

Hun nåede kun lige at sige, det inden en skodder over hovedet på Maja åbnedes og en kvinde kiggede ud. Hun var nok sidst i tresserne, men hendes hår var sat, som om hun skulle i byen om et øjeblik.

- Bon jour, sagde hun.

- Bon jour, svarede Ulla. - Jeg hedder Ulla Madsen, og jeg...

Hun gik i stå, hendes skolefransk holdt ikke til mere. Kvinden kiggede en smule uforstående på Ulla.

- Ulla Madsen, gentog Ulla langsomt.

Damen gentog navnet med et hårdt tryk på d'et i Madsen og et ansigt, der lyste op i en pludselig afklaring.

- Oui, Oui, kom inden for.

Hovedet forsvandt fra vinduet, og de nåede lige at kigge lidt forundrede på hinanden, inden døren til nummer nitten gik op, og kvinden gennede dem inden for.

Hun viste dem op ad trappen til anden sal, hvor hun stoppede op ved en grøn dør, hvor malingen langsomt var ved at skulle af, og afslørede at den engang havde være mørkeblå. Efter en kort raslen med nøglen åbnede hun døren og trådte ind i lejligheden.

- Her er spisestuen, sagde hun og sendte armen rundt i en bue. - Der er en soveplads på sofaen.

De lod blikket hvile kortvarigt på en sofa, der havde været et nyt kvalitetsmøbel i halvtredserne, men nu var et temmelig slidt kvalitetsmøbel.

- Dinette, annoncerede kvinden og pegede på en væg i spisestuen, hvor man kunne lave morgenmad, og koge en kedel vand til kaffe.

- Det er præcis, som jeg havde forestillet mig det, sagde Maja og smilede til Ulla.

Kvinden åbnede en dør og viste dem badeværelset, hvor et badekar med gyldne løvefødder tronedede i den modsatte enden under et stort vindue.

- Spar på det varme vand, sagde hun, uden at andre end Ulla forstod beskeden.

- Det er bare helt perfekt, udbrød Ulla. - Tror du ikke, at vi kan sende Frank ned efter en flaske rødvin?

Maja nikkede og smilede.

- Og til sidst, sagde kvinden og åbnede den sidste dør. - Soveværelset, her er en dobbeltseng.

De beundrede alle tre den pænt store messing seng, der så ud til at knirke bare man trak vejret. Ulla takkede kvinden og fik overladt nøglen.

- Her er bare så romantisk, sagde Maja. - Kom.

Hun greb Ullas hånd og trak hende med ind i soveværelset.

- Har du set den seng?

Hun hoppede op i den store messingseng, der knirkede og knagede ved den pludselige vægt, fuldstændig som de havde forventet.

- Et kunstnerhjem, grinede Ulla og lod sig falde ned i madrassen.

- Er det virkelig nødvendigt, at vi tager hjem igen?

- Ikke hvis det står til mig, sagde Ulla.

- Jeg glæder mig allerede, til vi skal i seng, sagde Frank, da han så Ulla og Maja ligge i den store messingseng.

- Måske er der slet ikke plads til dig, sagde Maja og kyssede Ulla. -

Der er jo også en soveplads på sofaen.

- Når jeg har ligget derinde og grædt i et kvarters tid, så er jeg sikker på, at I henter mig.

- Kom lige og prøv den, sagde Ulla. - Men hurtigt, for vi skal ned på gaden og have lidt frokost.

Frank lagde sig ned på sengen så den knirkede og gav sig.

- Skal vi ikke springe frokosten over?

- Måske, svarede Ulla og kyssede ham.

- Eller vi kan udsætte den, foreslog Maja.

Da de kom ned på gaden fem kvarter senere, var der stadig rimeligt stille, ud over nogle turister der snakkende gik ned mod dem.

- Vi skal den vej, sagde Ulla og trak dem med ned ad den forholdsvis stejle gade.

Efter et par hundrede meter løb gaden ud i pladsen foran Sacre Coeur.

- Det er jo helt perfekt, sagde Maja. - Hvordan har du overhovedet fundet en lejlighed sådan et sted?

- Jeg har ledt en smule, men jeg har vist også været heldig, sagde Ulla. - Hvor synes I, at vi skal spise?

- Jeg er faktisk en smule sulten, sagde Frank. - Hvad siger I til den græske derovre?

- Jeg ved ikke rigtigt, sagde Maja. - Nu hvor vi er i Frankrig, skulle vi så ikke finde en lille bistro?

- Det lyder som en god ide, sagde Ulla. - Frank skal jo også lære, at det ikke er ham, der bestemmer hele tiden.

- Det gør ikke noget, når en mand er sammen med to så skønne kvinder, så er der ikke noget, der kan gå ham på.

- De her billige point, dem kommer du langt med, sagde Ulla og smilede.

Maja sagde ikke noget, men kyssede Frank.

De gik ned ad gaden, med Frank imellem dem med armene på pigernes skuldre, indtil en hyggelig lille bistro dukkede op.

- 284 -

- Nå er I så klar til at sejle? Sagde Karen, da Henrik og Anette kom tilbage til båden efter deres nat på hotel.

- Det har vi været længe, sagde Henrik. - Vi havde bare lige brug for at være sammen, uden at forstyrre nogen.

- Det har måske gået vildt for sig.

Anette rødmede på trods af hendes efterhånden solbrændte hud.

- Det var ikke på den måde, men vi trængte til at tale sammen og føle os sikre på, at vi gjorde det rigtige.

- Har I bare snakket? Spurgte Carmen undrende.

- Ja, sex er vi alt for gamle til, svarede Henrik med et smil.

Carmen så ud som om, hun ikke forstod et ord af, hvad han sagde.

- Ja, man bliver hurtigt træt af det, sagde Karen. - Jeg tror i hvert fald ikke, at jeg har lyst til Carmen før en gang efter frokost.

- Vi kan da gå en tur, foreslog Anette.

- Det behøver I ikke, vi har jo vores egen kahyt.

Carmen smilede og så kælent på Karen.

Henrik og Anette hoppede over på båden og satte sig ved bordet i cockpittet. Carmen og Karen var stadig i gang med at drikke formiddagskaffe, og Anette skænkede op til hende og Henrik.

- Hvor er det dog dejligt at være her nede i varmen, da jeg tog hjemmefra var temperaturen godt på vej ned, man kunne lugte efteråret i luften.

Pigerne nikkede, det var længe siden, at de havde vænnet sig til varmen, som tingenes tilstand.

- Jeg er i øvrigt imponeret over, at du har lært så meget dansk, Carmen.

- Så skulle du bare høre Karen og Anette tale spansk, vi har ikke spildt tiden, mens vi har ventet på dig.

- Ja, Anette skrev, at I arbejdede sagen.

- Nu hvor hele besætningen er til stede, afbrød Karen ham. - Skulle vi så ikke sætte en dato for afrejsen?

- Det lyder som en god ide, sagde Carmen. - Jeg er jo født og opvokset i Spanien, så jeg er stadig i mit eget land, mens I andre er langt hjemmefra.

- Vi har den tiende i dag, hvad hvis vi siger den fjortende, vi har jo det meste af provianten klar? Foreslog Anette.

- Jeg er klar, sagde Karen.

- Også mig, sagde Carmen.

- Jamen, så er det vel det, vi gør, sagde Henrik og smilede forventningsfuldt.

- Jeg tror også, at Smølfen er ved at være lidt træt af at ligge her, sagde Anette.

- Det er en af de dage, der skal fejres, sagde Karen og gik ned i kahytten, hvorfra hun kort efter kom op med en flaske hvidvin. Hun hældte op i et glas til hver og løftede sit glas højtideligt.

- Skål for anden etape af jordomsejlingen med Smølfen.

De andre skålede, og Henrik benyttede lejligheden til at kysse Anette.

- Hvad er egentligt målet i Caribien?

Pigerne kiggede på hinanden, som om en af de andre vidste det.

- Det har vi ikke rigtigt tænkt over, sagde Karen. - Måske bare der hvor vinden driver os hen.
- Vi risikere at sejle lige forbi og ende i Panama.
- Ja, det går ikke, vi bliver nødt til at sætte os et mål, tilføjede Anette.
- Jamen, hvad så med St. Thomas? Spurgte Karen.
- Hvor er det lige, at den ligger?
- Det må vi hellere finde ud af, med mindre der er bedre forslag.
- Jeg synes, at vi skal tygge lidt på det, finde ud af noget om øerne så vi ikke bare sejler på må og få, sagde Henrik.
- Du har ret Henrik, det må bare ikke være alt for planlagt, der skal være plads til pludselige indfald. Må og få er ikke det værste i verden.
- Selvfølgelig, jeg er med på hvad som helst, bare vi rammer en ø en gang imellem.
- Hvad så med at finde ud af hvilken ø, der kommer først, foreslog Anette. - Kan I huske da vi nærmede os Grand Canaria, der havde vi alle sammen en hvis trang til at komme i land.
- Den første ø, det er vedtaget, sagde Karen.
- Det er altså Tenerife, grinede Carmen.

- 285 -

- Dejligt at du kunne komme Niels, fragtfirmaet har lovet at køleskabet kommer mellem klokken 18 og 18.30, kom med ind og hils på Jan.
 - Hej brormand, sagde Niels glad, da han trådte ind i køkkenet, hvor Jan var i gang med at tage lågen af det skab, som skulle væk.
 - Hej Niels, du komme lige som kaldet, vi skal have skabet væk, så der bliver plads til det nye køleskab.
 - Det går da ellers meget godt, kan jeg se.
 - Jo, men det ser ud til, at det er skruet fast i væggen, og jeg kan ikke helt se, hvordan vi får det fri.
- Niels tog skabet nærmere i øjesyn, mens Jan trådte lidt til side.
- Her, sagde Niels og fjernede to plastic dækkener, som skjulte skruerne. - Har du en stjerne skruetrækker?
- Jan rodede kortvarigt i hans noget begrænsede værktøjskasse og fandt to forskellige skruetrækkere frem.

- Den store er vist fin, sagde Niels og begyndte at skrue skrueerne løse.

- Hvad skal I så med skabet, og det gamle køleskab?

- Skabet sætter vi til storskrald, sagde Susanne. - Men måske kan vi sælge køleskabet, det er ikke ret gammelt.

- Hvorfor skal I så have et nyt?

- Du vil forstå det, når du ser det nye, jeg forstår faktisk ikke, hvordan vi har kunnet undvære det.

Hendes mobiltelefon ringede, og hun snakkede kortvarigt med chaufføren, der skulle levere skabet.

- Han er fremme om 10 minutter.

- Jamen, skabet er også løst nu, så hvis vi bære det ned, passer det sikkert med at han kommer samtidig med os.

- Et styk køleskab, sagde manden, da han var kravlet ned fra førersædet på lastbilen.

Han var ikke ret høj, højest en meter og tres, men til gengæld var han rund som en tønde og pustede besværligt, mens han gik ned langs bilen. Med rutinerede bevægelser klappede han liften ned og kørte selv med op, så han kunne åbne bagdøren, hvorefter han forsvandt i lastbilens indre for kort efter at dukke op med en palleløfter og en papkasse på mindst to meter i højden. Han stønnede som en hundredemeter løber, da han havde fået anbragt pallen på liften og langsomt kørte ned til Jan og Niels.

- Så skal jeg lige have en underskrift her, sagde han da papkassen var anbragt på jorden bag lastbilen, og liften var kørt på plads igen.

Jan skrev under, hvor manden pegede, og kort efter kørte bilen, og Jan og Niels stod og kiggede på den uhåndterlige papkasse.

- Den ser tung ud, sagde Niels og skubbede lidt til kassen for at vurdere, hvor tung den var. - Tror du overhovedet, at den kan komme ind ad døren?

- Det skal den, det køleskab har kostet over tyve tusinde.

- Tyve tusinde, tænk hvor mange gange I kunne have spist på restaurant for de penge.

- Tja, men Susanne kunne ikke leve uden det skab, så hvad skulle jeg gøre?

Niels nikkede medfølgende, der var ikke meget Jan kunne have gjort.

- Skal vi prøve at løfte det hen til døren?

Jan nikkede og de forsøgte begge to at tage fat i papkassen, men den rokkede sig ikke rigtigt ud af stedet.

- Hvordan pokker skal vi få den op i lejligheden? Spurgte Niels.

- Det må du nok spørge om, det er måske ikke noget man lære om på DTU.

- Næ, det tror jeg ikke, vi har lært noget om, svarede Niels uanfægtet.

Mens de stod og snakkede, kørte en blå Fiat ind på pladsen, hvor lastbilen havde holdt, og to mennesker steg ud.

- Hej Jan.

- Hej Børge, jeg tror, at vi har brug for lidt hjælp.

Kvinden kom hen og gav Jan et knus.

- Er Susanne oppe i lejligheden.

Jan nikkede, og Vera gik op for at hilse på sin datter.

- Jeg har en sækkevogn her bag i bilen, sagde Børge og hentede en gul sækkevogn, som han trillede hen til pakken. - Kan I løfte lidt i den ene side?

Ved fælles hjælp fik det sækkevognen ind under pakken, og nu var det i det mindste muligt at flytte det uhåndterlige køleskab. Børge holdt i sækkevognen, mens drengene støttede begge sider af pakken, indtil de alle tre måtte løfte for at få den op over dørtrinnet.

- Pokkers, den er for høj til døren, sagde Børge anstrengt, mens han forsøgte at holde skabet på det smalle trin. - Vi må have den ned igen.

De stod lidt og kiggede på pakken, ikke nok med at den var høj, men bredden gjorde også, at den spærrede for det meste af døren.

- Hvordan kunne du finde på at købe sådan et stort køleskab?

Spurgte Børge.

- Jeg kunne aldrig finde på at købe det, sagde Jan. - Det er din datter, der ikke kan leve uden det.

- Så du mener ikke, at vi bare kan sende det tilbage?

- Måske, hvis du påtager dig skylden, sagde Jan.

- Det tror jeg ikke, at jeg tør, men vi kan jo hente hende ned og vise hende, at det ikke kan komme ind ad døren.

- Hvis vi nu tager det ud af kassen, foreslog Niels. - Der er sikkert en masse flamingo rundt om, og alene pallen er jo mindst ti cm høj.

- Han er jo kvik din bror, sagde Børge anerkendende.

Jan skulle lige til at protestere, men nøjedes med at nikke.

Ved at løsne kassen nede ved pallen, kunne de snart løfte den op over skabet og konstatere at der ville forsvinde ca. tyve cm på alle sider hvis emballagen blev helt fjernet.

- Hold da op hvor I slæber, sagde Vera rosende, da de nåede op til 3. sal.

- Det er også hårdt, men vi har kun givet skabet nogle få buler undervejs.

- Buler, hvis I har lavet buler i skabet, kan i godt bære det ned igen, sagde Susanne meget bestemt.

- Jeg er sikker på, at din far laver sjov.

Jan nikkede ivrigt, og sammen fik de kørt skabet ind midt i køkkenet, hvor Susanne havde tømt det gamle køleskab, så det kunne komme af vejen.

- Du kan godt se det ikke mor? Sagde Susanne, da flyttefolkene var bænket om spisebordet med hver sin øl. - Sådan et køleskab er enhver piges drøm.

- Det ser flot ud, min pige, og det er utroligt smart, at man både har fryser og køleskab sammen.

Susanne smilede lykkeligt, mens hun viste sin mor, hvor smart det var med alle skufferne i køkkenet.

- 286 -

- Nej, hvor går det fint med krykkerne.

- Ja, armen er godt nok lidt tynd endnu, men det er bare så dejligt at være ude af rullestolen.

David lagde armene rundt om hende og gav hende et knus, inden de kyssede hinanden.

- Hun er bare så stædig, stønnede Rikke. - Jeg har sagt til hende en million gange, at hun skal tage det med ro, men hun har knoklet på med de krykker.

- Og du er den bedste søster, nogen kan ønske sig, sagde David og gav også Rikke et knus.

- Jeppe, råbte David op ad trappen. - Vibeke og Rikke er kommet. Kort efter kunne de høre, Jeppe komme buldrende ned ad trappen. Så snart han nåede afsatsen og så Rikke, slog han armene rundt om hende og kyssede hende længe.

- Hej, Vibeke, sagde han, da Rikke gjorde sig fri af hans favntag. - Hvor ser det godt ud, at have dig oppe at gå.

- Jeg nyder det også, man opdager hvilken luksus det er, at kunne klare sig selv, når man har været afhængig af andre i et stykke tid.

- Jeg forstår dig godt, sagde han og gav hende et knus.

- Men nu skal vi ikke stå på trappen længere, afbrød David dem. - Kom indenfor og se hvordan her er.

Vibeke fulgte efter ham ind i lejligheden, mens Rikke lige fik et ekstra kys af Jeppe. David stoppede op i køkkenet, der var stort nok til at lave mad og have mindst tolv mennesker til bords ved det store spisebord. David havde dækket op til fire, og maden stod klar i ovnen.

- Nej, hvor bor du pænt, har du selv indrettet det?

- Ja, da vi købte huset, var køkkenet stadig, som det så ud i 1954, da huset blev bygget, så jeg har fjernet det hele og revet væggen mellem spisestuen og køkkenet ned.

- Det ser bare død godt ud, jeg har altid ønsket mig et køkken med sådan en koge ø, det virker så hyggeligt.

- Det er det også, især hvis man er to, der laver mad sammen.

- Det glæder jeg mig til.

- Jeg bor desværre ikke helt så flot, undskyldte Jeppe, da han kom ind i køkkenet sammen med Rikke.

- Det gør ikke noget.

- Her inde ved siden af er hygge stuen, sagde David og gik ind i det tilstødende rum.

- Hold da op, sagde Vibeke da hun fik øje på et halvtreds tommers tv på væggen. - Bor der en ungkarl her?

David smilede lidt genert, mens Vibeke et øjeblik stirrede på de store højtalere, der var placeret på hver side af tv'et.

- Hvis vi bare kan lide de samme film, så er det jo helt perfekt.
- Det er jeg sikker på, at vi kan.
- Det sidste rum er soveværelset, sagde David og trak hende med ud i en lille gang, hvor der var tre døre, ud over den de var kommet ud af.

David åbnede døren til soveværelset, der var domineret af en stor dobbeltseng ved den ene væg og et stort skab, der dækkede hele den modstående væg.

- Det ser fint ud, men kan du virkelig bruge så stort et skab?
- Næ, ikke rigtigt, men jeg syntes, at det var passende, at det dækkede hele væggen.

Han trak en af skydelågerne til side og viste et næsten tomt skab, det næste skab var mere fyldt, men overraskende ordentligt.

- Det er mig, der er den ordentlige bror, sagde han lidt undskyldende.
- Hvis jeg skal være helt ærlig, tror jeg nok, at jeg er den ordentlige søster.

- Så du tror ikke, at vi kommer til at skændes om rod?
- Når jeg ser dit skab, føler jeg mig ret sikker på det.
- Ikke at det ville gøre noget, sagde David og tog hende i sine arme, så han kunne kysse hende.

De gik ud i gangen igen, og David åbnede døren over for soveværelset.

- Badeværelset.
- Nej hvor er her fint, har du sat alt sammen i stand selv?
- Både ja og nej, jeg har lavet det meste selv, men jeg mangler at gøre noget ved det her værelse, fortsatte han og åbnede den sidste dør.

Værelset var ordentligt, men med tapet der var mindst 30 år gammelt, og det eneste møbel var et stort skrivebord med en computer på.

- Jeg bruger det kun, når jeg laver regnskab, og det er ikke så tit.

- Nå, er du så klar til at flytte ind? Spurgte Jeppe, da de sad ved bordet og David havde skænket vin op til dem alle.

- Øh, sagde Vibeke en smule overrasket.
- Jeppe lad nu være med at drille, sagde David, inden hun nåede at sige noget.
- Jeg tror nok, at jeg kunne bo her, det eneste jeg ikke er sikker på, er, om vi kan lide de sammen film.
- Jamen så skal jeg jo bare lige have overtalte Rikke.
- Rikke svarede ikke, men så smilende på ham.
- Du har ikke set hvordan han bor, advarede David hende.
- Det betyder ikke så meget, man kan jo altid lave det om.
- Ja, netop, sagde Jeppe. - Faktisk trænger der til at blive lavet en del, jeg har ikke helt den sammen sans for indretning som David.
- Det finder vi nok ud af. Er det egentligt dig eller David, der er så god til at lave mad?
- Øh, maden er et fælles projekt, vi kan faktisk begge to godt lide at lave mad.
- Og det er ikke bare fordi, I gerne ville gøre et godt indtryk?
- Jeg troede, at vi allerede havde gjort et godt indtryk, grinede Jeppe.
- Det har i også, sagde Rikke og kyssede ham.

- 287 -

- Jamen, hej Wayne, vil du have noget at drikke?
- Jo, tak, det er udsædvanligt varmt i dag.
- Han steg ombord på båden og satte sig på bænken ved siden af Anette.
- Så vi har gæster? Sagde Henrik, der kom op fra kahytten.
- Wayne, sagde Wayne og rakte Henrik hånden. - Så du er måske den heldige mand, der er Anettes udkårne?
- Henrik smilede genert og tog hans hånd.
- Det kan man vel godt sige, jeg er i hvert fald glad for at være kommet herved.
- Det forstår man, så går der måske ikke så længe, før I sejler videre?
- Næ, vi har besluttet os for at sejle om tre dage, pigerne synes, at de har været i Las Palmas længe nok, og jeg glæder mig også til at komme ud på havet.
- Jeg kommer til at savne dem.

- Du har måske brugt meget tid sammen med dem?
- Vi har da spist frokost sammen nogle gange, sagde Wayne. Anette følte at hendes hjerte bankede så højt, at alle i båden kunne høre det, hun havde ikke fortalt noget om turen til Marokko, og hun havde ikke lyst til at Wayne skulle fortælle Henrik om det.
- Skal det være et glas vin eller noget andet, afbrød Anette.
- Hvad drikker I andre?
- Vi drikker faktisk bare vand, sagde Karen. - Det er lidt tidligt for vin.

- Måske hvis I har en øl, jeg har været tidligt oppe, så det kan vel undskyldes.

Henrik bakkede tilbage i kahytten og hentede en dåse, mens Anette greb fat i Wayne og gjorde tegn til, at han ikke skulle sige for meget.

- Jeg kom faktisk bare herved for at invitere jer på frokost, og nu hvor jeg hører, at I snart skal på farten, vil jeg insistere på, at I spiser med mig.
- Jamen, det vil vi da gerne, sagde Karen og smilede. - Hvornår?
- Tja, klokken er jo lidt over tolv, så vi kunne jo gå op i byen og finde en cafe, når I er klar.

De trådte ind på El Perojo ved halv to tiden, cafeen havde netop åbnet, og der var ikke så mange ved bordende, så Wayne valgte et rundt bord ved det store vindue, hvor man kunne se livet på pladsen.

- Nogen gange er det dejligt med aircondition, sagde Karen og tog den tynde trøje på, som hun havde bundet om livet.
- Ja, når man lige kommer fra oktober Danmark, så er det på en måde synd ikke at nyde varmen.
- Godt at det ikke plager dig, sagde Anette. - Jeg må indrømme, at jeg har haft lidt svært ved at sove i varmen.
- Ok, hvis jeg skal være helt ærlig, så ligger jeg en smule mere uroligt end derhjemme.

De satte sig omkring bordet, og Wayne bestilte en flaske hvidvin og en stor flaske mineralvand.

- Hvor kender du så Smølfens besætning fra? Spurgte Henrik.
- Tja, hvordan var det nu det var, jo, jeg mødte Anette på en café.

- Nå? Sagde Henrik overrasket og kiggede på Anette.

- Det er jo lang tid siden. Jeg havde lige været i internet butikken og havde læst mailen fra dig. Mens jeg gik med dig i tankerne, fik jeg lyst lige at sidde ned og holde på den gode følelse, så jeg drak en kop kaffe på en café ved Meza y Lopez.

- Hvem er det?

- Det er bare navnet på den store gade, der går igennem byen.

Henrik nikkede måske lidt lettet over, at der ikke var flere personer involveret.

- Mens jeg sad der, kom Wayne forbi og satte sig ved bordet.

- Du kender det. Ikke Henrik? Sagde Wayne med et smil. - Man ser en smuk kvinde og beslutter, at man ikke bare kan gå forbi.

Henrik kiggede overrasket på Wayne, det var ikke lige noget, han kunne genkende, han havde aldrig turdet følge sådan en indskydelse.

- Ja, det kender jeg, sagde han og kiggede lidt genert på Wayne.

- Han var faktisk lidt anmassende, sagde Anette og smilede til Wayne, kort, men nok til at Henrik fik en ubehagelig følelse i maven.

- Jeg spurgte da, om pladsen var ledig.

- Det gjorde han, og jeg blev budt på lidt mineralvand og et glas vin, samt en god konversation.

- Ja, og så var vi ude og spise frokost alle fire, jeg har nydt godt af selskabet, sagde Wayne.

- Du komme måske ligefrem til at savne os, når vi sejler videre?

Spurgte Carmen.

- Det bliver et stort tab for Las Palmas, men selvfølgelig mest for mig.

- Vi kommer da også til at savne dig Wayne, sagde Carmen.

- Det trøster mig en lille smule.

Han blev afbrudt af tjeneren, der serverede tapas for dem, og de begyndte at smage på de forskellige retter.

- Hvad laver du så her på Grand Canaria?

- Jeg har en butik med sjove ting fra Afrika.

- Kan man leve af det?

- Tja, jeg er da ikke død af sult, men jeg tror ikke, at jeg bliver rig af det.

- Hvor får du dine varer fra? Spurgte Henrik, mens Anette begyndte at blive tydeligt nervøs.

- Der er lige noget, jeg vil sige, brød hun ind.

Der blev stille omkring bordet, mens Anette prøvede forskellige formuleringer i sit hoved.

- For en uges tid siden. Eller jeg svarede ikke på dine mails her på det sidste.

- Nej, det undrede mig lidt, det var en lidt kryptisk besked du gav, før mail strømmen tørrede ind.

- Det var. Altså jeg havde fortalt Wayne, at vi to var kærestes, så der skete ikke noget.

Hun blussede svagt op i kinderne og tog en hurtig slurk af vinen.

- Wayne inviterede mig på en tur til Casa Blanca for at købe nye varer ind, og vi havde en rigtig god tur, som gode venner.

Henrik så på hende, undrede sig lidt over måden det kom på.

- Altså, Carmen advarede mig og sagde, at Wayne sikkert bare ville sælge mig til en slavehandler, men det skete jo ikke.

- Jeg undskylder, sagde Carmen. - Du har jo bevist, at du var ok. Wayne smilede og nikkede, mens han løftede sit glas.

- Det var en dejlig tur, vi havde, når man rejser så tit som jeg, er det rart med en ledsager, når man viser landet frem for en anden, så ser man pludselig de vante omgivelser i et helt nyt lys.

- Jamen, det lyder da som en god ide, når I alligevel bare gik og ventede på mig.

- Det var det også, og når jeg tænker tilbage på det, så undrede det mig, at jeg ikke skrev det til dig, måske var jeg bange for, at du skulle blive jaloux.

- Det ville jeg nok også være, især hvis du havde sendt et billede af Wayne med.

Carmen og Karen fnisede og løftede deres glas til skål.

- Åh, han kan ikke konkurrere med dig, Anette kiggede hurtigt over på Wayne. - Altså du ser godt ud, og bortset fra Henrik kunne jeg nok ikke finde en bedre rejsekammerat.

- I lige måde, jeg har jo ikke rejst med Henrik, men det var en rigtig god tur, vi to havde.

Henriks øjne sprang mellem Anette og Wayne, der var noget ved Waynes smil og Anettes usikkerhed, der plagede ham lidt, men så faldt tanken på Rebecca og han besluttede, at han ikke kunne tillade sig at stille spørgsmålstejn. Desuden var det jo også ham, der havde vundet pigen i den sidste ende.

- Jamen, det lyder da spændende, fik I så købt noget?
- Ja, det var også en god tur på den led, hvis I har lyst, så skulle I komme op i butikken i morgen, pakken skulle ankomme i løbet af formiddagen.
- Det vil vi da gerne, sagde Anette. - Jeg er spændt på at se, de små dyr vi købte.
- Små dyr? Spurgte Henrik.
- Wayne havde lavet en bestilling på nogle udskårne trædyr, og de var rigtigt flot lavet.
- Selv om du ikke var så vild med vortesvinet, grinede Wayne.
- Det var nok ikke det mest charmerende dyr.
- Det glæder jeg mig til at se, sagde Henrik med en følelse af, at han måske ikke havde den store trang til at se mere til Wayne.

- 288 -

- Vi har lejet det her lokale. Planen er, at man skal kunne pakke bestillingerne ved bordet der, og at varerne skal opbevares på hylderne langs væggene.

- Når jeg sammenligner, med hvad der var i containeren, så er jeg bange for, at vi kommer i pladsmangel, sagde Lin.

- Tror du?
Lin nikkede.

- På den anden side, er der ikke så mange forskellige ting, så det er vel nok, at der er et udvalg tilgængeligt på hylderne, så man let kan finde, de varer, der skal pakkes.

- Der er kommet 10 bestillinger ind, sagde Elisabeth. - Så det går nok, vi får ikke super travlt lige fra den første dag.

- Det bliver vel også lidt af et arbejde at få anbragt alle varerne, så vi kan overskue, hvad vi har, indvendte Allan.

- Ville det ikke være en god ide, at sætte de uåbnede pakker ovre langs væggen der, i et system så vi kan pakke ud efterhånden som en varer bliver udsolgt, foreslog Lin.

- Det er nok noget i den retning vi skal gøre, sagde Allan. - Hvis det ikke fungerer optimalt, må vi jo rette det lidt til.

Elisabet nikkede. - Så mangler vi bare at indrettet arbejdspladsen, hvor vi kan printe adressesedler ud og svare på henvendelser.

- Skulle vi egentligt ikke have købt det ind på nuværende tidspunkt? Spurgte Allan.

- Jo, men vi kan vel stadig nå det.

- Ja?

- Der er vel ikke meget andet at gøre end at køre ud og købe et skrivebord og en stol.

- Det kan være, at det ville være rart med mere end én stol, grinede Allan. - Og vi mangler også en computer og en printer, der kan lave pakkesedler.

- Der er heldigvis allerede internet her, sagde Elisabeth og pegede på et stik på væggen.

- Det er nok også lidt svært at få etableret på en eftermiddag. Allan kiggede på sit ur.

- Hvad siger I to til at klare indkøbet? Jeg har en aftale med snedkeren om en time.

- Tja, det er måske en god ide, vi kan jo heller ikke være tre i varebilen.

- Det er fint, så kører jeg over og kigger på planerne for den nye indretning.

Han kyssede Elisabeth farvel og fik også et kys af Lin, da han forlod lokalet.

Halvtreds minutter senere satte Allan cyklen op ad muren til Snedker Mester Jørn Olsen, og åbnede kort efter døren ind til værkstedet. En ung mand stod ved en sav og var i gang med at udskære en stor træplade, han bemærkede ikke Allan, fordi han havde høreværn på, på grund af den hvinende lyd som saven lavede, mens den åd sig igennem træpladen.

I stedet for at forstyrre den unge mand gik Allan ind i Jørn Olsens kontor.

- Jamen goddag, sagde Jørn og kiggede venligt på Allan.

Han var en forholdsvis spinkel mand, iklædt en ternet skjorte og et par brune overalls.

- Jeg kommer lige for at høre, hvordan det går med min værelsesindretning.

- Jamen det går rigtigt fint, Poul der ude er ved at skære selve sengebunden til, og vi har fundet ud af, at det bedste nok vil være at købe skabene i IKEA.

- Hvad betyder det?

- Jamen, det betyder at vi allerede kan komme over og sætte det op i morgen.

- Hold da op, det lyder godt.

- 289 -

Ulla vågnede og kiggede op i det let afskallede loft, Maja lå på hendes venstre side og trak vejret roligt, stadig sovende. ”Tænk hvis de bare kunne blive boende her”.

Hun kyssede Maja blidt på kinden.

- Skal vi vække Frank med en fransk morgenmad?

Maja slog øjnene op og så på Ulla, så strakte hun sig og nikkede. De krøb forsigtigt ud af sengen, der kun knirkede ganske let, men heldigvis uden at det vækkede Frank.

Inde i stuen satte de kaffe over på maskinen og kogte vand til te, mens de fandt ostene, de havde købt dagen i forvejen, frem.

- Jeg kan slet ikke spise så meget, sagde Maja.

- Det kan jeg da heller ikke, men det er rart, at man har noget at vælge imellem.

- Ja, men jeg vil gerne smage dem alle sammen.

- Vi har hele uge, du skal nok nå det.

De gik ind i soveværelset, hvor Frank stadig var langt væk i drømmeland.

- Er det ikke synd, at vække ham, han sover jo som et lille barn?

- Men hvem skal så underholde os? Spurgte Ulla.

- Du har ret.

De skubbede ham rundt, så han lå midt i sengen. Uden han var helt vågen, begyndte han at beklage sig over behandlingen.

- Der er morgenmad, hviskede Maja, som havde lagt sig halvt oven på ham sammen med Ulla.

- Er du sulten skat?

- Øh, jo, stønnede Frank, mens vægten af dem holdt ham nede i sengen.

- Vi har lavet kaffe, sagde Ulla og kyssede ham.

- Og te, tilføjede Maja og kyssede ham også.

Efter et spagt forsøg på at bevæge sig med Maja på den ene arm og Ulla på den anden, opgav han og kyssede dem en ad gangen.

- Jeg er faktisk sulten, sagde han. - Men vi ligger jo dejligt her.

- Ja, sagde Maja kælent. - Men vi kan gå her ind igen, når vi har fået lidt at spise.

- Jeg tror ikke, at han orker det efter hans præstation i går aftes.

- Når I to rotter jer sammen, så bliver jeg blød som smør.

- Hvis jeg mærker efter, så har den smør vist været i køleskabet i lang tid, sagde Ulla.

Frank grinede, og de gik ind i stuen og satte sig ved bordet.

- Er der ikke nogen æg?

- Næ, der er masser af spændende ost og croissanter.

- Man siger jo, at æg giver lidt ekstra udholdenhed.

- Vi har vores tricks, sagde Ulla og smilede.

- 290 -

- Ser vi ikke nok til Lisette i løbet af dagen? Spurgte Jan.

- Kan du da ikke li' hende?

- Jo, jo, hun er rigtigst sød, men du har jo arbejdet sammen med hende hele dagen.

- Vi har jo travlt, når vi er på arbejde, man har ikke tid til at snakke ordentligt sammen.

- Jeg synes da... Jan gik i stå, han havde en fornemmelse af, at det han ville sige ikke ville give mange points.

- Det er også godt for arbejdsklimaet, når vi kender hinanden bedre.
- Nå, ja, nu har du jo inviteret hende, jeg tænkte bare, at det ville være godt, hvis vi lige kunne snakke om, hvem vi inviterede.

- Ja, ja, svarede Susanne uden at mene det.

I det samme ringede det på døren.

- Lukker ud op Jan?

- Ok.

Jan gik ud og lukkede op.

- Øh, hej Niels, har vi en aftale?

- Næ, Susanne har inviteret mig på middag.

- Nå, det var da pænt af hende, kom inden for.

- Hvor var det hyggeligt, at du kunne komme, sagde Susanne og gav Niels et knus, da han trådte ind i stuen.

- Nå, så det er derfor, at du har dækket op til fire.

- Ja, jeg tænkte, at det var hyggeligt, hvis vi var fire.

- Nå, ja, det kan godt være, at det var en god ide.

Jan havde dårligt talt ud, da det ringede på døren igen, og han gik endnu en gang ud og lukkede op. Denne gang var det Lisette, som han forventede.

- Hej, Jan, hvor var det sødt af jer at invitere mig, sagde hun og gav Jan et knus.

- Øh, ja, stammede Jan lidt overrasket. - Vi er glade for, at du kunne komme.

Han hjalp hende med at hænge hendes frakke på en knage og viste hende ud i køkkenet, hvor Susanne var ved at lave drinks.

- Nej, hvor bor I altså pænt, sagde Lisette, da hun trådte ind i køkkenet. - Jeg har taget en lille blomst med.

Hun rakte blomsten til Susanne og fik også et knus fra hende.

- Jeg har lavet drinks til pigerne, sagde Susanne og rakte Lisette et glas med en blå væske.

- Umm, sagde Lisette, da hun havde smagt på drinken.

- Den er god ikke?

- Skal jeg ikke have noget? Spurgte Jan.

- Du vil jo helst have øl. Spørg Niels, om han ikke også vil have en.

Jan kiggede lidt misundeligt på deres drinks og tog så to øl i køleskabet.

- Niels, vil du have en øl, råbte Jan, da Niels stadig var inde i stuen.
Kort efter dukkede Niels op i køkkenet.

- Det er Niels, præsenterede Susanne ham. - Han er Jans bror.
Lisette løftede sit glas til skål, mens Niels fik en øl stukket i hånden.
- Det var da hyggeligt, jeg vidste slet ikke, at Jan havde en bror.
- Niels er ikke rigtig... Begyndte Jan, men blev afbrudt af Susanne.
- Maden er klar, skal vi sætte os ind til bordet?

De satte sig ind til bordet, og Jan blev sendt ud i køkkenet efter rødvinen.

- Vi skal have en culottesteg med ovnstegte kartofler.
- Det ser rigtig godt ud, sagde Lisette og smilede.
- Vil du ikke starte Niels? Spurgte Susanne og skubbede skålen med kartofler over til ham.

- Det smager bare godt, roste Lisette, da hun havde smagt på maden.
- Ja, du er god til at lave mad, tilføjede Niels og tog lidt flere kartofler.

Jan skænkede mere rødvin op til dem alle sammen.

- Hvad arbejder du så med? Spurgte Lisette.
- Mig, jeg arbejder ikke rigtig.
- Niels læser til ingeniør, brød Susanne ind.
- Nå, jamen det er da spændende, så skal du måske bygge broer?
- Ja, det kunne jeg godt tænke mig, der er masser af steder i Danmark, hvor man godt kunne bruge en bro.
- Man tjener jo også mange penge som ingeniør.
- Ja, det regner jeg da med, sagde Niels. - Men jeg skal jo først blive færdig med studiet.

- Det kan vist godt tage sin tid, indvendte Jan.
- Hvor lang tid tager det da?
- Normalt tager det fem år, forklarede Niels.
- Hvor meget mangler du så?
- Øh, svarede Niels lidt usikkert. - Ca. fire år.

- Niels har haft nogle problemer her i starten, men nu går det vist meget godt, indskød Susanne.

- Jo, det gør det. Det er i øvrigt en god vin, svarede Niels og løftede glasset.

De skålede, og Jan fyldte deres glas op igen.

- Det er måske tid for desserten? Sagde Susanne og kiggede på Niels, der manglede at spise en enkelt kartoffel.

- Ja, det smagte rigtigt godt, sagde Lisette. - Hvad synes du Niels.

- Det er mindst lige så godt som den mad, mor laver, ikke Jan?

Jan kiggede uforstående på Niels, men nøjedes med at nikke svagt, selv om han så lettere irriteret ud. Da Niels havde spist den sidste kartoffel, rejste Susanne og Lisette sig og bar ud fra bordet.

- Hvor er det hyggeligt, sagde Lisette ude i køkkenet. - Og sikken en sød bror Jan han har.

- Jeg ved ikke helt hvor meget gang, der er i Niels, forklarede Susanne. - Men sød og hjælpsom, det er han.

- Men han læser da til ingeniør, ikke?

- Han går på studiet, men jeg tror ikke, at deres mor holder ham rigtigt til ilden.

- Måske mangler han en pige, der kan anspore ham?

- Jeg ved det ikke rigtigt, men jeg er sikker på, at jeg har en rigtig god indflydelse på Jan, så måske kunne en pige sætte lidt gang i Niels.

- Selvfølgelig har du en god indflydelse på Jan, hvad skulle han overhovedet gøre uden dig?

- Nej, vel.

De brød begge ud i latter og fortsatte, mens de fandt tallerkner og dessert frem.

- Hold da op, sagde Niels, da de satte isen på bordet. - Hvor ser det godt ud.

- Henter du vinen, skat?

Jan nikkede og rejste sig for at hente den søde dessert vin.

- Er det nu klogt at drikke mere? Spurgte Lisette og blinkede til Niels, da Jan kom ind med vinen.

- Jeg er heldigvis på cykel, så er der ikke så stor risiko for at blive taget af politiet.

- Det er jeg også, lad mig bare få et lille glas.
Jan skænkede omhyggeligt op til dem alle sammen, og der blev et øjebliks tavshed, mens de smagte på den gyldne væske.
- Dejlignt sødt, sagde Lisette. - Hvad synes du Niels.
- Man drikker nok ikke så meget af det, men det er dejlignt sammen med isen.

- 291 -

- Selv om jeg egentligt skulle have vænnet mig til gipsen, så kan jeg mærke, at jeg bliver mere og mere utålmodig efter at få den af.
- Det forstår jeg godt, selv om du er blevet rigtig god til at komme rundt på krykkerne, sagde David og gav hende en lille smule støtte på de få trin ind til hans lejlighed.
- Det er også en kæmpe lettelse, men det er svært at sidde komfortabelt, og jeg synes også, at det gør det lidt for besværligt for os to.
- Vi klarer det nok, tænk bare på at det kommer af om tre-fire uger. Han åbnede døren for hende og lagde en arm rundt om livet på hende, så han kunne komme til at kysse hende.
- Jeg kommer til at arbejde hårdt for at komme i form igen, stønnede hun, da hun sad i sofaen. - Der går ikke så langt imellem, at jeg har brug for et hvil.
- Det skal nok komme, vil du have te eller kaffe?
- Te, ville være dejlignt.

- Jeg har købt lidt chokolade, sagde David, da han kom ind i stuen med en bakke med te.
- Åh, nej, jeg elsker chokolade, men jeg synes, at jeg er begyndt at bule ud alle de forkerte steder.
- Det skal nok komme væk igen, jeg synes, at du er dejlign som du er. David satte sig ned i sofaen ved siden af hende, og de kyssede hinanden længe, inden han skænkede te op til dem.
- Tænk, at jeg ikke en gang vidste, at jeg gik rundt og manglede en kæreste, sagde Vibeke og strøg ham blidt over kinden, mens hun kiggede kærligt på ham.

- Det gik op for mig med det samme, jeg så dig, sagde David. - Hun er lige den kæreste, jeg mangler.

- Det er dejligt, ikke?

- Jo.

De smagte lidt på chokoladen og teen, mens de sad stille og nød at være sammen.

- Jeg har tænkt på, at du kunne bo her, sagde David. - Jeg synes, at jeg har svært ved at undvære dig, når jeg er her alene.

- Vi har jo ikke kendt hinanden så længe.

- Næ, men jeg er sikker på, at vi skal være sammen, så hvorfor udsætte det?

- Man skal da overveje det nøje, før man flytter sammen.

- Jamen, det har jeg også gjort, jeg har tænkt på det længe.

- Faktisk har jeg også tænkt på det, og måske har du ret i, at man bare skal kaste sig ud i det.

David kyssede hende længe.

- Jeg tror, at vi kommer til at have det rigtigt godt, og hvis der er noget, du vil have lavet om, så skal du bare sige til.

- Jeg kan da ikke bare lave om i din lejlighed.

- Hvis du skal bo her, så skal det også være din lejlighed.

- Ok, jeg vil tænke over det, der er måske et par ting, jeg gerne vil lave om.

- Så du vil gerne flytte ind?

- Det har jeg jo sagt. Jeg tror, at vi får det rigtigt rart.

- 292 -

Allan, Elisabeth og Lin stod ved vejkannten og betragtede den store lastbil, der langsomt var ved at løfte deres container ned på jorden.

- De kommer og henter den igen midt på dagen, så vi har godt tid til at tømme den, sagde Elisabeth.

Mens hun snakkede, nåede den ned til jorden, og kæderne fra kranen hang løst ned over den store kasse. Indtil Lastbilchaufføren rutineret løsede kæderne og pakkede kranen sammen.

- Hvis en af jer lige vil kvittere, sagde han og holdt en blanket frem.

- Kan vi lige få lov til at se, om indholdet er intakt? Spurgte

Elisabeth.

- Tja, det kan I vel godt.

Han åbnede lågerne, og de kunne se kasserne med varer, der fyldte det meste af containeren. Lin nikkede.

- Det passer godt med hvordan det så ud, da det blev pakket.

- Så herskaberne er tilfredse?

- Ja, sagde Elisabeth og tog hans kuglepen og skrev under på blanketten.

- Vi ses om fire timer, svarede Chaufføren og kravlede op i førerhuset.

- Det er ikke helt let at se, hvad der er i kasserne, sagde Allan og pegede på de kinesiske bogstaver.

- De er mærkede med engelsk på oversiden, beroligede Lin dem.

- Nå, men vi må vel heller komme i gang, sagde Allan og tog en kasse. - De er heldigvis ikke særligt tunge.

Der var stadig to timer til, at containeren skulle afhentes, da alle varerne var inde i lagerrummet. Lin var gået i gang med at pakke varer ud og sætte dem på hylderne, mens Elisabeth havde skrevet ordresedler ud og var ved at pakke bestillinger ind.

- Hold da op hvor det går, sagde Allan. - Det er jo allerede en blomstrende virksomhed.

- Ja, nu må vi bare se, om der kommer flere bestillinger.

- Det gør der helt sikkert, tilføjede Lin. - Men det kan godt være, at vi skal overveje, om vi kan lave noget mere reklame.

- Ja, vi har snakket om det, sagde Allan. - Vi har bare ikke så mange penge tilbage. Det vil sige, vi kan jo bruge nogle af de penge, jeg har fået af min mor.

- Det ved jeg ikke helt, om jeg synes, sagde Elisabeth. - Det er jo dine penge.

- Ja, og hvad så. Det kommer jo også mig til gode, hvis der kommer mere gang i butikken.

- Vi må prøve at se, om vi kan komme på nogle gode ideer.

- Lad os tænke over det, sagde Allan. - Jeg har nogle opgaver på fabrikken, kan I klarer jer alene?

Pigerne nikkede.

- Tillykke med den nye forretning, sagde han og kyssede Elisabeth. Hvorefter Lin også gav ham et kys og en knus.

- 293 -

- Jeg begynder at få sommerfugle i maven, det er alligevel en lang tur, når man skal hele vejen over Atlanten.

- Det vigtigste er, at man kan slappe af, sagde Karen og kyssede hende. - Desuden kan vi jo også bruge lidt tid på at lære Henrik at tale spansk.

- Ja, men kan vi overhovedet huske, hvordan man sejler?

- Selvfølgelig, men måske var det en god ide at tage en tur i dag, bare for at se om alting virker.

- Det lyder som en god ide, sagde Anette. - Smølften må jo nærmest føle, at den er groet fast her.

- Åh, ja den stakkels lille Smølf, sagde Karen og klappede let på rælingen.

- Jeg synes, at det er en god ide, sagde Henrik. - Vi kan jo også træne mand over bord manøvre, så vi er klar næste gang Karen vil bade.

- Karen vil ikke bade igen, sagde Carmen. - Med mindre vi ligger for anker ved en eller anden koral ø.

- Vi kan jo sejle lidt sydpå, og se om vi kan finde en bugt, hvor vi kan ligge for anker, foreslog Henrik. - Måske kan vi bade og spise frokost.

Lidt mere end en time senere stævnede Smølften ud af havnen, Karen sad ved roret, mens Anette og Henrik holdt øje med skøderne og justerede lidt af og til.

- Den går rigtigt fint, sagde Henrik og slækkede lidt på skødet så vinden, der kom agten fra, fik ordentligt fat.

- Vi kommer til at krydse hele vejen tilbage, indvendte Anette.

- Det giver lidt mere øvelse, det gør ikke noget, det er jo vigtigt, at vi kan manøvrere båden.

Anette satte sig på skødet af Henrik.

- Du kan slet ikke få nok af at sejle, vel?

Han kiggede på hende og krammede hende glad.

- Næ, jeg gik jo glip af hele turen fra Luacra til Las Palmas.
- Jeg tror nok, at du skal få din lyst styret, grinede Karen.
- Det håber jeg da.
- Men det kan nok ikke betale sig at sejle alt for langt, så komme vi til at spise frokost lige ud for lufthavnen, med mindre vi vil sejle til langt ud på natten.
Henrik så lidt skuffet ud, men efter en times tid mere, ankrede de op for at spise frokost.

- 294 -

- Nå hvad sige I så, sagde Allan og viste Lin og Elisabeth det nye soveværelse.
- Det må jeg nok sige, sagde Elisabeth. - Det ser jo rigtigt godt ud.
- Jeg er lidt imponeret over, at de kunne nå det så hurtigt, da vi stod op i morges, lignede det jo sig selv, sagde Lin.
- Jeg tror, at jeg har været heldig med ham snedkeren.
- Men hvor skal vi sove? Det er en rigtig lækker sofa, og den er også stor.
- Det er jo det, der er det smarte, sagde Allan glad.
Han løftede sofabordet og trak i en udløser, der fik benene til at klappe sammen, mens pladen blev udvidet. Da han satte det tilbage, udfyldte det præcis hullet i den runde sofa. Næste step var at tage ryghynderne væk og lægge dem over sofabordet, så der pludselig var en sammenhængende seng hvor man rigeligt fik plads til tre personer.
- Har du selv fundet på det? Udbød Elisabeth overrasket.
- Ja, svarede Allan en lille smule genert. - Det sværeste var faktisk, at få sofabordets ben til at skifte længde.
- Hold da op, hvor er det smart, udbød Lin og hoppede op i sengen. - Vi kommer jo til at ligge som små prinsesser.
Hun rullede hen over sengen fra den ene side til den anden. - Jeg er helt stolt over at kende en, der er så dygtig.
- Jeg er selv en smule imponeret over resultatet, sagde Allan beskedent.
- Du er bare så dygtig.
Elisabeth kyssede ham længe.

- Bliver det for resten ikke et mareridt at lægge lagner på?
- Jeg har tænkt på det, sagde Allan og smilede igen lidt stolt.
Han bøjede sig ned over siden, modsat der hvor Lin lå, og trak et stykke stof ud fra en låge, der fyldte hele sengens side, i et snuptag trak han det hele vejen hen over Lin, indtil det ikke var længere og passede til sengen, hvis altså ikke Lin havde ligget under det udstrakte lagen.
- Jeg har fået syet fem, sagde Allan og løftede enden op, så de kunne se Lin igen. - Det sidste er de her to skuffer, sagde han og trak to skuffer ud, hvor deres dyner og hovedpuder lå.
- En campingvogn uden hjul, grinede Elisabeth. - Hvis vi ikke kan tjene penge på web shoppen, så skal vi da serieproducere soveværelset for den praktisk ungkarl.
- Jeg synes, at vi har fået meget ud af pladsen, sagde Allan og gik hen til den stump væg, som sengen ikke nåede hen til.
Han skubbede let til den ene skydedør og afslørede et skab, der gik fra gulv til loft.
- Nej, hvor ser det godt ud, sagde Lin. - Og lige så meget plads i den anden side, fortsatte hun, da Allan skubbede begge døre til den anden side.
- Ja, du kan roligt pakke dine kufferter ud.
- Det er lidt farligt, sagde Elisabeth. - Jeg frygter, at vi kun kommer til at forlade det her rum for at gå på toilettet.
- Ved du hvad skat, sagde Allan. - Det har du bare for meget krudt i røven til.
- Krudt i røven? Spurgte Lin overrasket. - Hvad er det?
- Det er nok noget, man kun kan sige på dansk, forklarede Elisabet. - Han mener nok, at jeg har svært ved at sidde stille.
- Det er vist ikke helt løgn, sagde Lin og smilede.

- 295 -

- Det har været noget af en dag, sagde Lisette, da hun sad inde på Jans kontor sammen med Susanne.
- Godt at vi kan overlade aftenen til Ibrar og Nadia.
- Ja, det er også rart, at vi kan regne med at alting er ok, når vi

kommer igen i morgen.

Susanne nikkede bekræftende.

- Jeg tænkte på noget, sagde Lisette lidt tøvende. - Ham Niels, er der noget i vejen med ham?

- Tja, jeg ved det ikke rigtigt, før han flyttede ind hos Jans mor, boede han på et hjem, men han er rigtigt god til at lave køkkenskabe.

- Men han virker bare så sød.

- Det er han også, Jan er bare ikke så glad for ham.

- Det er jo ikke altid, at brødre kan finde ud af det sammen.

- Det er lidt fordi, at de ikke har været brødre altid, Jans mor har adopteret Niels.

- Jamen, er det ikke lang tid siden, dengang de var børn.

- Næ, hun adopterede ham for nogle uger siden, jeg tror, at hun var lidt ensom, nu hvor Jan var flyttet hjemmefra, og Niels manglede samtidigt en mor, der havde tid til ham.

- Det er lidt mærkeligt.

Susanne smilede lidt mystisk.

- Jeg synes, at han var underlig da flyttede ind hos Else, men han var en knag, da vi skulle bygge køkkenet om.

- Men studerer han eller hvad.

- Det står også hen i det uvisse, jeg tror ikke, at han studerer, men han har overrasket mig meget på det sidste.

- Jeg tænkte på at invitere ham ud, så jeg kunne lære ham bedre at kende.

- Det synes jeg da, at du skal gøre, svarede Susanne. - Men så vil jeg lige advare dig om, at svigermor ikke er så glad for, at man hugger hendes drenge.

- Hvad mener du?

- Jeg har haft nogle skænderier med hende, fordi hun ikke mente, at jeg var god nok til hendes søn.

- Det er jo bare så typisk svigermor, hvem kunne være bedre for Jan end dig?

- Nej vel?

Begge piger grinede højt.

- Tænk, hvis jeg blev kæreste med Niels, så blev vi jo svigerinder.

Susanne smilede.

- Ved du hvad, jeg synes, at det lyder som en god ide at invitere ham ud.

- Du synes ikke, at jeg er dum?

- Du behøver jo ikke gifte dig med ham lige med det samme.

Lisette kiggede overrasket på Susanne og grinede.

- Nej, jeg venter nok lidt. Har du hans telefonnummer?

- Næ, jeg ved ikke engang om han har en mobil, men du kan jo ringe til Jans mor og høre, om han er hjemme.

Lisette nikkede og Susanne skrev nummeret ned på en seddel.

- Nå, er det tid at komme hjem? Spurgte Jan, der netop var trådt ind på kontoret.

- Jeg er klar, sagde Susanne. - Vi ses i morgen Lisette.

- 296 -

Frank missede let mod det skarpe sollys, da de tre trådte ud på fortovet fra restaurant Le Comptoir des Belettes, hvor de lige havde spist frokost.

- Pas på, udbrød Ulla og trak ham lidt tilbage, da en kvinde med en barnevogn var lige ved at køre ind i ham.

- Sikken en trafik, sagde Frank med et smil.

- Der er bare så dejligt her, sagde Maja og kiggede længe efter kvinden med barnevognen.

- Ja, derhjemme er efteråret ved at være godt på vej, men her er det stadig sensommer.

De begyndte at gå, og Maja gik tæt op ad Frank med armen slynget om hans, og Ulla kiggede en lille smule utilfreds på dem, mens hun overvejede, om hun skulle tage fat i hans anden arm. En ældre herre, med en lidt pjusket hund kom imod dem, og tvang hende til at gå ind bag Frank.

- Har du overvejet at få børn? Spurgte Maja.

- Øh, Anja og jeg snakkede om det, men det blev ved snakken, svarede Frank.

Maja lænede sig kælent mod Franks skulder.

- Vent lige på mig, sagde Ulla, der blev lidt irriteret ved at gå bag efter de andre.

Hendes stemme druknede i lyden fra et horn, der blev trykket hårdt i bund, da den pjuskede hund fra før strejfede ud på gaden. Ulla mærkede et stik af jalousi, da hun så Maja klistre sig op ad Frank foran hende, mens afstanden til dem var blevet øget, fordi hun forskrækket var stoppet op og havde kigget på hunden, der var ved at blive kørt ned. Hun tog nogle hurtige skridt og kom op på siden af dem.

- Hvor skal vi hen nu?

- Tja, hvad har I lyst til? Spurgte Frank og lagde sin frie arm rundt om Ulla.

- Er det for tidligt til en cocktail? Spurgte Maja.

- Næ, hvad siger du Ulla?

- Det lyder som en god ide, måske hvis vi kan finde en fortovsrestaurant, hvor vi kan se på folk, der går forbi.

- Jamen, så gør vi det.

De fortsatte ned ad gaden, Frank gik i midten med pigerne tæt ind til sig, indtil en lille gruppe nonner tvang Ulla til at træde ind bag Frank igen. Hendes blik faldt på Franks og Majas hænder, der flettede fingre, og hun havde en følelse af at være uden for.

- Hvad med her? Spurgte Frank og vendte sig mod Ulla, da de nåede en lille restaurant, hvor et bord med tre stole var ledigt.

Ulla nikkede, og Frank hjalp Maja ned på en stol, mens Ulla satte sig på den anden side af Frank. Midt på bordet stod nogle farvestrålende kort i en mørkerød metalholder. Maja tog det ene kort og læste ned ad listen.

- Her er en, sagde hun efter et øjeblik. - Fancy Mauritius. Der er ananas, appelsin, Jamaicarom og noget, der hedder Licor 43, det lyder dejlig frisk.

- Skal vi bestille en hver? Spurgte Frank.

- Lad os prøve, sagde Ulla

Og da tjeneren kort efter dukkede op, bestilte Frank tre glas. Der gik ikke længe, før tjeneren kom tilbage med en lille rund bakke og satte den på bordet sammen med en regning, han skubbede ind under det røde metalstativ.

- Hvad siger du Ulla? Spurgte Maja, da hun havde suget en mundfuld op af den orangefarvede drink.

- Lidt sød, men den smager godt.

- Jeg tror, at sukkeret skjuler et ret højt indhold af alkohol, sagde Frank, da han havde smagt på sin.

De sad og betragtede de mange mennesker, der gik forbi dem, to mænd med hinanden i hånden, stoppede op tæt ved deres bord og kyssede kort hinanden, før de gik videre hånd i hånd.

- Hvordan har du det med mænd, der kysser hinanden? Spurgte Ulla.

- Jeg kan bedre lide, når det jer, der gør det, smilede Frank.

- De var da ellers meget søde, lagde du mærke til, hvordan ham i sweateren nussede den anden i nakken?

Frank smilede og rystede på hovedet.

- Jeg tror, at jeg blev lidt genert og kiggede lidt væk.

- Se hende der, sagde Maja. - Hun har en i klapvognen og en anden på vej, jeg får en følelse af, at jeg er gået glip af noget.

- Man kan jo ikke både være kunstner og mor, indvendte Ulla.

- Picasso fik da børn næsten lige til han døde, indvendte Frank.

- Hvad med dig Frank, har du tænkt på at få børn engang?

- Tja, det ved jeg ikke, svarede Frank og drak lidt mere af sin drink.

- Jamen, hvorfor går I ikke bare tilbage til lejligheden og laver nogen, sagde Ulla lidt surt.

- Hvor kom det lige fra? Spurgte Frank overrasket.

- Det virker bare som om, at Maja har mere lyst til, at I bare var to på ferie, og vi ikke var tre.

- Hvad, mener du?

- Du klæber dig til Frank, og ingen af jer bemærker om jeg er med.

Ulla kiggede vredt på Maja og sugede hårdt i sugerørene i sin drink.

- Jamen, det er da noget sludder, jeg ved ikke, hvad der sker, Frank er bare så sød, og så dukker der den ene gravide kvinde op efter den anden.

- Vil du hellere være alene sammen med Frank?

- Hvad er nu det? Spurgte Frank. - Vi havde det lige så hyggeligt.

Hverken Maja eller Ulla sagde noget, men kiggede tavst på den leben, der passerede forbi dem, mens de drak af deres drinks.

- Når Maja gnider sig op ad dig på den måde, tror du så ikke, at jeg føler mig udenfor?

- Jamen, vi havde det bare så hyggeligt, da vi spiste, er der så noget

forkert i, at jeg holder Frank i hånden?

- Når du bare skubber mig til side, så jeg kommer til at gå som en husholderske bag ved jer. Så føles det meget ydmygende.

- Hold dog op Ulla, nu er du altså dum, sagde Maja og stirrede vredt på Ulla.

- Er jeg dum? Så er du en snot forkælet møgunge.

- Altså piger, vent lige lidt, jeg tror, at vi skal gå hjem og snakke sammen.

Han lagde nogle penge på bordet og tog Maja under den ene arm og Ulla under den anden.

- Har du overhovedet lyst til at være sammen med mig? Sagde Maja med gråd i stemmen.

- Det er ikke mig, der forsøger at lægge beslag på Frank.

- Jeg vil altså ikke af med nogen af jer, sagde Frank.

Han stoppede midt i vrimlen og trak Ulla ind til sig, kyssede hende langtrukket, mens han holdt Maja ind til sig, hvor efter han kyssede Maja på sammen måde. Flere forbipasserende kiggede nysgerrigt på dem, og en enkelt mand i jakkesæt blinkede misundeligt til Frank, da han passerede. De gik hurtigt videre i tavshed, indtil de nåede lejligheden, og Frank trak dem med ind.

- Lad os sætte os ned, sagde han og trak dem hen i den slidte sofa, der stadig havde antydninger i betrækket, som gav et vist fællesskab med lænestolen, der stod for enden af det slidte teak sofabord.

- Jeg vil ikke vælge mellem jer. Jeg er forelsket i jer begge to.

- Men I havde så travlt med at holde om hinanden, og lod bare mig traske bag efter som en snottet unge.

- Det skal du altså ikke føle, sagde Frank og trak Ulla ind til sig. - Men der var en tæt trafik, og du har ret i, at vi glemte at sikre at alle var med.

- Det må du undskylde, sagde Maja. - Selvfølgelig skal vi følges ad.

- Jeg ved ikke helt, hvad der gik af mig, sagde Ulla.

Frank kyssede hende på kinden og strøg hende over håret med hånden.

- Jeg kan godt se det, sagde Maja. - Vi havde måske fået lidt for meget at drikke, og jeg følte mig pludselig så lykkelig og forelsket i Frank.

Frank så på hende og nikkede let.

- Det er nok en følelse, man let finder, når man er i Paris.

- Det ramte mig nok lidt hårdt, at Maja pludselig blev helt skruk.

Hvis I to skal have børn, hvor skal jeg så være?

- Nu, har vi vist ikke talt om at få børn, indvendte Frank. - Jeg mener, det er første gang, at jeg hører om det forslag, bortset fra lidt snak om jeg havde tænkt på børn.

- Hvor er du dog langsom Frank, hvis det ikke er dig, der skal være faren, hvem tror du så, at hun har i tankerne?

Maja smilede pludselig.

- Jeg havde ikke engang selv tænkt på det, men måske er det en god ide.

- Hvad? Du kan da ikke bare beslutte, at dig og Frank skal have børn sammen.

- Men kunne det ikke være hyggeligt? Tænk hvor dejligt vi kunne lave det for sådan et lille barn, to mødre og en god far?

- Tja, sagde Ulla. - Jeg har jo fået børn, så du skal måske også have lov til det.

- Øh, indvendte Frank. - Er det ikke lidt tidligt at snakke om børn?

- Måske var det en god ide, jeg har lavet frygteligt mange fejl med mine egne, måske kunne vi gøre det bedre sammen, sagde Ulla og kiggede fra Frank til Maja.

- Jeg tror, at det ville være så godt at få et barn sammen med jer to, sagde Maja og trykkede sig ind til Frank.

Ulla lænede sig op ad ham fra den anden side, og pigerne begyndte at røre ved ham, mens de skiftedes til at kysse ham.

- Jeg trænger til at kæle lidt, sagde Ulla. - Jeg var bare så ked af det før.

- Det var jeg også, skal vi love hinanden, at det ikke sker igen?

Ulla nikkede, og de to piger kyssede hinanden vådt og længe lige foran Frank, som mærkede, at ivrige fingre var ved at hjælpe ham ud af tøjet.

- Vi skal ikke have børn lige nu, vel?

Pigerne fnisede.

- Nej, lige nu gælder det bare om at have det rart, sagde Ulla og begyndte at knappe sin bluse op.

- Men man ved jo aldrig hvad der sker, sagde Maja.

- 297 -

Vibeke Rasmussen pustede ud et øjeblik og tog så en ekstra tur fra køkkenet ind gennem stuen, indtil turen stoppede inde i soveværelset. Hele vejen havde bumpene fra hendes krykker, fået den pensionerede togfører Jens Henriksen i lejligheden under hendes, til at rive sig i sit allerede sparsomme hår. Vibeke stoppede op og kiggede ud af vinduet, mens hun overvejede, om hendes svagelige arm kunne klare en tur mere. Mens hun rystede armen, for at få den begyndende krampe væk, ringede det på døren, og hun hørte låsen blive drejet. Det var Rikke, der var kommet for at besøge hende.

- Hvor er du?

- Her inde i soveværelset, jeg træner for at få lidt muskler tilbage på min arm.

Rikke smed sine sko i gangen og mødte Vibeke inde i stuen.

- Åh, du er da også så stædig, sagde hun og gav Vibeke et kram.

- Jamen, jeg skal da have min forlighed tilbage.

- Det kommer nok helt af sig selv, når du får gipsen af benet. Skal vi ikke have en kop te?

Vibeke nikkede og fulgte efter Rikke ud i køkkenet.

- Jeg har taget en beslutning, sagde Rikke, da de sad med en kop te hver.

- Ja?

- Jo, det har jeg, Det er slut med at bo alene.

- Flytter du ind her?

- Her?

- Ja, det kunne da være hyggeligt, sagde Vibeke med et smil.

- Det kunne det nok, men jeg flytter altså ind hos Jeppe, han spurgte mig den anden dag.

- Det tror jeg er en god ide, David har også foreslået, at jeg skulle flytte ind hos ham.

- Nej, hvor bliver det hyggeligt, så kommer vi til at bo sammen alligevel.

- Jeg har ikke sagt ja endnu.
 - Nej, men det gør du da, hvis det ikke var fordi, jeg var så forelsket i Jeppe, ville jeg selv have snuppet David.
- Vibeke kiggede drømmende op i loftet.
- Er vi blevet tossede?
 - Nej, men når man ved at det er rigtigt, så skal man ikke tænke så længe over det.
 - Tænk på at vi to altid har været enebørn, og nu får vores børn mulighed for at lege sammen.
 - Jeg troede ikke, at du havde været i seng med David endnu.
 - Det var ikke lige næste år, at børnene skulle lege sammen, men når vi er færdige med at være smask forelskede, og vi har holdt ferie i Rom alle fire sammen.
 - Og vi ligesom trænger til noget mere indhold i vores liv, tilføjede Rikke.
 - Skulle vi køre over og fortælle dem det?
- Rikke nikkede.
- Men jeg tror ikke, at de er kommet hjem endnu.
 - Det passer jo fint, så kan de komme forbi og hent os.

Tre kvartet senere ringede Jeppe på døren.

- Var der nogen, der skulle hentes?
- Ja, vi har noget, vi gerne vil fortælle jer.
- Det lyder spændende, David er kørt hjem for at lave noget mad, så vi kan spise sammen.

- 298 -

- Nå, er jeg den sidste, der er vågen, sagde Henrik, da han kom op fra kahytten og så pigerne sidde ved morgenbordet.
 - Vi er lige klar til morgenmaden, sagde Anette og klappede på hynden ved siden af sig.
 - Ville I ikke have vækket mig?
 - Vi har hørt dig krappe rundt i kahytten i lang tid nu, så vi vidste, at det ikke kunne vare længe, før du dukkede op.
- Henrik satte sig ved siden af Anette og fik et varmt godmorgen kys.

- Glæder du dig til at komme ud og sejle?
- Jeg kan næsten ikke vente.
- Nu er der kun 24 timer til den planlagte afgang, sagde Carmen. - Det klarer du vel?
- Ja, der er jo også dejligt her.
- Vi skal ud og købe ind, skat, sagde Anette og kyssede ham på kinden. - Det vil være rart at have frisk grønt og kød, der ikke er fra en dåse på den første del af rejsen.
- Hvor lang tid tager det egentligt, før vi når Caribien?
- Vi regner med, at der går fra lidt over to uger til måske tre uger, inden vi ser den første palmegrønne ø, sagde Karen.
- Hun lagde armen rundt om Carmen, og kyssede hende. - Så bliver det nok os, der finder en palmehytte og bruger lidt kvalitets tid sammen.
- Det glæder jeg mig til, sagde Carmen.
- Vi kan vel godt have sådan noget tørret kød med, foreslog Henrik og pegede på udvalget i den veludstyrede slagter på markedet.
- Jeg er bange for, at det ikke går i fugten, det skal nok være røget.
- Nå ja, det er rigtigt, vi skal da også have nogle spanske pølser med.
- Hvad med alle de fisk, du skal fange? Spurgte Anette.
- Mig, jeg har ikke forstand på fisk, jeg ved en del om fugle, men fisk ved jeg ikke meget om.
- Det er også rigtigt, du var ude og kigge på fugle den gang.
- Ja, tænk hvis jeg var typen, der helst ville se sport i fjernsynet, så havde vi aldrig mødtes.
- Næ, det er mærkeligt, hvad der sker, men hvad siger du til, at vi køber nogle pølser og noget røget skinke, det kan godt holde sig den første uge.
- Henrik nikkede og Anette begyndte at forhandle med slagteren om mængder og priser.
- Jeg bliver helt rørt over at høre dig tale spansk, sagde Henrik, da han havde fået udleveret en pæn stor pakke kød. - Du er blevet utrolig dygtig på den korte tid.
- Anette kiggede lidt genert ned i gulvet.
- Synes du.

- Ja, jeg bliver så stolt af dig.

Med kødpakken klemte inde imellem dem, kyssede hun ham længe til irritation for en spansk husmor, der forsøgte at komme forbi med en lille trækvogn fyldt med brød. De afbrød kysset, da kvinden havde brokket sig et stykke tid.

- Så mangler vi bare noget frisk frugt, sagde Anette og trak ham ned i den anden ende af torvehallen.

- I har da rigtigt været på indkøb, sagde Karen, da de kom vaklende ned af broen mod Smølfen.

- Ja, men det her skulle også være det sidste.

Karen og Carmen hjalp med at løfte indkøbene over i båden, og der gik ikke længe før, det hele var stuvent af vejen.

- Jamen, hvorfor tager vi ikke af sted? Spurgte Henrik en smule utålmodigt, da de sad i cockpittet og drak en kold øl.

- Det var dog utroligt så utålmodig, du er blevet, grinede Karen. - Men jeg synes, at vi skal holde os til planen, der er en del skibstrafik omkring Kanarieøerne, så det vil være praktisk at komme af sted i dagslys.

Henrik grinede og nikkede.

- Jeg kommer for resten til at gå op til internet butikken, jeg har jo lovet Allan og Elisabeth og orientere dem om, hvordan det går.

- Der ser du bare, man skal ikke forhaste sig.

- Jeg lovede dem også at sende billeder hjem, så jeg tror, at jeg vil starte med at filme Smølfen med besætning.

Han gik ned i kahytten og kom kort efter tilbage med sit nyindkøbte kamera.

- Hvis jeg først tager nogle billeder af jer, så kan en af jer tage nogle billeder, hvor jeg også er med.

Pigerne nikkede og smilede, mens Henrik et kort øjeblik kæmpede med at finde ud af hvilke knapper, han skulle trykke på.

- Så, det ser da fint ud, sagde han og kiggede på de billeder, han netop havde taget.

- Sæt dig mellem Anette og Karen, sagde Carmen og rejste sig op, så tager jeg et par billeder af jer.

- Det var godt, at jeg havde dig med, sagde Henrik, da de var kommet op i internetbutikken, hvor Anette havde forklaret medarbejderen, at de havde brug for hjælp til at få billederne fra kameraet over på computeren, så de kunne sendes i en mail.

- Jeg sætter mig ud på cafeen ved siden af butikken, så du kan få tid til at skrive en mail, sagde Anette.

- Ja, det er måske en god ide, jeg ved ikke helt, hvad jeg skal skrive til dem.

Han gav hende et kys og et kram og startede mailprogrammet op. Det første han bemærkede, var, at der var en mail fra Allan, men lige under den var der en mail fra Rebecca, der fik hans hjerte til at slå et ekstra slag. Datoen sagde 13. oktober, så hun havde sendt den tidligere samme dag. Han klikkede på mailen med bange anelser, og en kort tekst dukkede op på skærmen.

”Hej Henrik. Tak for sidst, det er jo lidt tidligt, men jeg har en god følelse. Jeg har kastet op flere gange, så forhåbentligt kan jeg fortælle, at du skal være far, om ikke så længe. Kærlig hilsen Rebecca.”

Henrik læste den korte tekst to gange, mens han overvejede om han skulle slette mailen, eller lade den ligge i indboksen.

Da han ikke kunne tage en beslutning, lod han mailen være og åbnede den anden fra Allan, som fortalte lidt om, at deres varer var kommet frem, og at der var godt gang i deres webshop.

Han trykkede på svar knappen og begyndte på en mail. I starten gik det langsomt og fumlende, især når han skulle beslutte, hvordan man skrev æ, ø eller å, når bogstaverne ikke var på tastaturet. Han havde netop sendt mailen, da Anette kom ind for at se, hvordan det gik.

- Det er lidt svært at skrive, når man mangler tre bogstaver, forklarede han.

- Det ved jeg alt om, sagde Anette og smilede.

- 299 -

- Vi venter altså stadig på den maskine til at samle kuglepenne, sagde Sonja Sørensen anklagende, da hun trådte ind på Allans værksted.

- Ja, jeg er godt klar over det, men akslen er knækket, og jeg har ikke

haft tid til at hente en ny.

- Jamen betyder det, at vi bare skal sætte os ud i personalerummet og drikke kaffe?

- Øh, sagde Allan og kiggede overrasket på hende. - Er der ikke noget andet, du kan lave, der er vel stadig termokander, der skal samles.

- Er der? Sagde Sonja med drivende sarkasme. - Det er nok lidt svært, når vi mangler bundene.

- Bundene mangler I også dem?

- Ja, vidste du ikke det?

- Nej, det havde jeg overset, jeg skal nok gøre noget ved det med det samme.

Sonja bakkede ud af døren, og Allan fulgte efter hende, men drejede af ved Elisabeths kontor.

- Det ser ud til, at det går helt galt i samleriet, sagde han, da han trådte ind i kontoret.

- Er der problemer.

- Jeg har en maskine, der skal repareres, men de mangler også dele til termokanderne.

- Vi har vist haft lidt for travlt med vores egen butik.

- Det tror jeg, men vi skal vel glæde os over, at der kommer så mange bestillinger.

- Både og, vi skal jo heller ikke have udsolgt, før vi er kommet rigtigt i gang.

- Var det ikke det, der var meningen?

- Jo, men nu hvor vi har brugt så meget tid på at lave butikken, skal vi da ikke lukke den, fordi vi ikke har flere varer.

- Nej, sagde Allan. - Det har du ret i, men lige nu vil jeg køre ud og hente nogle termokandedele, vi kan ikke have at folkene ikke har noget at lave.

- Det er godt skat, sagde Elisabet og gav ham et hurtigt kys, før han forlod kontoret igen.

Allan bakkede hurtigt ud fra fabrikken og kørte over til leverandøren af termokander for at hente en ladning dele. Med bilen fuld kørte han forbi byggemarkedet, hvor han købte dele til nogle nye aksler, så han

ikke kom til at stå med manglende reservedele lige med det samme. Da han alligevel var ude at køre, tog han et sving forbi lageret, hvor Lin var i gang.

- Har du styr på det?

- Der er rigeligt at lave, svarede Lin. - Men de her MP4 afspillere de er ret populære, så der går ikke lang tid, før vi kommer til at melde udsolgt.

- Det er fedt, at det går så godt, men det er da død irriterende, at vi ikke har varer nok.

- Tja, men så må vi bare købe nogle flere.

- Lige nu har jeg ikke tid til at tage til Kina.

- Måske kan det klares med en mail.

- Lyder som en god ide, det går måske også lidt hurtigere, vil du med over på fabrikken og spise frokost, jeg har det lidt skidt med, at du går rundt her helt alene.

- Det skal du ikke have, jeg har ikke nået at kede mig endnu, men frokost lyder godt.

- Hej, kommer I begge to, sagde Elisabeth lidt overrasket, da Lin og Allan trådte ind på kontoret.

- Ja, jeg tænkte, at vi kunne spise frokost sammen, sagde Allan. - Men jeg skal lige ind og aflevere dele til termokanderne først.

- Jamen, ok, sagde Elisabeth med et smil. - Vi er klar, når du er.

- Jeg savner dig, når du ikke er her, sagde Elisabeth, da Allan havde forladt lokalet.

- Jeg savner også dig, sagde Lin og nød Elisabeths omfavnelse.

- 300 -

- Jeg er ked af det, men jeg bliver altså nødt til at kigge på det her regnskab, forklarede David.

- Det skal du ikke være, jeg kan godt underholde mig selv et stykke tid.

- Tak, det tager ikke så længe.

Vibeke gik ud i køkkenet og satte en kande te over. Så gik hun lidt

rundt i Davids lejlighed og overvejede, om der var nogen ting, hun absolut ville lave om, hvis hun skulle flytte ind hos ham. David var helt stille bortset fra enkelte udbrud, der lød som en der bandede. Tredje gang hun hørte det, gik hun tilbage til det lille kontor og kiggede ind.

- Er der problemer?

- Nej, sagde David og kiggede op. - Det vil sige nogen gange, forstår jeg ikke det her program.

- Er det da svært?

- Nej, men der er forskellige kolonner, og når jeg så bruger den forkerte så modregnes momsen her nede. Han pegede på en rubrik. - Og jeg synes hverken, at det er sjovt eller indlysende.

Vibeke skubbede en ledig stol hen ved siden af ham og kiggede på skærmen.

- Det er altså ikke så svært, men så vidt jeg kan se, er du inde i den forkerte funktion, hvis du går over i det her skærbillede, så virker det meget mere logisk, fortsatte hun og tog musen fra ham, hvorefter hun klikkede over på et andet skærbillede.

- Hvad, kan man bare det?

- Ja, den anden funktion er til udlandsbetalinger.

David kiggede overrasket på skærmen og derefter på Vibeke.

- Jeg har altid brugt den funktion.

- Det er vist ikke så godt, sagde Vibeke. - Jeg tror faktisk, at du kommer til at betale for meget i moms, selv om jeg ikke er helt sikker.

- Hold da op, jeg synes også altid, at vi har et hyr med revisoren.

- Måske skulle jeg overtage jeres regnskab, der er noget der siger mig, at I er bedre til at lave installationer.

- Du har nok ret, hverken Jeppe eller mig synes, at det er særlig sjovt at lave regnskab.

- Det kunne være, at I har brug for en direktør i firmaet, en der kunne sørge for at regnskabet var korrekt og som kunne hjælpe med at skaffe nye kunder.

- Og hjælpe med at regne vores tilbud igennem, det er sket, at vi har arbejdet gratis, fordi vi har lavet fejl, når vi har givet tilbud.

- Sådan for alvor?

- Der var et job, hvor vi begge arbejdede i fjorten dage, og det var kun

lige, at det ikke gav underskud.

- Det lyder ikke sjovt.

- Nej, vi blev også en smule uvenner over det, Jeppe havde lavet tilbuddet, og jeg havde gennemgået det, uden at finde de fejl, han havde lavet.

- Så måske kunne jeg styre kontoret, så I kunne lave det, I er gode til?

- Jeg tror, at det kunne være rigtigt godt, der skal ikke laves ret mange fejl af den slags, før du rigeligt kan tjene din løn ind.

- Tja, sagde Vibeke og kiggede lidt drømmende på skærmen foran hende. - Det er en lidt opslidende karriere at være i et supermarked.

- Ja, sagde David lidt opstemt. - Det kunne bare være fedt at have en, der kunne passe forretningen, når vi var ude og arbejde.

- Og når vi så får børn, så skal vi ikke hænge i en klokkestreng for at hente og bringe.

- Børn?

- Det er bare pjat, men Rikke snakkede om at vores børn kunne lege sammen, når vi nu begge to bor i samme hus.

- Er hun da gravid?

- Nej, det er ikke lige nu, først når vi alle sammen er klar til det. David kiggede forelsket på hende.

- Det kan måske hurtigt komme.

- Nu, skal vi nok lige starte med, at vi flytter ind.

- Det bliver altså rigtigt hyggeligt, når både du og Rikke flytter ind i huset, sagde David.

- Lige nu passer det mig rigtigt godt at bo i et hus, hvor der ikke er så mange trapper.

- Jamen, det kan jeg godt forstå, og hvis det stod til mig, så kørte vi over og hentede så mange af dine ting som muligt lige med det samme.

Vibeke kiggede forelsket på ham og smilede.

- Hvis du klarer at bære tingene ned i bilen, er det ok for mig.

- Er det? Jamen så kører vi med det samme, skal vi køre forbi et sted og købe nogle flyttekasser?

Det var ved at blive et godt stykke over aftensmads tid, da de kom

tilbage til Poppelhegnet. Med to pizzaer i den ene hånd og med den anden hånd omkring livet på Vibeke, lykkedes det for David at åbne døren.

- Så snart vi har spist, så rydder jeg det meste af skabet, så du har plads til dine ting.

- Dejligt, men jeg tror at skabet er stort nok til at du også kan have dine ting der.

- Måske, men du skal ikke mangle plads.

- Jeg tror, at det går, sagde Vibeke og smilede. - Det er et pænt stort skab, du har.

- 301 -

- Når jeg tænker rigtigt over det, så ville det måske være sjovt at have børn igen, sagde Ulla.

- Er du sikker? Eller er du bare sød?

- Jamen, vi kunne jo blive en rigtig god lille familie, dig mig og Frank.

- Jeg tror ikke at Frank er så varm på ideen, sagde Maja og kiggede på Frank, der havde koncentreret sig om frokosten uden at blande sig.

- Jamen, vi er jo ved at uddanne os til verdensberømt kunstnere, indvendte han. - Er der så plads til at få børn midt i det hele.

- Man kan jo sige, at det snart er sidste øjeblik for Maja, sagde Ulla. - Kvinder bliver jo ikke ved med at være frugtbare.

- Jamen, synes du, at det kunne være en god ide, hvis Maja fik et barn?

- Det ville da være hyggeligt, vi kunne jo også hjælpe hinanden, så det ikke var så hårdt.

- Kan vi ikke lige tænke over det i et par dage? Indvendte Frank.

- Selvfølgelig, du skal ikke føle dig presset, sagde Ulla og fortsatte så med et smil. - Vi kunne jo også finde en donor, selv om vi så bare er os to om barnet, Maja.

Maja nikkede og smilede. - Der er jo ikke nogen, der siger, at man skal have en far, men det ville nu være hyggeligt, hvis vi var tre om det.

- Hvem er det nu, der holder nogen ude? Spurgte Frank.

- Der er ikke nogen der holder nogen ude, sagde Ulla. - Men vi vil da heller ikke presse dig, hvis du ikke har lyst til at have børn.

- Jamen, sagde Frank og gik i stå.

- Nej, hvis man skal have børn, skal det være noget man har lyst til, tilføjede Maja.

- Men, jeg...

- Det er jo ikke sådan at vi vil af med dig, vi synes bare, at det kunne være dejligt at få et barn sammen.

- Med en doner? Hvad er der i vejen med mine gener?

- Vi vil da allerhelst have at du er faren, men det er jo en stor beslutning, så derfor skal det kun være, hvis du har lyst til det.

Frank kiggede usikkert fra den ene til den anden. Lavede de grin med ham eller mente de det?

- Kunne man sige, at barnet allerede ville have to søskende? Spurgte Ulla.

- Jamen, det er da klart, i det mindste lige som alle andre sammenbragte børn.

- Der ville være noget romantisk ved det, hvis det blev undfanget her i Paris, sagde Ulla. - Lige her i den knirkende messingseng.

- Hør nu her, afbrød Frank dem. - Hvis der skal være nogen børn i den her familie, så skal det være mig, der er faren.

- Det lyder som en god ide, sagde Ulla og kiggede indgående på Maja og Frank. - Jeg tror, at vi får et rigtigt kønt barn, med dine og Majas gener.

- Bliver det ikke lidt underligt? Indvendte Frank. - For dig mener jeg.

- Næ, det tror jeg ikke, jeg skal jo være med hele vejen, jeg glæder mig faktisk til at se en fødsel fra den anden side.

- Ja, der er du lidt længere fremme end jeg, sagde Frank tænksomt.

- Det kan være, at vi skal gå lidt tidligere i seng i dag, sagde Maja. - Der er pludselig meget, vi skal nå.

Det var relativt køligt i havnen, for solen havde kun lige sluppet horisonten og var ikke begyndt at varme rigtigt endnu. Karen og

Carmen rejste sig for at rydde op efter morgenmaden, mens Anette og Henrik havde fundet alle papirer frem, så de kunne gå op til havnefogeden og udklarere.

- Så går vi, sagde Anette.

Der gik næsten tre kvarter før de kom tilbage, og sammen med dem var Wayne.

- Jamen dog, hvor kommer du fra? Spurgte Karen, da hun så Wayne.

- Jeg vidste jo, at I skulle af sted i dag, og jeg havde ikke lyst til at lade jer rejse uden at sige farvel.

- Det er rigtigt dejligt at se dig, sagde Anette.

- I lige måde, selv om jeg er bange for, at jeg kommer til at savne jer, når I er taget af sted.

- Kom ned i båden, så drikker vi lige et glas inden vi tager af sted, sagde Karen og hentede en flaske vin nede i køleskabet.

Hun hældte op i fem plasticglas, og der opstod en nærmest højtidelig stemning.

- Må jeg have lov til at skåle for en god og sikker tur? Sagde Wayne og løftede sit glas.

- Tak, vi skal nok få det godt, sagde Carmen. - Vi er gode til at passe på hinanden.

- Det ved jeg godt, svarede Wayne og blinkede sammensvorent til hende.

- På en måde er det både trygt og farligt, sagde Anette. - Vi er os fire sammen i verdens bedste båd, men når vi kommer midt ud på Atlanten, kan den godt virke lidt lille.

- Men Anette har ret, sagde Henrik. - Det bliver vores lille trygge verden.

Wayne kiggede rundt i den lille båd og drak en smule af vinen.

- Jeg tror lige, at jeg vil besøge havnens toilet en sidste gang, sagde Carmen og forlod båden.

- Er hun ved at få rejsefeber? Spurgte Henrik.

- Smølfens toilet er jo en smule primitivt, sagde Karen.

- Jeg er næsten misundelig på jer, sagde Wayne. - Men så tænker jeg tilbage på den gang, jeg stod i Las Palmas, og ikke anede hvad jeg skulle. Jeg har nok brug for at have en hvis tryghed.

- Har du? Spurgte Anette. - Verdensmanden der viste mig de dunkle sider af Afrika.

- Dunkle sider? Spurgte Henrik.

- Altså ikke farlige, men vi var inde i små butikker, hvor Wayne kendte indehaveren, og især en af dem var lidt skummel.

- Det var også lidt af en overvindelse, da jeg kom der første gang, men nu føler jeg mig jo nærmest hjemmевandt i Casablanca, forklarede Wayne. - Jeres tur er jo direkte ud i det ukendte.

- Åh, det ved jeg nu ikke sagde Karen. - Vi følger jo bare i sporene efter hundredvis af andre sejlere.

- Så er jeg straks mere rolig, sagde Wayne. - Sender I en mail, når i når frem?

- Det gør vi, sagde Anette med et smil.

- Er der nogen, der skal have en sjat? Spurgte Karen og løftede den næsten tomme flaske.

Henrik rakte sit glas frem og fik halvdelen af den lille sjat, mens Karen selv tog resten.

- Så er vi vist klar til at komme af sted, sagde hun, da Carmen atter var på vej ned ad pontonbroen.

- Jeg glæder mig til at høre fra jer, jeg frygter, at jeg har bidt alle mine negle af inden I når frem til Caribien.

- Åh, det er sødt af dig Wayne, men du skal ikke være nervøs, det er bare en lille tur over dammen, sagde Anette.

Wayne krammede hende længe, derefter fik Karen et kram og Henrik et lidt mere mandigt håndtryk.

- Pas godt på jer selv, sagde Wayne og hoppede op på broen.

- Det er en trøst for mig, at du er med Carmen, sagde Wayne på spansk og gav også Carmen et knus.

Anette tørrede en tårer fra øjenkrogen og gik ned i kahytten og startede motoren. Da hun kom op i cockpittet igen, havde Carmen og Wayne løsnet fortøjningerne, og Wayne holdt Smølften ind til broen, mens Carmen steg ombord.

- Vi ses, sagde Wayne og smed trossen over til Henrik.

Anette satte motoren i gear, og Smølften begyndte langsomt at øge afstanden til broen. Wayne løftede en hånd og vinkede forsigtigt, mens Smølften øgede farten og gled mod havnens indsejling. Henrik

var gået ud på fordækket og var ved at klargøre genuaen, mens Karen havde viklet faldet om spillet.

- Farvel, råbte Wayne inde fra broen, netop som Smølften forsvandt bag den søndre mole.

De fortsatte for motor et par hundrede meter endnu, mens Karen drejede spillet og trak genuaen op, indtil den fik så meget fat i vinden, at Anette måtte dreje båden op mod vinden, så sejlet kunne komme det sidste stykke op. Carmen og Henrik trak i fællesskab storsejlet op, og kort efter kunne Anette lægge kursen sydpå igen, så sejlene fyldtes af vinden.

- Så er vi på vej, sagde Henrik næsten overstadigt, da lyden fra motoren var kvalt, og Smølften skød igennem vandet i den jævne vind.

- Er vi overhovedet klar? Spurgte Anette et øjeblik nervøs for den lange tur, de lige havde startet.

- Vi har aldrig været mere klar, sagde Henrik og satte sig ned ved siden af hende.

Han lagde armen rundt om hende og kyssede hende.

- Hvis nogen havde sagt, at jeg skulle drage ud i verden for fire måneder siden, så ville jeg have troet, at de var tossede, sagde Henrik.

- Verden er forunderlig, sagde Karen. - Tænk bare, hvis vi ikke var kommet til Lissabon, og jeg aldrig havde mødt Carmen?

Ingen sagde noget, og der opstod en eftertænksom pause, mens Smølften gled forbi Grand Canarias kystlinje med sejlene fyldt af vinden.

- 303 -

- Er der noget i vejen? Spurgte Jan og bankede let på døren.

- Nej, jeg er ok, sagde Susanne på den anden side af toiletdøren.

Jan nåede ikke at svare, før han igen hørte, at hun kastede op bag den lukkede dør.

- Det lyder altså, som om du er syg, er der noget, jeg kan gøre?

Der var stille et øjeblik, så hørte han vandet rinde, og lyden af en der skyllede munden. Korte efter drejede hun nøglen og åbnede forsigtigt

døren.

- Har du kastet op? Så må du da være syg.

Susanne rystede glad på hovedet.

- Jamen, man kaster da ikke op, hvis man er rask, har du spist noget, du ikke kunne tåle.

- Nej, skat, jeg ville fortælle dig det her til formiddag, men nu må du hellere få det at vide nu.

- Hvad?

- Jeg er gravid, du skal være far.

- Skal jeg være far, men hvad så med afdelingen, jeg har da slet ikke tid til at være far.

- Det skal du ikke bekymre dig om, jeg er sikker på, at du bliver verdens bedste far.

- Tror du, jeg tror også, at du bliver en rigtig god mor.

- Er du også glad for det?

- Det er jeg da, måske kommer det ikke helt som en overraskelse.

- Jeg glæder mig til at fortælle det til min mor, sagde Susanne. - Gad vide hvad hun siger til at blive mormor.

- Kan vi aftale, at vi venter lidt med at fortælle min mor, at hun skal være farmor?

- Tror du ikke, at hun bliver glad?

- Hen ad vejen bliver hun det nok, men jeg er ikke sikker på, at hun bliver ovenud lykkelig, lige når jeg fortælle hende det.

- Jeg kan godt fortælle hende det.

- Jeg håber, at du vil vente lidt, så skal jeg nok finde en måde at fortælle det på.

- 304 -

- Jamen, sikken dog du klarer det fint, sagde Irma, da hun så Vibeke Rasmussen komme ind på kontoret støttet af sine krykker.

- Åh, det går lige, og jeg frygter at mit ben ligner en tynd slap spaghetti, når jeg får gipsen af.

- Du er en ung pige, jeg er sikker på, at du hurtigt kommer i form igen.

- Det bliver nok ikke let, og jeg er sikker på, at jeg nok kommer til at

kæmpe for det.

- Jeg kender dig godt nok til at vide, at du nok skal klare det.

Hvordan går det for resten med din nyfundende søster?

- Det går bare så godt, det er nok det bedste, der nogen sinde er sket for mig.

- Tænk at sådan et forfærdeligt uheld skulle vise sig at være godt for noget.

- Ja, er det ikke underligt.

Hun stoppede op med en kort tøven.

- Jeg har også fået mig en kæreste.

- Det overrasker mig ikke, der var sikkert en af de unge læger, der ikke kunne stå for dig.

- Læger?

Vibeke kiggede overrasket på Irma et øjeblik.

- Ja, en smuk pige som dig, jeg har faktisk længe undret mig over, at du ikke havde en kæreste.

- Nej, det er ikke en læge, det er en ung elektriker, som Rikke har præsenteret mig for.

- En elektriker?

- Ja, han er bare så sød, jeg skal flytte ind hos ham.

- Ja, du har altid været hurtigt til at beslutte dig.

- Øh, ja det har vist mere været i forbindelse med jobbet. Går det ellers ok her, nu hvor jeg er væk?

- Det går egentligt meget godt, sagde Irma lidt forsigtigt. - Jan Jacobsen har overtaget nogle af dine opgaver, og han har faktisk klaret det fint, men jeg tror at det bliver en lettelse for ham, når du kommer tilbage og overtager.

- Ja, det var faktisk derfor, at jeg kom.

- Du kan da ikke starte allerede, med benet i gips?

- Næ, det var heller ikke det. Jeg kommer faktisk for at sige op.

- Sige op, det kan du ikke mene, Anders Frandsen, der erstattede Henrik Madsen, er dårligt kommet ind i arbejdet, vi kan næsten ikke klare at miste en til.

- Sagde du ikke lige, at Jan klarede det godt.

- Ja, men Mads Daniel tager også noget.

- Jamen, så er der jo styr på det. Jeg har skrevet en opsigelse, vil du

give den til Folmer? Jeg kan mærke på mit ben, at det er på tide, at jeg kommer hjem igen.

- Jamen, har du ikke lige tid til at komme ind og sige farvel?
- Jeg kommer forbi senere, desværre er jeg stadig noget besværet af mit ben.
- Men så må du have god bedring, jeg skal nok give den triste besked videre.
- I skal nok klare det uden mig.
- Jo, men vi kommer til at savne dig.
- Jeg kommer nok også til at savne jer, men jeg skal arbejde sammen med min kæreste, det bliver rigtigt godt.
- Jamen, så held og lykke.
- Tak Irma, sagde Vibeke og gav hende konvolutten med opsigelsen.
- Farvel, sagde Irma overrasket, da Vibeke slap den ene krykke og gav hende et knus.

Irma var stadig lidt chokeret, da Vibeke relativt sikkert forlod kontoret på sine krykker. ”Hvor er hun dog forandret, hvad var der dog sket med den stakkels pige, da hun slog hovedet mod asfalten?” Tænkte Irma, inden hun bemærkede konvolutten med opsigelsen, hun holdt imellem fingrene. Hun kiggede et øjeblik på den hvide konvolut, der blot var mærket opsigelse, og gik så med lidt tøvende skridt mod Folmer Henriksens kontor, en smule bange for at budbringeren kunne komme i klemme.

- 305 -

- Du ser helt oprevet ud, sagde Arne Pilegaard, da Folmer trådte ind på hans kontor.
- Gør jeg? Det er vist så meget sagt, sagde Folmer og forsøgte at se rolig og afslappet ud. - Men hvis jeg gør, så er det fordi jeg netop har modtaget Vibeke Rasmussens opsigelse.
- Vibeke Rasmussen, er hun ikke sygemeldt?
- Jo, men ikke desto mindre, har hun bevæget sig her op på sine krykker og afleveret en skriftlig opsigelse.
- Det var pokkers, hun var ellers knaldgod og gik meget op i sit job,

hvad mon har kunnet få hende på den ide?

- Ja, Irma sagde, at det nok var slaget, hun havde fået i forbindelse med ulykken, for hun var næsten som et helt andet menneske.

- Det er helt uhyggeligt, hvad sådan noget kan gøre.

- Ja, og det sætter os i den situation, at vi skal have fundet en ny til stillingen, sagde Folmer.

- Er der ikke en af områdelederne, der kan overtage?

- Måske, jeg havde tænkt lidt på Jan Jacobsen.

- Ja, han er en lovende ung mand, men er han ikke stadig i sin prøvetid?

- Joe, Folmer trak lidt på det.

- Jeg føler mig ikke helt tryk ved det, det er en vigtig stilling, så jeg ved ikke, om det er smart med et næsten uprøvet blad som Jan.

- Vi har jo selvfølgelig Mads Daniel, han har bestyret konserves i en del år, men...

- Så vidt jeg ved, er han en ambitiøs ung mand, sagde Arne.

- Helt sikkert, jeg har også hørt ham blive beskyldt for at have rundsave på albuerne.

Arne grinede.

- Det sagde de også om dig, Folmer, men det har da aldrig været et problem.

- Om mig? Jeg ville gerne blive til noget, men da aldrig på andres bekostning.

- Jeg har jo heller ikke taget det alvorligt, lad os lige overveje det et par dage og se, om det ikke skal være Mads, der får stillingen.

- 306 -

- Forstyrre jeg? Spurgte Allan, idet han trådte ind på Elisabeths kontor og så hende og Lin sidde tæt sammen og kigge på computeren, hvilket gav ham et uventet stik af jalousi.

- Nej, kom bare ind, vi sidder og kigger på CC-Electrics hjemmeside, Lin mener, at det burde være muligt at bestille flere varer over nettet.

- Kom her hen og se, sagde Lin, da Allan blev stående på den anden side af skrivebordet.

Allan adlød og gik lidt tøvende om til pigerne.

- Jeg kunne se, at du blev lidt jaloux da du så os, sagde Lin og rejste sig op. - Se på det som om du har to piger i stedet for en.

Før han nåede at svare, havde hun rejst sig og kyssede ham på munden, mens hun smøg sig op ad ham.

- Jeg ville blive frygteligt ked af at komme imellem jer.

Allan var et øjeblik lidt forstummet, duften af Lin mindede ham om deres første nat i den nye seng, og hvordan han havde følt det, da han var stået op næste morgen og havde set Lin og Elisabeth ligge tæt sammen, med en følelse af ømhed og glæde over at have dem begge to.

- Det er ok, sagde han. - Alene det du gør for Elisabeth er vigtigt for mig.

Han satte sig på den stol, Lin havde siddet på, og tog hende på skødet.

- Se her, sagde Elisabeth og pegede på skærmen.

Allan og Lin fulgte hendes fagter, men der kom ikke flere ord. Hun drejede hovedet væk fra skærmen og kiggede på Allan og Lin, mens en tåre trillede ned over hendes ene kind.

- Skal vi ikke gå over i lejligheden og, og...

Allan kiggede forbavset på hende.

- Jamen, det er ikke en gang frokosttid endnu, vi kan da ikke bare forsvinde.

- Er der noget vi skal nå, lige nu? Spurgte Lin og kyssede ham på kinden.

- Jeg.

Han gik i stå og kiggede fra den ene til den anden. Så vidt han vidste kørte alting inde i samlehallen, og der var ikke nogen maskiner, der strejkede. Lin kiggede stadig på ham, og han kyssede hendes læber og havde en fornemmelse af at han kunne smage Elisabeth.

- Vi kunne nok være væk i et par timer, uden at verden gik under af den grund.

- Og de har alligevel lukket i Kina, hvad vi bestiller nu, er der ikke nogen, der kigger på før i morgen, sagde Lin og rejste sig.

- Er der problemer siden I forlader skuden? Spurgte KK da han så dem på vej ned ad gangen.

Allan mærkede at han blev tomatrød i ansigtet og takkede sig selv for, at han stadig manglede at skifte et rør i armaturet over dem.

- Nej, sagde Elisabeth. - Vi blev bare enige om at spise en tidlig frokost.

- Jamen, det var da en god ide, hvis det ikke var fordi, jeg havde et møde ude i byen, ville jeg være gået med.

- Det var da ærgerligt, sagde Allan. - Men man kan jo ikke være heldig hver gang.

KK grinede og fortsatte ud mod parkeringspladsen.

- 307 -

- Tror I nogensinde, at vi bliver så dygtige, at vi kan lave sådan nogen portrætter?

Ulla pegede på en kunstner, der var ved at portrættere en lille pige. Han tegnede hurtigt med et trækul, og allerede efter få streger var pigens konturer trådt frem. Ved at arbejde med skygger og skraveringer, fik hun glimt i øjet og man kunne fornemme hårets tekstur. Ved at bruge nogle få farver ændrede han tegningen til at være et varmt portræt af den lille pige. Frank, Ulla og Maja havde stået tæt samme og fulgt udviklingen, mens de havde beundret kunstnerens arbejdsteknik.

- Mindre kan måske også gøre det, sagde Maja. - Under alle omstændigheder synes jeg, at det er utroligt inspirerende, det er lige ved, at jeg gælder mig til at komme tilbage til skolen.

- Ja, når ferien er overstået, så bliver det sjovt at komme i gang igen, sagde Frank.

- Du får slet ikke tid, drillede Ulla. - Du skal jo være far.

- Det glæder jeg mig faktisk også til, sagde Frank og kyssede hende. - Men der bliver vel pauser, hvor det lille pus sover.

- Jamen, hvordan skal vi egentligt få råd til at opfostre et barn, samtidig med at vi er fattige kunstnere? Spurgte Maja.

- Åh, det går nok, vi har jo min mors hus, så vi har ikke de store udgifter til husleje.

- Jeg har stadig min lejlighed, indvendte Frank.

- Det er da også noget pjat, du skal da bo sammen med os andre.

- Ja, det er nok en god ide.

- Vi kan lægge værelserne ovenpå sammen, så vi kan lave et stort atelier, så sparer vi også penge til transport, når vi kan arbejde hjemme.

- Det lyder bare død godt, sagde Maja.

De fortsatte deres langsomme vandring mellem de mange kunstnere, der kom med tilbud om at male Ulla eller Maja, indtil de nåede ned til la Sabot Rouge.

- Er det egentligt ikke tid for lidt frokost? Spurgte Frank.

- Jeg er sulten, sagde Maja. - Så for min skyld gerne.

De satte sig ved et ledigt bord ude på fortovet, så de stadig kunne holde øje med alle menneskerne, der gik forbi.

- Skal vi dele en flaske rødvin?

- I må gerne, sagde Maja. - Men hvis jeg nu er gravid, så er det ikke godt for barnet.

- Jeg tror, at jeg vil støtte Maja, sagde Ulla. - Det er ikke så let at være mor og skulle tage alle afsavnene alene.

- Er det ok, hvis jeg tager en øl? Spurgte Frank.

- Hvis du lover, at det ikke påvirker din sædkvalitet, sagde Maja og fnisede.

- Så er det vist for sent nu.

- Tag du bare en øl, bare du bestiller en mineralvand til os.

Frank studerede menukortet, mens pigerne slappede af og kiggede på de mange mennesker, der defilerede forbi, Maja var især overrasket over antallet af små hunde, som folk havde med.

- Tænk, jeg vidste slet ikke, at der fandtes så mange forskellige tæppetissere.

Ulla grinede.

- Du kan da ikke kalde folks små hunde for tæppetissere.

Frank kiggede en smule forvirret op fra spisekortet, og forsøgte at forstå hvad pigerne grinede af.

- Sidder I og gør grin med folks hunde?

- Nej, nej, sagde Maja og rystede uskyldigt på hovedet. - Vi undrer os bare over, at der er så mange forskellige slags.

- Men hvad var det, at I kaldte dem?

- Det var ikke mig, sagde Ulla og viftede afvisende med hænderne. -

Jeg kunne aldrig finde på at kalde folks søde hunde for tæppetissere. Frank kiggede forundret på dem, da de begge to brød fnisende sammen.

- Har I røget noget, mens jeg læste i spisekortet?
 - Se nu den der, dens pels er så lang, at man dårligt kan se benene. Maja begyndte at hikke, mens hun fortsatte med at grine.
 - Bestiller du ikke noget vand, sagde Ulla. - Det er ikke godt for barnet, at hun sidder der og hikker.
 - Barnet, er der noget I ikke har fortalt mig? Var det ikke i går, at vi besluttede at få et barn?
 - Jamen, du kan da ikke være sikker på, at hun ikke er gravid efter i går.
 - Det kan jeg måske ikke, sagde Frank og tænkte tilbage på aftenen i den knirkende messingseng, og naboen der havde banket på væggen.
 - Så derfor er det vigtigt, at hun får lidt at drikke.
- Frank rejste sig op og gik ind i restauranten, hvor han forklarede, at han havde brug for en øl og to mineralvand hurtigt. En tjener i sort tøj og en typisk fransk kasket fulgte med ham ud til bordet, hvor han skænkede op til pigerne.
- Nå, har du bestemt dig, for hvad vi skal have at spise?
 - Er det min opgave?
 - Ja, i dag får du lov til at være manden i vores forhold, grinede Ulla.
- Frank der havde fundet nogle retter på kortet, pegede dem ud for tjeneren, som forsvandt ind i mørket igen.
- Jeg bestilte noget forskelligt, så kan vi dele og smage lidt mere.
 - Det var en god ide, sagde Maja som var holdt op med at hikke.

- 308 -

- Hvad blev det egentligt til med dig og Niels?
- Tja, jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal sige, sagde Lisette.
- Jamen, fik du inviteret ham på middag?
- Altså, jeg ringede til Jans mor, som du foreslog, men jeg fik ikke sådan lige lov til at snakke med Niels, uden at hun skulle vide, hvad jeg ville.
- Det er bare sådan hun er, hun tror, at hun skal bestemme alting.

- Det var altså ikke så slemt, jeg sagde, at jeg arbejdede sammen med Jan, og havde mødt Niels hjemme hos jer, så blev hun straks mere venlig.

- Men fik du lov til at snakke med ham?

- Ja, til sidst, men hun syntes jo, at det var tåbeligt, at jeg skulle invitere Niels ud, så i stedet for blev jeg inviteret hjem til dem.

- Blev du det? Spurgte Susanne vantro. - Men du sagde vel nej?

- Næ, jeg tænkte, at det kunne være meget hyggeligt at møde hans mor, så jeg sagde pænt tak.

- Hvornår skal du så der hen?

- Ja, jeg skal der hen igen i morgen, men jeg spiste hos dem i går.

- Det må jeg nok sige, vil det sige, at Else ligefrem kan lide dig?

- Det er måske et stort ord at bruge, men hun er ikke ligefrem imod mig.

- Har du så fundet ud af, om der er noget imellem dig og Niels.

- Han er bare så sød, men hvis jeg lader det være op til ham så bliver det aldrig til noget.

- Det er fuldstændig det samme med hans bror, hvis det var op til Jan, så var vi aldrig blevet kærestes.

- Hvad mener du? Han der da vild med dig!

- Ja, det er han måske, men han havde aldrig taget initiativet.

Susanne lagde hånden på sin mave, og havde stor lyst til at afsløre den lykkelige begivenhed, men besluttede alligevel at det måske var bedre at vente lidt.

- Jeg har helt den samme fornemmelse med Niels, jeg er sikker på, at han er interesseret, men han er bare så genert.

- Hvad mener du?

- Ja, da vi havde spist og fået kaffe, viste Niels mig sit værelse. Eller det er næsten en lille lejlighed, for han har fået hele overetagen.

- Ja, Jan har beklaget sig en lille smule, over at Niels har udfyldt lidt for meget af den plads, han selv har efterladt, da han flyttede.

- Ja, deres mor brugte dårligt de kvadratmeter selv, så det er faktisk praktisk for dem begge to.

- Har du så besluttet dig for, om det skal blive til noget?

- Som jeg sagde før, at hvis jeg venter på at Niels tager initiativet, så bliver det aldrig noget. Så da jeg havde ham alene på værelset, så

spurgte jeg ham, hvad han syntes om mig.

- Hvad svarede han så?

- Først svarede han ikke, han blev helt rød i hovedet og begyndte at stamme.

- Det overrasker mig ikke, sagde Susanne. - Men hvad gjorde du så.

- Jeg tænkte jo, at jeg havde opfattet situationen korrekt, så jeg lagde en finger på hans læber, og trådte helt hen til ham indtil vi kyssede hinanden.

- Sådan bare lige?

- Ja, det var jo lidt pinligt for ham, så jeg tænkte, at det var den letteste måde at hjælpe på.

- Kunne han så finde ud af det?

- Da han først mærkede mine læber mod sine, kyssede han dejligt.

- Jeg havde på fornemmelsen, at I godt kunne blive et par.

- Så det var Kirsten giftekniv der var på spil den aften hjemme hos jer.

Susanne grinede og gav Lisette et knus.

- Tillykke med det.

- 309 -

- Hvor er det bare hyggeligt at spise samme, sagde David. - Det er faktisk sjældent, at vi overhovedet får morgenmad.

- Det er vigtigt at få en ordentlig morgenmad, sagde Rikke. - Så det kan I godt regne med, at der bliver lavet om på.

- Jeg har tænkt på, at det egentligt er smart, at vi spiser sammen, så skal man kun arrangere hver anden morgen, sagde Vibeke.

- Du er bare så organiseret, søster.

- Ja, men det er da super praktisk, og så kan vi lettere sikre, at drengene kommer godt af sted på deres arbejde.

David og Jeppe smilede.

- I kommer ikke til at høre nogen klager fra os, sagde Jeppe og hældte en ekstra kop kaffe op.

- Jeg har købt termokrus, så I kan have en kop med hjemmefra, sagde Vibeke.

David kiggede imponeret på de to Bodum kopper, hun havde købt.

- Hold da op, er de ikke alt for fine til en håndværker.
- Der sker jo ikke noget ved, at de bliver skrammede, og jeg tror, at de kan holde til at komme med ud at arbejde, de er jo lavet af metal.
- Har du besluttet, hvem der skal have hvilken farve?

Vibeke kiggede på ham med et smil.

- Den sorte er til Jeppe, og den lyseblå er til dig, skat.
- Tror du, at jeg ville grise den lyseblå til? Spurgte Jeppe påtaget fornærmet.

- Nej, sagde Vibeke med et smil. - Jeg ved, at du ville grise den til. Rikke og David grinede og kort efter, overgav Jeppe sig og grinede med.

- Nå drenge, afbrød Rikke dem. - Der er kunder, der venter ude i den virkelige verden, Vibeke og jeg skal nok rydde op.

- Skal du da heller ikke på arbejde? Spurgte David overrasket.

- Jo, men jeg skal først møde klokken halv elleve.

Drengene forsvandt ud på hvert sit toilet for at børste tænder, mens pigerne hældte endnu en kop kaffe op.

- Jeg elsker allerede at bo her, være sammen med David og se min søster hver dag.

- Det er bare så godt alt det der er sket, men jeg er lidt overrasket over, at du har sagt dit arbejde op.

- Det er jeg faktisk også, men det virkede bare som det rigtige at gøre.

- Kommer du ikke til at kede dig som hjemmegående husmor?

- Husmor? Det er ikke helt sådan jeg ser det, jeg skal være direktør i Munch EL service.

- Direktør?

- Ja, David og Jeppe er gode håndværkere, men de aner ikke, hvordan man kører et firma.

- De klarer det da meget godt, gør de ikke?

- Det løber rundt, men jeg tror, at de kan få meget ud af det.

- Det må jeg nok sige, men det er da en god ide.

- Faktisk er det også godt for Jeppe og David, jeg er overbevist om, at de kommer til at tjene en del flere penge, end de gør nu.

- Så der bliver måske både penge til en ferie til Rom og en shoppingtur til New York?

- Det er ikke sikkert, at vi kan tage drengene med til New York, de skal jo tjene penge, grinede Vibeke.
- Hvem skal så bære indkøbene?
- Nå, ja, desuden kan vi heller ikke undvære dem så længe.

- 310 -

- Der går rygter om, at Vibeke Rasmussen har sagt op, sagde Poul Buk, da han kom ind i Jans kontor, hvor Jan og Susanne holdt pause.
 - Hvad? Udbød Susanne. - Hvor har du hørt det?
 - Det var Pernille ovre fra diverse, som havde hørt Irma Larsen snakke med nogen i telefonen.
 - Jamen, det er da Jans store chance, han skal da have den ledige stilling.
 - Hvor længe er det, at Jan har været her? Spurgte Poul. - Man bliver altså ikke forfremmet, når man er helt ny i butikken.
 - Hvis man er så dygtig som Jan, så kan man godt springe lidt over i køen.
 - Prøv lige og se hvor længe jeg har været her, sagde Poul. - Er jeg måske ikke dygtig.
 - Jamen det er du da, desværre kan vi jo slet ikke undvære dig her i afdelingen, så derfor vil vi jo helst beholde dig her.
 - Ja, den var god, sagde Poul og grinede tørt, før han gik igen.
 - Er min mand der inde?
- Arne Pilegaards sekretær kiggede op, og så Lone Pilegaard stå foran hende i en tilstand af ophidselse eller bestyrtelse.
- Ja, og han er alene, så du kan bare gå ind.
 - Altså, hvad man skal finde sig i, sagde hun på vej ind ad døren.
 - Jamen, skat, er du blevet overfaldet, sagde Arne og kiggede op fra budgettet, han var ved at gennemgå.
 - Overfaldet? Hvad mener du?
 - Du virker bare så oprevet.
 - Ja, og nu skal jeg fortælle dig, hvad der sker nede på gulvet i din egen butik.

Arne overvejede en bemærkning mere, men nøjedes med blot at nikke og høre opmærksomt efter.

- Jeg var nede i konservernes afdelingen for at købe nogle flåede tomater, og jeg må ærligtalt sige, at det er helt utroligt hvor mange af dåserne, der er bulede og skrammede.

- Ja, nogen gange så bliver de desværre behandlet lidt for hårdt.

- Behandlet for hårdt? Min teori er, at de bruger dem som kasteskyts, og det er ikke godt, for man ved ikke hvilke metalforbindelser, der bliver frigivet, når dåserne er bulede.

- Er det rigtigt?

- Ja, dåserne er lakerede på indersiden, fordi tomaterne indeholder en hvis mængde syre.

- Tænk, det vidste jeg slet ikke.

- Der er jo så meget du ikke ved Arne, men det er jo heller ikke dig, der står for madlavningen derhjemme.

- Nej, det skal vi nok begge to være glade for.

- Men jeg spurgte så en ung mand, om han ikke kunne gå ud på lageret og finde nogle dåser, der ikke var bulede.

- Det var da en god ide, men det kan nok knibe lidt med tid til sådan noget, indvendte Arne.

- Det var ikke det, han sagde, tværtimod så sagde han, at det skulle han nok, og han spurgte, om han skulle polere dem, nu han alligevel var i gang.

- Det var da pænt af ham.

- Nej, det var det ikke, for han gik ikke ud på lageret, han gik hen til en af de andre medarbejdere og begyndte at snakke med hende.

- Ja, sagde Arne lidt undskyldende. - Et varehus som BLOBS giver jo ikke den helt store personlige betjening.

- Det må jeg sige, da jeg gik hen og prikkede ham på skulderen og spurgte efter mine dåser, kaldte han mig en gammel hejre og opfordrede mig til at handle et andet sted.

- Så du hans navneskilt?

- Ja, det gjorde jeg, han hed Mads Daniel.

- Hmm, sagde Arne. - Hvor mange dåser skulle du bruge?

- Der var tilbud hvis man købte fem, så det ville være passende.

- Vent lige et øjeblik.

Arne tog telefonen.

- Ja, det er Jan.
- Hej Jan, jeg har en lidt mærkelig sag, sagde Arne. - Men min kone vil gerne købe fem dåser flåede tomater, og hun vil gerne have nogle dåser uden buler, kunne jeg få dig til at finde dem på lageret for konserver og komme her op på mit kontor med dem?
- Øh, er det ikke noget Mads Daniel skulle klare?
- Jeg vil opfatte det som en personlig tjeneste, hvis du klarer det.
- Jamen, selvfølgelig den klarer jeg, skal det være nu?
- Hvis det kan lade sig gøre.

- 311 -

- Vores webshop har nået break even, sagde Elisabeth glad, da hun kom ind i Allans værksted, hvor han atter en gang var ved at reparere en aksel.
- Hvad mener du?
- Vi har solgt så meget, at vi har de penge hjemme vi lånte af min far, de næste salg bliver rent overskud.
- Hold da op, det må vi da fejre.
- Ja, det er stort, og CC-Eletrics har afsendt endnu en container med de nye vare, vi bestilte.
- Har du tænkt på, hvordan vi skal fejre det?
- Næ, men det skal markeres.
- Det betyder jo også, at vi kan give Lin noget i løn.
- Ja, det må vi vel også kigge på.
- Synes du ikke, at hun skal have noget?
- Jo, det er klart, men der er noget dejligt ved, at hun er afhængig af mig, jeg ved godt, at det ikke er så pænt.
- Jeg tror, at hun er rigeligt afhængig af dig, uanset om hun har penge eller ej.
- Det ved jeg godt, og selvfølgelig skal vi betale hende for hendes arbejde.
- På den anden side har hun jo ikke arbejdet i ret meget mere end en uge, så det haster vel heller ikke så meget.
- Hvordan kan du egentligt holde mig ud? Spurgte Elisabeth

pludselig med tårer i øjnene.

Allan vendte sig fra akslen han havde rodet med, mens de havde snakket.

- Jamen, hvordan skulle jeg ikke kunne holde dig ud, sagde han og lagde armene rundt om hende, selv om hans snavsede fingre satte mærker på hendes tøj.

- Men alt det her med Lin, når hun ikke er her, savner jeg hende, og når du ikke er her, savner jeg dig.

Han svarede ikke, men nøjedes med at kysse hende, mens hans hænder satte et nydeligt aftryk på hendes baller. Elisabeth svarede ved at klamre sig til ham, mens hun besvarede hans kys med en anelse desperation. Der gik lang tid før de holdt op med at kysse og bare stod i en tavs omfavnelse.

- Jeg elsker dig, hviskede Allan. - Lin elsker dig også, det må være langt sværere for hende, end det er for mig.

Elisabeth svarede med en svag hulken.

- Hvad med at vi laver en tur på hotel, for at være sammen alle tre og blive forkælet, foreslog Allan

- Har vi fortjent det?

- Du har måske ikke, men Lin og jeg har, og vi vil nødig undvære dig.

Elisabeth smilede, mens tårerne fortsatte med at løbe ned over hendes kinder.

- Skulle vi bestille et værelse på Bella Sky? Og fyre hele overskuddet af.

- Det lyder som en god ide, men du skal ikke regne med at drikke mig så fuld, at det bare er pigerne, der hygger sig.

- Vi kan da ikke hygge os uden dig.

- Det er I ellers rigtigt gode til, når jeg er dejset om i vores seng.

Elisabeth smilede og kyssede ham med sine tårevædede salte læber.

- Der er noget ved Lins silkebløde hud, jeg ikke kan få nok af.

- Jeg forstår godt, hvad du mener, og jeg må nok indrømme, at de fleste fyre ville være misundelige på mig.

- Så jeg skal ikke have dårlig samvittighed?

- Nej, men måske skulle du tage ud på lageret og se, hvordan Lin har det.

- Synes du?
- Ja, det må være lidt kedeligt at være så meget derude alene.
- Allan, nu giver du mig dårlig samvittighed igen.
- Smut nu med dig, jeg har en aksel der driller.

Hun kyssede ham endnu en gang og forlod kontoret med hurtige skridt.

- 312 -

- Nej, se den her, sagde Ulla og holdt en tegning op.
 - Det er sådan noget, vi skal hænge op i atelieret, sagde Maja. - Selv om man måske godt kan blive lidt overvældet af Davinchi.
 - Ja, men efterhånden som vi hænger vores egne værker op, så kommer sådan en tegning jo til at blegne lidt.
- Pigerne smilede.
- Ved du hvad Frank, det er sådan det skal være, man skal tro på sig selv.
 - Netop.

Ulla forhandlede kort med indehaveren af standen og betalte et par euro for tegningen, som blev overladt til Frank, der allerede bar på en del andre ting, som de havde fundet på deres tur langs Seinen. Ulla og Maja havde kigget på smykker og bøger samt alle de sjove antikvitets fund, som blev falbudt i de små grønne boder langs floden. Efterhånden som de havde fundet uundværlige ting, havde de overladt dem til Frank, der efterhånden havde begge hænder optaget af en mængde poser i forskellige farver.

- Det er bare hyggeligt at gå her og kigge, sagde Maja. - Stemningen er så dejligt afslappet.
- Kan du klare alle pakkerne? Spurgte Ulla og kyssede Frank, da han havde fået anbragt det seneste fund i en af poserne.
- Det går, selv om jeres pakæsel snart har fyldt alle ledige pladser.
- Det er da også snart tid for en lille pause, sagde Maja. - Skal vi ikke have en Cafe Latte ovre på den cafe der.

Hun pegede på en café med små glasborde på fortovet, hvor der allerede sad pænt mange mennesker. Nogen var i gang med frokosten, og andre nød en øl, mens de kiggede på de mange

mennesker, der passerede forbi.

- Jeg kunne godt sidde lidt ned, sagde Frank.
- Det er da næsten også helt uretfærdigt, at du skal slæbe på så meget, sagde Ulla uden at gøre mine til at aflaste ham for nogen af pakkerne.

- Skal du have kaffe eller noget stærkere, skat? Spurgte Ulla, da Frank sad ved bordet.

- Tja, sagde han og kiggede på de andre borde. - Måske sådan en lille stærk kaffe og en Tequila ved siden af.

- Du har været meget tålmodig med os, sagde Maja. - Bliv siddende så henter vi.

Frank nød at sidde ned, og snart var han optaget af de mange optrin, der foregik for øjnene af ham.

- Nå du har nok fået øje på nogen af de smukke damer her i byen, sagde Ulla, da hun satte sig ned på stolen ved siden af ham og bemærkede de to unge piger, der havde fanget Franks opmærksomhed.

- Ja, jeg sidder og overvejer, hvorfor dig og Maja er så meget mere tiltrækkende.

- Åh, hvor er du sød Frank.

- Bestillingen kommer om et øjeblik, sagde Maja, da hun satte sig på den anden side af Frank.

De sad og småsnakkede, indtil en tjener i sorte bukser og hvid skjorte satte en lille bakke af blik på bordet.

- Er du ikke bange for at få dårlig mave af den kaffe? Den ser en smule stærk ud.

Frank sagde ikke noget, men hældte en lille pose sukker op i koppen og rørte rundt, hvorefter han smagte på kaffen.

- Den smager faktisk godt, og med Tequilaen ved siden af, så er det helt perfekt.

Pigerne smagte på deres latte og tog en bid af de kager, de havde bestilt.

- Kagen er også god, er du sikker på, at du ikke har lyst til den?

- Jeg venter lige lidt, sagde Frank.

- Jeg kommer pludselig i tanke om noget, sagde Ulla. - Vi skal da

også finde nogle billeder til barneværelset.

- Har du tænkt på noget specielt?
- Næ, men jeg synes, at vi skulle kigge efter nogle søde billeder, vi kan bruge.
- Det er en god ide, synes du ikke Frank?
- Øh, jo, især hvis jeg kunne sidde her og passe på indkøbene, mens I fortsætter eftersøgningen.

- 313 -

- Nå sidder du her Folmer.

Folmer kiggede lidt overrasket på Arne Pilegaard.

- Øh, sagde han og kiggede rundt i kontoret, han for kort tid siden havde fået indrettet med moderne lyse møbler. - Det er jo mit kontor, så det er vel ikke helt uventet?

Arne slog en høj latter op.

- Selvfølgelig, selvfølgelig. Jeg havde bare brug for en indledning.
- Jamen, skal jeg ikke bede Majken om at hente et par kopper kaffe, nu hvor indledningen er vel overstået?
- Jo, hvorfor ikke?

Folmer ringede kort til sekretæren.

- Ja, sagde Arne, mens han fortsatte med at røre rundt i kaffen. - Det er jo lidt svært for mig at indrømme, men jeg tror, jeg har taget fejl i sagen med Vibeke Rasmussens job.

- Ja, så, vi skal måske finde en kandidat udefra?
- Udefra? Ja, det kunne vi, men på den anden side, tager det ikke alt for lang tid?
- Så du mener måske, at vi alligevel skulle kigge på den unge Jan Jacobsen?
- Ja, der var en lidt kedelig episode med Mads Daniel, jeg tror ikke, han har det rigtige syn på service, og hvis vi ikke yder service, hvad skal vi så med et varehus?
- Så du mener, at Jan alligevel er den rigtige kandidat?
- Ja, selv om jeg stadig er lidt usikker på grund af hans korte karriere, så tror jeg, at han er den bedste kandidat.

- Det glæder mig faktisk, der er mange ting ved Jan, jeg godt kan lide.
- Netop, selv om han ikke altid virker som den skarpeste kniv i skuffen.
- Det er altså ikke fordi, jeg vil kalde ham dum, men han er flittig og rigtig god til at omgås andre mennesker.
- Bare han ikke er for vag til at have den stilling.
- Det tror jeg ikke, han er rimeligt vellidt blandt de øvrige områdeledere, så jeg tror ikke, at han behøver at have så meget autoritet, som Vibeke havde.

- 314 -

- Hold da op, hvor er I fine, sagde Allan, da han så Lin og Elisabeth. Lin havde en sort silkeagtig kjole på, der smøg sig ned over hendes slanke krop, i kontrast til et hvidt sjal, der dækkede hendes skuldre. Elisabeth havde en knælang sort nederdel i samme stof som Lins kjole, samt en jakke der matchede.
- Når du møder op i dit dyre jakkesæt, skal vi da også se godt ud, sagde Lin.
- Jamen, det er mig en ære at få lov til at gå med de unge damer i byen, han løftede armene en smule, så Lin kunne holde om hans venstre arm, mens Elisabeth tog hans højre på den korte vej ud til Mercedesen.

- Vælter det? Spurgte Lin en smule forundret, da hun så det noget specielle hotel Bella Sky.
- Det har stået der i nogen år, så dem, der byggede det, vidste forhåbentligt, hvad de gjorde.

Ved receptionen fik Allan udleveret to nøglekort, til et værelse på nittende etage, og de var en smule lettet over at elevatoren kørte lodret op og ikke fulgte bygningens hældende form.

- Hold da op hvor er her elegant, sagde Allan, da de trådte ind i værelset. - Men hvem skal sove der? Fortsatte han, da han så en enkelt seng modsat dobbeltsengen i den anden ende.

- Der skal du da sove skat, drillede Elisabeth.
- Selvfølgelig skal der ikke sove nogen der, indvendte Lin. - Men vi kunne jo ikke leje et værelse til to og så ankomme tre personer.
- Godt, sagde Allan og virkede lettet.
- Er du for resten sikker på, at det er helt sikkert, Elisabeth? Spurgte han da han nåede hen til vinduet, som hældede ud ad, så der var frit udsyn, måske 100 meter ned.
- Det ved vi først, når det er styrtet sammen, men skal vi ikke beslutte, at det ikke bliver i nat?

Lin nikkede langsomt, mens hun med et fast greb om Allan forsøgte at nærme sig det foruroligende vindue, uden dog at turde stå helt så tæt på som han gjorde. Elisabeth stillede sig ved siden af hende og beundrede udsigten, skiftevis over København og hendes to elskere. På den ene side virker det frygtindgydende, samtidig var der noget dragende over det dybe fald lige under deres fødder.

- Jeg skal lige bruge toilettet, men bagefter er det vel ved at være tid at gå ned i restauranten.

Et kvarter efter havde alle haft tid til at beundre det lækre toilet og var klar til at tage elevatoren ned til restauranten på første sal.

- Jeg kommer pludselig til at tænke på, at det måske var værd at ofre lidt penge på at shine badeværelset i fodermester lejligheden lidt op, sagde Allan, da de stod og ventede på elevatoren.

- Ja, det bliver svært at vende tilbage, til efter at vi har prøvet sådan en luksus her.

- The Balcony Restaurant, læste Allan højt, da de trådte ind i restauranten. - Det ser fint ud.

- Vi kan jo ikke spise hvor som helst, når vi er stadset sådan ud, sagde Elisabeth og gav hans hånd et lille klem.

Tjeneren der modtog dem førte dem forbi det åbne køkken, hvor man kunne se kokkene tilberede maden, og placerede dem ved et fire personers bord, hvor han hurtigt fjernede en kuvert.

- Det er jo næsten som at være verdensmand i Kina igen, sagde Allan.

- Nu bruger I ikke alle pengene, sagde Lin bekymret.

- Der kommer forhåbentligt flere, sagde Elisabeth. - Det er bare om

at holde skruen i vandet.

Lin smilede og nikkede.

- Det er fantastisk mad, sagde Allan, da de havde smagt forretten.

- Utroligt lækkert.

- Der er noget, jeg har tænkt på, sagde Elisabeth. - Nu hvor Lin er kommet her, bekymrer det mig lidt, at hun er her på et turist visum, og der knap er to og en halv måned til det udløber.

- Det skal vi ikke tale om nu, sagde Lin. - Lad os nyde det gode øjeblik.

- Jamen, jeg har svært ved at nyde det, vi har det så godt lige nu, tænk hvis det bliver ødelagt lige pludselig?

- Tja, der er vel ikke så mange muligheder, selv om du gifter dig med Lin hjælper det ikke noget, for man skal jo være mindst 24 før det giver noget.

- Jeg kan da heller ikke gifte mig med Lin, indvendte Elisabeth. - Jeg er jo ikke lesbisk.

Lin og Allan kiggede på hinanden og smilede indforstået.

- Jeg har set jer gøre ting, der i nogen grad modsiger det argument. Elisabeth rødmede og vidste ikke, hvad hun skulle sige, hun blev reddet af tjeneren, der satte hovedretten foran dem.

- Det her er bare godt, udbrød Lin, da hun havde smagt på maden.

- Det var en rigtig god ide det her, sagde Allan og løftede glasset til en skål. - Men nu hvor Elisabeth er alvorlig, så har jeg også tænkt på, at vi måske skulle fortælle dine forældre, hvorfor Lin er her, helst inden de opdager det, ved et tilfælde.

- Mine forældre? Tror du, at de kan forstå det?

- Jeg tror ikke, at der er noget ved dig, de ikke kan forstå og acceptere, det er ikke kun Lin og mig, der elsker dig.

Elisabeth rødmede igen og kiggede forelsket på Lin og Allan.

- Ja, det kan godt være at, der er noget om det, indrømmede Elisabeth. - Men det er måske også, fordi jeg skammer mig lidt over det.

- Det skal du ikke, sagde Allan. - Man er ikke herre over sine følelser. De spiste et øjeblik i tavshed, nød den gode mad, samtidig med at tankerne kværnede rundt i hovedet på Elisabeth.

- Jeg har tænkt på...
 - Ja?
 - Det kan godt være, at det er dumt, men...
 - Hvis du nu ville dele det med os, sagde Lin med en blid stemme.
 - Jeg har en moster, som har to børn på fem og syv, jeg tror nok, at jeg kunne overtale hende til at have Lin som au pair pige.
 - Lin skal da ikke passe børn for din moster.
 - Nej, men sådan proforma, så kan hun få halvandet år uden fare for at blive sendt hjem.
 - Tror du, at hun vil gå med til det? Spurgte Allan.
 - Jeg kan jo ikke være sikker, det er jo en slags snyd, men hvis jeg tigger hende på mine grædende knæ, så kan det godt være, at hun forbarmer sig over mig.
 - Er der nogen, der kan sige nej til dig? Spurgte Allan og smilede. Elisabeth kiggede ned i sin mad, mens en enkelt tårer løb ned over kinden.
 - Du synes, at jeg udnytter jer?
 - Hold da op skat, selvfølgelig gør jeg ikke det, lad os spørge din moster, og glemme vores problemer et øjeblik.
- Elisabeth tørrede tårerne væk, og tværede samtidig sin mascara ud over den højre kind. Allan smilede, mens Lin rejste sig og hjalp hende med at få det værste tørret væk.
- I ser bare så søde ud.
 - Det er vi også, sagde Lin.
- Det var en middag, jeg kommer til at huske længe, sagde Allan, da de stod og ventede på elevatoren.
- Ja, man må sige, at jeg er god til at ødelægge stemningen, sagde Elisabeth.
 - Jeg mente altså maden, det var simpelthen perfekt.
 - Tak.
- Elisabeth kyssede ham, indtil de blev afbrudt af lyden der annoncerede elevatorens ankomst. Et par, der forlod elevatoren, kiggede næsten misundeligt på dem, da de passerede. Så lukkedes dørene bag dem, og de var alene i elevatoren.
- Skal vi gå op på værelset og tage et lille hvil, inden vi besøger Sky

baren på toppen af bygningen?

Lin nikkede og Elisabeth trak hende ind til sig og kyssede hende, så deres læbestift blandedes i en helt ny nuance.

- Jeg bliver altså temmelig opstemt af det der.

Elisabeth blinkede drillende til Allan, uden at afbryde kysset. Først da de nåede nittende, sagde hun. - Det var også meningen.

- 315 -

- Så du har inviteret Lisette og Niels?

- Ja, bare til en kop te, jeg synes, at vi havde det så hyggeligt sidste gang, de var her.

- Jamen, det er da ikke ret lang tid siden, at de var her.

- Som man siger, en god gerning kan ikke gøres for tit.

- Nej, opfatter du dem som et udviklingsprojekt?

- Øh, det jeg mente, var, at vi har det rigtigt hyggeligt sammen med dem.

- Ok, men af og til er Lisette lidt anstrengende.

- Det kan du ikke mene, hun er da så sød og ikke nok med det, hun er også sjov.

Jan svarede ikke, da han havde på fornemmelsen, at ethvert ærligt svar ville være upopulært hos Susanne. Heldigvis blev han reddet af dørklokken, så uden at vente på en opfordring fra Susanne, gik han ud og lukkede op.

- Hej, så I kommer samtidigt, I løb måske på hinanden i opgangen?

- Næ, vi fulgtes ad, sagde Niels lidt uforstående.

- Jamen, det var da hyggeligt, kom inden for.

Jan tog Lisettes jakke og hængte den op, mens gæsterne fortsatte ind i stuen, hvor Susanne ventede.

- Hej, hvor er det rart at se jer.

Susanne og Lisette var netop færdige med at kramme, da Jan kom ind i stuen.

- Vil du have en øl Niels?

Niels nikkede, og Jan gik ud i køkkenet efter to øl.

- Niels og Lisette er blevet kærester, sagde Susanne glad, da Jan kom

tilbage fra køkkenet.

- Jamen, er du sikker?

- Ja, fjolle, Lisette har lige fortalt mig det.

- Jamen, så tillykke, sagde Jan og gav Niels den ene øl.

- Er det ikke dejligt svoger? Spurgte Lisette.

- Øh, svoger?

- Ja, din brors kone er jo din svigerinde, forklarede Lisette.

- Men I er da ikke blevet gift?

- Nej, det behøver vel ikke være så formelt.

- Nej, men på en eller anden måde er det lidt langt ude, at kalde mig for svoger.

- Hold dog op Jan, du skal da føle dig glad over, at Lisette er glad for at være din svigerinde.

Jan tog en slurk af sin øl, mens han overvejede, hvad han skulle svare.

- Så hvor længe har I været kærester? Spurgte han i mangel på et bedre svar.

- Tja, sagde Niels.

- Det var jo sådan, at jeg allerede så, at Niels havde et godt øje til mig, den dag vi var her til middag, og et par dage efter blev jeg så inviteret hjem til jeres mor, og der slog Niels benene væk under mig og kyssede mig, så snart han fik en chance.

Jan kiggede overrasket på Niels, som nikkede en smule usikkert, selv om han ikke helt genkendte denne version af historien.

- Skål på det brormand, kom Jan til at sige og håbede, at der ikke var nogen, der havde bemærket ordvalget.

Susannes smil afslørede dog, at det ikke var gået hen over hovedet på hende.

- Hvad med pigerne, skal de ikke have noget at drikke? Spurgte Niels.

- Skal jeg lave en drink til dig Lisette? Eller vil du bare have te ligesom mig.

- Jeg tror, at jeg nøjes med te, vi skal jo på arbejde i morgen. Jeg vil jo helst ikke have min svoger på nakken, fordi jeg er uoplagt, når jeg kommer på arbejde.

Susanne og Lisette fnisede højlydt af bemærkningen.

- Er du en skrap chef brormand?

- Nej, det tror jeg ikke, at nogen ville sig.
 - En slavepisker, det er hvad han er, sagde Lisette og grinede, mens hun lænede sig kærligt op ad Niels.
- Jan rystede på hovedet. - Jeg tror ikke, at hun kunne ønske sig en bedre chef.
- Nu må du ikke drille Jan, sagde Niels og lagde armen rundt om Lisette. - Jeg er sikker på, at han er en god chef.
 - Åh, hvor er det dejligt, at brødrene forsvare hinanden, sagde Lisette og kyssede Niels.
 - Jeg skal forresten spørge fra mor, om I ikke vil komme hjem til middag i morgen, sagde Niels.
 - Det vil vi da gerne, sagde Susanne. - Ikke Jan?
 - Øh, jo, selvfølgelig.

- 316 -

- Har vi det ikke godt?
- Henrik lod blikket vandre langs horisonten, hvor et enkelt fragtskib kunne anes som en sort prik, der langsom var svundet ind i løbet af de sidste par timer. Det var et par timer siden, de sidste skrat var modtaget fra FM radioen på El Hierro, den vestligste af Kanarie øerne
- Jo, sjovt nok er der noget befriende over, at få dagene lagt i faste rammer, sagde Karen.
 - Er det ikke lidt selvmodsigende? Spurgte Anette.
- Karen lo lidt og smilede. - Det kan man vist godt sige, men det at man ved, hvad der skal ske giver en stor ro.
- Det mærkelige er, at Henrik kan klare det, sagde Carmen. - Jeg havde forventet, at han ville blive rastløs, over at der var så lidt at lave.
 - Lidt at lave, her er da hele tiden noget at lave, sejlene skal justeres, og der skal holdes udvig.
 - Det er helt stressende ikke, sagde Anette med et smil. - Du strammede gennåen lidt op klokken 10, tror jeg, og nu er den næsten et. Burde vi ikke spise frokost nu?
 - Det er jo det, jeg siger, tiden flyver af sted, er der nogen, der orker

at hjælpe mig med at arrangere noget mad?

Anette nikkede, og de gik sammen ned i kahytten for at lave frokost.

- Jeg nyder at være sammen med dig så meget, sagde Henrik og lagde armene rundt om hende.

- Jeg spørger ofte mig selv, om vi har fortjent, at have det så godt.

- Pokkers med den frokost, sagde Henrik og kyssede hende.

- Vi sniger os ned i vores kahyt bagefter, sagde Anette. - Det er der ingen, der bemærker.

Henrik kyssede hende en gang til og grinede, før han gik i gang med frokost forberedelserne.

- 317 -

- Hvordan har du dog klaret at lave mad og dække bord med et brækket ben? Spurgte David.

- Benet er jo i gips, og det er godt på vej til at være lægt, faktisk har jeg tænkt på, at vi skal tidligt i seng i aften.

- Tør vi det?

- Du kommer til at være forsigtig, men så skal det nok gå.

- Jeg kan høre at Jeppe og Rikke er på vej ned, men vi kan vel sende dem tidligt op igen.

Vibeke smilede og nikkede.

- Hjemmelavet pizza, udbrød Jeppe, da David tog bradepanden ud af ovnen. - Det ser bare lækkert ud.

David skar pizzaen ud og gav hver et stykke.

- I skal altså også spise noget af salaten, det er sundt for jer.

Jeppe så lidt mindre begejstret ud.

- Når man er kæreste med en sygeplejerske, så skal man spise sundt, sagde Rikke og langede en skefuld salat over på hans tallerken.

- Det smager altså godt, sagde David anerkendende og spiddede et stykke tomat oven på en skive squash.

- Jamen, det er ikke fordi, jeg ikke kan lide det, indvendte Jeppe. - Men så kan jeg ikke spise så meget pizza.

- Hvis der bliver noget til overs, så kan du få det med som frokost.

- Det tror, jeg at der gør, vi kan umuligt spise begge de bradepander,

du har lavet, sagde David med et smil. - Men jeg glæder mig allerede til frokost i morgen.

- Ved du hvad, så synes jeg, at vi skulle mødes herhjemme og spise sammen.

- Det må I nok spørge direktøren om, indvendte Rikke.

- Direktøren?

- Ja, Vibeke og jeg har besluttet, at Munch El bør have en direktør, så I kan koncentrere jer om det, I er gode til.

- Så hvem er direktøren? Spurgte Jeppe.

- Det er Vibeke, hun har forstand på at lede et firma.

- Rikke, nu er du nok lidt hurtig, brød Vibeke ind. - Jeg hjalp David med jeres regnskab, og det er gået op for mig, at jeg kan lave meget af det arbejde, som I måske ikke selv synes er så sjovt. Regnskaberne, skaffe nye kunder, hjælpe med at gennemgå de tilbud I laver og den slags ting.

David kiggede forelsket på Vibeke, mens Jeppe virkede en smule irriteret.

- Betyder det så, at du skal være chef?

- Ja, sagde Vibeke og grinede.

Jeppe så vred ud og skulle til at protestere.

- Hold da op, skat sagde Rikke og kyssede ham på kinden. - Vibeke sørger for alle de ting, I ikke har lyst til, det bliver en fordel for alle.

- Jamen, noget af fordelene ved at have sit eget firma, er jo, at man ikke har en chef.

- Ved du hvad Jeppe, du må bestemme, præcis hvad jeg skal tage mig af, men David synes, at det er en fin ide at overlade regnskabet til mig.

- I har nok ret, faktisk hader jeg alt det papirarbejde, der er ved at have et firma.

- Du skal ikke være bange Jeppe, sagde Rikke. - Du skal nok komme under tøflen en dag.

David og Vibeke grinede af den overraskede Jeppe, der lod sig smitte og grinede med.

- Men ved du noget om installationer? Spurgte Jeppe.

- Nej, det ved dig og David noget om, men jeg ved noget om regnskab og ledelse, så der er rigtigt meget, jeg kan gøre.

- Efter at jeg har snakket med Vibeke om regnskaberne, så har vi snakket om, at der er rigtig mange opgaver, vi ikke får taget os så godt af, tilføjede David.

- Jeg er sikker på, at I kommer til at tjene flere penge, uden at I skal arbejde mere.

- Det lyder tiltalende, indrømmede Jeppe.

- Ja, ikke, sagde Rikke.

De fortsatte samtalen om hvordan El firmaet kunne udvikles, måske kunne der blive plads til et par svende. Det varede ikke længe, før både Jeppe og David kom med ideer, til hvordan forretningen kunne udvides, ting de havde gået rundt og tænkt på, men som aldrig blev til noget på grund af manglende tid.

- 318 -

- Den her er bare ikke til at stå for, sagde Ulla og trak en uro op fra en æske.

Hun holdt den i en snor, så Maja og Frank kunne beundre de små buttede bier, der sværmede om en solgul bikube.

- Hvis man altså ikke er bange for insekter, indvendte Frank.

- Åh, skat der er da ingen, der kan blive bange for de søde bier, grinede Maja.

Frank fik uroen af Ulla og holdt den op i luften, så de kunne se den nede fra.

- Den ser faktisk meget sød ud fra den her vinkel.

- Netop, og vores lille barn kommer jo især til at se den der fra.

- Er du allerede gravid Maja?

- Åh, det tror jeg, men det kan også bare være fordi, jeg pludselig har utroligt meget lyst til at få et barn.

- Hvad med karrieren som udøvende kunstner?

- Jamen, den er der da stadig i gang. Det vil da være en fantastisk inspiration at have et lille barn.

- Ja, det skal der ikke laves om på, sagde Ulla. - Vi kunne jo også lave vores eget galleri, hvor vi udstiller vores værker.

Frank smilede glad og kiggede forundret på Ulla og Maja.

- Vi har jo dårligt lavet noget som helst.

- Det er da fordi, vi lige er startet på skolen, når vi først har fået indrettet vores atelier, så får vi hurtigt en masse værker, sagde Ulla.

- Men vi skal jo også passe den lille.

- Når man har tegnet eller malet i flere timer, vil det føles som et frikvarter at få lov til, at være sammen med din lille søn.

- Min søn? Udbød Frank overrasket.

- Hvad tror du selv, du har lavet?

- Måske ville det være bedst, hvis det var en søn, det ville give lidt balance i huset.

- Jamen, det er jo manden, der bestemmer, grinede Ulla. - Bortset fra det, så er jeg ganske tilfreds med balancen.

Hun rejste sig fra lænestolen og lagde sig op i sofaen ved siden af Frank, og begyndte at kysse ham.

- Vi ved jo ikke, om det er lykkedes endnu, måske skal vi tage hende med ind i sengen og øve os lidt?

Frank kiggede på det gamle mahogniur på skænken.

- Det er en rigtig god ide, og vi har masser af tid før vi skal have mad.

- Du er da også så praktisk Frank, grinede Maja.

- Næ, men jeg tænkte, at I gør så meget for mig, så jeg har lyst til at give jer en gang massage.

- Det er ikke bare fordi, du drømmer om at have to nøgne kvinder liggende i sengen?

- Det er en del af grunden, men jeg håber, at jeg kan gøre det rigtigt dejligt for jer.

- Åh, det lyder faktisk dejligt, sagde Maja. - Har du sørget for noget massage olie?

- Ja, se her, sagde Frank og hentede en lille flaske på badeværelset.

- Du har simpelthen planlagt det, sagde Ulla. - Hvor er det sødt.

Pigerne lagde sig på sengen og Frank begyndte først at massere Maja.

- Åh, hvor er det dejligt, man trænger faktisk til det, efter at vi har gået så meget rundt.

- Hej, min skat, jeg synes næsten ikke, jeg kan kende dig længere.

- Åh, mor så længe siden er det altså ikke.
- Far ser dig jo hver dag, men jeg er ikke så heldig.
- Det er ikke fordi, jeg ser meget mere til de unge mennesker, indvendte KK. - De har travlt med deres netbutik, og jeg ved ikke hvad.

- Sikken noget pjat far, det er hovedsageligt Lin, der passer netbutikken.

- Ja, de passer deres arbejde, grinede KK.

- Nå, men man skal jo ikke klage, sagde Erna. - Jeg er glad for, at I alle sammen er kommet herover.

Hun gav Allan et varmt kram, men tøvede et øjeblik da hun stod overfor Lin.

- Må jeg også give dig et kram?

Lin nikkede og fik også et kram.

- Det ser godt ud, sagde Allan, da de sad ved spisebordet og Elisabeth og Erna bar maden ind.

- Jeg har forsøgt mig med lidt kinesisk inspireret mad, sagde Erna lidt genert og smilede til Lin.

- Det ser dejligt ud fru Klausen.

- Fru Klausen, du skal da kalde mig Erna.

- Erna? Sagde Lin prøvende.

- Det var bedre, vil du ikke starte Allan?

- Havde I en god tur i går?

- Det var fantastisk, utroligt dejligt værelse og udsøgt mad i restauranten, sagde Allan og rakte skålen videre til Lin.

- Jamen, måske kunne det også være noget for KK og mig.

- Selvfølgelig kunne det da det mor, men du komme nok til at tage ham med ud og købe noget nyt tøj, så du ikke skal være fløv over ham.

- Så så, små slag, sagde KK. - Jeg er altid pænt klædt på.

- Det er du da far, men det er et temmelig fint hotel.

- Ja, det tror jeg, vi må kigge på senere, skal vi ikke smage på vinen?

Da de havde spist det meste af maden, og KK havde været ude og hente en flaske vin mere, opstod der en pause i snakken. Elisabeth

fingerede lidt usikkert ved sit glas.

- I har måske undret jer over, hvordan det går, med at vi bor tre i Allans lejlighed?

Erna og KK kiggede kort på hinanden.

- Vi har da snakket om det, sagde KK. - Erna har være lidt bang for, om du og Allan ikke klingede så godt sammen.

- Jamen, det gør vi, det er bare...

Elisabeth gik i stå igen og kiggede ned i bordet. Erna bevægede munden, som om hun forsøgte at formulere et spørgsmål.

- Da vi var i Kina, begyndte Elisabeth igen. - Vi var inde i en restaurant for at spise, og der dukkede Lin op.

- Ja, det tror jeg nok, at du har fortalt før, sagde Erna med en bekymret mine.

- Men så en aften da vi havde fået lidt at drikke, faldt Allan i søvn, mens Lin og jeg gik op i baren øverst oppe i hotellet og fik et par drinks.

- Jamen, det kan der vel ikke ske noget ved.

- Både og, da vi kom ned på værelset igen, snorksov Allan på sofaen, så Lin og jeg delte sengen, og det var første gang, at vi kyssede hinanden.

- Jamen, piger kysser da tit hinanden. Din moster Vivi og jeg kysser da altid, når vi ses.

- Ikke helt på den måde, sagde Elisabeth med et lille smil.

KK hældte op i sit glas og tog en slurk mere af rødvinen.

- Så du er blevet lesbisk, sagde Erna.

- Nej, jeg er bare forelsket i Lin, hun holdt en lille pause. - Og jeg er forelsket i Allan.

KK skænkede op i Ernas glas, og der var tavshed, mens hun drak en pæn slurk.

- Hvad siger du til det Allan?

- Tja, egentligt går det meget godt, jeg ved, at Elisabeth holder meget af mig, og Lin er utroligt sød.

- Sig mig, sover I alle tre sammen? Spurgte KK og grinede forlegent. Allan kiggede på Lin og Elisabeth, måske med en stærk opfordring til at hun uddybede forklaringen.

- Vi får vist ikke sovet så meget, sagde Elisabeth med et afvæbnende

smil.

- Jamen, det kan man da ikke, udbrød Erna og greb atter ud efter sit glas.

- Vi har lidt svært ved at finde en løsning, sagde Allan. - Jeg vil gerne være sammen med Elisabeth, og Lin vil også være sammen med hende. Da vi kom hjem fra Kina, hang Elisabeth med hovedet, så det var en lettelse, da Lin kom, og Elisabeth blev glad igen.

- Det kan du da ikke mene, sagde Erna. - Så sød er der ikke nogen, der er.

- Allan er, sagde Elisabeth og smilede til ham.

Lin nikkede bekræftende.

- Som KK bemærkede, så er begge piger ret søde ved mig, sagde Allan og smilede lidt genert.

- Altså selv i tresserne, var der ikke mange der, var så frisindede.

- Er vi frisindede? Spurgte Allan. - Jeg tror egentlig bare, at vi er forelskede.

- Men det er da noget frygteligt rod, det kan kun ende galt.

- Det frygter jeg også, sagde Elisabeth. - Og alt sammen bare fordi jeg er sådan et dårligt menneske.

- Jamen hør nu, du er da ikke et dårligt menneske, mit barn.

- Sagde du ikke lige, at det ville ende galt, og er det måske ikke min skyld?

Erna kiggede bedrøvet på sin datter og tømte sit glas, hvorefter hun satte det hårdt ned på bordet. Det lille knald fra glasset, blev afløst af en tavshed, der nærmest faldt ned over det lille selskab.

- Jamen, Karl, hold op med at fumle med den flaske, og skænk op til mig.

KK skænkede en anelse forskrækket den sidste sjat op i hendes glas, hvorefter han forsvandt ud for at hente en ny flaske.

- Er der andre, der trænger?

De unge nikkede og KK skænkede op hele vejen rundt.

- Jamen, så skål på at vi både har fået en svigersøn og en svigerdatter, verden er dog forunderlig.

- Jeg håber altså, at du er lidt overbærende med min mor, giv hende lidt tid til at fordøje nyheden.

- Selvfølgelig, men hvis hun flejner helt ud, så svarer jeg altså igen.

- Det tror jeg ikke, at hun gør, nu har hun jo to sønner, så måske tager det lidt af presset fra mig.

- Der kan du se, det er slet ikke så dårligt at få en bror.

- Nej, men det er stadig lidt underligt, og det irriterer mig, at Lisette bliver ved med at kalde mig svoger.

- Tænk, jeg synes, at det er sødt, du skal da være glad for, at hun så gerne vil være i familie med dig.

Jan gryntede lidt uden at svare.

- Skal vi se at komme af sted?

Jan sagde stadig ikke noget, men nikkede og tog sin jakke på.

- Hvor er det dejligt at se jer, udbrød Else en smule overstadigt måske også lidt nervøst, da hun åbnede døren og så Jan og Susanne stå på den lille cementtrappe.

- I lige måde, sagde Susanne. - Jeg har taget en lille blomst med. Susanne rakte en brændende kærlighed til Else, som takkede overstrømmende.

- Jeg har lavet spaghetti, Niels er så glad for min spaghetti.

- Du har da aldrig lavet spaghetti, da jeg boede hjemme.

- Nej, men du har heller aldrig sagt, at du var særlig vild med spaghetti.

Jan svarede ikke, men hængte sin jakke på en knage og hjalp Susanne ud af sin frakke.

- Du har dækket op til fem? Sagde Jan overrasket, da de kom ind i spisestuen.

- Ja, er det ikke hyggeligt, Lisette er næsten flyttet ind her.

- Så nu har jeg måske også fået en søster?

- Nej, Jan lad dog være med at være dum. Niels og Lisette kunne ikke være kærestes, hvis de var bror og søster, det kan vel ikke være så svært at forstå.

Jan kiggede opgivende på Susanne, der sendte ham et beklagende smil.

- Niels, din bror er kommet, kaldte Else, og kort efter hørtes trin på

trappen, da Niels og Lisette kom ned.

- Hvor er det dejligt at se jer, sagde Lisette glad, uagtet at de havde sagt farvel ovre i BLOBS nogle få timer før.

- Nej, hvor er det sjovt, at du er her, sagde Susanne, hvilket mærkeligt nok fik både hende og Lisette til at bryde ud i en fnisen.

- Hvis Susanne og Jan sætter sig på den side, og Lisette og Niels på den anden, så tager jeg bordenden, sagde Else, hvilket afstedkom en kortvarig skramlen med stole.

- Er du så flyttet ind? Spurgte Jan, da alle sad ned.

- Nej, grinede Lisette. - Men som jeg sagde den anden gang, så er her rigtigt dejligt at være.

- Vi hygger os, jeg har simpelthen så meget glæde af Niels og Lisette.

- Ja, og Niels har meldt sig ind på studiet nu, han har snakket med en vejleder, og hun mente godt, at han kunne følge med.

- Jeg var også så imponeret over Niels, da der skulle samles skabe til køkkenet, sagde Susanne. - Så der er ingen tvivl om, at han er dygtig.

- Hvis du viste, hvor klog Niels er, sagde Else. - Når jeg ikke helt forstår, det de siger i radioavisen, så forklarer Niels det for mig, så jeg forstår det med det samme.

- Men hvorfor boede han så på et hjem?

- Mobning, sagde Lisette kort.

- Mobning, har han mobbet nogen?

- Nej, men hans to brødre og hans mor er hvad mange ville kalde sportsidioter, og fordi Niels ikke interesserede sig for nogen som helst sport, så mobbede de ham.

- Jamen, sagde Jan overrasket. - Det gør man da ikke.

- Det var altså ikke, fordi de var onde, indskød Niels. - De forstod bare ikke helt, hvor meget det påvirkede mig, at de altid ville have mig med ud at løbe eller spille bold, så til sidst lukkede jeg mig helt inde i mig selv.

Jan kiggede på Susanne med åben mund af bare overraskelse.

Susanne løftede blidt den højre hånd og skubbede hans kæbe på plads igen.

- Mobning kan være rigtigt slemt, sagde Susanne. - Det har jeg hørt om før. Hvor er det dejligt, at de trykke rammer, Niels har her, kan gøre så stor en forskel.

- Ja ikke, sagde Lisette og tog Niels' hånd og kiggede forelsket på ham.

- Skal vi smage på spaghettien, inden den bliver kold, afbrød Else dem.

Niels tog initiativet og øste en gang pasta op på sin tallerken, hvorefter han hældte godt med kødsovs over og rakte skålene videre.

- Det smager rigtigt godt, roste Susanne.

- Ja, ikke, svarede Else glad. - Tag også noget salat.

- Jamen, I skal da også have noget i glassene, jeg har købt rødvin, sagde Else og skyndte sig ud i køkkenet.

Da hun kom tilbage, overlod hun det til Niels at skænke op.

- Kunne jeg få et glas vand? Spurgte Susanne, da Niels skulle til at skænke i hendes glas.

- Det er ellers en god rødvin, sagde Else, med et lidt bekymret udtryk i ansigtet.

- Det er bare det, at jeg ikke er så glad for at drikke alkohol.

Else kiggede indgående på Susanne.

- Øh, mor, sagde Jan. - Vi har snakket om... Det vil sige, altså Susanne og jeg har fundet ud af, at vi gerne vil have et barn, og så er alkohol ikke så godt.

- Et barn, men...

- Nej, hvor lyder det dejligt, afbrød Lisette hende. - Sig mig er du allerede gravid, det er du! Ikke? Tillykke.

Lisette rejste sig hurtigt og næsten løb rundt om bordet, og gav Susanne et knus.

- Og du skal være farmor Else, er det ikke bare spændende?

Else sad stum og kiggede på dem alle sammen, hun forsøgte at sige noget, men der kom ingen ord ud af munden på hende.

- Hvor langt er du henne? Spurgte Lisette.

- Det er helt nyt, fire uger tror jeg.

- Åh, så må vi håbe, at der ikke sker noget, man kan jo ikke være sikker så tidligt i forløbet.

- Jamen, Jan er da alt for ung til at få børn, indvendte Else spagt.

- Er Jan ikke nogenlunde sammen alder, som du var, da du fik ham.

- Nej, jeg var lidt ældre, men det var mest fordi, Jans far var så genert.

- Jeg tror, at det bliver så godt, og når der er brug for det, så vil Niels og jeg elske at passe den lille.

Else kiggede lidt usikker rundt på forsamlingen, alle inklusive Jan så ud til at være glade for nyheden.

- Jamen, så har du nok ret Lisette. Tillykke med det Jan og Susanne.

- Selv tillykke, farmor, sagde Jan med et smil.

- 321 -

- Hvor er her bare hyggeligt.

Ulla kiggede rundt i restauranten, hvor de sodsværtede bjælker så ud til at have været nye, da de tre musketerer havde travlt med at forsvare kongen. Lokalet var stuvende fuldt med en blanding af turister og franskmænd, som nød den gode mad og den hyggelige stemning.

- Tænk, at vi allerede skal hjem i morgen, sagde Frank. - Det er næsten ikke til at holde ud, at sådan en uge går så hurtigt.

- Næ, men det har været en god uge, svarede Maja, mens hendes hånd kærtegnede hendes mave ganske blidt.

- Det har bare været så dejligt, jeg tror også, at vi kommer tilbage til skolen fuld af ny energi, sagde Ulla.

- Og inspiration, tilføjede Maja. - Jeg har besluttet, at jeg skal begynde at arbejde med maleri, det er pludselig gået op for mig, hvor mange muligheder der er i det.

- Skal du ikke have barn? Spurgte Frank.

- Vi skal have barn, sagde Ulla. - Jeg er sikker på, at du ikke er til at holde væk, når først det er her.

Frank smilede.

- Det frygter jeg også.

I det samme kom tjeneren med deres forret.

- Jeg ved slet ikke, om jeg kan lide snegle, sagde Ulla.

- Det er jo meget populært her i Frankrig, så det er vel meget passende at smage det, sagde Maja.

- Ja, jeg er jo også gået med til det, sagde Ulla og fiskede en snegl ud af sit hus.

- Smager det ikke godt? Spurgte Frank ved synet af Ullas

ansigtsudtryk.

- Det er ikke smagen, der er noget i vejen med, det smager jo mest af hvidløg, men det er lidt mærkeligt at tygge på.

De to andre smagte også på deres snegle.

- Det er måske ikke noget, jeg bliver forfalden til, sagde Maja.

- Tja, jeg kan meget godt lide dem, men måske er vi mere heldige med hovedretten.

- Godt at vi har spist det samme, sagde Ulla, da de sammen var på vej mod metroen. - Jeg har på fornemmelsen, at man kan lugte mig på en syv-otte meters afstand.

- Der var pænt meget hvidløg på de lammekoteletter, tilføjede Maja.

- Ja, jeg kan ikke lugte noget, sagde Frank.

- Når vi kommer ned i metroen, så skal du se. Vi kommer nok til at få en hel vogne for os selv, grinede Ulla.

- Vi er jo i Frankrig, jeg tror altså, at folk har vænnet dig til det.

- Er I sikre på, at vi skal tage hjem i morgen?

- Nej, sagde Maja. - Lad os blive her nede og nyde livet.

- Tænk, hvis vi kunne, sagde Ulla. - Men vi skal jo på skole, og vi skal bygge om derhjemme, det bliver rigtigt dejligt at komme i gang med det også.

- Jeg tror godt, jeg kunne bo i Paris hele året, sagde Frank.

- Ved du hvad, Frank, når vi begynder at tjene godt på vores kunst, så køber vi en lejlighed hernede, så vi kan bo her i Paris, når det passer os.

- Åh, ja, sagde Maja. - Det bliver utroligt dejligt, så skal vi også have en lille messingseng til den lille.

- Med en fin lille himmel over den, sagde Ulla.

- I har nogle rigtig gode ideer, sagde Frank. - Jeg kan lige se mig selv gå rundt i Luxembourgshaven med en klapvogn.

- Det kunne du lide, sagde Ulla. - Desværre tror jeg, at jeg må skuffe dig, sådan en enlig fyr med et barn tiltrækker lidt for mange kvinder, så den går ikke.

Frank grinede.

- Jamen du lod mig ikke tale ud, jeg skulle da have jer begge to ved min side, når jeg stolt viste barnet frem.

- Åh, han er glat, sagde Maja og modtog hans kys.
Ulla grinede bare, mens de sammen gik ned ad trappen til metroen.

- Er det egentligt lovligt at have det så godt? Sagde Frank, da han sad på en bänk mellem Ulla og Maja og ventede på toget.
- Hvis man har fortjent det, sagde Ulla og kyssede Frank.
- Og det har vi, sagde Maja.

- 322 -

Elisabeth ringede på døren til det grå pudsede hus, og kort efter kunne de høre skridt fra den anden side af døren, indtil den blev åbnet med en hurtig bevægelse, og en lidt buttet dame med hennafarvet hår fyldte døråbningen.

- Hej, moster.

- Jamen, hej Elisabeth, hvor er det dejligt at se dig.

Vivi gav Elisabeth et varmt og kærligt knus.

- I lige måde moster, jeg vil gerne præsentere dig for Lin og Allan.
Allan rakte hånden frem for at hilse på Elisabeths moster, og var lidt overrasket over at få et kram af moster Vivi.

- Og hvem er den unge kvinde?

- Jeg hedder Lin, jeg kommer fra Kina.

- Jamen, det var da utroligt, er du kommet helt fra den anden side af jorden for at besøge mig? Sagde Vivi og lo højt.

- Nej, vi kommer hjemme fra Allan lejlighed, svarede Lin helt alvorlig.

- Moster du må ikke lave grin med Lin.

- Åh, jeg er bare så glad for at se jer, og hvor er hun køn jeres veninde.

Lin smilede lidt beklemmt ved rosen.

- Kom med ind, jeg har bagt boller, vil I have te eller kaffe?

- Jeg og Lin vil nok helst have te, men Allan kan godt lide kaffe.

- Jamen, så koger vi vand til te og sætter kaffemaskine i gang.

De fulgte med ind i huset, hvor Vivi viste dem ind i den lyse stue, mens hun selv forsvandt ud i køkkenet for at lave te og kaffe. Stuen

bar præg af, at huset var beboet af en familie med børn, men de var ikke hjemme lige nu.

- Alma er i børnehave, men Jonas kommer snart hjem fra SFO, sagde Vivi da hun returnerede fra køkkenet.

- Det er lang tid siden, jeg har set dem, sagde Elisabeth.

- De bliver så store, Alma har fået en kæresteovre i børnehaven.

- Nej, hvor sødt. Faktisk så er Allan heller ikke bare en ven, han er faktisk min kæreste.

- Ja, jeg har hørt noget fra din mor, sagde Vivi og smilede fortroligt.

- Så har hun måske også fortalt om Lin?

Elisabeth følte sig en smule nervøs, selv om det måske ville være lettere, hvis mosteren allerede var blevet advaret.

- Nej, ikke rigtigt, jeg tror, at Erna fortalte, at I havde fået en medarbejder i Kina.

- Det var Lin, sagde Allan. - Men vi besluttede, at vi gerne ville have hende hertil.

- Så I er simpelthen begyndt at importere udenlandsk arbejdskraft, det er jo svært at have noget i mod det, når det er sådan en køn pige.

- Det er faktisk lidt mere mærkeligt end bare det, sagde Elisabeth.

- Åh, nu koger vandet, vent lige et øjeblik, så løber jeg ud og laver teen.

Vivi gik ud i køkkenet efterfulgt af Elisabeth, så Lin og Allan var alene tilbage i stuen.

- Sikken en sød tante, sagde Lin.

- Ja, forhåbentligt kan Elisabeth overtale hende til at hjælpe os.

- Vil du også gerne have, at jeg får lov til at blive.

Allan tøvede et øjeblik.

- Jeg sætter meget pris på dit selskab, og Elisabeth var frygtelig trist før du kom, så jeg vil helst ikke af med dig.

Lin smilede.

- Det er jeg glad for, nogen gange er jeg måske lidt jaloux på dig, men jeg synes, at vi to har det godt.

- Nå, hvem har lyst til en kop te? Spurgte Vivi, der netop kom ind i stuen igen.

- Det har jeg, sagde Lin.

- Det er også dejligt med en god kop te, nu hvor det begynder at

blive lidt køligere udenfor.

Hun skænkede te op til Lin og Elisabeth, mens Elisabeth kom ind med kaffen og skænkede op til Allan og Vivi.

- Tag for jer af bollerne.

Allan tog en bolle over på kagetallerknen og begyndte at smøre den.

- De ser lækre ud, men jeg er ikke så sulten, skal vi starte med at dele en, Lin?

Lin nikkede, og Elisabeth tilberedte en bolle med smør og syltetøj.

Vivi smurte også en bolle til sig selv, og et kort øjeblik var der stille, mens alle smagte på bollerne.

- De smager dejligt, udbød Allan. - Det kan være, at vi skal anskaffe os en ovn, så vi kan bage boller.

Elisabeth kiggede lidt overrasket på ham.

- Der er en ovn i fabrikkens kantine, den kan vi sagtens bruge.

- Men det er dejligt med hjemmebak, tilføjede Vivi. - Alma og Jonas kan hurtigt tømme et fad med boller, men jeg bliver nødt til at sige nej, for ellers kan de ikke spise noget aftensmad.

- Nej, det går jo ikke, sagde Allan.

- Hvordan gik turen til Kina? Forresten.

- Det gik godt, sagde Elisabeth og begyndte at fortælle om nogle af de ting, de havde oplevet.

- Men var du ikke kæreste med Allan? Spurgte Vivi, da Elisabeth havde fortalt om natten, hvor Lin og hende havde været på bar.

- Jo, og det er jeg stadig, jeg savnede bare Lin så frygteligt, at jeg var trist hele tiden.

- Men det kan man da ikke, udbød Vivi.

- Det går faktisk meget godt, indvendte Allan. - Lin er sød og dejlig at være sammen med, og Elisabeth har fået sit gode humør tilbage.

- Du har altså altid været en forkælet unge, udbød Vivi og lo afvæbnende.

- Jeg ved det godt, og jeg har det også skidt med det, men hvis Allan ikke er der, savner jeg ham, og når Lin er væk, savner jeg hende.

- Er I ikke bange for, at det ender i gråd og drama, jeg mener, det er jo som indledningen til et klassisk operadrama.

- Der er heldigvis ikke nogen af os, der er så opfarende, sagde Allan.

- Vi plejer at være rigtigt gode til at snakke om tingene.

- Man føler sig pludselig helt gammel. Er det normalt blandt ungdommen, at man har to kærester?

- Det tror jeg ikke, svarede Elisabeth. - Jeg har i hvert fald aldrig hørt om det.

Allan grinede, mens Lin var en smule uden for, selv om Allan forsøgte at oversætte for hende.

- I det mindste ser I alle tre glade ud, det må man jo påskønne.

- Vi er også glade, vi har jo åbnet en netbutik, og det går bedre, end vi havde turde håbe på.

- Nå, ja, men så er der jo ikke nogen problemer, når I både er unge og rige, kan man godt tillade sig at lidt specielle, sagde Vivi og grinede højt.

- Men det største problem, er at Lin kun kan være her i tre måneder, så udløber hendes turistvisa.

- Nå ja, det er jo en konsekvens af alle de stramninger, der er lavet, hvad vil I gøre ved det.

- Altså vi kunne jo flytte til Malmø, forklarede Elisabeth. - Men det har vi ikke rigtigt lyst til, så derfor håbede jeg, at jeg kunne lokke dig til at have Lin som au pair pige.

- Jamen, vi har da dårligt plads til, at hun kan bo her.

- Det er også kun over for myndighederne, jeg har ikke tænkt mig at slippe hende.

- Tja, det kunne måske godt lade sig gøre, selv om jeg ikke er meget for at lave fiduser.

- Lige nu er du vores eneste håb, det er jo heller ikke så godt for landet, hvis vi er nødt til at flytte vores forretning til Sverige, vel?

- Jamen, så må vi jo hellere finde ud af det, hvis det ligefrem er for landets bedste, sagde Vivi og smilede.

- Åh, du er den bedste moster, udbrød Elisabeth. - Vi skal nok sørge for alting, så du hverken får problemer eller besvær med det.

- Det går nok, hvad gør man ikke for sin yndlings niece?

- Sikken en lettelse, sagde Elisabeth, da de et par timer senere var på vej hjem i bilen.

- Men det er jo ikke nogen endelig løsning, indvendte Allan. - Om halvandet år så har vi problemet igen.

- Jeg finder på noget til den tid, sagde Elisabeth.
- Det skulle ikke undre mig, om du gør det, sagde Allan.
- Næ, man kan vist trygt regne med at Elisabeth klarer tingene, sagde Lin og kiggede forelsket på Elisabeth.
- Det klæder dig ikke at være sarkastisk.
- Det var ikke spor sarkastisk, sagde Lin og lændede sig op ad Elisabeth. - Jeg kan rigtigt godt lide, at du passer på mig.
- Så længe jeg har Allan til at passe på mig, så klarer jeg det hele, sagde Elisabeth og kyssede Lin på hendes sort hår.

Allan kiggede i bilens bakspejl på de to piger, og mærkede en følelse af stolthed og glæde.

- Ved du hvad Lin? Jeg tror, at hun har ret, vi skal nok blive ved med at have det rigtigt godt sammen.

- 323 -

- Det er faktisk rart, at være hjemme, sagde Frank, da Ulla åbnede hoveddøren til Fannys hus.
- Der er også så meget, vi skal lave, sagde Maja.
- Ja, det bliver sjovt at indrette atelier og barneværelse.
- Hvordan kan vi få råd til det, hvis vi også skal gå på skole? Spurgte Frank.
- Vi kan bruge nogen af de penge, jeg har fået for det gamle hus, så er vi kommet et godt stykke ad vejen.
- Det kan da vel ikke være dig, der skal betale det hele, indvendte Maja.
- Det går nok, når først folk begynder at efterspørge vores kunst, så kommer der nok lidt penge ind.

Frank smilede og hankede op i kufferterne, til han kunne sætte dem i entreen.

- Jeg har tænkt på at opsigte min lejlighed, nu hvor vi skal have et barn, er det ikke fair, hvis jeg ikke bor her lige som jer to.
- Jamen, det er da klart, Ulla og jeg har da også brug for at have en mand i huset.
- Dejligt at der er brug for mig.
- Vi kan da slet ikke undvære dig skat, sagde Ulla. - Skal vi have kaffe

eller en flaske hvidvin?

- Øh, kaffe, sagde Maja. - Vi har en masse opgaver med at finde ud af hvordan vi skal bo. Desuden er jeg jo gravid.

- Nå ja, Frank smutter du ikke ned i Netto og køber en graviditets test.

- Jamen, det kan jeg da godt, men kan man allerede se det nu?

- Altså Ulla, jeg tror ikke, man kan se noget endnu.

- Tror du ikke? Ville det ikke være sjovt at prøve.

- Jeg tror godt, at vi kan vente et par dage, eller i hvert fald til i morgen.

Ulla så lidt skuffet ud.

- Nå, ok, så laver jeg noget kaffe, dækker I bord?

- Vi skulle alligevel have sendt Frank ned i Netto, sagde Maja da de kort efter sad rundt om spisebordet. - Jeg kunne godt spise noget kage, og måske også en makrel mad.

- Du er gravid! Sagde Ulla.

- Nej, undskyld, jeg driller bare, jeg har ikke lyst til makrel.

Frank grinede og gav Ulla et knus.

- Hvor er det dejligt, at du glæder dig sådan.

- Meget sjovt, du kommer nok til at henvende dig til Frank, hvis nogen skal holde dig på panden, mens du kaster op, fordi du har morgenkvalme.

- Jeg tror hellere, at jeg vil have dig til det, jeg er sikker på, at du har meget mere tålmodighed.

- Nå, men hvis vi laver mit gamle værelse om til børneværelse, tror I så ikke at det kunne være godt?

- Så længe barnet er helt lille, skal det da sove inde i soveværelset sammen med os andre, ikke?

- Det er nok bedst, sagde Frank. - Egentligt er det måske lige tidligt nok at begynde at indrette et børneværelse, jeg synes, at det ville være meget mere interessant at kigge på, hvordan man kan indrette atelier oven på.

- Ja, det kan vi også bruge meget mere, skal vi ikke gå ovenpå, og se hvad der kan gøres?

- Egentlig tænker jeg, at vi skal fjerne de her vægge imellem værelserne, sagde Ulla og slog let på væggen.
 - Kan vi bare det? De virker frygteligt solide.
 - Det er mursten, sagde Frank efter endnu en bankeprøve. Hvis man starter ovenfra, så kan man vel brække det ned en sten ad gangen.
 - Den her skråvæg vender mod nord, der kunne vi godt få installeret et par vinduer, så der kommer masser af dagslys ind.
 - Jeg synes, at det virker temmelig uoverskueligt, kan vi overhovedet finde ud af det? Spurgte Maja.
 - Det tror jeg ikke, jeg tror, at vi skal have fat i en murer eller en tømre, hvad siger du Frank?
 - Det er vel en tømre, for der skal vel ikke mures noget op.
 - Jamen, bliver det ikke frygteligt dyrt.
 - Det kan vel ikke være så slemt, indvendte Ulla. - Hvis der bare skal fjernes lidt mur.
 - Jeg kommer til at tænke på noget andet, sagde Frank pludselig meget alvorlig. - Når vi kommer tilbage på skolen på mandag, kan det dårligt forklares med en tilfældighed, at vi har været væk alle tre.
 - Næ, men er det et problem?
 - Du mener, at de andre vil synes, at vi er mærkelige? Sagde Ulla.
 - Næ, jeg tænker mere på, om vi simpelthen skal lade dem vide, at vi er kæresten?
- Maja kiggede fra Frank til Ulla og tilbage igen.
- Hvad vil de mon tænke?
 - De vil da være misundelige, sagde Ulla.
 - Ja, på mig, grinede Frank.
 - Vi kunne gå lidt langsomt frem, den ene dag kysser jeg Frank ømt, mens der er nogle få, der ser det.
 - Og så kysser jeg ham senere, sagde Maja. - Mens der er nogle andre, der ser det.
 - Det vil nok skabe nogle mærkelige rygter, sagde Frank.
 - Jo, men inden, at folk finder ud af, hvad der foregår, så her de mere eller mindre vænnet sig til det.
 - Vi kunne jo også bare fortælle, at vi var sammen, foreslog Frank.
 - Det er bare så mærkeligt kunstigt. Ulla har noget hun gerne vil fortælle. Ja, alle sammen, nu hvor vi er forsamlede, vil jeg gerne

Men en spirende nervøsitet tog Jan telefonen.

- Det er Arne Pilegaard, har du tid til at komme op på mit kontor?

Jan kiggede nervøst på pigerne, mens han lige trak vejret.

- Jamen, jo, det har jeg vel, skal det være nu?

- Hvis det ikke får afdelingen til at bryde sammen, ville det være rart. Jan indvilligede i at komme med det samme og lagde røret på holderen.

- Arne Pilegaard vil tale med mig.

- Så får du endelig den bonus, som du har fortjent, sagde Susanne.

- Tror du, jeg havde en grim fornemmelse af, at det måske var noget ubehageligt.

- Hvad skulle det være? Afdelingen har aldrig tjent flere penge.

Jan nikkede og rejste sig.

- Vi ses om lidt, sagde han og forlod kontoret.

- Dejligt at se dig, sagde Arne, da Jan trådte ind på kontoret.

- Tak, i lige måde.

- Vil du have en kop kaffe?

Jan overvejede kort at sige nej, men besluttede at det nok var mere høfligt at sige ja tak.

- Jamen, så sæt dig ned, jeg har store ting, jeg vil tale med dig om.

- Er der nogen problemer?

- Nej, eller det er der jo altid i et stort varehus, og jeg har på en måde et problem, som jeg tænker, at du kan hjælpe mig med.

- Jamen, hvis jeg kan, vil jeg da gerne.

- Det er jeg ikke i tvivl om, sagde Arne. - Og jeg er heller ikke i tvivl om, at du kan hjælpe.

Jan nikkede, mens han afventede et udspil fra Arne.

- Jeg ved ikke, om du har hørt det, men Vibeke Rasmussen har opsagt sin stilling og kommer ikke tilbage til BLOBS, når hun bliver rask igen.

- Jeg har hørt nogle rygter.

- Ja, selvfølgelig, sagde Arne med et lidt tænksomt udtryk. - Rygterne løber hurtigt i et hus som det her. Vi, det vil sige Folmer og jeg, har kigget lidt på hvilke kandidater, vi har til stillingen, og selv om du ikke har været hos os så længe, er vi kommet frem til, at du faktisk er

det bedste kort.

- Jamen, det er jeg meget glad for at høre.
 - Ikke alene har du lavet en utrolig fremgang i brød, men du har samtidig været en god støtte for nogle af de andre områdeledere, hvilket jeg forventer, at du vil være fortsat, hvis du siger ja til den nye stilling.
 - Jamen, det vil jeg rigtig gerne, jeg opfatter det som en stor ære, at du overhovedet spørger mig.
 - Det er sådan det skal lyde, og hvis du fortsætter som hidtil, er jeg heller ikke bange for, at du ikke kan leve op til forventningerne.
 - Jeg skal gøre mit bedste.
 - Jamen, så vil jeg bede min sekretær om at lave papirerne.
 - Hvornår skal jeg så overtage jobbet?
 - Min tanke er, at du får afsluttet eventuelle udeståender i brød, og så flytter ind i Vibekes kontor i løbet af næste uge.
 - Hvad skal der så ske i brød?
 - Ja, vi kommer jo til at finde en ny områdeleder.
 - Vil det ikke være en ide at forfremme Susanne?
 - Så du mener, at kæresten skal have jobbet? Vi bryder os ikke så meget om nepotisme.
 - Nepotisme? Spurgte Jan. - Det har altså ikke noget med religion at gøre, men hun har været en kæmpe hjælp for mig, og jeg tror, at hun kunne være den helt rigtige til det.
- Arne kiggede kort en smule uforstående på Jan.
- Som salgsleder ender det jo med at være dit problem, hvis hun ikke kan klare opgaven.
 - Jeg er ikke i tvivl om, at hun kan klare det, men der kommer selvfølgelig til at blive ansat en ny, der kan erstatte, at jeg ikke er der længere.
 - Det er klart, vi udsulter ikke vores afdelinger.
 - Så er jeg sikker på, at du ikke kommer til at fortryde det, hvis Susanne overtager.
 - Det er ikke mig, der fortryder noget, det er dig der er salgsleder, så det er dit ansvar.
 - Det ansvar tør jeg godt tage.
 - Jamen, det var da dejligt, så vil jeg gerne ønske dig tillykke med dit

nye job, sagde Arne og rakte Jan hånden. - Og vi kan konstatere, at du med det samme er begyndt at tage ansvar, det kan jeg lide.

- Nå, hvad ville han så? Spurgte Susanne, da han kom tilbage til kontoret.

- Han...

- Kom nu med det, vi har ventet spændt.

- Jeg er blevet udnævnt til salgsleder.

- Var det ikke det jeg sagde, Lisette? Tillykke skat.

Susanne fløj op fra stolen og omfavnede Jan.

- Jamen hvad så med brød, indvendte Lisette. - Så skal vi jo til at opdrage en ny områdeleder.

- Det bliver svært, for jeg har allerede ansat en, og det er en bestemt dame, man ikke bare kører om hjørner med.

- Har du det, kunne vi ikke have snakket om det? Spurgte Susanne med skuffelse i stemmen.

- Nej, men du bliver ikke utilfreds, det er en ung pige, der hedder Susanne Mikkelsen.

- Iiih, hvinede Lisette. - Så bliver du chef, det bliver bare så godt. Susanne kiggede lidt overrasket på Jan og Lisette.

- Det er lige det, du sagde Lisette, Jan er en rigtig god chef.

Denne gang var det Jans tur til at kramme og kysse Susanne.

- Tillykke med det nye job.

- Tak, jeg tror, at det bliver rigtigt godt for os alle sammen.

- Jeg har forresten tænkt på noget, sagde Jan.

- Ja?

- Skal du blive ved med at hedde Mikkelsen? Jeg mener, når vi nu skal have et barn, ville det så ikke være bedre, om vi hed Jacobsen alle tre?

- Mener du, at jeg skal tage navneforandring?

- Hvor er du da dum Susanne, afbrød Lisette dem. - Han vil da giftes med dig.

- Vil du?

- Ja, det vil jeg da.

Susanne begyndte at græde, med store tårer der løb ned ad hendes kinder.

- Så så, det er ikke så slemt, sagde Jan og kyssede hende igen.
- Jamen, det er bare alt det, jeg har drømt om, der pludselig går i opfyldelse.
- Jeg begynder også at tude nu, sagde Lisette. - Må jeg ikke være den første til at ønske tillykke?

- Slut -